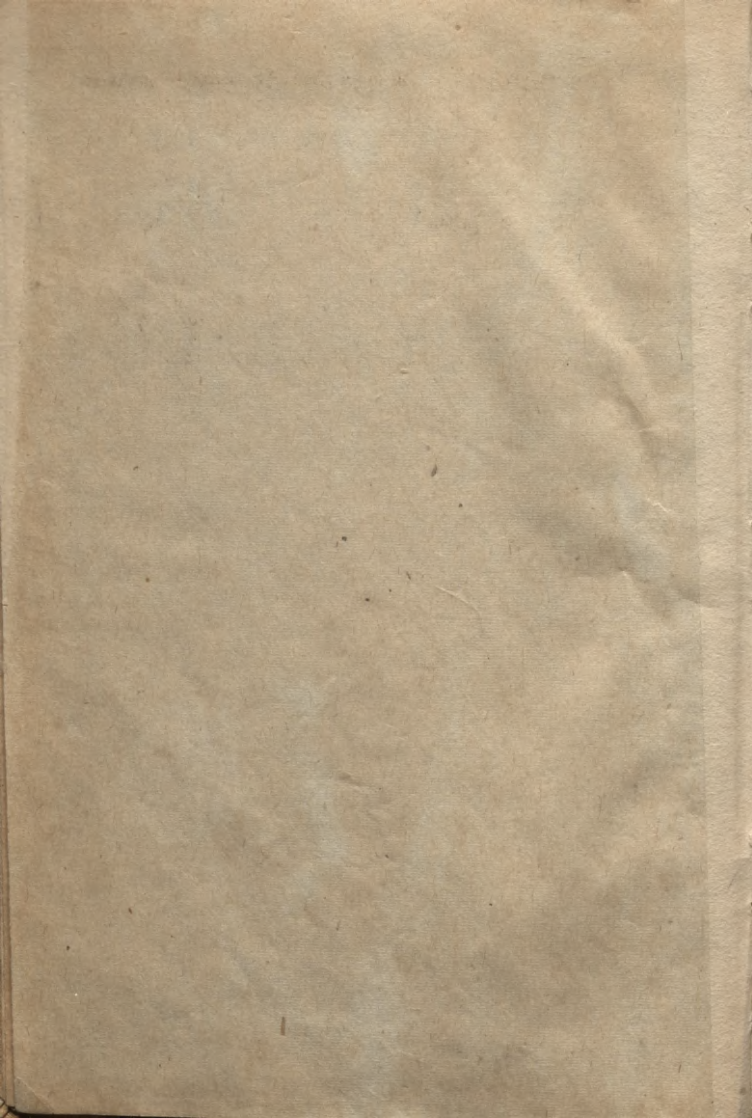

Babdroščais laupitājs un mešča-saglis
Antons Leichtweiss,

ies:
Mihlešiba un uftiziba trihspadsmiit
gadus klints-kapā,

L $\frac{A\gamma}{4416}$

Pahdroshais laupitajs un mesha-saglis

Antons Leichtweisis

jeb:

Mihlestiba un ustiziba trihspadšmit
gadus flints-kapā.

Rigā, 1902.

M. Freiberga apgādibā.

83-31=10

0310053299

VALSTS BIBLIOTEKA
Inv. 165960

✓ 1253

parab. 17 VIII 79
LA

10761

**Pahrdroschais laupitajs un mescha-saglis
Antons Leichtweiss, jeb: Mihlestiba un ustiziba
trihspadsmiit gadus klints-kopâ.**

Pahrdroschais laupitajs un mescha-saglis **Anton Leichtweiss** naw nekahda fantasijas buhtne, no laut kahda dsejneeka sazereta aina, bet pehz kronitam, basnizas grahmatam, kriminalaktim un wezu lauschu nostahsteem, no slawenâ rakstneeka **W. A. Redera** us pateesibas pamateem dibinats atstahstijums.

Ma, kurâ augschâ minetais laupitajs ar sawu karsti mihloto Lori trihspadsmiit gadus ustizigâ mihlestibâ peemita, atrodas wehl scho baltu deenu us Reinupes kraстеem, un kuru tagadejais wahzu keisars **Wilhelms II.** ar sawu Augsto kundsi, **Augusti Viktoriju**, 15. oktobri 1897. gadâ usmekleja un apstatija.

Keisars eegahja dsiki jo dsiki schini alâ, kurâ waldbija druhms klusums [un schauschaligums, un kurâ neeespihdeja pairs ne deenas gaisma, ne ari saules stari.

Kas par kahda pateesa laupitaja dsihwi, wina pahrdroscheem darbeem jeb nedarbeem, wina ismanibu, apsehribu un pastahwibu mihlestibâ un ustizibâ grib skaidras finas eeguht, tas war lasit scho wehsturisko romanu, kurâ teel tehlotâ neween leelâ laupitaja brihnijschigâ persona un

dsihwe, bet ari nesalihdsinajamās skaitules, grafcenes
Lores von Bergen, neisprotamā, neaprobeshotā, ja pat
lihds ahrprahitibai ejoshā mihlestiba us mineto laupitaju.

Bej tam schis romans eewed lasitaju drihs augstmanu
pilis, drihs atkal nabadfigās buhdinās un atklahj muhsu
gara-azim ainas, kurās war redset pat neredsetus status,
kas modina dwehselē neween schauschalas un apbrihnojumus,
bet eedwesch firdi ari dsikas lihdszeetibas juhtas, kuras ne-
mitas zilwelā fazeltees, pirms schis romans naw illsafits.

Lasitajs redsēs schini romanā slaweno, bihstamo,
skaito laupitaju Leichtweisu, drihs pee kauna-staba, drihs
mihlestibas pluhdōs, drihs nahwes breefmās, drihs dsihwes
pilnibā; redsēs winu drihs dsiki apaksch semes, tumschajā
klints-alā, drihs atkal gresnu pilu telpās, un redsēs to ari
ihstu laimi baudot pee sawas besmehrigi mihletās Lores
sahneem. — Bet us scho mihledamos, brihnischfigo pahri
noder wahzu leelā dsejneela Schillera wahrdi:

„Buhdinā ar' atrod telpas
See, kas dsihwo mihligi.“

„Zr peerahdits, ka Antonš Leichtweis, waldoschâ firšta Karla fon Rasawas lihdschinnigais kurjers un depeſchu neſejs, mantas kaſribas noluhkâ ir ſlepeni, naſts laiškâ, iſgahjis minetâ firšta meſchâ uſ medijumu laupifchanu, pee kam tas noſchahwis 16 ragu ſchubureent apbalwotu ſkaiſtu breedi, kamdehl nu winam no Wiſbadenēs augſtâs kriminalteeſas dots peenahkoſchais ſpreedums, kas ari no augſtâ, ſwaldoschâ firšta apſiiprinats.

Minetam Antonam Leichtweisim wajaga 13. ſeptembrî 1748. gadâ no pulkſten 12 pusdeenâ eſahkot lihds otras deenas pusdeenai ſtahwet pee kauna-ſtaba, eſlehtgam dſeſiſ, un ſalmu kroni wina galwâ.

Bende to kauninâs zaur atklatu ſchautifchanu, pee kam katram teeſiba ſaſodito meſcha-ſagli apſmeed un apmehdit, un tâ parahdit winam ſawu nizinaſchanu un reebumu.

Behz ſchis prozeduras nahk Antonš Leichtweisis Wiſbadenēs pahrmahzibas zeetumâ, kur tam weſelu gadu no weetas jawehrpj ſmalta wilnas dſija. — Bende, dari ſawu peenahkumu!“

Behz ſchi ſpreeduma paſludinaſchanas atſkaneja atkal taures ſkanas, kuras leelais kaufchu publis uſnehma ar druhmu klufeſchanu.

Spreedums iſſitâs laudin par daudj zeets un netaiſns, pat tahdeem, kuri jauno wihreeti nemaſ nepaſina, bet tee, kuri ſcho mihligo, mihkſſirdigo, preezigo, jautro jaunelli tuwaki paſina, ar to ſaikufchees un wina labâs ihpaſchibas eewehrojufchi, tee bija no duſmam, lihdsjuhtibas un dſilam ſehram pilditi. Wini bija pahreelinajuſchees, ka Antonš Leichtweisis naw ſpehjigs kaut kaſdu nekaſdu noſeegumu padarit. Ai, un zil bailigi puſteja daſchu jaunawu ſirdis, kad bende taiſijâs augſchâ mineto ſpreedumu iſpildit.

Daſcha Wiſbadenēs ſkaiſtule, daſcha bagata piſſona meita mihlſeja to ſlepenâ klufibâ, lai gan wehl lihds ſchim nebija neweenai iſdewees ſkaiſtâ Leichtweija mihleſtibu eeguht. Daſchâi godigai, tiklai mahtes meitai norhoja laſtâs ſchehluma aſaras, kad wina redſeja, tâ winaſ ſirds-luteklis teef moziſ un kauninats.

Pat gairſchahrsdainais bende ſarahwâs, kad winam pawehleja gruhſtako ſpreeduma dalu zaur rihtſchu zirteeneem pee jaunâ, kreetnâ wihreeſcha iſpildit.

„Domeht winam wajabſeja paſlauſit uſ weetas, un ſibina aſtrumâ wârehts behtſu ſchagari.

„Bet pirmis winsch špehja dot pirmo zirteenu, atskaneja ij mozella mutes šahpiu pilns eefleedseens.

„Es esmu newainigs!“ Leichtweisis brehza, „newainigs, til tee-
scham kà Deewos debesis dšihwo, — nelaupat manu godu un neno-
kaujat manu dwehfeli, — es esmu newainigs, — newainigs!“

„Apzeetinats grehzineeks, to tu esi“ pee ismellešchanas jau daudš
reises teizis!“ pilšehtas skrihveris eefauzàs, „bet kad teefnešči pra-
sija, ko tu sinamà nakti šehhligà firsta meščà dariji, un kà tas gan
nahzàs. ka šahdus 20 šolus no tàs weetas, kur temi apzeetinaja,
atrādàs noščautais breedis, tad tu zeeti klušu, tapehž bodu tew
pdomu, atšihtees un padewigi atklaht sinamàs naktis noslehpumu
un tà pawehletees semeš waldineeka šehhlastibai.“

Wiji laudis škatijis ar leesu sinkahribu uš jaunà, pee kauna-
štaba šahwoschà wihreescha luhpam, pahr kuram nu wajadseja nahkt
lahda tumšcha noslehpuma paškaidrojumam.

Šlikàs šahdu brihtinu, ka Leichtweisis buhtu gatawš wisu
atklaht

Lešnu, šaspeestu balsi, winsch isrunaja tikai šelošchos wahrdus:

„Es biju tanì nakti, — nē, — wina bija pee — —“

Breesmiga, dšila eesteneschanàs pawadija un pabeidša tilko ee-
šakto atšihšchanos, un gandrìhš šhini pašchà azumirkli Leichtweisis
pazehla lepni šawu galwu un širdi aisgrahbjoschà balsi eefauzàs:

„Nolaujat mani, nolaupat manu godu, metat mani pahrmah-
zibas zeetumà, lai tur beidšos un eju bojà, bet nelahdas mokas ne-
peespeedis mani ispaust noslehpumu, kuru weenigi es šinu! Šit,
bende, šit tikai!“

Nelaimigais jaunais wihreetis bija nu pats apšiprinajis šawu
špreedumu.

Vendes rihštes noščibeja septinas reises uš noteesatà šejas,
un zaur šheem šiteeneem tifa nolaupits Antona Leichtweisa gods.

Tomehr ne wismasakà eepihšteschanàs nenahza pahr wina luh-
pam. Šlikàs, ka nelaimigais wihreetis buhtu pahrwehrtees par ak-
ment, kas wairs nēla nēšajuh. Laušhu puhli atskaneja druhmi duh-
šeni un neweens gihwets neatreddš sijnahriego šarvā, kas buhtu
šawu mozelli kà nekš apšmehjis un nizinajis. Tureprekš laudis
grahween isšlūhda un zafis nama laukians pašla tūšchā no wihreem.

Šita bende pašla wehš arweeu pee nosleedineeka kauna-štaba
šawot. Šlikàs, ka winsch ušklait to we.nelohšigam ošim; bet la

nebija wis. Jo kad leelais ļauschu puhlīs bija išķūhdīs, tad wīnšch peegahja Leichtweīsim kļah, aptaurstija jinamo kākla=dselsi, itin kà grībetu to šastruhwet zeeschaki kopà, bet pee tam wīnšch eetschufsteja mozekla aušis:

„Labo Anton, peedod man, dariju kas man kà bendem bija jadara.“

Kà no gruhta japna pamodees, Leichtweīsis kļušà balši atšchufsteja:

„Es tew peedodu.“

„Paldees, mans jaunais draugs, kà tu parahdi šawam bendem lihdsjeetibu,“ meistars Martīnšch Fulfis, tà šauza bendi, atbildeja. „Deews ween sina, ko es zeeschu, neapstauschamo, ašinaino amatu īpildidams. — Bet wina to wīšu tà grīb. Anton, tu gan jinaji, kas wina tahda ir.“

„Tawa seewa,“ Leichtweīsis atbildeja, „ja gan, ūchi daimonistà buhtne ir tīf pat ūkaišta, kà bešdeewiga un ūamaitata. Martin Fulf, raišees no winas walà, žitadi ta tewi eegruhdīs ellē un ūamaitašchanà!“

„Kewaru,“ bende dīkli nopuhsdamees pašlaidroja, „šchai ūeeweetri ir leels eespaids ūf mani, — man japaleef par bendi tīf ilgi. kamehr ween wina to wehšas.“

Leichtweīsis pazehla galwu un wina azis ūšleesmoja eenaidibas un dušmibas ūguns, jo no Sudmalu eelas pušes tuwojās kàhds jahtneetu pulzīnšch, kūrà atradās kàhds wīhreetis, kas jaunajam mozeklim nebija nebuht pa prahtam. Wīnšch pakluši trihžošchu balši eejauzās:

„Mans nahwigais eenaidneefs nahš, lai waretu mani apmehdit un nizinat. Ša, es jau jinaju, kà lepnaīs grafs Sandors Batiants nahš pee manis weldset ūawas kārštās dušmas. Ūi, meistar Martin, es palīšchu pat waj ahrprahtigs!“

„Eji stiprs, Anton, un paneši kà wīhrs šawu likteni!“ bende ūajita. „Šhis ūngars ir warens kungs, mehs nedriškītam wīnu kaitinat. Beš tam wīnšch ir firšta mihsulis un wīstīkaiņakās pilsjaunkundšes, jaunās grašenes Loreš son Bergen bruhtgans.“

Pee šcheem bendes wahrdeem nolēzās Leichtweīsa galwa dīkli ūf kruhtim, wina rolas trihzeja tīf stipri, kà waščas ween eegrabejās, kamehr pār wina luhpam atšlaneja wahrdi: „Loreš son Bergen bruhtgans!“

Regehtigs, stiprs duhres ūiteens pa gīhmi to ūsmodinaja no gruhtam, šahpīgām domām. Un kad wīnšch pakluši eelleegdamees

pazehla fawas azis uš augšchu, tad tas eerandsija fawâ preešaj, lepmu jahneeku, kas mehdošheem smaideem pazehla otram siceenan roku. Jahneeks bija apmehram 30 gadus wezs. Wina melne mati bija safrulleti masās sprogās un aplahja wina semo peer. Divas durošas azis zildinaja wina dselteno, gludo seju, kurai afins farkanas luhpas dewa daudj maf krahsu. Schis ungarš bija grejnd muišchneeku drehbēs gehrbees. Lihds ar winau bija arī wehl zil kungi, uš dahrgeem sirgeem sehdedami, atjahjušchi, pret kureem m grafs Batianijs pagreesās un uš Leichtweisu rahdidams, mehdošch balfi sazija:

„Mani draugi, schis ir tas schelmis un neleetis, kas eedro schinajees muhsu wisšehligâ firšta mešhâ medit. Bet waj redsāt zil lepmi un spihīgi winšch uš mums noškatas, lai gan pats atrod.Š pee kauna-staba. Nu, gribu winau tuh in pamahzit, ziteem laudin mehginat list schkehrschlus zelâ. Še, Rigo, dod man schurp jahjom pahtagu! Schis saglis japer kâ wisneleetigakais tšchigans; bet wine šahpu kreedseeni man buhs wisnihlakâ mujika.“

Rigo, grafa aplapotajs, pašneedja fawam kungam prasito pah tagu, pee kam Leichtweisis spihīgu balfi eesauzās:

„Šit, bahba, šit ween uš neapbrunota zilweka kermenī! Be graf Batianij, lai Deewš juhs schehlo, kad es juhs kautkur šatīdji brihwām rokam! Tad es juhs melno, wiližo širdi labati trah pišchu, nekâ tajâ nakti.“

„Nelga!“ ungarš nestanigu balfi eesauzās, „tu eedroschinotees šche atšihtees, ka tu tani nakti biji kopâ ar manu bruhti, Lori fon Bergen un ka tawas bifes lode nebija wis breedim, bet man no domata!“

„Graf Batianij!“ Leichtweisis eesauzās, „nešauzat šcho mērim pee wahrda, wina nebuhs nekad juhsu seewa. Bet tâ tâ juhs no kaunatees wihru apšmeet un mozit, kura rolas un kahjās šaitē waschas, tâ juhs warbuht arī peespeedisat jauno, nelaimigo buhta tapt jums par seewu.“

Atbildēs weetâ atšlaneja launigi smeekli ij grafa mutes, pee tan winšch gawiledamu balfi eesauzās:

„Astonu deenu laikâ buhs Lore fon Bergen mana seewa, be schini pašhâ laikâ mešha-saglis, Antons Leichtweisis, wehrps dīh pahrmahzibas zētumā, tikai šausu maiji krimšdams.“

Drūms eekreedseens atšlaneja ij mozella zilainidam k...

Nà mescha-swehrs, kas iſ ſawa ſproſta griß iſfluht laukâ un ad dotees ſawam moztajam wirſû, tà ari Leichtweifs mehginaja laauſt ſaiſoſchâs dſelsis. Winſch iſſſſatij's ſchini azumirli breefmigs; outas ween nahja tam pa muti laukâ un wina muſtuki un dſiſſlas peepampa wiſleelakâ mehrâ. Turpreti grafs Sandors pazehla ne-aufi ſmeedamees hitamo pahtagu, gribedams dot jaunajam, pee launa-ſtaba ſahwoſcham wihtretim ſahpigos zirteenus.

ſchini azumirli tita wina rola no muguras puſes atwilfta pehzigi atpakaf.

„Graf Sandor Batianij!“ kahda ſpehziga balſs atſlaneja, „ne-aismirſti Segedinas ahrprahtigo mahju! — Neſit ſcho neſpehzigo wihtreeti!“

Nà no ſibena trahpits, grafs Batianij's ſazirt's atpakaf, pee tam tas eeraudſija ſſaiſtu, ſarkanmatainu ſeeweeti, kuras kermeni apſedſa gluſchi melnas drahnas, zaur to winaſ meeſas ſſaiſtums io wairaf pazehlâs.

Katrs pajina ſcho zetiſſaiſto ſeeweeti; tomehr katrs, kas to ween eeraudſija, gahja ar leelu lihtumu tai apſahrt, negribedams ar to ſaittees.

Ari grafs Sandors nobahleja eeraudſidams ſcho ſeeweeti. Winſch pakluſâ balſi eeſauzâs:

„Seewa, kapehz tu ſargi ſcho wihtreeti? Winſch ir mans ee-naidneeks.“

„Tu eſi pats ſew eenaidneeks,“ bendes ſeewa klufam atteiza. „Peenam manu padomu, jahj projam no ſchis launa-weetas un ruhpejees labaki par ſawam kahjam ar ſſaiſto graſeeni ſon Bergen, ar kuru tew wajaga wehſlakais aſtonu deenu laika apprezetam buht.“

Schee wahrdi darija uſ mineto graſu, waldoſchâ firſta Karla mihtluti, loti dſitu un leelu eeſpaidu. Nà paklauſigs ſehns ſawai mahtei, winſch aiſjahja tuhlin ar ſaweem greſnajeem pawadoneem projam.

„Ac tas lai noſihmè, ſeewa?“ bende eejauntajâs. „No kahda laika tu eſi ar ſcho graſu paſiſtama?“

Bet ſarkanmataina ſeeweete netureja ſawu wihtu atbildes zee-nigu un pret Leichtweifu noſtahjuſees teiza:

„Ee eſmu tewi no graſa negehlibam un moziſchanam paſar-gajufi, eſ tewi iſglahſchu ari no pahrmahzibas zectuma, ja tu man dehwinaſi ſawu ſirdi.“

„Mana firds nejuht nekahdu mihlestibu pret temi,“ nosotita klusam atbilbeja. „Tu esi zita wihra seewa, atlahpees no mani tu kahrbinataja.“

Skarstā, daimoniskā seewa šlaki eefmeļjās un tad paskaidroja

„Es šinu, kapeļz tu mani neeeredsi; gaischmatainā Lore so Bergen ir pee tam wainiga, kura naw leegusees uš taweem miht štibas šwehresteem noklausitees. Bet es tew šaku, tu peedereši man man, šarlanmatainai Abdelheidei, hendes seewai!“

Un tikpat ahtri, tā wina bij nahkusi, ta pašuda Leichtweisa azin Lehnam un smagi aishriteja mozekla štundas. Winšč panes tā waronis uštrauto negodu un kaunu.

Beidjot eestahjās nakts un apšedja šaweem tumščajeem šwalneem Leichtweisa mokas un neapštawšamo šahwolli.

„Wehl weena štunda truhšti no pušnakts,“ bende eerunaja „Tu gan buhji nokufis un noguris, nelaimigais draugs. Labi, na neweenas dwehšelites ne tuwumā, ne tahtumā redšamas; tapeļz ne nemšču tew šmago kalla-djelši, tad tew buhs weeglaki. Melaitā neso, ja ari es pats nolaidišchos šče uš muhra un drušzinu šnauđišchos.“

„Winšč guk, — šchis laimigais,“ Leichtweišis murminaja „Ai, kaut ari es waretu drušzin nosnauštees, — wišu aismirš u šapnot no labakeem, laimigakeem laikeem.“

Winšč šarahwās.

Lehni, weegli šoli bija aij mahjas štuhra dširdami.

Tumščā, šlaika, weikla buhtne tuwojās kauna-štabam.

Leichtweišis, lai gan klusu, taš gawiledantu balši eesauzās.

„Wina nahš! — wina nahš pee manis, — wina iaw man aismiršuji!“

Un šchini pašchā azumiršli atkrita galwas sega no peenahjeje galwas un Lore, škarstā grafeene son Bergen, šahweja mozekl preekščā uš atmena pašahpeeneem.

„Lore, — šaldā, firdsmihlotā meitina; tu esi pee manis, u kauna un negoda apkrautā, kas wehl tagad šahw pee kauna-štabam.“

Bet nu šneedjās diwas apakas, mihtstas rolas winam priekš kuras šakampa dšelis eeslehtās rolas, un šahda raudošča, bīl šušinate balšs eesauzās:

„Gauj man tawas mihtās rolas škušpit, kuras šchis štagam“

vaschas nez, — af tu mans mihlais, dahrgais waroni, mans mo-
effi! — Af, fà tu zeeti manis deht, — fawas Loreš deht!”

Ʋadebeschi noslihdeja no mehmescha, fursch nu ar fawu maigo,
nihligo gaisnu apspihdeja diwus zilweku behrnus, furu waigi bija
aspeeduschees zeeschi kopà, un furu afaras fazezeja weenà straumitè.

2. nodala.

Brihnischigàs alas Ʋeeschana.

Ar neapraftamu swebhlaimibu Leichtweisiz no farijàs Ʋ faldo,
faisfo meitinu, fura winam lihdsjàs pee kauna-staba fahweja un
winu fawàm mihlam, dailam rolam tureja aplamptu. Ʋagahjuschàs
deenàs fahpes, kaunš un mokas lifàs buht aismirštàs un pašuduschas

„Lore, tadeht fà tu efi atnahkusi fchurp un neesi mani fchajàs
behdàs un breefmàs aismiršusi, greesch wišàs leetas par labu. Eš
buhšchu par to tew muhscham pateizigs un neaismiršišchu tewis ne-
fad, kameht ween manas azis fahwès walà un firdš pufšès fchajàs
fruchtis!”

Un Lore wilka Leichtweisfu few zeeschaki kacht un dewa winam
garu, garu, faldu butšchinu, flusu balsi fazidamo:

„Mans dwehseles mihlakais, tu mans weenigais, tu mans
fautrais, droššfirdigais firdš auflejums, ne tew man, bet man tew
fapateizas un tewi padewigi janoluhds, fà es tew liku aewainigàm
fchis mokas zeest, pee goda laupidamà kauna-staba. Un tu zeeti pee
wiša flusu, lai glahbtu tikai manu meitas godu. — Eš, es esmu
weenigi wainiga pee tawàm behdam un fahpem, weenigi es. Fa,
— mans dahrgakais, waj es nebiju ta, fàs tewi Ʋfaizinja cerastees
finamà nakti firsfa mešhà, lai waretu tew pašazit, fà grošš Ʋati-
anijš grib ar mani falaulatees, un furu es tik dšili een fštu. Af,
nu ari firsšis un wina augštà kundse un mana pawehšneeze, furi pret
mani fenaf ifšturejàs arweenu laipni, pašihdejeja winam mani eeguht,
lai gau newaru nebuht fapraft, fahdeem daimonifšteem fpehsteem
wifsch apbur un pàhrwalda wifšu galmu.

„Bet tani nakti mehš sehdejam roku rolà šom simtgadigšs leepas
firsfa breešchu dahrjà un es tew fuhdsjeju fawas dšilàs behdàs un
fuhdsu tewi, lai tu mani glahbtu no pošta un famaitaschanas, pee
tam tew swebhredama, fà labaki gribu Reinupes wilnòš nemtees galu,

nekà eenihstì grafa rokàs atrastees un fanemt wina skuhpstus. Tad tu uslehzi ahtri augschâ, palehri sawu bisi; schahweens norihbeja un garfch, schapigs kreedseens atflaneja kufajâ mefchâ.

„Behds!“ tu man ussauzi, „behds, dahrgatâ, zif ahtri ween wari! Un zaur ehrtfcheem un dadscheem es steidsos uf preekschu, un peekufusi, faplefstâm drehbem, eemetos gultâ. Tanî nakti ne-aisdariju azis, bet uf kalleem zeleem guledama luhdsu Deewu, lai winsch tewi pasargatu no breefmam un nelaimes.

Bet otrâ rihâ tika runats, ka firsâ kurjers, Antons Leichtweisis, esot no mefcha-usratga un wina palihgeem pagahuschâ nakti fanemts zecti, kâ mefcha-saglis un bihstams, neustizams ziwels un ka schehligais firsâs par winu breefmigi rahjotees, dufmojotees un prasot siingrafo jodu.

Man bija tâ, itin kâ firds gribetu puschu plihst un sadrupt gabalu gabalôs. Ak, manas flumjas un molas bija ne-iteizamas, jo es sinaju, ka tu efi newainigs, un ka tu ar weenu weenigu wahrdinu wareji kluht brihws. Bet es biju pahrelezinajusees, ka tu teefnescheem neatklahsi ne ar puschklehtu wahrdinu, kadeht tu atradees toreis minetâ parkâ.

„Ja gan, mana dahrgâ Lore,“ Leichtweisis atbilbeja, „ne ben-des jobens, ne ari kahda zita wara newareja un newardes manu saldo noslehpumu ifnemt if kruhtim. Un ko wiltigâ, baumigâ pasaulē fazitu, ja wina dabutu sinat, ka tu, wisflaistatâ un nenoseedfigatâ grafeene, Lore son Bergen, mani mihlê, mani, kam wairak nekâs nepeeder, kâ fchi godigâ, taisnigâ firds, kas weenigi tewi mihlê ar leelako mihlestibu un usizibu.“

Gaischmatainâ meitina skuhpstija jaunâ wihreeschâ waigus, muti un azis.

„Bet kam bija tawa lode nodomata, kuru tu tant nakti is-schahwi?“ Lore son Bergen jautaja.

„Lodei wajadseja nobeigt tawu kruhtganu, grafu Sandoru, kuru es kruhmôs gulam eeraudsiju un kuresch muhsu jarunu noklausijâs; bet ak, mana lode nekehra wis wimu, bet newainigo breedi, kas ari tajâ paschê kruhmu pudurksni stahweja.

Kabaga lopinsch krita, bet grafâ ai-behdsâ prom. — Un rihâ, Leichtweisis tumfchu, fahpu pilnu balsi fazija, „rihâ atwehrsees breefmigâ pahrmahzibas zectuma durwis, kuras tad ais manis ais-lehgees, un mana Lore kuhz man pasudusi, sudusi uf wisu muhschu.“

„Tas nenotiks!“ Lore kustinatu balši eefauzās. „Tas nenotiks, es svehru tew pee šarvas dvehšeles šchihstibas, — pee šklaidrjām šwaigšnem un pee šposchā mehnešča, tu buhši brijhws un es, tawa Lore fon Bergen, buhšchu tawa šewā!“

„Mana šewā,“ Veichtweišis atfahrtoja, „mana mihtotā šewā! Un pateizibas ašaras riteja pahr wina waigeem.

„Ušklausees, manš dahrgalais,“ jaunā, šlaistā grafeene turpinaja, „šchee azumirkli ir dahrgi, mums wajaga nopeetni rihšotees. Redši, tur gul bende, kura šešchā atrodas tawu dšelschu atšlehgas, kuras tawas waščas atraišis. Klusu, — klusu, — es nošagichu atšlehgas!“

„Lore, tu laupi, tu šodši manis labā!“

„Tu eši zeetis mokas un klusejis... tu eši daudš wairaf darijis, nekā es.“

Un wina peelihda leegeem šoleem bendem klast, un winas baltā roka pašuda šahdā dšeltenā ahdas šomā un išnehma iš tās wajadšigis atšlehgas, un drihš ween pehž tam atraišijās šmaglš waščas no Veichtweiša rokam un šahjam.

Winhš nu bija brijhws, bija no šama-štaba atpešits!

Un bešgaligeem preekeem winšch aplampa šawu Lori, un šarštās butšchinas negribeja nemaš rintees, šamehr wihu širdis šakuša šopā un wihu dvehšeles atradās paradšigōš preekōš un debeshčigōš laimibā.

Beidšot Lore pantodās no šaldā mihleštibas šapna.

„Mums jašchirās,“ wina trihžošchu balši šajija, „bet tilai ušštonām deenam, pehž kūrām taphim šaweenoti uš wišu muhšchu.

Behšf kalnōš, manš weenigais, ušmeklē šawus draugus un pašehpees til ilgam pee teem. Šche ir maks ar šeltu, kuru tew wajadšēs. Uštonu deenu laikā tišš manas šahjas ar grafu Sandoru šwinetas. Bet lai waretu wišus peemahnit, es buhšchu wiltiga, ušmaniga, un išliškhoš tā, itin lā es padotoš šawam liktenim. Bet šad grafs mani webiš bruhtes šambari, šad šahwi gatawš, šad tew wajaga ar mani aišbehgt, un es gribu dotees ar tewi plašchajā pašaulē, gribu ar tewi panešt laimi kā nelaimi, preekus lā behdas, nabadšibu kā bagatibu un ja wajadšigs — ar šawām rokam pelni maiši.

Behššim uš Ameriku, pahrdošim manus bruhtes grešnumus un dahrgumus, un naudas mums buhš deesgan. Grafeene Lore buhš

„Saulci mirusi, bet Antona Leichtweija laimigā seewa tapusi, laimigākā
tēma sem Deewa jaukās saulites.

„Un es tas apklauschamalais wihrs!“ Leichtweisis peemetinaja.
Deewu, mana mihsakā, tawā kahju natti nahkšhu tewi aishwest.“

„Lai pašauļe mani nizina,“ Lore ašarainām azim eesauzās,
Deews ween fina, kahda mana firšs; wihsch fina, kà es newaru
tasi — es gribu ar tewi dšihwot, waj ari mirt!“

„Wehl reis wina eeslihebeja mihsotā wihrēescha rokās, wehl weens
hoas peespeedeens pee wina kruhtim, wehl weena butšhina, wehl
dšamā —

„Bet nu atškaneja saldatu komandeera šauzeeni un šmagee kareiwju
dimidinaja eelas brugi; ari degoščas piķa lahpaš bija redšamas,
un gaisma apšpihebeja mihsledamos pahri.

Saldatu nodatas preešchgalā atradās grafs Sandors Batianijs.
Sibena aštrumā Lore pašlehpās aš muhra stuhra.

Leichtweisim bija deesgan gara špehjibas, aplikt šehdes atkal ap
štam.

„Ari meistars Martihsch uslehza kahjās un raudšijās uš aštri
ošcheem šaldateem.

Grafs Sandors kahpa pa rahtšnama trepem augšchā, ušmeta
Leichtweisim neustizigus štatus, un tad bendem kahdu aššeegeletu
šwern pašneegdamš, šazija:

„Wina augštibas firšta Karla kabineta parwehle! Tā kà mums
mums tizis, ka šcho mešcha=šagli, Leichtweisu, dašchi grib atšwabināt
un pašlihsjēt aššehgt, tad wina šods pee kauna=štaba tuhlin jano-
šch un nošeedšneeks tuhlin, manā klahthuhntē, jaaišwed projam uš
šmahzibas=zeetumu. Wišbadenes bende, es juhs ušazinu, šcho
šedšneeku tuhlin man ijdot!“

Lore, šawā drošchā pašlehpuwē, bija gihsbšchanai tuwu.

„Pašudis, pašudis,“ wina klušu, šahpju pilnu balši murminaja.
Šo pašmahzibas=zeetuma wihsch newar nemuhscham iššehgt un man
šatliks nekas žits, kà tikai nemihlotam, eenihštam wihsram padotees,
aš mehlēt paglahbinu Keinupes wihsšs.“

„Ari meistars Martihsch papurinaja behdigi galwu; bet firšta
wehle tas newareja nekahdi pretotees.

„Nonemat winam waschas no rokam un kahjam,“ grafs Sandors
wehleja. „Saldatu flintes ir lahdetas, un ja wihsch mehginatu
šehgt, tad to nošchans kà šuni.“

Vende darija là pawehlets; un lai gan winsch pamanija, bselsis naw kahrtibà, tomehr winsch nesazija ne wahr dina un rihloj-tà, itin là kad wijs buhtu bijis labakà kahrtibà. Bes tam tas wehl eetschuffsteja Leichtweissim ausis:

„Resaudè duhschu, Anton, Deews palihdsj arweenu newaimigeem, winsch eespehj tewi ari no pahrmahzibas zectuma athwabinat. Wina prahis ir taifns un schelligs.“

Leichtweiss bija gatarws eet. Soldati eenehma to few widà un grafs Sandors gahja tam lihdsàs.

Wehl reij winsch, t. i. Leichtweissis, pasfatijàs atpakal us lau stabu un winam islikàs tà, là kad redsetu ais ta sawu karsti miht Lori, isplehtàm rokam, fazidama winam beidsamàs ardeewas, fut dama beidsamo fweizinajumu.

Soldati gahja ahtri, un drihs ween wini aissneedja Taunusee kura atradàs bihstamais kriminalzeetums.

Bet nu ari Leichtweissu sagrahba issfamiseschana un winsch domaj-

„Tagad waj nekad! — Ja man isdodas eemukt Nero-kaluds, esmu glahbts, — ja ne, tad winu lodes daris manai dsihwibai ga un kas par to, es jau tà là tà newaretu panest, ja Lore pebereitu zitam wihsram.“

Wehl tikai kahdas minutes, un Leichtweissis buhs zectuma kapà eegrubhts, ij kura neweens mirstigais newareja ismukt.

Schini azumirkli grafs Sandors peeleeza galwu pee apzeetinata ausis un fazija:

„Redsi, tur tu smakfi un wehrpfi dsiju, kamehr es Waldeas p kuru man firsts dawinajis, tureschu Lori apkamptu.“

Bet nu ari noschwauksteja us grafa Sandora seju warens fitea un grafs nogahjàs us weetas semè. Bet schini paschà azumirkli istau Leichtweissis saldatu rindam zauri un dewàs wehja ahtrumà, là dsì breedis, pa Lejas-eelu us Nero-kaluu.

Bet ari grafs Sandors uslehza kahjàs un breefmitu ba eesauzàs:

„Schaujat, — schaujat! — so juhs gaidat? — Relgas, kape neschaujat, kapehj skatatees weens us otru, — schaujat! — 12 lod tatschu nogahjis behgli semè!“

„Gatawi? — Uguni!“

Un 12 flinschu gaili noknalschkeja, bet ij stobreem neijskreh neweena lode.

„Do tas lai uosihmè?!“ grafs Sandors kleebsa. „Suni, kapeh; juhs schaujat bes patronam?“

Schini azumirkli atskaneja nejauti smeekli un kahda balfs eesanzas:

„Graf, neusbudiness! — Tu jau neelikfi Leichtweisu pahrmahzibas-namà!“

Grafs Sandors pasina scho balfi.

Ta nahza no farkanmatainàs Adelheides, bendes skaitàs seewas. Winsch pamanija ari winaas tumscho stahwu aij grahwja, kurfch gabha zur plawu.

„Kolahdetà bahba!“ grafs Sandors nejauku balfi eesanzas.

„Saxem nu sawu algu!“

To teizis, winsch israhwa jobenu un steidsjàs tumschajam stahwam flakt; bet wina aufis aistahra atkal mehdoſchi smeekli un jobens pahrschkehla tikai gaisu.

Adelheides stahws bija pasjudis un tikai tahlumà wehl bija dsirdama schis dihwainàs seeweetes smeeshanàs.

Saldati nokrustijàs.

„Desmits dukati tam, kas behgli nofer,“ grafs Sandors eekleedsjàs.

„Redjat, kur wiasch ſtrej! — Uj preekschu laudis!“

Desmits dukati! — Tas palihdseja.

Seschi labafee un ismanigakee saldati nosweeda wiju semè, kas winus apgruhtinaja, un tad dewàs wehja atrumà behglim pakaf.

Œi grafs Batianijs peebeedrojàs pee Leichtweisa kehrajeem.

Breesmigàs medibas eesahkàs, jo breeſmigakas tadehl, ka ſche wajabseja ſaguhstit newainigu zilweku, kura dsihwiba karajàs, tà ſalot, mata galà.

Gan Leichtweisis bija labu gabalu ſaweem wajatajeem preekschà, bet ijzeestàs molas pee kauna-staba un smago waschu ſpaidi bija to nogurdinajusch; tomehr winsch ſtrehja leeleem ſokeem uj preekschu, lai gan wina dsineji tam arweenu wairak tuwojàs. Weidsot wini bija tam jau uf kahdeem 30 ſokeem tuwu. Bet nu ari Leichtweisis ſafneedsa kinschaimo pakalnu, kurfch bija apaudsjs ar leeleem wezeem milſu ſokeem.

Grafs Sandors dewàs winam pakaf, weenà rofà turedams pistoli, utrà jobenu. Weidsot tas eekleedsjàs:

„Bododees, blehdi, jeb es tewi noschawſchu uj weetas!“

Leichtweisis neatbildeja ne weena wahrda, bet dewàs arweenu uj preekschu.

Beidjamās deenās bija lijs stiprs leetus un kahda pamasa upe bija uspluhduši par straumi. Tomehr Leichtweiss neapdomajās ilgi, bet gahjās krahtdamās wiņdās, kuri šafitās pahr wiņu kopā. Bet luht, wiņa ķermenīs parahbijās atkal wiņš uhdēna un nepagahja ilgš laiks, kad wiņš šafneedja otru kraštu, un nu eesahka naigi ween rahptees pa stahwām klintim uš augšchu.

Šahweens norihbeja un grafa Sandora lode tiko ne eurbās Leichtweissa galwā. Wina atsitās šchlakstedama pret zeeto klints seenu.

„Reesmu no juhsu lodes ķerts, graf Sandor!“ Lores mihtakais eesauzās un kahpa pa klintim naigi uš augšchu, lai gan wiņa rofas un kahjas jau šen bija afinainas un waren šakrambatas.

Bet aš, wiņš šagrūhda kahju pret kahdu leelu šafni, un lai gan ta nebija pahrlausta, tomehr tas nogida, ka dšihšlas ir maitatas un ka kahja eesahk ustuhkt.

Wiņš apstahjās un tad, lai gan kahja stipri šahpeja, tomehr dewās wehl ar leelu sparū gar klinti uš augšchu.

Bet nu wiņš dširbeja glūšchi tuwu grafa Sandora balši un eerandsija ari ka no otras pušes dewās wiņam preti trihs šaldati, kuri no otras pušes bija leelās klintis apgahjušchi un nu gawiledamām balsim eekleedjās:

„Nu wiņš mums wairs neišmūts, tagad eelikšim to pahrmahzibaszeetumā!“

Leichtweiss eesweedās beesajōs krahmōs, eesaukdamees:

„Pagalam, wiš pagalam! Deews man wairs nepalihšs, tapehzele, palihšsi tu tatschu man!“

Tiklihš wiņš šchos wahrduš bija isrunajis, kad wiņam islikās, itin ka kad seme atwehrtos un wiņš ar leelām bailem pamanija, ka tas šlih arween dšitati un dšitati jemes dibenā. Gan wiņš wehl mehginaja peeturētes pee kahdeem krahmeem, bet tee šaluhja un Leichtweiss bija ahtrā wišē pašudis jemes dibenā.

Divas minutes wehlaki peenahza ari grafs Sandors ar šaweem laudim šchai weetai labi tuwu, bet kad wiņi šche Leichtweissu neeerandsija, tad dewās ahtri ween atkal uš preekšn, gribedami guhstekni panahkt.

Bet wiņu leele puhlini palika glūšchi beš šekmem. Grafs Sandors lahdejās, famehr šaldati šlatijās zits zitam azis, šawā mahntizibā murminadami:

„Pateesi, Leichtweissis stahw ar pašču nelabo šakarā, kuzam tas nodewis šawu dwehšeli, par ko launais to apgahdajis ar lodem, kuzas arweenu trahpa un wiau pašargā no wišam breešmam.“

„Un lai ari wiau pate elle aišstahwetu,“ grafs Sandors dušmigu balši brehža, „es tomehr wiau atradišču! — Behž astonām deenam šwinesču lahšas ar Lori šon Bergen un wiam buhs jaskatās no tahleenes, tā wedišču škaištuli pee laulibas altara.“

Tomehr, lai gan wišch tā leelijās, tatschu ari wišch klusam brihnijs par behgla pehšchno pašučanu, no kura newareja ne masakās pehšas ušet.

Un tā nu gan tas waretu eedomatees, ka sem wina lahjam, dšiti, dšiti, sem warencem klinschu gabaleem, atrodās milšiga ala, kura no šchi azumirkla palika Antona Leichtweisa droščā pils un patwehrams, un kura ar pahrdroščā jaunā wihreescha wahrdu taps šaweenota uš muhšchigeem laikeem? —

Un wehl neweens mirstigais nebija šchis brihnischkigās alas noslehpumus redsejis.

Wet tas, kuzam bija nolemts ar teem eepasihteēs, guleja šchini azumirkli afinains un beš šamanas šchis alas dibinā. Weenigi lehna dwaščošchana un kruhts žilastchanās leezinaja, ka Leichtweissis wehl peeder pee dšihwajeem. —

3. nodaļa.

Reihštā grafeene.

Šautās, mihligas ehrgetu škanas wilnojās pa Bibrikas pils bajnizas telpam.

Šau no 1744. gada bija firsts Karlis eesahžis šchajā brihnumškaitajā pili pa wašaras laiku dšihwot, kur nu, uš wiaa kundses wehleščanos, wajašjeja Loreš šon Bergen laulaschana ar grafu šon Sandoru Batianiju notikt.

Grafs domajās buht pee mehrka. Wišch stahweja ar šawu škaišto bruhti, grafeeni Lori šon Bergen, rolu rokā šwehta altara preeščā.

Wiis spihdeja un mirdseja ween. Sche netruhka ne selta ne sudraba, ne dimantu ne briljantu, ne sihda ne samta, ne ari dahrgo wiju un spitschu.

Un ai, zit skaišta iſſkatijās Lore fon Bergen ſawā ſkaištajā, baltajā sihda uſwalkā. Un zit peekrihtošchi ſtahweja winai mirtu wainags uſ gaiſchdselteneem mateem, tāpat ari bruhtes ſwehtums ſchēidrauts.

Bet wina nebija ta ſkaiſtakā bruhte ween, kuru grafs Batianijs ſew bija iſredſejees, bet ari ta bagatakā wiſā Reinupes apgabalā. Wina, tā wezā, bagatā grafa fon Bergena weenigais behrns, dabuja lihdsi bagatu puhru. Preeſch laulibam tifa noſlehgts kontratts, ka ja bruhtgana, grafa fon Sandora, laulata draudſene agrafi mirtu nekā ſchis, tad tas manto ſawas ſewas bagatibu.

Scho kontrattu grafs Sandors nu paglabaja uſ ſawām kruhtim, ſem greſnajām kaſju drehbem. Wiſch ſinaja un nogida itin labi, kaſhds leels ſwars ſchim taukajam kontraktam. Ja, winam uſſmaidija laime, kaſhdu reti kaſhds mirſtigais war eedomatees. Un kaſ winam bija daſas gar Lores fon Bergen aſaram, kuras bija ritejuſchas pahr winas ſkaiſtajeem waigeem. Kaſ winam bija daſas gar winas dwehſeles ſahpem un ſalausito ſirdi, ja tikai bruhtes leelā bagatiba naht wina rokās un atwer tam beſruhpiġu, preezigu dſihwi.

Lore gan bija ſawu tehwu luhguſi un ſazijuſi :

„Tehws, miſhlais tehws, tu eſi arweenu bijis labs un miſhligs pret ſawu weenigo behrnu, kaſehz tu ſauji man tagad grimt nelaimē un poſtā, kaſehz ſpeedi mani eet pee wiſtra, kuru mana dwehſele eenihjt? Tehws, labis tehws, glahbi jel ſawu behrnu!“

Bet tehws bija atteizis: „Tam tā wajaga buht, — nepraſi, kaſehz? Un kaut eſ ari ſinatu, ka waretu tewi glahbt no nahwes, tomehr man wajadſetu tewi dot grafam fon Batianijam par ſewu,“ uſ ko tad Lore bija ſkumju pilnu balſi atteikuſi :

„Tehws, taws prahts lai noteef, jo tagad eſ ſinu, ka ſche walda leels noſlehpums, kuras eſ teeku upureta. Labi, eſ kluhſchu grafa ſewa, gan jau man tad Deews palihdsēs taſtak!“ — — — — —

Pehz laulibam tifa ſarihtots leels kaſhumeelaſts, bet pee kura jaunais pahrſis peedalijs tikai ihju brihdi.

Grafs Sandors jutās beſgaligi laimigs, kad jaunā ſewa to uſ- aizinaja dotees prom uſ Waldetas pili.

Lepna, loti gresna ekipaſcha ſtahweja durwoju preeſchâ. Bet tajâ paſchâ azumirlli, kad jaunâ graſeene taiſijâs tani eekahpt, peenahza winai klahť kahda maſa ſemneeku meitina, kura tai no lautu puķem pagatawotu buķeti paſneegdama, miħligu balſiti ſazija:

„No Dozheimas ſkolneezem. Lai Deews dod ſchehligai graſeenei peedſihwot un peeredſet daudſ laimes un preeku!“

„Paldees, mans miħlais behrns, graſeene atbildeja, paldees par labajeem laimes wehlejumeem!“

To ſazijufi wina nobutſchoja meitinas peeri. Bet grafs Sandors eelika tai leelu ſudraba gabalu maſajâ rozinâ.

Ekipaſcha dewâs ahtri uſ preeſchu gar Reinupes kraſteem, kamehr jaunais pahris klufeja.

Lores roſas apkampa zeeſchi mineto puķu kuſchki. Wina nogida, ka tani atrodas wehſtule no Leichtweiſa, winas miħlakâ, un gaidija ar karſtu ilgoſchanos uſ iſdewigu briħdi to laſit.

Weidſot glaunee rati apſtahjâs, jo Waldekas pils bija ſaſneegta.

Grafs Sandors panehma ſawu jauno, ſkaiſto ſeeru ſem roſas un weda to pa gresnâm riaku trepem uſ bruhtes kambari.

Ai, zit gresnis ſchis kambaris iſſtatijâs. Sihda tapetes pahrlahja ſeenas, dahrgi preeſchłari gresnoja logus, dahrga gulta ar dahrgu baldachinu parahdijâs Loreſ azim. Beſ tam wehl neſłaitami dahrgumi, gan ſelta, gan ſudraba, gan ari no ſilona kauleem mirdſeja jaunajam pahrim preti. Wiſs, wiſs bija uſ to labako un glihtako eegroſits, wiſs ar gudru prahtu un labu garſchu iſweſts galâ.

„Wehſ nu eſam weeni,“ grafs paſkarbu balſi ſazija, „un no ſchis ſtundas tu peedereſi weenigi man. Gan ſinu, ka Lore ſon Bergen neſufi ſirdi behrniſchłigu miħleſtibu uſ kahdu zitu, bet ſinu ari, ka wina kahdam nezeenigam, kahdam ſaundarim un noſeedſneekam to bija dahwinajufi, wiħram, kaſ daudſ ſemaki ſtahw, nekâ wina.“

Lore ſarahwâs un galwu lepni pazehluſi, ſazija:

„Grafa kungs, kad juħs ſinajat ka eſ miħlu kahdu zitu, tad newaru ſapraſt, kâ juħſu wiħra godſ jums atlahwa, mani nemt par ſeeru.“

„Ah, neeki!“ grafs Sandors eeſauzâs, „murgi, jaunibas ſapni, nekaſ wairaf, — ſapni, kahdus jau daudſ jaunawas ſapnojuſchâs. — No Lore ſon Bergen darijuſi, gar to man naw wairs dakas. Bet tagad gan pratiſchu graſeenes Loreſ ſon Batianijas juhtas zeeſchaki un uſmanigaki peefargât. Eſ tagad praſu no winas laulibas miħleſtibu un

ustizibu. Un nu, mana dahrgà Lore, laujat schidrautam krist, kureš man spihigi slehpj juhju skaišto seju. Tagad esam klusajā, weentuligā bruhtes lambari, kurā nu gribu tewi aplampt, kà šawu likumigo seerwu. Ai, Lore, tu nemas newari eedomatees, kahdas karstas kahribas eedwehšch manā firdi taws meešas skaištums. Lauj man ar dedsiņu skuhpstu eeguht tawu dwehšeli, tu mana šaldā seewina!”

Uu grafs gribeja Lori aplampt, bet wina israhwās tam ī rotam, šazidama :

„Graf Batianij, dahwinajat man wehl kahdas minutes, gribu buht weena, pirms eju pee meera.

Sandors smalki palozijās un teiza :

„Saprotu juhju wehlešchanos. Suhtišchu jums tuhlin juhju apkalpotaju. Bet lai juhs nenodotos weltigām zeribam, tad pastaic droju, ka šchim lambarim naw zitas išejas, kà weenigi šchi.”

Štali eesmeedamees winsch isgahja ahrā.

Tiklīhds tas bija notizis, Lore pahrmekleja tuhlin no majās meitinas dahwinato puku buketi, kurā wina atrada kahdu masu sihmiti, uš kuras stahweja rakstits :

„Es gaidu uš tewi laiwā pee upes krašta. Mehgini ijdewigā azumirklī behgt, bet nahz zaur dahrsu. Mehš palitšim kahdas deenas kahdā klints-alā, kuru Deems man lika atrast. Nahz, karsti mihlotā meitina; ari sem jemes buhšim laimigi, jo muhšu mihlestiba ees mums lihdsi!

Taws Antons.”

„Ja gan, mans Anton,” Lore trihzošchu balši murminaja, „ar tewi eeschu semē, ar tewi ari lapā.”

Wina nobutšchoja majo papira gabalinu un tad to šadedsinaja.

Šchini pašchā azumirklī eenahza Hilda, Loreš apkalpotaja, kuras stahws un seja lihdsinajās loti Loreš stahwam un šejai.

Šaunā grafeene steidšās winai preti, pašlu balši eesautdamās :

„Waj esi gatawa, nest leelo upuri? Tu šini, ka pee tam war gaditees ari breešmas.”

„Gribu pat nahwē eet juhju dehš,” škaneja Hildas atbilde.

„Labi, pašteigšimees,” grafeene šazija, „waj dširdi lakstigalos pogošchanu, — tas ir wina signals, — wina šauzeens, — turpu pee wina, — turpu, — turpu wina rokās!”

„Al, ſchehligà grafeene, breeſmigs negaiſs tuwojàs! Baj neſſirdat pehrfona duhzeenus. Al, daſcha laiwa jau nogrima ſchahdòs negaiſòs Reinupes wiſnòs!“

„Retrihzi un nebiſtees, Hilda, Deewòs ſtahw miſhledameem klaht. — Tà, durwis ir aiſſchautas, tagad ahtri pee darba!“

Grafs Sandors gaidija preeſſchnamà ar leelako ilgoſchanos uſ to azumirkli, tad atwehrfees paradijeſ durwis. Natra minute tam iſlikàs buht muhſchiba. Weidjot atwehràs durwis.

Grafeenes apdeenetaja parahdijàs, gehrbuſees tumſchàs drehbès. Wina noleeza kaunigi galwu, tad gahja uſ durwju puſi, graſam garàm.

„Baj grafeene ir gatawa mani fanemt?“ Sandors jautaja.

„Ja,“ daika meita atbildeja un iſgahja ahtri pa durwim ahrà.

Lepni, ſtarodamàm azim grafs eegahja ſawas ſewas kambari.

Alj brihnumeem wiſſch palika uſ fleegſchua ſtahwot.

Lore fehdeja wehl arweenu nenogehrbuſees, leelajà ſchidrautà eetinufees, uſ ar ſihdu pahrklahto gultas malu.

„Leekàs, ka tawa apkalpotaja tewi ſlitti apkalpojufi,“ Grafs eefauzàs, „tapehž mehginafchu pats winas peenahkumu iſpildit.“

Jaunà ſewwa nepaſuſtejàs, ari tad ne, kad grafs aplika roku ap winas daiko augumu.

„Noſt ar ſcho ſchidrautu,“ wiſſch eefauzàs, „nekam nebuhs wairs man taru ſkaiſtumu apſegt!“

Un — weens rahweens, — weens plihſeens, — un ſchidrauts noſrita uſ grihdu.

Œhini paſchà azumirkli noſibeja ſibens un apgaiſmoja mineto kambari, ari ſkaiſtàs buhtes ſeju.

Œkalfch, pa dalai peefmagiſ kleeſjeens atſkaneja greſnajà kambari, un kà plehſigs ſwehrs, grafs Sandors metàs neihtai grafeenei wiſſi, pahrsweeda to ſchkehrſam pahr gultu un ſagrahba winas rihtli.

„Wiltneeze,“ wiſſchkehrſteja, „kur ir mana ſewwa?“

Hildas luhpas nepaſuſtejàs.

Ungars ſagrahba ſlanko meiteni un aiſſteepa to pee loga, kuru wiſſch atgruhda ahtri walà, tà kà enges ween noſſchirkſteja.

„Atſihtees,“ wiſſch aiſſmakufchu balſi kleeſja, „tawa kundje ir aiſſheguſi ar ſawu miſlako, ar Leichtweiſu, meſcha-ſagli un ſleptawu atſihtees, jeb es ſweediſchu tewi pa logu laukà, Reinupes tumſchajòs, trafodamòs wiſnòs!“

„Es nenodoschu šawu kundsi,“ jaunawa baitu pilnu balši atbildeja, „grafa funks, ja juhs mani ari nokautu, Lore fon Bergen nenahks nefad wairs pee jums atpaka, jo wina juhs nemihl un ta ir aisbehgufi pee ta, furam peeder winas firds.“

Sandors isgruhda dušmu kleeedjeenu, kas lihdsinajās kahda mešča šwehra blaūšchanai.

„Labi, tad tew jašamafšā šawa kundse un pawehšletaja. Ša wina negrib dšihwa atgreestees pee manis, tad lai pafaulē tura winau par mirušču, — es ešmu winas mantineeks!“

Breesmigs pehrfona špehreens norihbeja, un Reinupes witni eefahka jo nifnaki plofitees.

„Peeluhdi Deewu, ahtri, ahtri!“ grafs Sandors škarbu balši kleeedja. Negribu, lai tu šaweem grehškeem eebrauktu ellē! Ha, tu kaweejes, — tu negribi? — nu labi, — mirsti nefalihdsinajušees ar Deewu!“

Warens gruhdeens, — breesmiga eekleegšchanās — un breesmigais, negehligais nedarbs bija notizis! Uhdens uščlahzās augstu gaisā, kad Šilda uš galwu tajā eekrita.

Regantais ungariš isleezās pa logu un škatijās tumščajōšs ne-meerigajōšs wifnōšs.

„Ša, tur wina ujnahk wehšreij augščā,“ wiušč aišmafufchu balši eefauzās, „tur wina peld, tur wina žihnas ar wilneem, — winas garās, baltās drehbes tura to wirs uhdena; — ha, kā wina žihnās kā wina šit ar rokām uhdeni — bet par wolti, Šilda, tu efi padota nahwei!“

Wina eekleedsjās wehl reiš un tad ta apfluša.

„Wina ir nogrimuši,“ breesmigais ungariš murminaja, „Reinupe ir aprijuši šawu upuri!“

Leelas šweedru lahšes paradijās uš wina peeres; wiušč atgahja no loga un atšehdas uš gresno bruhtes gultu.

Tad norinkojās welniščki šmaidi ap wina luhpām.

„Tagad man wajaga buht gudram un išmanigam,“ wiušč murminaja. „Beenadiba starp Lori un Šildu ir pateefi leela. Ne-weens newarēs pafazit, ka šihkone nebuhtu mana šewa, furas manti-neeks es ešmu. Prežibas-kontrahts padaris mani bagatu un es buhšču glahbts uš wišeem laikeem. Klaidonis Watianijs warēs pateefi dšihwot, kā ištens grafs. Un ja mana šewa ari kahdu reiši parahditos laudim, tad es to apšuhdšefchu par wiltneezi un krahpneezi.“

Bet tagad man vajaga gudri rihkotees, gudri, gudri, lai nekahdas aisdomas nekristu uš manu galwu!“

To ņazijis, wiņņ eesahka pilnà kaskà kleeht:

„Palihgà, — palihgà! — Schehligais Deevs, — mana mihtotà, ņiana dahrgà, jaunà ņeewa ir eekrituņi Reinupè!“

No wiņàm puņem peeņteidsjàs apkalpotaji, ari tņņhigans Rigo.

Wini atrada graņu trepju koridori uš zekeem gułam.

„ņejuš, Marija, kas tad ņe notizis?“ Rigo eesauzàs.

„Manas dwehņeles ņaule ir noreetejuņi,“ raudošchais graņš gàu-
hoja; „es wairš nepeedņihwoņchu neweenas preezigas stundinas, —
grafeene — mana ņeewa, manas dwehņeles mihtotà, kuru nupat wedu
bruhtes kambari, ir miruņi — noņlihtuņe Reinupè!“

„Breeņmigi!“ apkalpotaji murminaja. „Deevs lai ir winas
dwehņelei ņehhligš!“

„Mans nabaga kungs,“ Rigo eesauzàs, apliđdams roku ap graņa
kasku, „tad ņkaiņtà grafeene ir noņlihtuņi, waj ari noņlihtzinata?“

Graņš Sandors uņlehta ņahjàs, uņmeta uš Rigo eenaidibas ņka-
teenus, bet ņawas duņmas ņawalbidams, ņehhlu balņi ņazija:

„Rigo, ņezlo wiņlabato ņirgu un jahj pahr galwu pahr kasku uš
ņirņta pili, un aiņnes tur ņeho behdu wehņti. Paņtaņhti tur, ka jaunà
grafeene tani azumirli, kad es gribeju to mihtodams apkampt, ta at-
gruhda mani atpaņat, bet pate iņlehta pa logu ahrà, eesautdamàs:

„Es newaru tew peederet, jo es neeņmu tewis zeeniga! Mans
mirtu wainags melo, — man jazeetņh breeņmigs ņods!“

Un, pirms es atjehđsoš, wina jau bija iņlehtuņi pa logu ahrà un
eekrituņi tumņchajòš wilnòš. Un at, es pats redņeju wina nogrimņtam
lapjajà kapà!

Un no jauna graņš eesahka raudat.

Rigo ņaprata ņawu kungu. Ari wiņņ liņàs raudot, bet ņkatijàs
ņehhlmigi zaur pirkņtu ņtarpam uš ņawu pawehlneeku.

„Zuhs ziti, nahkat man paņat,“ graņš pawehledamu balņi ņazija,
ņameklejat laiwaš uu mehginasim grafeeni glahbt, — nahkat, —
eeņim!“

Bet peežas minutes wehłaki aiņjahja Rigo wehja ahtumà uš
ņirņta Parla pili, ņamehr Reinupè atņpihđeja daudņ uguntinas zaur kuru
peeņalihđņibu graņa laudis zereja atraņt Loreš liht.

Bet kad wineem neiđbewàs, un ari minetàs upes wilni breeņmigi
trakoja, tad graņš Sandors ņkanu balņi pawehleja:

„Metat meeru, laudis, manas seewas lihktis gut upes dibentā Ak, mana Lore bija skaisla un peewilzīga, pat uhdeni negrib to wairs atlaist!“

Schini azumirkli nostahjās slaiķš stahwš grafa Sandora preekschā. Tas bija grafs Kristijans son Bergens, Loreš tehws, kura firmee ma.i pliwinajās wehjainā gaišā.

„Kur mans behrns,“ wiašč kleeđsa „mans behrns, mana Lore?“

„Tur apakščā,“ atbildeja grafs Sandors un rahdija uš trakodamo Reinupi.

„Wina ir gahjuši nahwē!“ wezais wihrs steneja, „un es esmu winas sleplawa, jo es esmu to peespeedis sneegt jums roku, lai gan ta juhs eenihdeja un nebuht nemihšoja.“

„Jums jau ari neatlitās nelā zita ko darit,“ Sandors klušu balši atbildeja; „bet wispahrigi nemot, es esmu tas peekrahptais.“

„Kā, juhs peekrahpti?“ son Bergens dušmigu balši atzirta, „waj es jums nedewu tihru engeli par seewu, engeli wahrda wis-pilnigā sinā?“

„Engeli?“ grafs Sandors šaspeestu balši jautaja. „Juhšu meita nebija wis wairs nenoseedšiga, kahdam engelim wajaga buht. Pirms es wina wedu pee laulibas altara, ta mihšoja kahdu zitu, protat, pasihstamo mešča-šagli Leichtweišu, kuram wina šawu tikumibu un newainibu upurejuši.“

Grafs son Bergens atrahwās kahdus šotus atpakat. Wina seja šarahwās frunkās un wina duhre pahzehlās uš fiščanu.

„Meli,“ wiašč kleeđsa, „meli, tu eši manu behrnu nosadšis, un tagad tu laupi winas godu! — Meli, — šche tew!“

Bet pirms wiašč paspehja ungarim eeswelt par gihmi, wiašč nokrita diktī eewaidedamees semē.

Grafs Sandors nolēzās pahr to.

„Treeka ir wina kehruši,“ wiašč murminaja, „un tas jo labaki preeksch manis; zaur to mana mantiba pawairosees diwkahtrigā mehrā.“

Loreš tehws tifa aiņnešts kà mirejs uš pili.

Peesauktee ahrsti paškaidroja, ka uš wezā wihra dšihwibas glahbšchanu esot loti maš zeribu.

„Labaki buhtu, kad wiašč mirtu,“ šazija firšta meešas ahrsts. „Ja daudš, tad tas waretu tikai kahdus diwus gadus dšihwot, bet wina dšihwe buhtu šaweenota ar breesmigām mošam un šahpem, jo

wina rofās un faljas ir dragatas un pamirusčas, un ari waloda tam ir suduši uš wifseem laifeem!"

4. nodala.

Bendes naminā.

Tahlu aij Bibrifās pils swaidijās masa laiwinā pa leelajeem Reinupes wisneem. Wehtra kauza, sibenī ņhaudijās un uhdeni trafōja, tomehr tee, kas laiwinā ņehdeja, nelifās bihstotees ne wehtras, ne wisnūs.

Lore un Leichtweifis ņehdeja uš airu ņola-turu kopā un turejās zeeņchi apkampuņchees. Wiau mihlinaņchanās lifās buht beņgaliga un wiku laime ņaņneegufe wisaugņtako pakahpeenu.

"Un waj tu netad nenofņehloņi, mana Lorit'," Leichtweifis ņa-wai mihlakai jautaja, "ka tu ņawu ņahrtu, ņawu bagatibu atņstahjuņi un man, noņoditam un noņauninatam meņcha-ņaglim peekehrufees, kuram nu wairs naw ne tehwijās, ne dņimtenes, ne ari paņtahwigās dņihwees weetas?"

"Eš eņmu tawa ņeewa," Lore preezigu balņi eeņauzās, "eš gribu ta buht un ņeewas peenahtumus, kā preekus, tā behdas dalit ar ņawu wihru. Un ja ari ņĶji wehtrainā naņtis buhtu muhņu nahtotnes aina, tawa Lore nebihņees, wina buhņ laimiga, kad winai peederēs tikai tawa mihleņtiba un uņtiņiba.

"Buhņchu uņtiņigis lihds nahwei!" Leichtweifis ņwehreja. "Uņtiņigis ari winpus kapa."

"Ari eš ņwehru tāpat," Lore kuņtinatu balņi atbildeja; "tikai nahwe muhņ lai ņĶkir, un ņaut ari tu taptu lanpitajs un klaidoniņ, tad tomehr eš gribu buht laupitaja ņeewa."

"Lai Deews temi ņwehti ņĶho wahrdu behl, Lore, jo eš pateeņi bihņtos, ka man buhņ jauņnemas leela zihna pret wiņu zilwezi, ņe-wiņĶki pret zilwekeem, kuri mani newainigu nepateeņi noņodijusĶhi un eedņiuusĶhi kaunā un poņtā."

To teizis wiensch maigi noskuhpsitiija Lore's roku, bet wina sneedsja tam sawus roschu luhpinas preti.

„Mehs neesam wis wehl gluschi pasuduschi,“ Lore paskaidroja. „Esmu sawas dahrgas bruhtes rotas panehmusi lihdsi un schodeen waj rihda tu warefi eet us Frankfurti un tas tur pahrdot. Ar eeguhtas sumas palihdsibu behgim us Ameriku un mehginasim tur ar godu nopelnit sawu deenischku maifi.“

„Tas jau buhtu loti labi,“ Leichtweisis eesauzas, „ai, man ir gudra un prahtiga seewina. Ja gan, — lai sibeni schaudas, lai wehtras kauz, lai swahrojäs schi masa laiwina, — es stahwu us droscheem pamateem un ne pats welns neegrubdis mani pekle, jo Lore, gudra skaisda Lore ir mana seewa!“

Bet tani pascha brihdi Lore skanu, baiku pilnu balsi eebrehzas: „Skatees, tur, tur, — redsi, tur peld lihkis mana bruhtes uswalka!“

To fazijusi, wina peespeedas zeeschi pee Leichtweisa, kuresch, lihki tuwu pee laiwinas ceraudsijis, no sawadam bailem sagrahbis, aislifa roku preeksch azim, kamehr trafodamee wigni aistahwa lihki arweenu tahlaki un tahlaki projam, kamehr tas beidsot pawisam pasuda winau azim.“

Behz kahda brihtina Lore trihzoschu balsi eesauzas:

„Baldees Deewam, breefmiga aina ir pasudusi, kas wairaf nekass nebija, ka muhsu usbudinato prahtu fantasija. Deews muhs sodis, ja meh's bes basnizas swehtibas mihlejamees un paleekam kopä.“

„Deews grib, lai zilwefi weens otu mihle,“ Leichtweisis pasklaidroja. „Klints ala buhs muhsu basnizina un muhsu bruhtes kambaris.“

Lore pa to laiku bija iwwilufi no keshas glihtu ahdas sominu. Wina attaisija to usmanigi wala un dahrgi briljanti staroja winau azim preti!

„Nemi schos, mihlakais,“ Lore padewigu balsi fazija, „paglabä winus zeeschi, jo tee nu ir mana weeniga manta, mans bruhtespuhrs, kamehr nebuhsim Amerika, no kuzeees nodroschinaschu sawas manto-schanas teesibas.“

Leichtweisis noglabaja dimantus us kruhtim un gribeja Lorei kahdus wahrdu's fazit, bet wiensch to nepaspehja, jo warens aukas grubheens usweeda maso laiwinau us kahdu asu klinti, un stips brihkschkis norihbeja un laiwina bija sadragata drupu drupas, kamehr winas eefschä sehdetaju eekrita trafodamds wina's. Lore eebrehzas un

issteepa rotas Leichtweisam preti, kuresch nu ahtri šawu mihlako aplampa un to ar weenu rofu turedams, ar otru peldedams uš kraštu, wišem špehsem zentās glahbt šawu dahrgako, augštako mantu pašaulē. Un lai gan breesmiģs uhdens mutulis winus gribeja ecreut nahwē un pašušanā, tomehr Leichtweisim isdewās no ta iswairitees un aifsneegt kraštu. Bet nu tif wiņsch pamanija ar leelām bailem, ka Lore ir nogihbuši, un broschibā noklūwis, wiņsch waimanaja:

„Lore, Lore, mana dahrgā Lore, atdari tatšdu šawas debešchīgās azis, lai kluhtu pahrlēczinats, ka tu wehl eši dšihwa!“

Tomehr winas azis neatdarijās wis, nu ta dušēja šawa mihlakā rotās beš jamanas.

„Hi, kaħda bruhtes nahts!“ wiņsch gaudoja. „Nu noteet wiš otradi, nekā bijām zerejušji!“

Beidsot tas ceraudsija kaħdu masu gaišminu nahts tumsibā un nu šawu dahrgo Lori zeeščaki aplampis, dewās uš to puši, no kureenes nahja wahjais špihdums.

Un re', — wiņsch atradās drih ween kaħda maja, pušatritušča namina preeščā, kura durwis bija aijšlehtas.

„Ko? — kas?“ — Leichtweisis murminaja, „ja nemalbos, tad eš pateesi atrodos Wisbadenes bendes namina preeščā!“

Wiņsch peedausija pee durwim un šuuu reeščana atskaneja no eeščpuses. Tad wiņsch dširdeja atkal kaħdas šeeweetes balši šakam:

„He, Rokus, pahrlopojees zilweks, kur tu eši? Zelces un ej paraugi, kas ahrā daušās!“ —

Sawada, nejauka eeruhtšanās atskaneja atbildes weetā, un drihpehž tam Leichtweisis dširdeja šlinkus, ščuhšdamos šokus tuwojamees durwim, kuras drih atdarijās un kurā nu parahbijās kaħds jauns, platpleziģs, jauns wiħreetis, wehja laterni rotā, bet tif breesmiģi nejauks, ka Leichtweisis gribot negribot isbijās un atzirtās kaħdus šokus atpašak.

Galwa tam bija pahrať leela, azis beš plakstineem, mati puspeleki un šawehluščees, bahrsda nejauka un aša un lihdsinajās zuhku šareem. Deguns isskatijās, kā galas gabals un luhpas kā peesihduščās lehles un garas kā striki, no weenas aušs lihdi otrai, aij kurām rehgojās leeli, nejauki sobi, kurei ar kuka ilknem bija šakhsdinami.

Šhis nejaukais zilweks nebija nekās žits, kā bendes kalps, un tadehļ ka neweens wina ihsto wahrdu nepasina, tas tika šautts par Roku, jeb ari lahtšchawihru.

„Sauz sunus projam,“ Leichtweisis eesauzās, „un nekatees uj mani tik breefnigām azim, itin tā kad tu mani nebuhtu nekad redsejis. Es esmu apmalbijees un wehlos ņchajā mahjinā palaiņt nakti.“

Rokus eeswilpojās un ņuni tuhlin apļuņa.

„Ha=ha=ha!“ neņaukais wihrs eesmejhjās, „ņkaiņtais Leichtweisis atkal reiĶ atnahza, turklahņ wehl ņkaiņtu jaunkundņiti lihdsi nesdams.“

To teizis, wiņņņ ihsteepa roku gribedams aptauņtit Loreņ ņeju, bet Leichtweisis atgruhda to atpakal, un gaĶja ar ņawu dahrgo naņtu maņajā nameli dsilaki eesņchā, bet kad ias bija noktuwis pee otrām durwim, tad wiņam ņahjās preņi ņarkannatainā Adelheide, bendes ņeewa, ņwezi rokā turedama.

WinaĶ bija gari gulamņwahrkĶ mugurā, bet tā pagatawoti, ka waretu redĶet wiņas dailās, apalās, baltās rokas un brihnumņkaiņtās fruhņis.

„Ro juhs tur neņat? Anton Leichtweis?“ wina pajautru balņi waizaja. „Kā? — waj gan waru ņawām azim tizēt? — ta jau ir firņteenes goda=dama, Lore ņon Bergen.“

„Tā ir, jeb labaki ņakot, tā bija Lore ņon Bergen, tagad wina ir mana ņeewa. KundsĶ, mehņ behgam, bet trakodamā ReĶnupe aiņņaweja uņ kaĶdu maņu laiĶinu muhsu nodomu. Atlaujat mums ņaņilditees, un mehņ juhs ilgi neapgruhņtināņim!“

„Nahkat ween eesņchā,“ Adelheide ņubinaja un eeweda LeichtweisĶu kaĶdā paleelā, labi eesahrtotā un glihtā iņtabā.

Uņ kaĶda apklahta galda ņahweja zepeņcha atleekās, baltmaise un ņalati, tā ari pahris pudeles wiĶna.

Bet lai gan iņtabas ņeenas bija glihtām tapetem iņņiņtas un lai gan iņtaba pate ar deesgan labu garņchu eesahrtota, tomehr katra firds eedrebejās, eeraugot ņawados greņnumus, kuri ņeenas puņchtoja.

Tur tarajās ņinamā bendes jobens, pee kura ņpala bija ņarkani lautumi redĶami, kuri zehlās no noteesjato noņeedņneeku aņnim. Druņzin taĶlaki bija redĶami daņchdaņchadi moku riĶti: waschās, ņiriki, mahņņligi pagatawotas zilpas, peestiprinaņchanai pee karatawam.

„Kur ir juhsĶ wihrs?“ Leichtweisis jautaja, Lori uņ kaĶdu gultu leĶnam uņliņdams, kura atradās uguns tuhwmūā.

„Mans wihrs,“ bendes ņeewa atņahrhoja jautajeenu, „waj tad juhs nedņirdat, ka tas ņahniņtabā iņluhdņas no Deewa grehku peedoņchānu?“

Leichtweīšis klausījās un dširdeja bendi ūanu balši dšeedam ūwehtas, garigas dšeesmas, kamehr ap Abdelheides luhpam rinkojās mehdoūchi ūmaidi.

„Tur wiņūch, geūis mozās, — bende, kas deenā nozirtis deesgan daudš galwu un wairakuš pehris un pakahris, domajās naūti atkal atgreestees pee Deewa. Un ūchahds gūehwulis un ir mans wihrs! — ūa gan, — es jau ūen buhtu no wina aiūqahjuūi projam, ja man no firds nepatittu wina amats.“

Ar redūamu reebjumu Leichtweīšis nogreesa azis no ūchis ehmotās, tā ūatot, nedabiūkās ūewas.

ūa tam Lore biūa no giħbona uūmoduūees.

Wina ūlatijās bailigām azim wiūapūahrt un tad jautaja:

„Kur es eūmu?“

„Bendes namā“, Leichtweīšis atbildeja, „bet nebihūtees, manu ūaldo firūnia“, bende ir mans draugs, un mehū eūam droūūhā weetā.“

„ūa, juħū warat buht gluūchi droūchi,“ Abdelheide peemetinaja, „kamehr juħū ūem muħūu paūpahrnes peemititūat, neweens juħū newajās un mehū ūargaūim ūawuū weeūuū paūūu aūinim.“

„Anton Leichtweīš, waj tu ūhe?“ meistarū Martinsch ūhini azumirkli eesauzās. „Waj tu neūini, ka firūta ūehraji dūenās tew pakal? Behdū, behdū, ziū aħtri ween wari, behdū aħtri projam, ziūtadi buħūim wiūi paūjuduūūu.“

Arī Lore iūteepdama rotas pret Leichtweīūu, ūheħlu balši luhdūās:

„Mans miħlakais, nu tu dširdi, ziū nedroūūa ūhi weeta, behgūim, behgūim tuħlia taħkai! Behgūim, ziū aħtri ween eeūpeħjams, projam uū Ameriku.“

ūchim noluhūam mums wajaga naudas,“ Leichtweīšis uūbudinatu balši eesauzās. „ūi, kaut waretu tewi diwidēūmit tūhetras ūtundas kaut tur paūleħpt, es dotos tuħlia uū Frankfurti, tawas rotas paħrdot. Tad muħūu behgūchanai neūtaħwetu itin nekas wairū zekā.“

„Lai jaunā grafeene paleeū pee mums,“ bendes ūewa eesauzās, „mans wihrs galwoū par winaū droūhibu, kamehr nebuħūat no ūuamās pilūehtas atpakal,“

Leichtweīšis paħrdomaja ūho apūtaħkli. Wiņūch neuūtizejās ūarfamatainai ūewai; bet ja bende paūs galwotu par Loreū droūhibu, tad nu gan waretu diwidēūmit tūhetras ūtundas winu ūhe atūaħt.

„Peenemi ūho peedahwajumu,“ Lore luhdūās, „beū naudas eūam paūuduūūi; juħtos, ka atrodoū pee labeem ziūwekeem.“

„Meistar Zuffi, swehrè man, ka tu pasargasì uftizigi manu seewu, kamehr nebuhschu no Frankfurtès atpakal.“

„Es swehru,“ bende atbildeja, „manas azis buhs walà un usmanigas, un winai nenotiks nekahds launums.“

Leichtweisis speeda meistara Martina rofu un sagatarwojàs uf zetofchanu; bet pirms winsch aishgahja, winsch atwadijàs no sawas tit dšifi un karsti mišlotàs Loreš řaldàm, garàm butšchinàm, pafkaidrobams:

„Rahkofchà nakti buhschu atkal pee tewis, manu dahrgo Lorit.“

„Deews lai tew palihds, mans weenigais,“ Lore raudadamu balši řazija.

Leichtweisis bewàs řahpu pilnu řirdi pa durwim laukà, pawadits no bendes seewas, kura wehl teiza:

„Leichtweiss, greeschatees ar řawàm dariřchanam Frankfurtè pee řchihda Elijařa řinkela, un řakat tam, ka es juhs pee wina řuhtu, winsch maksà wiřaugstafàs zenas.“

„Pateizos jums,“ Leichtweisis eřauzàs un pajuda nakts tumřibà.

Bet řarkanmatainà seewa nořkatijàs tam swehrodamàm azim pakal, pee kam ta murminaja:

„Wina ir uf wiřu muhschu pajudufi. Weeglprahtigais wihreet', řà gan tu wareji maneem wahrdeem tizèt, man, seeweetei, řas pate tewi mihlè un peeluhds? Tawu Lori aprařschu dšihwu, un drihsak debeřs waretu nořřiřt uf jemi, nekà no jums isnahktu bruhtes pahris!“ —

Wina apgreesjàs aplahrt un redřeja, řa nejaukais Rokus nořkuřpřta winaš drehbu wihli.

„Ro tu dari, reebigais lops,“ wina řingru balši eebrehzàs, „ej, apřeglo řirgu, un turi to gatarwu řtalli. Tew wehl pat řchonakt jajahj uf řFrankfurti. Tew man nu atkal japakalpo, — waj řaproti?“

„řaprotu,“ řwehram lihdsigais wihreetis atruhza, „Rokus dara wiřu, řo ween tu wehleeš. Rokus war tewis labà řatru nořřiřt, ja, — tewis labà — řa, řà man usnahk řahrums tewis labà řaut un řiřt!“

„Wehlaři pařazišchu, řas tew řchini reijè jadera, tagad projam uf řtalli!“

„Lauj man nořkuřpřtit tawu rofu, — Rokus pagehr algu!“

Abelheide pařlehpa rořas ařoti.

„Nu tad pamini mani druřzin ar řahjam, Rokum paleeř řaldi ap řirdi, řad tu winu mini!“

Un druřzin pařmeedamàs, wina pazehla řawus nakts-řwahrkus uf augřchu, un eebelřa ar řawas daiřas řahjas řelgalu, nejauřajam wihreetim

pa fruhitim. Rokus nokrita semè, kauza un wehlàs rinkì ajs leela preeka un laimes.

Adelheide eegahja mahjinâ, bet us winas peeres stahweja launs nodoms rakstits.

5. nodaka.

Belekâ klostera muhkeenes.

Kad Lore ar bendi atradàs weenatnè, tad zaur winas dwehjseli ijsahja masi drebuli. Weena, ar wihru, pee kura rokam peelipa tif daudj zilweku afinis.

Bende pamanija, kas zaur jaunawas dwehjseli gahja, tapeh3 winsch meerinadamu halfi fazija:

„Rebihstatees, grafeen', lai gan bende, tomehr neesmu slits zilweks. Un kad es jums pastahstitu, zaur kahdeem apstahkteem tapu par to, kas tagad esmu, tad juhs fajustu pateesi lihdsjeetibu ar mani. Bet manàm luhpam jazeesch klušu. Ak, zif manàs truhitis nemihst breefmigu noslehpumu, kureem wajaga tur palift aprakteem us wisceem laikeem.“

„Menostumstat, meistar Martin,“ Lore lihdsjeetigu, maigu halfi fazija, „juhs jau nestahwat weeni pasaulè, jums tatschu ir seewa, ar kuru warat sawas raifes un ruhpes dalit.“

Bendes leelàs ufazis sawilkàs, kamehr pahr luhpam gahja:

„Man esot seewa, — ja, man ir gan seewa, — ja, flaista seewa, bet —“

Pa tam eenahza Adelheide un fazija:

„Wehls laiks, meh3 daram prahtigi, ja ejam tuhlin pee dusas. — Nahkat grafeen', es juhs pawadischu us gulamkambari, un tu, Martin, tu dariši labi, kad lifsees ari us aushi, tu jau isskatees noguris un fakrupis.“

Bende paskatijàs spihrtigi us sawu seewu un tad fazija:

„Es eeschu gan gulèt, bet tikai nolikschos us ta sleegschua, kura kambari gulès grafeene, Lore son Bergen, pee Deewa, es neaisdarischu ne azi.“

„Das ir labi Martin,“ wina peemetinaja, „tu jau esi Leichtweissim apsolijees un swehrejīs grafeeni šargāt, un tas tew ari jadara. Mi, bet nu ari man nahf meegs.“

Wina isdsehja ugunsfuru, panehma šwezi un dewās pa kahdām koka trepem augščā, kamehr Lore un bende kahpa winai palok. Beidsot Adelheide atwehra kahdas durwis un nu parahbijās jaunās grafeenes azim loti glihts un tihrigs gulamkambaris, kurā netruhka itin nekās, kas šchahdās telpās ir wajadsigs. Wijs, wijs atradās labākā kahrtibā. Bija drihsaki jadamā, ka zilweks atrodās šche kahda bagata, godiga pilsona namā, nekā bihstamā, no wiseem atstahatā bendes mahjele.

„Dufat saldi un šapnojat no Leichtweissa,“ šarkanmatainā ņewa ņazija, pee kam ap winas luhpam noriņojās wehši, nejauti, nizinošchi ņmaidi. „Redjat, šche ir aišschaujamais, kad juhs to aišgruhdijat durwim preekščā, tad neweens newarēs jums peekluht.“

„Es nekā nebihstos,“ Lore lehnu, maigu balši atbildeja; „laudim, kureem Lichtweissis mani uštizejis, wajaga buht labeem.“

„Paldees, grafeene, par šcheem wahrdeem,“ bende eesauzās, „dufat ween meerigi; kā uštizigs ņuns es juhs apšargaschu! Un lai Deewš to šchehlo un glahbj, kas juhs mehginatu aiškahrt!“

To teizis, wiņsch usmeta naidigus ņtatus ņawai ņewai.

No eekschpuses tika tuhlin bulte aišschauta durwim preekščā.

Weistars Martinsch nokahpa pagrabā, panehma kahdu maišu un zirwi, to pašchu zirwi, ar kuru tas daudseem bija nozirtis galwas, nolika maišu preeksch Loreš durwim un zirwi tam blakus, bet pats ušteepās uš garo, ar mihsstu ņeenu pildito maišu, un eesahka turēt wakti.

Par kahdu brihdi atnahza Adelheide ar kaušu, kas bija pildits karsta, kuhpošcha wiņna.

„Nesu tewim meega dsehreenu, kā jau katrā wakarā; wiņsch ir ar nekem un zimtu ņahlots un ņmekē loti labi.“

Martinsch panehma kaušu, peelika to pee luhpam, bet ņchini pašchā azumirlli wiņsch to atdewa ņawai ņewai atpatak, ņazidams:

„Schodeen negribu cemigt, bet palikt nomodā. Schis dsehreens nogurdina lozeklus un dara zilweku meegainu; bet kad tu gribi man parahdit zil nezil laipnibu un mihslestibu, tad nem tur manu pihsyi un peebahji to ar tabaku, un tad pašneedsi man to.“

„To gribu labprahī darīt!“ ūkaiūtā ūewa atbildeja un nogahja ahtri pa trepem ūemē, eegahja ūawa wihra iūtabā, paūehma ūahdu kaūtiti, pilditu ar ūagreestu tabaku, un eegahja baht wiūas ūaturu pihi; bet neaiūmirūa ari no aūotes iūwilkt ūahdu maūu paūihra paūinu, ūurā atradās ūmalks, balts pulwers, ūuru peemaiūija tabakai klat, bet tā, ka no ta nebija neūas redūams.

„Gēis,“ wiūa kluūu balūi murminaja, „tu negribeji meegu eedūert, tagad tu to eepihpoūi ūawās ūmadūenēs. Apdulums buhs wehl leelaks.“

Wiūa uūgahja atkal pa trepem augūhā un paūneedūa ūaldeem ūmaideem ūawam wiūram ar ūinamo ūaturu peebahtu pihi; bet wiūas ūmaidi bija tiū mihi un peewilzigi, ka gaiūchbahrsdains wihrs apmulūa, aplika maigu roku ap wiūas apaūajeem gurneem un maigu, mihi balūi teiza:

„Abelheide, ziū tu eūi laba un ūaiūta! — Nahtz, nolaidēs ūhe uū maiūa, neūmu ilgi tawa ūaiūtuma auglūs baudijis!“

„Ne, ne, tiūai ūchodeen ne,“ wiūa kluūu balūi atbildeja, tawām azim wajaga buht nomodā; manās rolās tu waretu aiūmigt.“

„Tu runā pateūiūu,“ bende atbildeja; „preezajos, ka mani beedini un atgahdini man ūawu ūwehto peenahkumu. — Nahtz un dobi man maūakais weenu butūchinu!“

Abelheides azis ūawillkās kopā, wiūas luhpas raustijās un iūrahdija reebumu, tomehr wiūa nolēzās peū ūawa wihra ūemē, un uūūpeeda kreetnu butūchu uū wiūa ūahrigajām luhpam.

Wiūch gribeja ūewu peewilkt ūew tuwafi klat, bet ūchi iūrahwās no wiūa rokam un noūteibūās pa trepem ūemē.

Martinūch noūtatijās winai paūal un behdigu balūi murminaja:

„Eū jau ūinu, ka wiūa mani nemihlē, un tatschu wiūa ir mana ūewa tapuūi. Bet kapehtz? kas to war iūdibinat; waj wiūas noūleh-pums nahts ūahdu reiūi gaiūmā, kas to war paūazit?“ —

Pa tam wiūch bija aiūdedūinajis pihi un eegahja ūmehtet.

Un nu wiūa azu wahki palika ūmagi un nolaidās lehuam ūemē. Smags ūpeedeens ūpeeda wiūa galwu un maigs, ūalbs gurdenums paūraehma wiūa ūermenī.

„Eū nedrihtu gulēt — nedrihtu,“ wiūch gruhtu mehli murminaja, — man jawaktē — Lori, — ūon, — Leichtweiss, — briljanti, — jawaktē, — jawaktē — ne, — ne, — eū neūūerūchu, — man, — man, — wa — wajaga — — —“

Smags kriteens, un Martinšch atšwehlās atpakaļ, kamehr pihpis tam iškrita no rokas.

Ustizigais waktneeks guleja nahwei lihdsigajā meegā.

Ap šcho pašču laiku Abdelheide sehdeja šawā kambari un weiklu roku rakstija diwas wehstules.

Uj weenas stahweja šchihda Elijaša Finkela adrese, uš otras tīfai trihs kusti.

Ar šchim wehstulem šarkanmatainā seeweete iſgahja sehā, kur stahweja reebigais, nejaukais Rokus, melnu, apseglotu ſirgu turedams pee pawadaš.

„Tewjanodod diwas wehstules,“ Abdelheide ſazija, „šcho, ar šcheem trihs kusteem, ſalas klosteri. Gan tu atradiši zelu uš tureeni; zekš eesahkās; no krasa starp wihtooleem; bet ušmanees, peeseeni stipri ſirgu pee koka, kamehr tu eesi uš klosteri. Peeteek, kad tu wehstuli nodosi wahrtus ſargatajai mahſai, gan wina ſinās, kas tai ar to darams.

„Un otru wehstuli?“

„To nododi šchihdam, auglotajam, Elijašam Finkelim, Frankfurtē, pee Mainupes.“

„Šchim šchihdam ir naudas, un dauds, dauds selta,“ Rokus pakluſu balši eerunajās, „es to noſitiſchu un atneſiſchu wina naudu ſawai kundsei.“

„Sanemees, un eſi prahtigs,“ Abdelheide ſtingru balši teiza, „un dari tīfai to, ko tew pawehlu, lihds pusdeenai wajaga tew buht atpakaļ.“

Rokus ušlehza ſirgam mugurā, un Abdelheide atwehra wahrtus.

„Dodi ſuneem ehst,“ wiſch aiſjahdams eesauzās. „Šiho, ſkrej melnais welns!“

Un ſirgs dewās wehja ahtrumā ar ſawu nejauko jahtneeku nahti eekšā. — — — — —

Lore ſon Bergen ustruhlās nezereti ahtri no ſaldā meega. Šahda auksta roka to bija aiſkahrufi. Wina uſrahwa ahtri ſegu uš neapſegtajam fruhtim un ſtatijās wiſapkahrt.

Trihs melnās drehbēs gehrbuſchās muhkeenes stahweja pee winas gultas, aiſ kurām bija redſama Abdelheide, bendes ſeewa.

Wina tureja rokā maju laterniti, kura bahlā gaiſma apſpihdeja guletajas ſeju.

Lores ſirds ſajchmaudjās aiſ bailem kopā.

Wina newareja eesahkumā nemaš nogiſt, waj ſchi ſapnojoj, jek eſot nomodā.

Tad atskaneja winaš ausis tumšchu, dobjū balši runati wahrbi:

„Uzjeleš, Lore fon Bergen, un nahz mums lihbsi! Leichtweišis, tawš mihtakais, kura dehl tu šawam wihrām iſbehbsi, ir no firſta ſaldateem, zekâ uſ Frankſurti, pehz ſtipras zihnaš noſchauts!“

Lore eebrehzâš breeſmigâ balši:

„Miris, Leichtweišis miris! — Ne, ne, — taš newar buht, — Deewš nekauš tam mirt, — ſwehtâš mahſaš, apſchehlojatees par mani un runajat pateeſibu! — At, manš karſti mihtlots Anton — tu newari mirt, pirms neeſmu wehl reiſ tewi redſejuſi!“

„Ar nahwi zihnidamos eeneſa Kleinupes ſalaš kloſteri, un wiſch muhš luhbja, lai tew atneſam ſcho behdu wehſti; wiſch ir wehl dſihwš, — waj tu gribi wīnu wehl reiſ redſet?“

Lore fon Bergen iſlehza ſibena aſtrumâ iſ gultaš laukâ, un trihzoſchâm rokam apwilka drehbeš.

„Nahkat, nahkat!“ wīna dobjū balši eeſauzâš; „eš gribu eet pee wīna un nekauſchu tam mirt. Ah, eš wīna dwehſeli ſaukſchu atpakat no ehnu walſts un wīkam buhš dſihwot; jo wiſch nedrihſt beſ maniš mirt!“

Wīna bija ahrprahtibai tuwu, kad ta dewâš pa durwim ahrâ. Wīna nepamanija ne zeeſchi gulofcho bendi, ne ari ſarkanmataino ſee-weeti, uſ kuraš ſeju laiſtijâš uſwarâš preekš un wīnaš launâš ſirdš apmeerinajums, un pirms Lore atjehbsjâš, ta atradâš ar ſawâm pawadonem pee pelekâ kloſtera wahrteem uſ kahdaš Kleinupes ſalaš. Wahrti atdarijâš un wīnaš eegahja pa teem eeſchâ.

„Kur wiſch ir?“ Lore ſkanu balši ſauza. „Kur wiſch atrodâš?“

Un pahr wīnaš ſkaiſtajeem waigeem pluhda aſaraš aumatam ween. Weena muhtene rahbija klueſedama uſ kahdâm durwim, kaš kloſtera gauga galâ atradâš.

Lore attaiſija durwiš trihzoſchâm rokam un palika kâ peenaglots uſ ſlegſchna ſtahwot.

Telpaš bija tukſchaš, — tur neatradâš nekahda dſihwa dwehſele, tikai maſâš lampinaš gaiſmina apſpihdeja pelekſbaltâš ſeenâš, ſtarp kurâm atradâš luhgſchanaš pulte un weena kruhſe.

„Leichtweišš, kur tu eſi?“ Lore no ſawadâm bailem ſagrahbta ſauza. „Manš mihtais, dahrgaiš Leichtweišš, kur tu eſi?“

Warens, ſtipriš gruhdeens aiſſtuhma wīnaš lihbsi luhgſchanaš pultei, kur ta noſrita pagihbuſi ſemê, kamehr durwiš aiſſlehbsjâš kraſſchledamaš

zeet. Un weenas seenas widu atdarijās mašs atbihdams lodsinsch kura parahbijās peleka feja, pahr kuras luhpam pluhda wahrdi:

„Noschehlo grehtus, laulibas pahrkahpeja! Atgreeees no grehteem, tu nofeebneeka beedrene, schirees no pafaulēs, kura tu wairs nekad neatgreesifees atpata! Tawi mati kritis sem klostera schkehrem un tawu meesu apfegs ašas drehbes, tawu meesu, kas nu ahtri šabruts un nowihtis. Waj dsirdi, Lore fon Bergen?“

Un ūchi pate balše turpinaja:

„Tu nu efi, tāpat kā mehš wišas, dšihwa aprakta, pelekajā klosteri!“

„Peewilta, peewilta!“ Lore eebrehzās un labdariga bešpehžiba eemidsinaja winas prahtus. —

6. nodaka.

Behuina kambara noslehpumi.

Juhdu ūwehtdeena beidsās. Weetejā sinagogā, jeb juhdu bajnizā bija beidsamais luhgums noštaitits. Pa templa trepem ūloja, gandrīš beidsamais, kahds kaulains, garšch juhds. Wišch bija plateem ūhšchu ūwahrkeem gehrbees un galwā atradās gardibens, platām malām. Wina feja bija dšeltaina un wina azis pa pušei aijdarijušchās.

Schis wihrs bija Elijas Hinkels, bagatakais ūhchds wišā Frankfurtes ūhchdu kwartali. Sawu bagatibu tas bija eeguwis weenigi zaur augšochanu un wina godam tas neko neškahdeja, kad wišch ar ūawu naudu un ari zaur ūawu nedširdetu zeetširdibu wairak familiju laimi un dšihwi bija šadragajis.

Wišch gahja ahtreem ūoleem ūš preekšchu, bet kad wišch nofluwa lihdi dšelšchu ūehtu, kas sinagogas apkahrtui eeslehdja, tad wišch apstahjās, jo kahds mašs, rešnīs ūhchds padewigu weidu, tuwojās winam.

„Nu kā stahw, Baruk?“ Hinkels klusu balši jautaja, „waj tu efi wiau redšejis?“

„Lai es netopu laimigs winā pafaulē,“ rešnais ūhchds, templa apkaltotajš, atbildeja, „ja es meloju; es pateesi nešmu juhšu dehlu

Natanu redsejis. Bahrstatiju usmanigi wiſus sehdektus, bet manas aſas azis to nekur neceeraudſija.“

Zinkela peere ſarahwàs frunkàs.

„Baldees, Baruk,“ wiſch teiza, un eelita ta rokà leelu ſubraba gabalu, „eſi ari uſ preekſchu usmanigs un ſtatees manam dehlam pakaf uſ katru ſoli, Natans ir ſapnotajs, un tahdi ſapnotaji ir biſtami zilweki. — Naw ari pirmà reise, kad kahds juhdu behrens tapis par goju.“

„Ne iſ grehzigì,“ Baruks iſbijees teiza, „bagatà, augſti zeenita Zinkela kunga dehlis, nedrihſt palikt par kriſtigu zilweku, — ta buhtu leela nelaimè preekſch wiſas draudſes.“

„Labaki redſu to miruſchu pee ſawàm kahjam,“ Zinkels ſaspeestu balſi eeſauzàs, „labaki lai wiſch leen ſemè eekſchà, nekà padara mums tahdu leelu kaunu. Un taſ mana ſirds to mihto, eſ mihtloju Natanu wairaf, nekà Roſiti, lai gan waru uſ winas buht lepniſ, jo wina ir ta ſkaiſtakà un tiſlakà meita wiſà juhdu kwartali.“

„Lai wina dſihwo ſimtu gadu,“ Baruks eeſauzàs, „wina ir ſkaiſta kà karaleene Eſtere, un ſchkihſta kà Rute.“

Elijas Zinkels ſaleeja galwu uſ preekſchu un ſoloja tahlat.

Bet drihſ wiſch ſarahwàs.

Kahds jauns, ſpehzigis, ſmuidrſ wihrs, kuzſch lihds ſchim aij kahda muhra bija paſlehpees, noſtahjàs winam preekſchà.

„Waj juhs eſat Elijas Zinkels?“ tas jautaja, pee kam wiſch bailigàm azim ſtatijàs wiſapfahrht.

„Tas eſ eſmu, un juhs, — juhs eſat Antonſ Leichtweifiſ.“

„Nà, — kà juhs mani paſihſtat?“

„Wehdofchi ſmaidi riſkojàs ap ſchihda plahnajàm luhpam.“

„Nà eſ juhs paſihſtu,“ wiſch attahrtoja, „waj juhſu bilde un juhſu perſonas aprakſts nekarajàs Frankfurtè pee kaunaſtaba, — un waj naw iſſoliti 300 dalderi tam, kaſ leelo, bihſtamo, noſodito, no pahrmahzibas zeetuma iſbehgufcho meſchaſagli, Antonu Leichtweifu, nodod peenahkoſchàm teeſam, jeb uſrahda to weetu, kur tas uſturàs? Pateſi, mans draugſ, juhs eſat pahrdroſchs zilweks, deenas gaiſmà ſche rahditees.“

„Un ko juhs domajat par ſcho apſtahli?“

„No manim, jums naw jabihſtàs,“ Zinkels paſkaidroja, „man uegribàs ar polizeju riſkotees.“

„Labi, gribu ar jums kahdu weikaſu taiſit.“

Un pee ſcheem warhdeem wiinſch iſwillka ſinamo pehrku kaſtiti, attaiſija to wakâ un rahdija dahrgos, ſkaiſtos briljantus Zinkelim."

Apbrihnojami atmeni, ſchihds pakluſu balſi eefauzâs, — „Zif tee maſſâ, ja wiini ir ihſti?"

„Par wiinu ihſtenibu waru jums galwot," Leichtweiſis atbildeja, „un ta, kaſ wiinus neſa un ar teem rotajâs, newalkâs nekad neihtus briljantus."

„Un juhs gribat tos pahrdot?"

„Ja, bet weikalam wajaga ahtri un gludi noriſinatees."

„Nahkat manâ mahjâ," Elijaſ Zinkels iſchukſteja; „bet dodatees ahtri tajâ eekſchâ, lai neweens neredſ muhs abus kopâ."

Leichtweiſis eezirtâs ahtri minetâ ſchihda ſehtâ, kamehr manigais weikalneekſ gahja winam eepakalus, un to panahzis, eeweda to kahdâ wezmodes iſtabâ, kura ſehdeja, pee rakſtamgalda kahda ſkaiſta, melnataina jaunawa, kura tuhlin uſzehlâs, kad abi wiiri eegahja eekſchâ.

„Roſite, atſtahj muhs weenus," Zinkels laipnu balſi ſazija, un jaunawa iſgahja tuhlin ahrâ.

„Zif leelu ſumu domajat dot, par maneem briljanteem?" Leichtweiſis ahtri jautaja, „juhs ſinat, kahdâ ſtahwofli es atrodos, un ka man katrâ azumirfli Frankfute jaatſtahj, tapeh3 neſaulſimees ilgi, neſolat titai par daudſ maſ."

Œchihds zilaja rokâ ſinamos dahrgatmenus un tad ſazija:

„Eſ gribu tos pirkt un ſolu jums par teem 8000 gulſchuſ, bet jums man jadod trihs ſtundas laika, lai waretu pilnigi no wiinu ihſtenibas pahrllezinatees."

„Un kur lai es pa ſcho laiku paſlehpjos?" Leichtweiſis waizaja.

„Eſ jums parahdiſchu droſchu weetu ſawâ mahjâ, — nahkat man lihdſi."

Leichtweiſis likâs kaut ko pahrlleekot, bet tad ſazija:

„Ja, — eſ jums uſtizos. Bet domu katram padomu, mani neaiſkahrt, jo mana atreebiba buhtu breeſmiga."

Œchihds paraſtija plezus un eebahſa rotu wirkni keſchâ, aiſdedſinaja ſwezi un pamahja Leichtweiſim winam ſekot. Wiinſch nu weda Lores mihtako uſ mahjas behniku, kur atradâs daſchne-daſchabi maſwehrtigi krahmi, un kur kahds ſtuhriſ bija atſchirtſ zaur diwam leelam muzam.

„Ejat un paſlehpjatees aiſ ſchihm muzam," Zinkels teiza, „tur juhs buhſat pilnigâ droſchibâ, kamehr eſ pahrbau-diſchu juhſu dahrgatmenus."

Gan negribu juhs jautāt, kur juhs tos israhvufchi, bet to gan sinu, ka juhs tos notšcheepufchi kahdai mironei."

"Kahdai mironei?" — "Baldees Deewam, ka juhs malbatees," Leichtweifis pafkaidroja."

"Rebuht nemaalbos, waj gan ſcho paſchu rihtu netika pa wiſu pilſehtu iſbungots, ka jaunā grafeene Batianija, dſimufi Lore jon Bergen, pagahjuſchā nakti iſlehtufi pa logu ahrā un eegahjuſees Reinupē. Kas winas lihki uſdabū, ſanem leelu algu; bet nelaimigās aprakſtā ſtahw ari teiſts, ka ap winas kaflu atrodās 14 balti briljanti un weens melns."

To teizis, manigais ſchihds atſtahja behniau, kamehr Leichtweifis aiſlihdā aiſ minetām muzam, aiſ kuzām atradās kahda weza atſweltne, uſ kuzas nu winſch nolaidās, jo tas ſajuta, ka eſot deesgan ſtipri noguris.

"Un ſchee briljanti buhtu neihſti," Finkels preezigu ſeju murminaja, "ar weenu azi jau war redſet, ka tee ir ihſti, kā ſaule pee debefim. Bet ſkahde gan, ka man puſe no peknaš jadod ſarkanmatainai ſeewai, bet ko darit? — Wina jau ir iſweiziga un gudra buhte, tahs nedrihktu peekrahpt. Wehſtule, kuru ta man ar nejauko Roku atſuhitiija, ir ſelta wehrts. Bet tagad pee darba, mans mehmais Lewi, mans palihgs, iſpildis manu wehleſchanos."

Un winſch pagreesās eefahnus un eegahja kahdā ſewiſchā kambari. Schis kambaris lihdsinajās kahdam nekahdam zaurumam un newis dſihwoflim. Tikai uſ galda dedja gaiſcha lampa, kuzas gaiſmā mirbſeja dauds un daſchadi dahrgalmeni un dauds pehrlu rotas. Sche nu ſehdeja kahds garſch, kaſnains, jaunš wihrs, bahlu, gludu ſeju, ſchaurām kruhtim un pawahju kermeni. Winſch ſtrahdaja uſzihtigi un nelikās ſawu preeſchneeku ne redſot.

"Atneſu tew ſteidsamu darbu, Hirſch Lewi," Finkels teiza, un peegahja ſawam palihgam klaht. "Redſi, ſchee ihſtee briljanti tuhlin jaiſlauſch un neihſti jaeleek winu weeletā. Atmeni tew netruht, — ſteidssees, ka teezi triju ſtundu laikā gatavš.

Mehmais wihrs palozija tikai galwu.

Finkels aigahja durwis aiſſlehgdamš, bet Hirſchs Lewiſ noſka-tijās winam mehdoſchu, nizinofchu ſeju pakat; bet tad kēhrās tuhlin pee ſinamā darba, ihstos briljantus iſlauſdamš un neihstos winu weeletā celitdamš.

Leichtweisis guleja pa tam meerigi šavā paslehtuvē un domaja par atkalredšeschanās laimi ar šavu dahrگو, karsti mihloto Lori.

Te uš reisi wiņšch pamanija gaišmu un kad wiņšch zaur šchirbu, kura atradās starp abām muzam, paškatijās, tad tas eeraudsija divas personas glušchi turvu pee wina paslehtuves nostahjotees. Beena bija Finkela meita Kosite; bet otra, — ai, brihnums, grafs Batianijs!

„Sati man tatschu, Kosite,“ grafs eesahka, kapeh3 tu wedi mani te šchurpu. Man loti maš laika, tapeh3 pašati man drih3, kapeh3 meh3 šche atrodamees? Gan gribetu ar tewi patreektees un tawas rošču luhpinas butščot, bet šchodeen man pateesi naw walas.“

„Wiņšch nu aplika roču ap jauno, škaišto behrnu, bet Kosite išrahwās tam iš rokam, šazidama:

„Ak, Sandor, ar zik leelu ilgoščanos esmu uš tewi gaidijuse, ar zik daudz ašaram esmu pehdejās deenas pawadijusi! Sandor man tew jaatklah3 kahds mums nopigs noslehpums, — Sandor, muhsu jaukee, neaišmirstamee mihleštibas brihšchi, naw wis palikuschi bes šetam, — Sandor, es juhtos, ka esmu mahte!“

Grafs Sandors išgruhda šaspeestu balši kahdus lahstus ungaru walodā.

„Nu, kas gan galu galā šchi buhtu par leelu nelaimi?“ wiņšch puslihd3 meerigu balši šazija. Ja behrns buhs tikpat škaišts kā mahte, tad tam ari netruchts apbrihnotaju. — Ha, kas tew kaišč, kapeh3 tu mani ušskati tik dušmigām azim.“

„Tapeh3, ka nesaprotu tawus wahrduš,“ Kosite trih3ošču balši eesauzās, „waj tad tu nenogeedi; zik waren nopeetnis un gruh3s mans tagadeis šahwoflis. Es esmu tew upurejusi šavu jaunawas godu, tew, kuru es wairaf mihtuju, nekā šavu dšihwibu, wišu tew atdewis, šavu newainibu, šavu lepnumu, šavu nahkotni un nu, — pee Deema, kas lai nu ar mani noteek, kad es wairs newareschu ne preešč pašaules, ne ari preešč tehwa šavu neapškauščamu likteni pasleht.“

„Bah! — tawam tehvam wajads3s šchim nenowehričhamam liktenim padotees. Wiņšch ir bagats, un wiņšch war par šavu naudū tew pagahdāt preezineeku, kas uš šcho mašo apstahkliti nekatišees un doš tew un tawam behrnam šavu wahrdu.“

Kosite atwiršās kahdus šokus atpašaf, itin kā grafs Sandors buhtu tai eegruhdis ašu šchlehpū širdi.

Wina eesahka dikti raudāt.

Leichtweifsis fatoda sobus. Breesmigas dušmas šagrahba wina prahtus un wehlejās gahstees nelectigajam grafim wirsū un to šamaitāt, tomehr wiņsch šawalbijās, eedomajotees Loreš.

„Mehs ešam, pee beigam,“ nelaimigā meitina šazija, „graf, juhs ešat breešmigi ar mani jokojušchees, un kamehr mani tauteešchi mani nizinās un wajās, tikmehr juhs pee wihna glahsem šmeefatees un leelifeetees, mani, šchihdeeti, peewihlušchi ešam!“

Tu gan laitam pagehri, lai es tewi prezetu un padaritu par grafeeni Batianiju? Waj naw tā?

„Es neto wairaf no jums nepagehru, kà tikai mihlestibu un lihdsjeetibu, un ka juhs palihdsjetut, kahdā klušā pašaulēs malā šawu behru pa godam ušaudsināt. Man tehws mani padsihs, mani tauteešchi nomehtās mani atmeneem, — es bušchu pašuduši.“

„Tad naudas tew wajaga, — nu ja, — šchajā finā waram parunatees.“

„Nolahdeta lai ir ta ahrtawa,“ Rosite breešmigu balsi brehza, „nolahdeis tas maišes kumošs, kas nahtu no juhsu rokam! — Es eeschu šawus zelus, bet reis, graf Sandor, juhsejos šamaitašchu, un jums buhs japeedsihwo, ka šchihdeete prot atreebtees šawam goda laupitajam!“

Un nu wina dewās wehja ahtrumā projam; ari grafs Sandors atstahja behnina telpas, kamehr Leichtweifsis ijgruhda mehdošchus lahstus. Tomehr nepagahja ilgs laiks, kad wiņsch šadsirdeja atkal kahda zilweka šolus un drihj ween parahbijās netihrā, plahnā apgehrbā kahds jauns zilweks un atspeedās pee muzas, aij kuras Leichtweifsis bija pašlehees.

Tas bija Lewis, Finkela palihgs un labā roka.

Bet ilgi tas nestahweja weens. Atdarijās atkal behnina durwis un kahds zits, jauns wihrs peenahja tam klah. Un redsi, mehmais Lewis runaja.

Šwehtidams tas uslika roku uš peenahzeja galwu; bet atnahzejs nebija nekās zits, kà Natans, Elijas Finkela dehls, uš kuru nu Lewis šwinigu balsi teiza.

„Es tewi šweizinu Deewa Tehwa, Dehla un šwehtā Gara wahrdā!“

„Muhšchigi muhšcham, Amen,“ Natans atbildeja.

Tad wiņsch iswilka kahdu grahmatu no šwahrku apakšas, un Finkela šarwadajam palihgam to pašneegdams, šazija:

„Pateizos jums, zeenigais tehws, par ņho teizamo grahmatu, kuru juhs man laipni patapinajāt un iņ kuras es par jaunu no leelās deewiņķigās Trihsweenibas iņdabuju pamatigas ņinas.“

„Mans dehs, tu atrodees wehl tikai ņhihs ņinibas preeņņnamā, mihslainais wihs maigu, mihsliġu balņi paņtaidroja, „ņhēdranti kritiņ tikai tad no tawām azim, kad tu buhņi muhsējs palizis un kā preeņters, waj ari kalps muhsu ordenim peedereņi.“

„Ai, kaut drihs tas wihs notiftu,“ jaunais wihs eesauzās. „Leoni tehws, es gandrihs wairs newaru starp ņaweem tautas brahskeem iņturēt un paņlehpt wineem ņawas pateējās juhtas un eesņtatus Un kā gan lai jums pateizos, par juhsu beņgaligo uņupureņġanos manis labā, pee kam jums jaņpehlē mehma zilweka loma.“

Preeņters paņmaidija un tad maigu balņi teiza:

„Es daru tikai ņawu peenahkumu, kuru mani preeņņneeki man uņdewuņġi iņpildit un es to wiņu daru ar leelako preeku, ņinadams, ka nu ari uņ juhsu galwu muhsu tizibas leelā ņtraume noņlihd. Tomehr, ņaki man, Natan, waj eņi wehl arweenu gataws, ņanemt ņwehto kriņtibu un tad muhsu ņeminarā dehl tahtakas iņġlihtibas eestahtees?“

„Ģmu gataws, un ja tu til wehleeņ, tad behġņim ņġhodeen projam“.

„Tas wiņs neņtahw manā ņpehkā, bet manu preeņņneeku warā. Kad ihsņtais azumirklis buhs peenahġis, tad wini doņ mums waja-dņigo mahjeenu un mehņ doņimees projam. Bet teiz man, Natan, waj tewim nebuhs ņchehl no ņawejeem ņġġirtees?“

„Tikai Roņites dehl es raudaņġu, tapehġ ka winai japaleef tehwa mahġās, japaleef pee tehwa, kuru es, wina netaiņnibas pilnā weikala dehl, gandrihs eenihņtu.“

„Ģan ari wina atradiņ ņelu!“ Tomehr lai ņġhodeen peeteef. Man japaņteidņās ar kaħdu darbu, aiņ kura, kā domaju, ņlehpġās bleħdiba un kaħds leelņ paħrkaħpums.“

„Breeņmigi!“ Natans eesteneġās. „Al mans nabaga tehws, ņiņ dņiki winņġ ir grimis!“

„Ja gan,“ Leonis peemetinaja, „man tagad jaiņnem no kaħdas kaħla rotas ihsņtee dahrgakmeni un jaeeleef tani neihsņti. Un ņġis darbs man japaņtrahdā triju ņtundu laiņā.“

„Kas tur?“ Natans eesauzās. „Zeenigais tehws, waj juhs neko nedņirdeġāt? Man ņġġeet ka kaħds tēpat eeruhġās, kā kaħds niņnis ņwehņs!“

„Kas gau te waretu buht un muhſu ſarunu noſklaufitees? tomehr eefim labafi.“

Jesuits un wina audſeknis atſtahja behnina telpas, kamehr Leichtweiffis ſchnahza:

„Ah, tà! — tad grib mani peekrahpt, atraut man beidsamo ſkripatu, kas man wehl no Lores atlizees! — Ha, ſchihds, tu wehl nepaſihſti Antonu Leichtweiffi, wiſch war palikt par ſlepkawu, kad wina kaitinà.“

7. nodata.

Par dedſinataju palizis.

Schihds Elijas Zinkels un grafs Sandors ſehdeja pee rakſtamgalda un ſarunajàs deefgan dſihwi un efi.

„Pateefi, juhs eſat wezs ſihkſtuls, Elijas Zinkel,“ grafs Sandors paſkarbu balſi eefauzàs.

„20,000 gulſchus juhs eſat man jau agraki leenejuſchi pret weffeli un kad es nu wehl reiſ peepraſu 10,000 gulſchus, tad juhs leedsatees man ſcho neeka ſumu dot.“

„Newaru grafa kungs,“ wezais ſchihds ſehrojàs. Juhs turat mani par bagatu, bet tas naw wis tà. Man bijuſchi beidsamà laikà daudj ſaudejumi un mani kapitalki gahjuſchi waren maſumà.“

„Neſtahſtat man tahdas paſazines, Zinkel.“ Sandors paduſmigu balſi ſazija, „kad es pagehretu no jums diwiſimtſtuhkſtoſchus, ari tos juhs waretu man dot. Maſ nedelàs eewahkſchu ſawas ſeewas leelo mantibu, jo prezibas-kontraktà ſtahw zeeſchi noſazits, ka ja mana ſeewa mirſi, es eſmu wina weenigais mantineeks, un negehle ir eetehtuſi Reinupè un noſlihtuſe.“

„Waj lihkis jau ir atrahſt?“ Zinkels eefautajàs.

„Behl ne, lihkis buhs uſ leju aiſpeldejis. Noſlihtuſchee nahſ tiſai pehz kahdam deenam wirs uhdena. Ari ſkaiftà Lore fon Bergen nahſ pee deenas gaiſmas.“

„Atgahdinajatees manus wahrduſ, grafa kungs,“ Zinkels paſtaidroſa. Schi mantojuma behl jums buhs jawed leela prozeſe.“

„Kuru es wineſchu.“

„Warbuht — warbuht ari ne.“ Bet uſ ſcho mantojumu newaru jums ne graſcha dot.“

„Nu tad paleenat man 10,000 gulšchus tāpat uš manu personu, waj es neesmu grafs Sandors Batianijs, un wai manai mahtel' Ungarijā nepeeder leelas muischas, peezus miljonus gulšchu wehrtibā, tikai šhini azumirkli esmu peespeests, šcho neezigo sumu no jums aishnemtēs.“

Schihds paskatijās šchelmigeem skateeneem uš Sandoru.

„Juhš esat grafs Batianijs,“ Zinkels peemetinaja; „bet Segedinas ahrprahtigo namā sehđ, tā šaulaja dselšchu buhri, kahds nabaga wihrs un kauz un plofas un daušās un kleeds deenam un naktim:

„Es, es esmu ihstais grafs šon Batianijs, — es esmu šawa wahrda, šawu miljonu dehl peekrahpts un mana brihwiba laupita, — es, — weenigi es esmu ihstais grafs Batianijs.“

No ungara sejas bija katris ašins pileens pašudis.

„Kahdā wihsē juhš to wišu, šo nupat isšazijāt, esat dabujušchi šināt?“ Sandors dohju balši jantaja, kas atklahja jums šcho nosleh-pumu? Nedšat, tas, kas atrodās Segedinas ahrprahtigo namā ir krahpneeks un wiltneeks un bija tiš neprahtigos, isđotees šewi par ihsto grafi Batianiju.“

Zinkels paraustija weenalbsigi plezus.

„Esmu weikalneeks,“ wišč teiza un man jaustura weikala šaites ar wišu pašauli. Nu, un kad man jums jaleenē 20,000 gulšchi, tad man ir gan teesiba, cewahkt par šaweem parahdneekem nepee-zeeschamās šinas.“

„Lai buhtu šā buhdams, žilweti naw šazijušchi jums pateesibu. Mana mahte pate ir atklahti isškaidrojusi, ša tas žilweks, kas atrodās Segedines zeetumā, ir wiltneeks un krahpneeks. Es wareju wiņu nolikt šem karatawam, bet es lahwu šchehlastibai walu, isškaidroju to par ahrprahtigo un ahrpratigo nama durwis ir tam aishlehguščās uš wišem laiteem.“

„Na, šinamā nama durwis war ari kahdu reisi winam atkal atwehrtēs,“ Zinkels peemetinaja, un tad buhs diwi grfi Batianiji pašaulē, no kureem weens pateesi paliks par wiltneeku un šanems šawu pelnito šodu.“

Schini azumirkli kahds peedausija pee durwim.

„Kas grib eenahkt?“ grafs dušmigu balši waizaja.

Mans strahdneeks, mehmais Lewis," Finkels atbilbeja, „eeijat
 aif kahdu azumirkli jahnistabâ, runasim wehlaki par şawâm darışchanam."
 Un weenu minuti wehlaki eenahza mehmais Lewis şawa kunga
 un pawehlneeka kantori.

Wiaşch uslika padewigu feju sinamo kalla rotu uş galda.

„Loti labi," Finkels eesauzâs, „wiltoschana ir tif labi isbewusees,
 ka wislabakais pasinejs noturês tos par ihsteem briljanteem. Eşmu ar
 jums pilnâ meerâ — nahłoschâ şwehtdeenâ eesim reisâ sinagogê un pehş
 ehdişim kopâ pee mana galda, bet newis wairs weeni, şawâ kambari,
 lâ lihşf şchim."

Lewis palozijâs pašemigi, kamehr ap wina luhpam noriaşojâs
 nizinoschi şmaidi, kusus Finkels nebuht nepamanija.

Un kad wiaşch weens bija, tad tas klawijâs pee durwim, aif
 turâm atradâs grafs Sandors.

„Ah, wiaşch runajâs ar manu Natanu," Finkels murminaja.
 „Labi, nu tikai şchigli pee Leichtweiša, lai dabutu to ahtraki laukâ aif
 mahjas. Wiaşch ir bişstamîs zilweks, bet nekâs, ja wiaşch paliks nekawigs,
 tad nodoschu to polizejai, un beş dahrgajeem briljanteem, nopelnischu
 wehl 300 dalberus."

Un uş behniru uskâhpis, wiaşch eesauzâs:

„Leichtweišs, nahkat şchurpu, nesu jums atbilbi."

„Tâs ir: 8000 gulşhus par sinamo rotu, — waj ne, Elijas
 Fintel?"

„Nesu jums rotu atpakâ, jo alkmeni naw ihst. — Roscheshloju,
 ka newaru taifit ar jums weikalu!"

„Ro? — briljanti neihsti?" Leichtweišis aifşmatuşchu balşi eebrehzâs
 un ar weenu pašchu kehreenu iřrahwa neleetigajam şchihdam mineto
 rotu iř rokam. „Neihsti gan, bet agraki tee bija ihsti!" —

„Pee manu tehwu Deewa," Finkels eesauzâs, „waj gan eşmu
 kahds jaglis, jeb wiltneeks, — waj juhs gan gribat ar waru isplehst
 no manim naudu?"

Ar weenu pašchu lehzeenu peeskrehja Leichtweišis şchihdam kâht
 un brehza:

„Suns, atdod manus ihstos briljantus! Tu gribi manu beidsamo
 mantu laupit, bet Deews peemeklês tawus grehtus pee taweem behrneem,
 un es praweetoju tew uş weetas: Taws mişlulis, taws dehs Natans,
 mişdis şawu tehwu tijibu sem kahjam; wiaşch paliks par muhtu un
 greeşis şawai draudsei muguru! Tawa meita, Rosite, tiks ihşâ laikâ

pašemota un no wiscem nizuata. Rahds nelectis to ir pawedis un eegrubdis postâ, — wina nes kahda fristiga angli sem firbds! —

„Tu esi leels praveets, Leichtweifs, wisch aijsmafuschu balsi teiza; „bet es par tawcem praveetjumeem smejos. Wani behrni, manis tronis un mana lepniba, buhs manu wezumu dernu preeks un atspaidis, un netahda wara tos neatraus manai firdij! — Leichtweifs lauj man eet, un nestahwi man zetâ! — Zitadi waretu mani pawostee-fahrums, eeguhf ijsfilitos 300 dalderus!“ —

Bet weens pats duhru belseens peetika, nogahst schihda sem u tura kruhim Leichtweifs uslita zetgalu, kamehr ar labo roka jagragbe neleescha rikli.

„Utdodi manus briljantus,“ Leichtweifs schrohga, „jeb tu wealt eesi wairs dsihws no schihws weetas!“

„Man wian naw, — es newaru, — sagli, — waj tu gribi ar palikt par slexkawu?“

„Ja, par tawu slexkawu, jo tu pats to ta gribi! — Waj meenu dahrgatmenus, ja ne, tad eeschu pats tos panemt. Wini pateest aradifjes tawâ naudas usglabatawâ! — Waj ne?“

Un nu wisch ahtri nowehma few lakka lakatu, sawihstija to u eegrubda schihdam mutê, un bej tam wisch sasehja ta rotas un lahja ar stipreem strikeem.

Tad wisch eebahja roku Finkela keshâ un ijswilka kreetnu bunt dajchadas atshleghas, kamehr wina mozeklis newareja pakustinat ne lozeklischa.

Leichtweifs peegahja pee loga un skatijâs pa to jemê us eelae. Wifs bija klafs un wisch jau gribeja dotees pee darba, kad nejauts skalsch eekleedjeens aiskaneja is schihda mutes. Wianam, tas ir Finkelin, bija ijdewees isgruhf ar mehli lakata wihschti is mutes ahra uu fault wehz palihgeem. Trafi lahsti gahja pahr Leichtweifa luhpam, kamehr pats metâs no jauna us jemê guledamo schihdu un eegrubda schorei wihschti daudj dsilaki tam mutê eeshâ. — Bet kad tas bija notizis, tad wina aufis aiskahra nejauka eesmeeschanaâs, un kad wisch paskatijâs, atpakal, tad tas eeraudhija grafu Batianiju preezigu seju us behnino durwju sleggschna stahwam.

„Regantneef, tad sche tu esi paslehpes,“ graf s preezigu balsi eesaugâs, „tagad tu wairs neijbehgfi taisnibai un teesam, tu pats esi schini slasda eestidsis.“

Leichtweija rokâ eeschibejâs spofchs tutenis.
„Wehl ne, Sandor,“ winsch stipru balsi eebrehjâs, „weenâ no
mans diweem mirs, un tas efi tu!“

Tutens skrehja pa gaisu, bet asmens eedubrâs dsiki behnina
durwis.

Sandors ijirtâs nezereti ahtri pa durwin laukâ un aijrahwa
tahs zeeti un Leichtweijis dsirdeja, ka tahs top no ahrpujes aifflehgtâs.

„Tagad tu efi mâns gubstetnis,“ grafs Sandors kledja. „Welga,
neleeti, tagad atmakfajchu tew or augtu augteem, par to lodi, kuru tu
man firsta jwehru dahrjâ, skaitâs. Loreâs dehl, biji nodomajis eefchaut
kruhtis, un es preezafchos un smeeschos, kad redjeschu tewi fâslehgtu
aifwedam projam uj pahrmahzibas zेतumu. — Ja, ja, — greesi ween
fobus, zil tew patihkâs, bet schoreis tu wairs neisjuufsi. Tu nu efi
lamatâ, ai, tu seeweefchu mihlulis, — ai, — ai, — drihs tu atradijees
aif dselchu restem!“

Ti fazijis, winsch dewâs, weluifchigi smeedamees, pa behnina
trepem r. nê.

Leichtweijis nu bija pasjudis wihrs.

Winsch gan mehginaja wiseem spehkeem uslaust ar dselchu plahh
apfaltâs durwis bet tas winam nebuht neisdewâs. Grafs
Sandors bija runajis pilnu pateefibu, ka schoreis tas wairs neismal-
schot; tapehz winsch nokufis un fatreehts waimanaja:

„Lore, Lore, — mana dahrgâ Lore, — tu gaidisi par wetti uj
mani. Ak nu tu buhfi padotâ behdam un postam!“

Bet ko? — Waj tad nemas nebuhtu eespehjams kâ nekâ ipesutees
no breefmigâ stahwofta. Un redsi, Leichtweijim eefchahwâs fawabaf-
domas galwâ:

„Ko?“ — winsch murminaja, „waj tur nedeg lampu? Waj tal
newaru ar uguns palihdsibu glahbtees?“

Winsch fagrahba lampu rokâ, uskahpa us kahdu galdu un tuteja
to degofcho eetaifi sem fauso schindeku jumtu, kurfch, no karstâs faules
stareem iffaltis, eefahka tuhlin degt.

Bet nu ari Finkels eefahka nehjchehligi waimanât un breht un
pahrtijâs no weenas pufes uj otras, un mehginaja kâ nekâ uszeltees
rahjâs, bet kas winam nebuht neisdewâs.

Weidsot winsch aifwehlâs pee Leichtweija kahjam un tahs, kâ nu
arebams, aplampis, gaudofchu balsi luhbsjâs winu neatstahht par upuri

karstajām uguns lešmam, kuras, kad Leichtweisis bija atvehris logus un
lūklas, šoti ahtri isplatījās un pahrņehma wišas behnika telpās.

„Tagad tu gan gribetu atdot manus briljantus, bet nu ir par
vēlu, Elijas Finkel. Baji mehš nu abi šadegsim, jeb ari abi
isglahbfimees!“

„Uguns, uguns!“ laudis apatschā kleeđsa. „Elijaša Finkela
mahja beg!“

„Schurpu trepes, — glahbjat, — dšehšchat!“ tuhtstosch balšis brehja.

Leichtweisis isleezās pa watejo logu pa pušei ahrā un šauza:

„Laudis, palihgā, palihgā, šche augšchā ir zilweti, burwis ir
aifšlehgtas, atšlehga pašuduši, — šafeenat diwas trepes kopā, —
šteunat tahš pee loga!“

Laudis paklaušija uš weetas, ij kahda kaimina šehtas tifa atnestas
wairat trepes, šafeetas kopā un peeliktas pee loga, kurā bija parah-
dijees Leichtweisa tehš. Bet jaunais wihrs nestahweja ari wis diškā;
winšch atraišija striki, kuru winšch mehđsa nehsāt ap widuzi un apšehja
weenu galu ap loga widus koku, peestrehja Finkelim klahht, pahrgreeša
ahtri wina šaites un parahma to kā masu behrnu uš roku, peeneša to
pee sinamā loga, iškahpa pa to ahrā un ar strika peepalihdsibu, winšch
nonahza ar šawu šmago nastu kā kakis pa neezigajām trepem semē.

„Mans tehws, mans dahrgais tehws ir miris,“ kahda maiga
šewešcha balšis šauza, „pagalam, pagalam!“

„Winšch naw wis miris,“ Leichtweisis atbildeja; „winšch tīkai ir
nogihbis. Drihš ween winšch atdaris ažiš.“

„Ak, paldees, paldees, — juhs ešat wīnu isglahbuschi no redso-
hos nahwes!“

„Rosite, wina pašcha dehl eš to uedariju,“ Leichtweisis atbildeja;
jo šchis wihrs ir pateesi pelnījis nahwi, eš to dariju tewis dehl, tu
wabaga paweštā meitina, tu jau eši tā kā tā nelaimīga, tapehž negri-
beju tewim laupit beidsamo atšpaidu.“

„Šehhligais Deews, — juhs sinat — —“

„Sinu wišu! — Un ja tew kahdu reiši wajaga kahda drauga
palihdsibas, tad nahž pee manis uš Nero-kalnu, tur tu mani atradiši!
Košpaudi šcho noslehpumu, — tu nenoschelosi! Eš esmu Anton
Leichtweisis, tas noteefatais, notauninatais mešcha-šaglis!“

Un pirms Finkela Rosite wareja kaut ko atbildet, Leichtweisi
bija leelajā laušchu puhlš pašudis.

Un bija arī laiks pašust, jo pa kāhdu schēhrfeelu nahja grafs Sandors ar daudz polizistēm, arweenu pastarpam eesaukdamees:

„Man patal, laudis, man patal! Blehdīs atrodās wehl uf behnina: winsch newar tikt semē, jo esmu aisslehdīs durwis.“

Un preezigu seju winsch tairijās behnina durwis atflehgt, kad Rosite peesteidjās tam klahht, paskaidrodama, ka wina puhlini esot weltigi un ka Leichtweifis jau aisschmauzis projam.

Bet ungars Rositei duhri rahdidams, šazija:

„Ģa, nu man useet gaisma, — Leichtweifis bija taws mihlakais, tapehž tu paslehyi to behnina lambari un palihdseji tam aissbehgt. Behrns, kuru tu drihš dsemdesi, ir schi mescha-sagla mihlestibas auglis. Redsi, ka neesmu wis dumsch, bet statos gaischi tawos tumšhajos noslehpumos eeschā!“

„Roschehlojamais!“ škaištā, jaunā schihdeete dobju balši isgruhda, „tu nizini pats sawu meesu un asini!“

„Ratan, Ratan, — kur ir mans dehls Ratans?“

„Kur ir mans brahslis?“ no Rosites mutes atskaneja.

„Kur ir Ratans, Elijas Finkela dehls?“

Neweens nebija to redsejis.

„Glahbjat, — glahbjat manu Ratanu, manu dehlu — manu škaišto dehlu! — Es esmu bagats; winsch nedrihsti šadegt! Dodu 500 dalderus tam, kas man atdod Ratanu!“

Lai gan Elijas Finkels tā gaudoja, tomehr neweens nepatustejās.

Winsch šaplehša šawas drehbes un plehša šawus matus un bahrsdu.

„Relaime ir pahr mani nahkusi!“ winsch raudoschu balši brehza, ar duhri pret sawu peeri šidams. „Man bija škaišts dehls un nu winsch mirst karstajās uguns leesmās. Man peedereja selts un šudrabs, juweli un dahrgakmeni, — bet nu tas wis aijeet bojā! Deews mani nosodijis weenā pašchā nakti! — Baj man, esmu nolahdets, — esmu nolahdets!“

Bet augschā, treschā stahwā, atsprahga kāhds logs walā, kurā parahbijās Ratana škaištā galwa. Tomehr uf jaunekla sejas nebija manamas nekahdas bailēs, lai gan ta bija bahla kā krihts, turprest uf tahš atspogulojās šwiniga nopeetniba, kamehr pahr wina luhpam gahja:

„Ar Deewu tehws, — ar Deewu mahša! — Deews šauz mani, — juhs wairs nekad manis neredsefat! Man jaet! — Dsihwojat šoeiti! — Ar Deewu!“

„Natan, mans behrns!“ Zinkels kleebsja. „Tuhlin, — tuhlin, —
pagaibi tikai weenu pašchu azumirkli, — glahbšim, — glahbšim!“

Un nu parahbijās pee loga ari Lewis galwa.

„Par wehlu!“ wiašč, Lewis, ņauza. „Deefmas muhs jau aptampš!
Taws dehls ir pašudis un es lihds ar to!“

Bet ziti ņehdi kleebsja:

„Brihnumi, — brihnumi, — mehmais Lewis runā!“

Un ar bailēm wiši redseja, ka Lewis aišwilkā Natamu lešnam no
loga projam.

Tagad abi jaunekli bija pašudušči, — bet kašdas minūtes
wehlaši? ? ? —

„Mans dehls ir beigts! — Ak, manu tehwu Deews, ka pehž tu
man to eši atrahwis!“

Zinkels tika no ugunšgrehta weetas ar waru aišneštš projam.
Wiašč bija ahrprahtibai turwu. Wiašč ņmehjās, raudaja, dšeedaja,
lahdeja un lamajās ar Deewu un zilwekeem, kamehr ugunšdšehseji
pubhejās wišēem ņpehkeem postidamo elementu iņnihzināt.

Zinkeli un ta meitu Rositi weetejais rabiners ušnehma ņawā namā.

Bet redši, ugunšdšehsejem išdewās Zinkela dahrgumus, ņeltu,
šudrabu un weikala grahmatas glahbt; jo nodebsja tikai mahjas pirmais
stahws, — diwi apakšējee stahwi, turās atradās ņehdu mantiba un
bagatiba palika no ugunš leefmam neaišahrti.

Otrā deenā tika ar leelu ušzihtibu pehž abeem upureem meklets.

Zinkela mati un bahrsda bija beidsamā nakti ņneega baltumā
paħwehrtušchees.

Wiašč, Zinkels, išratnaja katru pelnu tšchupinu, gribedams ņawa
mihlota dehla, Natana, kā ari Lewiša atleekas ušēet; bet wišs par weli.
Laitam leefmas bija ņchos abus nelaimigos ņašmalzinajuščas lihds
beidsamai kripatinai.

Beidsot wiašč palika pee kašdas pelnu tšchupinas stahwot, turā
nu wina roka eelihdeja, — un, — ai, — kas tas!? — wina roka
bija kautko ņatwehruši, kautko ņewiščku, kas wina dwehšeli išbeedeja un
wina prahtus ņamulšijnaja; jo wina rokā atradās mašs, no ņilona
kaula pagatawots krusis.

„Krustis!“ wiašč aišmaušču balši eebrehzās, „manā namā krusis!?
Šehligais Deews, kas ņcho eenihsto ņimbolu eenešis deewbijiga juhdu
pajuntā? —

Un kad wiensch apskatija frustu tuwafi, tad tas cerandzija us to schahdus wahrduš :

„Manam jaunajam draugam un audzētnim Natanam no wina skolotāja Deoni tehwa † † †.“

Elijaš Fintels fastinga.

Tad frustu nošveedis semē, mina to ar kahjam.

Wina feja nobahleja un wina azis grofijās un šwehroja, kā kahda ahrprahtiga azis.

Un tad wiensch nokrita zelds eesaukdamees :

„Esi flawets, Deowa, esi flawets manu tehwu Deews, ka tu lizis. manam dehklam aiseet bojā uguns leesmās!“

Wiensch sahka lehnām atkal uszeltees, kamehr wina mute murminaja :

„Ja gan, Anton Leichtweifs, tawi lahsti ir daudj ahtraki peepildijuschees, nekā biju zerejis. Ja gan, — ja gan, — mans dehls Natans ir pašudis, tak mana nenoseedzīgā, skaištā meita, Rosite, wehl dšihwo un buhs mana wezuma preeks un laime!“

Bet kad Rosite šchos tehwa wahrduš dširbeja, tad pahrkahja tumšchš fahrtums un kauns winas daišos waigus.

8. nodala.

Dšili apakšch jemes.

Saule jau šmaidija pahr Nero-kalna galeem, kad Antons Leichtweifs tuwojās, pa klinšchainām tekām, šinamam beudes naminām. Wina širds pukšteja stipri, jo stipri; jo wiensch zereja, pehž maš agumirkleem špeest šawu dahrgo Loriti pee kruhtim.

Gan wiensch nahza beš naudas, šinamais šchihds bija to neganti peefrahpis un ataemis tam no Loreš uštizeto mantibu, un lihdi ar to ari eespehju, aišbeht us Ameriku. Tomehr kad wiensch pahrdomaja pagahjuschās nafts breešmas un kā wiensch bija laimigi iškuhlees no šchraju nageem, tad ari tagad tas bija ar šawu likteni meerā. Bet kad wiensch atminejās, ka Lore winām bija šazijufi, ka ta buhšchot winu mihtot un tam palikšchot ari tad uštiziga, ja wiensch taptu par laupi-

taju un klaidoni, tad viņa azis usleesmoja spīhtigs uguns un zeescha apņemšanās.

„Laupitaja bruhte, es nāku temi aīswest droščā weetā, jo manā klints-alā neweens muhs netrauzēs. Un kas bagatajeem peeder, peederēs ari mums. Nekahda atšlehga nebuhš manām rokām par stipru, nekahds logs par augstu, kuru es newareschu, aīšneegt — hui, — urā, — ta til buhs preezīga, laimīga dšihwe!“

Bet nu krahmi eebrišchėjās, šari atšchihrās un Leichtweīsa preeščā stahweja šarkanmatainā bendes seewa, Adelheide.

Viņa īstatiņās bahla un nogurusi, pa daļai ari meegaina.

„Paldees Deewam, ka tu eši šche, Leichtweīšs,“ viņa šajija, „es jau šen temi šche gaidu, jo man tew janobod behdigās wehstis.“

„Kur Lore?“ Leichtweīšs breesmigu balši eesauzās. „Kur ir mana seewa? — Runā, tawa šeja leel domat, ka kaut kas breesmigs notizis!“

Adelheide īnehma kahdu wehstuli ī asotes un pašueedja to kluse-dama Leichtweīšim.

„Ai, tas ir manas Lores rokraksts!“ wišč škanu balši eesauzās; „bet laši tu wehstuli, Adelheid, es newaru, — man šchib gar azim!“

Adelheide noštatiņās ar šchelumu uš šajufuščo, šatreekto wiħru, un tad gaišču balši lašija:

„Manš dahrgais draugs! Kad Tu šchihš rindinas lašiši, tad kloštera wahrti buhs aī manis šchegušchees, jo es esmu labprahīgi greħtu nošcheloschanas dšihwei nodewusees. Kahds šapnis, kuru beidsjamā nakti redšeju, ir mani uš to pamudinajis. Manas dahrgās, agri mirušchās mahtes gars, mihlu balši mani beedinaja no greħtu un kauna pilnas nahtotnes. — Anton, es esmu ilgi žihnijusees un daudš ašaras īšlehjuši, pirms apnehmos eet klošteri.“

Lai Dewi preezina ta apšina, ka Tawa Lore nepeederēs nekad žitam wiħram, bet buhšču un palīšču muhščam debesbruhte. Un ja Tu mani pateesi eši mihlojis, tad luhdja Dewi, netrauzēt manas dweheles meeru, pee kam Tu īst peewiltos, jo es peederu klošterim, un šchi wehstule ir ta beidsjamā, kura Tew atgahdina, la reiš biju Tawa

Lore fon Bergen, driiš kloštera mašša Venore.“

Leichtweisis eestenejās un nokrita sem lahda osola semē.

„Ai, kā viņš tahs mihlejis,“ Abdelheide eesauzās. „Ai, kaut viņš ari mani tā mihlotu! Bet pazeetees, pazeetees, Abdelheide, gan tu nahlfi pee mehrka. Tu jau neefi mulle; ūchi wehstule, kura Lorei nahwes bailēs bija jaraksta, aišdšihš kā pelawas no wina wifas mihlestibas domas, un — nepaees ilgs laiks, kad es dufeschu wina rolās; viņš meklēs un atradis manās karstās butšchinās few meeru un eepreezinashanu.“ Un nu wina taišijās aiseet, bet kad ta pastatijās wehl reij uf nogihbušcho jauno, ūkaisto wihru, tad winas kruhtis ufleesmoja nesawal-dama kaišliba. Wina nometās pee Leichtweisa ūhneem semē un ufspeeda uf wina luhpam garu, ijšlahpušchu butšchu, pee kam wina apkampa guošchā wihra ūtahwu un peespeeda kruhtis zeeschi tam klah, — ja — kruhtis, kas nesawaldamās mihlestibas kaišlibā zilajās, kā juhras wilnis, augšchup un lejup.

Bet kad tas bija notizis, tad wina uszehlās un dewās ahtreem ūoleem mahjup, kamehr Leichweisa gihbons eesahka masinatees un pahreet atšpirdšinoschā maigā, ūaldā meegā.

Kad viņš usmodās, tad tas eesahkumā bija kā apmulšis pirms nebija atminejees behdigo, breešmigo notikumu. Bet nu viņš eesahka ūlaci, nejaunki ūmeetees, pee tam breshdams:

„Tā tad ari wina mani atšahjuši! — Ari wina ir mani pee-krappuši! — Ak, un weena pati nakts peetika, to pamudināt uf zitām domam! Ai mana dahrgā, ūaldā Lorite, es nu tewi wairs nefad neredšeschu! Bet tomehr, tomehr es tewi mihlu ari wehl tagad, lai gan tu manu behdigo likteni eš apsegelejuši un eegrubduši mani wehl dšitakās behdās un postā! Mana ūrds luhšis, ja nedabušchu wehl reij tewi redšēt!“

Un karstās ašaras pluhda pahr jaunā wihra waigem, un viņš raudaja kā mas behrns.

Tat jau pehž kahdām minutem viņš noslauzija ašaras, ūzidams:

„Ke, es negribu raudāt, man wajaga zihnitees; man wajaga Lori wehl reij redšēt. Winai pašchai man ūsaka taišni azis, ka ta manai mihlestibai ir miruši: Kost, ašaras, laupitajs un mešch-šaglis neraud. No ūchi ūgumitla es buhšchu tas, par to listens mani pataišiis.“

Viņš ušlahpa uf kahdu labi augstu waleinu, no kura warseja wišā Wisbadenes apgabalu redšēt, un roles ūawiljis buhrēs un tahs uf augšchu pagehlis, viņš ūahpju un cenaidibas pilnu balš teiza:

„Ēsat nolahdeti, juhs zilveki tur apatschā, kas juhs kalpojat šavām šahribam un eegribam, kas juhs aij leekulibas maškam esat pašlehpuschees! Ēs newaru starp jums neweena godiga, taifna wihra atrast, ari neweenas meitas, neweenas seewas, kurai nebuhtu šlepenibā kahds miškafais. — Bet šargatees, es peeteizu jums šaru! — Šlabajat šavus naudas mafus, tā ween waredami, es tos jums noņemšū! — Antons Leichtweifis, šhis laupitajs un mešča-šaglis šwehr jums atreebibu un postu! — Winsch buhs juhju šoda rikšste, kura juhs šitis bej šehlaslibas. Ari tu, first, kas tu liki šawu uštizamo kalpu bej šawas pahr-klaufišchanas šodit, — ari to nepalikši bejšā. Ēs waldischu patwarigi tawā šemē un došchu litumus, kuri buhs rakšiti ašinim!“

Un nu winsch dewās škilati mešchā eelšchā.

Šeepešchi winsch palika šahwot, jo šem kahdas leepas kuplajeeem šareem guleja kahda škaišta jaunawa, pee kuras šahneem atradās glihta, jānna dubultmiza.

Leichtweifis pašina šcho škaišto radijumu.

Ta bija mešča wirsurauga Korbeka meita, — ja, — ta pašcha wihra meita, kas wīnu bija šinamā nakš šahemšis zēti un nodewis teefam.

Leichtweifis šatwehra mineto biši un uš guledamo škaištuli štatidamees, klušu balši murminaja :

„Ša, wīna gan ir škaišta, bet nu tai jāmiršt, un kapehž gan mana eenaidneeka meitai nebuhš mirt? Ja, wīna wehl ir nenoseedšiga, bet kas war galwot, ka to jau nemihšo kahds wihrs, un kapehž tam buhs laimigakam kluht, nekā es esmu, kas tatschu pašaudejis šawu dahrgato mantu, šawu Lori!“

Wīna pirštī aiškahra bišes atšlehgās špeedeju, kamehr pahr wīna luhpam gahja :

„Mirštī newainiba! Ir labaki, ka tu mirštī, pirms neeši šamaitata un eegruhšta nošeedšibas peklē.“

Tomehr biše noleezās lehnām uš šemi, kamehr Leichtweifis raubadams šazija :

„Waj tad pateesi esmu tik ššili grimis, ka gribu šcho gulošcho, newainigo behrnu nomaitat? — Ne, — ne, — duši šaldi, nabaga behrus. Tu lihššinajees manas Loreš ainai un man leekās, ka Lore jānna manas rokas un negribetu, lai tewi nošauju.“

To teizis, winsch iplehja no sawas peesihmju grahaminas baltu lapu un usrakstija uj to sefoschus wahrduš:

„Elisabet Korbel! Taws tehws neilgi atpafal padarija mani par blehdi un nolika pee fauna-staba. Schodeen Tawa dsihwiba bija manâ rokâ — bet kuru tew dahwinaju.

Antonš Leichtweisis.“

Scho papihra gabaliku winsch uslika uj jaunawas kruhtim, panehna mineto dubultnizu un pulwera ragu, un tad dewàs, tà dsihšs breedis, uj sawu alu, kuru winsch ari lainigi šasneedša un kura winsch eelaidàs eefšhâ, bet kuras eeeja katra mirstigaja azim, aij beejeem jareem un zereem, bija paslehpta.

Leichtweisis nu eefortelejās schini alâ tif labi, tà ween eespehjams. Winsch šaneša mihtstas suhnās tajâ eefšhâ, pataišija no tahm šew mihtstu gušas weetu, kura atradàs kahdâ alas seenas eedobjumâ, notihrija kahdu leelu, lihšfenu afmeni, kas winam nodereja galda weetâ un pagatarwoja ari no behrša jareem sehdeklî, tà ari kahdâ šahnalâ eerihšoja kufni u. t. pr.

Jau astonas deenas bija pagahjusčas, kamehr winsch schini alâ dsihwoja. Stirnu un breešhu gala winam netruhta, kuru tas nakts laikâ zepa uj dselšs eesmu, ari labs, škaidris uhdens winam bija papilnam, kuru winsch smehla ij kahda awota, kas atradàs netahlu no alas.

Bet lai gan nu winsch bija drošhâ weetâ un tam no šaweem wajatajeem nebija daudš ko bihtees, tomehr širdš, — ja širdš tam šahpêt šahpeja pehž sawas mihtotàs Loreš, sawas neaismirstamàs lihgawinas.

Daudšreij winsch itteepa sawas špehzigàs rotas, gribedams dahrgo buhti aplamt, bet winsch šaspeeda tajās tikai tulkšhu gaisu un wina širdš bija un palika šahpju pilna un neapmeerinata.

Un kahdâ wakarâ, kad tas nolikās pee dušas un domaja par Lori un šauza winas wahrdu, tad to kaut kas šewišhšs išbeedeja un tuwakajâ azumirkli winsch šagrahba sawu dubultnizu un bija gatavs uj šauschšanu, jo klušas, gaudoščas nopuhtas un šahpigi waidi aij-fahra wina aušis, waidi, kas iškikās nahlot ij kahda ahprahtiga mutes, jeb ari gahja pahr kahda mireja luhpam.

Leichtweisis bija tà ištuhzees, ka auksti šweedri parahdijās uj wina peeres, jo winsch jau nesinaja, waj dsilās nopuhtas nahza ij kahda žilweka, jeb kahda gara mutes.

Winam iſgahja zaur kauleem auſtti ſchirmuti, famehr wina luhpas bailigi murminaja:

„Waj gan neefmu weens ſchini alâ, weens dſiki apakſch jemes?“

Beidſot winſch ſkali eebrehjâs. Roka attrita no biſes un winſch pats waj faſtinga.

Sawada, aiſſmakuſcha ſmeefſchanâs atſkaneja pa alas telpam un tad, tad — —

9. nodala.

Segedinas ahrprahtigo namâ.

Ahrprahtigo ahrſteſhana un apkopſchana pagahjuſchâ gaduſimteni bij wehl toti nepilniga, truhziga, ja pat breeſmiga.

Toreiſ neweens nedomaja, ka wahjprahtigee ir noſchehlojami radijumi, ar fuxeem jaapeetâs laipni, wahrigi un lihdszeetigi, bet wiini tila eeſtatiti kâ bihſtami, aſinſkahrigi ſwehri, kuri jaturot aiſ ſtiptâm dſelſchu reſtem un zaur badu, ſiteeneem, daſchne-daſchadâm moziſchanâm, jaewada kapâ, ziſ ahtri ween eeſpehjamâs.

Weena ſchahda wahjprahtigo eeſtahde atradâs nu ari Segedinâ, kurai bija wiſſſittakâ ſlawa.

Kas tajâ eekluwa, taſ bija paſjudiſ; reti kaſhds eeraudſija atkal ſcho jauko ſauli un paſauli.

Wirſuſtraudſiba pahr ſcho eeſtahdi bija uſtizeta kaſdam iſdeenejuſcham generalim, Kolomanim Etwejam.

Winſch bija pret ſaweem ſaldateem bijiſ tiſ zeetſirdigs un neſchehligs, ka winam bija zaur peeſpeeſchanu jau laiſus jaiſſtahjâs iſ kara deeneſta.

Un ſchahds wihrs nu bija eezelts pahr ſcho nelaimigo tehru un aiſſtahwetaju.

Gan netruhka ari ſchini behdu un ſehru namâ ahrſti, bet tee ſtrahdaja ſawa nezilwezigâ preeſchneeka garâ, un padarija pee ſlimneekem daſchadas neſchehlibas, un ſahku weetâ tee iſleetoja daudſ reiſes aſas pahtagas un riſkſtes.

Generals Etwejs sehdeja kahdâ deenâ fawâ darbistabâ fawu pihpi smehkedams un daschadâm domam nokaudamees.

Wanam nebija labi ap duhschu, jo wirzahresta Medelsta pasinjums, kuresch wehl atradâs pee wina, kâ likâs eeschnabojees un pee pajautra prahta, — darija tam drufzin ruhpes.

Minetais ahristis, pliku galwu, silganu, peepampuschu degunu, gludu, pamulkiġu seju, sehdeja fawam preetschneefam eepretim, uffita uġ fawas tabafas dofes wahfu, un tad peedahwadams generalim Etwejam priisi, taufainu basi fazija:

„Kâ jau teiktis; generala kungs, mums wajaga uġ jauno wihru turêt usmanigas azis, jo schis ahristis, Lazarus, kuru mums iġ Bihnes neilgi atpakal atsuhtija, leekâs buht augstprahtigis sapnotajs. Un ko juhs domajat, generala kungs, winsch apgalwo, ka daschi no muhsu sġimneekeem warot tapt iġahrsteti, ja ar teem laipnigaki un mihsstaki apeetos.“

„Ari man schis jaunais wihrs naw pa prahtam,“ generalis Etwejs pasġaidroja, „bet es newaru to bes nekahda eemesla atlaist, jo winsch ir keisareenes mihsuljis un uġ winas sewischko pawehli winsch ir sche.“

Dakters Medelstis paraustija weenaldfigi plezus.

Bet nu ari eenahza kahds aplalpotajs un pasazija kġufu balġi generalim kahbus wahrbus, kurus winsch dsirdejis, pamahja tuhlin ihfi un ahtri, ka dakters Medelstis warot eet, kuresch ari pallausija uġ weetas, un dsili palozijees, eegahja kahdâ fahnistabâ.

Un nu eenahza kahdâ beesâ schkidrautâ eetinusees dahma.

Generals Etwejs gahja tai preti un nobutschoja tai pawewigi roku.

„Waj tas war buht,“ winsch faspeestu balġi fazija, „juhs paschas, wisšeheligâ grafcene, pagodinajat muhsu eestahdi ar fawu apmekleschanu!“

Melungehrbâ dahma nonehma schkidrautu, un nu wareja redset, ka schi buhte šenak bijuġi loti škaista, bet tagad nowihtuġi un šawus šeedu laikus jau šen pahrdšihwojuġi. Bet no winas šejas wareja nogiġt, ka winas kaisliba ir bijuġi leela un besmehriga un winas mihslešibas romani bes štaita.

„General Etwej,“ wina lehnu, bet zeetu balġi fazija, „es pagehru „dselšchu buhra“ ahšprahtigo redset. — Wedat mani pee wina.“

Generali šagrahba šawads nemeers.

„Scheligà grafeene son Batianij, ja drihstu jums dot padomu, tad atfakatees labaki no ņhi nodoma. Šhis nelaimigais, kas wehl arweenu ņauzàs par juhsu dehlu, jatura waren ņingrà zectumà, jo winņch ir loti nemeerigs, un trako tik breeņmigi, ka pat wisstiprafajam wihram nerwi top ņatrizinati.“

„ņhat bej ruhpeem, generala kungs, „es gan eņmu ņeeeweete, bet manàs kruhtis puffi droņcha wihra ņirbs. — Nahkat tilai.“

Generals papurimaja galwu, bet tad aifdedņinaja ņahdu laterni, panehma leelu atņlehgu, kura atradàs turpat uņ galda, ņakampa ņahdu ahdas pletni, peeņtjiprinatu pee pareņna, ihņa koka ņahda un tad pamahja minetai grafeenei, ka nu warot eet.

Uu nu wini gahja pa ņahdu garu, patumņchu koridoru, gar kura ņeenam bija daudņ durwis redņamas, bet aif kuràm walbija neaprafņtamņ postņ un breeņmiga neņchehliba.

Aif baņchàm bija dņirdami gruhti, ņahpigi waidi, aif žitàm atkal ahrprahtiga eeņmeeņchanàs, breeņmiga, lopņchta eeņleegņchanàs un tad atkal — nahwes kluņums.

Weenas no ņchihm durwim atwehràs un tad grafeene son Batianija paņfatjàs maņajà zectumà eeņchà, tad ta atrahwàs ņahdus ņolus atpafal.

Tur bija redņams, breeņmigos netihrumos ņahds wezs, gluņchi ņirms wihrs, tupam uņ grihdas, kuru apņtrahdaja ar pahtagu ņahds ņpehžigs wihrs, welua ņežà, un tà mudinaja firmgalwi uņzettees.

„ņhee ir muhsu ahrprahtigo nama noņlehpumi, ņcheligà grafeene,“ generalņ Etwejs maigu baņņi teiza, lai gan mehs ar ņaweem ņlimmeekeem apejamees neņin žif labi un darom wiņu, kas wiru liņteni atweeglinà, tomehr bej ņiteeneem jau neteeekam zauri. Žuhs nemaņ ne warat tižet, žif wiltigi ņhee ņchurki ir. Preeņch tņchetrpadņmit deenam tila no weena tahda blehņcha maņņ labakais eerehdnis noņchnaugts. Weņelu gadu winņch leekuloja un iņliņàs buht padewigs kà jehrs, bet tad winņch iņlaida to ņahdus azumirkus iņ azim, tad wina melnà dwehņele padarija augņchà mineto breeņmigo noņeegumu.“

„Bet to juhs darijät ar ņcho ahrprahtigo?“ grafeene jautaja.

„Nu, par laimi mums newajadņeja ar to ilgi mozitees. Muhsu wirzahrņts, Medelņtis, eedewa tam nerwus apmeerinoņchàs meega ņahles, un to juhs domajat, tas wairs neņsmodàs.“

„Tà tad nojņtets,“ grafeene Batianija peemetiuaja.

Pa tam wini bija ņaņneeguņchi koridora otru galu.

„Echeligà grafeene,“ generals Etwejs passuju balsi jazija, „farenemat nu wisus spehkus, fo juhs nupat redsejât, naw nefas pret to, fo juhju azis tagad eeraudjis.“

Un nu wini eesahka kahpt pa kahdàm trepem lehuam jemê.

Tumšchâ, breefmigs dsilums tos usnehmâ, kas ilikâs kâ muhschigis kaps, kâ pati elle.

Veidsjot bija wini lejâ.

Generals palika pee kahdàm beesàm dsjelschu durvim stahwot, kuras winšch ar lihdsipanemio atšlehgu atšlehbsja un aij kurâm nu parahdijâs stipras dsjelschu restes, aij kurâm bija redsams gluschi melns, pušopalsch zeetums.

„Kahpi augšchâ, — kahpi augšchâ, dsjelschu buhra eemihneel,“ generals pawehlošchu balsi sauza. „Ar tewi grib runât un tew kautfo žagit.“

Tumšchajâ kapâ eesahka kahds kustetees. Uš trepju pakahpeeneem parahdijâs kahds bailesmodinadams tehls, kahds jauns, lihds kaulcem nomehrejis zilweks, kuram tilai kahdas lupatas bija mugurâ, un kura pelekto šeju aprobešchoja melna, kupla bahrsda, kamehr wina melnee, šapinkejšchees mati karajâs pahri par plezeem.

Tomehr uš wina bahlo šeju laistijâs šawads štaistums, zehlas dušmas un lepna pašchapsuniba.

Wina pirksti šakampa dsjelschu restes, kamehr winšch pats tumšchu balsi jantaja:

„Waj juhs tatschu reij nahkat mani west pee gaismas iš šchi tumšchâ kapa. Waj tatschu reij manas pestišchanas štundina atnahkusi.“

— Kas wehlâs ar mani runât?“

„Es,“ grafeene stingru balsi atbildeja.

„Rahte, tad tatschu reij tu eši nahkusi mani no šchihm bejgaligâm mokam atpestii!“ wahjprahtigais raudošchu balsi eebrehzâs, tahdu balsi, kas aijgrahba firdi un prahtu.

„Waj nu reij Deews tawu firdi atmihštinajis, mani par sawu ihsto dehlu atšihit un to wiltneeku, kas mani tawai mihlestibai atrahwis, atfal atštunt?“

„Tu pats eši tas wiltneeks,“ grafeene atzirta, „tu eši tas, kas manam pateesam dehlam Sandoram stahjees preti. — Klaidons, šchwihis, ahjprahtigais gefis, waj tu wehl neeši eeskatijis, ka tawa beštaunigâ loma iv išspehleta un ka tew žiis nefas neatleek, kâ mani un manu dehlu pašemigi peeluhgtoes?“

Djelschu buhra eemihneeks isgruhda nejanku, lopistku, dusmu pilnu eekleedseenu. Bet pirms winsch wareja eesahkt runat, grafeene starodamam azim turpinaja:

„Ja tu gribi parakstitees, un atsihstees, ka tu neesi mans un mana nelaika wihra, grafa Batianija dehls, pee tam pastaidrodams un apleezinadams, ka tawa emma, kas tewi usaudsinajusi, tewi uj scho krahpschenu pamudinajusi, tad es tew palihdseschu aijzetot uj Ameriku un doschu tew peetezigu pensiju, lai tu waretu sweschaja jeme sawas beidsamās deenas nobsihwot.“

Rejauka smeeschanas atstaneja atbildes weeta.

„Un schi esot mahte?“ wahjprahtigais brehza. „Schi seewa ir dewusi man dsihwibu un nu ta mani aistleeds un leef mozt lihds nahwei. — Ja, — esi nolahdeta, tu nedabista seewa, tu krauktu mahte, tu breefmone, kas tu nokauji sawu dehlu, lai waretu sawas grehzigās mihlestibas augli pazelt par sawu ihsto dehlu, kuru tu ar kahdu tshiganu sadsihwoji, un kuru tu gribi eezelt par grafa Batianija mantineeku. Ak tu tshiganu mihlakā, es redju tawu wiltibu un mantas kahribu; bet labaki es gribu schini breefmigaja kapā fatalst un jatrudedet, nekā parakstitees, ka es nebuhtu nelaika grafa jon Batianija likumigs dehls un mantineeks, bet sinamā tshigana, kuru mans tehws lika nopehrt lihds beidsamam, kad winsch to kahdu reisi atrada tawā gulamistabā.“

Grafeene trihzeja tif waren, ka nepaspehja wairs gandrihs noturetes kahjās.

„Retizat, generala lungs, ne weena pascha wahrda, ko schis ahrprahtigais runā, un man leekās, ka pats welns mahjo wina firdi. Neesmu nekad bijusi sawam wihram neustiziga un wihs apgabals pasihst mani kā godigu, deembijigu seewu.“

„Ja gan, tu jau biji arweenu deembijiga,“ ahrprahtigais brehza.

„Bajuzā tu sūhdseji ijdomatūs grehtus un luhdsi Deewu, bet mahjā, sawā gulamtambari tu wahrtijees gar tshigana Lajas sahneem. Domehr, mahte, es gribu tew wisu, wisu peedot, wisu aismirst, ja tu gribi dot pateesibai godu un glahbt sawu ihsto dehlu no schihs flegawu bedres.“

„Parakstees!“ grafeene zeetfirdigu balši atbildeja.

„Nekad, — es pagehru sawas taišnigās teesibas un ja es tahs neegušču, tad mana atreebiba sadragās tewi, maht, un tawu neihsto tshigana dehlu. Ari tawa stunda buhs flahst, general Etwej, jo es gribu wisai pasaulei pasludināt, ka schi nama nelaimigee eemihneeki teel

wiſi lehnam weſti nahwei preti un neſchehligi moziti, kamehr tee naw iſlaidufſchi garu. Es gribu wiſai paſaulei paſkaidrot, ta Segebinas ahrprahtigo nams naw neſas zits, kà mofu rihtu kambarſ, ſlittals par ſpaneefſchu intwiſizijas eeſtahdem.“

„Raunapuika!“ generalſ Etwejs duſmigu balſi eebrehtzàs, „tu nebuſſi wiſ mums bihſtams. Schini dſelſchu buhri tu iſſteepſees un par wolti tawa meligà mehle ſlahps pehz pileena uhdena, kad tu beigſees!“

To teizis, wiſſch ſita ar pletnes apſwinoto kahtu nelaimigajam, jaunajam wihtam par peeri tà, ta tas noſrita no trepem ſemè un eeſlihdeja tumſchajà kapà eeſſchà.

Dſelſchu durwis aiſjirtàs zeet un nelaimigais wihrs bija nu atkal weens.

„Raut mehſ waretum winu nojſtet,“ generalſ Etwejs eerunajàs, „jo tas buhtu preeſſch mums daudj labafi, miruſchee nerunà, no teem naw wairs jabihſtàs.“

„Ne, ne, wiſſch nedrihtſt mirt,“ graſeene atbildeja, „man wina wajaga, — wajaga par beedekli otrajam.“

„Saprotu,“ generalſ murminaja, „graſſ Sandors dara jums ruhpes.“

„Tà ir,“ graſeene duſmigu balſi ſazija. „Wiſſch ir nepateizigs un leels iſſchehrdetajs. Eſmu tam wiſu dewis, eſmu tam peerahdijufi, ta es to mihtu, het nu wiſſch gaida tikai uſ manu nahwi, lai waretu dabut manu mantibu ſarwàs nepildamàs rofàs. Bet nu es eſmu winam rakſtijufi, ta tas nedabus no manis wairs ne ſaršana graſſcha.“

Bet kamehr ſchihs perſonas tà ſarunajàs, tikmehr peelihda pee ſinamàm dſelſchu durwim kahts tumſchs ſtahws un mehginaja taſ atſlehgt ar kahtu mahſſligi pagatawotu ſlehdsjamo.

„Paldees Deewam,“ ſlehdsjejs kluzu balſi eeſauzàs, „paldees Deewam, ta mani puhlini naw palikuſſchi bej ſekmem. Slehdsjamais ir labſ, — ha, — durwis jau ir wakà!“

Un nu wiſſch atſlehdsja ari dſelſchu reſtes, kuras aiſtruſtoja zetu pee jaunà, nelaimigà, augſchà minetàs graſeenes iſhto dehlu un likumigo mantineeku.

Bet ſlehdsjejs nebija neſas zits, kà jaunais ahrprahtigo ahrſis, Lazarus, kureſch maſu laterni rokà turedams, ſlatijàs wiſapfahr, melledeas augſchà mineto ſlinneeku, kuru wiſſch ari beidsot atrada,

trepju galā, semē guļam, ar ašinainu galvu, jo generala pletnes lahts bija par daudz labi ņāvu peenahkumu darijis.

„Bagalam, beigts, — winsch ir miris!“ jaunais ahrsts ņahpigu balņi eesauzās un nokrita zelos, meerigojam kermenim lihdsās, „pateesi, ņhee neschehligee zilweki to noņitufchi, — taf, — ne — ne, — paldees Deewam, — winsch wehl ir dsihws, — winsch ir tik nogihbis!“

Un ahrprahtigais nu atdarija azis, ņkatijās wisapfahrts, bet tad farandamees eebrehzās :

„Kas tu esi? — Ah, jaunais dakteris, — jaunais bendes kalps, — jaunš mozitajs!“

„Ne, — tawš glahbejs, tawš draugs,“ jaunais ahrsts klusu balņi paskaidroja, „ai, tu noschehlojamais zilweks, — to gan wiai tew nāw padarijufchi!“

Pe e scheem wahrdeem ņpeedās tam aņaras azis, kamehr ahrprahtigais mehginaja usjeltees, kurņch ņawām leelajām, tumņchajām azim uņņatija jauno ahrstu, pee kam leels usbudinajums parahdijās uņ wina ņejas.

„Waj es pateesi esmu ahrprahtigs palizis,“ winsch ņawu galwu abām rokām ņatwehris, ņkaku balņi eesauzās, „ne, — ne, — ta ir tawa balņs, ta ir tawa ņaldā, mihlā engelishā ņeja, — Ilka, — mana Ilka, — tu esi pee manis, — Ilka, waj tu pateesi esi ņhe?“

„Ja, tawa Ilka ir pee tewim,“ pahrgchrbusēes meitina eesauzās, un winaš rokas aplikās ap nelaimigā wihra kaklu un plezeem. „Tawa Ilka nahkufi tewi glahbt! Trihs gadus no weetas, kamehr tu ņhe zeeti, esmu ņtudenta drehbes neņufi un ņtudeerejuņi ahrņneezibas ņinibas, esmu nolikufi ar uņslawu eņņameni, eegurufi daktera diplomu, kā ari ņeisareenes labwehlibu, un beidsot ņcho weetu cemantofufi, ja weetu Segebdinas ahrprahtigo namā, lai waretu tewi glahbt, tewi, tu mans weenigais. Bet nu, mans dahrgakais, pazetees tikai wehl kahdas deenas, un tad tu buhņi brihws, — tad — “

„Tad atreebchos ņaweem mozitajeem,“ winsch ņaņpeestu balņi peemetinaja.

„Merunā tagad no atreebibas, mihlais wihrs,“ Ilka eesauzās, „mihlestibas ņwaigsne rahda mums zeribas zelu, — pateikņimees taf, pateikņimees peeluhgņhanā.“

Un wini turejās zeeschi aptampufchees, un kamehr wiku waigi ņaņpeedās kopā, tee ņlaweja un peeluhdja leelo mihlestibas Deewu, leelo mihlestibas Tehwu! —

Brelata manta.

„Lore fon Bergen, es prašu tew beidsamo reisi, waj tu gribi grehzigajai pafaulei atfazit un tapt par debef'-bruhti, un šawas deenas, kuras tu wirs jemes peedsihwofi, kluši, meerigi, un pastahwigâ grehku noschehlošchanâ, šhajos kloštera muhros, pawadit?“

Tâ runaja „pelekâ kloštera“ preešchneeze, mahša Barbara.

Wina bija melnâs drehbês gehrbušeš un stahweja uš kloštera bajnizas altara wisaukštato pakahpeenu un kuras preešchâ bija Lore fon Bergen nometušeš zelos, garâ, pelekâ grehtu noschehlošchanas kreklâ, pahr kuru nowilnojâs winas seltidseltainee, bagatigee mati.

Bajnizas šoli bija tã peebahsti muhkeenem kuru azis raudsijâs uš Lori, aij kuras stahweja diwas mahšas, no kuraam weena tureja šposčas šchehres rokâ, bet otra pelnu trauku un melnu koka frustu.

„Atbildi!“ minetâ preešchneeze ušsauza, kluši raudošai jaunawai. „Atbildi, waj gribi buht muhšeja, waj gribi, tã mahša Lenore, atfazit pafaulei?“

„Kapehž juhs mani mozat?“ Lore baitu pilnu balši atteiza, „es jau esmu waj simtu reijes uš šcho jautajeenu jums atbildejusi, protat, ka es newaru nekad debef'-bruhte palikt, jo es nesu pastahwigu, karstu mihlestibu širdi uš to wihru, kuram esmu Deewa preešchâ šolijuseš buht ustiziga lihds nahwei, lihds kapa malai!“

„Tu mihlo tahdu nezeenigu, noschehlojamu zilweku, tahdu nošoditu un nokauinatu laupitaju, klaidoni un mešcha-sagli un wina dehł tu eši no šawa peelaulata wihra aijbehgusi! — Waj tu nemaj nebihstees Deewa taišno šodu, tu negantneeze, un waj tew nemaj širds nedreb kruhtis, eedomajotees breešmigo elli, kurâ Deews tewi eegrubdis pastarâ deenâ?“

„Deews to nedaris, — Deews ir schehligs, wiščh man peedos!“ Lore špihtigu balši atbildeja. „Bet juhs paščas pelnat šodu, ka juhs pawadat šawas deenas bešdarbibâ un beš mihlestibas. Juhs esat paščas noschehlojamas, ka juhs aismirstat šawu šwehto, augsto peenahkumu un netopat wihreem mihšas seewas un behrneem labas, ustizigas mahtes.“

Muhkeenem rindas šakustejâs un parahdija Loreš wahrdeem nizinašchanu.

„Mehditaja,“ klostera preekšneeze isgruhda, „tu apgahni jaweem grehzigajeem wahrdeem scho schkihsto namu. Un kad tu negribi labprah-tigi palikt par muhsejo, tad es peespeedischi temi ar waru, un isleetojschu pee tam wisbahrgatos lihdselkus, kahdi ween schim klosterim atkauti. — Mahja Urjula, kaiši pelnus tai us galwu, un tu, Rosaura, nodrahsi winai matus, kuri kahrđina wihreeschus.“

Uj Loreš galwu lija, tã fakot, pelnu leetus, kamehr mahja Rosaura aptina few ap roku skaisťos, seltđseltainos matus un taišjãs toš nogreest.

Lore šajuta pakausi aukštãš schlehres; bet nu ari wina uslehzã kahjãš un ijrãhwãš ahtri no abeju muhkeenu rokã, šatwehra melno krusťu un to augsti turedama dewãš pa altara patãhpeneem augšchã pee klosterã preekšneezes Barbarãš, un šťanu balši kleeđsa:

„Es šwehru pee schi šwehtã simbola, ka es nekãd nemiteschos buht Antona Leichtweišã seewa, kuru zilweki dehwe par laupitaju un meschãšagli. Weenigi winu es mihslošchu, weenigi winã es peederešchu, tik ilgi kamehr ween schihš kruhtis zilãsees, un kamehr muhschigãis Sogis man wišu peedos un usnems mani šãwõš meera un preeka đšihwoťkos. Bet ja man buhtu janem ellẽ mahjãš weeta, tad ari nekurnešchu, bet buhschu laimiga, ja tĩkai Antons Leichtweišš man ir klaht!“

„Wai, wai, — trihs reišes wai pãhr mums!“ preekšneeze nejãuku balši kehrtšťeja. „Wina nošaimo, wina nizina to Wisšwehtãko!“

„Sagrahbjat to,“ Barbara turpinaja, „un eelektãt winu puhtšchu tornĩ, lai ta tur šmok un ja grib, ari beidjãš, tã đãšchi labi apzeetinãti grehžineeki tur dabujušchi neswehtigu galu!“

„Breesniigi!“ muhkeenes šãťschuťšťejãš, „labãki nahwe, nekã puhtšchu torna mokãš un breesmas!“

Abãš muhkeenes šagrahba Lori no abejãm pušem, nošweeda to us altara patãhpeneem semẽ un šãfehja tai rokãš ar šťipreem kanepaju šťrikeem.

Behž kahda brihscha atnahza abãš wedejas atpatãt un pašinoja šmaididãmãm luhpãm šãwãĩ stingrai, bahrgãĩ preekšneezeĩ, ka schihš esot wišu kãhrtigi ispidbĩjušchãš.

Barbara palozija apmeerinãta galwu.

Schini pašchã azumirkli tĩka trihs reišes šťipri klosterã pulkšťens šwanĩts.

„Rosaura, ej, paluhko, kãš pagehr eelãišchãnu,“ Barbara pãwehleja.

Bar mas minutem ta atnahza atpatal ar kahdu sweschu muhkeeni. „Schi deewbijigà mahsa wehlàs ar jums runat,“ Rosaura pafkaidroja, „wina nahf no Frankfurtes un grib jums nodot kahdu wehstuli.“

„Wehstuli, — no ka?“

„No augsti zeenità Leoni tehwa,“ sweschà mahsa atbilbeja.

Barbara pamehna wehstuli un pagahjàs tahtaki nost un eefahka wehstuli usmanigi lafit, kuras faturs, kà litàs, padarija winas arweenu wairaf sinkahrigakàs.

„Atftahji muhs, mahsa Rosaura, un ef tuhlin uf maso dahrsa mahjinu un fatahrto winas telpas. Schi mahsa paliks kahdas deenas, warbuht ari nedelas pee mums, bet klujà weentulibà un newis wis-pahrigajà klosteri.“

Kad Rosaura bija aigahjusi, tad Barbara teiza :

„Juhš efat wihreetis?“

„Ja, augsti zeenità preekshneeze,“ atbilde skaneja.

„Juhšs, wahrda Natans Finkels?“

„Ari tas ir pateefiba.“

„Labi, — bet jums jauwewdàs sche klusi un meerigi, juhš nedrihktat ar schi klostera mahsam farunatees, bet jums jadsihwo wisdsifakajà weenatuè un tikai nakti juhš drihktat klostera dahrsà eet pastaigatees un nedrihktat nekad nowilkt schihs drehbes, kuras juhš pahrwehrufschas par deewbijigu klostera mahsu. Ja juhš schos nofazijumus gribat ispildit, tad peesolu es jums drofchu weetu.“

Natans palozijàs peeklahjigi un noskuhpstija Barbarai rofu.

„Un nu nahkat, es parahdichu jums kluso dsihwokli.“

Wini gahja.

Masajà dahrsa mahjinà atradàs deefgan glihtas telpas, gar kuru seenam stahweja augsti plaukti, wisi pilditi leelàm, beesàm, zuhtu ahdas wahtos eefeatàm grahmatam un kahdà fahnistabinà tihra, glihta gulta un galbs, uf kura atradàs gaischi degofcha lampa un gahrbi ufstoschamee, ari kaufs, pildits ar labu wihnu, netrukta. —

Titlihbj Barbara bija aigahjusi, Natans aibulleja mahjinas durwis, nolaida beesos preekshkarus preeksh logeem un nowilka tuhlin muhkeenes drehbes, peefehdàs pee galda un eefahka ar labu ehstgribu ehst, pee kam neaimirsa pa starpam eedfert ari pa labai malkai gahrdo wihnu, pee kam winam palika koti omuligi ap duschu.

Winsch nenofscheloja nebuht, ka Leonija tehwa mahzibas peenehmis.

Bet ſche ari mums naw jaajmirft, ka Natans bija juhds, un ka tahds, goda un mantas ſahrijs. Winſch ſapnoja no leelam, augſtam leetam, no augſtam garidsneeku weetam un ari bagatibu, kuras ar tahdam arweenu ſaweenota. Un waj tad nebija daudj reifes notizis, ka glufchi nabadſigi, bet garā apdahwinati, weenkahrfchi preeſteri, eenehma drihſ ween biſkapu weetās un palika par bagateem wihreem, furu galwas puſchfoja wehlaſi kardinalu zepures.

Ari Natanam ſchaidijās ſchahdas augſtas domas pa galwu.

Winſch ſtaigaja ahtreem ſoleem pa ſawa dſihwolka telpam un apnehmās nerimtees, pirms ari wina galwu nebuſchſhot puſchſhot kardinala zepure, un nebuſchſhot eeguwiſ leeku bagatibu un augſtu, zeenigu ſtahwolki wirs ſemes.

Tā domajot, winſch peegahja pee loga un preeſchkaru druſzin atwilzīs tam noſt, eelpoja pilneem wilzeeneem ſwaigo, tihro gaiſu, kamehr wina azīs raudſijās uſ ſkaiſtajām, ſtarodamām ſwaigſnem.

Peepeschi winſch atrahwās no loga atpakal, gar furu gahja trihs kloſtera mahſas, no kurām diwas tureja rokās ſawadus daiktus.

Natans paſkatijās un redſeja, ka tahs bija pahtagas, trihſkahrtigi ſapihtas kahrklu rihtſtes, furu galds bija peefeeti ehrtſchku aſee ſari.

Treſchā mahſa nebija neſas zita, kā „pelekā kloſtera“ preeſchneeze, mahſa Barbara.

„Waj juhs eſat rihtſtes kreetni iſwahrijufchās un peelipigas pataijijufchās?“ wina tumſchu balſi waizaja, un tad abas muhkeenes, nejaukeem ſmaideem, bija atbildejuſchās, ka wiſs eſot labafajā kahrtibā, tad wina pakluſu balſi turpinaja:

„Nu labi, eſ zeru, ka ſchini naſti padariſim apzeetinato grehzineezi padewigu un mihtſtu, un kaut tai ari buhtu puhtſchu torni jabeidjās.

Un ko gan ſazitu wiſas man padotās kloſtera mahſas, ja eſ winaſ ſtuhrgalwibu nelaufu.“

Wiſas trihs mahſas paſuda naſtis tumſibā.

Natanam iſliſās, ka kahda auſta, ledaina roka to aiſkahrtu. Winſch nomurminaja:

„Kaſ gan ta tahda par mozekli war buht, kurai tiſ breeſmigs ſods noſpreeſtīs? Ko gan ta pahrkahpuſi? Un wina atrodotees „puhtſchu torni“? Un kur gan winſch atrodās? — Warbuht ka eſ waretu tai kā nekā palihdſet, ja tiſai ſinatu, pa kahdu zeku eſ waretu winai peekluht?“

Neapraſtāmſ ujbudinajums peepildija jaunā wihra kruhtis. Winſch ſadſirdeja ſkaidri ſawu ſtipro ſirds-puhtſechanu; winſch nogida,

ka ſchini nakti wina azis neaiſſlehgjees, tapeh3 wiſch apſkatijs wiſ-
apfahrt, waj neeraudſitu kaut kahdu lihdsjekli, ar ko patawèt laiku.
Wiſch panehma lampu un eegahja bibliotekas iſtabà. U, zif te nebija
daſchneſchadu grahmatu, bet wiſas apkrautas beefeem putekleem, tomehr
wiſch eefahka pa tahm raknatees, mekledams peh3 kahdas, kas wina
garſchai noderiga. Uij zitàm wiſch eeraudſija kahdu beeku ſehjumu,
kuras tituls ſkaneja: „Sinàs un paſkaidrojumi par Trapistu muhku
dſihwi, no kahda, kas pee3deſmit gadus zeetis kluſu.“

Œchi grahmata modinaja wina intereſi. Leoni tehws bija tam
ſcho un to par ſcheem muhkeem paſtahtijis, kuru galwenakais peenahkums
bija, zeest muhſchigi kluſu.

Ratans noſehdàs pee kahda galda un eefahka laſit; bet kad wiſch
apgreesa treſcho lapu, tad wina uſtrauza kahds fewiſchks atradums;
jo ſchkehrſam pahr grahmatas lapu atradàs kahda aprakſtita papihra
ſtrehmele uſlipinata, kuras ſaturs jau bija nobahlejis, tomehr pamafam
ſalaſams. Rakſis bija ſazerets latinu waloda un ſkaneja ſchità:

„Rupat, ap pulkſten 2 un 40 minutem, jauna gada nakti,
eſmu es, jeſuitu paterš, brahliš Teodoruš, uſgahjis leelo
noſlehpumu, dehl kura muhku ordens jau gadu ſimtenus lauſa
galwu. Mihtla ir uſmineta — ſinamà prelata mantiba, kura
zitrej tik noſlehpumainà wiſje pajuduſi un lihdi ſchim nebija
atrafta, eſmu to uſgahjis.“

Bet tà lã man naw eeſpehjamš paſcham Romà noſkuht
un muhku ordena generalim par atradumu nodot ſkaidras
ſinas, tad paſkaidroju, ka weetas aprakſtu, kur minetà mantiba
atrodàs, eſmu eelizis „puhtſchu torna“ ſwana ſudraba mehle,
kurà es papreekſchu eeurbu zaurumu un kurà tad eebahju
pergamentu eekſchà, un tad aiſlobeja to atkal zeeti.

Bet tu, kas tu ſcho rakſtu, warbuht peh3 gadu deſniiteem
laſi, eſi uſmanigš un prahtigš un neiſlaidi ari ſawu labumu
ij azim; jo ſchi mantiba ir no neiſſakami leelas wehrtibas
un tu wari droſchi zerèt uſ kardinala zepuri, — ſaldà zeriba,
kas ari manu dwehſeli zildina un peepilda.

U „puhtſchu torni“ tu wari aiſkuht pa kahdu ſlepenu
gangi, kas no ſchiš biblioteku iſtabas iſeet.

Nonemi peekto Mojuš grahmatu no plantta, tad tu
atradifi mineto gangi.

Deew's lai ir ar tewi un taweem publineem. Lai tewi
tas isdodās, kas man nebija eespehjams iswest galā. Pateiziba
nelahdu nelahroju, tikai peelhdsi par manu dwehseli Deewu.

Teodorus."

Prelata mantiba! Schis wahrds padarija Natanu waj traku.
Pateesi, tai wajadsjeja waren leelai buht un winas wehrtibai sneegtees
pee miljoneem un atkal miljoneem. — Wina azis meta dsirksteles, wina
tehwa Elijasa Finkela mantas lahriba usleejmoja ari wina firdi.
Tapeh; winsch apnehmās, pat schini nakti dotees pa aprakstito gangi
us „puhtschu torni“ un pahrleezinatees, waj swana mehle wehl tur
atrodās, jeb ne, un waj winsch ir pirmais, kas patera Teodorus rakstu
usgahjis un lasjis, jeb zits lahds to isleetojis few par labu.

„Us preekschu!“ winsch saspuestu balši eesauzās, „un kaut ari
man buhtu minetā gangi jaatrod nahwe, tad tomehr nebihstos. Tikai
us preekschu, Natan, us preekschu! Godu, mantu un laimi un wisu
to, kas zilwela firdi preezinā, waru schini nakti eeguh!“ —

11. nodala.

Mehmais swans.

Sinamais gangis bija schaur's, sem's, tumšs un mitris un
Natana lahjas mirka weenos uhdenos. Ari gais's bija bees's un
smags un draudeja aishnemt elpu. Bes tam lampa draudeja wairal
reifes isdists. Wairal reifes winsch gribeja greestees atpaka, bet mantas
lahribas gari dsina to us preekschu, us preekschu. Deelas schurkas
skrehja gar wina lahjam, pee kam winsch weenu no tahm nomina,
laitam gan to wisuleelako. Weidsot isdists ari lampa, un breejmiga
tumfsiba apnehma to; bet winsch par to wisu neto daudj nebehdaja;
turpresti eelika lampu lahda muhra eedobjumā, un dewās arweenu us
preekschu.

Beidsot atitās wina peere pret kahdu zeetu preekschmetu.

Wina rotas trihzeja, un preeka eesauzeens gahja pahr wina luhpam; jo winsch stahweja preeksch kahdam djelschu durwim, kuras nebija aisslehgtas, lai gan leels flehdsamais tanis atradas.

Natans mehginaja schihs durwis atwehrt, bet tiklihdj winsch tahs atwilla druzin walā, eekrita kahds tumschs kermens wina rotās.

Winsch fastinga aij bailem, jo winsch nogida, ka tas naw nekās zits, kā kahda zilweta giltens, gehrbts melnās muhku drehbēs. Winsch aisschihla uguni un nu pahrlēezinajās, ka winsch atradis patera Teodorus atleekas, kusch te laikam ahtrā nahwē beidsēes un 47 gadus truhdejis.

Natans fanehmās un pahrmelleja nelaimigā wihra keshas, bet winsch tajās neatrada zitu neko, kā titai kahdu tuteni, pee lam winsch murminaja:

„Labi, swana mehlei wajaga wehl karatees turpat kur senal, zitadi es to pee wina schini azumirkli buhtu atradis.“

Bej tutena winsch atrada ari kahdu ihfu wasla swezi mirona drehbju keshā, kuru tas nu aissdesinaja un kuras gaismā winsch nu redseja, ka winsch atrobotees paschā torni, kurā gahja kahdas rinka trepes lihbj pat augschai, lihbj torna galam, un kur ari atradās runā stahwooschais swans ar to sudraba mehli, kurā wajadsēja buht swarigajam dokumentam.

„Ah, tur karajās manas laimes swans,“ Natans paklusu balsi esauzās. „Drihs iisteepsees mana roka pehz wina mehles un winsch buhs mehms uj wiseem laikeem. Tomehr winsch noslehypumaini swanis, tad es buhschu panahzīs leelo godu, waru un bagatibu.“

Bet kad tas gribeja esahkt kahpt pa minetām trepem augschā, tad wina ausis aistahra schypigi kleadseeni.

Winsch palika stahwot.

Wina azis eeraudsija kahdas durwis, pa kuzām eespihdeja masa gaismina torni eeschā.

Winsch ijschēsa ahtri sawu swezi un peegahja durwim klah, pa kuras schkirbam wareja eeskatitees itin labi kahdās atsewischkās telpās eeschā, un kuras schini azumirkli bija no leela laterna apgaismotas.

Sche nu winam parahdijās breefmigs flats.

Kambara, jeb labaki fakot, zeetuma widu stahweja leels, melns frusts, pee kura bija peeseeta kahda loti skaišta jaunawa, bet tā, kā issliktoš, ka wina pate turetu frustu apkamptu. Winas drehbēs bija lihbj jostas weetai noplehstas, tā kā winas baltā mugura bija pilnigi

redjama. Mozekles galwa bija atkahrusees atpakal un uš jaunawas sejas bija redjamas šahpes, bet ari padewiba šawam liktenim.

„Upschehlojatees par mani!“ mozitā jaunawa schehlu balši luhdjas, „nešabojajat beš nekahda eemešla manas meešas, — nemehginajat manas meešas nokaut, — mans gars tatschu dšihwos!“

„Waj tu gribi šawai mihleštibai uš Antonu Leichtweisu atšazit, waj tu gribi aišmiršt, ka reiš biji Lore son Bergen un tā mahša Lenore aišmiršt pašauli un tai teikt ardeewas uš wišem laikeem?“ Barbara, mums jau pašihstama kloštera preekschneeze, jautaja.

„To es newaru,“ Lore šahpigu balši atbildeja. Ar Leichtweisa wahrdu wirs luhpam es gribu mirt! — Es newaru zitadi, — Deews lai man palihdš!“

„Sitat!“ Barbara pawehleja. Abas, kalpodamas mahšas pazehla augschā aprakštītās, iswahritās, ar ehrtšcheem apbalwotās, ašās rihtstes, kuras nu šwilpdamas nokrita uš Lores son Bergen škaišo, balto meesu un to breešmigi šaplošija.

Bee šchis breešmigās prozeduras, muškeenes dšeedaja kahdu šwehtu dšeesmu, bet kuru Lores šahpigees kleeđseeni pahraehma, tā kā no dšeesmas melbijas maj ween kas bija dširdamas. —

„Schehlastibu, schehlastibu!“ wina luhdjas. „Tahs ir elles mokas! Tas ir wairak, nekā zilweš špehj panest!“

„Nu, tad pašemojees un lausi šawu spihtigo prahtu, un atšatees no Leichtweisa!“

Tomehr Lores mihleštiba ušwareja. Mozekle atbildeja:

„Nekas un nekahdas mokas newar mani no wina šchirt. Ja patihkās, šitat mani ehrtšcheem un paštagam, israujat manu širdi is fruhitim un minat to šawam kahjam, bet manas luhpas kustesees un šauks Antona Leichtweisa wahrdu!“

Barbara pamahja ar roku un abas mahšas apštrahdaja nu atkal Lores muguru wairak minutes no weetas.

„Deešgan šchodeen,“ preekschneeze pawehleja, „wina jau wairs nešajuht šahpes. Bet ja wina lihđ rihtwakaram nebuhs apdomajusees un šawu prahtu grosijusi, tad mozistm wina uš zitadu wihi. — Mahkat, — eesim!“

Abas muškeenes nu nokehma no krusa pagihbušcho jaunawu, un nolika to uš kahdu dehtu lawatšchu (britšchu), kura bija apklahta ar melnu drahnu, un tad aišgahja wišas trihs projam, nelaimigai jaunawai ne azis neušmešdamas.

Natans eelehza kahdà muhra eedobjumà un tà paslehpàs muh-
leau azim, kamehr wina firds trihzeja, tà apschu lapa.

Schini azumirkli winsch wairs nedomaja par prelata leelo man-
tibu, bet weenigi par jaunàs mozekles glahbschanu.

Ar atrasto tuteni winsch uslaufa durwoju atflehgu un eegahja pee
Lore's eekschà.

Pa tam mozekle bija no gihbona pamodusees un swejscho, jauno
wihru eeraudsijusi, ta jautaja!

„Kas juhs esat? — ko juhs gribat? Ah, — es jau nogeedu,
— juhs esat nahkschi mani nokaut, — jo zitadi jums nebuhtu rokà
ajais eerozis! Darat ahtri, nokaujat mani, bet nelaupat manu godu,
scho weenigo mantu, kas Lorei fon Bergen wehl atlifusi!“

Natans aissweeda tuteni projam, bet patš nometàs pee nelaimigàs
jaunawas zekos un ar dsili kustinatu balsi teiza:

„Newis juhju kahwejs, bet juhju glahbejs es gribu buht. Es
swoehru, ta es juhs ipestischu ij schihs breefmu un moku weetas.“ —

Lore mehginaja usjeltees, pee kam wina palehnu balsi eebrehzàs.

„Waj juhs nahkat no Leichtweisa?“ wina jautaja, pee kam wina's
firds eedrebejàs aij preeka. —

„Ne, sawads liktens mani atweda te schurpu, lai redsetu juhju
mofas un behdas. Schigli, poschatees un nahkat man lihdsi!“

„Gan zeeschu leelas sahpes, bet ja zelsch eet us brishwibu, eet
pee mana mihlakà, tad zeru, ta Deews dos man spehku. Duhdsju, at-
sahjat mani us azumirkli.“

Natans palozija galwu un isgahja ahrà.

Bet jau pehz mas minutem atskaneja:

„Esmu gatawa!“

Un jaunà, skaistà grafeene stahweja pee Natana sahneem.

Wini gahja nu pa to paschu gangi, pa kuru jaunais wihrs bija
atnahzis schurpu, un pa kuru eedami, tee safneedsa laimigi maso dahrsa
mahjiku.

Sche nu Natans atspirdsinaja jauno grafeeni ar glahsiti wihna
un sawas maltites atleekam.

Kahdas minutes wehlaki wini gahja ar leelu usmanibu pa klo-
stera dahrsa un imjàs leelo, kuplo foku ehnàs, kamehr mehnesis ap-
spihbejo wisus walejos lautumus.

Ap klostera dahrsa atradàs beesi, augsti muhri, kureem nu waja-
dreja kluht pohzi. Par laimi kahdà weetà auga gar muhri stipras

mihnogu stihgās, pa kurām Natans un Lore wareja kaht lā pa tre-
pēm muhrim pahri.

Aij muhra tezeja pasihstamā, flawenā Reinupe, lā sudrabota
lenta. Iš Loreš mutes išspruka gawilu šauzeens:

„Reinupe! — ai mana dahrgā straume!“ —

„Ēpat jel klušaka!“ Natans pamahzija Lori. „Wehs neesam
wehl galā. Tagad esam nokturušchi pee wišgruhtakajā schlehrschla.
Mums jaušmeklē kaħda laiwina, zitadi esam tā lā tā pašudušchi.

Bet wini neeraudsiju itin neweenas laiwinas, lai gan tee uszi-
tigi uš wišam pušem skatijās. — Lore nometās želos, eesaušdamās:

„At mans Deews, paliħdsi mums, paliħdsi! At, tur otrā pušē
redju kalnus, kuros mans miħlakais peemiht un kuros atrašdamās ari
es buhtu droščibā. Bet nu mums truħsti pahris neezigu galdu ar
kureem waretum kluht pahri! — Paliħdsi, Deews, — paliħdsi!“

Un klau, needras eetschauptās, kaħda laiwina parahdās, kurā at-
rodas kaħds škaists wihrs, un pahr kura luhpam gaħja:

„Lore, — mana dahrgalā, — mana karsti miħ-
lotā šeewa!“

Lore eekleedsjās aij preeka.

Wina pakustejās uš preekschu, winas fermens šwahrojās, bet tad
eekrita Antona Leichtweisa rokās.

„Tā tad nu reiš Deews atliħdšina manas gruhtibas un puhles,
Leichtweišis eesauzās, „jo septinas naktis gaidiju uš teri par weli;
bet tagad tu eši atfal man atdota, — tagad nu wairs neatraus teri
nekaħda wara, nekaħdi meli, nekaħda wiltiba no maneem šahneem. Nu
es netizu ari wairs tai breešmigai wehstulei, kuru tu man biji rakstijuši.“

„Wehstules šaturs ir melots no weena gala liħdš otram. Mani
draudeja nokaut un man bija tā jaraħta,“ Lore maigu balši šazija.

„To jau es šinaju, mana šaldā Lorite,“ Leichtweišis peemetinaja,
„es šinu ari, ša tu mani ari tagad wehl miħli, lai gan tu manis deħt
eši tit daudš zeetuši.“

„Nem mani, — šche es ešmu, — es peederu tew muhschigi
muhscham!“ Lore pee šawa miħlakā presdeesdamās teiza. „Wedi mani
tagad uš šawu klints-alu!“

Leichtweišis nobuščhoja šawas Lorites šahrtās luhpinas un tad
šazija:

„Manā klints-ala naw wairs wišs šahrtibā, tur tagad špoko; —
tur tagad šten un waid neredšami gari, tā lā mati želas šahwu un

zilveres nefein aif bailem fur dehteess. Zeiz, Lorite, waj tew tur ne-
buchs bailes?"

"Spoku nemas naw," wina tam atbilbeja. "Gan mehš tarvus
garus atradišim un tu redsefi, ka wini buhs tahdi pašči zilwefi, ka
mehš."

"Mana droščfirdigā seewina," Leichtweišis eesauzās, "bet pašči
man šaldakā, kas šchis tahds par jaunu wihru?"

"Tas ir mans glahbejs, weenigi winam japateizās, ka esmu
wehl dšihwa."

Leichtweišis paštatijās zeeščaki uš jauno zilweku un tad šazija:

"Es juhs pašihstu, jaunais wihrs, juhs esat Natans Zinkels.
Es siuu, ka juhs gribat pahrmainit šawu tizibu, bet waj juhs darat
labi, waj ne, par to negribu išteikt šawas domas, bet to es jums pašaku
ka no šchi brihšcha, laupitajs, Antons Leichtweišis ir juhsu draugs."

"Labi," Natans atbilbeja, "bet nu gahdajat, ka teelat projam."

Un nu eesahla mašā laiwina dotees uš preeščhu, uš straumes
otru frastu, un kurei Natans noščtatijās tiš ilgi pakat, kamehr ta nebija
šafneegufi wina malu, un Leichtweišis un Lore to atstahjuščhi, eeedami
paščhi kuplajōs kokōs; bet tad tas atgreesās atpakal un eegahja šawā
šinamā dšihwolli, fur wiaščh tuhlik išdsehra wešelu kaušu wihna un
šataišijās par otru reiši dotees uš šinamo torni un tur šwana šudraba
mehli eeguht.

Wiaščh šafneedša atkal laimigi torni un kahpa pa trepem augščā
pee šawas laimes šwana un šneedšās pehž ta mehles. Bet ak, — par
weli wina roka mekleja pa šwanu pehž tahš, jo wina tur wairs —
nebija. Šaikam kahda jagla roka to bija uolaupijuši.

Natans eestenejās šmagi. —

Ar šwana mehli bija prelata mantiba pašudufi, bet ari Natana
laime, — Natana gaisa pilis. Un tapehž ari „puhtščhu torna“ šwans
bija mehms jau no šenlaikem.

12. nodata.

Smaga eelauschauās.

Šchetras nedelas jau bija pagahjuščhas, kamehr augščā minetās
leetas notiša.

Rubens bija atnahzīs.

Lapas bira no kokeem un laiks bija nemihlīgs.

Bet ari mešča wirsuſtrauga Korbeka glihtajā namā waldija neomulība un ſawahds druhmums, kur tatschu zittahrt ſmaidija jauka ſeedona ſaulite un jautra dſihwe.

Mahjas mahte, Kristine un meita, Eliſabete, ſehdeja pee leelas podu krahsnes un ſildijās, kamehr pee durvim ſtahweja wezais Gottholds, Korbeka uſtizamafais, ilggadīgais palihgs.

„Un waj juhs pateēſi redſejāt atkal jaunās aſins pehdas?“ Korbeks ſapihziſis jautaja.

„Tā ir, kungs,“ Gottholds druhmu balſi atbildeja.

„Un waj tur zilwekam naw japasaudē waj prahts!“ Korbeks aſtri eeſauzās. „Kad tas eet tā taſlati, tad muhſu meſchōs neatra-diſees drihſ ween wairs neweena breeſcha, nekahdas ſtirnas. Schis pahdroſchais Leichtweiſis padara mums leelu ſlahdi un poſtu. Firſts ari wairs neſina aij duſmam ko darit, un rahda pee tam ſarukufchu, ihgnu waigu. Pehdejā audienzā wiſſſch man pahrmeta, ka eſ neeſot deeſgan uſmanigs, un ka man tatschu jamehginajot wiſeem ſpehkteem ſtahteēs minetam meſcha-ſaglim preti. Bet kā lai eſ to nu paſpehju, kad wiſa Wiſſbadenēs poliſizija neteek ar to galā? Bet Gotthold, ſatai-ſatees pee wakara ar Joſtu uſ nekaunigā laupitaja mediſchanu. Scho nakti mums wajaga winu dabut rokā. Warbuht, ka laime mums uſſmaidis, un lai Deews to ſchehlo, kad wiſſſch nahſs man pa ſchahweenam.“

Eliſabetes rokam iſkrita biſe, kuru ta tihrija.

Leichtweiſa wahrds to uſbudinaja. Wina wehl nebija, ne weenai paſchaj dwehſelitei atklahjuſi toreijejo atgadijumu, meſchā, ſem wezās leepas kuplajeem ſareem, kur tatschu winas jaunā dſihwiba bija Leichtweiſa rokās ſtahwejuſi un wiſſſch tai nebija aiſlahris ne matina, tiſtai biſi ween un pulwera ragu panehmis lihdi.

Bet tehnam wina bija paſklaidrojuſi, ka biſe eſot eekrituſi Reinupē, dſenoteēs kahdai laſpai paſak.

Un tiſlihdj wezais Gottholds bija iſgahjis laukā, tad Korbeks eeſahka tuhlin gaudoteēs un ſehroteēs, ſazidams:

„Kristine, ilgi mehſ ſche wairs mauru nemihſim; jo firſts netura uſ mani wairs labu prahtu.“

„Waj tas war buht?“ wina ſeewa apſpeestu balſi eeſauzās.

„Ja gan, — ja gan,“ — Korbeks duſmigu balſi paſklaidroja.

„Firſts Karliſ dara mani atbildigu par Leichtweiſa nedarbeem; bet

„Lai lai gan dabuju laupitaju rokā? — Kursch gan var wina paslehptuwi parahdit? — Neweens!“

„Ta ir netaisniba,“ Elisabete starodamam azim sazija. „Lai firsts dara sawu polizeju atbildigu, ne tewi!“

Turpreti wina seewa, Kristine, sazija:

„Es netizu, ka dehl Leichtweisa nedarbeem ween firsts buhtu pret tewi nelabwehligs; man schkeet, ka tewi buhs kahds negehligs ymelojis.“

„Man ari leekās tā buht,“ Korbeks tumšchu balši peemetinaja. „Ja, pee firsta atrodās schimbrihscham nelgas un geti wairaf kà par daudj.“

„At tu mans Deems!“ Kristine usbudinatu balši eesauzās, redsi, redsi, wihrs, — tur nahk nejaukais tschigans, Rigo, grafa Batianija labā roka un padewigais kalps. Winsch nahk muhsu un Elisabetes galigo atbildi sanemt!“

„Nu, tas nahk ihstenā laikā,“ Korbeks dušmigu balši sazija; „man schehl, ka jau swehtdeen neisweedu to pa durwim ahra. Nu, Elisabet, ko un kà tu domā par wina prezibam?“

„Papin', es domaju, ka es wehl nekad neesmu nejaukatu sagla gihmi redsejis, nekā schi blehscha.“

„Nu, pehz gihmja jau nedrihtstam zilweku apspreeft,“ mahte eejauzās starpā; „muhsu Josts jau ari naw weens no skaištajeem wihreem, tatschu weselu gadu tas pee mums ir usweedes godigi.“

„Tam es ari maj ustijos,“ Elisabete pastaidroja. „Bet nu, papin', šaki nejaukajam tschiganam, ka es labaki gribu gahstees Reimupē, nekā tapt wina seewa.“

„Tā pareisi, mana meita“ tehws peesihmeja. „Lai winsch ij-nellejās few kahdu tschiganeeti, nekā kahdu wahzu meitu.“

Tika peedausits pee durwim un Rigo eenahza eelshā. Winsch bija beesgan glihti gehrbees un apšweizinaja Korbeka familiju šalbeem, ehromoteem smaideem, pee kam winsch usstatija Elisabeti kahrigam azim.

„Zuhs nahkat atbildi sanemt,“ Korbeks wehsu balši sazija. — „Nu, to tuhlin dabufat. Mana meita atfakas no goda, buht juhsu seewa.“

Tschigans negribedams pašmehjās.

„Zuhs gan jolojat, Korbeka kungs,“ winsch teiza. „Apdomajat, ko juhs darat, ja juhs mani atraidat, un nenemat par snotu. Mans schehligais kungs un pamehlneeks, grafs Sandors ir tatschu firsta

mihlulis un labā roka un es wina uftizamais, brihnuim labi eeredfetais kalps. Reweens nestahw deejgan stipri, pašaulē, uš kahjam, ka newaretu kahdreij krist. Un es noschelotu, kad jums, wezam wihram, buhtu japaleef bej maijes un pajumta!"

"Nelga, nu tu efi atkļahjees!" wirsuwraugs eekleedsās un šakehra tšhiganu pee kruhtim.

Tšhigans no stiprā wihra grahbeena šatrizinats, šabruka zelōs.

"Ja, tagad sinu wišu," wiņsch aijsmakušchu balši brehza. "Tu un tawš kungs, juhs abi esat nelgās un liščki. Juhs esat abi wainigi, kad man no šchihš weetās, kurā tif ilgi esmu šabijis un laimigās deenas pawadijis, ir jaaijeet. Bet es tew pašafu, tšhigan', ja tu wehl weenu weenigu reisi rahdisees šchinis telpās, jeb ari manas mahjas turwumā, tad tu dabuši baudit manu šuna paštagu, wisleelakā mehrā. Ari ar tawu fungu un meistaru, no kura laudis runā daudš un daschadas šlittas leetas, es ari tiffchu gatavš!" —

Un nu wiņsch eebelša tam wairaf gruhdeenus šahnōs un tad palaida to wakā.

"Juhs manis peeminesat," tšhigans šawus baltos, bet leelos jobus rahdidams, teiza. "Rahšs drihš laiks, kur juhs un juhšu augstprahtigā meita jutifatees laimigi no manim šanehmuschki deedeleschanas grafi.

Pağaidat tika, pašahstifschu wišu, itiu wišu šawam kungam, grafam Batianijam, ko juhs esat pee manim nodarijuščki, un wiņsch juhs šamihš sem šawām kahjam."

Korbešs šatwehra biši, kuru Elisabete pirmit bija tihrijufi un peespeeda winas spalū pee waiga, eesaukdamees:

"Rošt, no manam azim, tšhigan'! Rošt, jeb es tew eesplauščhu weselu lahdiru škrotes tawās šarufuschās meesās."

Bet wina šewa uslehza kahjās un atnehma biši, šawam usbudinatam wihram.

"Mihlais wihrs, waj tad tu neleescha un nelgās dehl gribi tapt par šlepšawu? Domā tatščhu uš mani un šawu behruu."

Wescha-uswraugs pašmejhās un rahdija uš loga puši, šazidams:

"Redši, redši, lahdam weeglam šaka pašalam wiņsch aišdrahšč! Un biše jau ari nebija nemas lahmeta, bet peetika, ka tuffcho štobru parahdija!"

Šcini azumirkli peedausija atkal kahds pee durwim un eelščâ nahža Elijas Finkels, leclais fihštuls un auglotajs Frankfurtê pee Mainupes.

Wiašč apšweizimaja Korbeku padewigi, palozija galwu pret škaisto Elisabetu, kura winam peebihdija kahdu krehšlu un tad pamahja, lai šchihds atšehšhotees.

„Regaidits weefis,“ Korbeks teiza, „ar ko gan waru jums pakalpot.“

„Ģa,“ waj tad neesmu pirzis pehdejâ wairatšoliščanâ jaunū egļu partiju, un waj neesmu firšta mešča kasei paradâ wewelus 1200 dalderus?

„Ģa gan,“ bet nauda jums naw nemaj tagad jamatšâ, bet tīkai tad, kad šanemšat egles.

„Sinu gan, zeenits meščafungs,“ šchihds atbildeja, „bet man bija šchini azumirkli tekosča nauda pee rokas un domaju, pee Korbeka kunga mana nauda ir droščaka, nekâ pee manis.“ „Ģu, un juhs jau ari finat, ka labi maksataji dabū družin profites.“

„Ģo kahdas ņuminas atlaiščanas newar buht ne runas,“ Korbeks paškaidroja, „ja juhs uš tam išejat, tad nemat šawu naudu atpataf.“

Tomehr Finkels ušbehra naudu uš galdu.

Korbeks pašrškaitija naudu, kuru šchihds bija atwedis, eebehra to atkal kahdâ ahdas makâ, aišsehja to ruhpiģi zeet un eelita to šawa rakstama galda glabatawâ un aišlehdja to tad ušmanigi zeet.

Tīkai šarkanais Josts, kurešč šchini azumirkli bija eenahzis šawa preeščhneeka telpâs, noskatijâs zaururboscheem šlateem, kur Korbeks noglabaja naudu.

Kamehr wezais eerehdnis nošehdâs un eesahla israkstīt par šanemto naudu kwihiti, tīkmehr wina šewa, pret Finkeli pagreesušeš jautaja:

„Ģu, kâ klahjas juhsu Rositei?“

„Lai wina dšihwo šimtu gadus,“ šchihds šawu balto bahršdu brauzidams atbildeja; „wina ir mana wezuma preeks un lepnums un manas mahjas gresnums.“

„Bet waj tas teefa, ka juhsu ņmuidrais dehls Natans, toreif uguns-leešmâs šadedšis?“ Kristine waizaja.

„Manš dehls ir šadedšis, un turklaht wehl tâ, ka pat wina pelnus neatradu!“ Finkels behdigu balši paškaidroja.

„Mahte,“ Elisabete eetschulsteja mahtei aufis, „wina dehlis nau wis miris, bet dsihwo, jo otrâ deenâ pehz sinamâ uguns-grehka es to redseju, kahda flaika wihra pawadibâ, ejot pa meschu. Wina pawadonim bija preeftera drehbes mtugurâ, un es dsirdeju gluschi staidri, ka preefters us winau fazija: „Rebihstees, Natan, es terwi nowedischu droschâ weetâ, kur tawa tehwa atreebiba terwi neaisfers!“

„Stahwi rahma!“ mahte kusu balfi atbildeja, „un nerunâ no schim leetam ne wahrda. Tu jau nemaš nesini, zit breešmigi juhdi tos eenihst, kas no wineem pahreet zitâ tizibâ.“

Elijas Finkels atwabijas, un aishrauzâ atpafal us Frankfurt.

Un kahdu pusstundu wehlati, atstahja Korbeks ar šaweem abeem palihgeem mahju, usmeklet un šakemt zeet leelo mescha-sagli un laupitaju, Antonu Leichtweisu. Bet mahte un meita aigahja gulêt.

Bet pirms Elisabete nolikâs pee meera, wina nometâs zelos šawâ majajâ kambariti, kuršč atradâs sem jumta us behniaceem, un luhdjas:

„Kungs Deews, neleezi Leichtweisim křišt eenaidneeku rokâs, un nowehrši katru lodi, kas us winau top isschauta.“ — — — — —

Mescha wirsušraugs staigaja ar abeem palihgeem pa kusu meschu.

„Sehni, ja mehš schini nakti notweram Leichtweisu, tad es maksaschu jums katram pa diwidemmit peezeem dalbereem.“

„Kungs,“ Josts atbildeja, „waj nebuhtu labaki, kad mehš idalitumees un eetum katris pa šawu zelu un tad pee Nero-kalna šaejam atkal kopâ? Es domaju, ka tad mehš dabutum winau ahtraki rokâ.“

„Es paleeku pee jums, Korbeka kungs,“ Gottholds pastingru balfi pašaidroja. „Tuhšu kundse man zeešchi peekodinaja, lai es julš neatstahjot weenus.“

„Nu tad paleez tu pee manis,“ Korbeks nosazija, „un Josts war gar lapsu alam eet — pee Nero-kalna atkal šatifikimees.“

Josts gahja, bet kad winsch šasneedša „lapsu alas,“ tad tas eeswilpâs, us šo tam tuhlin tika zaur šwilpeenu no minetu alu puse atbildets, un rē, pehz kahdeem azumirkleem isnahza ij beesumeem ischigans — Rigo.

„Waj wezais projam?“ Rigo jautaja.

„Ja“, šlaneja Josta atbilde.

„Kur winsch noglabaja naudu?“

„Šawa rakstamgalda atwillšne.“

„Tu mums vajaga uslausti!“ Rigo pastaidroja. „Vajadfigee rihki man ir klaht.“

„Ja gan, laiks ir isdewigs, wezais Gottholds ar' naw mahja,“ Jostis peemetinaja.

„Kad wiasch pats buhs mahja?“ tšhigans waizaja.

„Kad rihts ausis.“

„Nu, tad nauda ir muhsu,“ Rigo pastaidroja. „Bet klausees, kad naudu buhsim peesawinajuschees, tad gribu wehl apmeklet lepno Elisabeti. Šhini nakti winai wajaga buht manai mihtakai — winai wajaga kluht manai, jo es esmu tajā eemihlejees lihds ausim.“

„Uzmanees, draugs“, Jostis beedinaja, „es gan tew nowehlu šcho škuči no firds, bet kad tikai tu nedabū butšchianu weetā silās pupas stilbos.“

„Gan es tikschi ar winaš gatawš,“ tšhigans peesihmeja. „Gwi, kà es preezaschos, kad ta lozisees pa manām rokām!“

Abi blehschi eesahka šotot un dotees projam us mešcha wirs-
ustranga mahju.

Bet tiklihdj wini bija projam, kad kahda zilweta tehls kotu ehnā parahbijās. Un šchis tehls nebija nelas žits, kà Antons Leichtweifs, kuresch šajpeestu balši murminaja:

„Noschehlojami nelgas, es jums rahdischi, wahzu meitenei laupit godu! Tšhigan', tu esi pahrrschkinajees, — Antons Leichtweifs šargās nabaga Elisabetes godu!“

Un nu ari wiasch dewās us sinamo mahju. Un pee tahs noklumis, wiasch eespeeda lehnām kahdu ruhti, atrampeja loga ahkus wafā, un tad logu atwehriš, eekahpa weikli pa to eekščā. Un tā kà winām bija eekščejās telpas pašihstamas, tad ari wiasch sinaja, kur Elisabetes gulamkambaritis atrodās. Wiasch usgahja klušinām pa trepem augščā un eegahjā tajā eekščā.

Elisabete dušēja šaldā meedšinā, šawā jaunibas škaištumā, šawā nenoseedšibā. Antons Leichtweifs noskatijās ar labpatišchanu us škaišto meitiku, bet tad peegahjis tuwaki pee winaš gulu weetas, tas maigu, bet pakušu balši šazija: „Elisabet', Elisabet' Norbet, — usmostees!“

Bet jaunawas roschainās luhpinas murminaja:

„Ai, kahds šawads šapnis! — Nupat redseju Leichtweisu, un es winu luhdsu, eesahkt zitu, labaku dšihwi; — man wehl tagad isleekās, itin kà kad tas stahwetu manā preekščā.“

„Tu nesažno wiš, Elisabet,“ Leichtweisis pasfaldroja; „tawá preešká stahw pateesi laupitajs Antons Leichtweisis.“

Jaunawa eebrežzās un usrahwa segu uj galwas.

„Rebihstees, Elisabet Korbet, Leichtweisis turpinaja, „es te nedarišchu itin nelo launa, turpreti esmu juhju mahjā eelihdis, I waretu tewi pasargat no leelas nelaimes un posta. Elisabet, waj t tizi maneem wahrdeem?“

„Es tizu,“ jaunawa atbildeja. „Tu jau neproti un newari melot.“

„Nu tad atlauji man, lai es sem tawas gultas paslehpjos; bet tu guli glušchi meerigi, un domā, ka Deewa engeli lidinatos pahr tewi. Es šwehru, tew netiks aistahrts ne mats!“

Šhos wahrduš isteizis, wišch palihda sem Elisabetes gultas, kamehr winas ihpaschneeze dušēja tajā glušchi meerigi, eedroschinata zaur Leichtweisa pateeseem wahrdeem.

Išchigans Rigo un šarkanais Josts bija jau pa pusei iswedušchi šawu nedarbu galā. Wini bija Korbeka rakstamgalda atwillšni uslausušchi un maku ar 12,000 dalbereem isnehmušchi. Laupijumu tee isdalija tuhlin uj weetas un aishihdija atwillšni zeet.

„Bet nu es gribu apmeklēt šawu škaisto bruhti,“ išchigans Rigo šajija; „bet tu gahdā par to, ka mahjas durwis stahw walā. Waj ja, mišlais Jost?“

„Ja,“ šarkanā Josta atbilde škaneja.

Išchigans nowilka turpes un gahja leegeem šoleem pa šinamām trepem augščā.

Un, ai, — drihs ween tas stahweja pee Elisabetes gultas.

Wina luhpas išteepās, un wišch taišijās jaunawu butšcot.

Bet nu ari wišch šajuta, ka wina kahjas top dselšchu rotam apkamptas un, — weens rahweens, — išchigans Rigo guleja uj grihdas.

Leichtweisis nu usmetās tam uj kruhtim, paklusi eesaukdamees:

„Bailigais, noschehlojamais glehwlis, tu gan nahzi šchihs jaunawas beidsjamo mantu laupit, — winas godu; bet to tu nu beidsjamo reisi esi mehginajis!“

Išchigans nespehja isrunāt neweena pašcha wahrda; jo bailes bija wina balši aisturejusčas.

Leichtweisis pazehla to pussehduš, israhwa ij šawas asotes štriži un apmeta to išchiganam ap kaklu un šawilka zilpu puslihdi zeešchi kopā.

„Jesūs, Marija un Jahsep,“ išchigans isgruhda, „juhš taf mani ne — — —?“

„Ja gan, mans draugs, tagad pakaŗrschu tewi! Tavs grehku mehrs ir pilns un eet jau sen pahri. Ai, — ai, — ka es preezaschos, kad tawa nolahdetā meesa raustisees, kad tawa mehle lihdis sila, melna pa muti ahrā, mehle, ar kuru tu mani apmehdiji, kad es stahweju Wisbadenē pee kauna-staba. Labaki nekahsees ari tawam kungam un pawehlneekam, grafam Sandoram!“

„Apschehlojatees par mani,“ tshigans Rigo luhdsās. „Apschehlojatees un ļaujāt man dshiwot!“

„Ne, — ne, es nepasihstu nekahdas s̄chelaftibas,“ Leichtweifs atbilbeja. „Tew jabrauz ellē, tu meitu saglis!“

To ņazijis, wiņsch atwehra logu un apsehja strika otru galu ap loga schlehrskotu un isgruhda tshiganu paschu, ka bumbuli ahrā, kura beidsjamā stundina nu tuwojās, kamehr Leichtweifs gawiledamu balſi murminaja:

„Ha, ka wiņsch raustās, — ha, ka wina ņeja ņawelkās, — hui, ka nu mute atwerās un azis speeschās uŶ ahru — — — welns, kas tas?“

Schahweens norihbeja un tshigans nokrita ņemē. Sarkanaiss Josts bija striki pahrschahwis puschu.

„Maita, tshigans, — zit tam ir ņihŶta dshiwiba! Waj rē, ka wiņsch aisscren ka wehŶsch projam!“ Leichtweifs nomurminaja.

„Ar Deemu Elisabet, dshiwu ņweika! — Man tagad jaet, — wiņsch maigu balſi ņazija un gahja pa durwim ahrā.

„Atpakal!“ pehrkoniga balſs atŶkaneja. Laupitajs Leichtweifs manas meitas istabā! Nekustees, stahwi meerā, tawa beidsjamā stundina ir klahit!“

Leichtweifs newareja ais pahrschteiguma ne pakustetees, ne ari ņawu dubultnizu nonemt no pleza. Wiņsch tikai redņeja, ka Norbeka kunga biŶes stropi stahweja pret wina kruhtim. Ari Gottholds un ņarkanaiss Josts mehrŶeja uŶ to.

Wefela minute aissriteja, kura neweens nerunaja ne wahrđina, tikai Elisabete paļlusu balſi eefauzās:

„Nu ir wiŶs pagalam!“

13. nodaļa.

Pasīhts.

„Metees uš zeleem, blehdi,“ mešča wirsufraugš, Korbekš, bahrgu, dušmigu balši kleeđsa. Mums abeem janoflehdš breešmigs aprehšinums! — Tu neesi manās azis wairs tikai laupitajs un bestaunigais mešča-saglīs, bet ari mana nenofeedsigā behrna, manas meitas kahrđinatajās un pawedejās. Un to wišu tu tagad šamafši šawām ašinim!”

„Klušu, wezais wihrš,“ Leichtweišis perfonigu balši kleeđsa. „Es šwehru tew, ka tawa meita naw aiskahrsta, ne no manis, ne no kahda zitā; wina ir wehl tagad tas nenofeedsigakais radijums wišā Reinupes apgabalā. Es tikai aisdziuu to wiltu, kas winau šhini nakti gribeja šaplofit, un bija eelihdis tawā mahjā. Nebuhtu bijis es šche, tad tu, wezais wihrš, waretu tagad ašaram gaudot un šawas meitas nelaimi nošchehlot!”

„Un šchos meluš lai es tizu!“ Korbekš brehza. „Waj gan neešmu jau šen pamanijis, ka wika nošarkst, kad es peemineju tawu wahrdu. Man tagad peeteet, ka ešmu tewi atradis šawas meitas gulamkambari!”

Korbeka šchahweens norihbeja, un pulwera duhmi peepilbija mašās telpās. Bet kad wini išklihda, tad Antons Leichtweišis bija pašudis, bet wina weetā guleja kahds zits upurs uš grihđas, un šchis upurs nebija nekas zits, kā — Elizabete! —

Tehwa lode bija eestrehjuši taišni winaš kruhtis, kad ta bija metusees starp tehwu un Leichtweišu.

Wezais wihrš eebrehzās un nokrita pee šawa behrna šemē, waimanadams:

„Ak, ko es nu ešmu padarijis, šchehligais Deewš, es ešmu nokahwis šawu pašču behrnu! — Nokahwis, nokahwis!” —

Bet ari kahda zita balšs kleeđsa: „Slepkawa! tu esi nokahwis muhšu pašču behrnu!”

Ari Gottholds raudaja.

Tikai Josts raudšijās stihwām, šausām azim uš šcheem nelaimigajeem.

Weena weeniga naktis bija šcho meera-weetu pahrwehrtuši par behdu un gaudu namu.

„Ali wina wehl dsihwo — wina dwaſcho,“ Korbeks trihzoſchu, klufu balſi ſazija. „Gotthold, metees ahtri uſ ſirga un dodees pehz ahrſta!“

Tad wiaſch, ar ſawas ſeewas palihdſibu, eelika Eliſabeti gultâ.

„Atneſi lampu, Joſt,“ Korbeks pawehleja.

Joſt's gahja un murminaja:

„Ne, — ne, — wina nedrihſt wairs wamoſtees, zitadi wina tjpauſdis ſchihs nakt's noſlehpumus un nodos Rigo, warbuht ari mani. Saſodita buhſchana, kamdehl nu wjadſeja ſuhtit pehz ahrſta. Kaut jel maſakais wiaſch mani buhtu pehz ta aiſrihkojis, gan tad es ſinatu, kaſ man darams.“

Tâ runaja ſchis nezilweks, pehz lampas eedams un to atneſdams.

Kad lampa bija atneſta un Joſt's aiſgahjis projam, tad Kriſtine, Korbeka ſeewa, tumſchu balſi jautaja:

„Un ko tu domâ tagad darit?“

„Es dariſchu to, kaſ man darams!“ wezais wihrs atbildeja.

„Tiklihdj ka ſaule buhs uſlehtuſi, eeſchu tuhlin uſ Wiſbadeni un nodoschos ſewi teeſam, kâ ſawa behrna ſlepkawa. Un ja taiſniba pazehr, tad lai nahtu manis pehz uſ wiſu muhſchu pahrmahzibas namâ, jeb lai ta mani ſteepj uſ karatawam!“ To teizis, wiaſch nometas pee ſawas meitas gultas zelos un raudaja ſuhras ſahpju aſaras, un waimanaja:

„At, mana Eliſabete, ja eſmu tew harijis pahri, un ja tu pateeſi eſi pee wiſam leetam newainiga, tad peedodi man, peedodi ſawam nelaimigajam tehnam! Tu biji manas dſihwes ſaulite, ar tewi ta nu aiſheet aiſ tumſcheem behdu padebeſcheem, un breeſmiga ſeema nu waldis manâs fruhtis!“

Un nu wina pazehla ſawu gurdeno, bahlo rozinu un to, kâ ſwehtidama, uſlika tehnam uſ galwu, wahju, bet maigu balſi ſazidama:

„Tehws, es eſmu newainiga, tomehr peedodu tewim no ſirds! Eſi ſwehtis, tehws, — mahte, — Deews mans leezineeks, ka mirſtu newainiga, kâ ſchkiſta jaunawa!“

Un nu wina ſagrahba dſilſch gihbons.

Tehws un mahte aplampa meitu un tureja to ſawâs roſâs.

„Zai nu ari naht, kaſ nahtdams, un noteek, kaſ notidams,“ Korbeka ſeewa ſazija, „ſinu, ka tu eſi newainigs un ka tu ſawu behrnu netihſchus trahpijis; bet ja tew buhtu jaeet zeetumâ, tad grihu

tawâ tuwumâ noihrèt lahdu masu istabinu, tur sehðèt un flaitit tağs stundas, kamehr tu nebuhsî atkal brihws.“

„Baldees Kristine, par taweem mihleem, eepreezinoscheem wahre-
deem! — Ja, — turefimees kopâ, kamehr Deews muhs nebuhs fêkhihs
zaur laizigo nahwi. — Warbuht, ka firsts Karlis mani apschelos un
es palikschu bes şoda.“

Bet nu ari eenahza Gottholds un pasinoja şawam preekscheekam,
ka wezais dasters esot flims, tapehz esot atwedis jauno şew lihdsi.

Şaunais ahrsts, wahrðâ Sigrists, nerunaja neko dauds, bet
eesahla tuhlin ismeklèt wahti un tad pehz laba brihscha, pret Elisabeteş
wezakeem pagreeşees şazija :

„Şuhsu meita ir grauhti eewainota, bet es zeru, ka ar Deewa
palihdsibu wareşim to glahbt. Tomehr mehs nedrihksam ne azumirkli
kawetees, bet wahts tuhlin şafaseen, lai aşinis rimtos teğt. Apşehjumu
nedrihksî neweens nonemt, şitadi wişs buhtu pagalam.“

Kad tas wişs bija notizis, tad eestahjâş pee nelaimigâş jaunawas-
tâ şauktais wahşchu drubşis un nu ta eesahla şantaşeret un murgot
uj nebehdu. Şarp zitu wina teiza :

„Ne, Leichtweişs, ne, — es newaru tapt tew par şewu, jo tu
mişlo lahdu zitu. — Es şinu, — at, es biştos no preeştera, —
Natan, — behdsi, — behdsi! —

Şa tam Korbeks bija isğahjis ahrâ, tîtai wina şewu, Kristine,
şehdeja, dşiti noşkumuşî pee şawas meitas gultas.

Te uşreifi wina şadşirdeja şkalas balsis ahrâ, un ta dşirdeja iin
şkaidri, ka winas wişrs brehza :

„Un tad juhs gribat taişit mani par şagli, graş Watianij! Juhs
şpehlejat bailigu lomu, un waj juhs neşinat, ka lomas tehlotajs eekriht
daudşreij pats apşmeeklâ un negodâ?“ —

Kristine pirmajâ azumirkli şastinga ; bet tad redşedama, ka Elisabete
bija palikuşî meerigata, wina dewâş pa durwim laulâ, pee şawa wişra.

Bet kad ta eegahja Korbeka darbistabâ, tad wina redşeja, ka
raştamgalda atwiłkne bija işwiłkta ahrâ un ka winas wişrs mekleja
bes şekmem tajâ şinamos 12,000 dalderus. Leelas bailu şweebru
lahşes parahdiğâş uj wina peeres, bet maks ar augşhejo şumu neraşdiğâş
wiş, kamehr graşş Sandors mehdoşchu balşî şazija :

„Nu, kur nu ir tee 12,000 dalderi, furus jums wakar Eliğs
Şinkels eedewa? — Şe, kur tee nu ir?“

„Wini ir nošagti!“ Korbeks atbildeja: „bet es paštu sagli, kas šchini nakti manā mahjā bija eclaufees.“

„Un kuru juhs gribat apvainot?“ grafs stingru balsi jautāja.

„Antonu Leichtweisu,“ Korbeks ahtri atbildeja.

Grafs Sandors nizinofchi pašmehjās.

„Kā tad, — kā tad,“ winsch peemetināja. „Tas gan ir weegli teikt, bet gruhti peerahdit. — Uš Leichtweisa rehtina juhs jau warat daudj ko šazit; bej tam jums nenahšees wis tit weegli, greešt uš zitu kaut kahdu wainu, jo atwillšnes atšlehga naw nebuht šabojata, bet glušchi wefela un nerahda ne masalās sihmes, ka ta buhtu ušlausta.“

Korbeks šawilla plaukštas duhrēs, nostahjās grafam preešchā un stipru, dobjū balsi šazija:

„Graf Batianij, par sagli juhs mani esat nošankušchi, tagad juhs padarat mani ari par meli. Ah, tagad es redžu, kahdā tihlā juhs mani eewillušchi, tapehž ka es juhsu aplalpotajam, nešankajam tšchiganam, nešmu upurejis šawu meitu, Elisabeti, šawu weenigo behrnu kadehl nu juhs tit negehligi pee manim atreebjatees.“

„Zeeschat klusu, Korbek!“ grafs Sandors ešauzās, „Es stahwu šchē kā širšta weetneeks un daru tikai to, ko winsch man parwehlejis.“

„Un ko winsch jums parwehleja?“ Korbeks jautāja.

„Wina augstiba, širšts Karlis, grib buht jums šchehligs; winsch man parwehleja, ka tad, ja es juhsu grahmatās atrodot wismasako nelahrtibu, jums pašazit, ka winsch newehlās juhs nodot tešam, bet ka jums triju stundu laikā jaatstahj šchis nams!“

„Waj tu širidi, Kristine,“ Korbeks behdigu balsi šazija, „mums jaatstahj šchis nams, triju stundu laikā, — jaatstahj pajumts, jem kura esam 25 gadus laimigi pawadijušchi. Un tur augschā guļ muhsu behrns uš miršchanu un mums naw ne pajumta, sem kura tas waretu išwefelotees!“

Wina balsis ašrahwās aš šahpem.

Bet dakterš Sigrists peegahja šatreektam, wezajam wihrām klah, šatwehra ta roku un teiza:

„Korbeka kungs, atšaujat man, ka es jums, kā goda wihrām, peesolu sem šawa pajumta patwehrumu. Juhs, juhsu šewa un meita warat palikt pee manim tit ilgi, kamehr dšihwes zeki nebuhs atkal no-glubinajušchees un jums pašcheem nebuhs atkal šawa ištšchana, šaws pajumts.“

„Bet dsirdat, Korbeka kungs,“ neaismirstat panemt libdfi ari ſawu ſkaiſto meitu!“ grafs Sandors peemetinaja. „Ta jau buhs ta ihres nauda, kuru no jums praſa.“

„Grafs Batianij,“ dakters Sigrifts eefauzàs, „par ſcheem wahrdeem jums buhs jadod atbildesšana. Bes tam es gribetu ſinàt, kas jums te wehl darams; jo Korbeka familija ſcho namu atstahs, pirms wehl trihs stundas nebuhs aifritejuſchas.“

„Man japahrleezinajàs, waj ſchis ſagtu vereklis drihs buhs tuſſchs,“ grafs Sandors atteiza, „tapeh3 paleetu ſche.“

ſhini azumirkli atſkaneja nejauts, ſtipris eekleedseens. Winſch nahza no Elijabetes iſtabas.

Korbeks un dakters Sigrifts dewàs pa trepem augſchà un kad wiini eegahja ſlimneezes iſtabà, tad tee tuhlin redseja, ka iſ Elijabetes wahts tezeja aſinis aumalam, jo apſehjums bija noplehſts.

„To juhsu meita naw wis pate darijuſi,“ dakters Sigrifts eefauzàs, „ſche ir padarits leels, nepeedodams noſeegums! Sweſcha zilweta rofa ir apſehjumu norahwuſi, lai juhsu behrn3 beigtoſ!“

„Un es eſmu to atſtahjuſi weenu!“ Korbeka kundſe eebrehzàs, un eekrita ſawa wihra rokàs, bet kuràs ta nu beidſa elpot, jo firde treeka bija darijuſi tai ahtru, nezeretu galu.

„Miruſi!“ wezais, nelaimigais wihrs eefauzàs, kamehr wina azis raudſijàs uj puſmiruſcho meitu. „Miruſi, mana labà ſeewa, miruſi un tur, — tur nu taiſàs ari mana meita iſdſiſt! Mana jaukà dſihwe pahrwehrtuſees wirs jemes par elli, labi, bet ſhini ellè es nu gribu buht welns! Daktera kungs, juhs eſat goda wihrs; gahdajat par manu Elijabeti, ruhpejatees par winas dſihwibu; bet es eſmu paſudis, uogahnits zilwets, man jaet tur, kur paſuduſchee peemiht. Es eefchu pee Antona Leichtweiſa, gribu to noluhgt aſaram, par nepateeſo apwainojumu no manas puſes. Ai, un winſch ir daudſ, daudſ labaks, nekà ſchee augſtee fungi, labaks, nekà patſ firſts, kas ſewi lauſjàs waditees no lahda klaidona, mela un ſchwindlera — es eefchu pee Antona Leichtweiſa, un gribu tapt wina padewigs kalps!“

Un, pirms dakters Sigrifts atjehdjàs kas noteek, Korbeks jau bija paſudis meſcha beejumos.

14. nodāka,

Vaulibās pistola preekščā.

Dozheima meesta garidsneeks, sehdeja pee lampas gaišmas, šavā majajā darbistabā un lašija kašdā grahmatā, un, kà likās, wiņšch newareja no grahmatas šchēirtees, lai gan pusnachts jau bija turu klast.

Beidsot wiņšch tat uszehlās, peegahja pee loga, un statijās kà šapnodams, tumšchajā nakti.

Paters Bruno bija wehl jauns wihrs, peewilzigu seju un mihligu, laipnu raksturu.

Preekšč maj gabeem wiņšch bija kà grafs Bruno fon Felbern stahwejis firska Karla deenestā, kà isweizigs kara kungs.

Bet te isplatijās kašdā deenā baumas, ka grafs Bruno esot apnehmees, atsazitees pašauligajeem preekeem un palikt par preesteri.

Un pateesibai par godu, jafaka, ka grafs to ari darija. Wiņšch pašuda us kašdu laiku kauschu azim, un kad wiņšch atkal parahdijās, tad spihdoščā uniforma weetā, wina ķermeni apšedša melni gari preestera šwahrfi. Wiņšch peenehma weetu majajā, klušajā Dozheima meestā, kwešch atradās Taunus kalnos, atschēirts no pašauligajeem trošchneem un šadsihwes nemeereem. Šche wiņšch nu eesahsta ar uštizibu un uszihtibu peekoft un ispildit šawus augstos, šwehtos peenahkumus, behdigos un gruhšfirdigos eepreezinadams un wahjos štiprinadams un atšpirdsinadams ar šwehtajeem šakramenteem.

Bet waj wina firdi pateesi bija mihlestita us pašauli miruši? Waj wiņšch wairs nekad nedomaja par preezigo, šenako dšihwi?

Re, — ne, — tā nebija wis, jo nu pat gahja pahr wina luhpam šekofšhee wahrbi:

„Lore fon Bergen, tu esi mani eodšinuši šhini weentulibā un isšehguši no pašaules, es gribu tewi ašmiršt, bet — newaru! Man stahw wehl arweenu tawa aina mana gara azu preekščā, ai, un tahda pati, kà toreij, škaišta, mihliga, newainibas krašschnumā, newainibas glihtumā. Pat šhini azumirkli man isleekās tū, ka mehš abi, kà špehtu draugi, staigatum, rofu rokā, pa firska puķu dahršceem, pa škaištajām alejam. Ak, un es jau toreij zereju, ka tu klušfi mana, tu debeschkīgā buhte, tu šaldā, mihlā meitina, tā škaištais paradises behrns, bet ak, weenā weenigā nakti isgaiša manas šaldās zeribas, weenā weenigā nakti nopostija manas mihlestitas rošes breešmiga šalna, eedwehšdama manā

firdi muhschigu seemu; jo tani nelaimigajà nakti es tewi redseju ar kahdu zitu sem sinamà kuplâ kofa, kurâ biju eegreesis tawu mihslo wahrdu, — roku rokâ stahwam un mihti farunajamees. Un tani nakti es apraku sawu mihslestibu us tewi un faziju pasaulei ardeewas, atstahju firda pili un apwilku muhku drehbes. Bet tas jaunais wihrs, ar kuru tu mihsinajees, bija mana lunga un pawehlneeka sulainis Antons Leichtweisis. At Lore! — un wehlaki man bija japeedsihwo tâwa leelâ nelaine. Jo ari es dabuju dsirdet, ka taws mihtakais palizis par mescha-sagli un laupitaju un kâ tahds stahdits pee kaunastaba, dsirdetu ari, ka taws tehws tewi saprezinajis, — protams pret tawu griibu, ar grafu Batianiju un ka tu, sawâ bruhtes nakti mellejusi galu Heinupes wilnâs.

No schi laika es noturu katrâ nakti aishuhgumu par tawas dwehseles fwehtibu. Luhdsu Deewu, lai wihsch tew peedotu tawus nejanfichos pahrfahpumus, tew, tu peewiltais, pawestais behrns, un lai Deews tewi pazeltu engelu kahrtâ un listu tew baudit debeschfigu laimi un preeku, kuru schi pasaule tew atrahwa!”

Jaunais garidsneeks bija salizis rotas kopâ un skaitija klusam kahdu luhgschanu, atfahpâs no loga, isdsehja lampu un tad eelikas gultâ un eemiga.

Bet kad tas bija notizis, tad tika weens logs lehnam attaisits un kahds tumshs tehls, no kahda zita tehla eezelts pa to patera Bruno gulamistabâ.

Tumshâ buhte peegahja leegeem soleem pee Bruno gultas un maiga roka aiskahra lehnam guloshâ patera seju.

Wihsch pamodâs.

„Kas te?“ wihsch lehnu balfi jautaja. „Waj man jaeet pee kahda flimneeka? — Labi, buhschu tuhlin gataws.“

Tumshais stahws eegahja tuhlin kahdâ fahnistabâ, kamehr preesters apgehrra melnos wahrfus, aishedsinaja kahdu masu laterni, eegahja sawâs dsihwojamâs telpâs un teiza:

„Esmu gataws, us kureeni man jaeet?“

Bet schini paschâ azumirkli wihsch atlehza kahdus solus atpatak, eesaukdamees:

„Wisi labee gari flawè to Kungu, bet tu, kaunais gars, atfahpees no manis, kas tu man parahdees buhte, kuru reif esmu mihslejis; — kaunais gars nekahrdini manis, — es tizu fwehtajai trihsweenibai, un lai gan mana firds reif bija no pasauligas mihslestibas pilna, tomehr

palischi ustizigs sawai swebrestibai, kuru noliku, kad mani eeswehtija par preesteri!“

Platam azim winsch usfkatiija skaisito seeweetscha tehlu, kursch sehzeem smaideem tuwojäs ustrauktajam preesterim.

„Es neesmu nekahds gars,“ jaldä, mihla balsi atskaneja, „neesmu wis miruschä Lore fon Bergen, bet dshwä, ar grehkeem apkrautä, luhgdomäs, jums no senakeem laiteem pasihstamä Lore.“

To fazijusi wina notrita zelos pee preestera kahjam.

Dsilich dwaaschas wilzeens fazehla Bruno kruhtis.

„Ujzelees, Lore fon Bergen!“ winsch tumtschu, nestanigu balsi fazija. „Tä tab tu neesi wis mirusi, bet dshwa; tu neesi wis Reinupé beigusées, kà laudis stahsta.“

Tomehr Lore nezehläs wis no jemes augschä, bet palika ujzeleem gulot.

„Esmu nahkusi pee tewis, pater Bruno,“ wina lehnu balsi fazija, „lai waretu sawu grehku noscheloschanu eelikt tawäs rokäs un tewi luhgt man parahdit kahdu leelu schehlastibu, kas pahwehrstu manus grehkus swebhtibä un manu grehku nakti faules gaischumä.“

„Kas tew man jaisfuhds un jaisluhds?“

„Zeenits kungs,“ Lore teiza, „esmu grehkojusi, jo newareju sawai mihlestibai pretotees un ais schihš mihlestibas tapu Antona Leichtweisa mihlatä, — wina seewa, lai gan bes basnizas eeswehtischanas, un tagad juhtos, ka esmu mahte.“

„Melaimigä, ko tu esi darijusi?“ —

Garidsneeka waigi nobahleja, kamehr pahr Loreš waigeem riteja karstas asaras.

„Tu esi grehkojusi, Lore, tu esi smagi noseegusées pret Deewa un zilwetu lifumeem!“ preesters eesauzäs.

„Ak zeenits tehws, tu wehl nesini wisu, — redsi, Antons Leichtweisis ir palizis par laupitaju un es esmu winam wisäs leetäs peepalihdsiga,“ Lore trihzojschu balsi fazija.

„Saprotawis, schee grehki ir pirmo grehku sekas,“ preesters pasfkaidroja.

„Bet waj tu wari pasludinät man grehku peedoschanu?“ Lore klusu balsi jautaja.

„Ja, to es waru,“ preesters gaischu, noteiktu balsi fazija, „jo muhsu kungs un Pestitajs, kas zilwezes labä mira pee krussta staba, aiskahra

reis Magdalenas galwu, kad wina gauščam ašaram nosčehloja šawus grehtus, un pee tam šazija:

„Tawi grehti peedoti!“

Un paterš Bruno šatwehra Loreš roku un pazehla šlaisto seeweeti no jemes augščâ, bet kura wehl nebuht netaisijâš us promeesčanu.

„Ko tu wehl gribi?“ preesters jautaja.

„At, zeenits tehws, eeswehti mani ar to wihru, kuru es mišlu, taš, ir: šalaulâ muhs un dodu muhsu behrnam godigu wahrdu!“

„Lore, to es newaru!“ Bruno eesauzâš. „Tu pagehri neispildamas leetas. Es nedrihštu šawu šwehto amatu neleetigi wolti walfât.“

„Un tatschu tu to darifi!“ kahda stingra, zeeta balšš šauza. „Ja tu to nedarifi, tad tew ir jamiršt!“

Paters Bruno paskatijâš atpakal un eeraudšija Antonu Leichtweišu šawâ preeščâ stahwam, un kuruš tureja peelahdetu pistolu us jaunâ garidsneeka kruhtim.

„Tew wajaga muhs šalaulât! jeb waj tu tapehž ween efi eeswehtits par preesteri, lai tikai bagatos un laimigos weštu pee mehrka? — Ne, preester, es tew šaku, ka šči lauliba, kuru tu ščini nakti išdarifi, buhs Deewa preeščâ tišpat laba, kâ nesin kahda špihdosča pahra lauliba, pee apgaismota Deewa nama un jautajâm ehrgelu štanam. Bet nu nemi atšlehgu un došimees us bašnizu. Tomehr zeeti klusu un nesauzi pehž palihgeem, zitadi tu padarifi mani par šawu šlepkawu!“

„Es padodos warai,“ jaunais garidsneeks atbildeja, „eesim us bašnizu, kur es juhs šaweenoschu.“

Un wini ghja.

Drihš wini atradâš klusajâ šwehtnizâ, kur Lore un Antons Leichtweišis nometâš zelos šwehtâ altara preeščâ.

Un kur nu ar dšiki kustinatu balši jaunais preesters eejwehtija wina laulibu, pee tam atgahdinadams jaunajam pahrim, ka šchim nu jaturotees kopâ ustizigâ mišlestibâ un padewibâ, lamehr pats Deews tos ščkiršot zaur laizigo nahwi, beidsot winšch eesauzâš:

„Uželatees, juhs nu esat wihrs un seewa!“

Leichtweišis un Lore usžehlâš.

Bet nu notila jauni brihnumi.

Ehrgeles eesahla štanet un špehlet kahdu laulasčanas dšeejmu, bet pehž tam ari pulštens torni šwanit.

Preesters šastinga, ari jaunais pahris kluseja.

Beidsot, kad šlanas apluša, paterš Bruno trihžoschu balši šazija:

„Lai gan mehš neginam, zaur kahda waru schihs skanas zehluschās, tomehr neta launa winas jums nepasludina, turpreti man schleet, ka ari Deews juhsu deribu ir eeswehtijis un gahdajis par to, ka nekās pee juhsu laulibas eeswehtischanas netruhtu. Bet nu ejat Deewa meerā!“

„Es tew pateizos, preefter,“ Leichtweišis fajija; „tu wehl nemas nefini, zif laimigus tu muhs efi padarijis. Un ja tew kahdu reisi gadās kahda kibeles, tad neaismirsti, ka kahds ustizams draugs atrodās tawā tuwumā, proti: laupitajs Antons Leichtweišis.“

To teizis, winsch panehma Lori, šawu skaisro seeru sem rotas un isgahja no basnizas ahrā.

Lore nu bija laimiga, besgaligi laimiga; jo wina nu bija Antona Leichtweiša likumigi peclaulata seewa, un kà tahda, lepna us šawu kahrtu.

Wini šasneedja nu atkal laimigi un netrauzeti šawu klints=alu, kurā wini nu šwehtija šawas kahjas, šawu — bruhtes=nakti.

Rihtā uszehluschees wini peegahja pee alaš išejas zauruma un škatijās pa to ahrā, gribedami eelpot tihru, šwaigu gaišu, bet pee lam wina sinlahribu kautkas šewišchs walbsinaja.

Netahli no wineem tezeja neleela upe, aif kuras wineem parahdijās kahds wezs wihrs, bahlu waigu un firmeem, šajukuscheem mateem, kuras wehjsch šchurpu un turpu mehtaja un no kura šabursitām drehbem wareja nogift, ka winsch beidsamo nakti pawadijis meschā. Winsch litās buht loti noguris un peekufis, un newareja nemas gandrihs nostahwet us kahjam.

„Mescha=usraugs Norbeks,“ Leichtweišis, paklusu balši eesauzās, „ja gan, mihtā Lore, muhsu eenaidneeks, muhsu wajatajis!“

„Reesmu wairs taws eenaidneeks,“ Norbeks tumšchu, druhmu balši eesauzās, „tagad esmu, tāpat kà tu, istumts is zitu kauschu widus, istumts, kam wairs naw ne dsimtenes, ne seewas, ne behrnu!“

„Scheligais Deews, kas tad notizis?“ Lore ahtri jautaja.

„Mana seewa ir miruši, šawu behrnu esmu pats noschahwis, bet firsts Karls mani nosobijis un padsinis! — Leichtweiš, es teri luhdsu, peedodi man, ko es tew esmu nodarijis launa un usnemi mani pee šewis. Gribru tew kalpot, gribru buht taws palihgs un draugs!“

„Waj aif taweem apsolijumeem neslehpjās tikai kahda wiltiba?“ Leichtweišis waizaja.

„Ne, ne, — es nemeloju,“ Korbek's fehru balſi atbildeja. „Deews lai mani ſoda, ja nerunaju pateefibu!“

„Nu tad nahzi ſchurpu, nelaimigais,“ laupitajs ſauza. „Tawa ſahpju pilnà ſeja nepar melot, nahzi, ari tu efi weens no apbehdinateem un gruhtſirdigeem, kureem paſaulê naw wairs weetas un kureem wajaga lihſt apatſch jemes.“

Bezais wihrs brida nu upei pahri un pee Leichtweiſa noſkewis, eekrita wina rofàs.

„Kalpo man uſtizigi!“ Leichtweiſis maigu balſi ſazija un ſwehrê man, ka tu neweenam neusdoſi manu dſihwes weetu ne dſihwojot, ne ari mirſtot.“

„Es ſwehru,“ Korbek's atbildeja, „un es tew padodos ar meefu un dwehfeli un gribu lihdi ar tewi zihnitees pret ikweenu, kas ween gribetu tewi aifahrt, jeb ari mehginatu tew laupit brihwibu. Pawehli man laupit un iſleet aſinis un luhk, es to wiſu dariſchu. Repateizigà paſaule ſaploſijufi manu ſirdi, tadehl gribu buht beſ ſirds un beſ ſchehlaſtibas, — un tahds es gribu buht lihdi beidsamam dwaſchas wilzeenam!“

Ar manamu lihdiſzeetibu Leichtweiſis nu Lore weda wezo wihru ſawâ klints-alâ eekſchâ, furâ tam nu no ſchi azumirkka wajadſeja peemahjot kâ laupitajam nu zilwezes pretineekam.

15. nodaļa.

Bils ners.

Œirſts Karlis bija ſawâ laikâ leels medineeks.

Gandrihs katru deenu winſch gahja uſ medibam, nogalinadams gan breeschus, gan ſtirnas, gan meſcha zuhtas gan lapſas.

Peħz tam, kad Korbek's uſ grafa Sandora wehlejumos bija padſihts, wajadſeja zitu meſcha wirsuſraugu eezelt. Un rē, zaur minetâ grafa gahdibu nu notika, ka ſarkanais Œoſts dabuja ſcho weetu. Un lai gan ſchim wihram nebija nebuht tahs ſinibas, kas ſchahdâ weetâ wajadſigas, tomehr winſch prata zaur ſawu ahrejo weiklibu, uſmanibu

un leekuloſchannu, drihjakâ laikâ firſta Karla labwehlibu un uſtizibu eemantot. Beſ tam Joſts bija apſolijees leelo laupitaju un meſcha-ſagli Leichtweiſu wiſdrihjakâ laikâ iſdeldêt, un ſchis apſolijums ſkaneja jemes waldineela auſis, kâ ſalda muſita, kâ preeka wehſts ij augſtâm debeſim; jo wiſſch eenihdeja laupitaju no wiſas firſds un dwehſeles, ſewiſſchi jau tadehl ween, ka tas noſchahwa daudj breeſchus un ſtirnas.

Kâ jau augſchâ teitſts, firſts Karlis bija leels medibu mihtotajs; ari ſchodeen wiſſch bija ſarihkojis wiſpahrigas medibas uj ſakeem. Semneeki dewâs garâs rindâs zaur meſcheem un kruhmeem un iſdſina ij teem daudj weeglo, bailigo kuſtoniſchu, no kureem ne maſums tiſa noſchauti.

Firſtu pawadija grafs Sandors un ſarkanaſ Joſts.

Wini bija no ziteem medineekeem noſchkihruſchees, jo firſts wehlejâs dotees Taunus kalnos eekſchâ un kahdu leelatu medijumu eeguhſt.

Aij ſcheem trim jahja wehl kahds zeturtais, kahds raibâs drehbês gehrbees kupris.

Uj maſo ſirgu, uj kura kupris jahja, bija uſklahts dekis, kureſch faſtahweja ij neſkaltameem raibeem lupateem.

Kâ par apmehdiſchannu kupra rokâ bija eelikta biſe.

Scho ehmoto wihreli ſauza par Harijantu, un tas nebija nekas zits, kâ firſta Karla ners, jeb joku taiſitajs. Un lai gan ziti waldineeki ſchahbus nerus wairs netureja, tomehr firſts Karlis wehl tahdu peepatureja un tadehl ween, ka wiſſch to labpraht eeraudſija, pat miſhkoja.

Behz tam, kad firſts ar ſaweem pawadoneem bija labu laizinu jahjuſchi, tee apſtahjâs kahdâ jaukâ weetâ. Firſts nolehza no ſirga un nolaibâs uj kahda dabikla ſuhnu ſoſa, ari wina pawadoni darija to paſchu. Beſ tam firſts pamahja ar roku nelaimigajam kuprim, kureſch tuhlin ſaprata ſawa kunga pawehli, noſahpa no ſirga ſemê un notupâs pee firſta kahjam.

„Un nu graf Batianij,“ wehl deesgan jaunais firſts eefahka, „paſtahſtat nu man par meiteni, kuru neſen atpakal faſtapu meſchâ, un kura man tiſ waren patika.“

„Mans augſtais kungs,“ grafs atbiſdeja, „ejmu tuhlin pehz tahs apklaſuinajees un ſawahzis ſekofchas ſinas;“

Šchi meitina, kurai bijuši ta apškaušamā laime, zaur javu
šlaidstumu eeguht juhsu labpatikššanu, dšihwo kahdā wezā pili, kura
atrodās kahdā jaukā weetā pee Reinupes, netahli no Frankfurtes
pilsēhtas."

"Ir labi, grafs Sandor," ners eesauzās starpā, "ka juhs warat
šcho pawehstīt; bet pastahstat muhsu firstam, ka kahda weza meita
pili dšihwo, tad juhs neemantosat wis wina peetrišchanu."

"Klušu, Farijante!" firsts Karlis dušmigu balši eesauzās. "Tu
jau nemas nešini, zif waren šchi jaunawa apreibinajuši manus prahtus."

"Ar atlauju, augstiba," ners eesauzās, "es wehlos, ka pehz šchi
reibuma naw „jadihra ahšchi," jeb waj juhsu augstiba newehlās pašchi
buht tas ahšis, kas nograusch škaištā itahdina misu, lai tas nokalst un
ijnihkst."

"Šchi nera nekauņiba eet par tahlu!" grafs Sandors zeetu balši
fazija: "Augstiba, leekat wīnu tatschu nopehrt. Kad wīnšch buhs
miris, tad wajadsjēs wina beškauņigo muti wehl šewišchi nosišt."

"Ar grafa firdsapšinu newajadsjēs tā darit," kuperis beš apdoma-
šchanās atbildeja, "jo ta jau wina dšihwes laikā nomirusi!"

Firsts Karlis smehjās, kamehr Sandors ušstatija neru niņnām,
šlaidigām azim.

"Un nu pastahstat man kautko wairal par šcho šlaidsto buhti,"
firsts Karlis teiza. "Kas apšargā šlaidstuli?"

"Tikai kahda weza šewina," škaneja grafa Sandora atilde.

"Bet waj to neweens neapmeklē?" firsts jautaja.

"Deel šazits, ka tikai nakts laikā kahds tumschā mehtelē eetinees
wihrs eejot pili, un tikai uš rihta puši to atstahjot?" grafs atbildeja.

"Ha!" firsts Karlis eesauzās. "Tas gan buhs winas mihtakais.
Warbuht ari winas wihrs."

"Tas war buht winas mihtakais, jeb wihrs, un wairal nekas,
jo mihtotu wihru newar šchinis laikos gandrīh nekur atrašt," ners
paskaidroja.

"Lai noslehpumainais apmekletajs buhtu kas bahdams, manam
kungam un pawehletajam nebuhs patēsi gruhti, to nogahdat pee ma-
las," grafs Sandors pahreleezinatu balši fazija; "jo kur gan buhtu
škaištaks un peemihtigaks wihrs usejams, nekā mans firsts?"

"Juhs maldatees, graf," firsts Karlis eesauzās, "wehl atrodās
manā semē uštizigas, tiklas šewas, kuras nekauņas wis šewi no šlai-

steem wihreem apstulbotees, un nekahbi glaimi, nebj ari apsolijumi newar tās pamudināt, laust laulibas swehrūs.“

„Augstiba,“ Sandors atteiza, „wajaga pamehgināt. Es pawadišchu šhini nakti juhsu augstibu uš sinamo pili, celausifimees taut eekščā, pahrfsteigim skaištuli, šazifim, ka wina atraduši šchehlastibu šawa firšta azis, un es esmu pahrlēezināts, ka wina jutisees pagodināta un laimiga, buht juhšejā.“

„Ar šchahdeem raibeem stikeem es neelaischos,“ firšts Karlis pahgnu balši atbildeja. „Regribu ari jaunawai itin neko nodarit launa; wehlos tilai, ka wina taptu firšteneš pilsdahma, — protams, nabaga Loreš weetā. Tomehr man ir zitadas domās, graf Sandor; nemat šhini nakti diwus uštizamus wihrus, šanemat sinamo skaištuli zeet un aishwedat to uš Bibrifās pils dahrsa pawiljonu. Kad nu ta redšes leelos gresnumus un skaištumus, un kad juhs winai pašazifat, ka tai nenotiks nekās launs, tad zeru, ka wina apmeerinasees un paliks rahma, kā jehrs. Tatšchu wehl reiš jums peelodinaju, nedarit winai itin neko launa. Bes tam juhs jau ari šinat, ka es wehlos apbrihnot skaištus šeweeščus, un zita itin neko.“

„Labi, mans firšt,“ grafs Sandors padewigu balši teiza, „pirms šaule ušees, skaištā Gunda, — jo tā šauz meitinu, — atradišees šinamās pils majajā pawiljonā.“

„Ari es gribu eet lihdsi uš šchihm medibam,“ nejaukais kupris eesauzās.

„Ja gan,“ firšts Karlis pawehlošču balši šazija, „graf, nemat Jostu un šcho kupri šew lihdsi; tee ir uštizami radijumi.“

„Kupris man neder,“ grafs Sandors paškaidroja; „es to negribu.“

„Bet es gribu eet lihdsi!“ ners luhdsošču balši eesauzās un nofrita firšta preekščā želos.

„Ak tā,“ firšts laipnu balši teiza, „ari tu gribetu buht klast, kad nošer kahdu mešča putniku un pehž tam to eeleekt šelta buhri! — Labi, es pawehlu, ka grašam janem terwi lihds!“

Kruhmi eebriščķejās un firšts Karlis uslehza augščā, eesaukdamees:

„Ah, — mešča zuhta, — fungi, man pakaf!“

Un azumirkli wini pašuda mešča beesumos.

„Juhš gribat manu weenigo behrnu, manu meitu laupit,“ ners dušmigu balši murminaja, „ha, — tās jums neišdosees, — ne, — ne,

— wehl juhs neesat pee mehrka! — Ja, ja, — tà ees, — tà ees, —
Gundai japasuhd, bet tomehr japaleef manâ tuwumâ!“

To teizis, winsch ussehdsâs firgam mugurâ un aijjahja us pili
atpakaf.

Ari firsts Karlis ar saweem pawadoneem atjahja pili, pehz tam,
fad mescha zuhtu bija noschahwuschî.

Bet nu ari ners Farisante isluhdsâs no sawa firsta atkajuu us
kahu laizinu iseet, to winsch ari dabuja.

Bet pirms winsch atstahja pili, tas eegahja sawâ kambari, kur
tas nu pawisam pahrwehrtâs.

Nera lupatas un no wates pagatawotais kupris tifa nosweestas
ahtri jo ahtri pee malas, tàpat ari leelee mati, un nu parahdijâs
wehl deesgan skaisis wihrs, us kura sejas atspogulojâs laipniba un
gubriba.

Farisante nu atflehdja kahu skapi un isnehma is ta preestera
uswalku un apwilka to sew mugurâ. Un kusch gan nu wareja eedomatees,
ka schis zeenigais preesters naw nekas zits, kâ firsta Karla pils ners.

Winsch atstahja sawu kambari un eegahja pils dahrsâ un gahja
tâini us to pusi, kur firsts, kahdi weesi, un grafs Sandors atradâs.

„Zeenits Leoni tehws,“ firsts eesauzâs, „tatschu reij juhs muhs
atkal apmellejat; ilgi neesmu fajutis juhsu pamahzofcho un swehtito
tuwumu.“

„Augstiba,“ preesters padewigu balsi atbildeja, „man jau wajaga
buht tur, kur walda behdas, nabadsiba, skumjas un posts. Ari tagad
men jasteidsjâs amata darischanâs us Frankfurti, tadehl atwainojat
mani, ka dodos tuhlin tahfaki?“

„Nu, tad swehtijat mani un ejat!“ firsts Karlis teiza.

Preesters aiskahra maigi firsta plezu un fazija:

„Es tewi swehtiju, first Karli, lai Deews tewi apgaismo, ka tew
nebuhtu nefad janojsehlo, to tu padari, waj nu atklahtibâ, jeb ari
flepenibâ.“

To fazijis winsch paskatijâs zeeschi firsta azis, pee kam firsts
drufzia nosarka.

Un nu winsch gahja tahfak, bet schini paschâ azumirkli atradâs
grafs Batianijs wina preeschâ.

„Zeenits tehws,“ grafs Sandors paklusu balsi jautaja, „waj
jums naw kahdas sinas is Segedinas?“

„Gesim tahfaki,“ preesters Leonis fazija.

„Ubi wihri pasuda ais wihnogu stahdeem, kamehr grafs turpinaja
„Waj esat ari dabujuschi wehstuli no manas mahtes, no schis
sichstules, kura, lai gan raknajas pa selta kaudsem, tomehr leedsas
man, sawam dehsam, dot pabalstu.“

„Efmu wehstuli sarehmis, bet newaru jums neko preezigu pa-
wehstit. Juhsu mahte leedsas wehl arween dot jums preeksch sawas
nahwes pabalstu, jeb ustizet jums kahdu datu no sawas mantibas.
— Tad man wehl jums japasino, ka sinamais ahrprahsigais ir ij
Segedinas ahrprahsigo nama ar kahda jauna daktera palihdsibu
isbehdsis un apgalwo wehl arweenu, ka winsch esot ihstais grafa
Batianija mantineeks un litumigais dehs.“

Grafs Sandors isbijas. — Wina seja peenehma peleku krahju.

„Lai mehris parautu scho wiltneeku!“ winsch sobus greesdams
fazija. „Domaju, ka winsch buhs us wiseem laikeem ahrprahsigo namā
aprats; bet nu tas ir brihws, un mehgina manas mantoschanas tee-
sibas aprobeschot un man buhs atkal jadsird, ka schis wiltneeks apgahna
manu labo wahrdu.“

Leoni tehws paraustija plezus.

Wina azis noskatijas wehfi us Sandora, no dusmam sakrunkoto,
seju.

„Ujmanatees un esat modrigi, graf,“ winsch pamahzija, un tad
turpinaja sawu zeku.

Grafs Sandors gribeja noskuhpstit winam roku, bet winsch to
atwilla atpafal un pasuda drihj ween wina azim. — — — — —

Retahli no Frankfurtes, tur, tur Reinupes krasni esahkas tehrptes
dabas krahschnumos, stahweja kahda weza pils. Laudis winu sauza
par asinspili, tapehgz, ka tur preeksch kahdeem fimts gadeem kahds
Franzuschu muischneeks, no sawas paschas meitas tizis nokauts, un
tadehl ween, ka tas nebija kahwis tai eet pee kahda, no wina eenihita
wihra, un tad pati ar sawu mihlako aischegusch. No schi laika pils
palika bes apdsihwotajeem, ja, — pat par leelu algu neweens negri-
beja eet taja dsihwot. Pils sahka sakrist, jumti plihst un muhri pamasam
fadrupt.

Tomehr pehz kahdeem peezeem gadeem isplatijas baumas, ka
kahds nepasihstams zilweks pili esot nopirzis, un to lizis islabot un
ka to nu apdsihwojot kahda jaunawa ar kahdu wezu seewinu.

Behlafi tika ari runats, ka pa naktim pili eejot kahds nosleh-pumains wihreets. — Un tà tas nu gahja peezus gadus no weetas. Pa tam jaunawa, kas toreif, kad ta tika pili eewesta, atradàs gandrihf wehl behrnu kahrtà, bija usseedejufi par pirmàs schkiras flaištuli, par flaištuli, kahdu reti pašaulè atrod, un kuru nu firsts Karlis bija ne-jaufchi mefchà redsejis un tuhlin eekahrojis to dabūt fawà turwumà.

Ari schini nakti gahja kahds plata, tumfchà mehteli eetineeš wihrs uf augfchà aprakfrito pili.

Pili eekufht nebija wis weegli, ta stahweja uf stahwa flints frauja, pa kuru kahpjot uf augfchu, bija japahrwahrè deefgan leelas grufhtibas. Kam galwa reiba, tas newareja wis pils wahrtus fasnueegt; tam bija jakriht semè, un jaeeflihd tumfchà besdibenà, tumfchà, dflà grawà. Bet schis wihrs kahpa drofchi pa stahwo flinti augfchà un drihf ween winfch atradàs pils wahrtu preefchà, kuras tas atflehdja walà ar waren leelu atflehgu. Kad tas bija notizis, tad winfch eebrehjàs, fà puhze, nakts laifà, un tuhlin parahdijàs pee loga kahdas jaunawas flaištà galwa.

„Tehws, tu nahzi nenofazità laifà,“ flaištais radijums eefaujàs, „tomehr, efi fweizimats, efi fweizimats!“

„Gunda, mana Gunda!“ wihrs fajuza, un eeflehdja flaišto meitinu fawàs rofàs.

Schis wihrs nu nebija nefas zits, fà Leoni tehws, mums jau pašifhtamais pils ners, kurfch schini azumirfli speeda fawu, pateefi flaišto behrnu, pee kruhtim ar dedfihu tehwa mihlestibu.

„Eefim eefchà, mans behrns,“ Gundas tehws teiza.

Un kad tas bija notizis, tad winfch atlaidàs kahdà lehnrehfslà, kamehr Gunda nofehdsàs wina preefchà uf kahda folifcha.

„Mans behrns,“ winfch eefahka, „man jarunà ar tewi par leetam, kuras gan gribeju tif wehlfà laifà tew atklaht, bet laifs nezeefch, tadeht tew wajaga wifu finat.“

Hedfi, mans behrns, es biju reif jaunš, jautris muifchneefš, kas mihleja pašauligos preekus un kas es deeneju kahdam firstam par adjutantū. Firsta pili peemita toreif kahda brihnumflaišta, pirmàs schkiras aktrife, apbalwota neween ar meefas flaištumeem, bet ari ar leelàm garadahwanam.

„Es wianu mihleju. Un lai gan karalis mani beedinaja, to neprezèt, tomehr es to apprezeju, apprezeju flaišto franzuseeti, Aldeli Wenardi! Wina tawa tawa mahte, Gunda.“

Taf muhsu laulibas laime nepastahweja ilgi.

Winas prahts nesās uf teatri, kam wina bija padewuſes ar wiſu ſirdi un prahtu.

Un kad es kaḥdā wakarā atnahzu no ſawām deeneſta darifcha-
nam, noguris un peekuſis mahjā, tad wina bija paſudufi, — paſudufi
uf wiſeem laikeem.

Manš garš aptuunſchojās un es pawadiju kaḥdu laiku ahrprah-
tigo namā.

Beidsot iſweſelojos, un tad es tewi, miḥlā Gunda, ujmelleju, —
nopirku ſcho pili, kurā es tewi paſlehpū zilweku azim, lai tu uſaugtu
weentulibā par godigu, nenoseedſigu jumprawu; tomehr man naw tas
wis pilnigi iḥdeweēs. Kaḥds ehrglis nu lidinajās pahr tawu galwu,
kā wanags pahr nenoseedſigo balodi. Bet nu ſati, mana meita, waj
tew nebija meſchā, preekſch kaḥdām deenam, kaḥda ſaſtapſchanās ar
kaḥdu kungu?“

„Ja, miḥlais tehws,“ Gunda atbildeja, „ſaſtapſchanās, kuru newaru
wehl tagad aiſmirſt.

Eš un Simona bijām iſgahjuſchas druſzin paſtaigateēs, pee kam
eegahjām dſifaki meſchā eekſchā, un kur nu eeraudſijām, lai gan ne wiſai
jaunu, taf loti zeenigu kungu un kad winſch mani eeraudſija, tad wina
ſilajās azis uſleefmoja ſawads uguns. Eš behdſu, bet winſch dewās
man pakaf, panahza mani, ſatwehra manu roku, ſkatijās man dſiti,
dſiti azis, panehma no manām fruhtim kaḥdu maſumianu no ſemenu
ogu mehtram, kuras tur biju peepraudufi, un tad maigu balſi ſazija:

„ſcho maſo puſchkiti nemu ſew lihdsi, par peeminu ſchai laimigai
ſtundai, kurā tewi eſnu redſejis, tu ſkaiſtā meſcha jumprawa. Teiz,
mana ſaldā, kur atrodās tawš mitekliſ?“

Eš zeetu kluſu, un iſrahwos tam ij rotam, dewos pee Simonas
atpakaf un raudaju pee winas fruhtim.“

„Bet kaḥez tu raudaji?“

„Meſinu, tehws, bet man ir pat wehl ſchodeen jaraud, kad eedo-
majos ſcho nejauſcho ſaſtapſchanos.“

„Deeſgan!“ ſariſante, jeb Leoni tehws, eeſauzās; „laiks klaht!“

To teizis, winſch atraifſija, kaḥdu aiſſaini, kurā atradās kaḥdi
loti weentahrſchi drehbju gabali un praſtas kurpes.

„Gunda, pahrgehrbeēs tuḥlin par weentahrſchu kaſponi, ſchigli,
ſchigli, — laiks wairš nezeekſch, — tew janahf man lihdsi!“

Gunda eefahla rihtotees, lamehr Farifante, pret fawas meitas apfargatajas, Simonas pagreefees fazija:

„Simona, es neefmu ar tewi meera! Tu neefi wis deefgan stingri manu behrnu usraudsijufi un lahrufi tam fatiktees ar kahdu fweſchu wihru!“

Simona nokrita zelos pee fawa kunga kahjam, eefaukdamàs:

„Schehligais kungs! Wis notika tif nejaufchi un ahtri un es tika tad wehl atjehdjos, kad ſaftapſchanàs jau bija notikufi!“

„Sinu, — tizu, — bet Gundu nemſchu tagad few lihdsi, winai japafuhd uf kahdu laifu; bet tew japaleel ſchepat, afinspili. Bet flaufees, ſchini nakti nelaidi ufwekkamo tiltu semè, luhds Deerwu un neleezees ne finot, kas ſchini nakti pili ari nenotiktu.“

„No mans kungs pawehl, to labpraht flauſu,“ Simona atbildeja.

Ba tam Gunda bija pahrghehrbuſees un iſſkatijas pilnigi pehs weentahrſchas ſemneeku meitinas.

Farifante parehma to aif rofas un atſahja mineto pili, un aifgahja uf Dozheima meefu, kur winſch pee kahda preeſtera nama durwim lehnem peedaufija.

Durwis atwehràs un kahda laipna balſs eefauzàs:

„Leoni tehws, tatſchu beidsot juhs atkal redſu! — Swehtia lai ir ſchi ſtunda, kurà juhs kahjas eet pahr manu ſemo ſleegſni.“

Leoni tehws pahrmeta kruſtu pahr runataja galwu un tad maigu balſi teiza:

„Pater Bruno, juhs eſat iſwehleti muhsu ordenim leelu patals pojumu iſweſt galà. To meitiku, kas ſtahw tur ahra, jums jauſnem pee fewim. Wina iſpildis pee jums kalpones weetu, lai gan ta it no fewiſchta ſtaiftuma. Bet ſargajatees to kà nekà aiſkahr. Neaſmirſtat ſawu preeſterigo ſwehreſtibu un ſawaldat ſawas kahribas; jo es jums ſatu: tiklihds juhs to aiſkahrſat, nahks leela nelaima pahr juhsu galwu, warbuht ari nahwe!“

„Es apſolos iſpildit juhsu prahtu,“ jaunais garidsneeks atbildeja.

„Labi, kad juhs darifat tà, kà es jums pawehlu, tad tiks ari iſdſehſta iſ grahamatam juhsu perſonas noſmahdejums, kuru ordena preeſchneeki tajàs eerakſtijufchi.“

Paters Brunos ſarahwàs.

„Noſmahdejums?“ winſch murminaja. „Kadehl gan?“

„Zuhs esat slepeni šalaulajušchi laupitaju Antonu Leichtweifi ar Lenori fon Bergen. Un waj zuhs neesat teem dewuſchi baſnizas ſwehtibu? Waj naw tà?“

„Schehligais Deews!“ paterš Brunos eesauzās. „Es domaju, ka labaki ir diwas ſirdis ſwehtit, nekā laut tahm augt ari uſ preekſchu, kà neſahlem.“

„Neſahles jaiſramē!“ Leoni tehws ſtingru balſi ſazija. „Zuhs esat nepareifi darijuſchi, mans jaunais brahliſ; bet leetu waram greeſt par labu, ja zuhs jauno, no manis atweſto kalponi, paſargaſat no wiſa launa.“

To teizis, wiſch paſauza Gundu eekſchā.

Gunda eenahza eekſchā un noſarka lihdi auſim, un kad winas tehws tai nu paſazija, ka tai ſche nu buhſchot jaiſpilda kalpones weeta, tad wina padewigu balſi atbildeja:

„Es wiſu iſpildbiſchu, kaš man tiks parwehlēts.“

„Labi, Deews lai ir ar jums!“ To teizis, wiſch aiſgahja projam.

Bet kad jaunais preeſters ſtahweja watarā uſ altara paſahpeeneem un laſija miſchu, pee tam paſkatidamees uſ Marijas bildi, tad wina mute neſazija wiſ: „Marija, tu augſti teizamā ſtarp ſeerwam!“ bet: „Gunda, — Gunda!“ — —

16. uodaſa.

Frankfurtes Ieeltirgoniſ.

Behz tam, kad ſarſante maſo Dozheima preeſtera namu bija atſtahjis, wiſch gahja uſ meſchu.

Wina azis bija ſlapjas un uſ wina luhpam ſtahweja wahrds: „Gunda, — Gunda.“ Domehr drihſ ween wina domaš pahrmainižās; wiſch eekahka ahtri, jo ahtri eet, kamehr nebija iſgahjis kahdā klajumā, kur atradās kahdi ſlehgti rati, un kuru preekſchā bija aiſjuhgti diwi ſkaiſti, dedſigi ſirgi.

Uj buka sehdeja jauns wihrs, no kura palihkã deguna, melnajeem mateem un farkanajam luhpam wareja nogist, ka tas peeder pee juhdu tautibas.

„Waj tu jau ilgi sche gaidi?“ Leoni tehws jautaja.

„Ne, Sonnentampa funks,“ trefainais kutschers atbildeja.

„Labi, tu esi arweenu usmanigs un ispildi manas pawehles uj mata, es nekad tewis neaismirfichu,“ Leoni tehws peemetinaja. „Bet brauz nu ahtri uj pilsehtu.“

Kati eesahka ritet un tee dewas ahtri uj preekschu, kamehr Jarasante, jeb Leoni tehws, nolaida gar ekipaschas abeem logeem preekschkarus un eesahka pahrgehrbees. Un nepagahja ilgs laiks, kad Jarasante bija pahrwehrtees Frankfurtes leeltirgoni, pee tam wina luhpas murminaja:

„Mihlais Dewes, peedodi man, ka wedu schahdu, trihschahrtigu dsihwi; tu jau sini, ka newaru zitadi, ja gribu sawus leelos, zehlos mehrkus aissneegt.“

Galwa wirsch bija uslizis gaischu parutu un aplizis ap schodu tahdas paschas krahsas bahrsdu.

Un kad tas bija apwilzis tirgona drehbes, tad gan neweenam newareja eenahht ne prahta, ka schis waretu buht firsta Karla pils ners, tad Leoni tehws, un nu atkal Frankfurtes leeltirgons, Sonnentampa funks.

Kati ceriteja pilsehta un apstahjas pee leela, grejna nama, ij kura issfrehja tuhlin ahra spihdoschās drehbēs gehrbees aptalpotajs un palihbseja sawam kungam iskahpt ij rateem.

Leeltirgons eegahja sawa nama.

Hi, zil te nebija ftrihweru, zil te nebija grahmatweschu un daschadi ziti eerehdni, gar kuru rindam Sonnenkampa funks pagahja ahtri ween garam, kamehr beidsot nokluwa sawa privat-kabinetā, kur wirsch noschdas pee kahda leela osola galda, un eesahka pahrbau-dit daschadas grahmatas, ka ari lasit wairak wehstules.

Un pateesi, Sonnenkampa firma bija ta leelaka, bagataka wisa Frankfurtes pilsehta, kura tirgojas ar wisuwisadam prezem, un kuras slawa gahja tahli jo tahli, tomehr schi firma zentās nabadsigatajeem laudim ehdamās prezes pahrdot par eepirfschanas zenam, par ko daudsi brihnijas un lausija par welli sawas galwas.

Sonnenkamps, jeb labaki fatot Leoni tehws, sehdeja jau kahdu stundu pee mineta galda, kad kahds palehni peedaufija pee durwim, pa kuram nu eenahja kahds glihti gehrbees, firms wihrs. Tas bija Sonnenkampa wirskafeers un darbwebis, pehz dsimuma angleets.

„Juh's wehlatees ar mani runàt?“ Sonnenkamps jautaja.

„Ja, — preekschneeka kungs,“ darbwedis atbildeja. „Nesjat, muhsu bilanze ir gatawa, bet ar leclu istruhkumu, un ja juh's neufs-nemfat zitu zelu, un nefaufat sawas prezes pahrdot par augstakam zenam, tad muhsu firmai buhs jakem behdigs gals.“

„Tas nekad nenotiks!“ Sonnenkamps atbildeja. „Dodat man kases atflehgu, un rihã juh's atradisat kase istruhkstoscho sumu. Un nu wehl reis, muhsu firmai nedraud nekahdas breefmas, mihtais Zukfi.“

Darbwedis kluseja un brihnijs par sawa kunga un maijes-deweja neifsmelamo bagatibu. Winsch palozijãs peeklahjigi pret sawu preekschneeku un atstahja bagatneeka kabinetu. Bet kad tas bija projam, tad pahr Sonnenkampa luhpam gahja:

„Ai, nabaga wihrs, tew naw ne jaušmas no manas leelãs bagatibas, — tu jau nemaj nefini, zif weegli man naht miljoni un atkal miljoni; jo weenigi man sinams, kur prelata mantiba atrodãs, no kuras waru nemt, zif ween man patihãs. Ai, un wina atrodãs labã, noslehptã weetã: Antona Leichtweifa alã, no kuras ne laupitajam, ne ari wina ņewai Lorei, naw ne masatãs jaušmas.“

Tomehr es neesmu wis ihstais prelata mantibas usgahjejs, bet mans nabaga futchers, Anjelm's Kotschilbs, kuru es gribu ar laiku darit bagatu un laimigu. Ja gan, winsch, un neweens zits, bija tas, kas man peedahwaja „puhtschu torna“ iwana apato mehli pirtshanai, tapehã, ka ta bija no ņudraba, kuru es ari nopirku un zaur uejauschu atgadijumu usgahju tani aprakstito pergamentu, kas man atflahja to, kas miljoneem naw wehl lihds ņchaj pašchaj ņtundai sinams, proti, to weetu, kur beņgaligã mantiba noglabata. Raksts bija parakstits no muhta Teodorus, par kura dwehseles ņwehtibu es arweenu luhdju un luhgņchu mihto Deemu.“

Un nu winsch kluseja, un peegahja pee kahdas paslehptas lahdes, iņnehma ij tahs til dauds naudas, zif rihãdeenas iņdewumeem wajadsigs, eelita to wispahrigajã kase un to atkal aijņlehdbis, peegahja pee galda, un noschdãs atkal us frehsla; bet tad paskatijãs ari us kahdu ekkas-bilbi, eesaukdamees: „Adele, waj tad es nekad newareschu tewi aij-minsi? Un waj tad es tewi nekad neatradischu? — tu ņkaiņtã, mihtotã, newiizigã ņewã! Un ai, zif waren tu lihdsinajees Gundai, tawai un manai meitai, muhsu weenigam behrunam!“

Un nu wünsch aistahra kahdu masu knopi, bilde pasuda un kahdas tapetu durwis parahdijäs.

Sonnenkamps tahs atwehriš jauza;

„Kahz eekschâ, man jarunâ ar tewi.“

Un šarkamatainâ Abdelheide, bendes ņewwa, nostahjäs wina preekščâ.

„Waj tu manu wehstuli eši dabujiši? un waj tu eši ari šagatawojušees, lai waretu kahdas nedelas atstahst šawu wihru?“

„Ja, es esmu šagatawojušees un gaidu uš juhšu tahlakâm pawehlem, Sonnenkampa funks.“

„Es tew rakstiju, ka tew jagehrbjäs kurjeru drehbēs, kapehž neeši paklaufijusi?“

Abelheide neatbildeja ne wahrda, bet norahwa šawas melnäs drahnäs no šawa stahwa, un nu wina stahweja Sonnenkampa preekščâ, kâ jauns, škaišts kurjers.

„Ir labi,“ Sonnenkamps laipnu balši šajija, „zeru, ka neweens tewi nepašihš. Bet nu šataišees uš aijzehtošchanu. Wehl ščini nakti tu dabuši ščiglakō širgu iš mana stakka, un tew jadodäs tuhliu uš Berlini.“

„Un kō lai es tur daru?“ Abdelheide jautaja.

„Tew wajaga leelajam karalim Friedricham nodot no manis kahdu wehstuli. Es šinu, ka tu buhši ustiziga un neišpaudiši manus noslehpumus; bet ja tu to daritu, tad tewim ir jamirši, jo tu pati šini, ka tawa dšihwiba stahw manäs rokäs.“

„Es šinu to,“ Abdelheide paklužu balši atteiza, „es esmu juhšu wehršfene, juhšu klusais amata-rihts, un juhš warat man pawehlēt, kō ween gribedami, es wišu ispildišču!“

„Nu labi, es tizu taweem wahrdeem, tadehl pašatu tew nu ari wehstules šaturu, kuru tu neši uš kruhtim, proti: tew wajaga karalim pawehstit, ka es iš droščeem awoteem šinu, ka Austrijas keisarenei, Marijai Teresijai ir išdeweēs peerunāt Kreewiju un Franziju west šaru pret „Schlesijas laupitaju“ — kâ Teresija šanz leelo Bruhšču karali, un grib wina pašemot lihds Brandenburgas marggrafam. Bej tam esmu karalim rakstijis, ka ja pee wina galma parahdäs kahds grafs Bati-nijs, lai wünsch no ta šargās, jo tas ir Austrijas špeegs. — Tas nu ir wehstules šaturš, un nu tu wari eet.“

Bet Abdelheide palika wehl stahwot, kâ peenaglota.

„Kō tu wehl gribi?“ Sonnenkamps waizaja.

Adelheide nofrita zetos jemê un ſchelu balſi luhdſas :

„Kungs, atſwabinajat nu mani tatschu reij no ſoda, kuru man eſat uſlikaſchi, — eſ newaru ilgaki ſchahdu dſihwi panest! — Apdomajat, ka juhs eſat mani padarijuſchi par Wiſbadenēs bendes ſewu, kuru newaru un newareſchu nekad mihtot!“

Sonnetkamps ſawilla peeri un paglaudija ſawu neihſto bahrdū, un tad ſtingru balſi ſazija :

„Seewa, tu wehl neefi deefgan zeetuſi; bet kad ihſtais laifs peenahſt, tad eſ tewi atſwabinaſchu. Tahds pahrkahpums, kahdu tu eſi padarijuſi, praſa ſtingraſo, aſako ſodu. Kalpo man uſtizigi, tad ari atnahſt ſtunda, kura eſ tewi atſwabinaſchu no bendes ſahneem. Eſ ari ſinu, ka tu mihtli kahdu zitu, — waj ne?“

„Ja,“ Adelheide dwaſchoja, „eſ mihtli kahdu zitu no wiſas ſiſds, no wiſas dwehſeles un no wiſa prahta. Un ſchi neaprobeſchotâ mihtleſtiba dara mani waj ahrprahtigu.“

„Un taſ ir Antons Leichtweiffis,“ Sonnetkamps peemetinaja.

„Ja gan,“ Adelheide atteiza.

„Bet waj tad tu neſini, ka taſ mihtli kahdu zitu ſeweeti?“

„Sinu gan; — wiſch mihtli Lori fon Bergen; bet eſ grihu ſcho ſeweeti ſamaitat, tihtlihdſ buhs peenahzis iſdewigs brihdſ!“

„To tu nedari!“ Sonnetkamps draudoſchu balſi ſazija; „jo ſchi ſewa ſtahw jem manas apſardſibas! — Un nu projam! — Iſpildi uſtizigi ſawu peenahkumu, un tihtlihdſ tu pahrnahzi no Werlines mahjâ, nododi man tuhlin ſkaidras ſinas.“

Adelheide uſzehlas un iſgahja lehnâm ahrâ.

Bet Sonnetkamps aiſdedſinaja kahdu maſu laterniti, atſtahja ſawu iſtabu un eegahja leelajâ pretſchu pagraba, kur wiſch aiſ kahdas leelas muzas paſuda.

Wiſch atwehra kahdas ſlepenas durwis un eegahja kahdâ apgaituotâ telpâ, kura ſehdeja pee galda kahds bahls wihrs, melnu bahrdū un tahdeem paſcheem mateem.

Kad wiſch eeraudſija Sonnetkampu, tad taſ ſazija :

„Manſ draugs, waj juhs nu reij nahkat mani weſt pee gaiſmas, un laut manim atreebteſ?“

„Ja, — atreebibas ſtunda ir klaht,“ Sonnetkamps ſwiniſu balſi ſazija. „Sanemees, tu Segedinas ahrprahtigais, kuzam mahte laupiſi ihſto wahrdu. Schini nahti tu ſtahjees tam preti, kaſ tawu wahrdu

peefawinajees un fauzàs par grafu Sandoru Baffaniju, tam, kas eegruhda tewi ahrprahtigo namà."

"Dod man kahdu eerozi!" ahrprahtigais fauza. "Es gribu wīnu nokaut, wīna nelectigàs tšhiganu ašinīs iſleet! Wīnam wajaga mirt — luhdsju eerotſchus!"

"Tu iſtiſi ari beſ eerotſcheem," Sonnenkamps paſſaidroja. "Bet tagad nahz, mums jaſteidsjās, lai iſdewigo brihdi nepaſaudejam!"

Pehz maſ minutem wīni ſehdeja ſlegtoſ ratos un aiſbrauza uſ aſinſpili, pee kuras rati apſtahjās.

Wīni abi eegahja pili; bet kad Sonnenkamps nahza atpaſal, tad wīna pawadonſ wairſ nebija redſams vee wīna ſahneem. Wīnſch eefehdās weens patſ ſpilgtajā ekipaſchā, kurā taſ nu aikal pahrwehr-tāſ par firſta Karla piłſ neru.

Kad wīnſch eegahja pili, tad graſſ Sandorſ un ſarkanaſ Joſtſ to ſanehma lamaſchanaſ wahrdeem, pee kam graſſ Sandorſ eefauzās:

"Kupri, waj tu eſt palzīs traktſ, ka tiſ wehlu nahzi?" un eezirta tam wairak reiſeſ ar ſuna pahtagu, turpinadamaſ:

"Suns, tu jau newari wairſ iſſchirt ne deenu, ne naſti!"

"Pagaidat druſzin," ſariſante paſſaidroja, drihſ juhſ paſchi neſinaſat, kaſ deena, kaſ naſtſ!"

Graſſ un Joſtſ nelika uſ nera beidsjameem wahrdeem nekahdu ſwaru; bet atſtahja pili, ziſ ahtri ween eefpehdami, un aiſbrauza uſ ſinamo aſinſpili, guhſtit jauno, ſtaisto Gundu.

"Lai Joſtſ pagaida ſchepat meſcha malā, eſ un ſariſante eelih-diſim piłt un mehgināſim gulofcho meitu pahrfleigt, tai aiſbahſt muti, ſaſeet rofaſ un kaſjaſ un tad atneſt to ſchurpu."

Sandorſ gahja pa preekſchu, bet ſariſante tam eepatatuſ.

Wīni peegahja, jeb labaki ſatot peelihda pee piłſ leelajām durwim, kuras tee beſ puhlem atflehdſa un graſſ Sandorſ bija pirmaiſ, kaſ uſgahja uſ platformu, ſem kuras atradāſ tſchetrſtahwiſſ, tumſchſ dſilumaſ. Bet tiſlihbſ taſ bija notizis, kad durwiſ aiſſitāſ zeet un atflehga apgreejāſ rinkī, taſh aiſflehgama.

"ſariſante, nolahdets nerſ, kaſehz tu atſtahji mani weenu?" Sandorſ paſluſu balſi eefauzāſ.

Ku uſlitāſ kaſhda auſta rofa uſ graja kaflu, un preekſch wīna ſtahwoja kaſhđſ tumſchſ tehłſ ar mozeſka ſeju un leelām, tumſchām, jwehrodamaſ, nemeerigām azim!

"Segeđinaſ ahrprahtigaiſ!" graſſ Sandorſ eebrehzāſ.

„Ja, istais grafs Sandors Batianijs!“ melnais viņrs brehja un krita kā plešsīgs švehrs šawa wahrda laupitajam wirsū.

Breesmīgs, nejauts cebrežzeens atskaneja pils muhros un trizināja tumšo nakti.

Breesmīga zihna cesahtās.

Ahrprahtigais bija Sandoru pahrleezis jau pa pusei pahrī sinamai platformai, un draudeja to cegahst besdibenā eekšā, fleegdams un brehkdams:

„Biltneeks, tagad atreebschos! Dsiridi, tagad ees jobs pret jobu un ašs pret aži! Brauz lejā, brauz lejā un puhsti tur uš muhschigeem laikeem!“

Un vini zihnijās breezmīgi, uš nebehdū, uš weens otra galigu šamaitaššanu.

Bet ahrā stahweja Jarifante, firsta ners, un šmejhās, kā waj nu, pee šam winam riteja ašaras pahr waigeem, kuras zehlās aij leeleem šmeekštem.

17. nodaļa.

Leichtweisiš bahrenites atreebejs.

Aši, auksti rudens wehji puhta un Dozheima meesta eedšihwotaji fataišijās šanemt seemu.

Uš preeštera mahjas fleegšhna kuhnojās kašda meitene, wehš gandrihš behrna gabos, bahlū šeju un noraudatām ašim. Winas drehbes bija tiš nabadšigas, ka pat deedelneezei bija no tahm šakamās.

Durwis atwehrās un preeštera kalpone, Gunda, isnahja ahrā. Wina nolēzās lihbszeetīgi pee raudošhās meitinas un lihbszeetīgu balši waizaja:

Šannele, kahez tu raudi? Waj wiņsch tewi atkal šita?“

„Ja, mans weztehws šita mani ar krūti, tad mina mani ar kašjam un wašaja pee mateem pa leelo istabu no weena gala lihbs otram, un draudeja mani nolaut, ja es nepadošhotees wina prahtam!“

„Bet šo tad wiņsch no tewis pagehr, kas tew nahšās tiš gruhti ijpildit?“ Gunda jautaja.

„Winfch grib, lai es ejot pee farkanà Josta deenestà, un to es negribu, — labaf noslihzinajos Dozheima dihki!“

„Waj tad Josts ir tik breefmigs zilweks?“

To es nesinu, bet es domaju gan, ka winfch ir launs zilweks; man leefàs, ka winfch ir tikpat flits, kà mans wezstehws, Dozheima preefchneeks. Ja kahds palafa faufus farus mefchà, tad winfch tos leef bef fchehlastibas zeetumà, jeb ufleef leelu naudas fodu. Un kad es wiau redju, tad man ijeet aufsti fchirmuli zaur kauleem. Un kad winfch wakar bija pee mums, tād tas aplifa rofas ap maneem gurneem, peewilka mani few klahit un eefchuksteja man aufi:

„Nu, gan mehš ijlidhjinafimees un faderefim meeru!“

Hannele eefahka atkal raudat un nometàs preefch Gundas zelos jemè, bet Gunda wilka to augfchà, un eeweda raudadamu meitiku fchki, kur ta winaf pašneedfa maišes reezeni, apfmehretu ar fwaigu, dfehtenu fweestu, ko Hannele ar leelu ehstgribu apehda.

Bet fchini azumirfli tifa pee fchka loga peedaufits un kahda fkarba balš atfaneja:

„Hannele, he, Hannele, kur tu efi eelihdufi? Waj tu fchodeen nemaf neefi gulèt?“

„Wezstehws!“ meitene nobahledama eefauzàs.

Un nu parahdijàs kahds netihràs drehbès gefrbees wihrs, faufu feju, baltu bahrsdu, ftrupeem mateem, beffobu muti un fafchuwufchàm luhpam.

Hannele nu gahja tam lihdsi uf mahjam, trihzedama un drebedama, kà apfchu lapa.

Mi, un fchis „wezstehws“ jau eedams uf mahju to fchà un tà lamaja; — ko tas nabaga bahrenitei nedaris wehl mahjà.

„Pagaidi ween,“ wezais Kholmans (jo tà Dozheima preefchneeku fauza) dufmigu, ferkftedamu balši ruhza, „es tew rahdifu, katru azumirfli notupèt melnfwahrtfcha mahjà! He, faldmutigais preefters buhs tew gan laifam teizis, lai man neklausot wis, bet es tew peerahdifu, ka es ar tewi waru darit, kas man ween patihlàs, pat nofift, un neweens gailis nedseedàs pehz tewis.“

„Noftitat mani!“ Hannele raudofchu balši atbildeja; „jo tad tiffchu debefis pee mahtes, tur wina mani peexems un mehš fehdesim pee Peftitaja kahjam.“

„Reprahtiba!“ wezais, zeetfirdigais wihrs brehza. „Schihš pafamas es isdaufschu tew no galwas laufa! — Bet nu taisees, ka teezi projam, farkanais Josts gaida jau šen uš tewis tur lešā!“

„Ni, wezstehtin,“ Hannele bailigu balši eebrehzās, „tagad es šinu, — tagad nogeedu, ka tu mani eši winam pahrdewis par šposcheem baldereem!“

„Un tad tas ari tā buhtu,“ Kholmans brehza, „tad tew nam gar te nekahda dafa! Tew tīkai japaflauša. Zeb waj tu domā, ka es var wolti tewi lihšj šchim barojis, un waj tu neeši jau deesgan aprijusi? Waj tu gan newari laimiga justees, ka Josts tewis eefahrojees, kas tatschu war žitas, daudj labatas meitas peefawinatees!“

Un nu winsch jatwehra meiteni aij rokas, peeweda to pee Josta rateem, kuros reebigais wihrs gluschj meerigi sehdeja, pišpi smehkedams, un nejauku balši teiza:

„Nu, — fanemat nu štuki, un peeluhtojat pašchi, kā teekat ar to galā, tas gan ir spihtigs radijums, bet strahdat wina prot, to wina pee manis ismahzījusees.“

To teizis, winsch eesweeda pahrbijušchos meiteni Josta ratos, kuri tuhlin eefahka ritet un dotees projam uš farkanā Josta mitekli.

Šan reebigais wihrs mehginaja nabaga meitinu preezinat, pat aplampt un butščot, to wilkt šew uš klehpi, apsolidams tai dahrgas, kaitas drehbes, rinkus un špilgtus gresnumus, ja šchi tīkai buhščot iam buht laba un padewiga, bet Hannele eefauzās:

„Žejus, mans dahrgais Pestitajs, apschehlojees par manu nabaga dwehšeli!“

To šazījusi, wina išlehza iš rateem ahra, škrehja uš tuwejo „Warschudihki“, un to šafneegusi, eelehza tajā eelščā, ka uhdens ween notschlakšteja!

Josts išbijās.

Winsch gan wehl kleešja: „Hannele, — Hannele, — ko tu dari! — es apšolos“ — — — bet par wolti, „Warschudihka“ uhdeni Hanneli jau bija aprijušchi, kamehr Josts aij bailem usfita firgam ar pahtagu un šehdās mahjup, un ueredšeja wis wairs, ka Hannele usnahza atkal wis uhdena un nopuhlejās kluht malā. Bet at, winas kahjas šatinās dihta šefajās šahlēs un Hannele eefahka grimt, pee tam wina škani eekleedās, jo uhdens jau šahka špeestees mutē.

Šhini bailigajā azumirkli parahdijās dihta malā kahbs špehzigš wihrs, kuresch tuhlin eelehza uhdenti un iņnesa pahrbijušchos meitinu malā.

Tab to zeeschafi eenehmis rokàs, dewàs meschà eefschà, arwee
 dsikati un dsikafi, kamehr nebija aifneedfìs alu, pee kuras ee
 stahweja kahda skaiста seeweete, un kura laipnu balsi jazija:

„Anton, ko tu tur neši? Tu tatschu neši scho meitinu eer
 nojis?“

„Istahwu to is „Warschudihka“ uhdeneem,“ Leichtweifis atbildeja
 „Gesim alà eefschà, warbuht ka warefim to wehl atdsihwinat.“

Un rè, pee filtajàm leesmam Hannele usmodàs un waizaja:

„Kur es esmu? — Mamina, waj esmu pee tewim debefis?“ —
 Waj dabuschu drihj redset mihlo Deewu?“

„Ne, behrns,“ Lore atbildeja, „tu esi wehl wirs semes, bet pee
 labeem zilwekeem. — Sati, meitina, kadehl gribeji nogalimatees?“

Un nu Hannele pastahstija wisu, itin wisu, Lorei un Leicht-
 weifim, kas bija notizis; pee tam laupitajam usleesmoja azis dufan
 un atreebibas uguns, un kuresch beidsot skarbu balsi jazija:

„Ja gan, es pasihstu scho wezo negehli; winsch ir beidsamais
 blehdis un wilneefs, kas ar nabagu zilweku sweedreem augtojàs un
 sawu amatu min jem kahjam. Labi, wina mehrs ir pilns, jo es
 domaju tam atreebtees.“

Un kad Hannele bija atkal tiktahlu atspirgusi, ka wareja at
 staigat, tad winsch eedewa tai kahdu selta gabalu, fazidams:

„Gj meerigi atpakal pee sawa wezstehwa, es gahdashu par to, ka
 tew klahfees labafi.“

Hannele nobutschoja Lorei roku un pateizibas asaram azis, wina
 atstahja Leichtweifa alu un dewàs mahjup. — — — — —

Bezais Kohlman's sehdeja pee sawa rakstamgalda, uš kura atrada
 laba tšhupa naudas, kuru winsch wairak reises no weetas pahrska-
 tija ar leelu leelo labpatišchanu, kamehr Hannele guleja lopu kuhri
 furà ta bija šlepen eelihdufi, bihdamàs no wezà wihra šteeneem.

Kohlman's rehkinaja un rehkinaja, bet ka newareja, ta newareja
 tift galà.

Bet nu ari kahds peedausija pee wina loga.

Winsch patehra sawu kruti un skarbu balsi jautaja:

„Kas tur?“

„Mikel Kohlman,“ kahda seeweefcha balsis atbildeja, „es nahfi
 juhs waizàt, waj negribat taifit kahdu labu weikalu, pee tam juhs no
 welnifat peezdesmit dukatus. Juhju tuwumà ir apšlehpées kahds kawaleers

tas jums samatjās tuhlin augšchā mineto ūmu, ja juhs tam ūratstai
tīfai paši, ka wiņsch waretu atkal zetot tahtati.

„Beezdesmit dukati,“ Kholmans murminaja, „ha, leeta war eet.“
Tad druszin apdomajees wiņsch teiza:

„Bet tur tas wihrs ir? — Kapeh3 wiņsch nenahf ūhurpu?“

„Wiņsch neusdroschinajās to darit,“ ūwešchā atbildeja; „bet ja
juhs gribat naudu nopelnit, tad panemat kahdu pašes formularu im
nahfat man lihdsi, tāpat panemat ari lihdsi tinti, ūpalwu, lafu un
ūeegeli.“

„Labi,“ Kholmans no mantas fahribas dsihts eesauzās, „pagaidi
tīfai druszin, apwiłfūchu tīfai beesafus ūwahrfus, jo ahrā ir deesgan
aufūts laiks.“

Un tad wiņsch ar wiūam leetam bija kahrtibā, tad ūawu fruti
panehmis, wiņsch iūgahja ahrā.

„Uj kureeni juhs mani wediūat?“ tas jautaja.

„Gan juhs to redūeūat,“ ūewas atbilde ūkaneja.

Un nu wiņi gahja un gahja, pee kam noslehpumainā ūewete
eetinās arweenu zeūschafi laūatā.

Beidūot wiņi nokluwa pee kahda meūcha ūuhra, aij kura pāroh-
bijās kahdas pils muhri.

„Deews Klungs,“ Kholmans eesauzās, „ta jau ir aūinspils!“

„Ja gan,“ zela wadone peemetinaja, „tur jau atrodās muhju
kawaleers.“

Wiņi eegahja pa kahdeem maseem wahrteem pils pagalmā eekūchā
un dewās pa to uj preeūūchu, gribedami eekluht pili eekūchā.

Bet te uj reifi Mikels Kholmans tīfa ūagrahbtis aij rihtles un
ar weenu paūchu gruhdeenu nosweeūtis ūemē.

Un ūhini paūchā azumirfli uūmetās uj wiņa fruhitim kahds
ūtipris wihrs.

„Mikel Kholmān, waj tu mani paūhūsti?“ tas aijūmakuūchu balūi
jautaja, uj ko wezais wihrs, atraūdamees nahwes bailēs, atbildeja:

„Es paūhūtu tewi, — ūinu ari ka eūmu paūudis! — Tu eūi lau-
pitajš Leichtweifis. — Blehdi, tu eūi mani eewihlis ūlasdos! — Tu gribi
mani nokaut!“

„Nokaut?“ Leichtweifis mehdoūchu balūi atbildeja, „ūchahds jods
ir par weeglu preeūūch tewis, tu zeetūirdigais, ūannais wihrs, ne tu
dūihwofsi, bet lā nabags, pirms tu mirūi!“

Un nu winsch safehja wezim rokas un kahjas, pazehla to us augſchu un palahra to us kahdu ahki, kas atradās muhra ſeend, ſagidams:

„Nu tā, karajees tu nu ſche, kamehr eš eſchu nolaupt tarwu ſeltu un ſubrabu, no kura tew nepališs wairs ne ſarkana graſcha, un kamehr eš nodedſinaſchu tarwu mahju, lai tu rihtā waretu tā nabags, noſkatitees uš ſawas bijuſchās bagatibas pelneem!“

Leichtweifišs gahja, bet Kohlmanš ſauza winam pākaſ:

„Apschehlojatees par mani, laiſchat mani walā, — gribu jume dot leelu apaļu ſumu par ſawu brihwibu, un neiſpoſtat manu ihpaſchumu, manu mantibu, kuru ar ſuhreem, gruhteem ſweedreem eſmu ſakrahjiš. — Apschehlojatees! — apſchehlojatees!“

„Tu neſi ſchehlaſtibas zeeniš!“ laupitajš atbildeja. „Tu eſi nabagus iſkhlajis, toš ſpaidijis un ſpihdſinajis; tu eſi netaiſnu mantu peeſawinaješ un beidſot patš ſawu meeſu un aſini pahrdewis ſarkanaſam, nejauſajam Joſtam!“

Karajees nu te un nomirſti badā, un kad tu redſeſi leeſmu gaiſchumu, tad ſini, ka taš wišs, kaš tew lihds ſchim peedereja, kriht uguns leeſmam par upuri!“

To teiziš winsch aiſgahja projam, lai waretu ar Lori un Rorbeku fatiktees, kuri meſcha malā uš to gaidija, un iſpildit ſawus draudus, kuruš winsch pret Kohlmani bija iſgruhdiš, un kuruš winsch, ar ſaweeteem ſpehkeem, ari iſpildija uš mata.

Drihš ſtahweja Mikela Kohlmana ehkaš weenāš leeſmāš un pret debefim atſpihdeja leelš gaiſchums, kaš paſludinaja ari wezajam, uš ahka karajoſcham wiſtram, ka atreebibāš ſtunda ir klaht, un ka wina mantiba krituſi, zaur laupitaja Leichtweiſa rofu, karſtajam elementam par upuri uš wiſeem laiſkeem, kamehr atreebejš patš ar ſaweem beedreem ſteidſāš nokluht droſchajā paſlehtuwē, tuuſchajā klintš-alā.

18. nodāļa.

Altaš inkwiſizija.

Gunda, mahžitaja Bruno kalpone, netoerēja ceimigi, jo netoerēš Hanneleš neapſlauſchamāiš liktenš gahja winai pec ſirdš, bei uri paſchāš.

Winas ņaistās fruhis zilajās augšchup un lejup un winas gara-azu preekščā stahweja kahda wihra mihligā aina.

Un ņchis wihrs atradās ar to sem weena un ta pašča pajumta.

Tas bija jaunais garidsneeks, Bruno.

Ari ņchim neņlahjās wis labaki.

Ari winšč nogiba, ka ņchis Gundu, ņcho neiffakami ņaisto radijumu mihlejoj.

Winšč gan zihnijās pret ņcho aistleegto mihlestibu, bet par wolti. —

Tomehr winšč apnehmās ņcho mihlestibu pašlehpti fruhis uņ wifseem laifeem un nelaut winai walu.

Ari Gunda domaja un darija tāpat.

Tak ņchini nakti wina kā newareja, tā newareja aismigt, bet groņijās no weeneem ņahneem uņ otreem, kamehr winas luhpas eesahka peesaukt ņwehto Mariju, lai ņchi palihdjetu apņlahpet kwehlojoņcho mihlestibu uņ pateri Bruno.

Ak, un wina newareja wairs ilgaki gultā palikt, bet uņgehluņees aiggahja pee loga, kuru ta attaiņijusi paleezās pa to ahra, lai waretu eeelpot ņwaigo, atņpirdņinoņcho gaiņu.

Bet tiklihdņtas bija notizis, wina eesauzās:

„Jeņus, Marija! — Kholmāna mahja deg! — Uguns, — uguns! — Tur nu ņadeg ņawos grehkos zeetņirdigais wihrs!“

Wina noņkrehja ahtri pa trepem ņemē un eezirtās patera Bruno gulamkambari, kur ņaistais wihrs guleja, iņstepees uņ baltajeem ņpiltweeneem, un ap kura luhpam rinkojās ņaldi, mihligi ņmaidi.

Un nu wina aismirņa kahdas ņekundes ugunsgrahka ainu un uņņatija guņoņcho wihru kahram azim, un kuram nu wina tuwojās, kamehr winas luhpas murminaja:

„Tikai weenu weenigu reisi, tikai weenu weenigu reisi gribu buht laimiga!“ Un winas luhpas uņņpeedās lehnām uņ patera Bruno ņmaidoņchajām luhpām.

Bet nu ari wina mute atdarijās un winšč palehnu balņi eesauzās:

„Gunda, Gunda, — mana ņaldā Gunda!“

Wina roņas iņsteepās, aplampa ņaisto buhti un wilka to ņew flahht, ņazidams:

„Mana ņirņuina, tu manā weenigā, buhņim laimigi, laimigi wis-
maj ņapnōs; laid ņluhptit tawu ņaldo mutiti, lai baudu pilnigu ņwehllaimibu un preek!“

Un Gundas rokas aplikās ap mihlotā wihra kaklu, kamehr wina
luhpas fastapās un šaspedās zeešči kopā.

Bet nu preesters, dikti eefleegdamees, atgruhda Gundu ar tahdu
šparu atpakal, ka ta tikko nenofrita no kashjam semē.

„Rošt no manim, tu ellischkigais kahrbinatajs! Tu nedrihsti
mani laupit! Ha, tas naw wairs nekahds šapnis, — ai, — esmu
grehkojis, — esmu grehkojis!” Un ismīšis winsch pašlehpā šawu
galwu mihstajos špilwenos.

Bet ahrā bija dširdami šauzeeni:

„Uguns, — uguns! — Dozheima preešchneela, Kohlmana
mahja deg! — Palihdsat, palihdsat, — uguns, — uguns.”

Un nu ari Gunda šauza: „Uguns, — uguns! Zeenigais kungs,
Kohlmana mahja deg.”

„Deews peemeklē grehtus; ari mani winsch šodis!” ij pātera
mutes atskaneja. „Eles uguns tur un šche! — Tur winsch aprij
kahda grehžineela mantibu, bet šche, manās kruhtis, manu twehlošcho
firdi!”

Gunda iškrehja rokas lausidama no istabas ahrā un aiškrehja
uš ugunsgrehta weetu, ap kuru stahweja daudš semneeki, bet neweens
nemešginaja uguni dšehst.

„Šchešligais Deews!” Gunda kleadja, „kapehž juhs tā stahwat,
kapehž nemešginajat dšehst uguni?! Waj juhs nedširdat, ka lopi
blauj un mauro?! Šeratees tatschu pee darba! Juhs jau daudšreif
esat weens otram palihdsėjuschi iškruht ij nelaimēs laukā!”

„Bet šchoreif uguns dara mums preeku!” dajchi semneeki atbildeja.
„Waj mums gan japakustina pirštis, kad eenihsta wihra mahja deg,
wihra, kuru wiši eereehj lihbj kasklam?”

„Un kaut ari tas pats beigtos karstajās leesmās, tad ari mehš
nekustefimees!” kahds resnis semneeks eesauzās. „Vai tikai zep, lai zep
ween!”

„Ha, ha, — hi, hi, hi!” kahda weza nejauka šeweete šmehjās,
šeweete, kura tika šaukta par „Dozheima raganu” un kura nu šauza:

„Redšat, redšat, tur Kohlmana melnā dwehšele iškrehja zaur
juntu ahrā! — Ši, hi, hi, — redšat, redšat, — wina gan grib dotees uš
augšchu, — uš debesim, bet redšat, — redšat, wina attriht atkal at-
pakal, uguns leesmās eekšhā! — Ši, hi, hi!”

„Kapehž nedšehšchat uguni?” kahda gaischa balšs eesauzās. „Šo
juhs stahwat?”

„Zeenigais tehns,“ lahds godats, bagats semneeks atbilbeja, „juhs jau paschi sinat, ta wezais Mikelis Kohlmanš ņho ņodu pilnigi nopelnijis. Mehš winu eenihstam, tā mehri, un mehš daritum paschi ņew slistumu, ja mehš mehginatum: wina mantibu glahbt!“

„Bet tatschu winu paschu juhs glahbsat?“ preesters jautaja.

Wisi zeeta kluņu.

„Tā tad juhs gribat palikt par ņeptaweem? — Kas juhs ir eeželis par teefneņheem zitus ņodit? At juhs, zeetfirdige zilweki!“

„Bet kur ir Hannele?“ Gunda bailigu balņi eesauzās. „Waj neweens winu naw redņejis? Hannele, Hannele, — kur tu esi?“

Semneeki ņakustejas, tomehr neweens nemehginaja Hanneli glahbt. Preesters norahwa kustu no kruhtim, pazehla to augsti gaisā un ņanu balņi ņauza:

„Man paņat, Dozheima wihri! — Kas ņawu Pestiitaju mihto, tas lai nahņ man paņat uguns leesmās!“

Bet neweenam semneekam negribejas dotees redņoņhās breeņmās eesĶā un mehginat nelaimigo behru glahbt.

Titai Gunda nostahjas paterim Brunojam lihdsās.

„Gunda, ej atpaņat!“ jaunais wihrs pakluņu balņi teiza. „Gan ņinu, ta tu esi droņefirdiga, bet tur leesmās draud nahwe un post!“

„Es negribu wairs dņihwot, ja newaru buht juhsu tuwumā!“

„Nu tad nahj; — waj nu mehš winu iiglahbsim, jeb kopā mirsim!“

Un roku rokās ņatĶrusĶees wini gahja degdamai ehĶai klahņ.

„Nemat ari mani lihdsi!“ lahda jauna zilweka balņs atņa-
neja. „Gan es pats esmu kroplis, bet azis man ir labas.“

Un nu parahdijas lahds bahls, jauns wihrs, kursĶ nahja
libodams, atņeedees uņ diweem kruĶeem.

„Spehlmanu Franzis,“ semneeki ņatĶukņtejas.

„Nu las tam par behdu, tam jau weens daudsums, waj dņihwo jeb mirņt. — Dakters winam jau ņen teizis, ta winsĶ buhsĶot tā Ķā tā drihj mirņt.“

„Spehlmanu Franzis ir Hannelē eemihlejees,“ Dozheima ragana ņehĶņteja; „winsĶ grib ņlaisņo, bahlo buhti glahbt, — hi, hi, hi! — Reilgi atpaņat redņeju tos sem leepas ņahwam, kur winsĶ tai ņehleja un dņeedaja preeņĶā ņaisņas melodijas.“

Bet jaunais, kroplais wihrs nelifās ņhos wahrduš ne dņirdot.

Uf ſaweem krukem ušmetees, wiſch gahja preeſterim liydfās, un uſ wina fejaš laiſtijās leynums un paſchapiſiniba.

Wini gribeja dotees pagalmā eekſchā, bet no wiſam puſem nahza preti karſtiaš uguns leeſmaš un duhmi.

Ko nu da-t?

Wini palika ſtahwot. — Labs padoms bija dahrgs.

Bet ſhini paſchā azumirkli atſprahga ſtalla durwis walā un milſigs bullis iſſtrehja ſchnahkdams ij ſtalla, — kurſch karſteem duhmeem jau bija pilns, — ahrā!

Wina azis ſwehroja un groſijās, kā ugunigi rati un draudeja ſaweem aſajeem rageem ſamaitat käturu, kaš tam gabitoš zelā.

„Wehš eſam pajuduſchi!“ preeſterš eeſauzās.

Un tā ari gandrihš notita.

Wiſch nogruhda Franzi ſemē un nu iſtikās tā, itin ka wiſch buhtu to iſurbis ſaweem rageem zauri.

Sawās bailēš jaunais wihrš bija aiſſweediš krukus projam un notritis uſ ſahneem ſemē; tomehr wiſch pazehla galwu un eeſauzās:

„Schigli, ſchigli, — dodatees ſtalli eekſchā, — tur buhš Hannele!“

„Nahtat, zeenigaiš tehwoš,“ Gunda ſtubinaja preeſteri, „nahtat, eš zeru, ka Franzis runā pateehibu. Deewš dara daudſfrei brihnumuš un pamahj mumš, kaš mumš darams!“

Un nu wini eegahja ſtalli. Un, aſ, iſchetraš gowiš bija jau noſlahpuſchāš, tikai minetam bullim bija iſdeweew iſmuſt no nelaimes weetaš ahrā.

Wini ſtatijās wiſaplahrt, un rē, ſem kaħdaš fileš guleja Hannele ſaldā meerā, itin kā nekāš nebuhtu notizis.

Kaħdš mitriš ſahtu maiſš bija tai uſkritiš uſ galwu, kaš winu no noſlahpuſchanaš bija paſatgajiš.

„Hannele,“ Gunda brehza, „nabaga behrnš, zeleeš augſchā, — zeleeš augſchā!“

Hannele uſlehza kaħjās un wehl meegaina buhdama murminaja:

„Ne, ne, — eš neeſmu wiš pee ſarkanaš Joſta; eš eſmu pee ſawām gowim!“

„Tu eſi ſamaitaſchanaš tuwu!“ Gunda brehza, kamehr paterš Bruno to ſakampā un iſneſa ahrā.

Tomehr winuš maš kaħdš pamanija, jo ſemneeki atradaš leelā uſtraufumā.

Wenhjch bija leesmas dfinis tahkati un kahdas trihs padsmit mah-
jas stahweja weenās leesmās.

Semneeki brehza un kauza, kā bej samanaš. Wini wehl nemaj
neatjehdšās, kas nu buhtu darams; turpreti lahsti un lamašchanās
wahrdi ween bija dširdami. Un kad preesters, Gunda un Hannele
gribeja eet pahr tirgus laukumu, tad dewās wineem preti leels jemneeku
bars, kuri kleeđsa:

„Waj tā palaidneeze wehl dšihwa!? — Waj ugunspeelizeja
wehl dšihwo?!“

„Nahtat, nahtat, šaraustifim to gabalos, jo titai zaur winas
wainu mums jatop par nabageem! — Nahtat, nahtat, fitifim to nost!“

„Waj juhs ešat palikuschi ahrprahtigi?“ paters Bruno kleeđsa.
„Runašim wehlaki par šcho leetu, bet tagad steidsatees Kholmāna
pagalmā un glahbjat Franzi, kuru wehršis šatreeza un kurešch newar
šem nekahdejabi palihđjetees!“

Franzis bija labi eeredšets radijums, tapehž kahdi jauni zilweki
steidsjās uš sinamo weetu turpu, glahbt nelaimigo jaunekli, kamehr
leelais jemneeku bars aplenža preesteri un nolamaja Hannele uš ne-
gogigato wihi.

„Šchi, un neweens zits, ir uguni peelaiduši,“ meestiina štrihwers
brehza. „Bezais preešchneeks to daudšreis spihđsinaja, tapehž nu wina
tam atreebjās; bet nu mums wišeem jazeesch lihđši!“

„Ja gan, ja gan,“ jemneeki kleeđsa zits aij zita, „šerat to zeet,
guhštāt wianu un eejweedišim to atā!“

„Klusu!“ preesters pawehlošchu balši šauza. „Pašaidat wehl
azumirkli, ja juhs ešat křištigi zilweki!“

Klujums eestahjās, kamehr paters Bruno pazehla křustu, un to
Hannelei preešch azim turedams šazija:

„Hannele, leez šawu roku uš šcho šwehto simbolu un šwehri
Deewa un zilweku preešchā, ka tu eši newainiga, un ka tu uelo par
uguns izšelschanos nefini!“

„Bet ai, Hannele neaiškāra wis křustu, turpreti noleeza galwu uš
křuštīm un kluseja.“

„Ja, ja, — šwehrē, šwehrē,“ jemneeki brehza.

„Ši, hi, hi, wina newar šwehrēt!“ meestiina ragana kēhrksteja.
„Ir uguni peelaiduši; winai wajaga mirt!“

„Hannele, apdomā jel, ko tu dari,“ jaunais preesters teiza,
„šwehrē tatschu; es šinu, ka tu eši newainiga!“

Hannele neswehreja un nokrita patera preekschâ zelos.

„Newaru swehret,“ wina salaustu, trihzoŝchu balŝi teiza, „newaru, newaru!“

Dŝiŝch, draudoŝchŝ klufums eestahjäs, tika aukstais rudens wehŝch puhta, un tahtumâ bija dŝirdama ŝewu un behruu waimanaŝchana un brehŝchana, kuras un kuri nu bija palitufŝi beŝ pajumta.

„Ko tu eŝi darijuŝi?“ paterŝ Bruno bailigu balŝi ŝazija, pee lam winŝch atkaphäs no Hanneles kahtus ŝolus atpaka. „Ko tu eŝi darijuŝi, peelidama roku pee ŝawa wezŝtehwa ihpaŝchuma! Waj gan Deews tewi bija kaŝrdinaŝchanaŝ brihdi pawŝam atŝtahjäs?“

Bet Gunda peegahja Hannelei klaht un roku pazehluŝi, ŝtanu balŝi ŝazija:

„Un kaht wina pati ŝazitu, ka wina buhtu uguni peelitufŝi, taht es to netizetu. Skatatees taŝchu uŝ winaŝ newainigo ŝeju; waj wina neiŝŝkatäs engelim lihdsiga? — Nâ nu gan ta waretu paŝtrahdat tahtu ellifŝchigu darbu?“

„Gunda, ej noŝt, no ŝchihŝ laundares!“ preeŝterŝ eŝaujas. „Wina ir ŝawu paŝtrahpumu atŝinuŝi un dabuhs zaur teeŝu peenahŝchu ŝodu. — Laudis, ŝaŝeenat tai rotas uŝ muguru un aiŝwedat to uŝ manu mahju; tur es eelifŝchu wina pagrabâ, kamehr nebuhs Wisbadenes teeŝneŝchi atnahŝchu un nehmuŝchi to ŝawâ ŝinâ.“

„Nedarat to, nedarat to!“ meeŝta ragana brehja. „Ja juhs aiŝwedifat to preeŝtera namâ, taht wina iŝbehgs. Waj juhs neredŝat un nedŝirdat, ka patera ŝkaiŝtâ kaŝpone wina aiŝŝahw?“

„Bet ko taht lai ar to daram?“ ŝemneeki jautaja. „Mums maj laika, jaecet dŝehŝt uguns.“

„Un juhs neŝinat, kaŝ daramŝ? Aminatees taŝchu, ko ŝenaki ar dedŝinatajeem un dedŝinatajäm darija; — winaŝ nolika ŝem atas intwiŝzijas!“ ragana kŝehŝŝteja.

„Ja, ja, — taŝ ir pareiŝi, — taŝ ir prahtigi!“ wairaf ŝemneeki kŝeedsja. „Uŝ afu, uŝ afu, ar leelo noŝeedjneezi!“

Un wairaf ŝemneeki peeŝtrehja nelaimigajai jaunawai klaht, uŝrahwa to no ŝemes augŝchâ un eŝaŝka ŝteept uŝ atas puŝi.

„Nelaimigee, ko juhs gan eŝat eedomajuŝchees darit?“ paterŝ Bruno ŝingru balŝi ŝauza. „Weenigi teeŝai peenahŝkaŝ ŝpreeŝt ŝodu, bet ne jumŝ!“

„Zeenigais tehws,“ meesta slihveris šazija, „laujat mums pilnu walu. Darat juhs ņawu peenastumu un eġat pee labeem, deewbijgeem laudin, bet gar laundaritajeem jums naw nelahda dala; toš teesajam mehš.“

Un wairaf wihri šagrahba Hannele un nefa to uġ aku sliħzinat, uġ aku, kura atradās Dozheima meesta widu, un ar labi paaugstu muhri apmuhreta.

Dašhi šemneeki ezirtās weefnizā, jo uġ šheem joleem wajaġseja šmeš lahdas glahšes šihwā.

Beidsot wiini atradās pee akās.

„Kaš ušnemas buht par bendi?“ wairaf balšis atškaneja.

„Ah, te jau ir šwehrigais Rokus, Wišbadenes bendes palihġs!“ lahdā balšs eešauzās.

„Bahlā meitina, — škaišiā puġite, nahġ, nahġ manās rotās, — gribu tewi apšampt, gribu tewi butšġot pirms tewi nošliħzinaju!“ mešhonigais šilweġs nirġajās.

Hannele nogihba aiš šauna un bailem.

„Un nu špaini eeġšhā!“ ragana kleeġša. „Bet peešeenat kreetni wiini špainim klahġ, lai nešsmuht!“

„Turi muti!“ Rokus atġirta. „Bašs šinu, šā ġadara. Arē, paštatees, wiina newar wairs ne paġuštetees!“

To išgruhġis, wiinšġ peešpeeda nelaimiġās meitinas laħġas pee ġelwas un eešpeeda nabadsiti špaini tā eeġšhā, ša ta newareja ne pirtina paġuštināt.

„Ušmanatees, Dozheima wihri,“ Rokus eešauzās, „un redšat, šā laundares šoda.“

Wiinšġ šatampa windu un laida špaini ar nelaimiġo upuri leħnam atā eeġšhā.

Dġiġšġ klusums eešahġās.

„Keleekat tai tuħliħ mirġ!“ ragana breħġa. „Leekat tai kreetni špahreditees! Ģi, hi, hi, — wiinai wajaġa moġitees, wajaġa štenēt un waidēt, ġitadi šamaitās muħšu ġautribru, muħšu reto preeku, welkat to atkal augšhā, pirms wiina mirġ!“

Un Rokus paġlaušija raganas mahġeenam.

Wiinšġ ušwilkā špaini atkal augšhā, ša uħdens ween nošškġhda uġ wišam pušem.

Hannele bija wehl dšihwa; wiina atdarija aġis un štatijās bailligi uġ wišam pušem.

Bet ragana peezirtās tai klast, eegruhda ar truki wairaf reises fahnos un gihmi, eesautdamās:

„Saki, saki mums, kas pamudināja tevi tawa weztehwa ehkam peelift uguni. Saki drih, — warbuht ka tad atstahsim tevi dsihwu.“

„Deems juhs sodis, — sodis zaur šawu rihku — laupitaju Leichtweisi!“

„No wina teiza?“ semneeki zits zitu jautaja. „Wai, nelabais, kad tikai breešmigais laupitajs neejauzas pulkā!“

„Un kas par to, ja winsch to ari daritu?“ kahda špehziga bals šauza. „Kas par to? — bet kapehz juhs drebat un trihzat, kad dsirdat laupitaja wahrdu? Leichtweisis un Lore naw nekās wairaf, tā ubagi, negehli un nelgās!“

„Ja, — ja, — negehli, lupatas!“ meesta ragana, peemetinaja; bet tahstati wina uu wairs uetifa, jo winas galwa krita ar leelu lih-kumu no rumpja un eekrita atā, kueas uhdens nu peenehma šarkanu krahju.

Un uš atās muhra pakahpeeneem stahweja flais, špehzigs wihrs, — laupitajs Leichtweisis.

„Dozheima wihri, waj juhs pasihstat mani?“ winsch kleeđja. „Es esmu Antons Leichtweisis, laupitajs, mescha-saglis, newainibas šargs un atreebejs. — Schini azumirkli esmu ar zilweka asinim apgahnjis šawas rokas, gruhsti pahrkahpumi gul uš manu firdi, esmu istumts iš zilweku fabeedribas, esmu pašudinats, — esmu tekuls un behglis, no kura katris atraujās, bet tomehr stahwu daudj augstati par jums, kas juhs newainigu behrnu eedroschinajuschees teesāt un mozit. Re Hannele, bet es peeliftu uguni Rohlmana ehkam, — wihra ehkam, kas nabadšibu eeskatija par šawu mantas kambari. Bet klaušees, Rokus, ar tevi išdarischos wehlati, bet tagad taisees, ka teezi projam! Un juhs ziti, ejat un glahbjat šawas ehkas un uemat scho meitinu, leekat to šawā šlimnizā un lopjat to tā, ka wina paleef wesela; bet ja juhs tā nedarisat, tad es juhsu meestu nopostischu lihdi pamateem un ne akmens nepaliks weens uš otra! Dsirdat, bahbas, es juhs sodischu ar tahdu sodu, kahdu juhs neesat wehl nekad peedšihwuschji. Manās rokas stahw atreebibas pilnwarā, kuru man pats Deems dewis!“

Rokus nu aischmauza projam; bet wairaf rokas panehma Hanneli un aijnesa to uš weetejo šlimnizu, kura atradās jau Franziš.

Mescha malâ sagaidija Lore sawu wihru, Leichtweisi. Wina no-
zàs un nobuschaja wina asinaino roku, dsiki kustinatu balsi sazidama:

„Tu neesi laupitajs, tu esi warons, tu esi newainibas fargs!“

Bet winsch apkampa sawu dahrgo Loriti, un abi aishghja us sawu
mitelli, sinamo klints = alu.

Bet otra rihâ paters Bruno guleja zetos nometees us altara
patahpeeneem un luhdja firsnigi Deewu.

Septinapdsmit ehkas bija nodeguschas un behdas un posts waldija
Dozheima meestâ, kamehr wina preekschneeks, wezais Kholmans karajâs
afinspili us dseljscha ahka.

Winsch gan bija wisadi nopuhlejees, sewi kâ nekâ atswabinatees
no nepatihkamâ ahka un zeetajam sâitem, bet wina puhles bija pa-
likuschas bes sekmem.

Winsch zeeta leelas mokas. Tomehr neween meefigas, bet ari
dwehseligas.

Pehz gaisa eelposchanas zihnidamees, winsch gaudoja!

„Wai, wai, — wisu sawu muhschu esmu krahjis un taupijis un lizis
grafi pee grafischa, esmu nehmis no kura ween waredams, atraitnes un
bahriini ir raubajuschji pee manam kahjam, kad es tos nopluzinaju, —
un tagad, — tagad, weenâ weenigâ nakti, man wajagot wisu, wisu
pajaudet! Ja, — ja, — tã sazija laupitajs! — ja, — ja, — tã
winsch teiza! — Ja gan, — winsch sazija, ka buhschot mani padarit
par nabagu, — par deedelneeku!“

Laudis, kerat tatschu winu zeet! Kerat, — kerat, — turat, —
turat winu zeet, un nelaischat to wairs walâ!“

Bet kas tur?! — Jaunas bailes sagrahba wezã wihra dwehseli!
— Kas tur? — Waj gan nelabee gari pasprutuschji walâ! — Diwi
wihri zihnâs breefmigi, kã gari, naktis tumfiba. Winu sejas istatâs
ahtraki pehz mironu sejam, nekâ pehz dsihwajo sejam. „De ir welni!“ Mikels
Kholmans tumfchu, gaudofchu balsi eesauzàs! — „Weens no teem isleekâs
buhst pats welnu wirfneeks! — Hui, kã winsch lotâs, kã winsch sametâs,
— hui, kahdas winam breefmigas azis. — Un kad winsch ar meln-
bahrsdaino wihru buhs gataws, tad winsch nahks pee manis. — Jesus,
— apscheljoees! — Es nogeedu, ka paleeku ahprahhtigs!“

Un nu winsch mehginaja luhgt Deewu, to winsch jau ilgus
gadus nebija darijis.

Ba to laiku melnbahrsdainais wihrs tika no sawa pretineela
uswarets un nosweests semē, un kas nebija nekâs zits, kã

Segedinas ahrprahtigais, un furam nu grafs Sandors eebelsa jobena spalu par galwu tà, ta tas uf weetas fatima.

Grafs Sandors bija šawu pusbrahli ušwarejis.

„Schoreis es tewi labaki aptalpošchu!“ wiasch paklušu balsi leiza: „Sche, schini klušajà pili, tew wajaga mirt un pašust uf wiseem laitem!“ Un nu wiasch pazehla šawu roku, eesautdamees: „Mirsti nu, graf, lai woru tatschu reij buht weens pašaulè! — Mirsti, nelecti, un šapuhsti šchajos wezajos, mitrajos muhros. Tschigana Lajasa dehls buhs ihšais grafs Watianijs, un eeguhs leelo mantibu, un dšihwos un preezisees!“

Un nu wiasch gribeja eegrucht ašo jobenu šawa pusbrahla fruhšis, bet schini pašchà azumirkli to kautkas sewišchks uštrauza.

Rejauts, breesmigs eekleedseens atskaneja tumšajà nakti.

Grafs Sandors šarahwàs, un rokai iškrita jobens.

Wiasch štatijàs bailigàm azim wisaptahrt.

Bet kas tur?! — Kas tur pee muhra?! — Waj tas nelectàs buht zilweks?!

Ta gan, leelais melnums pee muhra bija zilweks, lai gan šawilkis gandrihs kamolà.

Sandors paštatijàs zeeschafi uf nelaimigo wihru, un wiam litàs ka io pašihstot.

Wiasch peegahja tam klast.

„He, — wihrs, waj eji Mikels Kholmans, jeb tikai elles wahneklis?“ wiasch ušbudinatu balsi jautaja. —

„Esmu Kholmans; bet pirms runajam tahtaki, luhdsu, pašat man, ka neesat dšihwais welns! Ewehrejat man Deewa wahrda, ta neesat welnu wiršneeks, bet pateesi muhsu firsta mihtulis, grafs Sandors!“

„Esmu grafs Sandors Watianijs, un esmu loti sinkahrigs, kas gan juhs sche uštahris un eelizis schahbdà neapškaušchamà stahwoki?“

„Čaupitajs Leichtweifis,“ škanēja wezà mozekla atbilde. „Luhdsu, grafa lungs, atpestijat mani no schihm šaitem!“

Sandors išwilka nashi un pahrgreesa Kholmans šaites un nolaida nelaimigà wihra ķermeni semè.

Mikels Kholmans bija beš šamanas.

„Lai wiasch nu ari mirst, wezais šihštulis. Pašauke neko daudš nepašaudès pee schi wezà rakara. Bet man ir schini nakti atgadijus laime; jo esmu tizis wakà no šawa pretweesa, ihšis grafa Watianijs, bet schim nelgam, schim šihštulim un ašinsjuhzejam listens nolch...

miri! Welns, — laimigas domas! — Kà buhtu, ja es sawu pretineeku pafaru uj ahti, Kholmara weeta? Ja, — ja, — tà buhs labaki, — un ja winu kahds atradis, tad tatschu newares fazit, ka es to no-fahwis.“

Un winsch panehma toz paschus strikus, ar kureem Kholmara rofas un kahjas bija safetas bijuschas, un safehja ar teem nu sawa nelaimiga pretineeka kahjas un rofas un tad usfahra pamiruscho Segedinas ahrprahtigo uj sinamo ahti. Un to padarijis, winsch dewas ahtri projam. Bet kad winsch firsta Karla neru nekur neeraudsjia, tad wina luhpas murminaja:

„Brihnischfigi, fur gan schis kupris palizis; bet labi, ka winsch naw redsejis, kas te nupat notika. Buhschu prahtigos un nesazischu tam ne wahrda par notifuschu. Bet ko gan fazis firsts, ka neesmu notwehris Gundu? Nu, nekaz, gan winsch skaisito skutli aijmirsis; bet es gribu labaki kahpt ellè, nekà wehl reij eet schini safodità pill celschà!“

Astonas deenas jau bija aistezejuschas no ta laita, kamehr Dozheima meesta nodedsa tit daudj mahjas.

Semneeki newareja wehl nebuht apmeerinatees; ustraukums bija leels un skahde warana.

Astonas deenas bija ari pagahjuschas no ta brihscha, kura Gunda ar pateri Bruno bija butshojusches.

Wini runoja loti maf un neusdroshinajàs weens otram pastatitees ne azis. Wini zeeta leelas mofas, bet abi paslehpa tahs sawas kruhtis.

Weenigi, ko wini kopigi darija, bija taz, ka tee aigahja wairaf reises uj weetejo slimizu Hanneli un Franzi apraudsit un par winu weselibas stahwokli eeguht skaidras, nesagrositas sinas.

Un schodeen wini gahja atkal.

Bet kad tee bija meesta malu safneeguschji, tad pateris Bruno satwehra ahtri Gundas roku un parahwa meitinku atpakal.

„Zeenigais tehws,“ Gunda eesauzas, „ko juhs gribat? — Kaphez juhs mani aiskarat?“

Preesters rahdija tai kahdu sawadu, ehre motu buhti, kura wiltas uj kahdu turumà atrodoschos schluhni.

„Kas taz ir par kustomi?“ Gunda bailigu balfi wajajaja.

„Tas ir lahd̄s žiltv̄ks!“ p̄resters d̄siki kustinatu bal̄si ņazija.
 „Un l̄a man rahd̄as, tad tas ir nelaimigs, kuram mums ņasne d̄s
 palih̄d̄siba.“

Wini p̄egahja ņavadajam tehlam tuvaki un nu tee red̄seja, l̄a
 tas bija lahd̄s wih̄rs, neihr̄as, ņaploņit̄as d̄rehb̄es, ņajukufcheem mateem
 un bah̄rsdu, un kura ņeja bija nok̄epajusees ņmirdoscheem dubleem, un
 kura ņchoklis karaj̄as ņemu, ņemu uņ ņemi, lamehr̄ iņ mutes ņteep̄as gaza,
 ņauņa mehle, un azis groņij̄as un ņwehroja, l̄a lahd̄a neprahtiḡa azis.

„Schehligais Deews!“ Gunda eebrehz̄as. „Waj tas naw t̄ilai
 elles ņpoks! — Zeenigais teh̄ws, ņchis ņehmu teh̄ls leek̄as buht D̄o-
 heima p̄reek̄ņeeks, Wikels Kuhlman̄s, Hanneles wez̄steh̄ws!“

„Waj juhs eņat Kuhlman̄s?“ garid̄ņeeks maigu bal̄si ņautaja.
 „Nelaimigais, kas gan ar jums notizis? K̄a juhs eņat iņglah̄buņchees
 iņ degdam̄as mah̄jas?“

Bet Wikels Kuhlman̄s iņsteep̄a ņawu negehligo roku, kuras pirkti
 bija ņawilkufchees kop̄a, l̄a krampi un ruh̄za til nelabu, nejantu bal̄si,
 l̄a p̄resters atlehz̄as lahd̄us ņolus atpakal.

„Manu naudu,“ ņih̄stuls breh̄za, „atdodi manu naudu! — Juhs
 eņat aiņded̄ņinajuņchi manu mah̄ju — juhs gribat mani padarit nabaga,
 bet tas jums nebuht neiņd̄osees! — Wikels Kuhlman̄s ir wiltigais
 nek̄a juhs wisi; — wĩņch nolaida Reinupi un tad paslehp̄a ņawu
 mantu, un nu neweens neņina, kur wina atrod̄as! Ha, — nah̄kat,
 nah̄kat, palih̄d̄sat man nobih̄dit nost klinti, — tur, — red̄ņat, tur atrod̄as
 mana nauda. Ha, — ha, — Hannele ir pagalam, — wina ir m̄-
 rufi, — wina apprezeja Leichtweisi, kufch̄ mani pakah̄ra p̄e leek̄as
 egles! — Hu, hu, hu — wai, žil man auksti — nabaga Kuhlman̄s
 ir ņilts lijd̄s — tur — tur ņchukh̄ni! Nek̄as, — leht̄s kortels. — Ha,
 Leichtweisis nah̄l! — Red̄ņat, l̄a wĩņch̄ mani pakar aņinspili, — no-
 — nost, — es eņmu firņts, — firņts Karlis!“ — — —

Breesmigi ņlaneja, wez̄a wih̄ra ņmeesch̄an̄as, kad wĩņch̄ pats a-
 pleht̄tam rotam eezirt̄as ņchukh̄ni.

„Wĩņch̄ ir palizis ahr̄prahtigs!“ pater̄s Brunos tumschu bal̄si
 ņazija. „Deews lai winam ir ņchehliḡs!“

Wini eegahja ņchukh̄ni un red̄seja, l̄a Kuhlman̄s celih̄da ņalm̄-
 eek̄ņh̄a, p̄e lam wĩņch̄ breh̄za, l̄a Leichtweisis d̄ņenotees ņchim pakal
 gribot ņcho nokaut, tapeh̄z̄, l̄a ņchis eņot palizis Raņawas firņts un
 waldineeks.

„Strej, Gunda, uj meestu un pašauz pahris stipru wiħru!“

Rebija weegli aħrpraħtigo uħwaret; winam likās buħt milħķu ſpeħķs wezajos kaulos.

Rahdu zeturbaldas ſtundu weħlaku bija gandriħķ wiħi meesta eedħiħwotaji ſaħķrehjuħķi kopā.

Mitels Kōhlmans ſpahrdijās kaħjam un rotam preti un nelahwās ne par to aiħwest ſewi uj ſlimnižu, pee kam wiħķ lamajās un breħža weenā gabalā, ſemneekus noſauħdams par laupitajeem, ſagleem, ne-ſķiħķiħsteem gareem un dħiħweem welneem.

Beidsot tatsķu wiħu aiħweda uj ſinamo ſlimnižu, kur wiħu eeslo- dħija kaħdā jumta kaħbari, pee kura ſeenam wiħķ ſpeeda ſawu peeri un kleeħķa breeħmigu, nelabu baħķi:

„Heiķa, Leichtweiħķis appreħķiķ Hanneli! — Ha, ha, ha, — tagad eħmu laupitaja ſewas tehws! — Mana nauda guħ Keinupes dibenā! — Laudis, — uħmanatees, — dodat man godu, eķ eħmu Raķawas wal- dineekķ, un graķķ Sandors ir tas welns, kam eħmu pahrdewiķ ſawu dweħķeli!“

Tikai uj riħta puħi apluķķa neķauķee ſauģee ni, — Mitels Kōhl- mans bija eģrimis dħitā, ģruħtā meegā.

19. nodaķa.

Staiķtā Barberina.

Poķsdamā, otrajā pruhķķu ģalwas piķķķtā, weħl ſķo paķķu deenu redķama kaħda leela muħra eħķa, kuru weħl tagad ſauģ par Barberinas piķi.

Šķe, wairat nekā preeķķ 150 ģadeem, bija redķams leelķ ģreħnumķ un noģeedama leela ģodiba. Ģara ģaħķķi ſaķuta pret ſķo namu ķeenibu un ģodbijibu, jo ſķe dħiħwoķa kaħda daħma, kuru paķķ karaliķ, pruhķķu neaħķmirķtamaiķ kungķ un leelaiķ walđineekķ, tureķa weħrtu, ar to ſtaħķteeķ draudķibā, pret kuru wiħķķ arweenu bija laiķniķ un miħķiķģ.

Schi seeweete bija ta laika leelata staisitule.

Bet ta nebija tikai ween loti staisita, bet ari no Deewa apidhe-
lota mahklineeze, pirmas schkiras dseedataja un dejotaja, kahdu wehl
pasaule nebija redsejusi.

Scho dahmu sauza par Adelini Barberinu.

Wehl tagad redsamas daschas ainas no tahs, kuras atklaji
zilweku azim winaas pateesi leelo staisitumu.

Ras wina bija un no kureenes ta bija nahkusi, to sinaja tikai
divas dwehjeles: karalis Friedrichs II. un wina pate.

Daschi runaja, ka ta esot no augstas kahrtas, daschi pat sazija,
ka ta esot Austrijas keisareenes, Marijas Teresijas radineeze, un ka
wina esot pee keisareenes leelata eenaidneeka, karala Friedricha
schurp atbehgusi, un tadehl ween, ka wina to turot augsta zena un
godu.

Daschi stahstija, ka ta esot kahda italeeschu nabaga meita, turich
zeeschot truhkumu un badu.

Iti apgalwoja atkal, ka ta esot franzuseete un preech kahdeem
gadeem atnahkusi ka nabaga aktrise us Berlini.

Tomehr mas kahdam isbewas wina redset, ari loti mas kant to
no winaas dsirdet.

Tikai weenreis gadu wina usstahjas us galma skatuwi, bet gitos
laitos ta dseedaja un danzoja tikai karala preech.

Un tagad, — ka stahw tagad ar Adelinas Barberinas pili?

At, neweens karalis neeet eeschu leelaja muhra palasta; wih
spochums, spilgtums, gresniba un godiba ir pagalam. Barberinas pills
ir pahwehrsta par kasarmi, par ihrineeku dsihwofleem un dsihwofliddeem.

Sche neatktan wairs Barberinas faldas, mihligas melodijas,
neatktan wairs leela pruhchu karala flantes skanas.

Ari Barberinas wapens ir no nama sades nonemts, un nelas
wairs neatgahdina un nelezina, ka sche reis dsihwojusi besmehrigi
staisita Barberina.

Bet kadehl Barberinas mantineeki naw isleetojuschi sawas teesibas?
Kadehl karalis naw gahdajis par schi nama pastahwibu un naw
ruhpejees par agrataja stahwofia ustureschamu, bet kahwis tam eegrimi
nismirstibas juhra?

At, tee ir behdigi notikumi, behdigi noslehpumi, behdigi neapflau-
schami atgadijumi, kwi leezina par zilweku nepastahwibu, par zilweku
wahjumeem un sliktumeem, bet ari par mihlestibu un augstirdibu.

Ja, karalis pats isputinaja Barberinas slawu, tīfai wina wahrduš wīnšch naw spēhjis isnihzinat, kas reiš ar wina wahrdu stahweja zeeščā šakarā.

Wehl leelais nams pee tirgus plātscha top šaukts par Barberinas pili, un tīfs tā šaukts, — kamehr pehdigais pihlars no ta nebuhs šadrupis.

Barberinas musikistaba bija wehl ap pušnakti apgaismota, bet weešč logeem nolaiſti beeši aiſkari, tā šā neweena mirstīgaja azs newareja eeſtatitees grešnājās telpās eeščā, nedj ari nowehrot, kas tajās noteef.

Pa grihdas tepīkeem ſtaīgaja ahtreem ſoleem lahdš ne wīſai leelš kara kungs, kamehr Barberina bija noſehduſees uſ maſu ſelta ſehdekli, netahki no kamina.

Kara kunga uniforma bija tumſchi ſila, ſarkaneem atlokeem. Sahbati ſneedjās lihbj zelgaleem un pee kreisajeem ſahneem karajās maſš ſobens.

Tas bija pruhſchu karalis, Friedrichs II., ſuru pehžpaſaule ſauž par Deelo.

Wina leelās, ſilās azis liſās pat waj zaur grihdu ſtatotees.

Wina eeſchana palīta arweenu ſchiglata, pee kam tas iſgruhda daſchus neſaprotamus wahrduš. Daſchi no teem gan bija ſaprotami, par peemehru:

„Grib man Schlefiju nolaupt! Tee trihs apakſchwahrkī, grib mani paſemināt. Mana ſkaiſtā eenaidneeze, Marija Teresija ir tīf tahtu paſeminajuſees, ka gatawa Ludwiga leelo maitreſi, Pompaduru pee-
luhgt, ſazeltees pret mani, šā ari Kreemijas Keiſareeni Katrinu pret mani ſaſtubināt.

Weſelu apbrunotu paſauli tahts gruhdis man preti, iſzēſees leelš, gruhtš karſch; bet karalis Friedrichs nekritis; wīnšch ſtahwēs un uſwarēs.

Bet tomehr, tomehr manai tautai buhs janes leeli, ſmagi upuri; — gan negribetu kara, bet, ſo darit. Man ir ſkaidri peerahbijumi rofā, ka trihs leelwalſtis pret mani riſkojās un ſagatawojās uſ karu. Schini nakti dabuſchu wehl zitas ſinas.

Un nu wīnšch palīta pret Barberinu ſtahwot, jautadams:

„Waj Frankfurtes ſinotajs naw wehl ſche?“

„Wehl ne, majeſtate,“ ſkaiſtā bejotaja atbildeja.

„Waj juhs esat gahdajuši un ruhpejušees ari par to, ta uerree: no schim leetam neko nesina?“

Barbarinas azis parahbijās ušbudinajums, un wina atteiza:

„Wišs notifs, tā juhsu majestate wehlās.“

„Waj par rakstamām leetam ari gahdats?“

„Ja majestate, tur ir tinte, papihris, oblates, lafa un spaiwas.“

„Labi, juhs neesat tikai ween ta šķaistaka šeewa, bet ari ta ušmanigatā un prahtigatā, tahdu es ween pašaulē redsejis.“

Mašs šahrtums parahbijās uš Barberinas waigeem.

„Esat man joprojam uštiziga, un lai gan seewešchi naw pašahwigi un padobās azumirkligeem eespaibeem un eerunašchanam, tomehjuhsu azis redsu uštizibu pret mani, es jums uštizos daudj wairaf nekā šaweem padomneekem.“

Un nu winsch peegahja pee loga un šķatijās uš pilšehtu, lamehju wina luhpas mürminaja:

„Tur stahw pilšehta meeriga un kluša, tā behrns tehna droščajās rokās.“

Wiša mana seme lihbsinajās tahdam behrnam, un waj mans peenahkums naw, par šchi behrna droščhibu un labkļahjibu ruhpetees, tā tehnam?

Wilschu šawu šobenu ij mašta un eeguhschu jaunus laurus.

Reewija, Austrija un Franzijsa grib mani šamaitāt, bet tas nekad nenotifs.

Mana Bruhsija stahwēs wiju semju preekšchgalā, un ja tahds pruhschu karalis lifs šew galwā keijara kroni, tad tas buhs „Eohenzollers“.

Sawads gaischums atšpihdeja uš wina šejas, un wina šeds eesahla pukstet ahtri, jo ahtri.

Šhini azumirklī tika peedaufits pee durwim. Karata kurjers bija kļahst.

Barberina atdarija durwis un eelaiba to eekščā, bet pat pašuda aish tahm, jo wina nedrihtsteja buht kļahst, tad karalis to šanehma.

„Juhs esat pahrghehrbusees seeweete?“

„Ja, majestate,“ šarkana Abelheide atbildeja.

„Laba ušmaniba; — bet tā šanz to wihru, kas juhs šuhā?“

„Andreas Sonnenkamps, leektirgōns Frankfurtē pee Mainupes.“

„Pareisi, — tā ir, — tā wina šanz. Bet kur ir wina wehštule?“

Abelheide isnehma no ašotes wehstuli un pašneedsa to karalim.

„Kā juhsu zekošchana isdewās? — Waj glubi?“

„Gluschi glubi,“ Abelheide atbildeja. „Wiš isdewās labi!“

Un nu karalis eesahka lašit dabuto wehstuli. Wina azu ašboli paleelinajās un peenehma tehrauda krahsu.

„Karsch!“ winsch tumšchu balši eesauzās. „Wini grib karu un wini to ari dabuhs!“

Winsch paštatijās uš Abelheidu zaururbošcham azim un tad turpinaja:

„Behl nam Marija Teresija gatawa, bet pirms wina apdomasees, es buhschu, tā saglis, Schlesija eeschā, — un wina trihžes un drebēs šawā pili!“

Un nu winsch nosehdās pee galda un eesahka rakstīt.

Rakstischana willās weseļu pusstundu.

Weidsot winsch bija gataws.

Wehstuli winsch aiseegeleja ar šawu wapeni un to Abelheidei pašneegdams, šazija:

„Esat ustiziga un usmaniga, jo ar šcho wehstuli es nolieku juhsu rokās juhsu karaka un walšis likteni! — Bet kā juhs šauz?“

„Abelheide Fuks.“

„Apprezejušees?“

„Ja, majestate.“

„Kas juhsu wihrs?“

„Wisbadenēs bende.“

„Melahs, nejauks amats, bet wajadšigs; ir jau deesgan blehschu, kas karami. — Bet dodatees nu tuhlin projam, — tuhlin šchint nakti. Stei-
dsatees, zif aštri ween warat uš Frankfurti un nododat wehstuli Sonnenkampa rokās.“

Abelheide nometās zekšs un gribeja karaka rofu noskūhpsit, bet winsch atwilla to atpašat, warbuht aij reebuma, ka winam ir darischanas ar bendes šeeru, warbuht ari kahda zita eemesla dehl.

Kahdu minuti wehslāi Abelheide atstahja karaka telpu un iigahja palasta preekschnamā, kur to štaisā Barberina šagaidija un laipnu balši šazija:

„Kahfat, jaunais wihrs, es juhs pawadišchu pa to pašchu zeku atpašat, pa kuru juhs atnahzāt. — Bet šakāt man, waj pabeidšā šawas darischanas pee karaka?“

„Ja.“

„Waj juhs nepalikjat kahdas deenas Potsdamâ?“

„Ne, es doščos tuhlin zekâ.“

„Ah, juhs gan jahfat uj tureeni atpařak, no kureenes eřat nah-
kuřchi?“

„Saprotams.“

„Ėenahkat uj kahdu azumirkli řche eefřchâ un atřpirdřsinajatees.“

„Pateizos,“ Abdelheide wehři atbilbeja, „newaru neweeuu pařchu
minuti uřkawetees.“

„Nu, kâ juhs gribat; zeku uj Ėrantfurti juhs tatschu řinat? — Ėuh-
laitam jahfat zaur Magdeburgu, Ėalli un Ėrfurtu?“

„Ės jahju pa tahdeem zeteem, kuri mani aiřwed wiřahtraki pee
mehrta.“

Barberina zeta kľufu; wina pamanija, ka jaunais wiřs ir uřma-
nigs; bet ari Abdelheidei nepatika řchihř dahmas pahřleezīgâ laipriņa,
tapeřz wina ahtri řazija:

„Ar labu nakti, neruhpejatees neřo wairat par mani, řchehīgâ
kundse, gan řinařchu atrařt zeku.“

Un nu wina iřgahja ahřâ uj kahdu balkonu, řem kura tezeja ape,
un pee kura karajâř striķu trepeř, pa kura wina nokahpa ahtri řemē
un eefřhdâř kahdâ laiwâ, ar kuru wina aiřbrauza ahtri projam, mur-
minadama:

„Ėaraka deřotaja man nepatiķt; — wina ir par daudz řintahriģa.“

Ėikai mařu gabalu Abdelheide brauza pa uřdenti; driķi wina
atřtahja laiwianu pee křasta un řteidjâř, naktř tumsibâ, pa minetâř
piřķeřtas eelam uj preeřchu, kamehr ta nebija nokurwuři pee kahdas
mařas, řliķtâ řlawâ řtahwořčas weefnižas.

Abelheide eegahja řalli, iř kura ta iřweda řawu dedřigo melni,
aptina wina kahjas ar audeķķa gabaleem un liķa tam eet gluřķi te-
nam, kamehr nebija aiřřneeguři piřķeřtas wahrtuř. Un nu wina no-
leħza no ta řemē, noneħma no řirģa kahjam audeķķa gabalus, un,
kad wina řehdeja tam atķal mugurâ, tad ta dewâř ar tahdu jon uj
preeřchu, ka wehřiķ ween dķeedaja ġar auřim, itin kâ kad patř weluř un
elle dřiřtos tai pařak.

Up řcho pařchu laiku atřtahja karaliř Barberinař palastu un uř-
gahja uj řawu pili.

Winaģ gahja weenř pař, deř pawadoneem. Ėet kad wiņķķ jan
bija pah: irģuř lauķumu pahģahjis, peenahģa winam ķlaķt ķabds

tumschs tehls, pasneedsa tam kahdu masu falozitu sihmiti, un tad atkal ahtri pasuda.

Karalis atlozija sihmiti un mehnesnizâ lašija :

„Seelais pruhšhu karal' !

Neustizees Barberinai, jo ta ir kloidone, dihvainote, un Marijas Teresijas speegs. Wina Dewi nodod, un peekrahpi Tawu labo firbi.

Kahds pawalstneeks.“

Winsch saplehpa lehnam sihmiti un murminaja :

„Standiba, nelas žits, kâ reebigâ staudiba. Es ustizos Barberinai, bet eenihstu mehlnesi.“

20. nodaka.

Beta laupitaji.

Tiklihdj karalis bija Barberinas palastu atstahjis, kad škaišâ dejotaja eegahja tuhlin mušifistabâ.

Wina bija usbudinajusees un škatijâs pehtijoschâm azim^o wisaptahrt.

Wina peegahja pee galda, pee kura karalis bija rakstijis un eeraudsija kahdu baltu šuhzlapu, uš kuras bija redšamas wairak raksta rindas.

„Ah,“ wina eesauzâs, paxehma lapu un peegahja pee spogula un nu bija eespehjams daschas rindinas lašit.

„Ak,“ wina nopuhšdamâs šazija, „to jau biju paredsejuši, ka karalis wišu fina. Wai, wai, — un šche ari stahw, ka winsch preekšch fara wajadšibam isluhšdâs no Anglijas wairak miljonus naudas. Tatschu tas wehl nebuhs wišs, ko winsch rakstijis.“

Adelina paslehpa lapu asotê, isdsehja wišas šwezes un eegahja šawâ gulamistabâ, kura bija ar leelu greešnumu isrotata. Domehr wina nepakstijâs šcheem gresnuteem ne wiršû, bet nokahwâs ar geuhtâm, wiltigâm domam.

Wina paspeeda kahdu federu, un tuhlin kahds melns aišlars pee šeenas atdarijâs un keisareenes Marijas Teresijas bilda parahdijâs.

Wina nometàs preeksch bildes zelos un asaru pilnàm azim eesauzàs :

„At tu mana sçehligà, augsta keisareene, tu mana labbare un glahbeja, tagad gribu tewim kahdu datu no sawa pateizibas parada aismakjät! — Es stahwu tawà deenestà, un tomehr mau tawam eenaidneekam, sçhim karalim, jaleekulo mihlestiba, un kuru es tatschu eenihstu no firds dibena.

Bet nu gribu wina slepenos planus isbibinat, gribu wina speegeem dsihtees pakal, un gribu, — ja wajadsigs, nodot sawu dsihwibu kihlà preeksch tewis, tu mana leelà keisareene!“

Lijktars apsedja atkal bildi un nu wina paspeeda us kahdu masu kaopi, un tuhlin atwehràs kahdas tapetu durwis, pa kuzàm eenahzo kahds skaisis, jauns wihrs, un sçhis jaunais wihrs nebija nekas zits, là mums jau pasihstamais ahrprahtigo ahrsts, Lazarus, jeb labaki sakot ihstà grafa Batianija lihgawina, skaisiä Ilka, kura pee Abdelinas Barberinas eenehma sekretera weetu.

„Ilka,“ Abdelina eesauzàs, „tu mana weenigà dsihse, klauses mehs stahwam preeksch leelas, isçkiroschas stundas. Saki, mana firdsmihlà draudjene, waj ekipascha ir kahrtibà, waj efi ismeklejusi labakos sirgus, pistotus un muniziju eewetojusi ratu kastè; waj wifs ir kahrtibà, kas pee muhju mehrka aissneegschanas wajadsigs?“

„Wifs kahrtibà, signora,“ Ilka atbildeja. „Ekipascha atrodàs pee Saweles upes krasta, netahfi no juhsu palasta, un es pate brantfchu, jums wajaga tikai eefehstees ratos.“

„Labi, labi, — loti labi!“ Abdelina laipnu balfi sazija. „Nahks laiks, kur mana keisareene tew par to wifu atmaksàs. Bet nu dosimees projam; laiks nezeesçh. Dosimees karala kurjerim pakal, kuresch patlaban steidjàs us Frankfurti pee Mainupes. Mums wajaga to panahkt un atnemt wiram karala depefchu!“

„Bet waj tas mums to tà bej neka atdos?“ Ilka jautaja.

„Nu, tad lai pluhjt afinis! — Waj tad mehs par welti nemam pistotus lihdsi?“

„Un tad juhs gribat isleet nenoceedsigas afinis, juhs gribat padarit slepkawibu?“ Ilka stingru balfi jautaja.

„Ja gan, Ilka, slepkawibu, bet kuru Deews debesis swehtis! Un waj karalis naw deesgan zilwetus nokahwis, pirmis tas peefawinajàs few Schlesiju. Ilka, nedari mani sçhaubigu; ja tew bailes, tad

lauj man weenai pašchai dotees zelâ, es tapschu ar šarlamataino
kurjeri weena pati galâ!“

„Ne ne, — es juhs parwadischu,“ Ilka, jeb dakteris Lazarus
atbildeja. „Signora, lâ gan man buhtu eespehjamš juhs pamest weenas
breesmâs.“

Dejotaja sneedsja dakterim Lazarum roku, kamehr šchis domaja:
„Ne, ne, tu nenodosi wis pruhšchu leelo karali; jo tif ilgi,
kamehr es buhšchu tawâ tuwumâ, nenotiks manam karalim nefas
launs. Gan es sinaschu, las man darams. — — — — —

Pehz kahdâm minutem riteja ahtri kahdi aisslehgti rati us
Magdeburgas pusi. Sirgi dewâs wehja ahtrumâ us preekschu, kuras
Lazarus nebuht netaupija, bet mudinaja tos arweenu aulekschot, zil
ween tee spehja. — — — — —

Bet ari Abdelheide Jufs dewâs bej apstahšchanâs us preekschu.

Tikai ma' a brihdi ta uštawejâs Magdeburgâ, pahrmanija melni
pret kahdu ek u, dedšigu šchtimeli, un tad drahja atkal wakâ.

Otras deenas wakarâ ta aissneedsja Galli.

Sonnenkamps bija tai jau senâk ašrahdijs, kur wina dabuščot
jaunus sirgus un wisu, las pee ahtrâs zeloščhanâs wajadšigs. Wina
peatureja pee kahdas neezigas weesnizas, ahypus pilšehtas, ij kuras
išuahza kahds padušmigs wihrs un wina wežâ, netihrigâ seewa. Bet
tillihdš jahtneeks peatureja, tee palihdšēja winam nokahpt no jegleem.

„Waj jums ir wihrs un maiše?“ Abdelheide paklušu balši
jautaja.

„Ar kahdu naudu juhs man gribat par pašneegto samakšât?“
weesnizneeks noslehpumainu balši jautaja.

„Ar septineem šchilineem,“ bendes seewa atbildeja.

„Juhs esat ihštais wihrs, nahkat, preeksch jums stahw wišs, itin
wišs gataws un šakahrtots: Stalli gaida sirgs, las pahrats štreeschanâ
par tuhštostš žiteem. Ar wahrdu šakot, jums wajaga tikai parwehlet,
un wišs tiks išpildits us mata.“

„Kâ juhs šauz?“

„Peteri Muntu.“

„Nu labi, Peter Munt,“ Abdelheide teiza. „Ešmu ahtri un bej
apstahšchanâs no Potsdamas lihdi šchejeen jahjis, un mani ložeki ir
lâ šadaufiti, tapehž gribu pehž ašaida drušzin paguletees; bet ne-
laujat man ilgati gulêt, lâ tikai tschetras štundas.“

Munks apnehmās ispildit wīsu uš mata.

Adelheides gulamkambaris atradās weesnizas augšejā stahwā. Wina nowilla tikai sahbakus un tad metās gultā eekščā, un ušlifa rofās zeeschi uš kruhtim, uš kurām karala wehstule bija noglabata.

Gultai blakus atradās pistofi.

Kahdu stundu wehlači pēbrauza pē sčihš paščas weesnizas lahdi šlehgti rati.

Jauns, šlaiks kutschers nolēza no bukas, pēdausija pē weesnizas loga, eesaukdamees:

„He, šaimneek, waj newar pē jums dabuht naktš mahju? Wedu kahdu šlimu dahmu pē kahda šlaweena ahrsta uš Erfurti. Ari zekšč ir loti šlifs un weens rats jaleek kalejami šataisit.“

Peters Munks pēgahja godbijigi pē rateem, attaisija durwtinas un padewigu balši šazija: „Ja juhs, zeenitā kundse, esat ar manu pajuntu meerā, tad naktat ween eekščā.“

Adelina Barberina, jo ta wina bija, eespeeda weesnizneekam šmagu šelta gabalu rofā, šazidama: „Nemat šcho, rjhtā dabuſat tahdu pašču.“

Protams, ka pašgnā šaimneeka šeja noššaidrojās un ap wina luhpam norinkojās preezigi šmaidi.

Adelina ištahpa iš rateem leelā, beesā ščhidrantā eetinufees un teiza:

„Nu ismellešchos šewim ištabu pēhž patiššanas,“ un pa trepei uštahpuši augšchā, wina pēgahja taišni pē tahš ištabas durwim, aiš kurām atradās Adelheide.

Weesnizneeks pašasija iš aušim un nedrošču balši šazija:

„Šcho ištabu, šchehlīgā kundse, newaru jums dot.“

„Kapehž ne?“

„Kapehž, ka tajā atrodās kahds zekineeks, kuram newehletos darit nekahdas nepatiššanas.“

„Labi, nu tad dodat man šcho diwłodšigo, blakus juhšu weesim.“

„Labpraht, — ejat ween eekščā.“

Weesnizneeks aišgahja, bet pirms Lazarus atstahja šawu kundši un pawehletaju, ta uš wīnu teiza:

„Tu tatschu šini, kas tew darams; — karalā wehstulei wajaga buht ščimā nakti manās rofās.“

„Es darišču wīsu, šo juhs man esat ušdewuščas,“ ſlka atteiza.

Kad ſlka bija aišgahjuši, tad Adelheide klusu balši murminaja:

133
„Ilka ir laba un gudra meitina, tikai šķini reišē tai leelās truhst duhščas. Wina bihstās no pruhšču karala atreebibas, tapehž newaru wis drošči uš winas palaištees, man jastrahdā pašchai uš jawu roku.“

Wina staigaja nemeerigi pa istabu no weena gala lihdsj otram un atkal atpakaļ.

Beidsjot wina nogahja lehnām pa trepem semē un aishda uš firgu stalli.

Uš faweeem firgeem nepameta wina ne azis, bet skatijās uš nodsihto šķimeli un uš kahdu dedsiņu sukši.

„Ah, šķis sukšis ir nolemts preeščā, tahtatželoščanas karala kurjerim. Ja, — ja, — tā ir, tā ir!“

Wina peegahja smuidrajām firgam kļah, paglaudija ta kaku un tad pašneedja tam kahdu gabaliņu baltas maišes, šazidama:

„Tā, mans firdsin, nemi, ehdi un — mirsti.“

Sirgs apēhda mineto maišes gabaliņu, bet pee wina neparahdijās nekahdas kaunas šekas; tomehr Adelina sinaja, ka pehž kahdam stundam škaištāis lopinšč buhš pagalam.

Wina atuahza atkal ne no weena neredseta atpakaļ un eegahja šawā istabā.

Bet nu ta eesahka šchawatees un garlaitotees un meegs draudeja to uswarēt. Un lai gan wina turejās tam wišeeem špehkeem preti, tomehr ari winai bija uš kahdu brihdi jaleekās gultā un janofnauščās, kaut ari tikai kahdas minutes.

Un nepagahja ilgs laiks, kad wina bija zeešči aismigusi.

Drihš pehž tam aishgahja ari weesnizas ihpaščneeki gulet, iškemot Ilku, kura, kad wiši bija aismigušchi, isgahja klušinām ahra, panehma kahdas trepes un peelika tahs pee šartanmatainā kurjera istabas loga, pee kura wišč lehni, lehni peedausija; tomehr kurjers guleja, tā nahwes meegā, beš pakusteščanās.

Par laimi, Ilka pamanija, ka logs bija neaištrampeis, kuru wina nu attaisija usmanigi wakā un eesahpa pa to, beš nekahda troščhna, kurjera istabā eesčhā.

Wina nu peegahja lehneem šokeem pee Adelheides gultas, panehma pistokus un nolika tos zītā weetā un tad tikai wehļ wina modinaja karala kurjeri.

Adelheide uslehzja augščā.

Binas rofās ķehra peh̄z pistoleem, bet par weli, tee tur wairs nebiĶa.

„Isturatees meerigi,“ Ilka klusu balſi teiza, „es gribu jums barit tīfai labu un glaht to no karala jums uſtizeto mantu, kuru jums ſĶini naſti grib nolaupt.“

„Kas juhs eſat?“

„Karala draugs.“

„Kā juhs eekuwāt eekſĶā?“

„EĶe zaur logu.“

„Un waj ſinat, kas es eſmu?“

„Karala kurjers, ar kura depeſĶu juhs dodatees uſ Frankfurti pee leeltirgona Sonnenkampa kunga.“

ſarkannatainaiſ kurjers nobijās.

„Debeſs un elle, ari to juhs ſinat!“ Adelheide eefauzās.

„Ja gan, es ſinu wehl daudſ wairat, nekā ſĶih̄s leetas ween; bet tagad ſeĶojat manam padomam. PaĶlabajat kaut kur karala wehstuli un tajā weetā uſleekat uſ kruhtim kaħdu zitu, kas narw nemas aprakſtita. Laujat to noſagt, pee kam jums jaisturās meerigi; bet kaħtas wiſs buhs notizis, taħ dodatees tuhlin proſam, ja negribat ſaudet ſawu jauno dſih̄wibu.“

„Juh̄su padoms leekās buht labs un pareiſs,“ Adelheida klusu balſi paſtaidroja.

„Un nu nemat ſĶo wehstuli, kuru jau eepreeſĶ ſataħtroju. Aħrejaiſ rakſis lih̄bſinajās karala rotrakſtam. Un nu ar Deewu!“

Ar ſĶeem wahrdeem Ilka dewās pa logu aħrā un notakpa aħtri pa trepem ſemē, un gaħja beſ kaweſĶanās Barberinas iſtabā.

Bet kā wina brih̄nuijās, kaħ atrada ſawu kundſi aiſmigufĶu.

„So labaki, lai wina guk,“ wina murminaja un gribeja iĶeet klujam atkal aħrā; bet par nelaimi winas kaħja aiſķehrās aiſ kaħda maſa galbina, kurſĶ apgaħjās un uſ ta atrodofĶās uħdens karafe ſapliħſa ar leeku troſĶni.

Abelina uſmodās un iſķehza ſibena aħtrumā no guttas aħrā.

„EĶehligaiſ Deews!“ wina klusu balſi eefauzās. „Weegs mani uſwarejiſ; ziſ ilgi gan buh̄ſĶu gulejuſi? Paldees Deewam, wehl ir naſts. Karala kurjers wehl taſĶu nebuhs projam!“

„Ne ſignora,“ Ilka klusu balſi atbildeja, „taħ wiħrs, kuru juhs gribat aplaupt, wehl guk.“

„Rà tu to sini?“ Barberina waizaja, un uffstatija Ilku ar ne-
ustizibas pilnàm azim.

„Tadeht, ka klauſijos pee wina durwim, un es dsirdeju wina
elposchann,“ pahrgehrbuschàs jaunawa atbildeja.

„Loti labi,“ Barberina murminaja, „eesim nu tuhlin pee darba.“

„Mehs? — ne, signora,“ Ilka klusu balti eesauzàs, „juhs jau sinat,
ka es pee aplaupischanas nepeedalischos; negribu ſarwu ſirdsapſiru ar
tut leelu grehtu apgruhtinat.“

„Glehwule!“ ſkaiſtà dejojaja eesauzàs.

Wina nowilka ſawas drehbes, tà ka palika mugurà tilai melns
ſihſchu krekliſ. Ari kurpes wina nowilka.

Un nu wina peegahja pee kurjera istabas durwim, iswilka ij aſotes
kahdu ſwahrpstu un eesahka durwu atſlehgu lehnam apurbt, un ne-
pagahja ilgs laiks, tad durwis bija wala un wina wareja eeset kurjera
istabà.

Rà melns kehms wina tuwojàs Adelheides gultai. Winas baltee
jobi ſpihdeja nakts tumſibà, tà kahda plehſiga ſwehra jobi.

Ar trihzoſchàm rokam wina attaiſija guloschà kurjera ſihda weſti,
un nu winas pirksti mekleja karala wehstuli, ſwarigo depeſchu.

Winas pirkstos atradàs papihris, kuri to tureja zeet, tà krampi.

„Karala wehstule,“ wina domàs uſgawileja, „tagad wina ir
mana un lihds ar to pruhſchu karala noſlehpumi, kurus nu darischu
ſawai mihtai, leelai keiſareenei ſinamus!“

Un nu wina eegahja atkal klusi un netrauzeta ſawà istabà un
ſwezi aijdedſinajuſi, ta gribeja tuhlin wehstules ſaturu laſit.

„Deews kungs!“ Ilka eesauzàs, „to juhs gau gribat darit? —
Doſimees tuhlin projam, un brauzot juhs to warat darit.“

Barberina kluseja.

Wina peegahja pee durwim un klauſijàs.

„Baldees Deewam,“ wina murminaja, „kurjers jahs tuhlin
projam! Ja, tagad pagaidischu, un tad laſischu wehstuli.“

Un kahdas minutes wehslaki wina dsirdeja, ka ahrà ſirgš eesweedjàs
un karala kurjers ajsauleſcho projam.

„Veelà, ſpehzigà keiſareene, tu mana mihtota draubsene, mana
glahbeja,“ Barberina ſwinigu balti teiza, „nahz ſchini azumirkli un
ſtahjees garà pee maneam ſahneem, un redſi, to es preeſch tewis eſmu
darijuſi, lai waretu kahdu maſu dalu no ſawa pateizibas parada
wolihdsinat. Tewis labà eſmu palifuſi wiltneeze un laupitaja, tewis

labâ pawadu besmeega naktis un tewis labâ eju pat nahwê, un tewis labâ atdaru nu es scho swarigo depeschu, kura dos tew skaidras sinas par pruhſchu karala noslehumpumeem, par wina stikeem un niskeem."

Un nu wina usgreesa kuweru un winas azis raudſijās kahri us ijuemto papihri.

Bet kas tas?! papihriſ bija neaprakſtiis!

"Peekrahpta, — peekrahpta!" wina dufmigu balſi brehza. "Welns un elle, kas gan man to ir darijis?!"

Wina ſawilka plaukſtas duhrēs un peekrehja Ilkai klagt, nejanku, zeetu balſi fehrlſtedama:

"Teiz man, kas beedinaja karala kurjeri? Aibildi!"

"Wina paſcha gudriba, un kas gan zits?" Ilka droſchu balſi atbildeja.

"War gan buht," Barberina peemetinaja. "Tu wari palikt djuhwa! Bet ja kahds mirſtigais buhtu man scho wiltibu padarijis, tas teefſcham nepaliktu dſihws!"

Ilka uſelpoja weeglat.

Samaitadamais ſibens bija aiſſfrehjis winas galwai garam.

"Bet nu ſchigli, ſchigli projam! — Stundas laika karala depeſcha buhs mana!"

"Bet waj mehſ to panahſim?" Ilka eerunajās.

"Droſchi ween," Barberina paſklaidroja; „jo pehz weenas ſtundas kurjera ſirgs ir beidſees, jo es esmu tam pirms eedewuſi jisti!"

Ilka ſarahwās; wina newareja ne wahrdina ifrunāt un trihzeja, kâ apſchu lapa. Karala depeſcha nebija wis wehl droſcha, bet wareja no ſchihſ ijenes tapt laupita. Tomehr wina prahtoſa:

"Nekas, nekas, kad ari wiſi ſtriki truhktu, tad wehl paleet man Leichtweifis. Winſch iſraus ſchim keijareenes ſpeegam karala wehſtuli iſ rokam, pirms wina buhs aiſſneeguſi Frankfurti pee Mainupes!"

Peegas minutes wehlaki Barberinas rati treezās pakal pruhſchu karala kurjerim wehja ahtrumā, aukas ſchiglumā.

21. nodala.

Karala wehſtule.

Bendes ſewwa, Adelheide, ſteidsjās ahtri ween us preekſchu; bet te us reiſi, winai par leelām bailem, ſirgs, ſmuidrais ſuffis, eefahka

trihzet un swahrotees. Reijam tas palika stahwot, itin kà gribedams eedwaaschot swaigu gaisu un tad aulekschoja atkal ahtri, pats no sewis, kahdu gabalu us preekschu, un tad apstahjäs atkal.

„Kas tew notizis, mans firdsin?“ Adelheide murminaja. „Barbuht tu esi par stingru noseglots? Labi, — redsejim.“

To fazijufi wina nolehza no sirga semè, bet wijs atrabäs wislabatà kahrtibà, tà segli, kà cemaukti un şahnsifnuas un dselses.

„Jufsi, mans Jufsi, kas gan tew notizis? — Isturi, isturi, — atfuefi mani tikai lihds Erfurtai, un tad tu buhfi atkal brihws!“

Sirgs gan wehl kahdu gabalinu paaulekschoja us preekschu, bet tad faslehjäs us pakastahjam un nogahjäs semè, tilko sawu jahjeju pawisam nenospeesdamš.

Ar leelàm puhlem Adelheidei isdewäs isfluht no sirga apafschas laukà.

Bet kad tas bija notizis, tad wina fatwehra atkal pawadu, raustija to jo spehzigigi, gribedama sirgu usdabuht us kahjam un tad schmauktees ahtri, jo ahtri projam, bet sirgs nezehläs wis wairs angšchà, — winšch bija beigts.

„Pagalam, pagalam!“ Adelheide brehza. „Ko nu eesahht, ko nu darit? — pagalam, pagalam!“

Wina fastinga ais leelàm bailem un isjamiseschanas.

Rà nu fluht us preekschu?

Un kas tur?

Rati eegrabas!

Kur nu palift?

Waj gan behgt?

Waj gan paslehptees?

Ai, jau ir par wehlu!

Rati jau ir klast! Rati, slehgti rati!

Wini apstahjas.

Kahda dahma islez ahtri ij teem laukà.

Wina nostahjäs, pistoli turedama rokà, Adelheides preekschà!

„Kas juhs esat?“ bendes seewa usbudinatu balfi brehza. „Rà juhs usdrošchinajatees stahtees man zelà?“

Atbildes weetà norihbeja pistola schahweens.

Adelheide nofrita semè!

Barberina noleezäs pee tahs un stingru, zeetu balfi fazija: „Kurjer, kur ir karala wehstule? — Dod man winau schurpu!“

„Notaujāt mani, bet wehstuli juhs nekad nedabūsat!“ Abdelheide atteiza.

Staišto dejotāju šagrahba leelas, neaprakstamas dušmas.

Wina eesahka noplēst kurjeram drehbes. Tomehr uš kruhtim wehstule neatradās.

Bet nu ari peenahza Ilka kļah.

Grūhti eewainoto kurjeri ušstaitijusi, wina nopeetnu balši šazija:

„Signora, no šhi azumirkta muhsu zeli šķirās! Esmu jums kalpojusi ar preeku, bet pee šlepawneezeš šahneem negribu wairs ilgati uštūretees.

Es pašneegšchu šchai nelaimigai palihdšibu, bet muhsu zeli šķirās!“

„Un tu mani nodosi“ dejotāja tērkšteja, „tu pašazisi karalim, kaš es biju wehstules atnehmāja, un ka es wina kurjeri esmu notahwūsi!“

„Ne, signora, to es nedarišchu,“ Ilka eesauzās „Es jums šwehru, ka to nedarišchu. Karalis, kuršchu jums darijis tit daudj laba, nedabūš nekad par šho notikumumu zaur mani neko fināt.“

To teikusi, wina nolēzās pee Abdelheides semē un eesahka šafet winaš deesgan bailigo kruhšchu wahti, tura no Barberinas lodes bija zehlušees, kamehr dejotāja mekleja naigi ween pehž karala wehstules, tomehr winaš puhlini palika beš nekahdām šetmem.

Beidsot ta eesahka noahrdit kurjera šahbaka soles un, ai laime, sem labās šahjas šahbaka soles atradās sinamā depešcha, kuru nu Barberina šatwehra un gawiledamu balši eesauzās:

„Tatšchu reij! — tatšchu reij! — Karala wehstule, — karala wehstule!“

Ilka nelitās Barberinas gawifu šauzeenu ne dširdot, jo reebums bija šagrahbis winaš dwehšeli pret breešmigo šeeweeti, škaišto dšeedataju un dejotāju.

Abelina, pee mehrka tikusi, palika labširdigata. Wina pawehšleja nelaimigo kurjeri eelikt ratos, pušlihbj maigu un lihbszeetigu balši šazidama: „Nemšim winau lihbj uš Frankfurti un nodosiim to pee labeem laudim kopschanā, — es gribu par wisu šamatšāt.“

Дозволено цензурою. — г. Рига, 30 мая 1902 г.

Drukats „Gutenberg“ drukatamā, Rīgā, leclajā Ministerejas eelā Nr. 6.

Un kahdas minutes wehlaki, rati eesahka atkal ritèt un dotees uf
Erfurtas puši. — — — — —

Barberina un Ilka sehdeja kusu ratos. Winas nerunaja
weena ar otu ne wahrda. Seela, nepahrkähpajama aisa bija staryp
abàm draudsenem atwehrusees, kura newareja wairs nefad nolihdsinata
tapt.

Barberina nogida un fajuta, ka Ilka to nizinà, bet ari schau-
bijàs par winas ustizibu.

Ilka nelitàs jawu draudseni ne redsot, bet nodarbojàs weenigi
gar flimo kurjeri, Adelheidu Fuks, Wisbadenens bendes seewu.

Erfurtè noktuwuschas un flimneezi nodewuschki kahdam godigam
pulkstentaisitajam kopschanà, Ilka schkihràs no Barberinas, lai gan
pehdejai tas wis gluschki labi negribeja patitt; wina staryp zitu fajija:

„Ilka, tad tu gribi pateesi mani atstah? “

„Ja, signora,“ wina atbildeja.

„Neaismirsti jawu swehrestibu! Tu man esi apsolijusees, ka ne-
nodoschot mani pruhschu karalim, labi, turi wahrdu, un tawa kusu-
zeeschana nepatits bej algas; bet ja tu lausiji jawu wahrdu, tad es
tewi wajajschu un mekseschu pehz tewis waj lihdi pat pasaules galam.“

„Eiat bej ruhpem, signora, jawu wahrdu es nefad nelausijschu.“

„Labi,“ Barberina peemetinaja.

Ilka palozija galwu pret Adelinu un tad aischahja projam.

Erih pehz tam wina nopirka labu sirgu, ar wahrdu fahot, to
wislakalo, kahdu Erfurtè wareja atrasi, un tad bej kaweschanas wina
dewàs projam, ahtri, ahtri, kà no wehja dsihta, kà no ueredsamàs
waras dsihta.

„Kas man neisdewàs,“ wina murminaja, „to zits iswedis galà,
proti: laupitajs, Antons Leichtweiss.“

Buslihdi lehni kustejas Adelinas Barberinas rati uf preekschu pa
Taunus kalneem, kuros sehdeja nepazeetiga dejotaja un kura skatijas
pa maso lodsinau nakti eekschà. Wina peedaustija pee lodsina un kutschers
paleezàs atpakal.

„Kapehz juhs brauzat tif lehni? “ Barberina jautaja.

„Newaru,“ kutschera atbilde skaneja, „esmu peespeests pa scho
kahnaju braukti, jo firsis Karlis leef wezo zelu pahrbregèt un tas ir
gaurim usplehsts un isahrdits.“

Bet kaluu strehki palika arweenu schaurati un schaurati un zelsch palika arweenu flittaks un flittaks, un sirgi nogura arweenu wairaf un wairaf, jo wincem nahzàs loti gruhiti pa stahwo, nelabo zelu wilft leelos, smagos ratus uj preekschu.

Te uj reisi weens sirgs nogahjàs semè, paraudams otro few lihdsi.

Abelina uslehjàs kahjàs. Wina gribeja attaisit logu un pahrlleezinatees, kadehl rati wairs nerit, bet schini paschà azumirkli logs tifa ar tahdu sparuu eedaufits, ka glahschu gabali ween noschkihda uj wisàm pufem, un tad parahbijàs kahds flaits, flaitis wihrs Abdelinas azim.

„Rundje, nerunajat ne wahrda, — nekleedsat, — nefaizat pehz palihgeem, zitadi jums jamirft!“ fwe schais wihrs nopeetnu balfi fazija.

Abelina attrita eebrehtdamàs atpatat uj mihsfto sehdekli.

Wina sinaja uj weetas, ka schai nu esot darijchana ar leelo laupitaju, Antonu Leichtweisi.

Ari kutschers bija breefmigi isbijeos un uolehzis no bukas semè.

„Jums nenotiks nefas launs,“ Leichtweisis teiza, „darat tikai, to es jums pawehlu un jums netiks aistahrts ne mats. Bet nu flaita kundje, atstahjat ratus!“

Abelina pallausija uj weetas.

„Bet nu panahkatees man druzjin lihdsi!“

Ari to wina darija.

Leichtweisis panehma Barberinu sem rofas un eegreejàs meichà eelschà, kur wiasch to palaida wakà, fazidams:

„Zeru, ka mehš ar šawàm darijchanam tikim drihs ween galà.“

„Ari es domaju tapat. Un lai mehš westigi netehretum laifu, tad nemat scho mafu, pilbitu ar simts dukateem.“

„Zuhju naudu es negribu, ja gribat, tad dahwinajat to manam firmajam palihgam, kas schepat stahw, man wajaga laut to zitu no jums dabuht, flaita seewa.“

„Ah, — gan laikam mihslestibu, waj ne?“ Abdelina klusu balfi jautaja.

„Ari to ne, kundje,“ Leichtweisis wehseem šmaideem atbildeja; „man pascham ir daudi flaitaka seewa mahjàs, nekà juhs esat.“

„Nu, to tad juhs gribat, ja ne naudu un mihslestibu?“

„Rahdu papihri,“ wiasch peeklahjigi fazija, „papihri, kuresch
jums tagad ir klast un kuru juhs nu atdosat man!“

Abelina šarahwās, tā no objes kosta. Wina jau gribeja wīsu
in wīsu dot, tikai karata wehstuli ween ne.

„Rahdu papihri?“ wina trihzošchu balši waizaja.

„Karata wehstuli!“ atbilde škaneja.

Abelina eebrehzās.

Bet Leichtweifis metās tai wirsū un nu eesahlās sīhwa zihna,
Lusajos Lannus kalnās.

Leichtweifis nogruhda Barberinu uš mihsstajām sūhnam semē un
atrahwa winas drehbes wafā un ar weenu weenigu fehreenu wiasch
israhwa tai no asotes karata wehstuli un tad palaida šatrizinato kundsi
wafā.

„Tā, mana škaištā dahma, tagad šafahrtojat atkal šawu tualeti,
man no jums nefa wairak newajaga!“

Abelina uszehlās.

Wina eedomajās ahtri, ka wehl wīš neesot pašaudets, tapehž
wina usbudinatu balši fazija:

„Klauses, Leichtweifi, tu tatschu gribi naudu? — waj ne? —
Nu labi, šaki man, zif leclu šumu tu pagehri par wehstuli, kura tagad
atrodās tawā warā. Prasi, un es šwehru tew, ka ta tiks tew ismaksata
uš mata!“

Leichtweifis kluseja.

„Nemi naudu, nemi ween,“ Barberina škubinaja. „Apdomā,
neween tu buhši laimigs, bet ari tawa škaištā šeewa Lore! — Apdomajees
tatschu jel maš!“

Leichtweifis atkaphās druzjin atpafal un tad stingru balši fazija:

„Atkaphees no manim, tu šahrdinataje, tawi wahrdi nedaris
mani šchaubigu. Es esmu šwehrejis, ka wehstuli eelīšchu tahs buhtes
rolās, kuzām ir teešiba to šanemt. Un mana Lore nizinatu mani,
ja es laustu šawu wahrdu. Winas karštā mihleštiba atdīstītu un es
buktu pašudis wīhš. Ne, ne, — signora Barberina, wehstule paleef
mana, kaut juhs man ari peedahwatu wīšas pašauls mantu un šewi
pahhu turklast.“

Šchimi azumirklī noščibeja Abelinās baltā rofa un wina israhwa
Leichtweifa tuteni ī maksita, eefleegdamās:

„Kad tu negribi ne naudu, ne ari manu mihleštību, tad šče
tas!“

Un wina gruhda afo eerozi laupitaja fruhstis ar leelu spar, un Leichtweissis buhtu pateesi pagalam, ja winsch nebuhtu nowehrsees fahns, un nahwigais eerozis nebuhtu nu eeduhrees lihdj spalam kahda kofa:

Laupitajš fatwehra trafodamo, dufmigo Abdelini un tad meerigu balši teiza:

„Tagad man teesiba teri nokaut, bet es to nedarischi; jo es nekad neisleju afinis, kad netopu pee tam speests. Tomehr taifees, ka teezi no manam azim projam, tu besgode, tu netifla bahba! Ja nebuhti triju minuschu laika gatawa uj aijzeloschanu, tad tu buhti wisilgaki dshwojusi wirs semes!“

Skaisa dejotaja nu nogida, ka winas spehls un gudriba sche wairs neko nepalihdj.

Wina noleeza galwu uj fruhstim.

Leichtweissis bija weenigais wihrs pasaulē, kuru ta nebija spehjuši uswarēt, ne weenā, ne ari otrā sinā.

Wina apstauda Lori, turai schahds wihrs esot un nebrihuijās wairs nemaj par to, ka wina to tik karsu mihsjojot.

Un diwas minutes wehlati wina sehdeja atkal sawos spilgtajos, mihsstajos ratos, bet bes karata wehstules.

„Brauz ahtri, ahtri — ahtri!“ wina ussauza kutscheerim.

„Rums wajaga drihs nokluht Frankfurtē pee Mainupes.“

Ja gan, — un wina zereja pirmā nokluht minetā pilsehtā, pirms Leichtweissis nebuhtu nodewis Sonnenkampam karata wehstuli, un mehginat laupitaju, ar polizijas palihdsibu fahguhstīt.

Bet lai gan kutschers skubinaja sirgus, ka ween sinadams un prasdams, tomehr tee wiltās tikai lehnām uj preekschu.

Winsch nolehza no butas semē, gribedams pahrleezinatees, kapeh3 lopini wairs nešpeh3 aulekschot, un nu winsch pamanija, ka teem bija pahrgreeftas leelās kahju dshstlas.

„At mani sirgi, mani labee sirgi!“ winsch raudoschu balši waimanaja, bet kad winsch eegruhda roku keschā, gribedams ij tahs ijnemt kahdu lakatu, ar to jaseet sirgu wahtis, tad wina rokā eewehlās kautkas smags, un tas bija naudas maks, turā atradās jauni, skaisi dalderi, kureem bija peelitta maja jihmite klah, sekoscha šatura:

„Atlihdsinajums par Lawcem fabojateem sirgeem.

Leichtweissis.“

„Tas til ir godiġs laupitajs,“ kutsġhers gawileja, „Breesġġ
wina naw nabadsibai jabihstās!“

Bet Barberina breġza un kleedsa, lai gahdajot, ta sirġi iġreġot,
bet tas winai nelo nepalihdseja. Sirġi gahja lehnem, apdomigeem
foseem uġ preelġġġu.

Saule jau stahweja pusdeenā, tad Adelina eebrauza Frankfurte.
Laudis brihnijās par šawado ekipasġu, šazidami:

„Kati gan ir spilgti un wiku ihpasġġweeġe ir šlaisa kundse, bet
sirġi, — ai, sirġi naw ne šġahweena wehrti.“

Adelina Barberina eekorteġejās wiġglaunakā Frankfurtes weefnizā
un eekehma wairaf istabas.

Bet pirms wina noġehrbās, ta pasauza weefnizās ihpasġġweeku
un waizaja:

„Waj juġs pasihstāt leeltirġoni Andreas Sonnenkampa kungu?“

„Kursġ lai nu to nepasihstu, signora, winsġġ jau ir tas šeenizā-
lais, pasihstamatāis Frankfurtes tirġonu firġs, nabagu tehws un aih-
stahwetajs, goda wiġrs, šahdu reti warēs atrast wiġā walsti.“

„Tad winsġġ ir bagats?“

„Ja gan, bes šġahubam wairaf milġonu bagats.“

Adelina šaloda šobus.

„Zil weġs winsġġ waretu buġt?“

„Ah, winsġġ weġl labi jauns, un stahw pasġġos iġpeġta gabos.“

„Waj winam ir šlaisa šewa.“

„Ne, winsġġ ir neapšeewoġees.“

„Un waj winsġġ miġto šlaisstās kundses?“

„Ne, netizu wiġ; — winsġġ ir goda wiġrs.“

„Tad gan winsġġ ir arweenu šaihdsis un zilweku eenaidneeks?“

„Ne, kundse, winsġġ gahdā un ruhpeġas par mahġġlu un šinibam
un ne reti wina namā šapulġejās Frankfurtes mahġġlineeki.“

Adelina uġdwasġġoġa weeglati.

„Luhdsu nemat šġo karti un aihšuġtat to winam, un leekāt to
waizat, tad man war buġt laime, winam stahbitees preelġġġā? We-
esmu pruhġġu karala dšeedataja un deġotaja.“

Weefnizneeks pakeġma godbijġi karti un iġgahja iġ Barberinas
telpam.

Bet Adelina eelikās gultā, nogurusi un peekuši.

Tomehr winas mute murminaja:

„Pagaid' ween druszin, Sonnenkampa lungs, wehstule neredjes nelad Angliju; es jums to nosagschu, un kaut man ari buhtu jaeet pahr lihkeem! Mehrkis swehti lihbsjektus!“

To fazijusi, wina pehz kahdam minutem aismiga.

Schini pascha azumirlli eegahja Sonnenkampa nama kahds nodrifkats nabags.

Winsch bija wezs wihrs, ar balteem mateem un bahrsdu.

Bet kad kahds grammatwedis winam pasneedsa kahdu naudot gabalu, tad tas to atraidija padewigi atpakal, paskaidrodams, ka winam wajagot ar Sonnenkampu paschu satiktees.

Un winsch netika wis atraidits; jo Sonnenkamps bija zeeschi pamehlejis, katru, kaut tas ari buhtu nabags, pee wina laist eelsch.

Ta tad ari schis nabags netika atraidits, bet tas eelkuwa bagata tirgona swehtniza, wina kabinetā.

Sonnenkamps uszehlas no sehdeka un nabagam peegahjis klait, fazija:

„Juhš neesat tas, par to juhš isleekatees buht. Jums ir neihsta bahrsda un mati.“

„Bitadi es netiktu wairs ka brihws zilwets no Frankfurtēs ahra, kad es rahditos ihsta weida.“

„Ko? — kas?“ — Sonnenkamps eesauzās un atlehza kahds solus atpakal. „Es juhš pasihstu, juhš esat Antons Leichtweifis, Nero-kalna laupitajs!“

„Ja, tas es esmu,“ atbilde skaneja.

„Un kadeht juhš atnahzāt schurpu.“

„Jums scho wehstuli nodot.“

Bet titlihsj Sonnenkamps wehstuli eeraudhsija, tas ustrauttu balfi fazija:

„Anton Leichtweifis, juhš esat man koti swarigu pakalpojumu ihweduschji gala, — pakalpojumu, kura swaru un nosihmi juhš warbuht paschi nenogeedat! Lai Deews juhš par to swehti!“

Un winsch lasija wehstules satoru starodamam azim.

Un nu bija Leichtweifim japastaidro, kur un ka winsch pet wehstules bija tizis.

Bet kad Leichtweifis bija pabeidsis runat, tad Sonnenkamps maig, mihligu balfi teiza:

„Anton Leichtweifs, juhs esat leelu, augstu warona darbu pastrah-
dajuschi, kura šelas juhs wehl nemas newarat apšwehrt. Šee tam
juhs esat isturejuschees godprahtigi. Karalis juhs neaišmiršis, bet dos
algu pehz nopelnaš.“

To teizis wišch peegahja pee dšelschu škapa un išnehma iš ta
augstu šumu banknotes; bet Leichtweifs nenehma wis tahš preti,
šajidams:

„Šeo es esmu darijis, to esmu darijis šawa karala labâ, kuru es
zeenu un godaju, bet naudas es nekahroju.“

„Nu, lai tad mans rofu špeedeens ir juhsu alga!“ Šonnentamps
škanu balši ešauzâš, un šneedša laupitajam rofu. Un ja jums kahdu
reiši wajaga manâš palihšibâš, tad nahkat drošchi pee manis, weena
alga, deenâ, jeb nakti, preešch jums manâš durwis buhs arweenu
walâ.“

Leichtweifs palozijâš peeklahjigi un atstahja bagatneeka telpâš.
Bet kad wišch atradâš uš bagatneeka nama trepem, tad tam pagahja
kahda dahma garam, kura bija šihdâ un šamtâ gehrbušeš.

Leichtweifs peespeedâš godbijigi pee muhra, zepuri rokâ turedams
un galwu noleezis uš kruhtim, tâ ka nu wišch pilnigi lihšfinajâš
kahdam nabagam.

Gresnâ dahma eemeta wina zepurê kahdu paleelu naudas gabalu.

Bet šchi dahma nebija nekahda zita, kâ tikai Adelina Barberina,
un kurai nenahza ne prahtâ, ka nabags ir taš patš wihrs, ar kuru
ta pagahjuschâ nakti bija zihnijuseš, tâ šakot, uš dšihwibu un
nahwi.

22. nodala.

Sawads atgadijums.

Kad Leichtweifs nonahza atkal šawâ alâ, tad wina aušis aiškahra
bailigi waidi un šmaga šteneschana.

Laupitajâš nobijâš, jo ta bija wina karsti miškotâš Loreš balšs.

„Lore, mana dahrgâ, weenigâ Lore, kur tu eši?“ wišch trihžošchu
balši šauza. „Dahrgâ šewina, kas tew kaisch? Teiz man, kas pada-
rija tew šahpes?“

Winesch atrada sawu seerwu gudot us mihshtajam suhnam, baht
un sahpu pilnu seju; bet kad wina eraudsiya sawu wihru, tad wina
paskatijas us to salbeem, bet ihseem smaideem. Wina iisteepa rokas
sawam wihram preti, eesauldamas:

„Labi, Anton, ka tu esi mahjas, jo mana gruhta stundina ir
klaht!“

Leichtweisis noleegās pahr sawu seerwu un kustinatu balši teiza:

„Saldā seewina, waj pateesi ta stunda ir klaht, pehž kuras esam
til karsti ilgojuschees?“

„Ja gan, mans firdsmihlais wihrin! bet es zeeschu leelas bailes
un mokas!“ To sazijusi, wina eesahka dikti raudat.

Leichtweisis sajula.

Deels schehlums sagrahba wina dwehseli.

Kas nu gan bija darams? —

Lorei nu wajadseja bes schaubam gudras seewas palihdsibu. —
Bet kur lai to tik ahtri nem?

„Ak, mihlais wihrin,“ Lore schehlu balši sazija, „es noprotu itin
labi, kas zaur taru dwehseli eet. Atstahji mani dabai, bet ja wina
man nespehtu palihdsiet un man buhtu jamirst, pirms dsirdetu muhsu
behrna balši, tad isluhdsos weenu leetu no tewis, proti: kad es buhschu
mirusi; tad atsakees no lihdschiniigas dsihwes un paleezi atkal godigs
zilweks, mana un tawa behrna labad.“

„Ak, mana Lorite,“ laupitajs raudoschu balši teiza, „neruna,
neruna no mirschanas, jo ja tu wairs nebuhtu schini pasaulē, tad ari
es beigtos, tad ari manai dsihwibai buhtu gals klaht. Saldā seewina,
kā gan es waretu aismirst skaišto, smalko, augstglihtoto, zeenito, bagato
grafeeni Lori son Bergen, kas mani mihledama atstahja laimigo,
preezigo dsihwi firsta pili un nahza man lihdsi schini tumshajā alā?“

„Deews nelaus man tewi atstaht,“ Lore maigu balši paskaidroja.

„No wisām mantām, kuras man reiņ peedereja, tawa mihlestiba
ir leelaka un dahrgaka, nekā seltis un sudrabs, nekā briljanti un dahrg-
akmeni, nekā sihds un samtis; tomehr schini gruhtajā azumirkli mon-
peenahkums ir domāt par nahwi, tapehž mans testaments, ihšs
wahrdōs fanemts ir schahds:“

Atsakees laupitaju dsihwei, kad es duseschu wehsajā semes klehpi,
un gahdā par to, ka muhsu behrns top pa godam usaudsinats.“

„Pehdejo es apšolos ispildit,“ Leichtweisis atbildeja, jo tiklihds
behrns buhs peedsimis, es to nodoschu godigeem laudim audsinaschanā.

Bet nu, mana salda seerwina, tagad atstahšchu tewi uš kahdu brihdi weenu, un ja Deems palihdsēs, tad stundas laikā buhšchu atkal atpakaļ, tapeh; dod man wehl weenu butščinu, pirms eju atwest pee tewim kahdu prahtigu seewu.“

Lore šanehmās. Un lai gan to šchini azumirfli šagrahba breesmigas šahpes, ta tomehr aplifa šawas daiļās, apalās rošas ap šawa wihra kaku un dewa tam šaidu, garu butšchu. Un kad tas bija notijis, tad wina luhdsoschu balši šazija:

„Mihlais wihrin, luhdsu, luhdsu, nahzi drihš atpakaļ?“

Leichtweišis nu panehma šawu dubultnizu un atstahja alu, un tad pa šahzeleem, šlehdamees, wišč šteidsās uš Wisbadeni, kurā wišč ari drihš ween nokuwa, un kur tad kahdā weentuligā eelā eegreesēs, palifa pee kahdas weentahrschas, weentahwu mahjas šahwot.

Lehnam, glušchi lehnām wišč kahpa pa behnina trepem augšā, tomehr nebija aišneedšis kahdas durwis, kurās wišč nu attaišija un eegahja kahdā pušlihds glihtā istabā, kurā guleja tihrigā gultā kahda paweziga, bet wehl deesgan škaišta seewa.

Šchi seewa bija Wisbadenes šlawenā wezmahte, kura, lai gan no augsteem un semeem zeenita un godata, tomehr dšihwoja wišdsitakā weentulibā.

Šcho seewu nu ari Leichtweišis wehlejšās aišwešt pee šawas karsti nihtotās Lorites, kura atradās šahpu pilnā apštahfli, un kurai nu wajašjeja pateši wišdrihšako palihdsibu.

Wišč peegahja klušem šokeem pee gultas.

Bet pirms Leichtweišis bija mineto seewu aiškahris, ta eebrehzās: „Lauj man dšihwot!“ un guleja šoprojam.

„Laiam wina redj kahdu baigu šapni,“ laupitajs murminaja; „warbuht ta agrakajee nošegumi tirda un moza winaš dwehšeli?“

Beidšot wina atwehra šawas azis.

Un kad wina eeraudšija Leichtweiši, tad wina išbijās, bet dwaschoja handš weeglafi, nekā preešch tam.

„Rebihstatees,“ laupitajs šazija, „es neesmu nahzis darit jums kautko launu, bet gan jums list kautko nopelnit, ja juhs išpildišat manū wehlešchanos.“

„Juhs ešat laupitajs Leichtweišis,“ wina weenalšigu balši peemetinaja. „Pašihstu juhs no išklistajām bildem. Bet to juhs gribat?“

„Ufzetatees, apgehrtatees un nahkat man lihdsi; bet panemat lihdsi wiſu to, kas wajadsigs pee palihdsibas ſneegichanas kahdai ſeerwai, kas atrodàs gruhtajà ſtundà.“ To teizis, wiſch peegahja pee loga un ſtatijàs pa to ahrà.

„Œmu gatawa, mehš waram eet,“ wezmahte, „Natalija Wiſozki — jo tà ſauza ſcho ſeerwu — patumſchu balſi eefauzàs.

Un nu nepagahja ilgs laiks, kad wini bija Wiſbadent atſtahjuſchi un Herofalnu aiſſneeguſchi.

Bet kad tee atradàs laupitaja alas tuwumà, tad Leichtweiſis palika ſtahwot un iſwilka kahdu melnu lakatu ij keſchas.

„Seewa,“ wiſch ſazija, „tagad aiſſeeſchu jums azis, jo juhs nedrihſtat redſet, kur es peemahjoju. Tomehr nebihſtatees; jums netiks ne mats aiſſahrts.“

Wiſozki panehma lakatu un aiſſehja ſew azis.

Laupitajs panehma tahš roku un weda to uſ ſawu netahlo mitekli, kluſo klints = alu. Bet kad wini bija tajà eegahjuſchi, tad Leichtweiſim faſtinga wiſi lozekki.

Wiſch klaufijàs un klaufijàs, bet wiſš bija kluſu, tà kapà.

„Lore, Lore,“ wiſch trihzoſchu balſi ſauza, „eſmu atkal ſche un neſu tew palihdsibu.“

Tomehr nekahdàs atbildes.

Bet nu wiſch gahja lehneem ſoleem, wezmahti pee roſas wejdamš, pee Loreš guláš weetas, no kureenes winam nahza preti ſawada, ſweſcha, maiga balſite.

„Behrninſch, behrninſch!“ wiſch eefauzàs.

Wiſch atlaida Wiſozkis roku walà un nometàs pee guláš weetas ſemè. Ja gan, — un wiſch nebija wiſ malbijees; tur duſeja mašš behrninſch — maja meitina.

„Manš behrnš, manš behrnš!“ wiſch ſlaku balſi eefauzàs.

„Deewš tatſchu naw manuš grehtuš peemellejis, bet dahwinajis man wiſleelako, dahrgato mantu paſaulè, mihtu, ſmuidru behrninu!“

Laupitajs raudaja preeka aſaras.

Bet ſchini paſchà azumirkli wiſch paſtatijàs ari uſ Lori, un, ai, tà wiſch iſbijàs, kad wiſch to redſeja lihka baſlumà, bej ſamanas guſam.

Wina bija eegrinuſi dſità, gruhtà giſboni.

„Mehs nedrihtstam ne azumirli pasaudèt,“ wezmachte fazija;
„pagahdajat tuhlin filtu uhdeni, lai behrniku waram nomasgat, pa
tam es aidsihwinaschu juhfu seewu.“

Leichtweisis paslaušija us weetas Wisozkis wahrdeem, kamege
pehdejà nobarbojās gar Lori, kura nu driht ween atwehra azis un
jautaja:

„Kur es esmu?“

Bet nu ari Leichtweisis eesauzās:

„Lorite, Lorite, — mana weenigà mantina, — runà, runà un
pasati man, waj tu pateesi esi dsihwa? — Runà, runà mana swaigrite,
mana sirdspukite! — Lorite, Lorite, — paldees, paldees, — tu esi
dsjemdejusi gruhtam mofam behrniku. — Lorite, Lorite, mums tagad
ir mihtsch behrnisch!“

Un Lore isteepa šawas maigās rokas šawam wihram preti un
wilka to pee šawam kruhtim.

Winu luhpas fastapās un garsch mihlestitbas skuhpsts apseegeleja
winu prektu.

„Mana nabaga seewina, tew gan bija jazeesch leelas šahpeš un
mofas; — peedodi man, ka nebiju ahtraki no Wisbadenes atpafat
un tew bija weenai paschai šche, tumšajā aīd, šawam šahpem jazihnās,“
laupitajs šchehlu balši fazija.

Turpreti Lore druszin šarahwās un nobahleja un tad teiza:

„Es nebiju wis weena; kahds tumšs tehls bija pee manis un
noleezās pahr mani un stahweja pee manās gutas. — Ja, — ja —
es atminos gluschi labi. Bet waj šchs tehls bija kahds wihrs jeb
ari kahda seewa, to gan newareju isschirt; ari newarejo to aish
projam, jo biju par daudj nomozijusees un bespehžiga. Wisse,
radās ari wehl tad pee manis, kad jau biju dsjemdejusi muhsu dehl...“

„No, dehlinu?“ laupitajs eesauzās. „Dahrgà Lorite, muhsu bewas
naw wis dehls, bet masa, mihliga meitina! Schoreis tu esi malbijuse.“

Lore šarahwās atkal.

Wina pazehlās pusschodus un skatijās atplehstām azim šawa wihra
azis, eesaufdamās:

„Muhsu behrns meitina? — Ne, ne, — tas newar buht! Muhsu
behrns naw wis meitina, bet puisens!“

Leichtweisis fastinga.

Šaur wina galwu šchahwās daschadas domas.

Winfch ufflatija fawu feerwu stihwam azim, un behrninu panehmis, celika to lehnam Lore's klehpi, fasppeestu balſi ſazidams:

„Salbâ feerwina, pahrlleezinajeſ nu pati, ka maſinais ir meitina un newis puisens.“

Bet Lore ſtuhma to lehnam atpafal, ſkanu balſi eeſaufdamâs:

„Leichtweifs, muhſu behrns ir pahrmains!“ Es ſwehru, ka eſmu dſemdejuſi dehliau! Wai — wai, — nu eſmu par welti beſgaligâs, breeſmigâs ſahpes iſzetzufi! Mans behrns ir noſagts, — pateefi noſagts. Ak, mans behrns, — mans behrns ir nolaupits!“

To ſazijuſi wina eeſahla dikti raudât, kamehr Leichtweifs ſamulſa. Winſch nogida, ka ſche notizis negehligs nedarbs.

Breeſmigi, breeſmigi!

Wianu behrns bija nolaupits un wina weetà nolikts kaſhds zits, kamehr mahte atradâs dſilâ gihboni, un to wiſu nebija nekahds zits padarijis, kâ weenigi noſlehpumainais, tumschais tehls. Bet kas gan tas bija? — kas gan to ſchimbriſcham wareja paſagit?

Lore waimanaja un gaudoja, ka wiſa ala atſkaneja un wezmahte, Wiſozki iſbijâs.

Beidsot Lore teiza:

„Mihlais wihrin, ſuhti ſcho feerwu projam; man winas wairs newajaga. Gribu buht ar tewi weena.“

Laupitajs paſauza wezmahti ſew klaht, paſneedja tai maku, pilbitu ſpoſcheem dalbereem, ſazidams:

„Nemat ſcho pilno maku, kâ atlihdsinajumu par juhſu puhlem. Juhſ nu warat eet, bet lai Deews juhs ſchehlo, ja juhs ſchihſ nahts peedſihwojumus kaſdam iſpauidiſat un par ſcho alu kautfo paſtahſtiſat. Es netaupifchu juhs un atreebſchos pee jums breeſmigi.“

„Pluſeſchu,“ Katalija Wiſozki atbildeja, „juhſ warat droſchi palarijeſ uſ maneem wahrdeem.“

Un laupitajs aiſſehja tai attal azis un iſmeda feerwu iſ alas ahra, pawadija to kaſhdu gabalu un tad palaijdams winas roku walâ, teiza:

„Ejat nu Deewa meerâ. Zeku uſ Wiſbadeni juhs gan atradiſat nu paſchas. Ejat un neaiſmirſtat ſawu ſolijumu, — ar Deewu!“

Katalija Wiſozki ſteidsâs ahtri ween projam uſ Wiſbadeni, kamehr Leichtweifs dewâs ahtreem ſoleem atpafal uſ alu, un tajâ noſkluwis, winſch redſeja, ka Lore tureja ſweſcho behrnu ſawâs rokâs un raudaja, pee tam pakluſu balſi ſazidama:

„Es sinu, ka tu neesi mans behrns, es sinu, ka manejis ir nolauptis, tomehr es sajuhtu, ka mana firds pufst tewim preti. Al Deews, kas gan ar manu behrnu notizis?“

„Lore,“ Leichtweisis kustinatu balsti sazija, „ja muhsu behrns buhtu pateesi nolauptis, waj tadeht uš scho nenoseefigo radijumu lai dusmojamees. Ne, ne, — dahrga seewina, schis behrns ir tapat peetrabpts, ta mehš. Binam klahjas grubtati, nela mums, jo winsch pasaudejis sawus wezakus. Turesim scho behrnu par saweju un domasim, ka winsch ir muhsu dabists behrns, domasim, ka wifs buhtu titai bijis sapnis.“

Lore sneedsa winam roku, sazidama:

„Mihlais wihrs, pateizos tew par scheem wahrdeem. Ari es tapat domaju. Beenemsim scho newainigo radijumu par sawejo, buhsim wina tehws un mahte.“

To sazijufti, wina speeda maso meitinu pee sawam krukstim un skuhpstija to, ka sawu paschu behrnu, kamehr winas luhpas murminaja:

„Schehligais debesu Tehws, pasargi un swehti scho behrnu! Leezi tam usaugt Tew par godu un few pascham par labu. Gan sinu, ka mans behrns ir nolauptis, bet es apmeerinajos ar to, ka tas wifs notizis pehz Tawa neisidibinajama padoma un prahta. Ja, Kungs, Tu biji winu man dewis, Tu to esi ari nehmis, Taws prahts lai noteek, ta debesis, la ari wirs semes!“

„Amen,“ Leichtweisis peemetinaja, krita sawai seewai ap kattu un winu kopigas asaras noriteja uš maso, newainigo behrninu, uš swešcho radijumu.

Labi israudajuschees wini nospreeda maso meitinu saukt par Silbu, kura schini azumirkli dušaja salbi Lores klehpi. Un par kahdu brihtinu eemiga ari jaunà seewa, titai laupitajs ween bija nomoda un apfargaja sawu karsti mihkoto Lori.

23. nodala.

Diwi cenaidneeki, kuri mihlejās.

Mehš redsejam garā skaito, weiklo dejotaju un dseedataju, Abelini Barberinu eejam bagatneeka Sonnenkampa namā.

Wina bija isgresnojusees, tā ween sinadama un prasdama.

Wina bija apnehmusees darit wišu, ja, itin wišu, lai dabutu tīkai karala wehstuli šawās rokās, wehstuli, kuras deht wina bija demusees, tā šatot, redšamās breešmās eefšchā.

Wina nogida itin pareisi, ka ta nu atrodotees bagatā leeltirgwan rokās.

Wina bija zeeschi apnehmusees to eeguht, lai maksā, to maksadams un lai noteek, kas notikdams.

Un ne par wolti wina bija tīk waren isgresnojusees. Wina stipri ween zereja, šaweem meefas škaitumeem apmahnit un apstulbot Sonnenkampu un tad tā nekā dabuht sinamo wehstuli šawās rokās.

Un pateesibai par godu jafata, ka wina bija šchini azumirkli apburošchi škaita.

Tomehr winas firds puffsteja dširdošchi kruhtis. Wina pahmeta few, ka šchi neefot deefgan drošcha un duhšchiga un ļaujot šaweem nerweem tā usbudinatees.

Ras gan bija Sonnenkamps pret firsteem un karaleem, ar kureem wina šagahjās un no teem nebaidijās, bet nu, nu winai truhla wajadfigās energijas nepeezeeschamā drošchfirdiba.

Wina trihzeja, kad wina tuwojās Sonnenkampa priwat-lantora durwim, un tad pee tahm palehni peedaufija.

Tomehr aif durwim waldbija klufums, tapehž wina peedaufija par otru reisi.

Nekahdas atbildes.

Ku wina atdarija pale durwis un eegahja bagatigi isgresnojās telpās eefšcha, kurās šchini azumirkli neatradās neweenas dwehjelites.

Wina apstatiija kahdu brihtinu dahrgās leetas un nenoleedsamo spilgtumu, pee kam winas azis eeraudfija, rakstamgaldam cepretim, kahdu tumšchi šafu preefšchkaru.

Wina apdomajās un tad eefahla ujmellei fļepeno preefšchkara federi, gribedama te atwehrt un tad pahrleezinatees, kahdi noslehpumi gan waretu aif wina atrastees.

Winas asprahtiba palihdseja tai useet federi, kuras knopi nu wina paspeeda un rē, preefšchfars uswilkās tuhlin augšchā.

Bet tā wina brihnijās, kad tā aif wina neeraudfija nekahdas bildes, nekahdas spogulus, bet weenigi kahdu leelu, seltitu tulkšchu bilfchu rahmi.

159
Schini pašchâ azumirlli atflaneja lahdâ wiħra ſoli, un Barberina ezziatâs lahdâ eedabumâ aif ſalajâ preeſchłara un kuſch nu tuhlin nolaidâs jemê, tâ la wina bija paſlehpta latra zilwela azim.

Soli tuwojâs un wina dſirdeja lahdu balſi ſaſam:

„Paſaſat tam, kaſ man ſcho wehſtuli ſuhſta, ka zeenigais paterſ Leonis peħz lahdâm 10 minutem buħs ſche runajams, un kađ winſch naħt, tađ lai taſ eet pa maſajâm trepem Sonnenkampa privat-kantori.

„Taſ ir winſch paſ, taſ ir Sonnenkamps,“ ſtaistâ deĵotaja murminaja. — „Bet, ai, — manſ Deewſ, kur gan eſmu ſcho balſi jau dſirdejuſi?! — Wina ſtan tiſ paſiħtami, tiſ draudſigi. — Ai, — ai, — man ſchleet, ka wina ſauktu atpaſal wezaſ atminas, ſenakaſ deenas un ſtundâs! Ħa, tagađ eſ ſinu, kur ſcho balſi eſmu dſirdejuſi; — bet ne, ne, — taſ jau newar buħt! — Buħſchu maldiĵuſeeſ.“

Andreâs Sonnenkamps nu atradaſ ſawâ privat-kantori, turedamaſ lahdu wehſtuli labajâ rokâ, kameħr paħr wina luhpan gaħja:

„Briħnumſ, Dozħeima jaunaiſ preeſterſ Bruno, kuram eſmu uſtiĵeĵiſ ſawu meitu, rakſta man, ka winſch weħloteeſ ar mani loti ſwarigâ leetâ runât. Ai un winſch neſina, ka eſ eſmu paterſ Leonis, bet tura mani par baĵato leektirgoni Sonnenkampu. Labi, bet man wajaga nepeezeeſchami ſinat, kaħdaſ ſwarigas leetaſ deħt winſch ar mani griħ runât? — Paħrgeħrbſchoſ aħtri ween; warbuħt, ka winſch jau ſtaħw aif durwim?“

To teizis winſch peegahja pee kaħda ſlepena ſkapa, noneħma neihſto baħrſidu un matus, apwiłka preeſtera dreħbeſ un peeneħma laiĵnu ſeju.

Daimoniſtâ ſeewa noſtatijâs wiſu ſawâ paſlehptuwê.

Bet winâſ azis eeſaħta ſtiħwi raudſiteeſ un winâſ ſeja palika baħla, kâ kriħtiſ. Winâſ ſirdſ pułſteja breeſmigi kruħtiſ, kruħtiſ, kuras zilajâſ augſchup un leĵup, kâ juħreaſ wiłni.

Uu tiłkiħdſ, kađ Sonnenkamps bija paħrgeħrbeeſ par preeſteri, eenaħja tuhlin ari paterſ Bruno, kura ſeja bija baħla un nopeetna.

„Lai taſ Ħungſ ſweħti taħw eeeeſchannu, manſ jaunaiſ braħli; tu weħleeſ ar mani runât, tađeħt teiz man, kaſ noſpeeſch taħw ſirdi?“

„Zeenigaiſ tehws,“ jaunaiſ preeſterſ triħzoſchu balſi ſaĵiĵa, mau jaſoleet juħſu rokâſ leela greħtu juħdſeſchana.

„Wiħlaiſ braħli, gan neeſam pee biłtiſkrehſla, gan neatrodameeſ Deewa kluſajâ ſweħtniĵâ, bet kur diwi jeb triħſ ſaeet kopâ Deewa waħrda deħt, tur ari war ſweħti darbi taĵt pađariti,“ tađeħt griħu

no klauffitees tawâ grehtu juhdschana, pater Bruno, — un nu atflahji man sawu firdi un pasafi man, las to nospeesch.“

„Zeenigais tehws,“ paters Bruno klusu balfi fazija, „juhs efat man lahdu augstu, dahrgu mantu ustizejufchi, lahdu flaihtu, nenoseedfigu meitiu, un nodewuschi to manâ sinaschanâ un fargaschanâ, bet es esmu juhfu ustizibu nelectigi walti walkajis; es esmu sawas azis uf tahs usmetis to eefahrodams aif grehzigas mihlestibas. Un nu es atfihstos, ka esmu noseedpees pret Deewu un zilwekeem un newaru wairs nefur atraft meeru un eepreezinaschanu, un flaihtâ meitiu, Gunda, stahw manu gara azu preekschâ deenâ un nakti.“

Paters Leonis isbijâs un trihzeja, kâ toka lapa.

„Un kapeh3 tu to wi3u efi darijis?“ winsch nopeetnu, bet nedroschu balfi teiza. „Waj tad tu nemaf newareji sawaldit sawas lahribas?“

Bet paters Bruno pazehla sawu galwu uf augschu un zeeschu balfi fazija:

„Swehtâ jumprawa lai ir flaweta! es wehl neefmu Gundu aistahris, lai gan mana firds peh3 winas ilgojâs deenâ un nakti. Wina ir wehl ta pati, las bija fenaf, proti: mana kalpone, manâ skolneeze, manâ man ustizetâ, swehtâ, dahrgâ manta. Meh3 dsihwojam sem weenu pajumta kopâ, kâ brahlis ar mahfu, kâ kungs ar kalponi; tomehr esmu pajaudejis sawas dwehseles meeru, pajaudejis sawu skaidro firdsapfimu. Un lai gan es zenschos Gundu aismir3t, tomehr man stahw winas aina preekschâ deenâ un nakti, un af, es pat sapnoju, ka wina nol EEGZATEES pah3 manu gultu, — sapnoju, ka meh3 apfampamees un fluhpstijamees ilgi, ilgi, pee kam mana firds fajuta sawadus saldumus, wehl nelab nepeedsahwotus preekus. Un nu es luhdsu juh3, zeenigais tehws, atfwabinajat mani no schihs nastas, un nemat atpakaf sawu, man no jums ustizeto mantu; nemat atpakaf Gundu, un nodseh3schat tahs leesmas, las manâ firdi plosâs un draudè mani waj apriht. Es galwoju, ka Gunda pah3tahps newainiga pah3 manu fleegfni.“

„Tu efi breefmigi noseedpees,“ Leoni tehws dusmigu balfi teiza, „tu efi pah3tahpis muhsu wis3pehzigâ ordena likumus, tu neefi eespehjis ferwi sawalbitees un tawa firds ir pildijufees at grehzigu mihlestibu uf nenoseedfigo behrnu, uf schi3htu meitiu, tapeh3 es schaubos par taru nah3otni. Man isleekâs, ka tu nelab nebu3fi 3peh3jigs eenent lahdu augstafu weetnu un tew buhs japaleef lih3f muhscha galam par Dozheima weenkahrscho preesteriti, un tad tu bu3fi no semes wir3us“

pajudis, tad ari patris buhs tevi aismirsis. Bet lai nu buhtu kà buhdams, Gundai japaleef joprojam pee tewis, un es tew pawehlu jawaldit sawas kahribas, un ajsleedsu tew, kà nekà ajskahrt newainigo behrnu. Ka tu sawam domam esi grehkojis, to es tewim peedodu, bet sargees no tahlakeem soleem!"

"Apscheljatees par mani, zeenigais tehws!" paterš Bruno gaudoja, „juhs prasat no manis wairaf, nekà zilweks to spehi panest; jo pirms es tapu preesters, biju zilweks!"

"Repalihds, es paleeku pee sawa spreeduma. Un nu ejat mahja, un darat ta, kà esmu pawehlejis. — Bet wehl to, Leoni tehws peemestinaja, „war gaditees, ka laupitajs Leichtweissis nahf pee jums un luhds juhs, kristit wina behrnu, tad darat to un neleedsatees dot behrnam swehtas basnizas swehtibu."

Brunos brihnijas par Leoni tehwa wahrdeem un sazija:

„Es darischu, kà juhs pawehlejät."

„Nu tad ejat Deewa meerä un nemat manu swehtibu lihds."

Bruno isgahja.

Sonnenkamps palika weens.

Wina azis raudsijas stihwi us semi, kamehr wina galwa noleezas us kruhtim.

„Behdigi, behdigi," winsch murminaja, — „behdigi, behdigi, newaru pat par wina dusmotees. Ja gan, — un waj tad neesmu ari es mihlejis, un waj nemihloju pat wehl schodeen Adeli? — Waj mana dwehsele neilgojas pehz tahs katru deenu, katru stundu, katru azumirkli? Ja gan, — ja gan, — un lai gan wina jau fen lausufi sawu swebrestibu un ajsbehuufi no manis projam, atstahdama mani un behrnu weenus, — tomehr es to mihloju no firds pamateem un newaru to aismirst ne azumirkli."

Sonnenkampa kermens eesahka raustitees, kà krampi, kamehr leelas asaru pehrles parahbijas wina azis.

Beidsot winsch uszehlas no krehsla, peegahja pee durwim un ajsbulteja tahs zeet.

„Esmu weens," winsch murminaja, „un kas gan man war leegt, schini azumirkli pee sawas dahrgas Adeles jahneem patawetees un sapnot kahdu brihdi par pagahjuscheem, laimigeem laikeem?"

Winsch peegahja pee sala preekshtara, ajsahra sinamo federi un ajskars uswiltas augshä.

Un nu stahweja wina azu preeščhâ, leclajâ selta rahmi, wina mihtotâs Adeles aina, tił dabista, tił apbrihnojami Ńkaista, kâ wehl nelad. Un, ai, — bilde litâs buht pateŃi dŃihwa!

Sonnenkamps atlehzâs kaħdus Ńolus atpatał. WinaŃh eebrehzâs, — wina prahti ŃamulŃa.

„Waj gan eŃmu aħrprahtigs palizis?“ winaŃh brehzâ, „waj tur nestahw manâs miħlestibas Ńeewa? — No? — waj tahs naw tahs paŃŃhas Ńkaistâs azis, waj tee naw tee paŃŃhi Ńilmelnee mati, un waj tahs naw tahs paŃŃhas roŃŃhu luħpas, kuras neskaıtamas reises eŃmu ŃkuħpŃitijis, kaħ biju laimigs wiħrs? Un waj tahs naw tahs paŃŃhas rofas, kas mani neskaıtamas reises aplampa un wilka mani Ńlaht pee miħligojâm, miħŃtajâm kruħtim?“

Ńkaistâ bilde, runâ tatŃŃhu kaħdu wahrđinu, lai waretu paħreezinatees, ka tu eŃi pateŃi mana Ńeewa, un newis fantasijas eedomibas aina.

At, Adele, — miħlotâ Adele, nahz tatŃŃhu manâs rofas un dari mani atkal laimigu, kâ Ńenat!“

WinaŃh noŃrita zełos un eesahka Ńeheli, Ńeheli raudat.

Un redŃi, — redŃi, — kas nu notifa, kaħ wehl reiš paħt wina luħpam gaħja:

„Topi dŃihwa, topi dŃihwa, Ńkaistâ aina. BuħŃim atkal laimigi, — tiłpat laimigi, kâ Ńenat!“ taħ Ńkaistâ bilde eesahka leħnam kufstetees, winaŃs gaħwa noleektees uĳ kruħtim. Un Sonnenkampa Ńeewa iŃnalħa no rahma laukâ.

Sonnenkamps eekleedsâs.

WinaŃh peeŃŃrehja Adelei Ńlaht un apkampa to abâm rokam.

„Adele, — Adele, — mana Ńeewa, mana dahrgâ Ńeewa!“ —

Wairat winaŃh nepaŃŃehja iŃrunat.

WinaŃh Ńpeeda Abeli pee Ńawâm iŃwihkuŃŃhâm kruħtim tił zeefŃi, ka tai aiŃrahwâs gandriħŃ elpa, kaħeħr neskaıtamas butŃŃhinas tika iŃmainitas un neskaıtami miħlestibas wahrđi iŃrunati.

Weidsot Adele iŃpestijâs no Sonnenkampa rokam un triħzoŃŃhu balŃi Ńazija:

„Ja gau, Andreas Sonnenkamp, — es eŃmu tawa Ńeewa, — biju, kaħ tu wehl biji briħwlungŃs Ńou Kamphausens un pruħŃŃhu karala Friedricha II. adjutants, un lai nelahdas aloŃŃhauâs nebuħu muħŃu Ńarapâ, taħ paŃŃaku tew, ka liħŃŃi ŃŃho paŃŃhu azumirkli eŃmu tawa Ńeewa palikuŃi; lai gan jau ŃeptiapadŃmit gaħi aiŃritejuŃŃhi, kaħeħr

esmu tewi atstahjuši un beš pehdam pasudufi. Uu redsi, es šwehreju tew, ka weenigi tew esmu peederejuši un neweenam zitam; tīfai tew bija teešiba uš manu širbi."

Sonnenkamps trihzeja. Winam riteja ašaras aij leelas šweht-laimibas.

"At, mana ņewa, kaut tu sinatu, žif ušžihīgi esmu pehž tewis meklejis. Kaut tu sinatu, žif daudš ašaras esmu tewis deht, ņawas pasudufčās paradises, išeļjis. Kaut tu sinatu, žif leelas ņahpes esmu išeetis, un tomehr, kà newareju, tà newareju tewis aijmiršt! — Teiz man tatschu, kahehž tu toreis mani atstahji?"

"Es newareju zitadi," ņlaidā ņewa atbildeja; "es dariju to, kas man bija jadara, un daritu weht ņchodeen."

"At mans Deems! — Nošlehpums uš nošlehpuma!" Sonnenkamps eesauzās. "Tatschu ņaki man, waj tu gribi atkal pee manis un ņawa behrna palikt, pee ņawa behrna, kas tagad ušseedejis, kà ņlaidā roše?"

Abele kluseja kaħdas sekundes un tad paklusu balši ņazija:

"Tawā rošā atrodās lihdselkis, atdabuht mani atpakaļ."

"Kaħds lihdselkis?" Sonnenkamps brihnidamees eesauzās.

"Ja gan," Abdelina meerigu balši atteiza; "es waital neka zita nepagehru, kà tīfai kaħdu wehstuli."

"Kaħdu wehstuli?" Sonnenkamps atfahrtoja.

"Ja, — pruhšču karala wehstuli, kuru tu no laupitaja, Antona Leichtweiša, neilgi atpakaļ efi ņanehmis, un kuru kaħda pahrgehrbusēes ņewa no karala ņanehma, lai tew nodotu."

Sonnenkamps pazehla galwu.

Wina azis ušleesmoja ņawads uguns.

Winšč atkaħpās kaħdus solus no ņawas ņewas atpakaļ, uš ņlaidā to zeešchi un tad jautaja:

"Kà tu to sini, ka wehstule atrodās manās rošās?"

"Es buhšču pret tewi walširdiga," ņlaidā ņewa eesauzās; "es pate atnehmū tawam kurjeram ņinamo wehstuli, kura wehlati nahza Leichtweiša rošās, tur, — ai tur, — pee nelaimigā Nerokolna. Bet ari tew es gribu to atneemt, waj nu ar wiltibu, waj waru, jeb ari ar oraudeem."

"Abele, mihiā Abele, ņaki man pateešibu, kahehž tu eenihsti pruhšču leelo karali un gribi tam ņkaħdēt?"

„Tapeh3, ka esmu wina eenaidneeze, lai gan winsch tura man par sawu labato un ustizamato draudseni,“ Abdelina atbildeja.

„Ak, Adele, tas naw pareisi, tas naw labi, tas naw seewas zeenigs darbs! Adele, es mihloju tewi, bet tawa istureschanas ir smahdejama un nopelama.“

„Andreas,“ Adele schehlu balfi atbildeja, „nedari mani un fewi nelaimigus! Dob man finanto wehstuli un paleezi keisareenes Marijas Tereejas draugs, un es buh3chu tawa muh3higi. Paklau3i, paklau3i tatschu manu luhgumu un dodu man karala wehstuli. Neb3i, es gulu pee tawam tahjam un raudu, ko es tatschu ne preeksch weena wihra neefmu darijusi! Andreas, dodu man karala wehstuli, — dodu, — dodu!“

Sonnenkampa azis ispeedas uj ahru. Wina fruh3tis tratoja breefmigas aukas.

Wina mihlotà feewa guleja preeksch wina uj zeteem un raudaja. Un waj gan nu tam newajadseja palift par sawa mihlotà karala nodeweju?

„Ne, ne,“ — winsch 3aspeestu balfi 3azija, „Adele, prafi no manim, ko ween tu gribi, tif nepagehri karala wehstuli. Natru upuri gribu nest, tikai scho ween ne.“

„Reprah3tigais!“ Abdelina breh3a. „Tu nu buh3i atbildigs par tahm leetam, turas nu notifs!“

Wina demas uj durwju pufi, bet pagree3as wehl reij atpatat, eesaukdamas:

„Neruna wairs no sawas mihlestibas uj mani, jo pruh3chu karalis nojaga reij manu mihlestibu ari uj tewi, pirms es biju tawa; tapeh3 es wiku eenih3tu un eenih3deschu lih3i beid3amam dwa3chas wilzeenam!“

„Nu, tad eenih3sti to, bet es wiku mihloju.“

„Un waj tu wehl arweenu winam kalposi un buh3i wina speegs?“

„Ja, es peederu winam un, ja wajad3igs, gribu wina laba mirt.“

„Un waj schis ir taws pehdigais wahrds?“

„Mans pehdigais.“

„Bet tur nu paleek tawa mihlestiba uj mani?“

„Adele, es mihlu tewi; bet nenodoschu sawu karali.“

Un Adele nokrita atkal getos preeksch sawa wihra un raudadama wina draudoschu balfi 3azija: „Andreas, neajmir3ti scho stundu! Wina wareja muh3 atkal saweenot un darit muh3 besgaligi laimigus, bet tu to negribeji. Tagad meh3 esam nah3wigi eenaidneeki!“

Andreas Sonnenlamp, schi stunda schfir muhs uj wiseem laifeem!
Un durwis atdarijäs un aishirtäs atkal zeet. Abele bija pasubufi
Sonnentampa azim!

Winsch aishwillkäs fatreefts lihdi durwim un aishulteja tahs zeet;
bet tad nokrita bes famanas pee tahm semë.

24. nodala.

No preeftera par laupitaju.

Swaigsnes mirdseja un staroja jau pee debesim, kad paters Bruno
atnahza atkal mahja.

Winam bija gruhti, dikti gruhti ap firbi.

Winsch bija mehginajis sawu mihlestibu uj Gundu apspeesti, bet
tas winam nebija nebuht isdewees.

Drihsaki Keinupe wareja tezet pret straumi, nela aisturet mihle-
stibas pluhbus.

Winsch trihzeja, kad eedomajäs, ka nu buhshot atkal redset Gunda,
skaišto, mihligo meitiau, scho usplautuscho rofiti.

Gunda wehrpa pee krahsns, kad winsch eenahza eefschä.

"Slawets lai ir Jesus Kristus!" winsch eefauzäs.

"Muhshigi muhsham Amen!" Gunda atbilbeja.

Winsch nosehdäs pee galba un skaišto jaunawu usskatidams,
maigu, mihligu balfi waizaja:

"Gunda, waj nenahffi pee manis atfehstees! Nahz un ehdi ar
mani kopä."

"Ne, augstzeeniba," wina lehnu balfi atbilbeja; "kalponci nepee-
kshjäs ehst ar sawu lungu kopä pee weena galba."

"Gunda, waj tu neefi nekad pahrlitufi, zil brihnischki un sawadi
tas ir, kad mehš dsihwojam sem weena jumta, itin ka kad mehš buhtum
wihrs un feewa."

"Ari brahti un mahfas dsihwo tä kopä, ka mehš," Gunda
atbilbeja.

"Gunda, Gunda, es newaru ilgaki to panest!"

Wiasch uslehžās no grehšla augšchā, eesaukdamees :

„Ja gan, Gunda, ilgaki tas tā newar wairs eet! — Gunda, behdsi no manis projam, zitadi waram eekrist grehšos un kaunā! — Gunda, — mums jashkirās!“

„Scheligais Deews!“ Gunda eekleedsjās, „waj tad tas pateesi ir grehšs, tad diwas firdis mihlojās? Bruno netaunojees, nenizini mani, — neatstahji mani, — neatstumji mani no šewis! Es newaru zitabi, nu man tatschu reis jafaka: Bruno, es mihlu tewi, — man wajaga tewi mihlot!“

Un nu jaunais preesters bija pagalam uswarēts! —

Wiasch isttepa šawas rošas, aptampa Gundu, un špeeda winas galwu pee šawām fruhstim un butšchoja maigi winas roščainās luhpinās.

„Tā, — un nu es neesmu wairs preesters,“ wiasch drošču balši šazija, un šchini pašchā azumirkli nošlihdeja wina melnee preestera šwahrti pee kahjam semē.

„Un ko nu?“ Gunda ustrauktu balši jautaja.

„Mihlakā, tagad behgšim!“

Gunda peespeedās winam flaht.

„Behgšim,“ wina atfahrtoja, „behgšim un ušmeklesim kahdu kluju jemes stuhriti, kur muhs neweens neatradis, un tew newajadsēs dot atbildibu teem, kuri mellēs pehž mums.“

„Tu esi droščfirdiga, mana Gunda, un tas apstahklis dara man leelu preeku! Behgšim, behgšim un wehl tuhlin, un lai mehš waretum šawus wajatajus maldinat, tad pahrghehrbimees, panemšim šawas ideenišhtās drehbes un eemetišim tahš tur lejā, „warschu dihi“, un wini domās, ta esam nošlihtuši.“

To teizis, wiasch špeeda atkal jauno štaistuliti pee šawām fruhstim, pašaidrodams :

„Ja, mana dahrgalā, mehš tos wišus peemahnišim. Bet ej nu šawā kambari pahrghehrbtees, kamehr es darišču to pašchu.“

Un tā ari notika,

Baters Bruno pahrghehrbās par medineektu un Gunda par augstakas kahrtas dahmu, preeščh kam winai drehbes jau netruhka.

Un kad tee nu atkal weens otru eeraudšija, tad wianu firdis eedrebejās aij preeka un laimibas, jo wineem ištikās tā, itin ka wišas wežas leetas buhtu pagahjuschas un wišs, wišs tapis jams.

„Ai, Bruno, zif tu nu isskatees skaisis!“ Gunda preezigu balsi eesauzās. „Nahz schurpu, smutais medineet, jo pee tawas rotas turedamās, gribu dotees plaščajā pašaulē eefšā!“

Jaunais preesters noslatijās ar labpatiššanu uš skaisito meitinu un wina kruhtis zilajās wāreni aif preeka un laimibas.

Un nu wini wehl reis aptampās, wehl reis nobuščhoja weens otru, un tad ifdeenišklās drehbes panemušchi, tee atstahja lihdsšchinigās telpās.

Un kad Bruno bija aifflehbfis mahjas durwis, tad wiašč teiza:

„Ar naudu ešmu apgahdajees, wifu zitu lai nu patur basniza. Bet tu, mana dahrgā Gundina, tu efi mana augstakā un leelakā manta pašaulē!“

Dozheima meestā wišs bija klušu, kad Bruno un Gunda dewās projam no preeštera dšihwotlā, gribedami aiffneegt, zif ahtri ween waredami, sinamo diški, turu wini ari laimigi aiffneedsa.

Wini nu eemeta lihdsšpanemtās ifdeenišklās drehbes tanī eefšā, pee kam Bruno teiza:

„Gunda, tagad noslihzinajam šawu pagahtni, tu šawas kalpones drehbes, es šawus preeštera šwahrkus šchini uhdeni eemešdami. — Un tā ir labi.“

Drehbes peldeja šahdu gabalinu uš preešču, bet tad šatiuās šahlu šahnēs un negrima wis dibenā.

„Jo labaki,“ Bruno eesauzās; „tagad winas war katris glušchi weegli eeraudsit, un katris domās, ka ešam dabujušchi galu šlapjajā elementā. — Bet nu, šaldā Gunda, došimees nu alkal tahlak.“

To teizis wišč šatwehra jaunawas rotu un tee gribeja eegreestees meščā un tur sem koku ehnam šlehdamees, šargat šawu brihwibu; bet, — kas tas? Nahds tumšs šahws šahweja wina preeščā, eesaukdamees:

„Atpakal, grehzigais preester! Un tu, apmahnitā meitina, taišees no wina wakā, kas tewi eemed negodā un postā! — Stahwat, es jums pawehlu Jēšus brahtu beedribas preeščneeku wahrdā.“

Gunda eekleedsjās un winas uštraukums bija tif leels, ka wina atrahwās pateefi no Bruno wakā, famehr jaunais wihrs palifa uš woetas šahwot, kā šahls štabš.

Bet kas uš wineem tif štingri runaja, tas bija šahds muhks, tura šaju aiffšedja melna drahna.

Wuhšs nu šatwehra ahtri Gundas rotu, eesaukdamees:

168
„Schurpu, Gunda, es nahlu tewi glahbi! Bet tew, tu swehtàs
basnizas apsmehjejs, tew, kas tu nespehji sawaldit sawas grehzigàs
kahribas, tew es pawehlu greestees atpakal us sawu dsihwofli un tur
pawewigi nogaidit, ko tawi preekschneeki tew nospreedis. Gawè un
luhds Deewu, lai winsch tew palihds panest to sodu, kuru tu esi simt-
kahrtigi nopelnijis, tu nelaimigais wihrs!“

Muhks nu gribeja west Gundu projam, bet meitina atrahwàs
no muhka rokam walà, eebrehsdamàs:

„Bruno, glahb mani, neatstahj mani; schis muhks grib mani
nolaut un ari tewi winsch grib samaitat! Bruno, Bruno, zihnees
par mani!“

„Ja, mana dahrgà Gunda, es zihnischos par tewi, ari par muhku
nahlotni, par muhku mihlestibu un brishwibu!“

Un nu winsch sawehra sawu dubultnizu, kuru winsch bija panehmis
no mahjam lihdsi, un gribeja to tuhlin ijschaut us noslehpumaino
muhku, bet kuresch nu sibena ahtrumà peerahwa Gundu few klahnt un
tureja to few preekschà, tà, ka nu wairs newareja droschi schaut, Gundu
netrahpijis.

„Schauj nu, neleetigais preester,“ muhks skubinaja, „schauji ween,
lai tawa lobe sadragà to firdi, kuru tu ar sawu grehzigu mihlestibu
esi peepildijis. Tagad tu esi schihs jaunawas pawedejs un kahrinatajs,
bet tad tu buhfi ari winas sleptaws!“

Bruno flinte noleegàs us semi, kamehr pahr wina luhpam gahja:
„Muhl, kas tu esi, kas tu esi eedroschinajejs diwu firschu laimi
ahrdit, diwu firschu, kuras raditas weena preeksch otras?“

„Tadehl, ka man leelakas teesibas us scho jaunawu, nekà tew,
jo es esmu Gundas mahte!“ muhka atbilde skaneja.

„Tas newar buht!“ Gunda eekleedsàs un noslihdeja pee muhka
kahljam semè.

Muhks nu atrahwa kapuzi atpakal un nu parahdijàs Gundas
un Bruno azim mihliga un skaišta seeweesecha seja.

Bruno un Gunda sajuka. Kahlbas minutes walbija dsilshs
klusums.

„Gunda, mans behrns, sneeds man roku, es esmu tawa mahte,
nahz pee manas firds,“ skaišta seeweete skubinaja. „Nahz schurpu,
Gunda, nahz schurpu, mehš peederam weena otrai!“

„Mahte“ Gunda raudadama eesauzàs. „Waj tu pateesi esi
mana mahte?“

„Waj tad tawa firds to nemas nesa juht?“ Abelina Barberina atbildeja. „Nu, tad es swehreju tew, ka esmu tawa mahte, — ja, tawa mahte, kuru flaudigais listens lihds schin no tewis bija schihris, bet nu paliksim abas kopà lihds pascham muhscha galam.“

To sazijuši wina eesahka dikti raudat.

Bet nu ari abas seeweetes aplampàs un neskaitamas butschinas tika ismainitas.

„Nu, preester,“ Abelina Barberina jautaja, „waj tu nu wehl netizi, ka es nebuhtu schihs jaunawas mahte, un ka tahdai man nebuhtu leelakas teesibas us to, nekà tew? Trihzi, preester, manà preekschà, ja tu neatstahsees no sawàm aplamibam, tad nodoschu tewi ordena teesai, un tew buhs jasmol trapineru klosteri starp Amerikas flintskalneeem, un jabuht mehnam wisu zauru muhschu.“

„Es nebihstos tawus draudus,“ paterš Bruno atbildeja ar zeenibu, „jo kad es pirmo butschu us Gundas luhpam usspeedu, tad es jau patš sinaju, kas man sagaidams.“

„Nu, tad paklausi mahtes luhgumu,“ Abelina luhdjas un salkitam rokam tuwojàs staltajam preesterim. „Tu tatschu esi Deewa kalps, un ka tahdam tew naw brihw mihlet, kaut ari tu nosweestu us wiseem laikeem sawas swehtuku drehbes, jo tew japaleek tam, kas tu esi un par ko tu solizees buht. Un kapeh3 tu nu gribi darit manu behrnu nelaimigu un to eegrubst postà un pasuschana. Un ja tu manu behrnu pateesi mihli, tad peerahdi sawu mihlestibu ar to, ka tu winas laba no tahs atfatees un upureji tai sawas dsihwes laimi.“

Bruno bija pa tam noleezis galwu us kruhtim, kuru nu winsch atkal pazeldams sazija :

„Labi, man leelàs, ka esmu atradis ischkiroscho zeku. Sche zihnàs mihlestiba ar mihlestibu, un schi zihna war muhs abus samaitat, tapeh3 lai Gunda pate ischkir muhsu strihdu; lai wina paleek pee tahs firds, kuru ta wairak mihlo. Tikai zaur winas luhpam es gribu sanemt dsihwibu, jeb nahwi.“

„Bruno, Bruno, ko tu dari, ko tu dari!“ Gunda schyju pilnu balsi sauza. Es sabrukchu sem schihs nastas, kuru tu man usleezi! Es mihlu tewi; un es esmu spehjiga scho mihlestibu ar sawas firds afinim samaksat; bet redsi, tur stahw ari mana mahte, kura mani dsemdinajuši ar schyem, un winai ir swehta teesiba us mani, us mani,

šawu behrnu. Ja wina buhtu bej manis laimiga, tad winaš firds neilgotos pehž šawa behrna.

Bruno, nedušmojees, nenolahdi mani, — peedod man, mihlè mani joprojam, bet es palikšchu pee šawas mahtes!“

Raubadama wina tumojās jaunajam preefterim, gribedama wehl reiš to škuhpsit, ja gan — beidsamo reiši, — bet Bruno atbihdija to atpakal, šazidams :

„Gunda, tu efi muhsu leetas išschihruš, mums jashkīrās, lai gan es tewi nekad newareschu ašmirst un paglabaschu uj wišem laiteem tawu mihligo ainu šawā firdi. Es nekad nemiteschos tewi mihlot, un šcho mihlestibur nemšchu lihdsi reiš tumšhajā kapā, un wina ees man lihdsi lihds pat leelā Soga frehslam, kur tad es pats šewi apšuhdšeschos, bet ari augstajam Teefnesim pašlaidroschu, ka šchihš mihlestibas deht esmu, jau wirš šemes buhdams, breešmigi daudš ižzeetis, un es zeru, ka Wīnšch tad atlaidis šodu un ušnems mani šawos muhschigos dšihwoftos.

Un nu ar Deewu, Gunda, gan tawa mahte gahdās par kahdu bagatu wihru, kuram nebuhs jabihštās no ordena brahlu wajaschanam ; bet mihlèt wīnšch tewi nemihštos, kà es tewi mihloju. Un kad tu buhfi apprezejusees, tad domā, ka es esmu palizis par laupitaju un breešmoni, par kahdu tu mani efi padarijuši!“

„Bruno,“ Gunda brehza, „Bruno, ko tu gan gribi darit?!”

Wina gribeja mahtes rokam israutees un dotees pee Bruno, bet tas winai nebuht neišdewās. Adelinās rokas neatlaidās no šawa behrna.

„Ko es darischu,“ Bruno atbildeja, „par to tīfai man Deewam un šew pašcham janodod išskaidrojums.

Gunda, waj tu dširdi, kà koku šaufee šari šchalz un kà „warjchu dihka“ uhdeni šchnahž? — Gunda, wini behdajās par mani, par pašuduscho dehlu, kuršch weenā weenigā nakti nogruhšts no laimibas debesim galejā postā un tumšibā!“

To teizis, wīnšch ahrprahtigi eesmeedamees, eezirtās tumšhajā meščā un pašuda abu šeweeschu azim, un kamehr Adelina Barberina ar šawu meitu Gundu ašbriauza kahdos šlehgtos ratos uj Frankfurti pee Mainupes, tīkmehr Bruno, išbijušchais preesters, ušmekleja laupitaja, Antona Leichtweiša alu, kurā wīnšch atrada patwehrumu no ordena brahlu wajaschanam, un kur to Leichtweišis ušnehma un pee-

nehma par šarvu beedri un kalpu, kad wīnšch tam bija smehrejis uz-
tiziibu un pallasību wifās leetās un weetās.

Det seme apraudaja šarvu pašuduscho dehlu, kas wehl tif jaunš,
šlaifš un špehzigs bija, tai tif nezereti ahtri teizis ardeewas un šewi
pašudinaješ uf wīšeem, laiteem, palikdams no preeštera par
laupitaju.

25. nodala.

Wiljona dehl.

Preešch Wisbadenes teefas nama durwim peectureja kahds staltš
jahtneekš šarvu ugunigo širgu, kuzam eepafalus nahza wehl otris
jahtneekš.

Un šchee jahtneeki bija: grafs Sandors Batianijs un wina apfal-
potajs, ūšigans Rigo.

„Rigo, paleezi tu pee širgeem, kamehr es nebušchu atpafal.
Welns war sinat, kapehž teefas fungi mani atkal aizinajušchi šchurpu!“
grafs Sandors peemetinaja. „Waj tad šchi prahwa nenems nekad
galu? Nu, to tuhlin redšeschu.“

Grafs Sandors tumojās teefas telpu durwim, un kahds durwju
šargs eelaida to padewigi eekšchā.

Ap leelu, šaju wadmalu apklahtu galdu šehdeja teefneschi, wīnu
starpā ari teefas presidents. Teefas šahle bija pahrpildita laudim, kad
grafs Sandors noštahjās teefas galda preešchā. Wīnšch palozijās lepni
pret teefnescheem un tad škanu, šklaidru balši šazija:

„Augstā teefa aizinajuši mani šchurpu, kura, tā es zeru, eewehros
manu dahrgo laiku un daris reiš galu prahwai, kura jau wairak tā
gadu teef wilfta garumā!“

Teefas presidents uzehlās.

„Grafs Sandor Batianij,“ wīnšch škanu balši šazija, „jušhu wehle-
šchanās, lai prahwa tiftu šchodeen nobeigta, peepildifees.“

Es atklahju teefas šehdi un nu nošahjānu wehl reiš aktu šaturu,
jums, mani amata beedri, preešchā, lai waretum šchodeen nodot šarvu
špreedumu grafa Batianija mantšchanas, tā ari grafeenes Loreš šon

Bergen nahwes sinà. Juhs jau gan sinat, ka grafs Batianijs pagehr sawas nomiruschàs seewas mantibu, kas fastahw ij 800,000 dalbereem un dirweem leeleem wihna dahrseem pee Reinupes. Uj laulibas kontraktu atfaukdamees, grafs Sandors pagehr nu scho sumu, kà ari minetos wihna dahrsus lihds ar peederumeem. Schim pagehrejumam nu nebuhtu nelas preti, ja buhtum pahrleezinati, ka grafeene fon Bergen pateesi buhtu mirufi. Bet winas nahwei runà preti minetàs grafecnes tehws.

„Bet kur tad paleef mana leeziba?“ grafs Sandors usbudinatu, starbu balfi eesauzàs. „Waj es neesmu apswehrejis, ka pats ar sawàm azim redseju, ka grafeene Lore eegahsàs pa logu Reinupes wilkos.“

„Tas gan ir pateesiba,“ presidents teiza, „bet es wehlos no firbs, ka juhs, graf Batianij, nebuhtut nepateesi swehrejuschu.“

„Presidenta funks, ta ir apwainoschana!“ grafs Sandors eesauzàs.

„To mehš redsefim,“ teefas presidents peemetinaja.

Behz schihs wahrdu mainas tifa nolafits wišs aktu faturs.

Un kad tas bija notizis, tad teefas presidents uj grafu Sandoru teiza:

„Graf Sandor Batianij, es juhs usajzinu, uj wiseem maneem jautajumeem dot pateefas, skaidras atbildes. Waj juhs swehtrat us tam?“

„Ja, es swehru,“ grafs Sandors atbildeja.

„Nu tad fakat man, kahdàs drehbès jaunà grafeene bija gehrbusees, kad wina eelehza Reinupe?“

„Sawàs baltàs sihschu bruhtes drehbès; ari schkidrautu un mirschu kroni ta wehl nebija nolikufi.“

„Waj kahdas rotas tai ari bija klah?“

„To newaru skaidri pasazit; bet domaju gan, ka wina bija isgresnojusees ar saweem familijas dimanteem, kad stahjamees laulibas altara preeksha,“ grafs Batianijs paslaidroja.

„Bet waj lihkis wehl naw atrafts?“ presidents waizaja.

„Wehl ne,“ grafs Sandors atbildeja.

„Juhs maldatees, graf,“ presidents sazija. „Lihkis ir atrafts.“

„Atrafts?“ grafs Sandors nedroschu balfi atkahrtoja, bet faneh-mees turpinaja:

„Tad jau ir loti labi; tad jau nestahw manai mantoschanaï nelas wairs preti, un es praju un pagehru, ka Lore fon Bergen, wehlaki grafeenes fon Batianijas mantiba top pat wehl schodeen man peespreesta!“

„Pazeeschatees, graf, juhju wehleschanàs taps ijpildita, bet titai tad, kad teefa buhs pahrllezinajufees par useetàs grafeenes ihstenibu. Un nu, graf Batianij, jums tuhlin buhs jaapleezina, waj atraftà slihtone ir ihstà grafeene fon Batianij, jeb ne.“

Presidents pamahja ar roku un nu diwi teefas sulaini eenefa tahdas ar melnu drahnu pahrlahtas behres (lihku nestawas).

Mahwes klufums walbija teefas sahlè.

Daschi neusdroshinajàs pat ne elpot.

Ari grafs Batianijs farahwàs un wina luhpas fasppeedàs zeefschi kopà.

„Graf Batianij,“ presidents pawehloschu balfi teiza, „pazelat melno segu un tad fakat mums, waj ta pateefi juhju seewa, kura uj schim behrem gul?“

Grafs Sandors trihzeja.

Tomehr winsch nedrihksteja ijrabit fawu ustraukumu un fajukumu, lai gan tam galwa reiba un firds saplata, là neišdewees plahzenis; lai gan wina firds drebeja, fa tam nu buhschot jauštata no wina pašča nogalinatà Hilda, ja jaunà, nelaimigà Hilda, kuru tas bija ijsgruhbis pa logu ahrà un eegahjis Reinupes wilkos.

Un ar drebedamu roku winsch pazehla no lihka melno segu un ai, kas nu wina azim parahdijàs: nefas zits, là Hildas no uhdenš fabojatà feja, saplofitee waigi un ijdeldetàs azis, titai gaischdseltainee mati un baltàs sihschu drahnas leezinaja, fa fabojatais fermens peeder minetai jaunawai. Ari mirschu kronis un schkidrauts wehl bija redjami.

„Mana seewa, — mana seewa!“ grafs Sandors raudoschu balfi kleeđsa un nokrita pee behrem semè, fur tas palita bej samanas gulot.

Bet drihj ween winsch atkal atschirgàs.

„Atkahpatees, graf Sandor, druzjin tahlaki. — Esam juhju leezibu dsirdejušchi, un nu nahks tahds zits leezineeks, kuram jaapstiprina, fa mirone pateefi ir Lore fon Bergen.“

Un nu parahdijàs tahds bihdams trehslis, uj kura sehdeja tahds zeenigs firmgalwis.

Tas bija Lores tehws, grafs fon Bergen.

„Graf fon Bergen,“ presidents fajija, „noschehloju, fa mums bija jatrazè juhju meers; bet juhju leeziba sinamà prahwà ir no leela swara, tapehž es juhs usaizimu apstatit scho lihki, kura feja gan fabojata un palifusi nepasihstama, bet tomehr zeram, fa tehwa ajs

tatschu pasihs labaki sawu behnu, nekà neweena zita. Luhdju, fakat mums, waj schi ir juhsu meita Lore?"

Bareja flaidri nogisi, ka winisch nopuhlejās, gribedams kahdu wahrdu isrunāt, bet treeka bija winam laupijusi ari runas spehju, un winisch nepaspehja wairak nekò, kà tīfai papurināt galwu.

"Un tad juhs gribat us schi kropļa leezibu list kaut kahdu nekahdu swaru?" grafs Sandors šaspeestu balši eesauzās. "Waj neredfat, ka schis wihrs brauks drihs kapā, un waj tahdam buhs labakas azis, nekà man?"

"Neapgrehkojatees graf!" presidents draudochu balši šazija.

Bet ungars fīta ar kahju us grihdas un kleebsa:

"Es pagehru Deewa spreedumu! Lai Deews sūhta kahdu no saweem engekem, kas lai šaka, ka Lore son Bergen nard atradusi galu Reinupes wilkos, un ka wina wehl dšihwo."

"Wina dšihwo, — Lore son Bergen dšihwo!" šhini azumiekli kahda balšs šauza, kà, ka wiši jutās ašgrahbti un šatrhizinati.

26. nodala.

Wiruschee zelās augšam.

Bihdamā krehsla tuwumā atradās kahda buhte.

Winas flako kermeni apšedja tumščas drehbes un ap winas galwu bija aptihsts tumščs, bees šķēidrauts.

"Deews mani aizinajis šhajā prahwā par leezineezi," wina škanu balši šauza, "lai es aistahwetu šcho zeenito, wezo, firmo wihru, tadehl es šaku: schi mirone nard Lore son Bergen, bet Hilba, winas apšalpotaja, kuru tu, graf Sandor, efi nogalinajis un eegruhdis Reinupes wilkos. Tu sini labaki, kà neweens, ka tawa šeewa Lore wehl dšihwa!"

Rejants eekleedseens atskaneja no ungara mutes. Winisch nu bija breesmigi apšuhdsēts.

Teesneschi bija uszehluschees kahjās un us winu šejam atpogulojās ustrautums un pahstfeiguums.

Ari wezais, slimais wihrs bija palizis sinkahrigs un statijas platam azim us runatajas.

„Augstzeenitee Wisbadenē teefneschi,“ wina skanu balsi turpinaja, „es apfuhdsju grafu Sandoru Batianiju par fleptawu, kas Lore son Bergen apkalpotaju, Hilbu, nogalinajis. Leekat to cekat waschās, kameht wiensch nebuhs sawu smago noseegumu atfinis!“

„Sweschneeze, ka3 juhs esat?“ teefas presidents jautaja. „Betam pasakat mums ari, kur Lore son Bergen atrodas, ja wina wehlsihwa un kapeh3 wina neaisstahw sawu mantibu?“

„Tas winai schim brihscham naw wajadsigs, jo mantiba atrodas drofchās rokās. Turklaht es swehreju, ka Lore son Bergen dsihwo!“

„Meli, nekas wairat, ka meli!“ grafs Sandors brehza. „Schseeweete ir blehde, wina ir uspirkta, nodot nepateesu leezibu! — Wino ir krahpneeze un grib man skahdēt!“

To isgruhdis, wiensch norahwa tai schkidrautu no galwas.

„Rehms, kehms!“ wiensch breesmigu balsi brehza. „Wina ir islihdusi is kapa! Lore son Bergen — mana seewa — wina atstahjus nahwes walsti un atnahkusi atkal pee dsihwajeem! — Bai man, — wai man!“

„Ja gan,“ es esmu Lore son Bergen,“ sweschneeze peemetinaja. Un nu notika jauni brihnumi.

Wezais krolis eesahka kustetees un lehnām uzjeltees. Un schis pats wihrs, kas newareja isrunāt ne wahrdina, tagad runaja un teiza:

„Ja gan, schi ir mana meita Lore — Lore — mans behrus, — nah3, — nah3 pee manas sirds!“

Diwlahrtiga eefleegschanās un Lore eekrita sawa tehwa rokās.

„Lai Deews tewi swehti, mana meita, ka tu nu esi atkal pee manis un nodewusi par grafu Batianiju skaidru leezibu!“

Un tad pret Wisbadenē teefnescheem pagreesees wiensch sazija:

„Kungi, darat nu sawu peenahkumu, jo nu esat deesgan dsirdejuschi. Mana meita ir grafu Sandoru apfuhdsjesusi par fleptawu, un es zeru, ka ar scho apfuhdsibus peeteek!“

„Graf Sandor, waj juhs dsirdat, kas no jums teek runats, un par ko juhs teekat schini azumirkli apfuhdsjeti?“ presidents jautaja.

„Labi,“ grafs Sandors drofchu balsi eesauzās, „esmu apfuhdsjets bet man jaleek schai apfuhdsibai wehl daud3, daud3 leelaka presi, jo mana apfuhdsjetaja, Lore son Bergen, ir pate pelnijusi waschās, zeetumu

un nahwi, jo wina ir laupitaja, Antona Leichtweisa seewa un nan nebuht labaka par sawu wihru!"

Leels ustraukums un tad atkal dsilfch klufums walbija jahle.

Uf wifu sejam parahdijas bailes un sajufschana.

Bet grafs Batianijs nirgajās, kad winsch pamanija, ka Lore nobahleja un litās noschelojot, ka bija atnahkufi schurpu. Starp zitu winsch teiza :

„Nu, staisitā Lore son Bergen, kā tew patihf mana pretfuhdsiba? Nu, kā tew patihf burlazifkā dsihwe? — Kā tew patihf zitu mantas laupit, un kaut, un fist, un dedsinat? — Kā tew patihf newainigus laudis gruhst nelaimē un postā un tad ar winau mantam gresnotees?“

Bet nu ari Lores tehws eesauzās :

„Lore, mans mihtlais behrns, gan netizu, ko schis neleetigais grafs šaka, tomehr šaki man, waj tas ir pateefiba, ko winsch šaka? — Es sinu ka winsch melo.“

Bet ai, Lore klufeja un noleeza galwu uf kruhtim, famehr winas tehws atfahrtoja :

„Ewehrē, mana meita, ka grafs Sandors Batianijs melo!“

Lore klufeja wehl arweenu un eesahfa trihzet.

Beidsot wina nometās zelos šawa tehwa preefchā, eefleegdamās:

„Tehws, šodi mani, nolahdi mani, zilweti, uizinajat mani, tomehr es gribu lepni un atklahti jums apleezinat :

Es esmu laupitaja, Antona Leichtweisa, laulata seewa, un wina behrna mahte!“

Tumfchs eefleedseens nahza pahr grafa son Bergen luhpam, famehr no grafa Sandora mutes atstaneja mehdofchi šmeekli.

Teesneschi un publika istruhzinajās, kad Lore schos wahrduš bija isrunajufi.

„Lore son Bergen,“ presidents ustrauktu balfi eesauzās, „juhš ešat issazijufschas šew nahwes špreedumu. Wiša seme smot un waid sem breefmgā laupitaja breefmu darbeem, un schis laupitajš ir juhfu wihrš, juhš ešat pelnijušchās nahwi.“

„Tehws, tehws!“ Lore brehza un aptampa wežā wihra zefus, — „tehws, tu nedrihfti mani nolahdet; jo tīfai mihlestiba ir mans pahrfahpums, ja, nekās zīts, tā tihra mihlestiba ir mans nofeegums. Deews mans leezineeks, tā tīfai aīj leelas mihlestības tapu Leichtweīša ņeewa un tā es to wehl tagad mihlu.

Un kaut ar' mana galwa kristu ņem bendes zirwja, tomehr mans beidsamais wahrds, kas pahr manām luhpam ees, buhs: Leichtweīša.“

„Nu, tad mihli ņawu laupitaju un neņi ņawa tehwa lahtsus!“ wezais grafs ņon Bergen brehza. „Tu eņi man tizibu uņ Deewu un zilweeem nolaupijusi! Eņi nolahdeta! — Eņi nolahdeta!“

„Schehligais Deews!“ Lore ņkanu balsi eebrehzās; „kapehž neapflauņiju ņawa wihra wahrdeem, kapehž gan atnahžu ņhe ņchurpu. Ai, un tapehž ween, lai ņchis ungars, ņchis klaidons neaplaupitu manu tehwu.“

Preņidenta ņwaniaņch eestanejās un tuhlin eestahjās dņiņņch klauņums.

„Kaspi!“ teefneņis eesauzās, „nahkat ņchurpu, ņagrahbat ņcho ņeewa, ņaņlehdņat to un eeleekat to zectumā, tā bihtamā, breeņmīgā laupitajo Antona Leichtweīša beedreni un lihdsdalibneezi pee wina breeņmu darbeem!“

Grafs ņon Bergen aīņeđņa ņawu galwu, lai neredjetu tahs breeņmas, kuras nu nahža pahr wina weenīgās meitas galwu.

Waņchu ņchēindeņchana bija dņirdama, kad liņuma un taiņnības ņulaini tuwojās Lorei, ņinamā laupitaja ņeewai.

„Eņmu paņudusi!“ Lore ņahpigu balsi eesauzās. „Ar Deewu, mans mihlais Anton, tu mani wairs neredņeņi; mehņ nu buhņim ņchirti uņ wiņeem laikeem!“

Un nu nahkat un ņaņlehdņat mani un aīņwedat mani uņ tumņchjo zectumu, kamehr nebuhņchu beiguņi elpot uņ bendes bluķa. Nahkat un darat, kas juhju peenahlums; bet ņinat: es domaņchu par to, kuru es mihlu un mihloņchu lihds beidsamam azumirklim!“

Sulaini ņatwehra Loreņ rotas un waņchu rīkņi bija jau atdarlīl Preezigeem, negehligeem ņmaideem, noņkatijās grafs Sandors uņ Loreņ, tā ari uņ liņuma iņpilditaju kuņteņchanos.

Bet ņhini paņchā azumirkli notika kaut kas ņewiņchņs.

Dīwi breeņmīgi beņseeni nogahja teefas ņulainus gar ņemi, kuruņ dēwa ņahds jauns, ņkaiņs ņpehžīgš wihrs, eesautdamees:

„Kurņch uņdroņchinajās Antona Leichtweīša ņeewu aīņfahrt? — Lore ņon Bergen ir un paleek mana — noņt no zela, — noņt, ja negribat ar laupitaja lodem eepaņihtees!“

Un tas wijs notika tīf ahtri un negaidīti, ka wijs apstulba, pa manīgais grafs Batianijs, kamehr Leichtweīsis gahja uš durwju puš, weenā rokā turedams Lori un otrā pistoli.

„Mehs ešam glahbti, mana dahrgā Lorite,“ wišch klusu balši teiza, „wehl kahdi šoli un mehs buhšim brihwibā!“

„Perat, kerat wiwus!“ grafs Sandors brehza. „Duhstofchus dalderus tam, kas tos atwed atpaka!“

Diwi šchahweeni norihbeja, kurus iščahwa grafs Sandors, bet neweena lode neaišfehra leelo laupitaju, bet tahs atsitās pret muhri.

Uš ūrgus laukuma stahweja trihs ūirgi, pee kureem stahweja diwi ūemneeki, kā lišās dšihwi ūarunajotees par ūirgu mainiščanu; bet kad wini eerandūija Leichtweīši nahkam ar Lori, tad tee ūibena ahtrumā palihdseja laupitajam un Lorei eekluht ūeglos un pehž tam ari pašēji ušžirtās ūaweem kumeleem mugurā un tad wehja ahtrumā wini aišdrahja projam, ka dširfšteles ween nošprehgaja.

Bet ūemneeki nebija nekas žitš, kā Korbekš un Bruno.

„Glahbti!“ Leichtweīsis preežigu, gawiledamu balši eešaužās.

„Ai, mana šalbā ūeewina, žif gruhtu ūtundu man tawa neapdomiba lika pēdšihwot. Man išeekas tā, itin kā kad Deewš tewi pa otru reiši man dahwinatu!“

Un dšiti kustinats wišch nobuščhoja ūawas katši mihtotās Lorites roščainās luhpiņas.

27. nodāka.

Kauna ūihme.

Bija naktš.

Tumšiba apšedša Frankūurtes eelas, kā ari tā ūauzamo juhdu hwartali.

Tomehr pa juhdu mahjam bija redšama dšihwa kuštesčanās un rihtoščanās, jo ūchabas stahweja aiš durwim un katris ūagatawojās uš ūchabu parastajeem preekeem.

Tikai weenā weeniģā mahjā walbija druhms klufums un weenušmiba. Tajā neredseja nekahdas preežigas ūejas, tajā nemirdseja ne-

weenas sabata swezes. Tikai lahds wezigs wihrs sehbeja pee kahda netihra rakstamgalda un rehkinaja un rehkinaja, kamehr wina seja isstatijsas nopeetna un druhma, kura tikai tad palika preeziga, kad lahdi leelaki skaitli tika eestakstiti leelajâ kafes grahmatâ, kuzi, kâ litâs, no sihmeja petku.

Schis wihrs bija Elijas Fintels.

Ai, un kâ wiensch bija pahrwehrtees no ta laika, kad wina mahja bedsa. Toreij wina mati un bahrsda bija melni, bet tagad gluschî balti.

Mahjas degschana, bet tad ari wina behls Natans un wina kaisitâ meita Rosite bija wina dsihwi satrizinajuschî lihds pamatam un to bef laika padarijuschî par firmagalwi.

Natans bija bef pehdam pasudis un meitai Rositei bija zita nelaine peesitusees un tad pasubusi is tehwa mahjam.

Daschi mulbeja, ka tehws to esot aissuhitijs pee radeem us Berlini, tomehr neweens skaidri nesinaja, kur Rosite bija palikusi.

Tikai weenu wisi juhdi sinaja, proti: ka Elijas Fintels dsihwos sawâ namâ weens pats un ka wina interese peegreeschotees tikai seltam un sudrabam.

Ari tagad wiensch sehbeja weens pats pee rakstamgalda un schikrijsa kahdâ grahmatâ, pee kam wina peere sawillâs reisu reisem neskaitamâs fruntâs.

Wiensch bija dabujis dsirdet, ka teefneeschî esot nospreeduschî, ka grafs Sandors newarot wis Lores mantibu dabuht sawâs rokâs, kamehr ta wehl dsihwojot, un schis spreedums aiskehra ari Elijasu Finteli, kuzam minets grafs bija paradâ kahbus trihsdesmit tuhstosch gulshus, kuzi nu winam bija, tâ schtot, japasaude.

Wiensch pagrosija galwu un murminaja:

„Trihsdesmit tuhstosch gulschî man buhs tâ kâ tâ japasaude, Sandors ir wiltneeks, tomehr man wiensch ir wajadsigs un man jamehgina to usturêt lihdschinigâ stahwofli. Ha, warbuht ka winam shodas apprezet kahdu bagatu muischneezi, un tad dabuschu sawu nendu ar auglu aungleem atpakal.“

Pulkstens nosita patlaban diwopodsmito stundu.

Elijas Fintels sarahwâs.

„Ha, stunda ir klast, kuzâ man jaeet ehbinat sawu kaunu un dsirdinat sawu negodu.“

Wina kaulainais stahws uszehlâs no krehsla.

Zinkels eegahja kahdâ jahnistabâ un panehma kahdu masu kurwiti, kura atradâs ehdamleetas, un leela pudele, pildita ar uhdeni. Un nu winsch panehma kahdu masu laterni un leelu atflehgu un dewâs uj sawas mahjas pagrabu, ais kura durwim bija dsirdama lehna kunstschana.

„Wehl winsch ir dsihws! — Wehl winsch ir dsihws!“ winsch paklusi cesauzâs. Man leekâs, ka mans kauus nemaj negrib mirt un lihst semê eefschâ, bet gribetu augt leekâs un leekâs, kamehr to redjês wijsa pasauale.

Di, kâ landis preezatos, kad tee waretu rahdit ar pirksteem uj manu kaunu un paklusi zits zitam eetschuktèt ausis:

Redjat, redjat, tur eet bagatais Zinkels ar sawu bastardu, to triftigo, kuru mana meita nefusi sem sawas sirds.

Winsch atflehdja pagraba durwis un nu parahdijâs aisgrahbjoschs ftats.

Kahdâ kaktâ sehdeja uj sema sola Rosite, Zinkela skaisâ meita, masu behrninu flehpt.

Winas seja bija bahla un nopeetna.

Rosite tehwu eerauget palika wehl druhmaka un pahr winas seju pahrgahja, kâ tumshs padebes.

Ja, pat eenaidis eemirdsejâs winas koschajâs agis, kamehr nenoseedfigais behrninsch mekleja par welti pehz pahrtitas weelam gar mahtes sawihtuschâm fruchtim.

„Un winsch wehl dsihwo!“ Eljas Zinkels aissmakuschu balsi eefauzâs, pee kam winsch nolika kurwi uj kahdu masu galbinu, kura atradâs lihdsjâs kahda ar lupateem apsegta gulta.

„Waj tad winsch nemaj negrib mirt? Di, zif tam ir sikhsta dsihwiba!“ Zinkels atfahrtoja.

„Ja, mans behrnê wehl dsihwo,“ Rosite zeetu, asu balsi atbildeja, „un es luhdsju weenumehr Deemu, lai Winsch man ustura scho behrnu pee dsihwibas, lai taws flepawibas nodoms isgaiistu un neisdotos. Ja gan, wehl dsihwo behrnê, wehl tas dwaicho, bet ja taws breefmigais nodoms isdotos, tad es pee wina flepawas breefmuigi atreebshos, tad es aismirshichu, ka tu esi mans tehws.“

Zinkels atfahpâs kahdus solus atpakaf.

„Rosite,“ winsch saspeestu balsi teiza, „Rosite, efi jel prahtiga un peekemi manu padomu, un ja tu darifi tâ, kâ es to mehlos, tad iflaidichu pat schodeen tewi if schi tumshajâ pagraba, un es tewi

tehrpſchu ſihdâ un ſamtâ un apliſſchu tew dahrgas rotas un tu waresi
apprezet wiſſbagatako juhdu muhſu kwartali, un tu buhſi no wiſſeem
godata un zeenita, tifai muhſu kaunam, ſchim behrnam wajaga paſuſi
no ſemes wirſus. Wehl neſina neweens juhds muhſu kauna pilno
noſlehpumu, kâ weenigi juhdu draudſes wezais rabiners, kureſch latru
deenu war mirt un tâ nemt lihdsi kapâ ſcho noſlehpumu.

Rofite, apdomajees jel, un ja tu doſi ſawu atkauju, tad ſchis
kauna behrns paſudis ſtundas laikâ un winſch buhs atraifits no laizigam
geeſchanam, un winam klahſees daudſ labaki, nekâ tagad, un mehſ to
aprakſim ſchepat pagrabâ, un tu buhſi atkal apſkaiſchamâ, ſkaiſtâ,
bagatâ Elijas Finkela meita.

„Ah, tu gan domâ, ka zilweki wares zelt tew nitnu ſlawu, ne, —
ne, — tas nenotiks, jo es eſmu gahdajis par to, lai laudis domâ,
ka tu eſi pee maneem radeem Berlinê. Redſi, Roſite, es uſliſſchu ſcho
ſpilwenu behrnam uſ mutes un winſch buhs beidsis dſihwot.“

Finkels dewâs pee gultas, kuzâ maſais radijums duſeja.

Wina pirkſti lihdsinajâs wanaga nageem, kuzi wehlâs ſapliſſi
beſſpehzigo zahliti, un wina firds lihdsinajâs welna firdij, kas pilbita
ar ſleptawibas ſahrumeem un ſamaitaſchanu.

„Neuſdroſchinajees aiſkahrt manu behrnu, ſleptawa,“ Roſite brehja.
„Ja tu ſcho behrnu nokauſi, tad ari es tewi nobeigſchu! Ja, ſkaiſtâ
ween uſ mani tahdâm breeſmigâm azim, es nebiſſchos wiſ ſawu tehru
nokaut, bet ko? — tehru? — ſchis wahrds noder drihſaki uſ kahdu
plehſſigu ſwehru, nekâ uſ tewi, tu beſdeewi, kas tu patſ ſawu meſu
un aſini negribi taupit!“

„Nu, tad eſi nolahdeta!“ auglotajs kehrlſteja. „Eſi nolahdeta, tu
kriſtigajo gulta!“

Un es tew ſwehreju, — ſwehreju pee atreebibas Deewa, ka tu ne-
redſeſi pirms deenas gaiſmu, un nedabuſi ne ar weenu paſchu zilweku
runat, kamehr ſchis kauna behrns nebuhs ſche aprakſis un atrauts uſ
wiſeem laikeem lauſchu azim.“

To iſgruhdis, winſch pakehra maſo laterniti, gahja ahtreem ſoleem
projam un aiſſlehdſa pagraba durwis.

Rofite pakrita raudadama uſ gultu, kuzâ atradâs winas behrniſch.

„Ak tu nelaimes behrns,“ wina ſalaustu balſi gaudoja, „ak, ſa-
pehz tew janes tawu wezaku noſeegumi? — Ja, pat dſihwot tew negrib
atwehlet. — Bet laſſti ari graſam Batianijam, kas muhs abus beſgo-
digi atſtahjis un ſahwis mums eegrimt poſtâ un paſuſchanâ!“

Ā, graf, reiņ auņis deena, kurā tew buņs jadod atbildesĥana par tawu behrnu, un kas tewim uņtizejās, un kuru tu tiņ nesĥehligi peekrahpi?“

Beidsjot wina nolika galwu uņ gultu un aiņmiga.

Bet nu ari isnahza kahds is pagraba kaktā, kura rotās atradās laternis un kura gaisma apgaismoja tumņĥo pagrabu, tā ťafot Rosites kapu.

Ķĥini kaktā atradās kahdas wezas, paslehtas durwis, kuras paslehpa kahds wezs preekņĥars.

Ķenahzejs bija jauns, ťlais wihrs. Mugurā tam bija preestera drehbes. Un tas nebija nekās zits, ka Natans, Ķinketa behls, ar kuru ari mehņ ťĥini ťahstā jau ťenaki eņam ťastapuņĥees.

Ar leelu ijbrihnesĥanos winņĥ uņstatiņa jauno ťeewu, kas bija nometuņees zelos pee ťawa behrna gultas un likās buht eņnaudusees.

Winņĥ nolika laterni uņ maņo galdinu, peegahja gulosĥai buhtei klahht un aplika lehnām ťawas rotās ap winas kaktu, kļuņu balņi ťagidams :

„Rosite, mana mihtā mahņa, kas ir ar tewi?“

Ķaunā ťĥihdeete eebrehzās un uņstatiņa ťihwām azim jauno preesteri.

„Waj tu pateesi eņi mans brahļis Natans? — Ke, ne, tas newar buht, tu jau ťadedņi toreis breeņmigajās uguns leesmās.“

Natans nu wairņ newareja ilgati ťaturetees, bet raudosĥu balņi ťauņa :

„Mahņa, mana dahrgā mahņa, es eņmu pateesi tawņ brahļis Natans!“

Rosites laime bija neapraņstama.

„Tu eņi man no Deewa ťuhtits, lai tu mani iņglahbtu no ťĥi umņĥā, breeņmigā zectuma, kurā mans un tawņ tehws mani eeslo- osijis, lai es ťĥe beigtos un aiņeetu bojā. — Glahbj mani, mihtais brahli, glahbj mani, zitadi eņmu paņuduņi!“

„Nebihņtees, Rosite,“ Natans maigu balņi meerināja uņtraukto aunawu, „tawas behdas un raiņes tuhlin beigtees. Bet ťafi man, ťapehņ tehws tewi ťĥe eeslodņija? — Ko gan tu eņi noņeeguņees?“ —

Rosite aiņlita abas rotās preekņĥ azim un newareja iņrunāt ne wahrđina, jo ťaunņ un ťĥehlumņ peepildija winas ťirdi.

Beidsjot wina panehna Matana rolu fawejà un peelika to pee
fawa behrua, fazidama:

„Waj tu redsi scho behruu? — Un tas ir mans behrus!“

Zaunais preesters atwillka lehnam fawu rolu atpakal un
luhkoja fawu mahju platam, fposdam azim.

„Un kà fouz tawu pawedeju?“ winsch lehnu balši jautaja.

Kofite nokrita pee fawa brahta kahjam un teiza:

„Mans pawedejs ir grafs Sandors Batanijs.“

Zaunais preesters nobijās.

„Un waj winsch tew nesneedja nekahdu palihdsibu gruhstajā
funda?“

„Nekahdu,“ Kofite atbildeja. „Par walti es winam sūhdseju
fawas behdas, fawas bailes, fawu faunu, bet winsch ijsmehja mani
un atstahja mani pawisam. Bet nu man usbrufuschas wehl leelafas
behdas, proti: mans un tawos tehws grib scho newainigo radijumu
nokaut, tapehž winsch nu mani mehrde, lai behrnam nebuhtu deejgau
baribas, un ir man usmahzees, lai es fawu nabaga behruu nokaufot,
tapehž, ka newainigais radijums esot wina fauna sihme, un tabehł
winam wajagot mirt.“

Zaunais preesters atkaphās kahdus solus atpakal.

„Waj tas ir dsirdets, ka zilwels waretu pats fawu meesu un
afini tā eenihst, kà mans tehws to dara? Ja, Kofitite, tagad es no
geedu, tapehž Deews padarijis mani par preesteri, — lai Finkels žour
manu pasufchanu peedsihwotu behdas un fahpes, — tagad es sinu,
tapehž Winsch atkahlwa grafam Sandoram tewi peewilt, un, — tabehł
ween, lai tas fajustu, kas ir raises un behdas, kas ir fahpes, diwehjeles
mofas, lai winsch nahktu pee atsihschanas, ka weens atreebejs dsihwo,
weens taišnis Deews, kas faunumu eenihst.“

Un nu, mana mihlā mahsa, eefim nu pee schi zeetfirdigā jubba,
pee neschehligā auglotaja un afinsfuhzeja, Elijas Finkela, kas naudu
wairaf mihlo, nekā Deewu un wina swebtos altarus un tursch ar
fawu beidsjamo nedarbu pasaudejis tehwa wahrdu. Nahž, eefim!“

Kofite panehna behrniņu uf rokam un gahja fawam brahstēm
lihdsi, un drihž ween wini atradās Elijas Finkela kantori no kureenes
wini eegahja tehwa gulamistabā.

Tur nu guleja wezais sikhstuls jemē, bej gultas, uf kahdu mežu,
faplihsufschu matrazi, un jem tura galwas atradās kreetni leels schēht-
māijs, pildits ar naudas papihreem un fwarigeem dokumenteem.

124 Masa eljes lampina apgaismoja scho telpu, tadehl wini redseja
ari asu nasi un pistoli pee Finkela sahneem.

„Bastlehpees, mahsa, us kahdu azumirli winā faktā un kad es
tewi saulshu, tad nahz schurpu.“

Rosite pallausija.

Natans nolēzās nu pee guletaja un raustija to pee plezeem.

Elijas Finkels ustruhlās.

Wina roka lehra pehz pistola; bet Natans šalampa wezā wihra
roku un tureja to tā dšelsis.

„Rebihstees, Elijas Finkel, neesmu nekahds saglis, statees man
azis un teiz, waj tu mani pasihsti?“

Schihds uszehlās lehnām augšhā.

„Ā, tad tu esi!“ winsch aišsmakuschu balfi brehza.

„Un tu nekānees nahst schurpu, wehl reij ar mani runāt, tu
nolahdetais, tu atriteis no juhdu šwehtās tizibas, tu besgodi, tu tehwa kauns
un nelaimē! Jau sen nogidu, ka tu neesi toreij beidsees uguns leesmās, bet
aišbehdsis, — aišbehdsis no šawa tehwa, un palizis par preesteri.
Kristigais, esi nolahdets, man ar tewi wairs naw nekahdas darišchanas!“

„Toteesu wairaf man ar tewi,“ Natans meerigu balfi atbilbeja,
„man, kas es nesu šwehtdaridamas basnizās drehbes un kura galwu
šlazimajis šwehtās kristibas uhdens. Ja, es esmu kristigs zilweks un
luhdsu arweenu Deewu, lai Winšch peedotu tawus grehtus.“

„Kost no manām azim!“ Finkels brehza, „es tewis nepasihstu,
tu esi šwešchineeks, un ja tu wehl reij mehgināsi list šawu kahju pahr
manu šleegfni, tad es aišmiršišču, ka esmu dervis tew dšihwibu. Un
nu behds, žitadi es apeeschos ar tewi, tā ar kahdu laupitaju un sagli,
kas manas mantas grib peesawinatees!“

„Es eeschu gan, bet pašaki man papreeschu, kur ir Rosite, mana
mahsa?“ Natans štanu balfi waizaja.

„Teiz drihs, Elijas Finkel, kur wina ir, žitadi es aišmiršišču,
ka esmu preesters, un tew klahsees waren šikti!“

Juhds nejauti eesmejhās.

„Waj es šinu, kahdā sehtmalā wina beigusees!“ Finkels brehza.
„Ā, man ir gan labi behrni, kas šawu tehwu mihto. Dehls aistleeds
šawu tehwu tizibu un top par preesteri, kamehr meita top par kahda
kristigajo mihtako un lauņas šewi parwest; — es nesinu, kur wina atrodās.“

„Meli!“ jaunais preesters brehza, „katris wahrds, kuru tu ij-
runā, ir meli. Tu nesini, kur Rosite palikusi, nu labi, tad es tew

paſaziſchu, kur wina ir, proti: tu wina eſi noſahwis! Sawas mah-
jaſ pagrabâ tu to eſi eeſtodsijis ar wiſu behrnu, kur tu leezi tai zeeſt
badu, lai behrnam buhtu jabeidsjâs! — Koſite, nahj ſchurpu un reiz,
waj es nerunaju pateeſibu.“

„Tu runâ pateeſibu, Katan,“ atſtaneja ij fakta; „bet nu parah-
dijâs ari Koſite pate ar behrnu uſ rokam, pee kam Elijaſ Zinkels
breeſmigu baſſi eebrehjâs:

„Brihwa! — Tu eſi brihwa! Ja gan, tew ir iſdewees iſlauſtees
no pagraba ahrâ, lai waretu mani apſuhdſet un nodot teeſam, tabeht,
ka eſmu wehſlejees no kauna ſihmes, kuru tu tur neſi uſ rokam, kuhi
walâ un ar kuru tu ſawu wahrdu eſi apgahnijuſi. Ha, klaidone,
ſargees, tu ſawu nodomu neiſwediji galâ!“

Un kâ breeſmigs plehſigs ſwehrs wiſch metâs Koſitei wiſu
un — weens kehreens — un behrns atradâs Zinkela rokâs, un
pirms Katans un Koſite paſpehja winam to atnemi, wiſch jau bija
noſweediſ to ſemê un ſadauſijis behrna galwu, tâ ka taſ uſ weetas
bija beigts!

„Nu, darat nu, kaſ jums patihkâs!“ Zinkels brehja. „Seugat
nu teeſneſchus ſchurpu un leeſat mani, kâ ſchi behrna ſlepſawu, apzec-
tinât — gan es pratiſchu aiſſtahwetees.“

„Koſite eebrehjâs un eekrita ſawa brahla rokâs.“

„Schis ir taws beidsjamaſ nedarbs, Elijaſ Zinkel!“ Katans
brehja. „Schis behrns liks tarweem neſkaitameem noſeegumeem robe-
ſchaſ. Gan waretu paſert tur to aſo naſi un eegrucht tawâs fruhtis,
bet es negribu apgahnit ſawas rokâs ar tawâm welniſchigâm aſinim.
Un ne es, bet kahts zits atreebs tawus grehtus. Tu paſihſti laupi-
taju Antonu Leichtweiſi, taſ nahts un padariſ tewi par nabagu un
par nelaimigato wiſru paſaulê! Sargees, ſargees, Elijaſ Zinkel, tarot
breeſmigeec noſeegumi un pahrfahpumi taps breeſmigi atreebti! Ar
Deemu! — No ſchi azumirkla tu neeſi wairs droſchſ; Leichtweiſis
nahts un ijdariſ par daudj labi ſawu peenahkumu, kuru es niram
uſdoſchu!“

Un, pirms Elijaſ Zinkelo atjehdjâs, Katans un Koſite jau bija
paſjuduſchi wina azim.

No bailem ſagrabhts, wiſch noſkrita uſ ſawu gulaſ weetu, ar
ſalauſtu, hailigu baſſi eeſtaudomees:

„Wai mau, wai mau! Katons Leichtweiſis nahts un nolaupe
wiſu manû mantu, un es buhſdu nabags, muhſchigs nabags!“

Mofu spihlēs.

Kad Elijaša Finkela bailes bija pa daļai pahrgahjuščas, tad vezais sīkstuls uzejlās atkal augšā, ūstijās stihwām, pahrglah-šhotām azim uš behrnu, kuzšch wehl turpat guleja uš grihdas, kamehr wina luhpas murminaja:

„Ta ir šlepawiba! Bet wini mani neapšuhdēs, jo zitadi tee nebuhtu laupitaju Leichtweisi peeminejušchi. Tomehr behrna lihķis jagahdā pee malas.“

Un wiņšch panehma kahdu maišu un eebahša lihķiti tani eekščā, un weenā rofā maišu un otrā masu laterni turedams, aīsgahja uš pagrabu, behrnu apraft.

Pagrabā eekkuris, wiņšch panehma kahdu šchēpeli un eesahka ifrafi neleelu bedri, kuru mehš ūauzam par kapu.

Bet drihj wiņšch apstahjās.

Wina azis eeraudšija kahdu baltu preekschmetu uš pagraba klonu.

Wiņšch uņehma to augščā. Tas bija kahds aprakšīts papihra gabals, uš kura atradās sekoschee wahrdi:

„Manš tehws, Elijaš Finkels, tura mani šhini tumščajā bedrē eeslodšitu un grih manu behrnu nomaitāt. Es zeeschu badu, plifumu un aukstumu, tāpat ari nenoseedšigais, masais radijums, kuram dewis dšihwibu, grafs Sandors Batianijs, un kuru nu mans tehws grih pajudināt.

Kojite Finkel.“

„Ha, kas tas?!“ Finkels uštrauktu, bet patlušu balši eesauzās. Ha, graf — tagad šinu, kas man darams!

„He, augštdšimuschais graf, ja tu nu neprezesi manu meitu, tad nešišchu behrnu pee teefam un ūazišchu, ka tu esi to notahwis, gribe-dams no ta tift walā.“

Wiņšch apstahjās no bedres rakščanas, panehma maišu, kuzā wehl arweenu atradās masinā lihķitis un dewās no pagraba laufā, murminadams:

„Turpu, turpu, — tuhlin turpu uš grafa Sandora pili!“

Un winsch gahja, bet newis zaur juhdu kwartali, bet aplinuf, pa kahdu zitu eelu.

Bet tad winsch eegreesàs kahdà sahneelà, tad kahda fkarba balfs fauja :

„Kas tur? — Juhds, paleez stahwot!“

Elijas Finkels farahwàs un dewàs otrtif ahtri uj preekschu.

Bet kahds flaits stahws dewàs winam ahtri pakat un kufsch drih] ween aistrustoja winam zelu.

Tas bija waltis nodalas ofizeers, kufsch nu brehza :

„Schihds, kà tu eedroschinajees tif wehlu staignat pa schihm eelam, waj nesini, ka tas ir stingri aisleegts? He, fur ir atkaujās sihme?“

Un rē, Finkelim tahdas nebija.

„Teiz, kahda eemesla deht tu atstahji tif wehlu juhdu kwartali?“

„Swarigas darišchanas speeda mani wehl tif wehlu ifeet. Man ir kahds neletigs paradneeks, kas man rakstijis, lai ejot pee wina turpu, jo winsch buhschot tuhlin paradu samaksat.“

„Un kà fauz tawu paradneeku?“

„Tas ir grafs Watianijs.“

„Kas fauz manu wahrdu?“ schini azumirkli eesauzàs kahda schler-
butena balfs.

Un nu parahdijàs Finkela azim grafs Sandors, farkanà Zofia pawadibà.

„Ai, zif labi,“ Finkels eesauzàs, „ka mehš tà nezereti fateekamees!“

„Ja gan,“ ofizeers peemetinaja, jo nu waresim tuhlin ifsinat pateefibu. Grafa lungs, schis juhds faka, ka juhš esot wina parad-
neeks, un ka juhš esot winam rakstijuschji, lai schis tuhlin ejot sanem
paradà esofcho sumu. Waj tà ir, grafa lungs?“

„Schis schihds melo!“ grafs Sandors eesauzàs. „Man ar scho
negehligo augtotaju naw bijuschas netahdas darišchanas.“

„Deewa deht, — kà tad ne?“ Finkels gaudoja. „Waj juhš man
neefat trihsdesmit tuhfstofsch gulschus paradà? — Ko? — un nu
juhš negribat wairs mani pat ne pasiht!“

„Bet es wehl reis faku: schis schihds melo!“

„Tu esi melojis, juhđ!“ ofizeers eesauzàs. „Nahz man lihđji,
lai waru dot schai nestaidrai leetai lifumigu wirseenu. — Bagaid' ween
drufzin, gan teesa isdabuhš, kahds eemeslis tewi isdfinis tif wehlu laukf.“

Elijas Finkels gahja ofizeerim lihđji, bet ari grafs Watianijs
un Zofis.

Cedami Finkels fazija uš grafu Sandoru :

„Labi, juhs neesat mani taupijufchi, bet es ari juhs netaupijfchu. Graf — nefu preefch jums few klahi kahdu pahrfteigumu. He, pafkatatees drufzin fchurpu.“

To teizis, wiafch paplehta fawu kaftanu drufzin walà un rahdija grafam Sandoram maifu, turà, kà finams, atradàs behrna lihkitis.

„Kas tas?“ ofizeers eefauzàs.

„Juhd', ko tu tur nefi? Dod fchurpu aiffaini, fogli!“

Finkels nobahleja, kà krihts.

„Nu, kapeh3 kawejees!“ ofizeers eefauzàs. „Tà, — tu negribi paklauffit? — Labi, fche tew weens!“

To teizis, ofizeers eebelfa fchihdam, ar jobenu kreetni pa muguru. Bet nu ari grafš Sandors netureja wairs rolas flehpi, bet iſrahwa ahtri maifu iſ ſchihda rofam un nolika to femè.

„Taiſi maifu walà, lai redſam, kas taja eefſcha!“

Finkels kawejàs.

„Taiſi maifu walà!“ ofizeers atkahrtaja.

Bet kad Finkels wehl arweenu kawejàs ofizeera pawehli iſpildit, tad farkanais Joſts iſrahwa ahtri naſi iſ feſchas un pahrgreeſa maifa walguš.

Ofizeers eegrubda ahtri roku maifa un iſwilla iſ ta finame lihkiti.

Wiſus klahtefoſchos ſagrahba reebums un iſbailes; daudſ netruhfka, kà ofizeers neaiffaidàs lapàs.

Bet atſchirdſees, wiafch ſagrahba Finkeli aif riſhles un breh3a.

„Guns, tu eſi ſcho behrnu nokahwis! Teiz, kam tu wiau no-laupiji, un kapeh3 tu wiau nomaitaji?“

Schihdš eefahka breeſmigi brehkt un nu dewàs no wiſam puſem laudis kopà, atſtahdami ſawas gulu weetas.

„Slepkawiba!“ grafš Sandors eefauzàs. „Elijas Finkels nokahwis ſcho behrnu! Pilſoni, redſat, redſat, — ſchis ir tas behrnš, turu ſaſoditais juhds nomaitajis!“

„Sati, ſchihdš,“ ofizeers waizaja. „ſafi, ko tu eſi padarijſ? Nemehgini leegtees, lihktis ir wehl glufchi ſwaigs, un ſlepkawiba ir nupat kà notifuſi! — Teiz, kam peeder ſchis behrnš.“

Finkels uſmeta duſmu pilnas azis uſ grafu Sandoru, un tad aiffmatufchu balſi kerfſteja.

„Schi behrns peeder grasam Sandoram; winsch pawedi? manu meitu Rositi un ta winam to djemdinajusi!“

Grafs Sandors nobahleja, bet janehmees kleejsa:

„Nelga, tu melo! Tu gan gribetu eewilkt mani sawos netihrajös tihklos, bet tas tew neisdofoes. Waj tew wairs nemaj sawo kauna ar sawu meitu ta leelitees, gribedams eewilkt mani sawos netihrajös dubkös, lai es ar teem sewi apgahmitos!“

„Kur ir tawa meita?“ ofizeers brehza, sawz tatschu winu schurpu!“

„Wina naw manäs mahjäs,“ Finkels atbildeja, wina ir pawuduši, un es nejinu, fur wina tagad atrodäs.“

„Ah, blehdi, tu nesini, fur tawa meita atrodäs!“ grafs Sandors brehza. „Tu esi scho behrnu kristigajeem nolaupijis un tad nokahwis, lai waretu kahdu weetü sawa talmuta ispidit; bet nu taisnibas tola pahrsheidsa tewi!“

Finkels nodrebeja.

Schi apfuhdsiba bija breefmiga.

Laudis sadruhsmesäs un taisijäs gahstees schihdam wirsä, un neween schim Finkelim, bet ari wisam schihdu kwartalim.

Wini brehza un kleejsa: „Wai, wai, — schihds nokahwis kristigajo behrnu; fitat winu nost, fitat winu nost! — bet neween scho, wisus, wisus Frankfurtes schihdus!“

Grafs Sandors nobijäs. Winsch noschehloja, isrunajis augschejos wahrbus.

Laudis negribeja ar Finkeli ween isdaritees, bet ar wisu schihdu kwartali.

Tahs nu bija nopeetnas wispahrigas breefmas.

Winsch apnehmäs lauschu prahtus atdsifinat.

„Mani draugi!“ winsch kleejsa, „neweens schihds neisbehgs sawam fodam, bet papreefschu wajaga scho Elijas Finkeli isklaufinat un si wina pascha mutes dsirdet, ta ar scho leetu stahw, un waj ziti schihdi ari wainigi pee schi breefmiga noseeguma.“

„Winsch jamoza, winsch jamoza!“ laudis brehza.

„Projam, projam us pilsteesu!“

Un ta nu ari notifa.

Behz kahda laizina Finkels stahweja septinu teesneschu preefschä.

Ari bende, meistars Mahrtinsch tifa atsaukts.

Teesas telpas atradäs apafsch semes.

Ka leezineeki usstahjäs grafs Sandors, farlanais Josts un sinamais ofizeers.

Finkels mehginaja sawu newainibu gan schä, gan ta peerahdit un nopuhlejäs wisu wainu uskraut minetam grafam, bet neweens wixam netizeja.

Teesneschi arweenu jautaja:

„Teiz tatschu, kur ir tawa meita?“

Gan Finkels apgalwoja, ka schis meitas tagadejo dsihwes weeti nesinot; nesinot ari, waj ta wehl maj esot dsihwa; bet wina wahrdbija runati wehjä, neweens teem netizeja.

Un kad nu beidsot Finkels pastahweja pee saweem isteifumeem un grafs Sandors wisu noleedsa, tad teefas preekschneeks eesauzäs:

„Elijas Finkel, redsu, ka tawa stuhrgalwiba ir til pat leela, ka taws noseegums, tapeh3 meh3 nu mehginasim zitadeem lihdselkeem tew atdarit muti.“

„Meistar Martin Fufsi,“ winsch swinigu balki turpinaja. „Schis noseedsneeks ir zeetsirdigs un stuhrgalwigs radijums. Nem to un atdari wixam muti, bet tahdu, kas runa skaidru, dsihwu pateesibu.“

Finkels eebrehzäs.

Cekaukdamees winsch metäs preeksch teesnescheem semē.

„Apschelojatees par mani,“ winsch gaudoja, „metat mani zeetumä, nemat manu mantibu, bet nemozat mani, esmu wezs wihrs, es neiszeetischu breefsmigäs sahpes!“

Tomehr neweens neklausijäs us wina wahrdeem.

Bende sagrahba to aij rokam un aissteepa wixu us moku kambari, kur tas peesehja Finkeli pee kahda dselschu staba un peh3 tam tuhlin uslita tam ihlschku skruhwes.

Schihds lozijäs, ka tahrys, bet pahr wina luhpam nenah3 nekahdi atsihschanäs wahrdi. Turpreti winsch katoda zeeschi sobus kopä, lai newaretu runät.

Bende atraisija to nu no staba walä un usfweeda to us kahdu dselschu galba un eelita ta rolas un kahjas dselschu rintos, yurus winsch saskruhweja zeeschi kopä un tad fatwehris kahdu kurbeli rokä un eesahla to greeft rinkli.

Un nu galbs pahrdalijäs us diwäm dakam, pee kam Elijaja Finkela kermens tifa steepis garumä, ta ka wisi kauli eebritschlejas un dsihflas gribeja waj puschu truhft.

Elijas Finkels nogihba.

Bet winsch tika atkal ar aukstu uhdeni atdsihwinats un mözischana eefahfäs atkal no jauna. Un tad mozekla mute wehl arweenu neatharijäs un pahr luhpam nenahza nekahdi atsihschanäs wahrdi, tad tika wina meefas dedsinatas balti notarfetäm dselsem un sadragatas uf nebehdu.

Beidsot tatschu wina mute atdarijäs, un pahr wina luhpam gahja: „Gribu runat pateefibu. — Ja, mums wajaga afinis. — Talmutä stahw rakfiits. — Wirsrabiners pawehleja man afinis gahdät, — es pasaku wifu, — wifu, — tikai dodat man uhdeni, — uhdeni! — Gribu olert, — ai, — uhdeni, — zitadi noslahpfschu!“

„Dodat winam uhdeni!“ Klahteschofschais teefnesis pawehleja. Mehš esam dsirdejuschi, ko mums wajadseja dsirdet. Tagad dosim winam spreedumu. Breesch schi noseedsueeka ugunsfahrts ir gandrigh wehl par labu!“

Bet tiklihsf grafs Sandors Finkela wahrduš bija dsirdejis, winsch szirtäs paslepen is teefas telpam laukä, un paslubinaja leelajam lauschu puhlim Finkela atsihschanos, peemetinadams, ka lai nu katris fargajot sawus behrnus, sawus mihlulischus no schihdu nageem, un paslaidroja ari, ka pats schihdu wirsrabiners esot dewis afinaino pawehli.

„Uf schihdu kwartali! — uf schihdu kwartali!“ tuhftosch bafis auza. „Sitat, dedsinajat, laupat un nogalinajat kristigajo eenaidueekus!“

„Reschelojat neweenu schihdu,“ grafs Sandors brehza. „Wini laboja juhfu weikalus un nofauj juhfu behrnus! Beerahdat schini nakti, kam peeder Frankfurte pee Mainupes, waj jums, waj schihdeem!“

Breesmigas bailes fagrahba wifus juhduš. Wini nesinaja, ko st, ko darit. Leelaka dala no teem dewäs taisni sinagogä eefsch, ku tos fagaidija simtgadigais wirsrabiners pilnä ornata.

Wina seja bija zeenibas pilna un is wina azim staroja meers un palauschanäs uf Deewu.

Uf budinatos prahtus gribedams apmeerinät, winsch fazija:

„Manas mahfas un mani brahfi! Deewš mums usleel jaunu pahrbaudischanu. Kahds neghliš is muhsu widus padarijis leelu noseegumu, un nu mums wiseem par to jazeesch, un tee ir tee lahsti, kuzi uf mums out ka wifä tonam dariti atbildigi par weena nedarbeem. Nu tad mihsä draubje, mehkle palihdsibu pee — Deewa. Winsch ir taws labais pans tobäs deewš, Winsch tewi neatstahs ari launos laikos. Returaters preti, nekajot un neislejat afinis. Lai pluhst labati juhfu afinis

straumem, nekà zitu ašinis peelihp pee juhsu rokam. Nentreebjatees, jo atreebiba peeder tam Kungam."

Un kad rabiners bija beidšis runāt, tad wiša draudse eesahka dšeedāt un luhgt Deewu.

Bet ar luhdseju balfim eesahka drihs ween jauktees zitas draudošchas balfis.

Ušbudinatee Frankfurtes eemihneeki bija klast un winu kleeđseeni atskaneja, kà pehrfona ruhzeeni, kà juhreas krahšchana, kà aukas kaušchana.

Daschi jau dewàs sinagogà eekšhà, kuru preekšagalà atradàs grafs Battanijs, šaukdams un breshdams:

"Redodat neweenam pardonu! Citat wišus beš šchelastibas nost, itiu wišus. Leelat sinagogai uguni klast, lai šwilst, lai šwilst, un lai no tahs nepaleek nefas wairat pahri, kà tikai melni apdegušchi muhri! — Šchis ir mans padoms! — Darat pehz ta!"

Bet tiklihds wišch šchos wahrduš bija isrunajis, kad kahda šmaga roka ušlikàs uš wina pleza, un kahda škana draudošcha balfs kleeđja:

"Kà runà grafs Sandors, kuruš nekaunejās pawest kahda juhda newainigo meitu. Laudis, neklausat winam, ari juhs wišch grib eewest kahrđinaschanà un postà. No weens negehlis padarijis, waj par to jazeesch wišai draudsei?!"

Redjat, laudis, šchis pats grafs dabuja no Elijasa Zinkela naudu, kura istaisa kahduš 30,000 gulšchus un par pateizibu tas paweda nau-
das leenetaja newainigo meitu, kuras behrnu nu Elijas Zinkels aš leelàm dušmam un širdehsteem, nošitis.

Frankfurtes pilsoni, netinatees jel ar tahdu bešgodi un blehdi, kahds ir šchis grafs. Metat meeru no šchihdu wajaschanas; wina atnešis jumš šuhruš augluš!" Bet wihrs, kas šchos wahrduš runaja, bija nomastojees un neweens to nepašina.

"Un ja juhs negribat tizēt maneem wahrdeem, tad ušklaustatees, to šchi bahlà šeweete šazis, kà ari šchis preesters, Elijas Zinkela dehlš, kas peenehmis kristiu tizibu un atšazijees no šawas draudšes."

Un nu parahđijās laušchu azim kahda jauna šewa un kahds jauns wihrs, melnàs preesteru drehbēs gehrbees.

"Waj tu manis pašihsti, graf Sandor?" jaunà, bahlà šewa kleeđja. Waj tu manis pašihsti, lai gakt tawš kauna darbs mani padarijis dešmit gadus wezaku? — Waj tu ari šini, kas es esmu?!"

Grafa Sandors, nobahleja un atkaphàs kahduš šolus atpafat.

„Graf Sandor, waj tu gribi noleegt, ka neesi mani pawedis un eegruhdis kaunā un postā? — Waj tu gribi noleegt, ka es nebuhtu nosite, Elijas Finkela meita? — Waj tu gribi noleegt, ka es nebuhtu tawi luhgufi gahdāt par šawu behrnu? Un waj tu wari noleegt, ka tu nebuhtu mana behrna tehws, šja behrna, kuru mans tehws nositis aiš dufmam un aiš leela kauna?“

Grafs Sandors kluseja. Winšch jutās kà pajudis.

„Frankfurtes pilsoni,“ nomastkojees wihrs peemetinaja, „šchi bašlā teewa ir šchihda, Elijasa Finkela meita, un wina runā dšihwu pateesibu. Pateesiba ari ir, ka winas tehws nositis winas behrnu. Bet kas gan pee wišas šchis nelaines ir wainigs, ja ne šchis nelectigais grafs Sandors?“

„Ša, tagad es temi pašihstu!“ grafs Sandors eesauzās. „Es pašihstu tawu balši, tu eši — —“

Bet tašlafi winšch netika, warens duhra šiteens to nogahja semē, kur winšch palika gulot bej šamakas.

Bet šitejs bija šweščhais, nomastkojuščhais wihrs.

Laudis eesahka iškliht, bet dajchi eesahka dšehjt uguni, kas drau-
beja apriht šchihdu namus.

Šchihdu draudjes wirsrabiners un preeščhneeki nahza šweščhajam wihram preti un pateizās tam, ka winšch šchos esot išglahbis no redso-
šahm breešmam, un apšolijās par wina luhgt Deewu, kas winšch patš ari nebuhtu.

„Bet nu pašafi mums, kas tu eši un no kureenes tu nahzi?“

„Reprasat pehž mana wahrda,“ Leichtweišis atteiza, „es ne-
brihstu to jums pateift, ir labaki, kad juhs to nesinat.

Šmu zilweks, tahds patš kà juhs, bet warbuht gan leels no-
leedsneeks, tapehž luhdšat par mani Deewu, lai Winšch peedod manus
pauščahpumus.“

Un kahdas minutes wešlafi šweščhais, nomastkojuščhais wihrs
šja pajudis wina, kà ari wišu kauščhu azim.

Rabiners noskatijās winaš patal apšaidrotu šaju un špihdo-
šahm azim.

Un winšch eetinās zeeščhafi šawā baltajā, ar šeltu ištrotatā talarā
un eesahka trihžošchu balši dšeedāt kahdu luhgumu un wiša draudse
dšeedaja un luhdšja winaš lihdži, — luhdšja Deewu par Antonu Leicht-
weiš, leelo Nero-kalna laupitaju.

29. nodaļa.

Zīstneeki.

Laupitaji sehdeja šavā klints-alā, kura tīva apgaijmota no kahas lampās.

Leichtweīšis pildija glahses ar wihnu, kuru tas kahdam wihna pagraba turetājam bija nolaupijis, tapeh³, ka sehdejais bija išdaudsinats wihna wiltotajs un leels krahpneeks.

Leichtweīšis bija nu wiau šodijis, eelaušees kahdā nakti wina pagrabā, panehmis preešch³ šewim wairaf pudeles no wislabafās sortes un tad wišas wahtis ašurbis.

Bet kad nu otrā rihdā wihna pagraba ihpachneeks eegahja pagrabā, ai, kā tad wišč³ nobijās, jo wina kurbēs šmehlās šawads šchidrumš eeschā, kas nebija nekās zits, kā wina dahrgais, labais wihns.

Bet kad laudis dabuja šširdēt, ka Leichtweīšis wihna wiltotājam nodarijis tīf leelu ššahdi, tad tee preezajās un šazija:

„Tas ir labi, tas ir brangi, ka nu weens wiltotajs buhs majaf pašaulē! Šlawā, šlawā, leelājam Nero-kalua laupitājam, Antonam Leichtweīšim!“

Kad Leichtweīšis glahses bija peepildijis un ušazinājis ari šawus beedrus, Korbeku un Bruno, eebaudit atšširdsinajošcho šchidrumu, tad wišč³ šatwehra glahši un to uš augšchu pazehlis šazija:

„Draugi, ššititšim glahses uš muhšu labšlahjibu, uš muhšu brihwo ššihwi, uš muhšu listeni, kas muhs šawedis laimigi kopā!“

Ja, draugi, ššini tumšhajā alā klahjās daudš labaki, nekā tur augščā ššarp zilwekem, kuri zits zitu apmelo, apšog un nodod. Bet šše manā klints-alā walda uštiziba, šatiziba un mišlestiba. Un waj man tur augščā nebuhtu jabištās, ka launas rokas negribetu laupit manu dahrgako mantu pašaulē, manu miško Lori, manu šširdšmiškoto šewu?

Lorite, šaki mums, waj tu nejuhtees šše, apafsch³ šemes, laimigaka, nekā tur augščā šširša pils grešnjās telpās?“

„Es esmu laimiga pee taweem ššahneem, laimiga ššini alā, mans dahrgais Anton,“ Lore paššaidroja, par to Leichtweīšis nobutšchoja wairaf reišes winaš rošču luhpinās.

Un nu wini tukšchoja pilnās glahses lihds dibenam, un seh³ tam patureja kreetnu ašaidu.

Bet nesin, kā tas nahza, ka pee wineem eestahjās druhms klujums.

Wini nerunaja gandrīhj neweena wahrda.

Leichtweīšis smehķeja un klūķeja, Bruno aīswiršās uī kaķdu alas faktu, kamehr Norbekš atradās netaķtu no Leichtweīša.

„Norbek,“ Leichtweīšis beīdīot eesahķa, „paķaki man tatšķu, weķais draugs, kas tew kaīšķ. Es jau ţen pamānu, ka kaut kas nepatīķkams nospeesķ tawu ţirdi. Waķ naw tā?“

„Tā nu gan ir,“ wiņšķ atbīldeja, „un kaķ gan lai es atweru ţawu ţirdi, ja ne tew, kas tu tapīš man par draugu un braķli.

Tu jau, ţini, ka man ir weena meita, kura reīš bīja maņš gods un lepnumš, bet kuru es tanī naktī, kad tu bīji eegahķīš wiņas gulamķambari, aīš pahpratumā tīķķo nenosķahwu, zaur ķo mana ţeewa dabuja treeķu un nomira; bet es, zaur grafu Sandoru paķaudeķīš ţawu weetu, dewos pee tewim ţķurpu un palīķu par laupitāju.

Elīķabeti usnehma ţawā mahjokķi dakterš Eīgrīķš, kuršķ neatķahpās ne deenā ne naktī no wiņas gultaš, kamehr tā nebīja glūšķi weķala.

Bet kas nu starp wineem notīzīš, — nesīnu, tīķ to es ţīnu, ka mana meita Elīķabete atstahķa daktera namu un aīšķahķa dšīhwot pee kaķdās Baumanu ţamilīķiās.

Baumanim peeder prahķwā, eeneķīga muišķa un wīna eenahķķķanas naw nebuķt maķas, bet wiņšķ ir leelš ţeeweesķķu draugs, kaķršķķu ţķehletajš un pa daķai ari plīķtmeekš, un lai gan wīna ţeewa ir ţķaīķta, tomehķ wiņšķ raudšķījās daudķ reīš uī žītām un īšķķehķrda leelas ţumas ar tahm, — ari daķu no ţawas ţeewas mantības.

War gan eedomatees kaķda nu bīja wīnu laulība.

Žaunā ţeewa eesahķa gaķlaitotees un druķķīn mehķaki pat ţīmot.

Bet apstahķķīš, kas manu ţirdi peepīlda ar ţehram un ţķumķam, ir tas, ka kaīķķīgais, jaunais wīķrs metīš azīš ari uī manu Elīķabeti un to pa daķai eepīnīš ţawos aīšķeegķas mīķķestības tīķķloš.

Reīš man uīwahķa leela ilgoķķanās peķķ ţawa behrna un es aīšķahķu kaķdā naktī, no neweena neredšķetš, uī mīnetā Baumanā muišķķu, grībedams redšķet Elīķabeti, kas man ari īķdewās.

Tomehķ, ak, kaķda nu gan bīja ţķī redšķķķana.

Ķo es redšķeju un dšīrdeķu, padarīķa manī waķ aķrpraķķīgu.

Muišķķas dahķķā malā atrodās kaķda jaķmīķu lapene, kura ţarunajās kaķdš mīķķodamees pahķrītīš, un es dšīrdeķu itīn ţķaīķri, ka Baumanīš luhķķa manu meīķu to mīķķot, un redšķeju ari, ka wiņšķ

fatwehra winaš rofu un nopuhlejās wilst manu meitu šew klast, kas
winam ari pehž lehnas pretiturešchanās iſdewās.

Bet nu ari mana meita luhdžās, ſažidama :

„Baumana kuņģš, eš juhs padewigi luhdžu, nedarit manu ſirdi
gruhtu. Eš gribu godigi un newainigi dšihwot, gribu tā dšihwot,
kā zitreiſ mani wezaki.

Eš nedrihſtu juhs mihtot! Eš nedrihſtu, Baumana kuņģš, juhſu
mihleſtibai dahwāt pretmihleſtibu! Tas jau buhtu leels pahrlahpums
un nepeedodama noſeedſiba. Mehš jau peekrahptum juhſu mihtu, labo
ſewu, kaš mani tiſ labi eerauga un tura par ſawu: uſtizigo draudſeni!“

„Mana ſewwa dara tā, kā eš to wehloš,“ Baumanis kluſu balſi
atbildeja. „Un waj taš kašds brihnumš, ka wina tewi mihtu, jo tu
eſi no katra mihlejama, un redſi, ari eš, — ari eš tewi mihtu bej
gala, bej mehra. Un waj tu wari ſaunoteeš, kad tewim pajaku, ka
eš wairš newaru bej tewiš dšihwot.“

Mana meita eeſahka raudāt un aiſlika rokaš preeſch azim.

At, un ko eš ſchini azumirkli zetu, to newaru wahrdoš iſteikt,
tomehr eš ſaſpeedu luhpaš zeeſchi kopā, lai pahrlahpums winam neiſpruhtu
kašds lahtu wahrdoš, un ja eš nebuhtu iſturejeeš kluſi un meerigi, tad
neween eš pats ſewi buhtu gaſiſ nelaimē un poſtā, bet ari tewi mihtu
Leichtweišš, kā ari muhſu beedri eegruhdiš ſamaitaſchanā.

At, un tad eš redſeju, ka manš behrnš peeſpeeda ſawu galwu
pee kahrđinataja fruhtim, un redſeju, ka wina rokaš aplikaš ap manāš
meitaš daišo augumu, kā diwaš ſamaitadamaš iſchuhſkaš, un redſeju,
ka taš ſpeeda ſawaš kahrđigāš luhpaš uſ Eliſabetes luhpam, — bet eš
nokritu ſemē un raudaju karſtaš aſaraš.

Un kad mana meita no Baumana apſampeena atſwabinajāš, tad
eš redſeju, ka wina trihzeja, kā drudſi un bija gihtſchanai tuwu.

„Waldemar!“ wina ſahpigu balſi eeſauzāš, „ko gan nu eſam
padarijuſchi? Mehš eſam breeſmigi noſeeguſcheeš pret lauliſbaš ſwehta-
jeem likumeem, — mehš eſam peekrahpuſchi labu, godigu ſirdi, kura
muhš mihtu un kura mums uſtizāš!“

Kaš gan lai ar mani noteek. Eš nedrihſtu wairš tawā namā
ilgaki palikt, un tatiſchu man jakopj Tawa labā ſewwa, kura daudſreiſ
peeſpeeſch ſawu ſahpju pilno galwu pee manām fruhtim, — ne, ne, —
eš newaru winu atſtaht!“

„To tu ari nedarifi! — Tew japaleek ſche tiſ ilgi, kamehr — —“

Baumanis newareja tahtlafi runāt, jo wahrbi ſametās winam faklā; bet tatſchu galu galā winſch iſſpeeda:

„Kamehr mana ſeewa buhs beigufees!“

„Schehligais Deews, nerunā ſchahbus wahrduſ!“ mana meita teiza.

„Kapeh3 gan lai tā nerunaju?“ Baumanis ſaſpeestu balſi ſazija.

„Kas gan no manas ſeewas ir? — Wina ir ſlimiga un neomuliga, bet tu eſi dſihwibas pilna un ſkaiſta, kā patlaban uſſeedejuſi roſe.

Un ko tu gan domā, waj nebuhtu labaki, ja meh3 winas zeeſchanās paihfinajam un kahbus pileenus jifts peemaiſam pee winas ehbeena?“

Mana meita eebrehzās.

„Wehl weens weenigs ſchahds wahrds ij tawas mutes un meh3 buhſim ſchirti uſ wiſeem laiſeem!“ Eliſabete duſmigu balſi kleebsa.

„Un neaiſmirſti, ka tawai ſeewai ir wehl weens zits draug3 un aiſſtahtwetajs, kura ſkaidrās, gaiſchās azis tuhlin pamanitu, ka pee winas iſdariis nepeedodams noſeegums, — un tas ir dakters Sigrifts.“

„Dakters Sigrifts!“ Baumanis eeſauzās „kapeh3 tu iſrunaji ſcho wahrdu? — Waj tu nemaſ neſini, ka eſ ſcho wihru eenihſtu no wiſas ſirds un drehſeles; jo eſ eſmu uſ winu breeſmigi greiſſirdigs un newaru winu eeraudi ne azu galā. Jo eſ eſmu daudſreiſ pamanijis, ka winſch noſkatās uſ terwi mihleſtibas pilnām azim!“

„Tew naw no wina jabihſtās,“ mana meita atbildeja tahdu balſi, kura lika manit, ka ſtarp mineto dakteri un manu meitu ſenak ſautkas ſewiſch3s notizis.

Un nu wini palita wehl kahdu puſtundu ſinamā lapenē kopā, un mana meita apoſolijās pee Baumana ari uſ preeſchu palikt un neeet no wina nama projam, pee kam tika iſmainitas wairaf butſchinas.

Un nu, mani draugi, ko lai nu eſ gan daru? Waj eſ, kā tehws, lai atſtahju ſawu meitu ſchi wiltigā tigera nagoſ? Waj lai eſ gan ſguju eewest Eliſabeti kaunā un poſtā?“

Dſiſch klujums eeſtahjās. Leichtweiſa peere ſarahwās frunkās.

Lorei parahdijās aſaras azis.

„Schi meitina jaglahbi,“ Lore dedſigu balſi eeſauzās, „kā ari Baumana nabaga ſeewa, kura neſina, kahda ſamaitadama, wiltiga tſchuhſka ap to loſchnā; jo laulibas pahrkahpejs ir wiſlaunato nebarbu ſpehjigs.“

„Bet kà lai ſchihm ſewam palihdjam?“ Korbets ſtumigu balſi jautaja.

Leichtweifis uſzehlàs.

Uj wina ſejaš ſtahweja galigs nolehmunis.

„Es atdoſchu tawai ſirdij meeru, Korbet,“ wiaſch paſſaidroja. „Tawa meita nekritis ſchim nezilwekam par upuri. Ari Baumana ſewwa netaps nojiſteta, bet dſihwos!“

Un tad pret ſawu mihto Lori pagreeſees teiza:

„Lorit, waj atlauſi man uj kaſhdàm deenam, tewi atſtaht?“

„Ej Deewa wahrda, mans Anton. Ej, kamehr es luhgſchu par tewi Deewu, lai Wiaſch tewi paſarga un leef wiſàm labàm leetam laimigi ijdotees.“

„Tu eſi augſtiteizama ſewwa,“ Leichtweifis eefauzàs; „bet nu atneſi man ſchkehrès, jo manai bahrdai ir jakriht, jo tur, uj kureeni es eefchu, neweens nedrihkt mani paſiht.“ — — — — —

Weidſamà ſeema bija ſchoreij bahrga.

Baumana kungu mahja apklahta ar ſneegu, kà ar baltu palagu, un darija uj zilweku druhmu eefpaidu.

Pee durwim peectureja kaſhdàs kamanàs, ij kuràm iſkaſpa kaſhdàs jauns, kaſchokà eetines wihrs.

„Dabriht, daktera kungs,“ Baumanis eefauzàs, „nebiju nemaſ uj jums gaidijis!“

Dakters Sigrifts uſluhſtoja jauno muiſchneeku platàm, brihnijofchàm azim un tad ſazija:

„Baumana kungs, juhs gan laikam eſat aiſmirſuſchi, zif nelabi ar juhſu kundſi ſtahw, un ka mans peenaktums mani ſpeeſch, auſtumam un wehjam par ſpihti, braukt tahdu gabalu ſchurpu.“

Wiaſch pagahja lepni Baumanim garam un eekſchà eegahjis nometa tuhliu kaſchoku noſt un demàs pee ſlimneezeš gultaš, kamehr Baumanis murminaja:

„Nelaunigaš ſchmurga, — bet nefas, drihſ ſweedifchu wiku laukà, jo es ſunu itin labi, ka wiaſch nenahkt wiš manàs ſewwàs, bet Eliſa-betes dehl. —

Anton, nahz un noleezi ſirgus ſiltà ſtalli.“

Un tiklihdſ Baumanis ſchoš wahrduš bija ijrunajis, kad tuhliu parahdijàs kaſhda wihra ſtahwš. Bet ſchi wihra ſeja lika nogiſt, ka wiaſch nepeederot wiš pee iſdeenifſkaſeem zilwekeem.

„Labi, Baumana funks, tuhlin ispidijchu juhju pawehli,“ kalps Antonš atbildeja.

„Sinu, ka tu esi paklaufigs puifis; bet pehzat tew jajahj uf pilsehtu pee wezmahtes Wiſozki, furai tew²buchs janodob ſchi wehstule. Schi Wiſozki ir koti gudra un prahtiga ſeewa un prot daudi wairaf no ſahlem, nekà dakteri, ari ſchis dakteris, Sigrifts, ir neapdahwinats zilweks, tapehz greechosh zaur ſcho wehstuli pee gudràs, ismanigàs wezmahtes; kad wina pagatawos ſahles, tad mana ſeewa buhs weſela uf wiſeem laifeem. Tomehr peekodinu tew, ſcho wehstuli uodot winai ſlepen un es negribu, ka kahda zita azis to redsetu. — Waj ſaproti?“

„Saprotu wiſu, Baumana funks,“ kalpa atbilde ſkaneja, jeb labaki ſatot Leichtweiſa, jo tas winſch bija.

Baumanis eegahja ſawà namà, kamehr Leichtweiſis ihgnu balſi murminaja:

„Blehdis, nelga, ſchi wehstule loujis tew kaflu, un lai Deews tewi ſcheshlo, ja manas domas peerahdisees par pateefam.“

Winſch eegahja ſawà kambariti un ar kahda najcha palihdſibu winſch nonehma jeegeli un tad tureja wehstuli pret ſiltu krahſni, un luht, wina atdarijàs gandrihj pati no ſewis. Un kad winſch to bija iſlaſijis, tad pahr wina luhpam gahja:

„Slepawos, es tawam nedarbam wilſſchu robeſchas.

Ah, Wiſozki, tad ſchahds ir tawš amats! Labi, — tagad ſargees, — tawai gudribai, jeb labaki ſatot, taweem brecſmu darbeem nu reif buhs peenahzis gals!“

Winſch aistaiſija atkal wehstuli, uſlipinaja jeegeli ar atſchkaiditu gumiju un tad ſataiſijàs uj eefchanu.

Pehez tam winſch eegahja ſtalli, panehma weenu no labakajeem firgeem, metàs tam mugurà un tad dewàs projam uf Wiſbadeni pee wezmahtes Wiſozki, lai atneſtu tahs no winas pagatawotàs nahwes ſahles.

„Juhš eſat juhtiti no Baumana funga?“ Wiſozki waizaja. „Labi, jaunais wihrš, nahſtat tikai eekſchà ſun noſehſchatees te pee ſiltàs krahſnes, drihj dabuſat wajadſigàs, pagehretàs ſahles.

To ſazijufi wina peegahja pee kahdas ar pudelem pilditas kaſtes, iſnehma weenu no tahm un tad eegahja kahdà ſchuiſtabà pehz ſinamàm ſahlem, kamehr Leichtweiſis peefawinajàs ſew tahdu paſchu pudeli iſ mineris taites un paſlehpà to keſchà.

Behz, kahdam minutem Wisozki atnahza atkal atpakal un sahlu pudeli Leichtweissim pasneegdama, teiza:

„Nemehginajat no schim sahlem dsert, jo winas ir tahdas, kas neweselus dara weselus, bet weselus nokauj.“

„Ejat droshas, ka nederschu,“ Leichtweissis atbildeja, bet turklah pasfaidroja, sazidams:

„Wisozki kundse, gandrihi peemirfu jums pasazit, ka Baumana funks man usdewa wehl jums pasazit, ka winam pagahjuscha nakti esot rahdijees sapni, ka wina seewa, kuru winsch til karsti mihlo, tifikasi zaur kahdas pudeles schkidrumu nojifteta.

Tapehz es nu juhs luhdu, no schihš pudeles papreetsch eenemt, lai waretu pahreelinates, ka sahles naw skahdigas.“

Wisozkis krahja mainijas.

„Waj juhs esat ahrprahthigi!“ wina eebrehzas. „Schahdu usdewumu juhsu funks naw pateesi jums usdewis!“

Leichtweissis peefkrehja pee durwim un aisschahwa tahm buli preekscha, tad kahdu karoti pakehris, pildija to ar sinamam sahlem, fatwehra wezmahtes roku un stingru, draudochu balši pawehleja, eesaufdamees:

„Dserat, jeb es juhs noschnaugschu!“

Breesmigas jausmas sagrahba Wisozkis drwehseli.

Ar leelam bailem wina pagruhda karoti atpakal.

„Dser!“ Leichtweissis brehza. — „Dser!“

„Zilweks, kas tu esi?“ neganta seewa kehrlsteja.

„Kas tu esi, ka tu eedroschinajees dsihst ar mani schahduš breesmigus jokus?“

„Kas es esmu? — Nu, ja tu nepasihsti mani no sejas, tad manu balši tew tatschu wajadseja pasihst!“

„Tu esi Leichtweissis, Nero-kalna laupitajs!“

„Ja gan, Leichtweissis, tas atreebejs! Un nu peerahdi man, ka tu neesi jiftneeze, ka tu negribeji nokaut newainigu seewu, — ijdjeri tuhlin schihš sahles!“

„To es nekad nedarišchu!“

„Nu, tad es eegruhdischu ar waru tewim mutè!“

Natalija Wisozki mehginaja no Leichtweissa atswabinatees, bet tas winai nebuht neisdewas. Laupitaja roka likas buht ka no dselsis.

„Dser, un nekawè walti laiku, — dser!“

Wisozki paplehsta pružin muti walâ, itin kâ gribedama ceelpot
šwaigu gaisu, bet nu Leichtweissis eegruhdâ tai karoti ar breešmigajâm
šahlem walejâ mutê eefšhâ, kuras Wisozki ahtri norija.

„Ešmu pajudusi, kâ ari tee apšolitee trihšimti dalberu!“ wezmahste
šteneja un gaudoja.

„Un par trihšimts baldereem tu gribeji weena žiltweka dšihwibu
šamaitat!“ laupitajs mehdošchu balši eefauzâs.

Wezmahste ložijâs kâ tahrps šawâs leelâs šahpês un nokrita no
krehšla uš gribdu.

„Es mirštu!“ wina šahpigu balši kehršsteja.

„Ja gan,“ laupitajs peemetinaja, „drihš tu štahweši šawa leelâ
šoga krehšla preešhâ!“

To teizis, wiņšch žirtâs pa durwim laukâ, eezirtâs šahdâ apteeki
un lika otru pudeli pilbit ar šahdâm weentahršchâm šahlem, un tad
uššweedees širgam mugurâ, aišjahja projam, kamehr Natalija Wisozki,
beidšamos špehšus šanehmuši, eewiltâs otrâ ištabâ un tur šahdu pudeli
šokampusi, eebšehra pretjisti, un tâ išglahba šawu dšihwibu.

„Šjglahbta!“ wina klušu balši šazija.

„Anton Leichtweiss, tagad šargees no manis! Mana atreebiba
buhs breešmiga!“

Wina eemetâs gultâ un guleja lihbj pat wakaram, un kad wina
atšahja gultu, tad ta tuhlin apgehrbâs un dewâs pee pilšehtas šoman-
banta, kurušch winas deesgan ihdšigi šanehma.

„No juhs gribat no manis?“ wiņšch škarbu balši jautaja.

„Es wehlos to šumu nopeluit, kas par Antona Leichtweissa
gatu iššolita.“

Romandants šarahwâs.

„No? waj juhs pateesi šinat, kur Leichtweissis atrodâs?“ wiņšch
kuzošchu balši jautaja.

„Šinu,“ Wisozki atbilbeja „wiņšch atrodâs Weidlingâ, Baumana
miišhâ, kur tas kâ weentahršchs kalps dšihwo.“

„Labi, bet nesaki to neweenam žitam; pehž weenas štundas laika
kuzšchu gatawš un tad došimees želâ, guhštit breešmigo laupitaju.“

Wiņšch nošehdâs pee šawa rakštamgalda, ušmeta šahdâs rindinas
uš papihri, un aiššuhšija to grašam Šandoram, šinadams, ka tas ar
leelako preefu peedalifees pee interesantâm medibam uš leelo laupitaju
Antonu Leichtweissi, kurušch ari pehž neilga laika eeradâs pee Wisbadenes
štatscha šomandanta un preezajâs waj lihbj pat debešim, waredamš

peedalitees pee leelà laupitaja guhstiichanas, pee laupitaja, fursch winam
islikàs, ka tas atrastos jau waschàs, pat jau sem kartawam, kamehr
paher wina luhpam gahja :

„Ha, Leichtweiss, — schihs titai buhs preezigas medibas!

Halali, preeziga dsihwe schim un tam; bet wiswairaf medneefam!“

Metàs jau tumfchs, kad Leichtweiss atjahja mahjàs.

Baumanis to ceraudsijs, tuhlin waizaja :

„Nu, waj atnesi sahles?“

„Ja kungs!“

„Dabi, ka esi atkal mahjàs. Mana seewa ir loti sliima, warbuht
ka schis lihdsjeklis buhs labs un glahbs to no draudoscham breefman.“

To teizis, winsch dewàs pee sawas sliinàs seewas, kamehr Leicht-
weiss aishgahja uj s'rgu stalli.

Nu tatschu dabuju reij sentahroto lihdsjekli, ar furu warefchu
panahst brihwibu un dsihwee laimi!“ Baumanis eefauzàs.

„Elisabet, tagad tu drihj buhfi mana seewa un tad ehna, kas
wehl tagad starp mums rehgojàs, buhs pasudusi uj wiseem laikeem!“

Winsch eegahja sawas seewas, Julijas, gulamtambari.

Elisabete sehdeja pee winas gultas un tureja sliimneezes rofu
faweja.

„Nu, ka tew klahjàs, mana dahrgà seewina?“ Baumanis wiltigu
balki jautaja. „Waj nejuhtees druzjin labaka?“

„Ne, mans draugs, esmu wahjaka, ka nekad! Ak, mans mihlais
wihrs, domaju ka man buhs drihj jamirst, tapehz nefaunojees, ka
wehlos taihit sawu testamentu, furas galwenafais faturs buhtu schahds :
kad buhfschu mirufi un paglabata, tad, — tad, mihlais wihrs, tad tu
buhfi atkal brihws un warefi iswehletees few zitu dsihwee beedreni;
bet, es luhdsju, neprezi neweenu zitu, ka scho mihlo, skaito, labo meitiin,
Elisabeti. Ja tu to darifi, tad es preezaschos tur debesis un noslati-
chos uj jums, juhs swehtidama un nowehledama jums laimi!“

Elisabete nosa:ka un jutàs fewi ka noseedsneezi.

Wina uszehlàs un peegahja pee kahda galbina, to uspost, lai
sliinà, jaunà kundse nepamanitu winas fajukumu, kamehr Baumanis
eefauzàs :

„Merunà jel no mirschanas, dahrgà Julija. Redfi, esmu apgah-
dajis jaunàs sahles, no furam top fazit, ka tahs buhfschot darit temi
weletu. Sche nem un djeri.“

Un wiņšch tai pašneedja ņudraba ehdamkaroti, pilbitu ar Wiņozkis nahwes jahlem.

Ar pateizigu ņkateenu uņ ņawu wiņru, ņlimā ņewa eedņehra pa- ņneegtās jahles.

To padarijuņi wiņa atlaidās atpaťal, aiņdarija azis un iņlikās beidjotees. Wiņas ņeja palika baņla un pate nepaťuņtinaja ne loņekliņķa.

Baumanis eedrebejās aiņ preeķa; wiņšch domaja, ka wiņa ņewa eņot jau miruņi.

Wiņšch peeņteidjās Elijabetei kļahť, apťampa to un kļuņu balņi ņazija :

„Tagad tu eņi mana, mana uņ wiņu muņķķu!“

Bet Elijabete atgruņda to atpaťal, eeņauťdamās :

„Ķlepawņ! — Tu eņi wiņu — ņawu ņewu noťahwiņ. Zistneek, eņ tewi wairņ nekad nemihķoņķķu!“

„Waj tu runā pateeņibu, Elijabet?“

„Tihru, dņihwu pateeņibu; jo man ir baiņes no tewis, tu negant- neekņ!“

Baumanis ņarahwās un dewās no iņtabaņ lauķā.

Wiņšch aiņzirtās uņ pagalmi, kur wiņšch eeraudņija ņawu puņiņ Antonu ņtahwam ņalla burwiņ un apťstatam kaņķdu pudeli.

Baumanis peeņteidjās tam kļahť, un uņbudinatu balņi ļautaja :

„Kaņ ņķi par pudeli?“

„Ķņmu no Wiņozķi nopirzis jahles, kuraņ noņauņ par mihķestibaņ dņehreenu.

Ķņ jau ņen ņfreenu kaņķdai ļaunai ņķaiņtulei paťal, bet par welťi, wiņa neleekāņ mani mihķlejot, tadehť jamehģina ar ņķo ņaņķu paļihdņibu ņķaiņtuli eeguņť.“

„Dod ņķurpu pudeli!“ Ķņ nezeekķķu, ka ņem mana paļumta no- teek taņķdas burwibaņ!“

Un wiņšch iņrahwā no Leichťweisja roťam ņinamo pudeli, pilbitu ar ļiņťi.

Tiķliņķdji wiņšch biņa eegahģiņ ķungu maņķaņ preeķķņaminā, kad wiņšch tuņķliņ iņdņehra minetās pudeles ņaturu, un tad dewās pee ņawaņ ņewāņ eekķķā, gribedamaņ paņrleeģinaťees, waj ta pateeņi jau miruņi.

Bet, ai, kā wiņšch nobiņjās, kad eeraudņija ņawu ņewu ņehķķam guľā, kura nu, ņawu wiņru eeraudņijuņi, maigu balņi teiza :

„Paľdees, ka tu man eedewi jahles; eņ ļuņťos tagad laťaka.“

Baumanis griķķojās, kā peedņehris.

„Welns un elle!“ wīnšch eesauzās, „tā tad Wiſozfi mani peekrahpuſi un jists weetā eedewuſi newainigas jahles! —

Hui, kas tas? — Kapeh3 trihzu, kapeh3 man paleef tif aufſti!? Eliſabet! — Eliſabet! — Kas gan man notizis!”

Jaunawa peesteidsjās wiņam klah, bet par wehlu, wīnšch nofrita tā blukis ſemē.

„Wai man, wai man!“ wīnšch ſteneja. „Ko eš eſmu darijis? — ko gan eš eſmu eedjehris? — Kas gan atradās pudelē, kuru nonehmu ſawam kalpam?“

„Jists!“ kahda ſtingra balis atbildeja. „Ja gan, Waldemar Bauman, tu eſi eedjehris jisti, kuru tu gribeji eedot ſawai ſewai!”

Baumanis nejauku, breejmigu balſi eebrehzās:

„Kas tu eſi? — Nelga, tu melo!”

„Kas eš eſmu?“ ſpehzigais kalps atfahrtoja. „Eš eſmu newainibas atreebejs! — Eš eſmu laupitajs Antons Leichtweiſis!”

Eliſabete eebrehzās un nokrita zelōs.

„Eš eſmu noſpreedis tew nahwi, Waldemar Bauman,” Leichtweiſis turpinaja. „Brau3 ellē nelaimigais, tur nu buh3 taw3 mitekli3! — Eſho jaunawu tu gribeji paweſt un ſawu ſewu nofaut, bet lapa apgreesjās otradi! — Mirſti rafari, — mirſti ahtri, jo zitadi war wehl notift, ka tew jakarajās pee kartawam.”

Baumanis eekrahzās un bija beidsis dſihwot.

Uſtraufums bija leel3. Slimā ſewu nogihba, kamehr Eliſabete ſkatijās ſtihwām azim uſ leelo laupitaju un atreebeju.

„Eliſabet Norbek, waj tu mani paſihſti?“ Leichtweiſis jautaja.

„Ja, eš paſihſtu tewi,” wina atbildeja.

„Labi,” wīnšch eesauzās, Eliſabetes rofu ſatwehrdams un tai uſliſtdams tutena aſminu uſ kruhtim.

„Teiz man, zif tablu tu eſi ar ſcho negehli eelaiduſees?“ Waj tu dewi wiņam wiſu, ko meita kahdam wihram war dot?”

„Ne, — ne,” — Eliſabete brehza, „wehl ſchodeen waru neſt ſawōs matōs mirſchu kroni, un redſi, Anton Leichtweiſis, eš eenihſtu ſcho jistneeku, eš nekad nebuhſtu tapuſi wina ſewu!”

„Labi,” Leichtweiſis ſazija. „Nemi ſcho naudas matu un behdſi tuhlin no ſchejeenes projam. Nemi ari ſcho wehſtuli, tura ir adrefeta uſ Andreas Sonnenkampa wahridu, Frankfurtē pee Mainupes. Steidsjees pee ta, wīnšch

usuems tewi šawâ namâ. Un nu taišees, ka teezi projam, jo žitabi tu wari šaudet šawu labo šawu.“

Elizabete nobutšhoja laupitaja roku, eezirtâs šawâ kambari, ša-
lika šawas leetas aiššaini un tad dewâs projam zaur dahrsu, flehp-
damâs aiš leelajeem kaštaniju kofeem.

Bet kas tur? — Grafs Sandors Batianijs un wehl žiti!

Elizabete dširdeja Leichtweiša wahrdu peemina m.

„Atpakal pee wina!“ wina paklušu balši murminaja, „es newaru
to atštaht breešmâs!“

Un wina dewâs atpakal pee Leichtweiša un pašinoja tam par
tuwežam breešmam.

„Baldees Elizabet,“ laupitajs meerigu balši šazija, „lai wini
nahš. Drihšat tee noķers laišdamos ehrgli, nekâ Antonu Leichtweiši,
leelo Nero-kalnu laupitaju.“

„Batianijs eet uš štalli,“ Elizabete tšchufšteja.

„Šo labaki,“ Leichtweišis peemetinaja; „bet waj wišch ir weens?“

„Ja,“ Elizabetes atbilde škaneja.

„Nu, tad winam atnahkusi beidsmâ štunda, tagad gribu ar šho
neleeti aprehkinatees!“

Wišch šatwehra Elizabetes roku, špeeda to un atwadijâs no
uštrauktâs jaunawas.

Un nu wišch iſgahja ahra, lihda kâ tšchuhška pahr pagalmu uš
mineto ſirgu štalli.

Pee ta nokluhwis, wišch eeraudija grafa Sandoru škatamees
tumšchajâ štalli eekšchâ.

Wišch nu ušžehlâs lehnâm augšchâ.

Un weens kēhreens, — weens kampeens un grafa kallis atradâs
wina dšelšchainâs rokâs.

Sandors pakrita želos.

Bailes atšpogulojâs uš wina šawehto ſeju.

Wišch redšeja, ka atrodotees šawa nahwigâ eenaidneeka rokâs.

Leichtweišis šchnaudja to, kamehr grašam iſkrita dubultniža no
rošam.

„Tagad tu eši manâ warâ!“ laupitajs dušmigu balši paštaidroja.
„Šataišeš, jo nu tew ir jamiršt! Tu noštahdiji mani pee šauna-štaba;
bet es tewi nošchnaugšchu un eewahšchu ſirgu mehšlâs!“

Grašam parahdijâs uš peeres auštiti nahweš šweedri.

Tomehr laupitajs to nenoschnaudja wis pawisam, bet šašehja tam rofas un kahjas ar stiprām, smalkām fikšnam, eebahja tam mutē kahdu wihschki, un tad nosweeda to semē uš stalla grihdas.

To padarijis, wišch paehma diwus dedsiqus sirgus, weenam tas ušlita eemaufus galwā, bet otram apsehja kahdu striki ap widuzi.

Grafs trihzeja aij leelām bailem, jo wišch nogida, ka breešmigas, nejaukas mofas stahwot winam preešchā.

Graf, — tagad jahšim, — jahšim pa atmeneem un kofeem, pa bedrem un grahweem, pa pekem un dubleem, kā ween jums patihkās!“ Leichtweišis nirkadamees paskaidroja. „Ai, un tas buhs jahjeens uš dšihwibu un nahwi!“

Un nu wišch apsehja strika otro galu grafam Sandoram ap rokam un kahjam, ušlehza otram sirgam mugurā un eesahka jaht, brihwo sirgu lihdsi wesdams, kufsch nu rahwa nelaimigo grafu šew lihdsi pa netihumeem, pa atmeneem un kofeem; pa bedrem un wišadeem nelihdsenuumeem.

Wišch isjahja pa kahdeem šlepeneem šahawahrteem laukā, bet kad wišch atradās pee dahrja sehtas, tad kahda balš šauza: „Stahwi!“ un septini flinšchu stobri išteepās Leichtweišim preti.

„Badodees, blehdi!“ komandants, majors Remus brehza, jeb mehš noschawšim tewi uš weetas!“

„Nost no zeta!“ laupitajs kledsja. „Nost, žitadi juhs eepašihstinašatees ar manām lodem!“

„Uguni!“ majors Remus komandeereja.

Septini šahweeni norihbeja!

Un sirgš, pee kura grafs Sandors bija peeseets, nokrita semē un ušgahjās šawam mozellim wiršū.

Turpreti Leichtweišis pamanija, ka ašinis tek gar wina waigu, kuru kahda lode bija druzzin kehruši.

Wišch noskaitās breešmigi, pakehra dubultuizu no pleza un gahja majoram Remušam taišni krukšis eekšchā, kufsch nu eebrehzās:

„Es mirštu! — wišch mani noschawšis!“ —

Majors Remus nomira uš weetas.

Abas lodes bija kehruščas wina firdi!

Bet Leichtweišis dewās sibena ahtrumā projam. Un lai gan daschas lodes tika šuhtitas winam pakal, tomehr tahš aišwilpa winam garam.

Repagahja ilgš laiks, kad laupitajs bija pasjudis šāvu vajataju un ķēbraju azim.

Grāfs Sandors atschirbis, leelijās un lahdejās, kā negudris; bet gandrīhš neweens neklausījās uš wina tukšhajeem wahrdeem.

Dfizeeri eeneša šāvu preekšneeku namā eekščā un eegahja newilščus tanī istabā, kurā atradās nedsihwais Baumanis, un kuram lihbdjās atradās ari wina uš zekeem nometušešs šeewa.

30. nodāta.

Sarautas faites.

Elisabete dewās pa mešču uš preekšču.

Wina jutās bejgalīga nelaimīga.

Wina nogida, ka ari wina bija pa daļai wainīga pee tahm leetam, kas Baumana muiščā bija notikuščas.

Wina jutās, kā pasjuduši, kā pasubinata.

No behdam un šķumjam pahrnemta, wina nolaidās uš kahdu rešnu šeefti.

Wina nopuhtās gruhti, gruhti un wehlejās mirt.

„Ja, mirt! — mirt!“ wina eesauzās; „ščis ir tas weenigais zekščs, kas aišwedis mani pee meera!“

Un nu wina ceraudšija diwus dedšigus širgus, kuri wilka šamanas, kurās atradās jauns, glihts wihrs, kas pats lozija un grošija širgus pehz patiššanas.

„Ja gan, mirt!“ wina atfahrtoja.

Un nu wina ušlehza ahtri kahjās, paštrehjās uš zetu un nometās uš to šķehrsam semē, šahpigu balši murminadama.

„Nahkat drošči, špehzigee širgi un šadragajat šawām kahjam šcho širdi, kas tif daudš zetuši, — nahkat un darat manai dšihwibai galu, kura wairs nefam neder. Mirt, — mirt! zita neko, zita neko!“

Un leelee špehzigee širgi tuwojās, famehr nelaimigās jaunawas luhpas murminaja:

„Ar Deewu, tu jautā pašante, — ar Deewu jauniba! — Bet ari ar Deewu mans weenigais Šigrift, kas tu manā širdi modinaji

mihlestibu, bet tad, tad mani atstahji un apprezeji kahdu zitu, kahdu bagat-
nezi zaur ko man bija janem mahjas weeta nelaimigajā Baumana
namā!" Sigrift, — ar Deewu, — ar Deewu!"

Šhini azumirkli sirgi farahwās un šazirtās eefahnuš, tumšcho
tehlu uš zeta eeraudšidami.

Brauzejs išeļza no kamanam ahrā, noleezās pee nogihbušchās
jaunavas semē, bet tad šchautsmigu balši eefauzās:

"Elisabete! — šcheligais Deews! — Pateesi, Elisabete! — Elisabete,
kapehž tu wehleeš mirt!"

Kahdas minutes wehlači Elisabete atwehra azis.

Divas mihtas, maigas rofas tureja to apfamptu. Un tahš
bija daktera Sigrista rofas.

"Elisabete, kapehž tu gribi mirt?" wiašč maigu, lihdsjeetigu
balši jautaja.

Jaunawa šajuka.

Bet tad jaunajam wihram eefkatijusees dšiki azis, puslihdsj stingru
balši atteiza:

"Un juhs wehl prašat kapehž. Ai, nepeeleeat tahm no jums
man padaritām šchpēm wehl klahit nizinaschānu un peesoboschānu. Waj
juhs nesinat, ka mana firds ir šalaušta un šadragata no ta laika, kad
juhs mani ištuhmāt no šawa pajumta, no šawa turuma?"

Dakters Sigrift noleeza galwu uš kruhtim. Wina šeja palika
waren nopeetna un druhma.

"Elisabet," wiašč mihtigu balši šazija, "Elisabet, ja gan, —
tew ir teesiba pagehrēt no manis pašlaidrojums. Ja, mana mihtā,
dahrgā meitina, bija laiki, kur es tewi wilku pee šawām kruhtim un
šchuhptiju neskaitamas reises; bija laiki, kur es jutos tawā turumā
besgaligi laimigs; bet Elisabete, waj dširdi, — ari wehl tagad es
tewi mihtu, tāpat kā toreij. Ari wehl tagad es tewi turu par šawu
wišaugštako un dahrgako mantu pašaulē!"

Elisabete lihdsinajās šhini azumirkli besdšihwibas statujai.

"Un tu mani wehl mihtē?" wina dwašchoja. "Tu mani mihtē? —
Bet kapehž tad tu mani atstahji? Kapehž tad tu apprezeji bagato
angleeti un ne mani, furai tatschu peedereja tawa mihlestita?"

Дозволено цензурою. — г. Рига, 22 июня 1902 г.

Drufats „Gutenberg“ drufatawā. Rīgā, seelajā Ministerejas eelā Nr. 6.

„At, dahīgā Elīzabete, tās ir leels noslēpums, šarveenots ar mana tehwa nelaimi, pat nāhwi. At, Elīzabet, — mans Tehws bija bagats tirgonis pee Mainupes, bet pasaudeja wehlati wišu šawu bagatibu un tad pats nonahwejās. — Bet kad es pahrnahzu no augstfcolas mahjā un eeliku preezīgš šawas mahtes rotās daktera diplomu, tad mana mahte teiza :

„Tagad eesahkšees tew leelu peenahkumu ijpildišchana. Tew janomahjā tehwa paradi, kuzi istaiša šimstuhkštoschu gulšchus. Scho šumu nahkās dabut bagatajam tirgonim Sonnenkampam, tās tawa nelaiķa tehwa wiltotās wekšeles bija nopirzīs un kuras wiņšch man dahwinaja.

Dehls, es newaru meerigi aišdarit šawas azis, pirms šchi šuma nebuhs Sonnenkampam šamahjata. Swehrē man šchodeen, ka tu to nolihdšinafi.“

Bet tā lai es to eespehju? es jautaju, uš ko mana mahte atbildeja :

„Tu efi jauns, škaišis wihrs ; tu wari dabuht bagatu šewu un tā augšchā mineto paradu nolihdšināt.“

Un es mulkīs šwehreju un ešmu ari šawu šwehrestibu ijpildijis, un glahbis šawa tehwa labo wahrdu un šawas mahtes godu, bet tewi firdšmihlā Elīzabete, tewi es ešmu pasaudejis, — ai, pasaudejis uš wišem laiķem !“

Un nu dakters Sigrifis eesahka raudāt, tā mašs behrns.

Elīzabete nu newareja wairs ilgaki nozeestees, wina apliķa šawas maigās rotās ap nelaimigā wihra faklu un šazija :

„Willi, atkauj man ar tewi raudāt, jo tawas šahpes ir ari manejās ! Ko tu efi pasaudejis, to ešmu ari es.“

At Willi, tu jau nemanš nesini, ka tawa ehrmotā ištureschanās eegahja mani gandrihš muhšchigā bešdibenā, muhšchigā pašušchanā un postā, ja kahds goda wihrs nebuhtu eespraudees starpā, starpā starp mani un Daumani, tās tagad ir beidšees, jeb labaki šakot nomiris.“

„Ko tu šaki? Daumanis miris !“

„Ja Willi, ar ziteem wahrdeem, nojistejees ; jo to jifsti, kuru tās bija nodomajis eedot šawai šewwai, to wiņšch pats bija eedšehris.“

Sigrifis papurinaja domigi galwu un tad nopeetnu balši šazija :

„Teesa gan, fatriš nošegums pats šewi šodās.“

Un nu wiņšch šawehra jaunawas daitās rozinas, špeeda tahš pee kruhtim, škatijās winai pašchai dšili, dšili azis, šehru balši teikdams :

„Un nu ar Deewu, mana dahrga Elisabete! Mums jāšķirās, šchodeen ir ta beidsjamā reiĶe, kad mehš redzamees! Ar Deewu, — ar Deewu!“

„Ne, — ne, — tu nedriĶsti no manis aiseet!“ Elisabete brehza.
„Man ir teesiba tew atgahdināt, ka tew japaleek pee manis. Teiz, Willi, kas gan waretu tewi nizināt, ja tu paliktu pee manis uš wiseem laikeem?“

Sigrists uštrauzās.

Waj gan tik leela bija Elisabetes mihlestiba uš wiku!

Winsch ņamulņa.

Ŷaunawas mihlestiba apstulboja winam prahtus.

Winas neaprobeshotā mihlestiba peepildija wina dwehņeli.

Winsch ņajuta dŶili, jo dŶili, ka wini eŶot weens preeŶŶ otra raditi un neŶķirami.

Tomehr winsch trihzoŶchu balŶi ņazija:

„Elisabete, waj tu ari fini, ņahdu uguni tu eemeti no jauna manā firdi? Waj tu gan fini, ka tawi nupat isrunatee wahrdi ņatrizina manus nermus un eedweŶch mani breesnigas domas.“

„PaŶafi man ņawas domas,“ Elisabete ņazija.

„Eš domaju, ka man jaŶarausta lihdsĶhinigās ņaites, man jaate ņahj wiŶs, wiŶs un japaleek pee taweem ņahneem!“

Elisabete iŶgruhda preeka eekleedŶeenu.

„Willi, mans Willi, tad tu gribi ar mani behgt, waj ne?“

„Un waj tu eetu wiŶur man lihdsi? dahrgā ņirŶnika! — Waj tu ari tad paliktu pee manis, ja eš taptu laupitajs un meŶcha-Ŷaglis, justu tahds patŶ, kā LeichtweisŶis?“

„Ari tad, ari tad!“ — Elisabete eesauzās. „Eš gribu wiŶu, itin wiŶu darit, ko ween tu wehleeš, ko ween tu no manim pagehŶeŶi!“

To ņazijusi, wina aplika ņawas maigās rozinas ap wina katlu un wilka ta galwu pee ņawas stipri puŶstoschās firds.

„Labi,“ dakters Sigrists eesauzās, „pat ņehini nakti muŶu leetam wajaga iŶŶķirtees! — Lai naht, kas nahtdams, eš eŶmu uš wiŶu gataws!“

„Uš ko tu eŶi gataws?“

„Tewi nenuhŶham neatŶah!“

Elisabete eekrita winam rokās.

„Un nu uš mahju, — uš mahju!“ Sigrists eesauzās.

Un nu wińsch ińnehma iř kamanam ahdas somu ar ahrstneezibas instrumenteem, weenu wilnainu segu un kařbu kařchoku un luhřja Elisabeti, kařbu brihtinu palikt weenai, kamehr řchis nebuřřhot atpařal.

Tab kamanas eesehdees wińsch eesahka neganti ahtri řirgus dřiřt uř preeřřchu; bet kamanas atřitas pret kařbu foku un řapliřsa, bet řirgi dewas weř! arweenu uř preeřřchu.

„So labati,“ Sigrists murminaja, „lai řirgi eet weeni pařchi uř mahjam; wini domas, řa esmu meřřa nořitees, un kamehr tee mani meřřes, es buřřchu tai weetā, řuru esmu iřwehlejees par řawu dřiřwes weetu. Un nu, mana dahrgā Elisabete, eesim nu uř tureeni, řur atradiřim laimi un meeru, lai gan mums buřř janes řauns un negods!“

Wińsch aplika roku ap jaunawas augumu un wilka to řew liřđs, kamehr nebija aiřřneeguřchi Nero-kalnu, nebija nořkumuřchi laupitaja, Autona Leichtweisa klints-alā, — řur tos Leichtweis is řarehma ar preeku un leelako laipnibu, řāpat ari Lore, řāpat ari Norbels un Bruno.

Elisabete krita řawam tehvam ap kařlu un raudaja ilgi, ilgi pee wina krukřim; ari wezajam wihram riteja leelas ařaru lařřes pař grumbainajeem waigeem.

Un nu wini wiři apřolijas buřt weens otram uřtigigi liřđs nařwei un turetees kopā, řā preekos, řā behdas, řā laimē, řā nelaimē, řā baltas, řā nebartas deenas.

31. nođala.

Žihnā pret Leichtweisi.

„Klausees řarijante!“ řirsts Āarlis řazija kařdā deenā uř řawu pils neru, „to pařati man tatiřchu, kařehř tu eři pehdeřā laikā arweenu tařđs nořkumis un nolaides? Wař tu eři řlims?“

„Ja,“ ners atbildeja, „esmu breeřmigl řlims, řā řa řimts newaretu mani řlimaku pataiřit, ja es buřtu kritis wiau rořās.“

„Un řas tab tew řařp?“

„Es esmu řamaitajis řawu prařtu weřderu, esmu to pařřpildijis ar domam, řuras padara mani behřigu.“

„Wař, es newaretu tew řā nekā paliřđřet?“ řirsts jautaja.

Leichtweißs, par kura galigu ņaguhstičhanu ņhodeen taps ņpreeņts. Bet es gribu winam ņchihš breeņmas nowehrst!" To teizis, winņch uņzehlās, taiņņija preezigu ņeju un ar maseem pulkņtenišcheem ņchķindedams, eegahja ņapulzes iņtabā, kurā ap leelu galbu ņehdeja firšta Karla domneeki, ņamehr grafs Sandors ņtahweja firņtam lihšņās; ņamehr firņts pats ņehdeja uņ ņelta krehslu.

Kad ners parahdijās, tad Baitianijs eeņauzās :

"Do neņaukaiš ners ņche meklē? — Ahrā ar ņcho kropli. ņuhņu augņtibai newajadsetu nebuht zeest, ņa bej mums ņche wehl kaħšs no-
klausitos muņņu ņlepenos ņpreedumus un noņazijumus. War jau notikt, ņa laupitajam teel wišs paņinots, ko mehš ņche runajam."

Bet firņts pakuņtinaja leħnam roku, ņazidams :

"Lai winņch paleek ween ņche, no ta mums naw nebuht jabihņtās. Winņch jau naw neņas wairak, ņa tīkai nabags ners, kura galwa nepanes weenteefigas leetas."

ņariņante eewilkās kaħdā kaħtā un noņehdās ņemē.

Un nu tīka noņpreeņts, iņņuhtit tuħņstots wiħru Leichtweißi guħstīt, bet ja tas nu neišdots, tad, tā ņakot, iņmehrdēt, pee kam grafs Sandors ņpeħleja to leelako lomu, kurņch ari uņnehmās wirswadibu par ņcheem tuħņstojcheem wiħreem.

Beidņot firņts Karliš ņazija :

"Es jums domu triħšdeņmit deenas laika laupitaju un meņcha-ņagli, Antonu Leichtweißi ņanemt zeet, — weena alga, dņihwu jeb ari miruņchu. Triħšdeņmits deenās ir eekemts daħchs ņtipriš zeetokņniš, un es jums domu to paņchu laiku preeņch neeka laupitaja ņaguhstičhanās."

Ungars palozijās un preezigu balņi teiza :

"ņuhņu augņtība nepeedņihwoņat, ņa buhtut mani maldiuņchees. Es iņpildiņchu uņ mata to no jums man uņtizeto uņderwumu.

ņa, man iņleekās, ņa triħšdeņmit deenas buhtu par daudņ preeņch ņinamā meħrka aiņņneegņchanās. Tīkai par to es newaru galwot, waj man buħš eeņpeħjams negeħligo laupitaju dņihwu nodot teesam, jo es newaru wiš apņolitees, ņa es to pat pee pirmās ņastapņchanās aiņ leelām duņmam, kaħdas man uņ to ir, nenoduru!"

"Nirnergeeņchi nekar neweenu,
Pirmš naw to guħstijuņchi!"

dņeedaja pīls ners ņinamā kaħtā.

Grafs Sandors paslatijās uš to dušmigām azim.

„Un kad lai eesafku sinamās operazijas pret šafodito laupitaju?“
Batianijs waizaja.

„Triju deenu laikā,“ firsts atbildeja. „Labi buhtu, ja juhs
pasteigtos, graf Sandor, jo war gaditees, ka man šhee šaldati jaisleeto
preekšč zitām wajadsibam.

Basaule ir nemeera pilna, un katru brihdi war iizeltees karšč.“

Firsta domneeki paslatijās zits uš zita un eeplehta azis. Ta
bija fina, kas wineem nebuht nepatifa.

Firsts Karlis uizehlās un pehz peenahfoščām zeremonijam aišgahja
projam.

Ari wiši ziti atstahja šapulzes kabinetu, išņemot grafu Sandoru
un firsta neru.

„He, ners!“ ungars eesauzās, pee kam wišč eespehra froplim
ar kahju, „šargees, ka tu neišplahpā ne wahrdina no ta wiša, ko tu
šhinis telpās eši dširdejis, zitadi lišču temi pakahrt pee wišaugsta-
kajām kartawam!“

Šarijante pazehlās drušzin no jemes augščā, štaipijās lehnām
un tad teiza:

„Grafa kungs, waj drihtstu jums dot kahdu padomu?“

„Ko tu gribi, kuprainais kehms?“

„Kad juhs Nero-kalnu aplenzat, tad leekat wiltt ap to šeptin-
šahrtigu muhri, un pagahdajat diwodesmit ugunigus puhtus, ušwelkat
peeztuhštoščus leelgabalus wišaptahrt un leekat toš ar leelakajām un
šmagakajām lobem lahdēt, — tad nu nebrihnatees, ka es jums šatu, ka
juhs tam wišam par špihti nedabusat Leichtweiši rošā.“

Ungars dušmojās un mehdošču balši šazija:

„Ej pee malas ar šaweem nekreetnajeem šokeem! — Besskaunigais
laupitajs krits manās rošās un pat šchodeen tu wareši noštatitees
wina notcešāšanā.“

„Baldees par-šcho jautu škatu,“ Šarijante šmeedamees atbildeja.

„Šchodeen ešmu pee laba, jautra prahta, tapehz gribu temi
dširdēt,“ ungars pasfaidroja.

„Nu labi,“ Šarijante nizinajošču balši šazija, „ja juhs tris-
desmit deenu laikā ešat Leichtweiši dšihwu jeb ari mirušču šaguhštijušči,
tad dodat man diwidesmitpeesus paštagās zirteenus, bet ja ne, tad
jums jajahj atmuguriski uš Frankfurti, un man ir brihw jums eet pa
preekšču un dšeedāt, kas ween man patihšās.“

„Es peenemu scho deribu!“ ungars eesauzās.

Ners peegahja pee rakstamgalda un norakstija augščā mineto lihgumu, jeb deribu, kuru grafs Sandors ari parakstija, pee tam peemetinadams:

„Nabaga Jarijante, man leekās, ka tu jau dabutu tos dividesmitpeezus pahtagas zirteenus.“

„Bet man naht preeščā tā, itin tā kad juhs jau sehdetu atmuguriski uj ehjeta,“ Jarijante atbildeja.

Bet kad grafs Sandors bija aijgahjis projam, tad pahr Jarijantes luhpam gahja:

„Nu tii pee darba, Jarijante! Tu neesi ilgi nesis tahs mastas, kuras tewi pataisa par špoku, kad tu eji Leichtweisa alā, un kuras tewi pazet uj pahr dabiska radijuma pakahpeeni! — — — — —

Sinamā alā sehdeja wiši pee labām garčhigām wafarinam.

Wiši bija jautri un omuligi, isnemot Elijabeti, kuras peeluhdsejs, dasters Sigrists, nebija schimbrihscham mahjās, bet jau preešč pusdeenas isgahjis, nomasfojees par wezu nabagu, gehrbees saldata wezā schineli un koka kahju, gribedams iisinat, kas augščā noteekot un eewahkt daschas sinas.

Bet ari Elijabeti bija nolemts buht atkal preezigai un laimigai, jo nepagahja ilgs laiks, kad kahds nabags eelaidās par schauru alas zaurumu alā eesčā un kas nebija nekas zits, tā weenigi dasters Sigrists, winas wihs.

Sigrists nosweeda tuhlin leeko bahrsdu, koka kahju un nabagu drahnas pee malas, noskuhpsitija sawu skaissto Elijabeti un tad noschdās pee ziteem beedreem, eesaukdamees:

„Luhdsu, malku wihsa, un tad tuhlin eesahschu iskrahmet jaunatās sinas, kuras esmu sawahzis tur augščā buhdams.“

Lore peepildija tuhlin kahdu zinta kaušu ar garščhigo, atspirdsinajoscho schkidrumu un pasneedja to dakterim Sigristam, kusch to pilneem malkeem dserdamš, tuhlin eesauzās:

„Ah, zit labs, zit spehzigš! Sumš wajaga sinat, ka es ar sawu koka kahju neesmu paradis eet, tomehr steidsos schurpu, lai waretu jums pahrnest jaunās sinas.“

„Stahsti mums, stahsti mums, ko tu esi peeredsejis un peedsihwojis!“ wiši tā weenā mutē eesauzās.

„Nu, tad wispirms waru jums pasinot, ka Elijas Zinkels isbehdšis no zētuma, bet sem tahdeem apstahkķeem, kurus wehl neweens nepar iškaidrot.“

„Išbehdšis!“ Leichtweišis eesauzās, „un es domaju, ka weens ašinsšuhzejš buhs mašaf pašaulē.“

„Ja gan išbehdšis; jo tad šhodeen bende ar šaweem palihģeem eegahja wina zētumā, to wešt uš šoda weetu, tad wina tur wairs nebija, lai gan dšelschu restes ir glušchi neaiškahrtas un durwis bija aišflehtas. Domehr leeta iškaidrojās tā, ka jadomā, ka wezais wirs-rabiners, kuršch wafarā tifa pee Zinkela eelaišts eelšchā, to šagatawot uš nahwi, pee behģšchanas bijis peepalihdšigs; jo šimts gadus wezais wihrs ir turpat patahrees un Elijas Zinkels, rabinera drehbēs eetinees, išģahjis no zētuma laukā.

— Otrā jaunā šina ir šchi: Dozheimā eewehlets par preešteri Elijaša Zinkela dehls, Matans, bet draudse naw ar to nebuht meerā; laudis negrib pahkrustijušchos juhdu peekemt par šawu dwehšelu ganu.“

„Dumiki,“ Leichtweišis eesauzās, „šhee laudis nemaf naw zeenigi, tif laba preeštera.“

„Ari šawu mahšu Rositi wiņšch nehmis šawā patwehrumā un šargajchanā, un wina wada ta šaimneežibu, apšiniģi un ar weikšini.

Bet trešča jaunā šina ir ta, ka ašinspili nopirzis kahds waren bagats angleets, un es domaju, ka mums tur buhtu labs fehreens, jo dširdeju, ka wiņšch esot atwedis lihdsi daudš mantas un tahš pili noglabajis.“

„Man šhķeet, ka šchahda rihtošchanās no muhšu pušes buhtu par agru,“ Leichtweišis paškaidroja. „Mums wajaga ar šchi wihrs rakšturu eepašihtees, jo juhs jau šinat, mani draugi, ka mehš wedan šaru tifai pret launeem un newis pret labeem zilweķeem. — Nogaidišim, un pehtišim pakal, kas un kahds šchis wihrs ir.“

Maš eemihneeki palika wehl labu laizinu kapā, pahrrunadami daščadas leetas, pee kam netruhķa ari jautriba un omulība.

Ģandrihs pušnafts jau bija kļahst, tad wini dewās pee meera.

Un drihģ ween meega mahmulina aišflehdja wina aģis.

Wiši dušēja šaldā, ģahrđā meegā, iģnemoi šori, šurā atradās lihdsās mašā Šilda, kura tatšchu nebija winas iģštais behrs.

Šaur winas galwu ģahja behdigas domas

„Hi, lo wina nebuhtu dewuſi, ja wina waretu ſawu paſchu behrnu ſpeest pee ſawam kruhtim; bet tas nu bija nolauptis — nolauptis uſ neiſſkaidrojumu wiſi.

Bej tam wina wehl arweenu ſapnoja no jaunās dſihweš, winpus okeana, Amerikā.

Pateſibai par godu jaſaka, ka winai ſchahda nedroſcha dſihwe nebuht nepatita, jo winu wiſu dſihwiſa karajās, kà mata galā.

Un kamehr wina tà pušnomodā ſapnoja, winas kautkas ſewiſchšs iſtraujeja.

Wina eeraudſija alaš widū kaħdu baltāš drehbēš gehrbuſchoš tehlu.

Vai gan wina bija ſoti uſtraukta, tomehr ta iſturejās kluſu.

Un ſchis baltaiš tehls nebija nekahds garš, bet pateſigi zilwešš, to wina nogida no wina kuſteſchanāš un apkahrtſkatiſchanāš.

Winſch bija augššš, ſlaidš wihrš.

Leela, gara, kupla, balta bahrſda eerobeſchoja wina ſneegbalto ſeju, un gari, balti mati nowilkojās uſ wina plezeem, kamehr wina peerl parahbijās diwas leelas, dedſigašš, zaururboſchaš azis.

Wina eedrebejās ſcho majestatigo tehlu uſſkatot.

Baltaiš tehls ſkatijās uſzihtigi wiſapkahrt, waj kaħds wiku no guletajeem neeraudſitu. Un kad winſch pahrlleezinajās, ka wiſš ir kluſšš, tad winſch aiſgahja leħneem ſoteem uſ to alaš nodalu, kurā atradāš ehdamgaldšš, pee tam iſwilkdamaš iſ ſeſchaš kaħdu papihra gabalu.

Wina, Lore, redſeja to aiſejam un naħkam, bet tad ari paſuhdam, kà alā.

Pa tam winai ujmahjās ſtipriš meegšš, lai gan wina turejās tam eeſahlumā ſtipri ween preti, un winas azu wahſi aiſdarijās pret winas gribu.

Baltaiš tehls bija iſplatijšš pa alu kaħdaš nekahdaš meega ſahleš, waj un zeetā, jeb ari ſchkidrā weidā; jo kad no rihta ziti uſmodāš, tad wiſi ſuhdſejās par leelakām un maſakām galwaš ſahpem.

Lore gan ſinaja, zaur lo galwaš ſahpeš zehluſchāšš, bet zeeta kluſu.

Tikai ſawam wihram wina paſtahtija par notikuſcho.

Bet tad wini eegahja tà ſauktajā ehdamistaš, tad Norbekš peħſchani eeſauzššš:

„Redſat, kaš tas par papihri tur uſ galda? To laiſkam wakar kaħds aiſmirſiš.“

„Pagaidat,“ Lore eesauzās, „neaišteekat iĥo papihri, tikai tu, Anton, wari to pazelt.“

Wiſi laupitaji palika loti ſinkahrigi, kamehr Leichtweißis to rokā turedams laſija.

Laſot wina ſeja peenehma ſtipru nopeetnibu.

Un kà gan ne? jo zaur iĥo dokumentu wiſch tifa beedinats un darits uſmanigš par breeſmam, kaħdas winam un wina beedreem ſtaħweja preekſchā zaur Nero=kalna aplentſchanu no firſta Karla ſaldateem.

Un kad nu wiſch darija ſinamu, ka triju deenu laiķā tiſſĥot minetais kalns eelents, tad uſ wiſu ſejam parahbijas uſtraufums un pahrſteigums, ſewiſĥi jau tadehl ween, ka ſinajumā bija teiķts, ka grafs Sandors Batianijs buhſĥot pee aplentſchanas buht par wirs=ſomandeeri.

Laupitaji nu eesahka prahtot, kaš gan nu buhtu wiſlabaki darams; palikt alā, jeb mehgināt behgt un nu pahrkluht pahri pahr robeſham?

Tomehr pee gala ſpreeduma wini kà netika, tà netika.

Beidsot Leichtweißis ſazija:

„Mani draugi, ne juhš, bet mani wini grib guhſtit. Peħz manis tee medi un kaħro manas aſinis. Tapeħz domaju firſtam Karlim peepraſit, waj wiſch nebuhtu ar meeru, ja eš labprahtigi padodoš, — juhš wiſus atſtahtu brihwā.

Stipri zeru, ka firſts peenems manu preekſchifumu, eš tiſſĥu noteefats un juhš dabuſat brihwibu.

Runajat, mani draugi, un iſſalat ſawas domas.“

„Kluſu,“ Korbekš eesauzās, „eš eſmu taš wezakais ſtarp jums, tapeħz man teeſiba pirmajam runāt.

Bleħdis un nelga taš, kaš Antonu Leichtweißi atſtaħj!

Par Antonu Leichtweißi dſihwiķā, jeb nahwē! Ar winau laimē, jeb ari uſ ſoda weetu! Ar winau debefiš, jeb ešlē!“

Un nu atſkaneja no wiſam puſem:

„Ja gan, ar Antonu Leichtweißi nahwē; ar winau uſ ſoda weetu, ar winau preeķā un laimē!“

„Tà tad eš neeſmu wiš maldijees,“ Leichtweißis eesauzās. „Tà tad palikſim kopā uſ dſihwibu un nahwi, kopā breeſmās, kopā lab=flahjiba!“

Un nu wiſch nopeetnu baſi turpinaja:

„Draugi, tagad ahtri pec darba! — Mums jātagahdā uš ilgaku laiku promijants un munizija.

Mums wajaga eegahdatees galu un maisti, pulveri un ūwīnu, ari malku un zitas wajadsibas, bet pahr wišām leetam ušdeni. Mums jāmehgina muhfu mešča upiti eelaišt alā, un kad tas wišs buhs notizis, tad lai nahf jāldati, zif ween gribedami, ūmehs dšihwofint meerigi jāwā mihtā alā.“

Laupitaji bija ar ūawa preeššneeka un pawehšneeka noteikumeem pilnā meerā un ūataiūjās uš augšā mineteem darbeem.

Tomehr brihnumš un nošlehpums bija un palika tas apstahliš, kas gan apraštito papiri eenešis alā un to nolizis uš ehdamgaldu. Wini prahtoja gan ūšā, gan tā, tomehr neweens ūtaibri nesinaja, kura roka rakstijūši ūinamo beedinajumu. Tifai to wini nogida, ka wineem ešot kahds draugs, kas atrodotees firšta Karla tuwumā un ūinot wišu, kas pili notekot.

32. nodata.

Deretaji.

Dozheimas meestā, kuru mehš jau pašihstam, atbrauza ap to pašču laiku, kad grafs Sandors eesahka ūagatarwotees Leichtweiš eelenkt un ūaguhstīt, kahds ūwešchs kungs ar kahdu pawadoni. Šchis kungs ūauzās ūewi par Ostaru ūon Mellheimu.

Wišch likās buht neween bagats, bet ari leels preeku mihtotajs, jo pašā pirmā wakarā wišch iūrihkoja, tā ūakot majas weesibinas.

„Ai, tā weeūnizā, kura ūchis kungs bija eekortelejees, nu tifa ehšis un dšerts, un drih ūeen laudis weens otram eeschukšteja aušis:

„Šchis bagatāis kungs naw nekās zits, tā pruhšču karala rekruhšču deretajs.“

Un nepagahja ari ilgs laiks, kad dašchi redseja mineto kungu ar jauneem wihreem ūatschuktotees.

Un lai katris ūinaja, zif leelām gruhtibam toreisejs kara deenešis bija ūaweenots, lai gan katris ūinaja, ka Berlinē, Spandawā un Pots-

damâ atrodàs tumſchi, mitri kaſemati, kurdòs ſaldati pat wiſneezigafâ pahrkahpuma dehl tifa eeflodſiti, lai gan wiſi ſinaja, ko „ſtroja“ noſihmeja, — tomehr atradàs wehl deeſgan nelaimigajo, kaſ gribeja iſmehginàt ſawu laimi fara deeneſtâ. Weſ tam ſaderetee dabuja ſpoſchus dalberuſ, kâ rokâſ naudû. Un ſchee dalderi nu kaſrdinaja un apſtulboja jauno lauſchu prahtuſ; tapeh; naw nemaſ jabrihuâſ ka daſcha mahte nelaida ſawuſ dehlus nemaſ no mahjaſ ahrâ un ſargaja toſ, kâ azu rauguſ, no wilinaſchanam un kaſrdinaſchanam.

Lai gan Dozheimâſ eefſihwotajeem bija teeſiba ſcho „deretaja“ kungu aiſdſiht projam, bet taſ nebuht nenotifa.

„Silâ breeſcha“ weefnizneekſ bija pirmaiſ, kaſ wiuu aiſſtaſhweja, jo kamehr ſchiſ kungſ ſem wina pajumta peemita, tikmehr wina weefnizaſ telpâſ nebija nekad tuſſchaſ, no weefem, ſewiſchi jauneem laudim, kuri no rekruiſchu deretaja puſeſ tifa arweenu] kreetni ween pameeloti.“

Bija aukſta ſeemas naſtſ.

Tomehr „Silâ breeſcha“ daſrjâ atradàs diwaſ perſonaſ, kuraſ bija apkampuſchâſ un beefchi ween butſchojaſ.

Weena perſona bija jaunſ, ſlaikſ, ſpehzigſ wihrſ, gaiſcheem mateem, ſilâm azim, weſeligu, ſkaiſtu ſeju, ar wahrdu ſakot, iſhtſ germanſ, iſhtſ wahzu tautâſ dehlſ, — un weenigaiſ, ko pret wiuu waretu ſazit, bija taſ apſtaſliſ, ka wiſch bija „Aſaru-meldera“ Reſikeſ dehlſ, — Reſikeſ, kaſ nebija labakſ par mumſ jau paſiſtamo Mikeli Kohlmani, kuruſch tagad dſihwoja, tâ ſakot, no zitu lauſchu ſchehlaſtibâſ, ari no Hanneleſ, ſawâſ toreij ſarkanaſjam Doſtam pahrdotâſ radineezes, kura, kâ teizama ſchuweja, dabuja ſchini apgabalâ pa pilnam darba.

Bet otra perſona bija Hannele, kuru Reſikeſ dehlſ mihtloja no wiſâſ ſirdſ un dwehſeleſ, lai gan wina bagataiſ tehwaſ negribeja no ſchiſ mihleſtibâſ ne dſirdet. Un ja kaſhðſ tam peebilda, ka no wina dehla Otto un Hanneleſ iſnahtſchot pahriſ, tad wiſch palika aiſ duſmam waj ahrprahtigſ un brehza:

„Turi muti! Labaki eſ nodedſinaju ſawâſ dſirnewâſ, nekâ pee-dſihwoju, ka manſ dehlſ apprez ſcho deega mamjeli, kurai nepeeder ne pawedeenſ, kuru ta ſanem ſawâſ teewajðſ pirkſtòſ, un kuraſ weztehwaſ ir ahrprahtigſ un eet apkaſrt nabagodamſ!“

Ar ſawu dehlu wiſch nerunaja nekad par ſchiſm leetam.

Kamehr Otto un Hannele weefnizaſ daſrjâ miſlinajaſ, tikmehr eefſchâ tifa ſpehletſ un dejotſ.

Ai, un ſchis kungs Mellheims, zit wiſch bija laipnis un labs. Wiſu, itin wiſu wiſch ſamafaja, tà muſifu, tà ehdeenus, tà dſehreenus. Bet kamehr tur eefſchâ walbija preeks un lihgmiba, tikmehr minetâ dahrfâ riteja aſaras.

„Neraudi, Hannele, neraudi,“ Otto meerinaja, „jo tik teefſcham, tà Deews debefis dſihwo, tu tapſi mana ſeewa, un ja ari mans tehws mani padſihstu, un iſſlehgtu no mantofchanas, tad tomehr neatſtaſchſchu tewi; es protu ſtrahdât un maijes mums netruhſs.“

„Tomehr tew jaeet ſweſchumâ,“ Hannele waimanaja.

„Kas par to? mana dahrgâ firdſpuſkite,“ jaunais wihrs droſchu balſi atbildeja, un nobutſchoja Hanneles luhpas, „kas par to? Tit-lichdſi buhſchu ſawu dſihwi nobibinajis, es nahſſchu tewi patal un aij-wediſchu projam. Neraudi tikai un eſi droſcha un meeriga.“

Ai, mans Otto, lai gan tu mani preezini, tomehr newara beigt behdatees, jo es bihstos no tawa tehwa un es nogedu, ka wiſch mehginas eegrühſt tewi poſtâ un nelaimê un naw ari nekahds brihnumſs, ka tu leezi ſewi tur no ta kunga, kas tur eefſchâ lihgmiojas, apmah-nitees un tu paleezi ſaldats.“

„Nerahje, Hannele,“ Otto eefauzâs, „lai wiſch mehgina tikai man ar ſaweem ſpoſchajeem daldereem tumotees, tad tuhliu uſſuhtifſchu tam Wiſbadenes polizeju uſ kalla.“

Un wiſch ſpeeda jauno meitinu zeeſchi pee ſawâm fruhtim, apſolidamees to mihtot lihdfi kapa malai.

Rihtâ runaſchu ar ſawu tehwu par muhſu mihleſtibu un ja wiſch tai pretosees, tad doſchos projam un mekſeſchu ſweſchumâ jaunu dſihwes weetu.“

Bet tiklihdfi wiſch ſchos wahrduſs bija ijrunajis, kad teem aij muguras parahbijâs meldera Reſikes reſnais ſtahws, kas lihdfinajâs kahdai nobarotai ſchurkai.

„Puika,“ Reſike brehza, „waj tu pateefi eſi apnehmees man ar ſcho nabadſi aplaimot? — Ne, — ne, — taſ nekad newuhts! — Saki man, ko gan wina eenefis manâ mahjâ, — nu taiſchu zitu neto, tà meeſta ahrprahtigo nabagu, ſawu weztehwu!“

„Stahwi kluſu, tehws,“ Otto brehza, „kas wezajam Kohnmanin notizis, taſ ari tewi war notift. Ari pee tewim war peepilditees taſ wahrds: Nâ nahzis, tà gahjis. Un ſaudim iſ taiſniba, kad wint tewi ſauz par „Maru-melderi“, jo tu eſi deefgan daudſeem uſſpreebis aſaras, zaur ſawu neſchehlibu un zeeſfirdibu.“

Nesike nejautu balši eebrežjās.

Wīnšch nu pagreesās pret Hanneli un kleeđja :

„Zui! — un tu nekāunēs eewilktēes godīgā familijā, un dehlu ūchirt no tehwa. To tīfai tahda war darit, kas jau wīfūs patahpeenūs minūsi. Kas gan war fināt, ko tu lihđi ūchim ūawā buhđā darijūsi?“

Jaunā wihra rokās ūarahwās duhrēs.

„Otto! — Otto!“ Hannele kleeđja, „Otto neaīstari ūawu tehwu! Nedari ūchahdu grehku!“

Bet Nesike domaja, ka palīschot waj ahrprahtīgš.

Aīniš ūstrehja wīnam galwā; wīnšch wairš nesinaja, ko dara.

Wīnšch rahwa Hanneli no ūawa dehla ūahneem nost, nejautu, dušmīgu balši brehđdams :

„Projam, — projam no mana dehla ūahneem, es nekād nedošču tew ūawu jawahrdu! Bet tu, nejhđfigais dehlš, tu wari darit, kas tew patihkās!“

Pat ūchodeen wari atstahť manu mahju. Eĵ, — eĵ — ūweschumā un pelneēs ūawu deedelneeka maīsi!

Bet tewi, Hannele, tewi es līšču aīđsīht no Dozheimas meesta projam!

Es esmu draudšes domneeks, un manam wahrdam ir ūwars. Ari tawam trafajam weztehwam neklahseēs labati.“

„Djeni, djeni wīnūs projam!“ Otto pehrkonīgu balši kleeđja; tahťu wīneem jau nebuhs jaet. Tuwakājā meestā ušbuhweschu dšir-nawas un bagataīs labības tirgonīs doš man nauđu.“

To teĵiīs, wīnšch ūatwehra Hanneli aīš rokās un aīgahja ar to projam, kamehr wezais Nesike noūkatijās atplehťtu muti un pahrgreestām azim teem pataf.

Bet tīklihđs wīni bija pasudušči Nesikes azim, kad kahđš ĵiīs wihrs eenahza dahrsā.

Tas bija ūinamais rekruschu deretajš, fon Mellheima kungs, kusch Nesītu eeraudšijīs, tuhlin teĵa :

„Nesike kungs, es ĵuhs jau ūen melleju.“

„Mani? — Kadehť?“

„Gribu ar ĵums runāt kahđu nopeetnu wahrdu, un ja ĵuhs gribat mani ušklauūit, tad nopelnīfat labu ūumīku nauđas.“

Šchee wahrđi patīka loti mantas kahrigajam wīhram.

„Runajat,“ wīnšch paķlusu balši ūazija.

„Nu tad, Resīte kungs, no viņiem Dozheimas ņēnem, man patīst viswairāk juhsu dehls.“

„Ko domājat, ja viņš eestahos karala deenestā un atgriešties kā ofižērs atpakaļ.“

Bezais Resīte klusēja.

Pa viņa galvu šāudījās dažādas domas.

Beidzot viņš tātchu eerunājās:

„Ko? — ko juhs ņakat? mans dehls var tapt par ofižēri?“

„Ja gan,“ deretajs pašķaidroja.

„Tā teizis, viņš iļwilkā iļ ķeščas wairāk ņelta gabalus un rahdija tos Resītem, ņazidams:“

„Šche buhs juhsu, ja buhsat man peepalidsigi juhsu dehlu eeguht. ņedjat, juhsu paraksts noder tikpat labi, kā juhsu dehla.“

„Manam dehlam zeetas duhres, ofižēera kungs, juhs ar viņu neļidariņat.“

ņekruschu deretajs pašmeļjās, bet tad atbildēja:

„Tā ir mana darišana, parakstat tikai ņawu wahrdu, un juhsu dehls buhs mans.“

„Un zik tad juhs domājat par viņu dot?“

„Desmit pruhschu dukatus.“

„Par maļ, leekat otrteek kļah, jo ņehns ir to wehrts.“

„Vabi, lai noteek; bet nu eļim tur ņapenē un parakstat dokumentu.“

Un tā ari notika.

ņedabiskais tehns bija paħrdewis ņawu dehlu!

Resīte naudu ņarehmis, jutās preezigs un laimigs, jo neween kreetnu ņumu naudas viņš bija dabujis, bet tizis ari walā no histamā konkurenta, kurš tātchu bija ņolijees buhwēt wira tuwumā ņfirnawas, un pateesi, ņchi jau bija ļoti ņwariga leeta preeķsch wezā ņchņtula un mantrauschā.

„Ubi wiħri atstahja ņapeni un atgriešās, katris par ņewi, atpakaļ weesnižā.“

„Bet tikliħdj kā wini bija projam, kad no ņapenes galda apakščas iļiħda ņahds kropļis, wahju, bahlu ņeju, kura luhpas murmināja:“

„Schelligais Deews, waj gan waru tizēt ņawām auļim; tehns paħrdewa ņawu pašchu behrnu, paħrdewa uļ wairāk gadeem gruhtajā, ņhpigajā kara deenestā. —“

„Ne, — ne — viņš jaglahbj, viņš jaglahbj, — — — tomehr, tomehr, ko gan es runaju? — Waj man gan to buhs glahbt, kas manas

Hanneles firdi nojadfis. Waj mans peenastums nam, gahdat to few nost no zela?

Pateefi, ja es zeeschu klužu, tad štundas laifā winšch wairs ne- buhs šche.

Pruhšchu ofizeers aijwedis Otto Resike projam un Hannele stahwēs weena pašaulē un es warešchu tai atkal tuwotees un to pee- runāt palift man par ņewu."

Tā runaja špehlmanu Franziš, ar furu mehš jau ņenaf ešam eepafinušchees.

Tomehr wina domas pahrwēhtās uš labo puši, jo pahr wina luhpam gahja drihš ween zitadi wahrbi. Winšch teiza:

"Bet waj es nebuhtu wehl daudš sliktaks zilwešs par wežo Resike, ja es wina pahrdotam dehlam nepalihdju?

Gan sinu ja winam isdodas aijbehgt, tad Hannele ir preekšch manis uš wišu muhšchu pagalam, un mana dšihwe buhs tumšcha un tukšcha. Un man wajadsēs ar ņawu ņabojato meesu un ņawu ņabragato firdi, atstahdam un aijmirstam, wilttees lihds ņawam kapam; bet nekās, mana firdsbalšs ņandinās man arweenu ausis: Franzi, tu eši ņawā muhšcha labu darbu pastrahdajis!"

Un nu winšch eekliboja weefnizā un eegahja dejas jahlē.

Tuž nu winšch eeraudšija Hanneli stahwam beš Otto, ņawa mihtakā, par ko Franziš masleet brihnižās, bet tad peegahja tai tuhlin klahd un klužu balši jautajā:

"Hannele, pašafi tatšchu, fur ir Otto Resike, tawš mihtakais?"

Hannele ņarahwās; bet Franziš turpinaja:

"Hannele nebihstees, es jau sinu wišu, itin wišu un nowehlu tewim daudš laimes un preezigu nahfotni, tifai pašafi man luhdšama, fur ir tawš bruhtgans?"

"Otto?" wina atbildeja. "Winšch nupat kā iņgahja ahra ar pruhšchu deretaju, un kā es dširdeju uš štalli; jo ofizeers ņolijās winam pahrdot kahdu ņirgu par koti lehtu zenu."

"Hannele, Hannele, — ņtrej žif ahtri ween wari uš štalli un mehžini wiau glahbt, jo tehws wiau ir pahrdewis karalim zaur šcho ņašodito pruhšchu rekrušchu deretaju!"

Hannele ņastinga.

Bet atšchirguši wina dewās wehja ahtrumā iš dejas jahles laukā, dežotajus uš weenu un otru puši nogruhdšama no zela, kamehr dašchi ešauzās:

„Redjat, redjat, Hannele ir palīfusi traka, un nu mairš nešina, to pati dara.

Bet ziti jautāja un jautāja, šazidami :

„Kas gan Hannelei notizis? — Kapehž wina gan išķrehja tif ahtri laukā?”

Tikai weens wareja uš ūcho jautajeenu atbildet; bet tas zeeta klušu. Un tas bija spēhlsmanu Franzis, kas ūhini azumirkli bija eespeedees loga eedobumā un raudaja ruhgtas ašaras.

33. nodala.

Zilweku laupišhana.

Kā Hannele lihdi stallim bija noktuwusi, to wina pati nešinaja.

Bet kad wina eeskatiņās tajā eeskā, tad winas azim parahbijās breesmiga aina.

Uš kahdu melnu jahrtam lihdišigu kasti sehdeja Otto Rešite un turejās wišeem spēhkeem diweem ušbruzejeem preti.

Hannele pamanija ar leelām bailem, ka Ottos spēhsti jahrt masinatees un ka winšch drihž ween buhs pahrspehts.

Bet ušbruzeji bija šinamais pruhšchu ofizeers un wina palihgs.

„Šche tew weens, šafoditais jemneeks,” rekruhšchu deretajs eesauzās, un dema ar duhri jaunajam wihram tahdu belseenu pa galwu, ka tas tuhlin šalima, un eekrita melnajā kasti eeskā.

„Ku tif ahtri wahku wiršū, lai waretum drošchi to nošuhitit uš Potsdamu!” ofizeers eesauzās. „Tas tif bija darbs, kamehr tikām galā. Ja winšch tāpat zihnās pret leelā karata pretineekeem, kā ar mums, tad dešmit austreeschi un dešmit franzušchi newar tam stahtees preti.”

Šhini azumirkli atškaueja no stalla durwju pušes breesmigs eekleedjeens. Hannele dewās stalli eeskā, krita kastei wiršū un mehginaja usplehst wahku, brehtdama :

„Atdodat man winu, atdodat man winu!” Šlepkawas, juhs ešat nošagušchi manu bruhgtanu.

Juhs nedrihsttat wiinu aijwesti projam! — Tikai pahr manu lihfi juhs tikfat projam.“

„Most ar šcho ahrprahstigo šeweeti!“ fon Mellheims brehza.

Winšch šagrahba Hanneli un aijšweeda to projam, un wina palika uš italka durwju šleegšchwa gulot.

Un šchini pašchâ azumirkli kaste tifa uslitta uš rateem, kuroš eeshchdâs ari Mellheims, kamehr wina palihgš uslehza uš butas un nu ahitti, jo ahtri rati dewâs uš preešchju, kuroš beš šcheem diweem atradâs ari nelaimigais, no šawa pašcha tehwa pahrdotais upurs.

Bet kad tee bija kahdu gabalu wehraufschu uš preešchju, tad wini wehl reiš eeraudšija Hanneli, kuroš dâšzirtâs širgeem preešchâ un eekehrâs wiinu eemauktos.

Bet ko gan nabaga nespehzigâ meitene te wareja išdarit, kuroš tatšchju wišstiprakajam wihram nebuhtu išdewešs kaut ko panahfi.

Wina tifa kahdu gabalu wajata no širgeem lihđsi, un tad wâtrita eeshchus pawišam jemê un rati aijriteja gluschju turwu winas kermenim garam.

Hannele guleja kâ beš dšihwibas uš leelzeta.

Un nu kliboja uš to puši, kur Hannele guleja, šatropłotais Franzis un šauza:

„Hannele, Hannele, kur tu eši?“

Un nu winšch išgruhda šahpigu eekleedšeenu:

„Beigta! — Miruši! — Wina ir nofauta! — Palihgâ! — palihgâ!“

Kleedšeens bija tik štipriš, ka pat weešzizâ to dširdeja.

Laudis dewâs bareem laufâ.

Wini kleedja:

„Kas ir notizis?! — Kas notizis?!“

„Deewš, Kungš! — Tur jau gul Hannele! — Waj ta wehl maš dšihwa?!“

„Dšihwa gan wehl,“ Franzis atbildeja; „bet ko tas wišs winai palihđj; — winas širdš buhš laušta uš wišu mihšchju. — Winas miškakais ir nošagts! — Otto Resike ir no rekruschju deretajeem aijwests ar waru projam!“

„Ar waru!“ kahds bagats jemueeks brehza. „Oho, tas nedrihsti notikt! — Draugi, dšihšimees laupitajeem palat!“

Bet pirmš tas notika, Franzis šahpigu bašf turpinaja.

„Laudis, paleekat, paleekat sche, jo deretajam ir kontraktis keshâ, ka wezais Resike pats winam şawu dehlu pahrdewis, — pahrdewis par diwdesmit Pruhşijas dukateem!“

„Ro?! — Ro tu tur şafi?! — Tehws pahrdewis şawu behrnu!?“

„Silâ breeşcha“ weefnizneeks waişaja.

Wişî klahţesofşhee iştruhşinajâş un eebrehşâş.

Wişu azis raudşijâş uş „Şaru melderi“, kureş mehşinaja şlepen aişet projam; bet minetais weefnizneeks un bagatais şemneeks aiştruştoja winam ŷefu, eebrehşdamoş.

„Ne peşdu! — Dob a ladi pret şcho breeşmigo apşuhşibu! Teiz, waj ir pateşiba, ka tu şawu dehlu Otto eşi pahrdewis?!“

„Ne!“ meldeşş meloja. „Neşmu ar deretaju ofişzeeri ne trişş wahrduşş runajis!“

„Ni tomehr winşch to ir pahrdewis!“ ŷpeşlmanu Franşis kleeşşa.

„Paşkataşşes wina keshâşş, waj tur gan nebuşş par Otto dabutee diwdesmit pruhşchu dukati?“

Un nu wişş bars breşşa un şajija:

„Şa, — ja, — lai raşda keshaşş, lai raşda keshaşş! Winam wajaga peerahdit, ka taşş naw şawu dehlu pahrdewis!“

Un diwi duşşchigi jauni wişri metâşş Resikem wişşu un işrahwa wina keshaşşş lauķâ un luķt, iş bişşchu kesham işkrita diwdesmit pruhşchu dalberi.

„Bleşdis, noşcheloşamais bleşdis!“ bagatais Kronuşemneeks kleeşşa. „Tu neeşi wehrts, ka tewi şamin şem kaşjam! Gan ŷinajâm ka tu eşi breeşmigs ŷiķştuls un aşinsşuhşejşş, bet ka tu wari şawu meeşu un aşini pahrdot, to gan nebijâm tizejuşchi! — Noş no manâm azim, tu bleşdi, tu paşuduşchâ dweshşele!“

Un winşch eebelşa Resikem taşdu beşşeenu pa ŷprandu, ka taşş tişko nepaşaudeja şamanu.

„Un manâ weefnizâ tu waişşş nerahdees!“ „Silâ-breeşcha“ ŷaimneeks breşşa. „Taşdu beşşgodi, kaşds tu eşi, newaru ŷeeşş şem şawa paşumta!“

Un otris gaşşeenşş nodimdeja uş Resikes pauri.

Bet abi jaunee wişri ŷatwehra to aiş roķam un raşwa ŷchuhni eekşchâ, kur tee winam ŷaşehja roķaşş un kaşjas, un tad ŷprigulus no wadşcheem paķehmuşchi, eekşchka nedabişko krauķlu tehwu neganti eekşât.

Sihstuls gan steneja, gan waimanaja, bet tas wišs winam neko nepalihdseja, jo gahjeens uš gahjeena nodimdeja uš wina muguru.

Beidsot tee atraišija winam rokas un kahjas walâ un atstahja to ašinis gulam.

Tomehr winšch nebija wiš pagalam, bet kad gandrihš wiši laudis bija eegahjuschi atkal weefnizâ, tad winšch ušzehlâs lehnam no semes augšchâ un aišwilkâs stenedams uš šawâm dširnawam. — —

Hannele šehdeja uš kahda leela atmena zetmalâ un raudaja ruhgtas ašaras.

Neweens newareja to eepreezinat.

Te uš reiši pazehlâs kahds šlaks, špehzigš stahws winas preešchâ.

Winas azis raudšijâs špehzigâ wihra šejâ, kamehr pahr winas luhpam gahja:

„Leichtweišis! — Schehligais Deews, waj juhs pateefi tas ešat?“

„Klušafi! — Nešauzi mani pee wahrda. — Sinu wiju! Neraudi un zere! — Bairaf newaru tew neko pašazit. — Warbuht ka man išdofees tawu mišlato glahbt. — Ar Deewu, Hannele, man jašteidšjâs!“

To teizis, winšch aišjirtâs projam, kamehr Hannele, rokas šalifufi, peeluhdja Deewu. — — — — —

„Pee joda, nebrauzi tatšchu tif lehnam!“ rekruhšchu deretajs uš šauza šawam palihgam. „Waj nesini, ka mums jašteidšjâs!“

„Newaru ahtrafi pabrauft,“ šchis atteiza. „Sche gar Nero-kalnu zekšch ir loti šlits un sirgi ir nogurušchi!“

„Nu šteidšees, šteidšees ka teefam Wišbadenê. Man naw nemo labi ap duhšchu!“

„Ari man neklahjâs labafi; — bet to darit, kad sirgi neklauša un welkâs, kâ wehšchi uš preešchu!“

Un wini brauza un brauza ar šawu nelaimigo upuri, gribedami nokluht Wišbadenê, zif ahtri ween ešpehjamš.

Bet te uš reiši nodimdeja warens rišbeens un abi sirgi nogahjâs semê, kamehr šchini pašchâ azumirkli aišwilpa kahda lode Wellheima aušim garam; bet ari šchini pašchâ azumirkli ap wahgeem noštahjâš tumšchi stahwi.

„Kas juhs esat un ko juhs gribat?“ Mellheims kļēdja. Atpakal, jeb es juhs noschaušchu, kà funus!“

Djelschaina duhre nokrita uš wina ņeju, un pištote iškrita iš rokam. Bet nu tifa ņinamà kaste nozelta no rateem un eenesta meščà, kamehr Mellheima kruhtis eekampàs divas ņpehzigas rokas.

Wina palihgs nolehza no bukas un nometàs zelos aukstajà ņneegà.

Bet ari wini tifa eewesti meščà, tur, kur kaste atradàs.

Mellheims nogida, ka ņchis atrodotees nepahrņpehjamà warà un kluņeja.

„Nu tà, tagad paklausat manàm pawehlem uš mata, jo es ešmu Nero-kalna laupitajs, Antons Leichtweišis un nepašihitu nepaklausibas!“

„Tà tad juhs esat laupitajs un klaidons,“ Mellheims atteiza.

„Labi, nemat ņcho mafu, pilbitu ar dukateem un laiņchat muhs walà!“

„Palehnam, palehnam,“ laupitajs paskaidroja. „Pareekņchu gribam iņfinat, kas tur tanì kaste atrodàs?“

„Kefas zits, kà wezas brunas, ņobeni un wezlaitu pištoti, kurus es krahju un ušglabaju,“ Mellheims atbildeja.

„Labi, — to tuhlin redņem! Slehdjat kasti walà!“ Leichtweišis pawehleja.

Kekruhņchu deretajs nodrebeja; wišč nu tifa wehl nogida, ka labi wairs nebuhschot, un kawežàs ar ņinamàs kastes atņlehgņchanu.

Šhini azumirkt Mellheima palihgs mehginaja aiščmankt, bet Rorbeka lode nogahja to uš weetas ņemē.

Mellheims nobijàs.

Wišč redņeja, ka laupitaji ņpehležàs ar zilweku dņihwibu, kà ar kahrtim.

Un nu wišč wairs nekawežàs kasti atņlehgt, kurai bija aiņlittas preekchà divas leelas aiņkaratņlehgas.

Wahks pazehlàs un Leichtweišis eesaužàs:

„Zilweks, zilweks!“

„Zilweks, pateeki zilweks,“ Rorbeks un Sigrists ņauza.

Bet Otto Keņike iņlehza kà ņibens iš ņawa zetuma laukà, eesaukdamees:

„Ke, ne, — tas nerwar buht, — ne, ne, — tas naw teeja, ka mans tehws mani pahrdewis!“

„To tuhlin redņem,“ Leichtweišis peemetinaja.

Un wina rokas eekampàs Mellheima kruhtis; — drehbes tifa atrautas ahtri walà un no ašotes iškrita glihta ahdas ņumina, pildita

ar banknotem, pee kuzàm atradàs ari negehligais kontraktis, parakstis no wežà Resifes.

„Nabaga jaunais wihrs,“ Leichtweifis šazija, „noschehloju loti, ka man jums japarahda dokuments, kas jums laupis uš wifseem laifeem ustizibu uš zilwezi. Skatatees šchurpu un šakat man, waj šchis ir juhsu tehwa rofraksts?“

„Ja gan,“ Otto raudošchu balši atbildeja. „Wai man, wai man! — Šimu pahrdots, — pahrdots no šawa pašcha tehwa!“

Leichtweifis ušlika roku uš jaunà wihra plezu un maigu balši šazija:

„Laiks dšeedès juhsu wahtis. Gan juhs aismiršifjat notikušcho. Turat drošchu prahtu. — Domajat par Hanneles škaištajàm azim, tahš ir juhsu laimes šwaigines, uš kuzàm jums jafkatàs.“

„Al Hannele, Hannele!“ Otto Resife waimanaja.

Leichtweifis nu pagreežàs pret sinamo ofizeeri un šingru balši teiza:

„Noschehlojamais dwehšelu pahrdewejs, tawa beidsjamà štunda ir klah! — Draugi, pafarat wian!“

Mellheims nobahleja.

Bet laupitaji šagrahba to, apmeta tam štriki ap kaklu un pafahra to pee kahdas leelas egles šara, pee egles, kura wehl šahw šcho pašchu deenu.

Un kad wihsch bija beidssees, tad Leichtweifis peesprauda tam pee kruhtim maju papihra gabalu, šekošcha šatura:

„Tà nošodija laupitajs Leichtweifis šcho wihru, kas no tehwa bija nopirzis dehlu. — Tehwi un mahtes, šargajat šawus dehlu!“

Un nu wihsch peesawinajàs pafahrtà nandu un banknotes un tad wisapfahrt apštatižees eesaužàs:

„Draugi! — projam uš alu! Dširdat, dširdat tauru škanas! Tur nahf firšta Karla šaldati! projam, projam, kamehr wehl laiks!“

Un nu wišif laupitaji šteidšàs uš šawu apafšchjemes mitekli, Otto Resife lihdi panemdami, un kuru tee ari laimigi šafneedja.

Bet kad wini tajà atradàs, tad Leichtweifis uš jaunò Resife šazija:

„Jaunais wihrs, taws listens nošpreedis, ka tew jatop muhšejam un japaleet mums par beedri, tadehl ešam panehmuschfi tewi lihdi un eeweduschfi šchini alà, kuru tu nu wairs nedrihšfti atšahft.“

Un tas reij ſchihš alas noſlehpumuš redſejis, tam jamirſt, jeb ari japaleef par muhſu beedri,“ uſ ko jaunais wihrš atbildeja :

„Gribu buht tawš beedriš un paklauſigaiš kalpš, bet luhdju atlant ari Hannelei pee mums dſihwot.“

„Tas wišš war notift,“ laupitajš atteiža, „iſnemot, ja Hannele pati negribetu naſht pee tewim dſihwot.“

Un tà nu palika jaunais Otto Reſite par ſinamo laupitaju beedri un draugu.

34. nodala.

Bada breeſmāš.

Liſhetrpadiſmit deenas jau bija aiſritejuſſaš, kamehr graſš Sandorš ar firſta Karla ſaldateem bija aplenzis Nero-kalnu, gribedamš ſaguhſtit leelo laupitaju, Antonu Leichtweiſi.

Aplentſhana bija tiſ pilniga un ſtingra, ka labaku to newareja wehleteeš. Maſaš nodalaš dewāš ſchurp un turp, gribedamaš noſlehpumaino klintš = alu uſeet, bet wišš par welti.

Graſš Sandorš neſinaja aij leelām duſmam ko eeſahft, ko darit.

Wiſſch bija zerejiš breeſmigo laupitaju triju deemu laiſā ſaguhſtit, bet nu nefa.

Un fur gan palika wina palihgš, uſ furu taš bija tiſ droſchi zerejiš — badš?

Rapehž laupitaji no bada dſihiti nenahža no ſawas paſlehtuweš ahrā?

Ar ko gan laupitaji mitinajāš?

Wiſſch lauſija galwu gan ſchā, gan tà, tomehr ſkaidribā wiſſch netifa.

Wiſſch gan laiſam bija peemirſiš, ka laupitaji mirš labati bada uahwē, nekā winam padoteeš.

Un tà ari bija.

Jau pehž kaſhdām deenam eeſahfta laupitajeem peetruht pahrtikaš lihđjektu un wini eeſahfta zeeſt badu un bada mokaš. Bet ko darit? — jaiſtura. Wini apnehmāš labati mirt, nekā padoteeš.

Un ko gan wini wareja laba šagaidit no ta laita teefam? —
Neko zitu, ka kauna pilnu nahwi, mokas, apmehdišchanu un pajušchanu.
Un waj wini ari to wišu nebija peluijušči?

Teeščam gan.

Bet nu winu masee pahrtikas lihdsjekli gabja uš beigam, kamehr
beidjot tee pawišam išbeidjās.

Tahs nu behdas, kuras nospeeda pat droščajā Leichtweiša
kameeščus.

Beidjot eefahka Lore raudāt un waimanāt un tas wišs gabja
leelajam laupitajam ditti pee firds.

„Neraudi, mana dahrgā šewina,“ winšj maigu balši meerinaja,
„neraudi, Deewš muhs neatstahs; mehš nemiršim wiš, bet dšihwošim.
Un mums aušis drihš ween atkal ta deenina, kura buhšim atkal
brihwī un laimigi.“

Tomehr bada nahwe rehgojās, tā fakot, winu azu preeščā un
peepildija wišu firdis ar škumijam un šehram.

Diwidesmit tšhetras deenas jau bija pagahjuščas, kamehr grafs
Sandors Nero-kalnu tureja eelentu. Wehl šejčas deenas un tad, —
tad —

Bet kas lai winaš pawada bej ehščanas?

Sajuščana bija leela.

Breešmas bejgaligais.

Nahwe nenowehrščama. No padoščanās ne runas. Tā tad
nahwe, — nahwe! —

Bet kad laupitaji domaja šewi ešam pajuduščus, tad notika
kahds leels, nezerets brihnumš.

Leichtweišis eeraudšija kahdā rihdā jaunus pahrtikas lihdsjeklus uš
galda ušlīktus un kahdas pudeles wihna.

No kahdas rokas tee gan bija nahkušči, kas to wareja iššināt.

Ari tabaka netruhka, kura jau šen wlenktajeem truhka.

Wišeem eeweefās jauna zeriba kruhti.

Wini jutās, ka šchee neefot wiš paw jam atstahti, bet ka wineem
ešot kahds warens un gudris draugs tuwumē, kas winu gruhto stahwofli
pasihstot un winus apgahdajot ar wismaja šigato.

Wini nu palika atkal jautri šun prezigi un eebaudija ar leelu
ehstgribu no wiša ta, ko nepasihstamā roka teem bija dahwinajuši.

35. nodala.

Sawads jaldatš.

1. majā 1755. g. ners Ķarijante eegahja ņawa kunga un pawehle-
taja, firšta Ķarka kabinetā, eefawtdamees:

„Gaiščiba, ņchodeen ir ehjelu deena!“

„Waj tu palizis trafs, Ķarijante?“ firšts eefauzās.

„Ja gan, augstiba, jo ņchodeen ir ta deena, kurā augstisimuschais
grafs Sandors paspehlē ņawu deribu ar mani, un kurā tam jajahj
atmuguriski uš ehjela!“

„Ah, tā gan ir,“ firšts ņmeedamees ņazija. „Un waj tu pateesi
gribi deribu ušturēt ņpehtā?“

„Juhņu giščiba mehđjat jau arweenu ņazit: Taiņniba paleet
taiņniba! — Žeru, ka juhs ari ņchini azumirkli tāpat domajat.“

„Kā man leekās, tad tu eenihsti ņcho grafu?“

„Gaiščiba, neweens nemihlē dselonu, kas tam nezereti eedurās
ņahjā. Un ja juhņu gaiščibai naw labata generaļa, nekā grafs Sandors,
tad es domaju, ka pirmās septinas kaujas buhtu paņaudetas.“

Mo firšta luhpam paņuda ņmaidi.

Ners ar ņaweem jokeem bija aiņņahris firšta wahrigako weetu.

Šau ņen wiņņch bija duņmojees, ka wina mihlulis, ņchis ungars,
nomoza par weli wina ņaldatus. Un kahež gan wiņņch bija tā leelijeas,
ka ņchis buhņchot pat pirmajā azumirkli eenihsto laupitaju un meņha-
ņagli ņaguhstii!

„Ķarijante!“ firšts eefauzās, „tu nupat eedewi man ruhgtas ņahles.
Waj tu pateesi domā, ka grafs neiņpilda ņawus peenahkumus?“

„Gaiščiba, ir medneeki, kuri no wiņaugstakeem augstumeem dabū
ehrgli ņemē, bet ir ari tahbi, kas newar peezus ņolus attahkumā no-
ņchaut balodi. Gaiščiba, grafs Sandors ir glehws baloņchu medneeks.“

„Tā tad wiņņch ir neņpehjigs par maneem ņaldateem west komandu?
Ķarijante, runā pateesibu, un reisam tew ir gudras domas.“

„Waj grafs ir neņpehjigs west komandu, to es ņkaidri neņinu,
bet to gan es ņinu, ka tas ņawu dahrgo laiku pawada pee ņpehtu un
plihņeņhanas galbeem un paihņina tā ņawu laiku.“

„Waj tas war buht?“ firšts Ķarkis peemetinaja.

„Gaiščiba, jums wajaga paņcheem perņonigi pahrlleezinates,“
Ķarijante eefauzās. „Jums wajaga tikai aijeet uš Nero-kalnu, gan tad
wiņu redņejat.“

„Bet kà lai to ijdaru?“ firšts waizaja. „Katrīs dabuhs jau eepreeksch sinat, ka es nahku.“

„Zums wajaga pahrgehrštees, un wišlabaki par weenfahrschu prastu šaldatu. Deeka bahrida ari neko nekaitetu.“

„Labi, Farijante,“ firšts eesauzàs, „tawš preekschlikums naw nizinajams.“

„Un lai mahnišhana buhtu pilniiga, tad panehmat ari kahdu furwi lihdsi ar dajchàm pahrtikas weelam, lai šaldati domatu, ka nefat šaweem beedreem atspirdsinajumus, tad neweens nešchaubisees, ka juhs nebuhut godigs firšta Karla šaldats.“

„Labi, mans Farijante; bet waj tu pagahdafi wižu, kas pee mana dihwainà zetojuma wajadsigs, tà drehbes, kà ari furwi ar ehdeeneem.“

„Wiš buhs nošazità laikà kahrtibà,“ Farijante atbildeja.

Preeksch pulksten weenpadšmiteem nafti es neaifeeschu; bet klausees ner turi tihru muti; zitadi tawa labà ideja iſgaišis. Un es pateesji gribu redšèt, waj tif gruhti neeka laupitaju ar wairaf nekà tuhtštošch šaldateem ijdšiht no alas.“

„Šlujchi weegli, pat behrnu špehle; wajaga buht tifai laupitajam un alai,“ ners pašaidroja.

„Waj dširdi, Farijante, ja es nemalbos, tad tu domà, ka laupitajs naw nemaf wairs šche. Runà, runà, Farijante!“ firšts eesauzàs.

„Warbuht gan, ka wišch ir projam,“ Farijante peemetinaja. „Laupitaji dara tàpat, kà šwirbuli; pirms tos domà šhaut, tee jau ir aifšaiduščees projam.“

„Ai, tad es buhtu šoti meerà!“ firšts eesauzàs. „Es jau ari newehšos neko zitu, kà tifai lai laupitajs atštahtu manu šemi. Bet teiz man, Farijante, waj tas ir teesja, ka Lore šon Bergen tapuši wina šeewa?“

„Ja gan, gaišchiba,“ ners behdigu balši atbildeja, „dajchs engelīs jau nofritis no debešim un eefritis ellè, bet kas pee tam wainigs, — ir žits jautajeens.“

„Šaprotu šo tu šafi, bet no šchihš deenas šinu, ka tu neeši nekahds ners; bet ar leelàm gara dahwanam apdahwinats žilweks! —

Tumšcha naftis apšedja Nerošalnu.

Wišapkahrt dedšja waftšuguni.

Bija aufta, šalnaina pawašara naftš.

Saldati guleja eetinufchees jawos mehtelos.

Sem kahda leela, kupla foka stahweja fejchi jaldati.

Wini pajchi nemas nesinaja, kadehl wini sche bija nostahditi; itai jaunais ofizeers, kuresch scho patrulu wadija, sinaja, ka schini nakti grafs Sandors pahrraudsis waktis, un ka tas peelifs wisus spehtus, lai waretu sinamo laupitaju saguhstit, jeb ari nogalinat.

„Schodeen wajaga mums to dabuht rokâ; bet dsihwu es winu neatstahschu. Winam wajaga krist zaur manu roku. Un ja ari mehs winu paschu nedabujam rokâ, tad tatichu notwerfim kahdu speegu; jo es sinu is loti drofscha awota, ka kahds sawads, noslehsumains salbats ir no wairaf salbateem redsets pa Nero = kalnu loschnajam, kuresch laupitaju apgahda ar pahrtikas weelam un warbuht ari ar ko wehl zitu.“

Schos wahrduis grafs Sandors runaja us kahdu jaunu ofizeeri, kam winsch bija usdewis ismeklet wislabakos wihrus, lai waretu jo sekmi-gati sawu noluhku panahkt un laupitaju saguhstit.

„Waj wijs kahrtiba?“ winsch beidsot jautaja.

„Ja, — wijs ispidbis ko esat pawehlejujchi,“ jaunais ofizeers arbildeja.

„Nu, tad dodat komandu un eesim.“

Un ta ari notifa.

Labs pulzinsch spehzigu wihru wirjas us kalna galu.

Beidsot wini aissneedja kahdu eglu grupu, fur tee apstahjas.

Divas stundas jau bija aijritejujchas, bet wini nebija itin neko sewischku pamanijuschji.

Te us reisi jaunais ofizeers fatwehra grafa roku un pawilka to atpafal.

„Saldati, jemè!“ grafs Sandors komandeereja.

Un karewji nolaidas lehnem jemè.

„Tur winsch nah!“ jaunais ofizeers kluwu balsi sazija. „Redjat, redjat, rokâ winam ir kurwis un, ka leekas, winsch staiga drofschi sawu zitu!“

Un nu winsch peenahza sinamai weetai klast; bet ai, diwpadimit plinkchu stobri rehgapas winam preti!

„Was juhs esat, salbats?“ Grafs Sandors brehza. „Karti schurp!“

„Kahdu karti?“ srewschais jaldats atbildeja. „Kamdehl mau wajaga karti?“

„Ne pehdu tahtaf,“ ungars kledja. „Safat, to juhs tur wagt!“

„Rà juhs redjat, weenu kurwi!“

Ofizeers israhwa winam to ij rotas, pafkatijàs tajà eefchà un eefauzàs :

„Rà tad! — Pahrtifas weelas!“

„Tahs ir preefch laupitaja Leichtweifa!“ ungars preezigu balfi brehza. „Blehdi, tagad tew jamirst, jo tu efi lihdi schim laupitajus ar pahrtifas lihdsjekleem apgahdajis, jo zitadi tee jau fen buhtu beigufchees!“

„Man schkeet, ka juhs esat ahrprahtigi palikufchi, graf Sandor!“ jaldats runaja ar tahdu balfi, no kuras wareja nogift, ka ta eera-dufi pawehlet un newis gaudat un luhgtees. „Sums gau wajadseja nogift, kas es esmu, jo es . . .“

Tahlat winfch netika, jo ungars brehza :

„Saseenat to, un eebahfchat tam wihfchi mutè!“

Saldati paklausija uj weetas. Swefchais jaldats tifa fajeets. Bet ij wina azim schahwàs dufmibas uguni, kamehr grafs Sandors peemetinaja :

„Pat schini nakti to palahrfim, tur pee ta pascha koka, pee kura laupitajs pafahra pruhfchu ofizeeri. Bet nu projam uj manu telti, kur taihfim ihfu spreedumu, kuru tuhlik ijpildifim!“

„Waj nebuhtu labafi, ja par notikufcho pasnotum waldofcham firftam?“ Ofizeers eejautajàs.

„Ko firfts?“ ungars nizinoschu balfi eebrehzàs. „Sche es esmu firfts; fche es komandereju, un zits neweens! Firftam wajaga ar to meerà buht, ko mehš fche padaram, — un wairaf neko!“

Sajeetais nu tifa aifstepts uj grafa Batianija telti un tur eefweests kahdà faktà.

36. nodala.

Veelais komets.

Behz kahdam minutem pildijàs ungara teltis ar ofizeereem.

Grafs Sandors usajinaja tos noschstees ap leelu galdu, un tad lepuu balfi teiza :

„Mani ofizeeru fungi, esmu laimigs jums pasinot preezigu mehsti. Man ir isdeweēs to ņhkelmi ņaguhstit, kas laupitajus apgahdajis ar pahrtikas weelam un naw pee tam kaunejeēs firsta ņaldatu drehbēs gehrbtees.

Tur nu winņch guk telts faktā.

Mani fungi, tagad noturesim ihņi un ahtri kara teesu un doņim winam peenahkoņchu ņodu.

Es domaju, ka ņtrikis noderēs wislabaki, ņcho negehli aifraidit uņ winu paņauli.

Leegtees winņch newar. Winņch ir noruhdits blehdīs un speegs. — Pat ņawu wahrdu winņch man neusdewa.

Wiņs tas peeteek, peerahdit wina breeņmigo nedarbu un pahrfahpumu.

Leitnant Remus, atraiņat winam ņaitēs un isnemat wiņņchēi iņ mutes. Miņbehgt tas jau wairs newar.

Sweņchais ņaldats uņzehlās un apņedja ņawu ņeju ar ņeņchas drahniku.

„Man leekās, ka winņch negrib atflahtees, kas winņch ir,“ ungarš peesihmeja; „bet nefas, gan mehņ winam atdarisim muti!“

Un nu winņch brehza ar pehrkonigu balņi:

„Schurp, pee galda, neleti! Un juhs, leitnant Remus; rakņtat juhs protokolil — Gatawi? — Labi, — waram eesahņt.

Kā juhs ņauz?“

Guhņteknis pazehla lepni galwu uņ augņchu un tad ņkaku balņi ņazija:

„Mani ņauz firņtu Karli.“

Wiņi to tureja nu par ahrprahtigu.

„Un ar ko juhs nodarbojateēs?“

„Es waldu Heņu semi.“

„Nekannigais!“ graņs Sandors brehza, „kā tu eedroschineēs tif nejauki jofot? Nemi noņt lafatu no ņejas, ar kuru tu apņedņis ņawu leefuligo degunu, — noņt, nemi noņt!“

Guhņteknis ņazehlās. Wina azis ņwehroja.

Wina rofas trihzeja, kad tahņ issteepās ungarim preti.

„Atpakal, negehli!“ winņch brehza! — „Un tif daudņ laifam wajadņeja, paeet kamehr tu mani nepasini, ņawu fungu un walddineeku?“

Moschehlojamais graf, šhini natti esmu juhsu negehlibas, zeetfir-
dibu un negantibu mahzijeas pasiht!

Juhs esat eedroschinajuschees peelit sawas negodigās rokas
sawam kungam un waldneekam, bet to es jums waretu wehl peedot,
jo juhs manis nepasināt, bet ka juhs gribejāt weenu zilweku nosodit,
bej peenahstoschas ismekleschanas un pahrlaufischanas, gribedami wiwu
tuhlia nogalināt, to es jums newaru peedot.

Un nu, graf, waj juhs wehl ari tagad manis nepasihstat?!"

Grafa Sandora isbailes bija neaprakstamas.

Ofizeeri fastinga.

Ungara seja peenehma peleku krahsu.

"Peedoshanu!" winsch gaudoja. "Peedoshanu, gaischiba, es
swehru, ka es juhs nepasinu!

Augstais first, juhs jau pasihstat manu padewibu un paklausibu
— bet tagad es atdotu sawu dsihwibu, ja schis atgadijums waretu
tapt pahrwehrsts par nenotikuschu!"

Kahdu spreedumu es jums wehlafti doschu, to juhs dabusat sinat,
bet tagad juhs esat mans zeetumneeks," firsts Karlis stingru balsti
teiza. Un pret ofizeereem pagreejees winsch teiza:

"Mani kungi, jums jagalwo, ka schis putnis neisspruht; bet
winsch jums janowed sem stingras apšardfibas us Wisbadenenes zeetumu."

Ungara azis pahrglahschojās.

Waj tad neweens nesteigfees to glahbt?

Ah, us wisu sejam laistijās preeks, preeks par wina krichanu.

"Schurp jobenu!" firsts pawehleja, un kuru nu grafs Sandors
winam trihzošhām rokam pašneedja.

Firstis uslika kahju us špoicho asmeni un pahrlauja to diwos
gabaloš.

"Juhs neefat nu wairs mans ofizeers!" firsts skarbu balsti
eefauzās, "tapat jums jaatdod wiši ordeni un pagodinajuma sihmes.
Bet nu wehl kas; — juhs esat ar manu pils neru, Farisanti, šaderejuschi,
ka juhs buhschot trihsdesmit deenu laikā laupitaju Antonu Leichweisi
šaguhstīt, ja ne, tad juhs buhschot jaht atmuguriski us ehsefa pa Wisba-
denes eelam. Nu labi, es winam pasinoschu, ka juhs esat gatawi pat
rihtā sawu deribu ispildit."

Ungara seja sawilkās nejaukās frunkās, kamehr wina pirsti
pluhza matūs.

Winsch bija ahpragtibai tuwu.

„Tahds ungaru wilka juns nešprahģt wis tif ahtri, kà juhs domajat. Tam ir šihstia dšihwiba! Guli, — guli, — graģ, — kad tu atwehŗi atkal azis, tad tu neredģeŗi wairat neko, kà pelekus zectuma muhrus!“

To teizis winŗch atgreesjās atpakaŗ un eegahja finamā telti. —

Jarijante panehma kaŗdu leelu birŗti un eesahŗta tai nogreest jarus.

„Ko tu nu dari?“ firŗts Karlis eesauzās. Kaŗehŗ tu ņaposti ņho birŗti?“

„Tapeŗŗ, ka manam waldneekam birŗtes wairs newajaga netihrumŗ, kaŗ winam peelipa, nopuzēt.“

Firŗts paŗmehjās un tad teiza:

„Un tew, mans miŗlais Jarijante, tew man japateizās, ka ņchi graŗa negehliģā riŗtoŗchanās nu tatsŗhu reiŗ nahŗuŗi ģaiŗmā. ņsluhdģees no manis kaŗdu ņchehlastibu!“

„Echehlastibu?“ ners atkaŗŗtoja un wina azis eesŗhibejās.

„Ja ģan, — ņaki, ko tu wehleeŗ?“

„Weenu atŗlehģu!“

„Ko? — weenu atŗlehģu? — Ķa, laikam ģan kaŗdu atŗlehģu pee manām naudas laŗdem? Waŗ ne, mans miŗlais Jarijante?“

„Ne naudas laŗdes atŗlehģu, bet to no graŗa Sandora zectuma, lai es waretu tajā eeet un ijeet, kad ween man patihkās.“

„Sawads luhģumŗ!“ firŗts eesauzās, un pagreejās pret klatŗeŗoŗcheem ofizeereem, ņazidamŗ:

„Es zeru, ka kaŗis no ģumŗ buŗtu kaŗtko ģitu luhdŗis; bet lai nu buŗtu kà buŗdamŗ, wina luhģumu iŗpildŗŗhu. — Jarijante, lai noteek tā, kà tu eŗi wehleeŗ.“

Ners ņatwehra firŗta roŗu un to noŗkuŗŗŗiŗa.

Bet ņhini paŗŗhā azumirŗli bija aŗŗpus telŗis manamŗ uŗŗauŗumŗ. Seme nodimdeja un tuŗlin eezirtās kaŗds ar putekleem un dubleem aŗŗaŗipŗis wiŗŗŗ telti eesŗŗhā un paŗŗneŗŗa firŗtam Karlim kaŗdu wehŗtuli.

Tas bija pruhŗŗhu kaŗaka turŗŗŗ.

„Sweŗi!“ Firŗts paŗwehŗeja.

Un nu winŗch laŗŗiŗa wehŗŗtules ņaturu.

Firŗta ņeja peerehŗma leelu nopeetnibu.

Дозволено цензурою. — г. Рига, 2 июля 1902 г.

Drufats „Gutenberg“ drufotawā, Rīgā, leelajā Ministereŗas eelā Nr. 6.

„Loti uštrauzošča mehšts!“ wünsch škanu balši eesauzās. „Mani fungi, karsch ižehlees stary pruhšchu karali Friedrichu un keisareeni Mariju Teresiju. Lai Deews šargā muhšu tehwiju, jo es bihstos, ta ari mehš nepalifšim bej darba.

Ari mums wajaga šagatawotees un kara-wihrus šapulzināt Frankfurtē pee Mainupes; ari šchos saldatus, kuri šche weseļu mehneši bejdarbibā ap Nero-kalnu nodsihwojušchi. — Laupitaja Leichtweisa aplentšchana tuhlija jaužet, jo mums nu daudj nopeetnākas leetas preekščā.

Bet nu atpakaļ uš Sibrikas pili. Pat šchodeen wehl janošpreekšč kas gan mums wislabaki jadara tehwijās labā.“

„Lai dšihwo firšts Karlis, muhšu šchehligais waldineeks!“ ofizeeri šauza. „Waj karsch, jeb meers, mehš stahwam pee wina!“

Un drihj ween Nero-kalna saldatu nometnē bija redjama dšihwa kustiba.

Uš saldatu šejam atšpihdeja preekš un lihgmiba, jo nepatihkamā aplentšchana bija atzelta un saldati wareja atkal dotees uš šaweem šajarmeem.

Wiswairaf preezajāš Farijante, un pahr wina luhpam gahja: „Tā tad karsch!

Chrglis zihnišees ar laumas mahtiti.

Bet at, ašinis, daudj ašinis pluhdis un dširdināš jemi.

Ša, — bet kas tur pee debesim?

Weens kometš, pateesi weens kometš!

Tas nošihmē karu, mehri, dahrdšibu, šamaitašchānu, — ai, — nabaga Ciropa!“

Farijante škaijās, tā šastindšis uš šawado debesš ķermeni, karsch pehž ta laika ušskateem nošihmeja breesmigu nahkotni.

„Ja, ja, astei ir septini stari, — waj gan tee nenosihtmē septinaus gadus. — Teescham gan, septinaus, breesmigus kara gadus!“

Un dšitās domās eegrimis Farijante, tas pils ners, šoloja uš firšta Karla pili.

Ari laupitaji dabuja drihj ween šināt par aplentšchanas atzehsumu, un wina preekš bija leels un neapraštamš.

Wini gawileja:

„Brihwi, — brihwi! — Mehš ešam atkal brihwi! Saldati ir projam un grafs Sandors eeslodšits zectumā!

Brihwi, brihwi, brihwi!“

37. nodala.

Zitena hufars.

Berlinē valdija leels uštrautums, bet ari kara preeks.

Karsch bija peeteikts, un wiši, kuri ween domaja, ka špehlot nest eerotschus, peeteizās par kareiwjeem.

Friedricha Leelā wahrds bija tas magnets, kas wišus pulzinaja sem Pruhšijas karogeem.

Katris jauns pruhšis tureja par kaunu atrautees no geuhā, baigā kara gahjeena.

Ta tikai bija dšihwe, kahdu wezee berlineešhi wehl nekad nebija redsejušhi.

Wiši bija stipri apnehmuschees aistahwēt karali un tehwižu lihds beidsamai ašins lahšitei. — — — — —

Kasarma tuwumā, kura ušturejās tā šauktee Zitena hufari, atradās ari wehl kahda zita leela ehka, kura no ahrpušes lihdsinajās gandrihš waj uš mata minetam kasarmim.

Tomehr šho ehku eekšpušē parahdijās loti pretiga aina.

Weenā atskaneja šwehtas dšeesmas, otrā newiltoti hufaru lahsti; weenā oda pehž wihraka, otrā pehž tabaku duhmeem. Weenā dšihwoja debesš-bruhšes, otrā hufari.

Albas ehkas bija šchirtas zaur masu gatwi.

Tapehž naw jabrihnās, ka ari kloštera eemihšneezes dširdeja hufaru dšeesmas, wiņu rupjos wahrbus, — dširdeja jobenu šwadsešchanu un brunu šchindeschanu, tā ari hufaru lahstu iššauzeenus, širgu šweegšchanu un pakawu dimdeschanu. Bet ari naw jabrihnās, ka nu kloštera preešchneezē, mahša Beata, preezajās, ka nepatihamee kaimini nu buhšhot aijeet uš kara lauku, un kloštera aptahrinē waldischot meers un šwehts klušums.

Un kamehr wiņa wehl domaja, ka katram kaunumam ešot šaws labums, tā ari kaxam, peenahza pee tahs wahrtu šargataja, pašnodama ka kahds jauns hufars wehlotees ar kloštera preešchneezes runat.

„Ko?! hufars?!“ mahša Beata škanu balši eesauzās. „Es ne-weena hufara nepašihstu!“

„Ne, tantina, tu pajihsti gan weenu!“ kahda gaischa balšs aij wahrteem eesauzās, „laid tikai mani eekšā!“

Un wahrri atdarījās un kahds jauns husaru ofizeers eenahza eefschā. Wīnsch bija jauns, flaits un pateefi flaitis wihrs!

„Geß!“ klostera preefschneeze eesauzās. „Waj tu pateefi efi Geß fon Redewihs, mans nesis, manas nomiruschās mahsas dehls? Un schis uniforms?“

„Ja, tantina, esmu loti laimigs, ka mani peedalija pee Zitena hufareem. Leelais generalš atrada mani zeenigu, ujnemt šawā flawe-najā pulkā.

„Li, juhs nemaj newarat fināt, zif es esmu lepns uj scho godu, lepns, zihnitees ar egnaidneeku sem wina komandas!“

Schini azumirkli tika lehni peedaufits pee durwim un kahda jaunawa no waren leela flaitsuma eenahza eefschā.

Wina wehl neneja muhkeenes apgehrbu, bet pelekas, weenkahr-schās drehbes apjedsa winas flaito stahwu.

Rā peenaglota wina palifa stahwot.

Bet ari jaunais husaru ofizeers stahweja kā fastindsis.

Tif flaitu radijumu wīnsch wehl nekad nebija redsejis.

Preefschneeze Beata šarahwās.

Schi fastapšchanās tai nebija nebuht pa prahtam.

„Juhs esat mani šautuſchi,“ jaunā meitina šazija, „gaidu uj juhsu pawehlem.“

„Ja, Gunda, esmu gan tewi aizinajuſi ſchurpu, bet tas notika preefsch kahdām minutem, tagad esmu pahrschteigta no ſchi jaunā ofizeera.“

„Tantina, stahdi mani tatſchu ſchai jaunai dahmai preefschā!“ jaunais ofizeers eesauzās.

„Klosteri nenoteek nekahda preefschā stahdiſchana,“ Beata pakluſu balſi pakšaidroja.

Bet jaunais ofizeers nelikās ſchos wahrduš ne dsirdot; turpreti wīnsch šazija:

„Mana jaunkundse, man ir gods jums stahditees preefschā: esmu brihwkungs fon Redewihs un mahsa Beata ir mana tante, manas agri nomiruschās mahtes mahsa.“

Šaunawa nolaida azis jo ſemu, un neušdroſchinajās iſrunāt neweena wahrdina.

„Labi, Gunda,“ preefschneeze teiza, „efi tif laba, un nahzi puſstundas wehlaſi. Tew jašina, ka nahkofschās deenās tew jaſwehrē muhsu klosterim un winam japeeder uj muhſchigeem laikeem.“

Dedsofchs jahrunts pahreklahja Gundas ūkaiſtos waigus. Un nu wina pazehla ūawas koſchās azis un uſſkatiſa jauno huſaru ofizeeri, itin kā luhgdamās wina ipeſtit ij ūchi kloſtera muhreem.

Tad wina aiſgahja kluſi, lehni projam un eegahja ūawā kambāriiti, kura dſelſchu durwis ūmagi aiſdarijās.

Huſaru ofizeerim iſliſās, ka kaħds engels paſuſtu ij wina tuwuma. „Tante,“ wiſch eejauzās, „kaſ par ūkaiſtu radijumu! — Tu taſchu nemehgināſi ūcho ūkaiſto meitiņu padarit par ūchi kloſtera mahſu? — Ak, tante, taſ jau buhtu leels noſeegums, ko tu pee ūchi ūkaiſtā behrna padaritu, pee ūchi behrna, kureſch peeder ūaulei un gaiſmai, bet newiſ kloſtera naſts tunſibai!“

Preeſchneeze gribeja kautko ūpeħzigu atbildet, bet ūakoda, tā ūatot, mehli ūobu ūarpā un palehnu, bet paduſmigu balſi teiza :

„Tu eſi wehl newaldamſ jehnſ. Waj tawās dſiħſlās rit wehl arweenu tiſ karſtaſ, neūawaldamaſ aſiniſ?“

„Tantiņa, ūchi jaunawa taſchu naw nekahda muħkeene.“

„Bet wina palikſ par taħdu.“

„Wina nepalikſ wiſ!“ jaunaiſ ofizeerſ murminaja tiſ kluſi, ka preeſchneeze newareja wina wahrduſ ūkaidri ūaſſirdēt.

„Bet kā tad ūcho jaunawu ūauz? — Waj wina ir no augſtaſ kaħtaſ?“ wiſch waſſirdigu balſi jautaja.

„No toti augſtaſ kaħtaſ,“ Beata paſkaidroja, „un kā to ūauz, tu jau dſirdeji, bet nu newaižā wairſ mani; jo tiſai beſdeewigeē ir ūinūaħrigi!“

Wina paſehma kaħdu graħmatu no galda un paſneedſa to ūawam jaunajam radineekam, ūaſidama :

„ūchi graħmata ūatura ūweħtaſ dſeeſmaſ, laſi taħſ un ūagatawojeē uſ 'preeſchā ūtaħwoſchām breeſmam, un lai Deewſ dob, ka tu winaſ laſot dabutu žitadas, labafaſ domas.“

Jaunaiſ ofizeerſ ūaneħma graħmatu un palozijās peeſklahjigi pret ūawu radineēzi, un tad wehl kaħdu briħtiņu pee taħſ paūawejeē aiſgahja uſ ūawu kaħarņu; bet paħr wina luhpam gaħja :

„Gunda, Gunda, ūaldaiſ rādijums! — Gunda, waj tew pateēſi buħſ nolemſ, ūchini kloſteri nobeiģt ūawu jauno, ūeedoſcho dſiħwiibu? — Gunda, — ai, — ūaldaiſ wahrſ, — Gunda, tu debeſchgiģā buhte, eſ tewi nekad neaiſmirſiſchu, tu ūkaiſtaiſ paradijeſ behrnſ! — No-protu itin labi, ka tu negribi wiſ labpraħjigi palikſ par muħkeeni, taħehz

gribu pahr ſwehto mahſu rehkinumu wilft ſtrihpu pahri un to ſajaukt, laut ari mau pee tam buhtu japājahūdē ſawas tantēs labwehliba!

Un kapeh3 gan wina deva man ſcho grahmatu? Cedomas, nefas wairaf. Waj neefmu Zitena huſars? Kaha daſa man gar ſwehtajām dſeeſmam? Tomehr eeſkatitees gan tanis waru. Neefmu ilgi laſijis ſwehtajās grahmatās.“

Bet tiklihdj wiſch to bija atdarijis, wiſch eeraudſija kaſdu atplehſtu wehſtuli, bet wehſtules ſaturš bija ſekoſchš:

„Augſtzeenitā draudjene!

Es jumš paſinoju, ka gribu ſawu meitu Gundu nodot Zuhju kloſteri. Gundai wajaga nemt ſchidrautu, ari tad, ja wina manai gribai pretoš.

Wina ir ſawa amata zeeniga. Wina wajaga kopt ſlimneefuš, neſpehjneefuš un nabagu buhdāš eet, tur mahzitees paſiht poſtu, behdāš un zilweku nelaimi. Es wehloš, ka wina top laba debefš-bruhte. Peedodat man ſteidiibu, ar fu3u rakſtu ſcho wehſtuli, jo man jadodaš pee karaka.

Ari Zuhju leetā eſmu darbiga, un eš zeru, ka drih ween dabuſat jaunu, zeenigu kloſteri, kuſch buhš ai3zeltš no reebigā kaſarma turwuma.

E3mu un paleeku arweenu Zuhju pateizigā

Adelina.“

Ar duſmam jaunaiš ofizeerš ſaburſija wehſtuli un eeſweeda to uguni.

„Laba mahte gan,“ wiſch eeſauzāš, „kaš ſawu behrnu bahſch kloſteri! — Ah, — un wini grib to likt ai3 dſelſchu trelineem, wini grib tašš ſkaiſtoš matus nogreeſt un winaš ſkaiſto ſeju ai3ſegt ar ne3jauku, rupju ſchidrautu! — Ne, ne, taš nenotišš kamehr eš, Rede-wižš, dſihwoſchu!“

Wiſch eegrima dſilāš domāš. Wina ſeja peenehma druhmu iſſklatu.

Wina beedri brihni3āš par jaunā wihra pehſchnu pahrwehſchanoš.

Wakarš atnah3a.

Mehneſ apſudraboja Berlines gatwaš un namuš, apſudraboja ka3nuš un lejaš, apſudraboja ari ſinamo kloſteri.

Jaunais ofizeers stahweja pee wateja loga. Winšch newareja dotees pee meera, jo Gundas aina nelahwa winam to darit.

Wina azis raudsijās uj klosteri. Ak, wina karstakā wehleschanās bija — redset Gundu.

Un ai — ai, — tur — tur — trefchajā stahwā parahbijās kahdas jaunawas štaistā, bahlā feja. Gunda, — ja gan — ta bija Gunda!

Jaunais ofizeers apmulša. Ko nu darit, kā nu šarunatees, — tā darit winai šawas domas šinamas?

Protams ka winšch ar tahs newareja nelahdi šarunatees, tapehž winšch eesahša isgreet no papihra leelus burtus un tad tos tureja weenu pehž otra Gundas logam preti.

Un wina šaprata, to jaunais ofizeers gribēja; wina šinaja, ka winšch zaur teem jautā:

„Waj juhs gribat tapt par muškēeni?“

Un pehž kahda laizina šon Nedewihs lašija ij winas burteem:

„Ne! — Glahbjat mani!“

„Glahbjat mani!“ Ai, kā šchis wahrds špeedās jaunā wihra firdi un dwehšelē eefšchā.

Un nu winšch isgreeta wehl kahdus burtus, furi tai pašojoja:

„Rihštā!“

Un jaunawa nu pašmaidija šaldi, jo šaldi, bet tad pate pajuda no loga.

„Es glahbjchu to,“ jaunais hujars murminaja. „Glahbjchanai wajaga uj reiši isdotees!“

Un pirms rihts auša, wina plans bija gataws.

„Bet man wehl wajaga ar winu runāt un tai pašazit, kas tai darams. — Ja gan, — ja — ja, — tā ees, tā ees! — Urā! — Šinu, kas man darams! — Gunda, pat šchodeen tu buhši brihwa!“

Pulkstens wareja buht dewini no rihta, kad winšch dewās atkal šinamā klosteri eefšchā.

Preekšchneeze, mahja Beate, isbijās šawu jauno rabineeku eeraugot un pušlihdi šarbu balši jautaja:

„Tu jau atkal šche?“

„Ja, tante,“ jaunais ofizeers atbilbeja. „Schoreiš gribēju paškaušit šawām labafajām juhtam, tapehž atmahžu šchurpu peefahgt Deewu! Tantiņ, luhdšu, laujat man eeeet klostera šapelē un tur peeluhgt Deewu! Weselus diwus gadus nešmu to darjis.“

„Weselus dirvus gadus!“ Beata eesauzās. „Kā gan tas eespehjamš, weselus dirvus gadus nodsihwot beš Deewa luhgšchanas?“

„Pats nesinu,“ son Redewihs atbildeja, „lai gan wehl esmu dšihwš, bet tagad širds kahrojās peesaukt to Wišuwareno.“

„Tawu luhgumu gribu tulīn īpildit. Kahda mahša pawadis tewi uš kapeli!“

Un tā nu ari notika.

Preeschneeze dewa šawas pawehles un jaunais husars, no kahdas klostera mahšas pawadīts, dewās uš basnižu, kà teizās, pecluhgt Deewu.

Bet pa garo klostera gangi ejot, wina azis škatijās uš wišam pušem, waj newaretu eeraudšit Gundu un tad īdewigā azumirkli ar to runāt.

Wišu kambaru durwis bija aiššlehgtas, tītai weenas wiššch rezdšjeja pawehrtaş drušzin waiā.

Un, ai, aiš tahm parahdijās Gundas šlaitais štahws un winas mišligā, bahlā šjeja.

Wiššch šarahwās.

Tā tad wiššch nebija wis maldijees.

Preezigu širdi wiššch gahja uš kapeli.

Tajā eegahjis, wiššch nometās zelos uš altara pakahpeeneem.

Bet kad muškene bija aišgahjuši projam, tad ari jaunais ofizeers atstahja altari un gahja atpakal pee Gundas, kura wehl arweenu atradās šawā kambariti.

Wina tīško neeckleedšās no preeka un atšahpās kahdus šolus atpakal, eeraudšijusi jauno ofizeeri.

„Mums tītai kahdas minutes laika,“ son Redewihs šazija; „bet ja juhs pateesi gribat šcho klosteri atstahit, tad apweklat ap pulkstien šeptineem drehbes, kuras juhs atradijat šchini aiššaini, un tad pašlehpatees aiš leelās Marijas bildeš kapelē, kura štahw no altara pa labo rofu!“

Wišs zits paleek manā šinā. Dšihwojat weselas, un štahwat šinamā laikā gatawas. Reaišmirstat itin neko, to es jums šafu, jo no tam atšarajās juššu břihwiba!“

„Mans kungs,“ Gunda trihzošchu balši šazija, „tad šchodeen, pulkstien šeptinos watarā, aiš šwehtās Marijas leelās bildeš, no altara pa labai. — Paturešchu wišu prahtā.“

Bet nu šanemat manu karštako pateizibu par juššu labširdibu, par to ka juhs man, no wišas pašauls atstahtai, tīš laipni pašihbjat!

Un wina sneedja jaunajam wihran roku, kusch to fatwehris, ilgi, ilgi skuhpstja.

Un nu winsch dewas atkal atpakał uj kapeli.

Sche winsch nometas atkal zelos pee altara un litas luhdjet Deewu.

Behz kahda brihscha atuahza muhteene to iswadit laukâ, un kura murminaja:

„Ja gan, — ja gan, — tad scheem kungeem draud breefmas, tad wini paleef deewbijigi; tomehr man schezl, ka schis brajchais kara-wihrs narw palizis par preesteri, ai, kas tas buhtu par skaisu preesteri, — skahde — skahde.“

Bet jaunais hujars atradâs atkal drihs ween ahrpus klostera muhreem.

38. nodata.

Klosters un kasarns.

Kasarni waldija trofjnis un dsihwa kustiba.

Tauru skanas fatrizinaja gaisu un aizinaja hujarus uj pulzes schanos.

„Baldees Deewam,“ Klostera preekshneeze Beate murminaja, „nu tatschu mums buhs meers, nu tatschu wairs neflatifees hujaru azis uj muhsu logeem un netrauzes manu mahsu dwehseles meeru, nu wairs nejaukfees winu grehzigâs dseefmas ar muhsu swehtajam melodijam. Ja, nu rihtâ warefim klusâ, lehnâ garâ eefwehtit Gundu uj swehto amatu.“

Wina paswanija un powehleja kalpojoshai mahjai atwest Gundu.

„Mans behrns,“ Beata sazija, „rihtâ auzis ta leelâ deena, kura tew japaleef par debefs-bruhti, un es zeru, ka taws spihdigais prahts ir lausts, un ka tu rihtâ labpraht nolifji pee Kristus kahjam swehto solijumu, ka gribi wisu zauru muschu nodsihwot schlihtiba un deewbijiba. — Nu, mana meita, waj gribi tâ darit?“

„Gribu,“ Gunda atbildeja.

Wina apkampa jauno meitinu un speeda to pee sawam kruhtim.

„Es esmu laimīga,” Beata šazija, „ka tas Kungs tevī apgaisīnojis. Ej nu šavā kambarī un šagatavojees naktsoschā nakti ar luhģschanam un gaweschānu uš šawu leelo, šwarigo deenu, rihštā agri mehš tevi eeswehtīšim ar šwinīgu, špihdošchu prozefīju un tu šalaulafees pee šwehtā altara ar šawu Kungu un Bēstītajū.”

Gunda aišģahja uš šawu patumšcho kambarīti.

„Es usņemos...” jaunawa kļuš balšī murmināja. „Projam no šchejeenes, — gan es atradišchu kautkur pajumtu, kamehr padošchu tehvam šīnu.

„Ai, dahrgais tehws, zīl leels gan nebuhš tawš preeks, kad tu mani atkal redšēji! — Bazeetees tīkai drušģin, drihģ, drihģ buhšchu pee tewim!

Bet nu — pehģ dešmit minūtem septīni — ir laiks!”

Wina attaišīja šinamo aišģaini un šahrtums pahrklaħja winas waigūš, jo tajā atradās pilnīģš hujaru apģehrbš.

Wina nolauņejās. Bet ko darīt? — tatšchu japahrģehrbjās.

Wina eesahķa rihkotees un nepaģahja ilģš laiks, kad wina bija pahrwehrīusees par šmuku, šmuidru hujaru ar šobenu pee šahneem un špihdošchu kašķu galwā.

Wina nokļuwa laimīgi kapelē un pašlehpās aiš šinamās bildeš, gaidīdama pukšīošchu širdi uš tahm leetam, kurām nu bija naht.

Ap to pašchu laiku tīka pee kloštera durwim štipri daušīts.

Wahrtu šargataja nobijās un aišģirtās uš kloštera šahli, eekleegdamās:

„Maħja Beata! wešels duzīs hujaru štahw aiš kloštera durwim un paģehr eelaišchanu klošteri. Winu ofīzeers teiz, ja nebuhšchot eelaiššhos ar labu eekšchā, tad buhšchot durwis eelaušt!”

„Breesmīgi!” Beata eesauģās, „bet atdari teem, rahdišchu wiņneem karala pawehli, ka klošteri nedrihšst neweens wiħreets eenahšt!”

Bet tā wina nobijās, kad ta eeraudšīja šawu radīneetu, kuršch paškarbu balšī teija:

„Tantiņ, peedodi, newaru zītadi, mums jānahšt — — —”

Tahlati wiņšch netīka, jo Beata brehģa:

„Atpakaļ, — nelaimīģais, — ko tu gan eši eedomājees, trauģebams kloštera meeru?!”

„Preešchneeze,” fon Redewiģš gaišchu balšī šazija, „šchoreiš nenahķu wiš jums butšchot roku, bet nahķu uš ģenerala pawehli, jo juħšū klošteri atrodās kaħds jaunš hujars, kuru juħš te pašlehpukšī!”

Beata eebrehzàs.

Wina sagrihtojàs aif leela ustraufuma.

„Wo? — fo? — manà klosteri hufars!“ wina fapfeetu balfi fehrfsteja.

„Ja gan, hufaru ofizeers atbildeja, „un mehš eefahfim tuhlin pehz wina meflèt!“

Breeschneeze farahwàs un palifa padewigafa.

Mekleschana eefahfàs.

Hufari gahja no weena fambara otrà un beidsot ari kapelè.

Un ai, tur aif fwehtàs Marijas leelàs bildes atradàs jaunais iſbehguſchais hufars, furu meflètaji eenehma tuhlin ſawà widù un dewàs ar to ij kloſtera laufà, pee kam Redewižs eeſauzàs:

„Ru, tantin', waj naw man taiſniba? redſat, tur winſch eet!“

Bet Beata lehnu, fuſtinatu balfi luhdžàs:

„Dahrgais neſi, tu jau arweenu eſi bijis mans miſhlulis, luhdju, luhdju, nedari man faunu un negodu un neſafi neweenam, fa ſchis hufars atradees manà kloſteri!“

„Tante, tee jau buhtu meli; eſmu eeradis arweenù runàt tihru, dſihwu pateeſibu,“ jaunais ofizeers nizinoſcheem ſmaideem paſkaidroja.

„Ak, fà tu wiſu nemi pee wahrda, — meli nu gan, — bet — bet apdomà, — fur lai nu paleef kloſtera labà ſlawa un manu mahju gods?“ Beata raudoſchu balfi atbildeja.

Redewižs neklauſijàs daudj uſ ſawas tantes gaudoſchanu, bet ſteidsžàs aſtri projam, paſkaidrodams:

„Labi, labi, tantin, apoſolos turèt muti, ja tu tiſai apoſolees luhgt labi daudj par mani Deewu.“

„Dariſchu tà, dariſchu!“ Beata atbildeja. „Deews lai tewi fwehti un paſargà un lai Wina engels pawada tewi uſ wiſeem taweem zekeem!“

„Tante, eš domaju, fa Winſch jau ſawu engeli atſuhtijis. Engeli hufaru uniſformà, — ſalbu, miſhligù engeli!“

To teizis, winſch aiſgahja aſtri projam.

„Mana jaunkundſe,“ winſch kluſu balfi ſazija, „nowehlu jums laimi uſ juhſu atdabuto brihwibu, jums nu peeder atkal dſihwe, — nu warat eet, fur jums patihfàs.“

„Mana firds nežàs kluht pee tehwa,“ Gunda atteiza; „bet eš kuhſchu jums pateiziga wiſu zauru muhſchu.“

„Bet paſafat man, fur dſihwo juhſu tehws, un fà wiru ſauz?“

„Frankfurtē pee Mainupes, un wīnu sauž par Andreas Sonnenfampu,“ Gunda pašlaidroja.

„Nu man jāfaka jums ardeemas, Gunda, redsat, mans schwadrons jau eesahf dotees projam. Ar Deewu — ar Deewu! — Tur juhsu patronu somiā juhs atradijat drufzin naudas; — nu tā, — zelojat laimigaš pee šawa tehwa, — ar Deewu, uš atkalredsešchanos!“

To šazijis wīnšch fatwehra Gundas roku un taišijās patlaban jauno hujaru wīllt pee šawām kruhtim, kad kautkas wīnu ustrauza.

„Generals!“ wīnšch eesaužās un atbihdija Gundas rokas awakaf.

„Debeschu pehrkons! leitnant Redewig, waj juhs esat pasaudejušchi prahtu, — fo juhs te ahlejatees, pat klosteri esat bijušchi! — He, šafat man, fo juhs tur darijāt? He, — fo? — Nu, waj nahks drihš ahra?“ generals Žitens bargu balši brehza.

Bet jaunais ofizeers flufeja un noleeza galwu uš kruhtim!

„Leitnant, waj nesaprotat? — Gribu atbildi!“ generals kleeđja.

„Pašlaufu, generala funks,“ šahda gaischa, maiga balšs eesaužās, „es biju tas eemestis, kadehl leitnanta funks eegahja klosteri. Tajā dšihwo mana mahša un es newareju no tahš gandrihš nekahdejadi šchirtees, tadehl wīnšch aišweda mani ar waru projam.“

„Labi, fon Redewigs ir išpildijis šawu peenahktumu, bet tu, jaunekli, tu esi darijis nepareisi, tapehž nolikšchu tewi jem stingras apšardšibas, lai tu nemehginatu man išmukt. — Waktšmeister, ņemat šcho jaunekli šawā finā un ušraugat to zeešchi! Bet nu širguš ahra! — Uššehdet un tad projam! Drihš dabušim kautees! — Un tad dšihwofim jeb miršim! — Ar Deewu fungi!“

To teizis, generals Žitens dewās šaweem schwadroneem pafaf.

Un pirms Gunda atjehđjās, ta tifa no waktšmeistera projam wešta un uššehdinata uš šahda leela, melna ehřsela.

Un nu uš preešchu, uš preešchu!

Ari Gunda — ari wina — kura pret paščas gribu bija tapuši par Žitēna hujaru.

Alfinspils noslehpumainais eemihnecks.

Grafš Sandors Batianijs tupeja Wisbadenēs zētumā, kamehr wina ūstizamais kalps un labā roka staigaja aplahrt kà mehris.

Firšs Karlis newareja wīnu ceraudsit ne azu galā.

Wīnam jau ari bija teiktis, lai šchis ejot labaki atpakaļ uļ Ungariju, no kureenes tas esot nahzis.

Pajumta, tā šatot, wīnam ari nebija.

Grafa pili firšs bija lizis aijsegelet un zeešchi apwattet.

Naudas wīnam ari wairs nebija.

Pateēfi behdigš stahwoklis.

Sawu fungu un meistaru ijpestit no zētuma ari nebija eespeh-
jams.

Ko nu darit, ko nu eesahkt.

Beidsot wīnšch šadabuja tiffaudj naudas, ka wareja nohrēt kahdu masu istabīnu Wisbadenēs pilšehtā, lai gan tā nomalus, atstatus no loščhajeem, leelajeem nameem.

Tur nu wīnšch pahrdomaja, kas wīnam wislabaki buhtu darams?

„At, kaut es waretu kà nekā šawu fungu atšwabināt,“ wīnšch pee masā loga stahwedams murminaja, „tad gan man šahptos atkal daudj, daudj labaki, bet kà to wīnu lai ijdaru. Karšch nupat kà eesahžees, un mehš waretum kreetnu lomu wilkt, tā šatot, pa duhnam.“

Un pateēfi, šchi iščhigana stahwoklis bija neapškauščams.

Bet ari wina fungam neklahjās labaki. Firšs Karlis ijdewa pawehli to zeešchi apšargāt un wīšus nošegumus un grehtus, kuru nebija majums, šanent kopā un tad dot wīnam stingru špreedumu.

To wīnu nu sinaja ari Rigo. Wīnšch sinaja itin labi, ka wina kungs bija pajudis, ja tas preeščch špreeduma ijdosčanās newartu no zētuma ijmuft.

Wina azis raudsijās uļ to pufi, kur zētums atradās un murmi-
naja kahdus nekahdus lahsta wahrduš.

Bet kas tas?!

Loga ruhtes šaščhīhda grabedamas un kautkas šmags nokrita pee wina kahjam.

Rigo nobijās. Wīnšch domaja, ka uļ wīnu tizis šchauts.

Bet tà nebija wis, jo uf grihdas atradàs tìfai tahds pusapalsch
akmens, furam bija peeſeeta klast masa ſihmite.

Rigo noraiſija ſihmiti no akmena un laſija ſweſchos wahrduſ:

„Ja Rigo ſawam fungam ir uſtizigs un to grib glaht,
tab winſch war naht ſchini nahti pulkſten diwpadſmitos uf
„Aſinſpili“.“

Rigo ſarahwàs.

Ro? uf aſinſpili, furà jau no ſenlaiteem bija notifuſchas tìf
daudj breeſmigas teetas.

Winſch domaja ari, ka ſcho mehginajot warbuht eewilt un eewilt
lamatàs un tad winu nobeigt, jo eenaidueeku tam bija wairaf, nekà
draugu.

Bet to darit? — Jaet! Schahda dſihwe bija tà kà tà loti
majwehrtiga un nepaneſama.

Un re, — winſch eeſahka ſataiſitees uf eeſchanu uf bihſtamo
aſinſpili.

Winſch ſamelejeja ſawas piſtoles un peelahdeje tahs. Panehma
iſ katta kahdu reſnu kuhju, apgreeſa to ſew wairaf reiſes ap galwu
un tad atſtahja ſawu majo iſtabiau, aiſeedams uf augſchà mineto pili.

Drihſ winſch atradàs pee pils aiſſlehgteem wahrteem un ne-
ſinaja, tà eekluht pili eekſchà.

Bet, ai brihnumſ! — Wahrti atdarijàs paſchi no ſewis un
Rigo eegahja pils pagalmà.

Bet uf fureeni nu? — Nahts bija tumſcha.

Bet nu atſkanejeja kahda balſs:

„Ejat taiſni uf preeſchu, tad juhs atradiſat durwis, furas ſtahw
watà, ejat pa tahm eekſchà un kahpjat arweenu uf augſchu, kamehr
nebuſhat ſaſneeguſchi torna iſtabinu.

Un nu winſch dariju tà, kà tam bija ſagits.

Winſch tuwojàs minetai iſtabinai un domaja, ka ſchis nu drihſ
ween buhſchot pee mehrka; bet ai — ai, — diwì leeli milſigi ſuni,
ar waren leelàm lauru galwam, dewàs winam preti, ſagehlàs uf pakal-
ſahjam, uſliſa ſawas leelàs kèpas winam uf plezeem un tureja to zeet.

Rigo nobijàs breeſmigi. Winſch newareje ne pehdàs pakufetees
uf preeſchu.

Bet ſchm paſchà azumitki atdarijàs torna iſtabinas durwis,
ugunſ gaſſimwa atſpihdeje un kahda balſs eeſauzàs:

„Schurpu, Rahwe! — Elle, ej atpakal! — Deefat ſcho wihru meerâ!“
Un leelee funi patlaufija uf weetas.

Wini palaida tuhlin Rigo wakâ.

Bet nu ari parahbijâs kahdâs garôdâs ſwahrfôdâs gehrbees wihrs uf
iftabinas ſleegſchma.

„Juhâs eſat Rigo, graſa Sandora ſulainis,“ wihrs pagruchtâ
wahzu walodâ ſazija. Ir labi, ka juhâs eſat atnahkuſchi; eſat jau ari
deefgan kawejufchees. Welns, — waj tad juhſu kungs bija tif ſlits
pret jums, ka juhâs atſtahjât to peklê?“

Rigo paraufſtija plezus, bet wihrs pamahja tam ar roku, winam ſefot.

Drih j wini atradâs kahdâs apatâs telpâs, kuras greesti bija no
glahjes, un pa kureem eefpihdeja wahja mehneſcha gaiſma.

Gar ſeenam ſtahweja daſchadi instrumenti zits zaur zitu.

Wareja nogiſt, ka ſche peemiht zilweks, kas nodarbojâs ſawadâm
leetam; waj nu ar jelta atraſchannu, jeb ari gribedams atraſt tâ
ſaukto gudribas atmeni.

Ari leelas, beesas, ahdas wahfôdâs eefetas grahmataſ ſche bija
redjamas.

Tâ tad noſſehpumi uf noſſehpuma.

Wihrs patâs bija kaſſneju ſeju, kura nobeidſas ar maſu, teerw
ſmakti. Wina mati bija ugunſſarkani un azis maſas un ſalganaſ.

„Juhâs gan gribefat ſinat, kâ mani ſauz,“ winſch ufnehma, „lai
gan wahrds loti maſ palihdij pee darbeem, tomehr es to jums paſazijſchu.

Mani ſauz par Matenſiju un pehz dſimuma eſmu ſtots.

Tomehr muhju galwenatâ leeta ir ſchi, glahbt juhju kungu un
labdari. Nebuhâs jau ari juhſu ſlahde, kad graſs tiſs atkal uf brihwâm
kahjam; zeru, ka winam buhâs daudi naudas to paſpehlet, ari juhâs
nepalikſat beſchâ.“

„Waj mans kungs ari ſina, ka juhâs gribat to glahbt?“ Rigo
waizaja.

„Ne,“ atbilde ſkaneja.

„Bet kahda mehrka dehl juhâs to gribat iſpeſtit ij zeetuma?“
Rigo jautaja.

„Es nelaujos ſewi iſpraſchinat,“ Matenſis atbildeja. „Peeteel,
kad juhâs ſinat to es eſmu nodomajis un apnehmees iſweſt galâ. Bet
nu paſafat man, waj juhâs ari ſinat, kur graſa zeetuma kambaris atrodâs?“

„Ja,“ Rigo atteiza, „jo man reiſ atlahwa ſawu kungu apmeklêt.“

„Labi,“ noflehpmainais wihrs atteiza; „mehs glahbfim grafu. Tomehr mums stahw wehl kautkas zelâ.“

„Kas tas ir?“ Rigo eerunajâs.

„Kahds ners,“ atbilde fkanaja.

„Kahds ners?“ Rigo eesauzâs.

„Ja firsta ners, Farijante,“ Matensîs pastaidroja. „Un fchis zilweks weenigi ir wainigs pee grafa kriſchanaš.“

„Mehris!“ Rigo eesauzâs. „Tas ir nelahga ſchkehrſlis muhſu zelâ.“

„Rebuh! ne, turpreti wiſch mums doš eespehju ijweſt muhſu jauko nodomu galâ; jo pee wina atrodâs atſlehga, kura mums atdaris grafa zeeetuma durwis.“

„Nu, tad atkemfim winam ſcho atſlehgu!“ Rigo eegawilejâs.

„Manš draugs, waj tad juhs domajat, ka ners pateefi ir ners. Ne, eš jums paſatu, ka neweens naw tiſ wiltigs, gudris un apkehrigs nelâ ſchis Farijante.“

„Bet kâ lai dabujam atſlehgu?“ Rigo waizaja.

„Mehs to nolaupiſim kahdam zitam,“ Matensîs atbildeja.

„Kahdam zitam?“

„Ja gan, kahdam zitam. Un kad eš jums paſaziſchu, kur atſlehga dabujama, tad jums, Rigo, jagahdâ par to, ka mehš wimu dabujam ſawâš rofâš. Jums wajaga nafti ſchim wihram uſbrukt un atſlehgu nolaupt, ja wajadſigs — ar tuteni winâš ihpaſchneeku nodurt.“

„To eš ari gribu darit,“ Rigo peemetinjaja.

„Nu labi, bet kad mehš buhſim grafu atſwabinajuſchi, tad mums tuhlin jadodâš pahri pahr robeſcham. Bet preekſch tam mums wajaga diwus labus ſirguš. Un tee jums jagahdâ, Rigo.“

„Sinu gan, kur ſirguš war dabuh! pirt, bet man naw wairš nekahdas naudas!“

ſkots uſzehlâš, peegahja pee kahda maja ſkapa un ijnehma iſ ta mafu, pilditu ar naudu un paſweeda to ſchiganam, ſazidamš:

„Œhe buhš preekſch ſirgeem.“

Rigo ſakehra naudas mafu ar kaka ijmanibu.

„Un nu wehl jums wajaga eerozi, ar to padarit atſlehgas ihpaſchneeku aukſtu,“ ſkots paſtaidroja.

Rigo ijwilka kahdu neleeeļu tuteni un paſneedſa to Matensîjam, kuſch to apſtatijis, teiza:

„Negehligs eerozis, — neder, — doſchu jums labaku.“

To teizis, wiņšch atwilka kaħdu atwiltņni un paņehma ij taħs kaħdu ņpoņchu duramo, un to Riġo paņneegdamš ņazija:

„Kura firđs ar ņcho duramo top ņchelta, taš nomiršt beņ eekleeg-ņchanās. Nemat wiņu un gaħdajat, ka atņlehgas ihpaņchneekš miršt beņ eebrehtņchanās.“

„Paławajatees droņchi uņ mani,“ Riġo atteiza, „eš protu firđi uņeet un wišs notišs peħž juħņu wahrdeem.“

„ņchajā ņinā nu eņam ņkaidribā,“ ņarķanmatainaiš ņkots ņazija. „Un tiņliħđj wiħrs buħs kritiš, tad nolaupiņim tam ņinamo atņlehgu un eš apwiłņchu nera apgeħrbu, doņchos uņ zeetumu, atņlehġņchu durwiš un iņweđiņchu tawu ķungu laukā. Un nu eĵ, Riġo, un ņagaidi mani riħtā pulņsten 11 juħdu ķwartali. Reaiņmiršti nopirkt ņirġus un turi tiħru muti.“

Tņchigans apņolijās iĵpildit wiĵu uņ mata, uņzeħlās no ņehdeķta augņchā un aiĵgaħja proĵam daudĵ, daudĵ weeglaķu un preezigaķu firđi, neķā kađ bija atnaħzis ņinamā aņinņpili.

Ka wiņam bija ĵanofauĵ newainiġs zilweķs, taš apņtaħķiš nedaŗija wiņam neķaħdas ruħpeš; ĵo wiņa firđs ņchajā ņinā bija noruħdita un zeeta ķā ķrams.

40. nodala.

Relaimiġā atņlehga.

Grāņs Sandors Batianiĵs ņmata weħl arweenu zeetumā.

Wiņa ņtaħwoķliš bija beħđiġs un neapņķauņchams.

Beņ tam ņariņante ķirĵinaja wiņu ķatru reiņi, kađ wiņņch wiņa zeetuma ķambari eegahja, lai paħrleezinas, waĵ zeetumneekš weħl arween tani atrodotees.

Grāņs Sandors newareĵa wiņu ne aĵu galā eeraudņit. Ķa, wiņņch to buħtn nonaħweĵiš, ĵa wiņam tiķai buħtu ķlaħt kaħds neķaħds eeroĵiš, turpreti ņariņante nenahĵa wiš neapbrunoĵees zeetumā.

„Ķņmu paĵudis, — eņmu paĵudis, grāņs daudfreiņ eewaibeĵās.

„Wiņi iĵdibinās manu paĵaħtni un noņpreediš man naħweš ņodu. At, un iņbeħġt ari newaru, muħri ir beņņi, đņeļņchu reķtes reķnas un

durwis stipras, un drihsati es waretu no rihgera nageem issprukt, nekā no šči nera usmanibās.

„At, un pašauļe lihģimojās un gawilē, bet man — man jāstataišās uš nahwi!“

Ari šhodeen winam aša šarunaschanās bijuši ar Farijanti, kufšch winam bija teizis:

„Ša, graf, tu eši šawu lomu išpehlejis; tew wairs naw zeribas uš dšihwi!“

Un nelaimigo zētumneefu gan šchā, gan tā išsobojis, atstahjis wina tumšcho, druhmo zētuma kambari.

Ja, winšch gahja domās eegrimis pa wairaf šahneelam, gribedams nokluht nepamanits firšta Karla pili. Bet te ušreisi winšch šarahwās un palika stahwot. Kašds papira gabals bija nokritis pee wina kahjam. Winšch pazehla to augšchā un lašija:

„Kad leeltirgonis Andreas Sonnenkamps grib no šawas meitas Gundas dabuht kahdas šinas, tad lai winšch eerodās rihštā pulkstien 11 wakarā Frankfurtē pee Mainupes, pee juhdu kwartala wahrteem.“

Farijantes rokas trihzeja. Wina širds ušgawileja un wina garš atjaunojās.

Tatšchu reij winšch dabus tuwatas šinas no šawa behrna, no šawas karsti mihtotās meitas Gundas.

Par laimi winšch bija šawam kufšcherim Anselmam Rotšchildam dewis pawehli, eerastees šhodeen ar ekipašchu Wisbadenē.

Un nepagahja ilgs laiks, kad winšch wareja atkal tā šlawenais Frankfurtes leeltirgonis, Sonnenkamps, eesehstees lepnajos ratos un dotees uš Frankfurti, uš juhdu kwartali, un tur šakent no nepašihstamā zilweka šinas par šawas meitas Gundas listeni.

Sinamā pilsehtā nokluwis, winšch lita širgus apturēt, uš šawu uštizamo kufšcheri maigu balši šazidams:

„Anselm, brauz nu tu mahjās, man wehl wajaga aiseet uš kahdu weetu, no kureenes es aiseešchu kahjam mahjās.“

Bet brihnums, wina kufšchers eesahsta šchoreij pretotees, šazidams:

„Kungs, nemat mani lihbj, es negribu braukt beš jums weens pats mahjās!“

„Kapehž Anselm?“ Sonnenkamps jautaja.

„Es nešinu pats kapehž, bet man ir loti bail, ka jums nenoteek lahda nelaime. Sonnenkampa kungs, jums gan ir daudj draugu, bet tatšchu war gabitees ari kahds eenaidneeks. Man šchēet, ka kahds pahrgehrbees wihrs dšenās jums pakal un tiško pehž juhšu dahrgās dšihwibas.“

„Remulfi neekus, mans uštizamais Anselm, brauz ween drošči mahjās, ari es buhšču drihš ween klaht.“

„Nu tad nemat masakais šawu pistoli lihdši, kura atrodās wahgu kaste!“ Anselms teiza.

„Ja gan, to tu wari man dot; tā, un nu brauz uj mahjam.“

Sonnenkamps negahja wis pa apdšihwotakām eelam uj sinamo juhdu kwartali, bet pa wairakām šahkeelam.

Un drihš ween wińsch aiššneedša kahdu maju, peleku mahjinu, kurā pastahwigi atradās weena nodala polizejas šaldatu, kuxi juhdu kwartala eeeju weenumehr apšargaja.

Wińsch tuwojās kahdai leelai tahpelei, uj kuras stahweja wahzu un ebreju walodās rakšitš, kas pee juhdu kwartala apmekleššanas jāsina un jaewehro.

Tahpele bija tiš augsta, ka aij tahs wareja pilnigi kahds wihrs paslehtees.

Un rē, kad Sonnenkamps bija tai peegahjis klaht, tad stahweja wira preeščā kahds kalšnejs wihrs, šarkaneem mateem un gludu, nošlustu šēju, un kuru mehš jau pašihstam par ašinspils nošlehpumaino eemihneeku.

„Juhš ešat Sonnenkamps?“ Matenšis jautaja.

„Tas es ešmu,“ leeltirgonis atbildeja, „un juhš ešat bej šchaubam tas wihrs, kas par manu meitu Gundu war dot tuwakās šinas?“

Un atkaujāt man, ka peesihmeju, ka es ešmu špehjigs jums par katru pateesu wahrdu, kas sihmejās uj manas meitas likteni, dot leelu atlihdšibu.“

„Ja gan, mans noluhšs jau ari ir, kahdu pamaju kapitalu eeguht, lai man buhtu ešpehjams dotees atkal atpakal uj šawu tehwiju, kurā newaru bej naudas nekahdejadi nošluht.“

„To juhš dabušat, ja, wehl daudj, daudj wairak, nekā ešat zerejšchi. Bet nu šafat man, kur atrodās mana meita Gunda?“

„Meklejat to Berlinē,“ atbilde škanēja.

„Paldees, paldees par šcho wehsti! — Bet nu pawadat mani uš manu namu, lai waru jums dot peenahšošcho pateizibas algu. Nahkat, nahkat, — eesim!“

Kamehr Sonnenkamps šchos wahrduš runaja, wišch nebuht nepamanija, ka wehl weens otris išlihda no aistahpeles ahrâ, un aishgahja tam aij muguras.

Un kamehr Sonnenkamps ar Makensiju dšihwi šarunajās, tikmehr tas išwilka teewu, freetnam ihlenam peelihdšinajamu duramo, un lihda arweenu leeltirgonim tuwafi un tuwafi. Un nu wišch peelika ašo daitu winam pee muguras, tà ap to weetu, kur atrodās širds, un tad eegruhda to lihdi pat špalam mugurâ eekšhâ un tad išrahwa to atkal ahrâ.

Duhreens notika tif woikli un ahtri, ka Sonnenkamps to nemaš tuhlin nepamanija, ja daudi, tad šajuta tikai maju, neezigu eedrebešchanos.

Slepkawš pašuda atkal aij leelās dehlu tahpeles.

Protams, ka duhrejs nebija nekās zits, kâ Rigo, grafa Sandora labâ roka.

Par kahdu brihtinu Sonnenkamps eetrihzejās.

„Jr paaukšts laiks,“ wišch eerunajās. „Mesinu, bet es šalstu. Man išleekās tà, ka buhtu eegruhšts aukštâ uhdeni!“

Makensis nogida, ka Sonnenkampam pluhštot ašinis.

„Dšihwojat šweiki!“ wišch teiza, „rihtâ ap šcho pašchu laiku.“

„Ja gan, — rihtâ,“ — Sonnenkamps peemetinaja.

Un nu wišch eesahka dotees mahjup.

Bet kahdu gabalinu pagahjees, wišch apstahjās, kamehr wina luhpās murminaja:

„Ai, zif nelabi man paleek ap duhšchu! — At, mans Deewš, — waj gan dabušču širdstreeku? — At mans nabaga behrns, mana mihtâ Gunda — at, Abdelina, kapehž tu man padariji šchihš šahpes!“

Un nu wišch nokrita jemē, kâ no šibena trahpits.

Echini pašhâ azumirkli metās abi blehšchi winam wiršū un atrahwa wina truhšchu drehbes walâ, lai waretu eeguht tik karsti kahroto atšlehgu; bet ai, ta bija tuwu pee kakla peekehdeta. Makensis nu iš-

rahwa kahdas kneebjstangas ij keshas un pahrkneeba smalko keshi
pufchu un nu tik wehl wiafch tureja sinamo atflehgu jawas rokäs,
kamehr preeks nolaištijäs pahr wina leefaino feju.

Bet ſhini paſchä azumirfli atfkaneja Anſelma balſ:

„Sonnenkampa kungs, kur juhs eſat, — kur juhs eſat?“

Ubi laundari aiſmufa projam.

Un kahdu ſtundu wehlafi tee jau bija zela uſ Wiſbadeni.

Wini ſehdeja deejgan ſpilgtös ratös, kurus wilka diwi ſmuidri ſirgi.

See kahda iſſchurwuſcha grahwa rati apſtahjäs un ſkots pamehleja
Rigo iſſahpt no rateem.

Maſenſis atraifija kahdu labi leelu aiſſaini un iſnehma no ta
daſchadus drehbju gabalus, kwi lihdsinajäs uſ mata Jariſantes neru
uſwalkam, un re, pehz kahdam minutem firſta Karla ners bija gataws,
ka pat Rigo to newareja iſſchirt nö iſtät nera Jariſantes. Kupris,
ſchkihbumi un greijumi bija loti labi iſdewuſchees.

Kad tas bija notizis, tad tas iſnehma ij aiſſaina waren leelu
ſuna ahdu, paſneedja to Rigo un ſazija:

„Deen nu tu ſhini ahda eekſchä; tu jau eſi deejgan lotans un
weiklis uſnemtees ſuna lomu.“

Tſchigans ſarahwäs.

„Ha? un tad juhs domajat, ka man jabuht ſunim?“ Rigo ihgan
balſi eerunajäs.

„Un kadeht gan ne? Bahſees tikai winä eekſchä. Ta ir ſchkihita
ſuna ahda; galwoju, ka tew no tahs nefas nepeelips; preekſchahjäs
bahji rokas un patafkahjäs ſawas eetawas, bet leelajä galwä ſawu
jalwu.“

„Bet waj gan wareſchu ſhini ſuna ahda maſ jel elpot?“ Rigo
tumſchu balſi jautaja.

„Kapehz gan ne? — pamehgini tikai,“ Maſenſis ſazija un uſ-
mauza ſuna ahdu tſchiganam galwä, un tad nowilka to uſ ſemi lihdsi
pat kahju papehſcheem.

Un ſo te gan wairak poſſaidrot, deejgan kad ſinam, ka pehz
maſ minutem bija ſuns gataws.

„Loti labi,“ ſkots murminaja, „no tſchigana lihdsi ſunam ir jau
ari tikai weens ſolis.“

Un nu wiaſch iſwilka iſ keſčas kaſdu glihtu tehrauda keſdi un aplika to mahtſligajam ſunim ap kaſlu, ſazidams:

„Tà, tà, — nahz nu mans puift un neaiſmirſti, ka nu tewi ſautſchu par Nero, un leez ſewi no manis waditees.“

Ar deesgan leeſeem gruchtumeem winam iſdewàs eekluht ratos, kur wiaſch nu nogulàs pee ſawa kunga kaſjam.

Beidsot wini noſkuwa Wiſbadenè, un ſirgus nolikuſchi pee kaſda uſtizama weefnizneeka, tee dewàs uſ pilſehtas zeetumu.

Pee ta noſkuwuſchi, neihſtais ſariſante paſwanija, un pehz maſ azumirkleem atwehràs ſmagàs dſelſchu durwis un Matenſis eegahja ar ſawu ſuni zeetumà eekſchà.

41. nodaĶa.

KontraĶts ar elli.

„Ah, juhs, pils ners,“ ſlehdjejs ſazija, „ſchoreij juhs nahlat neparſtà laiĶà, gluſchi naĶti.“

„Ja, draugs,“ neihſtais ſariſante atbildeja, „redſeju nelabu ſapni; eſ ſapnoju, ka grafs Sandors ir iſbehdſis un tadehl naſku pahrleezinatees, waj zeetumneeks ir wehl ſawà weetà.“

„Gui, un wehl ar taſdu leelu ſuni?“

„Ja gan, — panehmu to droſchibas labad lihdſi; jo kamehr Antons Leichtweiffis wehl naw ſanemts zeet, newar neiveens buht droſchs no wina uſbrukumeem.“

„Bareiji, ſariſantes kungs,“ ſlehdjejs peemetinaja, „ari eſ wehletos, ka wiaſch drihji ween atrastoſ ſtarp muhſu zeetuma muhreem, ka grafs Batianijs, tad taſſchu mums buhtu reiſ meers.“

„Naſt laiĶs, naſt padoms,“ neihſtais ſariſante peemetinaja.

Un nu wini peegahja pee grafa zeetuma ſambara durwim.

Ners iſwilka atſlehgu un atſlehdja taſs lehnam walà.

Grafs Batianijs guleja.

Bailigi šapni to lišās mozot, jo wiņšch murminaja:

„Ne, ne, — nekārat mani! Apšchelojatees! — Es neko neapšchepšchu, — iššajšchu wišu, itin wišu! Šchelastibu, — šchelastibu!“

Ners aiskahra lehnām šwina plezu un grafs Sadors ušleha eefleegdamees kahjās.

„Jau atkal flaht, ners!“ wiņšch aijšmafušchu balši břežja. „Leekat mani tatšchu reiši meerā! — Ša, un kahdu breefmigu šwehru juhs ešat panehmušchi lihdi! — Waj prahts, — tas jau war mani uš weetas šaplofit!“

To teizis, wiņšch eezirtās aij bailem zeetuma faktā.

„Ešat gluščhi meerigi, graf Sador,“ ners meerigu, laipnu balši šajija, „mans šuns jums nedaris itin neko launa. Nero, dob grafa fungam šepu!“

Un grafam par leelu brihnumu, šuns šašlehhjās uš patalkahjam un peegahja zeetumneekam šahwus flaht un šneedja tam labo preeščkahju.

Un tajā pašchā azumirfli šuna galwas ahda nokrita uš weenu puši un tšchigana Rigo šaja bija redšama.

„Klušu!“ Makensis ešauzās. „Ne wahrda pihtitet.“

Bet grafs trihzeja tā apšchu lapa un atšpeedās pret zeetuma muhri.

„Rigo!“ — wiņšch nedroščhu balši murminaja, „mans Rigo — waj tu tas pateesi eši? — Rigo, waj tu neši man brihwibu? — Runā jel, — ešmu par daudj šinkahrigs!“

„Runajat ar šcho fungu,“ Rigo atbildeja; „wiņšch ir tā galwa, un es tīfai tahs kahjas.“

„Kā? Šarišante? tad wiņšch buhtu mans draugs, mans glahbejs?“

Un neihštāis Šarišante nonehma šawu maštu un nostahjās grafam preeščchā.

„Maška!“ Sadors ešauzās. „Es waretu šwehret, ka juhs ešat Šarišante!“

Bet kas juhs ešat? — Un zaur to es ešmu nopelnijis, ka juhs par mani tā apšchelojatees?“

„Juhs wehi nopelnijat, — ja, nopelnijat daudj un leelas šunas, ja juhs darisat, to es jums ušdoščhu; protat, jums jazešo uš šchun, tā šuhnim no lahbas leelas šabeedribas, un jacegruščch kahdam lelam, augstam fungam širdi!“

„Gui! — ſchi mehſis ſtan ehmoti!“ grafs Sandors eeſauzās.

„Un tomehr wina ir pateeſa,“ ſarijante atteiza; „mehs juhs ijmehiſim ij zētuma; pehz kahdeem azumirkteem juhs buhſat atkal brihwi, bet mans uſdewums jums jaiſpilda.“

„Runajat ſkaidrafi, lai eſ juhs ſaprotu,“ grafs Sandors ſazija.

„Dabi, waj protet latiniſki?“

„Tā pa widam,“ grafs atbildeja.

„Nu tad pa latiniſki,“ neihtais ſarijante eeſahka. „Redſat, graf, Marija Terēſija ir gandrihſ beſſpehzigā pret nadſigo pruhſchu karali mums jaeet winai palihgā. Un lai gan Franziija un Kreewija ſolijuhſhās eet winai palihgā, tomehr ari mums kautiſas jadara winas labā. — Mums jagahdā, ka pruhſchu kara furijas galwa kriht!“

„Ah, nu eſ ſaprotu!“ grafs eeſauzās, „tā tad man — — —“

„Aluſu, nepeeſauzat netahdu wahrdu,“ Makentiſ eeſauzās, „ir deefgan, kad mehſ weens otu ſaprotameeſ.“

„Bet ſchi jau ir bailiga leeta,“ grafs eerunajās.

„Do teeſu jo leelaka alga,“ ners paſkaidroja.

„Bet wina pawadoni ſarauſtiſ mani gabaloſ!“ grafs iſwairidameeſ teiza.

„Tas nenotiſ, un ja ari tas notittu, ko tad juhs gan paſpehlejat? Tā tā tā uſ jums gaida fartawas,“ ners paſkaidroja.

„Un kad tam wiſam janoteet?“ grafs waizaja.

„Aſtonu deenu laiſā!“

„Bet tā lai teeſu karalim klaht?“

„Par to tiſs gahdats. Adelina Barberina buhſ juhſu zela rahditaja un waditaja, no furas teeſ ſazitiſ, ka ta eſot karaſa leelaka draudſene, pat wina mihtakā.“

„Un kad darbſ buhſ padariſ, fur tad lai eſ ſlehpjoſ?“

„Ari par juhſu paſlehpjumi tiſs gahdats,“ ners atbildeja. —

„Nu, tā buhſ? Waj juhſ dariſat tā, tā eſ pagehtu?“

„Esmu gataws juhsu usderwumu ispidit. Astonu deenu laika pruhšču karalis nebuhs wairs starp dšihwajeem!“

„Labi, un nu parakstat ščo dokumentu.“

„Es parakstišču,“ grafs atteiza; „bet waj jums ir tinte un spalwa?“

„Ai, esmu aijmiršis ščoš rihkus; bet tur ir kašds šlabargs uš grihbas, — peetiks, — šneedjat man ščurp šawu roku!“

Grafs ijsteepa roku un ners to šatwehris un peedurkni pabrauzijis uš augšču, eegreesa ar masu, ašu nafiti neleelu wahti, ij kuras isriteja kašdi ašins pileeni. Ners eemehrzeja grafa ašinis kozinu un pašneedja to Sandoram, kuresč nu parakstija šawa pašča ašinim breešmigo dokumentu.

„Labi,“ ners šazija; „bet nu parakstat ari šawu ihsto wahrdu.“

„Wahdu?“ grafs eesauzās.

„Kakstat: Patešiba Sandors Lajols, tšhigana Lajola ahrlaulibaš dehlš.“

„Ša, tagad nogeedu, ka juhs, ja es neturetu wahrdu, šamaitatut manas jaukās, leelās zeribas.“

„Parakstat, jeb es atšahšču juhs ščepat zeetumā un juhsu teesnešči jums paškaidros, ka juhs ešat ihsto grafu Watianiju ašinspili nokawušči!“

„To juhs gan warat šazit, bet ne peerahdit,“ grafs atteiza.

„Nu, tad winšč pats jums to teesas preeščā pateiks!“

Grafs Sandors atlehzās kašdus šokus atpakat, eesaukdamees:

„Waj winšč wehl dšihws?!“

„Dšihws!“ ners atbildeja.

Watianija duhres šawillās, wina peere šarahwās neskaitamās krunkās, bet nespehja aij leelām dušmam isrunāt ne wahrda.

„Parakstat!“ ners atfahrtoja.

Un grafs darija, kā ners pawehleja.

„Tā, nu mehš ešam kašrtibā!“

Ners panehņa sinamo dokumentu, noglabāja to uz krūtiņim un tad šajija:

„Noveļkat nu šāvas arestantu drehbes un tad leenat šchini ņuna ahdā eefšhā, kura lihdj šchim juhsu padewigais kalps Rigo atradās!”

„Ko? — man jāleen ņuna ahdā?!” grafs eefauzās.

„Ja gan, ja gan,” — Makensis pastingru balsi teiza. „Darat ahtri, — laiks nezeefšh.”

Un nu nepagahja daudz minutes, kad grafs Sandors bija pahrwehrtēs par leelu ņuni; bet ai, wiņš neatradās wiš weens sinamā ņuna ahdā, bet ari Rigo, kura rotās bija apliņušhās ap grafa kaklu un kahjās ap grafa kahjam, tā ka nu no diwām perņonam bija iņnahzīs leels ņuns.

Grafs gan steneja, jo ņwarš nebija wiš mašs, kas to kaweja pee eefņhanās un kufteņhanās, bet ko darit? jāzeefšh, — jāpanees, jo iņņhtioņchais brihdīs bija klast.

Wini nu dewās no zeetuma laukā un aiņņneedņa laimigi zeetuma jaltenās durwis.

„Atflehdjat!” ners eefauzās.

„Wiš kahrtibā, — waram eet; — atflehdjat!”

„Tuhlin,” flehdjejs atbildeja un eebahja flehdjamo atflehgā, un durwis eefahka lehnām atwehrtēs; bet šchini paņchā azumirklī kahda ņana balņs ņauza wineem preti:

„Atpaņal, — atpaņal! — Neweenam naw brihw zeetumu atstaht, xri jums ne, ņarijante. Man ir dota ņingra pawehle, nelaiņt neweenu ahri, pirms neeņmu pahrleezinajeēs, ka grafs Sandors wehl pateefi atrodās ņawā zeetumā.

Breeņmigs noņeegums ir paņtrahdatš.

Laundari ir mehginajuņchi leeltirgoni Andreas Sonnenkampu nokaut, un ņhis noņeegums ņahw ņakarā ar grafa Sandora iņbehgņchanu no ņchi zeetuma!

Saldati, ņahwat preeņšh durwim un nelaiņat neweenu ahri!”

„Uj fara laufu, uj fara laufu!“

„Labi, mani brahki, ka juhs peekrihtat manàm domam; jo mehs esam deefgan ſcho apgabalu iſſihduſchi. Es neſinu wairs neweena ſihkſtula un laufchu bendetaja, kuru waretum wehl apzeemot, tapeh3 doſimees uj tureen, fur wehl kaſ ir ko nemt.“

Tomehr tif weegli ſnaw wiſ ſchi ala atſtahjama; mehs waram drih3 ween kriſt polizejaſ nagoſ, tapeh3 eſmu nolehmiſ, ka mums japahrgehrbjàſ par teatra ſpehletajeem, un tad jadodàſ wiſpirmiſ uj Berlini, lai iſſinatum, fur un ka3dà jemè kaſch plofaſ, lai waretum tad do-tees uj tureeni turpu un laupit, kaſ ween laupamiſ; waj ne, mani brahki?“

„Tawſ padomſ ir ſelta wehrta,“ Bruno eeſauzàſ. „Labaſu mehs newaram i3gudrot! Projam, projam, uj fara laufu!“

Un wiſi ziti ari klee3ja:

„Projam, projam, uj fara laufu.“

Un tà ari wiſka.

Wiſi tifa eegahdatſ, kaſ ween pee zeloſchanaſ wajadſigſ; tà leela, gara ore, diwi leeli ſirgi, maſkaſ un teatra drehbeſ, diwaſ leelaſ mantas kaſteſ, pamaja kraſhne ore, kà ari daſchne3daſchadaſ ehdamleetaſ, kà ari daſchaſ teatra grahmatas un pamajaſ kulifeſ.

Behrnu Lore nodewa Noſiteſ kopſchana3 un audſinaſchana3, un nu neſtahweja itin nekaſ wairs teem zelà uj ai3zeloſchana3.

Wini apgehrbàſ fatriſ ſawadàſ teatra drehbeſ, eeſehdàſ beidſot leelaja3 ore, un atſtahja ſcho apgabalu, do3dameeſ projam, neſinamam liſtenim preti.

Tikai Otto Reſite ai3zirtàſ wehl uj Do3zheima meeſtu, gribedamiſ wehl rei3 red3et ſawu kaſſti mihtoto Hanneli, un tai nopraſit, waj ari ſchi negribo3: winam eet lihdſi plaſchaja3 Deewa paſaulè un ar to daliteeſ preekoſ, kà behdàſ, laimè, kà nelaimè, un tapt preekſch Deewa wina ſewa.

Un redſi, Hannele negahja wiſ winam lihdſi, lai gan wiſſch to lu3gichuſ luh3ja behgt ar ſcho projam; jo wina bija dabujuſi ſinat,

ka winas mihtakais ir palizis par laupitaju un peebeedrojees Leichtweija bandai.

Saunajam Resikem bija jaeet tufscham rokam atpakaļ pee saweem beedreem.

43. nodala.

Sarkana mamsele.

Bija tumšcha rudens nakts, kad laupitaji atstahja sawu lihdschinejo paslehptuwi un fataisijuschees schmaukt projam uļ Berliini.

Wehl reis wini paslatijās uļ Nero-kalnu atpakaļ, kur wini bija peedsihwojuschi un peeredsejuschi dandj un daschadas leetas, peedsihwojuschi gan preekus, gan ari behdas un breefmas

Wini bija gehrbuschees augšchā minetās drehbēs tadehl, lai winus neweens nepasihu un noturetu winus pateesi par apkahrtzeldameem kumedanteem.

Sirgi dewās ahtri ween uļ preekšhu.

Rutšchera weetu eenehma wezais Rorbeks, kas nelahwa nebuht sirgeem flinkot, bet lika teem pilnā gaitā dotees uļ preekšhu.

Ne bej bailem wini dewās uļ preekšhu.

Zif weegli tee gan newareja krist polizijas rokās.

Tomehr kad rihta gaisma ausa un saules stari apseltija kalnus un pakalnus, mešchus un laukus, tad ari wineem ausa, jeb labaki šatot, eeweefās jauna zeriba sirdi un dwehsele, jo wini nogida, ka Frankfurte pee Mainupes stahweja kahdas ieschas juhdses aij muguras.

Pee kahdas pamajas upes krašta Leichtweifis lika sirgu peeturēt. Wisi atstahja ratus, un no upes tika smelts uhdens kafejas pagatarošanasai. Brokastis smekeja wineem loti gahrdi.

Bet driihj pehz tam dsirdeja sirga solus, un tad wini pazehla azis, tad tee ceraudsija šahdu gresnu jahneeku.

Jahneets bija kahds wezs funks, zeeniga iiskata un baltu, garu bahridu. No wina sejas un istureschanas wareja nogist, ka winsch peeder pee augstaku schkiru aprindam.

Kad winsch Leichtweifa raibo grupu ceraudsija, tad tas peejahja tuhlin laupitajem klast, eesaufdamees:

„Deews lai jums palihdj!“ un palozijas pret abam seeweetem. Preezajos juhs satikdams, jo ja es nemaldos, tad juhs wisi esat mahkflas behrni, un waj naw teesa, juhs tatschu esat zelodami kumedanti? Kuresch gan no jums ir tas direktors?“

Leichtweifis bija uszehlees un weza funga sweizinajumu godbijigi atbildejis.

„Schihš trupas direktors esmu es,“ winsch pastaidroja. „Un mans wahrds ir Henrico Antonini, bet lai gan mans wahrds skan ta sweeschadi, tomehr esmu labs wahzeets, mehš spehlejam tikai wahzu waloda.“

„Tas ir pareisi, tas ir brangi,“ wezais funks preezigu balši eesaujās, „muhšu waloda ir skaista un skan jauki, un nahks laiks, kur to zeenis, godās un wisi aijspreedumi kritis, kurus lihds schim mehdsja isleetot pret to. — Bet nu, šafat man, waj juhs newaretu schini wafara uswešt manā pili kahdu nekahdu dramatisku gabalu? — Mana pils naw wifai tahku no schejeenes. Wina atrodās netahku no Scheneicha meesta, bet es esmu grafs, kuram peeder pils un wehl ziti ihpachumi. Esat pahrllezinati jau eepreesch, ka esmu leels mahkflas zeenitajs, tapehz nebrihnatees, ka es juhs luhdsju nahkt us manu pili.“

Sawās jaunibas deenās esmu daudj zetojis un redsejis daudj jaukus status un ainas, bet tagad sehichu tur augschā, jawā pili, pušlihds leelā weentulibā, un preezajos, kad waru kautko jaunu redset, per tam aismirdams šawu weentulibu un, gandriihj ari jafaka, šawu neomulibu.“

„Mehš peenemam juhšu eeaizinajumu, grafa funks,“ Leichtweifis atbildeja, „un juhs parahdat mums leelu godu, usnemdami muhs šawā pili. Tikai noscheloju, ka Frankfurte pee Mainupes dajchi manas trupas lozetti palifa neustizigi un atschlihrās no mums, un nu mums

wajaga uswedamos gabalus eestudèt no jauna, kas tatschu aijnems ilgatu laifu."

"Jo labati," grafs eefauzàs, "tad jau warefat manà pili kahdu jaunu gabalu eemahzitees un tad uswest. Manà weesu jahle atrodàs pamaja skatuwe ar peederumeem, titai alteeri ween truhfti. — Un nu, — mani jaunee draugi, — schi leeta paleef spehka, un jahju us pili juhs sagaidit. Zeru, ka pee wakara juhs eeradifatees pee manis. Ar Deerwu! — Uj atkalredsefchanos!"

To teizis winsch aifgahja ahtri ween projam un pajuda laupitaju azim.

"Zauka leeta!" Morbeks eefauzàs, "man nu buhs jafpehle teatris, no kura nesaprotu ne tif daudj, ka zuhta no faules! Tomehr grafa eeaizinajumam japaklaufa, jo es stipri zeru, ka mehš wina pili buhšim drofchi no polizijas wajaschanam un pakalmekleschanam."

"Batefi tà ir," Leichtweifšis peemetinaja, "un kas us dramatisku gabalu uswedumeem sihmejas, tad zeru, ka warefim gan ka nekà iswairitees un pili tapat bej teem kahdas deenas ušturatees."

Un kad sirgi bija pabaroti, ari paschi labi atpuhtufchees, tad tee fataifijàs us aifzelofochanu us grafa pili.

Wiau zelfch gahja zaur leelakeem un majakeem meesteem un wišur, itin wišur šafkrehja laudis kopà tos apskatit, ka kahdus rabi-jumus, jeb buhtes ij winas pafaules.

Beidjot wini šafneedja kahdu labi leelu meestu, no kura warefa redset us kahdu kalnu brangu pili, ka ari bajnizu.

"Kur mehš atrodamees?" Leichtweifšis jautaja kahdu semneeku.

"Scho meestu šauz Scheneich," semneeks atbildeja, "un tur augšchà stahw muhšu schehligà grafa pils. Tur augšchà dšihwo muhšu labais fungs, kas neweenu neastumj no šawàm durwim."

"Tad juhs gan efat meerà ar šawu fungu?" Leichtweifšis jautaja.

"Ja, mans fungs," semneeks atteiza. "Wihligata un schehligata funga gan nebuhs wajrs pafaulè; tapehž muhšu meestà naw neweena

nabaga, ari nekahdu jaglu un klaidoku. Te Scheneichâ naw ari nekahda zeetuma, jo tas naw te wajadsigs!

Tomehr, kas war sinât, zil ilgi tâ ees, jo man leekâs, ka ari grafa pili šahf tee laiki grositees; jo kamehr kahda šarkana mamjele atnahfufi pili, tikmehr mums jabaidâs, ka muhsu stahwoflis war grositees uf launo pufi; jo šarkana šeweete leekâs buht launa buhte un wina tur eesahfufi waldit, kâ paščas namâ. Bet, luhdsu fungs, turat tihru muti, zitadi man buhtu no winas japeedsihwo leelas nepatışchanas, raises, — pat postis.“

„Ejat gluschi drofchi, mans draugs,“ Leichtweifis meerinaja. „Bet pašakat man jel, kâ šarkano mamjeli šauz?“

„To nu gan nesinu,“ semneeks paklusu balši atbildeja, „tikai to gan sinu, ka tam wišam, ko ween wina wehlas, wajaga bej šehlaftibas notift, un lai gan wina ir škaista, tomehr mehš, šihi meesta eedsihwotaji, to eenihitam un newaram eeraudšit ne azu galâ. Pats nelabais atwedis to šhurpu. Un redsat, waj ta naw pats welns, jo wikai ir isdewees seht nesahles starp wezo grafu un wina škaisto meitu, jauno grafeeni Hadwigu, tâ kâ tehws tai atnehmis wišu waldbibu un wadibu un nolizis šihs leetas šarkanâs mamjeles rokâs. Blika un kaila wina šche atnahza, bet tagad? — tagad ta ir grejna un augstprahtiga kâ leela karaleene.

Bej tam šchai bestijai ešot waren škaistas azis, ar kuzâm ta ešot pratufi wezâ kunga firdi un prahtus šawaldsinât, kâ winšč tai ešot padewigs, kâ šunitis.“

Leichtweifis nu sinaja deejgan.

Winšč neбайдijâs nebuht no šarkanâs šeweetes, jo winšč stipri zereja ka tikšhot ar to drih] ween galâ ja ta wiram stahtos kâ nekâ zelâ.

Leelâ ore tuwojâs pilei.

Un tiklihdj ta eebrauza pils pagalmi, steidjâs wairaf apšalpotaju kumedanteem preti, to starpâ ari pats grafs un apšweizinaja tos uf laipnigako wihi.

Šaupitaji tika šanemti kâ nesin kahdi augsti, mihi weesi un eewesti grafa pili eekšâ, kur tee tika luhgti pee bagatigi apšrauta galda, kamehr winu firgi meelojâs pee ausu šilem stalli.

Wīfi bija pēc laba, jāutra prahta, jo netrūka arī labs wihns, kas pazilāja firdi un garu.

Grāfs runāja daudz par māksli un winas dailumeem, un tad pastaidroja, ka pēc kādām deenam wina meitai buhšhot dšimuma deena, un ka šini atgājuma wīnš mehlotees arī kādu teātra ušwedumu redset.

Saprotams, ka Leichtweīfs pēkrita laipnā grāfa preekšlikumam, pē tam pastaidrodams, ka šis buhšhot wīfš spēkus šanemt, lai ušwedums buhtu dišs un jauks.

Beidst peenahza wafars un wīfi bewās pē meera; tikai Leichtweīfs newareja eemigt, jo sinkahriba nelahwa winam eemigt. Wīnš gribeja išinat kautko wairat par šarkano mamšeli, nekā šemneeks tam bija spēhjis pastahstīt.

Galū galā wīnš atstahja gultu un eesahka lošchnat pa pils telpam apfahrt, eewehrodams wīfu, kas ween eewehrojams.

Beidst wīnš eegahja klušam arī ehdamšahlē, ij furas wīnš eeraudšija kāhdā šahnistabā lampas gaismu.

Wīnš peelihda lehnām pē pusatwehrtajām burwim un eeraudšija tajā šehšam nahtšwahrkos wezo grāfu un kādu šarkanmatainu šeweeti, kura bija pateesi šaista.

Wīnš dširdeja arī ka ta uš grāfu šazija:

„Ja gan, mans dahrgais grāf, ja juhs gribat išluhgtees peedošhanu, tad jums jāšuhja šawa meita klosteri, wīslabāfi peleko māhšu klosteri, kurš atrodās uš Reinupes šalu.

Juhs ešat šmagi nošegušchees un jums nahtšees gruhti Deewa preekšā dot atbildi, ja juhšu behrns nekem uš šewi juhšu leelos pahrfahpumus un grehtus.

Ku, waj darīšat tā?”

Дозволено цензурою. — г. Рига, 2 июля 1902 г.

Drufats „Gutenberg“ drufatawā, Rīgā, leelajā Wīnsterejas eelā Nr. 6.

„Bet waj man buhs řawu behrnu řpeeřt, eet klořteri — ja, — klořteri, lai ta tur dřihwa aprafta buhtu! Ai, mana draudřene, juhs gan ruhpjaters řar manu meřřigu, řa garigu labřlahjibu, bet manu behrnu, manu weenigo meitu řadwigu, juhs gribat atraut manai řirdij, kura jau tã řa tã tiřdaudj zeetuři.“

„Un tomehr tam wiřam wajaga tã buht!“ řarkanmatainã řeeuweete duřmigu bařři řazija. „Prafat tikai řawas dwehřeles ganu, řas juhs apmeklē katru deenu, un wiřřř jums řazis to pařřu, řo es, jo wiřřř jau řina juřřu nořlehpumus ij greřřu řuhđřřřřanas, — řina juřřu leelo nořřegumu.“

Bezais wiřřř řalifa rořas kopã, řkatijãř uř augřřu un kuřtinatu bařři řazija:

„Ja gan, mans nořřegums ir leelř un es biju reiř weegřprahtigř řilweķř, es řahwoř no řķaiřteem řeeuweeřřeem apmahņiteeř; bet war- buht, řa Deewř man řřo nořřegumu peedod, jo Wiřřř dewa mums miħlojořřu řirdi; bet řa es to řeewu, kura mani miħleja, tã řatot, atřiuħmu un řawu behrnu iřřitu neřřehřligajã pařaulē, neřřehřligajeem řilweķeem atřtaħdams, kuri daudjreiř niřnafi, nekã mehjřa řwehri, — řřo nořřegumu Deewř gan man newar peedot. — Ak, mans Deewř, — mans Deewř! — Tu řini, jif řmaga řři nořřeguma nařta, tu řini, řa manu dwehřřeli grauřř řahrpř, řas nemirřt un nebeidjãř!

Deewř, eřmu gan miħlejis, bet nu ari par daudj zeetiř! — Deež man tatřřu to preeku peedřihwoř, reiř řawu behrnu redřet, řawu weenigo deħlu, kuru đřemdinajuři miħleřřiba, řarřta jaunibař miħleřřiba!“

řarkanmatainã řeeuweete ĳuřřeja řahdu břiřtinu, bet tad pařřarbu bařři teiza:

„Nu, waj nu weħl leegřateeř nodot řawu meitu klořteri? Waj nu weħl řawefateeř řaliħđřinãteeř ar Deewu, řawu řungu un řeřtitaju? Darat, řa es jums řatu, gan tad Deewř par jums apjřehřlořeeř un jums pařis atřal daudj, daudj weegřati ap řirdi.“

Leichtweifř řarahwãř.

Wina azis uřleeřmoja řawada uguns.

Duřmas, breeřmigãř duřmas peepildija wina řruħtiř, un daudj netruħta, řa wiřřř buhtu řewi aiřmiřřeeř un deweeř řinãmã iřtabã eeřřã un řamaliř řarkanmataino řeeuweeti.

Bet řas tas? Bezõ grařu zeēřřafi uřřtatot, wina řirdř eedrebejãř un wina řruħtiř eeřveēřãř řawadař jauřmas, řamehř wina ľuħpãř murminaja:

„Alf, kaut jel Deews stiprinatu wina prahtu un šaprašchanu, lai winšch nepaklausitu šchis seewetes padomam.

Wiši jau ešam grehzineeki, ari šchis zeenigais wihrs.

Alf, kaut jel ari man buhtu tahds labširdigs un labwehligs tehws, — ko? — bet kas tad ir mans tehws un kur gan winšch dšihwo? Neesmu nekad wina waigu redsejis!”

Un wezais grafs turpinaja:

„Ne, ne, — newaru nekahdejadi šchirtees uo šawa weeniga behrna, šawas meitas, jo šawas pirmās mihlestibas lutekli, šawu dehlu, ešmu tā kà tā pašaudējis. Reij gan eesahku pehz ta naigi ween meklēt, un ar leelām gruhtibam dabuju išsinat, ka tas atrodotees firšta Ņarka pili, bet kad es tuwaki aplaušchinajos, tad man tika teiktis, ka tahda un tahda jaunekla pili nemaj neesot. — Tomehr, ja es šchodeen wiku redsetu, tad mana tehwa firds pateesi šazitu: Redsi, tas ir taws dehls, kauls no tawa kaula un meesa no tawas meesas.”

„Mans draugs,” šarkanmatainā seewete šawadu balši teiza, „ja nemaldos, tad es gan ešmu juhsu dehlu kautkur redsejusi, bet newaru wairs atminetees kur?”

„Manu dehlu!” grafs škaku balši eebrežzās. „Runajat, runajat tatschu jel! — Kur juhs redsejāt manu dehlu?”

„Nešbudinajatees, grafa kungs,” wina atteiza; „es jau ari škaidri nešinu, waj tas maj bija juhsu dehls, es tif tā domaju; jo jauneklis, kuru tureju par juhsu dehlu, lihšsinajās loti jums.

Tam bija tahdas pašas maigas azis, kà jums, tahda pati augsta, škaidra peere, kà jums, tahdi pašchi šmaidri rinkojās ap wina luhpam, kà jums, un tahda pati mihliga balšs, kà jums. Ari wina šmuidrais augums, wina eeschana un ištureschanās un kusteschanās, kà jums, tadehl man eekrita nupat prahtā, waj tas tikai nebija juhsu dehls?”

Grafs aišlika rofas preeksch azim, un Leichtweišis redseja, ka starp wina pirkstu starpam noriteja leelas ašaru lahšes.

Leichtweišis atwillās atpakaļ.

Winšch eegahja šawā eerahditā gulamtkambari, nowilla šawu kumedantu apgehrbu un apwilla glihtas, iddeenišchtas drehbes.

Tad tas aišgahja atkal atpakaļ uļ pirmitejo weetu un škatiņās pehtošchām azim uļ raudošcho grafu, kuesch beidsot kustinatu, trihzošchu balši teiza:

„Al, lai gan gadi no ta laika pagahjuschi, kamehr esmu pasau-
dejis šawu dahrgo Lukreziju, tā šauza manu mihlako, kā ari šawu
dehlu, tomehr aismiršt newaru winus nekad, — ne, — ne, — nekad, —
nekad, al, zif gruhiti panest scho krusu, — zif gruhiti, zif gruhiti!”

Te ušreisi durwju preekščkars tika tif ahtri un špehzigi atrauts
watā, ka weena puše nokrita jemē un Leichtweišis eezirtās šanistabā
eekščā, nostahdamees grafa preekščā.

Un tur nu winšch stahweja, bahls, trihzoščam luhpam, leelām,
foščām azim, bet ari škaišis kā jauns, kuplis ošols, tomehr ari kā tahds,
kas kautko pahršwarigu nupat kā dširdejis.

Grafs išteepa abas rokas tam preti, eesautdamees:

Kas juhs esat, — ko juhs gribat? Ja juhs ar launu nodomu
manā pili esat eesaguschees eekščā, tad finat, ka weens weenigs rah-
weens pee šchi pulkstena kustinataja atšauts manus aptalpotajus, kuri
juhs šafees un eemetis timschā pagraba.

Behgat projam, nelaimigais wihrs, — es nekšču nekahdus
kawektus jums zekā!”

Bet šarkanmatainā Adelhēide, jo ta wina bija, uslehta kahjās
un breešmigu balši eesauzās:

„Mehs esam wiši pasjudušchi, graf Scheneich, jo tas, kas juhsu
preekščā stahw, naw nefas zits, kā leelais laupitajs un mešč a-
šaglis Antons Leichtweišis!”

Grafs štatijās pilns bailu un uštraukuma uš mineto laupitaju,
un tad trihzošču balši jautaja:

„Anton Leichtweišs, waj juhs esat Reinsemes rikšte un pahtaga? —
Waj juhs esat Nero-kalna leelais laupitajs? Juhs gan esat nahkuschchi
manis nokaut un nolaupt manas mantas. Bet es šaku jums, atmetat
šcho nodomu, jo pee juhsu rokām peelihv tā kā tā deesgan afinis un
tuhkstošch lahstu stahw uš juhsu galwas!”

Bet Leichtweišis tuwojās lehuam grafim un wina azis raudsijās
zeeschchi uš to.

Un kad winšch tam bija glušchi turwu peegahjis klah, tad wina
labā roka nolaidās lehuam uš grafa plezu, pee kam tas kustinatu, maigu
balši teiza:

„Graf Scheneich, štatatees manā fejā, warbuht ka juhs tani kaut-
ko atradijat, kas modinās juhsu interesi.”

Un nu grafs štatijās zeeschi laupitaja fejā.

Grafs eesahka trihzet un wina fruhitis eesahka zilatees smagi, jo smagi.

„Mans Deewes,“ wina sch eebrehzas, „waj gan esmu palizis ahrprahitigs! — Ja, — schi jeja atgahdina man pagahjuschos, laimigos laikus!

Ga, schihz azis, schee maigee, mihligee waigi, — ai, — man nofriht ka swihni no azim, — tu esi Lutrezijas dehls!

Ja, tu esi tahs seewas dehls, fureu es tik farsti esmu mihlejis un wehl tagad mihlu. Tawas dsihslas rit manas afinis — mans dehls, — mans dehls!“

„Ja, gan, taws dehls!“ Leichtweisis trihzo schu balfi teiza. „Tehws, mihlais tehws, redji, es frihtu pee tawam kahjam un speechu pirmo reisi sawas luhpas uj tawu roku!“

Un laupitajs nofrita semè pee grafa kahjam.

Tau grafs gribeja noleektees pee Leichtweisa un to wilft pee sawam fruhitim, kad skalsch eekleedseens atskaneja.

„Waj juhs gribat faukt laupitaju par sawu dehlu?“ farkanmataina seeweete brehza. „Wai juhs gribat dot sleftawam sawu wahrdu, — apdomajeet, graf Scheneich, ko juhs darat, — jo wehl ir laiks leelu faunu no sewis nowehrft.“

Leichtweisis dsirdeja schos wahrdu.

Wina sch fazehlas un draudu pilnu balfi fazija:

„Nezeeniga, atstahji scho mahju, fureu tu ar sawu flahthuhnti nofaunini.

Tu esi Wisbadenese bendes seewa!

Un es sinu gluschu labi, kapehz tu gribi mana tehwa firdi laupit un to pret mani apzeetinàt. Tu eenihsti mani tapehz, ka es Lori fon Bergen mihleju un neelaidos ar tewi.

Bet nu sini, ka Lore padarijusi mani bejgaligi laimigu un ka es nefad nenoschelloju, winas laba dsihwot.“

„Par to tu dabusi sawu sodu!“ Adelheide brehza. Bet tab pret grafu pagreesusees fazija:

„Waj juhs gribat, lai ari juhs nostahda pee atflahtibas fauna-staba? Wai juhs wehlatees, lai juhsu galwa friht sem bendes zirwja, un lai juhsu wahrds top apmehdits uj muhschigeem laikeem, fureu juhs lihds schim esat turejuschi tik augstu? — Labi, ja juhs to wisu gribat, tad apfampjat sawu negodigo dehlu!“

Grafs noleeza sawu galwu uj fruhitim un jutàs loti fatreefts.

„At, mans Deews,“ wiaſch ſteneja, — „rahdi Tu pats man iſto zeku un dobi man padomu, kaſ man darams.“

Es juhtu, ka es miſlu ſcho jauno wiſru, jo wiaſch ir Lutrezijai lihdſigs, lai gan ſinu, ka wiaſch ir laupitajs un ſleptawš.

„Ai, kà es gribetu iſsteept ſawas rokaſ un to apkampt, bet man bail, man bail no wina.“

Œhini azumirli uſlika Leichtweiſis atkal ſawu roku uſ grafa plezu un ſazija:

„Graf Œheneich, es neeſmu nahzis juhš mozit un apbehdinat, un juhſu ſirdſapſiau apgruhtinat.“

Negribu ari juhſu mantas, negribu ari no jums itin neko mantot, nenemſchu no jums preti ne ſarkana graſcha, nepaliſſchu ari ilgati ſem juhſu pajumta, pat wehl ſchini nakti zekoſchu ar ſaweem draugeem projam, — es iſluhdſos tikai diwas leetas no jums.“

„Runà!“ graſs atbildeja.

„Wiſpirms juhſu ſwehtibu! — Tehws, ſwehtijat mani! Domajat par Lutreziju, domajat par tahm jaukam, neaiſmirſtamam ſtundam, kuras juhš pawadijât manas mahtes klatbuhtnê. Domajat par ſawas pirmas miſleſtibas ſaldo ſapni un neleedsat man, ſawam behnam, ſawu tehwiſchêigo ſwehtibu!“

Bezais graſs uſlika ſawas rokaſ uſ Leichtweiſa galwu un teiza:

„Nu labi, eſi ſwehtits, Anton Leichtweiſs. Un lai tawi grehki, noſeegumi un pahrkahpumi, ka hds wahrds ari teem nebahtu, netop tewim wirs ſemeš peelihdſinati.“

„Ej ar meeru, un kaut ari tu newari grafa Œheneicha wahrdu neſt, tomehr uſweedes tã, ka tu buhtu ſchi wahrda zeenigs.“

Graſs klufeja.

Leichtweiſis uſzehlãs.

„Bateizos,“ wiaſch teiza, „juhſu wahrdi atſpirdſinaja manu ſirdi un apmeerinaja manu dwehſeli; bet es apſolos, ka es neweenam neſazijachu, ka eſmu juhſu dehls.“

„Labi,“ graſs ſazija, „bet tu teizi, ka tewim eſot diwi luhgumi; runà, es iſpildiſchu ari otro.“

„Œwehreat man, graf, ka juhš to iſpildiſat,“ Leichtweiſis teiza.

„Es ſwehru!“ graſs atbildeja.

„Nu tad,“ laupitajs aiſſmakuſchu balſi ſazija, „aiſdſenat tuhlin ſchini paſchã nakti ſcho ſarkannataino ſeeweeti, un nelaujat winai nekad wairš eet pahr juhſu nama ſleegſni.“

Duſmigs ekleedjeens gahja pahr Abdelheides Iuhpam.

„To jau domaju,“ wina ſaſpeestu balſi ſazija; „bet tu maldees, Anton Leichtweifs, es eſnu grafam nepeezeeſchama, to wiinſch ari pats ſina; wiinſch tew to tuhlin paſazis.“

„Man jatura ſawa ſwehreſtiba ſpehka,“ grafs paſtingru balſi paſtaidroja. „Tu atſtahſi pat ſchini naſti manu pili; jo grafi Echeneichi nelauſch nefad ſawu wahrdu.“

„Juhſ ari nebuſhat weentuli un atſtahti,“ Leichtweifs peemetinaja. „Speeſchat atkal pee kruhtim ſawu behrnu, ſawu meitu Hadwigu, un djenat ſcho ſarkanmataino ſeerweeti projam, kura tihto pehz juhſu behrna mantofchanaſ teeſibam.“

„Tehws, mihlais tehws!“ kahda gaischa balſs atſkaneja un kahda jauna, ſkaifta meitina eezirtas iſtaba.

Ta bija Hadwiga, grafa meita un Leichtweifa mahſa.

„Tehws, es eſmu wiſu dſirdejufi, ſunu ari, kas ſchis wihrs ir; tehws, mihlais tehws, paſlauſi mana brahla luhgumu!“

„Mans mihlais behrns!“ grafs eeſauzas; „eſmu deefgan ilgi bijis pret tewi netaiſuis.“

Kahda ſweſchneeze muhs iſchihra.

Waj wari manim peedot?“

„No wiſas ſirds, mans mihlais, dahrgais tehws!“ Hadwiga eeſauzas.

Sarkana Abdelheide neſinaja aij leelam duſmam to darit, to eeſahht. Wina brehza:

„Eſmu ſawu lomu iſſpehlejuſi; bet es atreebſchos tam, kas mani ij tahs iſſweeda. Ja, Leichtweifs, es atreebſchos tew, un wiſeem teem, kas pee tewim atrodas, ſewiſchki Lorei; jo tu eſi tas, kas mani peeſpeedi nu greeſtees atpakal, pee Wiſbadenens bendes, pee wihra, kuru es nefad neeſmu mihlejuſi. Ha, ha, ha, — es juhs wiſus eewadiſchu ellé!“

„Mehs nebihjtamees no tewis!“ Leichtweifs atbildeja. „Tu eſi welns, un Deews ſtahw welnam preti.“

Bet wina peegahja laupitajam gluschi klahht, pazehla pret to ſawas duhres un, ſawus baltos jobus atuirguſi, ſaſpeestu balſi brehza:

„Anton Leichtweifs, es tewi mihlu un mihleſchu joprojam, tap ehz gribu tew peerahdit, kureſch gan ſtipraſs no mums. Es ne- miteſchos tewi wajät, pirms tu nebuſhi uſwareis un neguleſi man pee

tahjam, kà ujwarets eenaidneefs. Dfirdi, tawa štunda buhs drihjt flacht!“

Schos wahrduš isgruhduši, wina apzirtàs apfahrt un dewàs pa durwim ahrà.

44. nodaka.

Behgſchana.

Grafs Scheneichs uſtrauzàs, un noſtatijàs ſarkanmatainai ſee-meetei pakat, druhmu balſi eeſaufdamees:

„Ak, mans Deews, wina aiſſtreen duſmu pilna. Wina grib tew atreebtees, Anton Leichtweifs, tapehjt dodees nu projam, zif ahtri ween wari un apwelz zitas drehbes!“

„To es ari tuhlin dariſchu,“ laupitajs atbildeja. „Dihwojat ſweiki, graf Scheneich, un domajat, ka eſat redſejufchi ſawu dehlu ſapni. Nijmirſtat mani, bet nenizinajat!“

Tad winſch ſatwehra Hadwigas roku un tai dſili azis ſtatidamees teiza:

„Ar Deewu, Hadwig, es mihlu tewi, kà ſawu mahſu. Tew puſft kruhtis laba, mihkſta, neſamaitata firde, tu eſi mihkſch radijums, lai Deews tewi uſtura tahdu lihbj muhſcha galam, un ja tew kahdu reiſi uſbruht poſts un nelaine, tad greeſees pee manis, es tewi aiſſtahweſchu.

Un nu nemi ſcho duramo, paturi to pee ſewis, un kad tu atradiſees behdàs, tad peeſuhti man to, un es ſteigſchos tuhlin tewi no tahm iſpeſtit.“

Zaunawa panehma aſo eerozi, apſtati ja to un tad ſazija:

„Un lai ari zilweki runà no tewis launa zif ween gribedami, un lai ari tu ſimtu reiſes eſi laupitajs, tu eſi un paleezi mans brahlis, un es nekad nemiteſchos tewi mihlot.“

Bezais grafs bija ſalimis; winſch aiſſedſa ſawàm rokam ſeju un ſteneja:

„Ar Deewu, mans dehls! Un lai gan newaru tewi atklati ſaukt par ſawu dehlu, tomehr Deewa preekſchà tu paleezi mans dehls!“

„Ar Deewu, — ar Deewu!“ gahja pah̄r Leichtweifa luhpan.
„Gittens faweda muhs uj kahdeem azumirkleem kopâ, un es domaju
ka preefch mums buhs labafi, ja muhsu zeli wairs nefad nefaeetu
kopâ!“

To teizis winsch dewâs pa durwim laukâ un eegahja tani istabâ,
kurâ guleja wina dahrgâ Lore, — ja, fkaiftâ Lore, kura bija, tâ fatot,
weenigâ dwehsele pasaulê, kas fcho pahrdroscho laupitaju pateefi mihlojo
un panefa labprah̄tigi un ar preeku wiſas gruhtibas, kahdas ween
laupitaju dshwê nah̄t preefchâ.

Wina dujeja faldâ meegâ.

Ap winas luhpan rinkojâs mihligi fmaidi.

Winsch peegahja pee winas gultas un modinaja to, fajidams:

„Lorite, mana dahrgâ Lorite, zeles jel, mums jadodâs tuhlin
projam!“

Lore usmodâs.

„Kas notizis?“ wina jautaja. „Waj gan kahda nelaimē?“

„Reprafi tagad,“ Leichtweifis atbildeja, „gehrbees tikai, gehrbees
ah̄tri ween!“

Un winsch eegahja pee faweem beedreem un modinaja fchos tâpat
ah̄tri ween augfchâ.

Wisi bija sinkah̄rigi, kas notizis, bet laupitajs wineem atbildeja
ih̄fi un ah̄tri:

„Zelatees tikai, mums jadodâs tuhlin projam. — Welkat kumedantu
drehbes nost un gehrbatees fawâs ikdeenifchâs drehbês, gan wiſs
iſfkaidrofees.

Laupitaji uslehzja ah̄tri augfchâ un iſpildija uj mata fawa
preefchneeka pawehles. Wini pahrgehrbâs, aijjuh̄dja ſirgus un at-
ſtah̄ja ah̄tri ween grafa Scheneicha pili, iſbraukdami netrauzeti ſinamam
meestam zauri.

Bet kad wini jau labu gabalu bija noktumufchi uj preefchu,
tad tee fadsirdeja ſirga ſolu dimdeschanu, jo kahds jah̄tneeks dſinâs
wehja ah̄trumâ teem pakal.

Drih̄j pehz tam wini pamanija ari wehl zitus jah̄tneekus un
nu nebija wairs fo fchaubitees, ka teem nedſihtos pakal un negribetu
fanemt tos zeet.

„Gefim wineem ij zela!“ Leichtweifis eefauzâs. „Segreesifimees
fchini fah̄uzelâ un turesimees wineem preti uj dshwibu un nah̄wi.
Turat eerotſchus gatarus!“

Jahzneeki tuvojäs ahtri jo ahtri masajam laupitaju pulzinam!

Te uj reisi norihbeja šchahweens un lode tisso nekehra Leichtweisa galwu; wina aijstrehja tai tikai zaur to apstahkli garam, ka Leichtweisis bija tani pašchâ azumirkli uj sirga kaslu.

Un gandrihj weenâ un tani pašchâ sekundê atskaneja kahda aša balšs:

„Lituma wahrda, — stahwat!“

„Mani draugi,“ Leichtweisis ušbudinatu balši šazija, „mums stahw breefmiga zihna preeščâ, jo mums stahw preti mans nahwigais eenaidneeks, grafs Sandors Batianijs, kura balši es uj weetas pašinu, un wiščh naw wis weens, bet ar freetnu pulku wihreem! — Redjat, redjat, kur špihd iškaptis un zirwi! — Grafs Sandors ušrihdijis mums wišu meestu uj kasla.

Tomehr es nebištos no wineem, gan mehš tos pašrspešim.“

Un laupitajis nebija maldijees; jo šchahwejs bija pateesi grafs Sandors, kas toreij tit brihniščkigâ wišjê išbehdja ij Wisbadenēs zētuma, un tad šlehdamees dewäs uj Berlini, lai tur paštrahdatu leelo nošegumu pee pruhščhu karata Friedricha Deela, un karam nu gabijäs pa to pašchu zeku jahst, pa kuru šchini pašchâ nakli šarkanmatainâ šeweete, Adelheide, dewäs atpakal pee šawa wihra, Wisbadenēs bendes. Bet kad wina bija šafneeguši Šcheneicha meesta heidsjamäs ehšas, tad winai jahja preti diwi jahzneeki, kuxi Adelheidu eeraušfijučhi, tuhlin šatureja širgus, un no kureem weens no teem eesaužäs:

„Šaunkundje jeb kundje, lai nu juhs buhtu, kas buhdama, tomehr pašakat mums jel, kahdâ pašaulēs malâ mehš atrodamees un kâ šauž šcho widuži?“

„Šcho meestu šauž par Šcheneichu,“ Adelheide atbildeja.

„Bet waj tajâ ir ari kahda weesniža?“

„Ša gan,“ wina atbildeja. „Bet kâ stahw šche ar polizeju?“

„Augštako polizeju wada grafs Šcheneichs, kam tur ta pils un ori šchis meests peeder.“

„Tâ, tâ, bet es gribetu labpraht šinât, waj šche naw kahda wehšule eenahkusi, kura pawehl kahdu no Wisbadenēs zētuma išbeguščhu nošeedšneeku guhštit, ja taš te eerastos?“

„Ša es šinatu juhšu wahrdu, tad es gan waretu jumš ari šchajâ šinâ peenahšoščas šinas pašneegt.“

„Manu wahrdu, hm, — manu wahrdu juhs gribat dsirdet? —
Bet es jau neesmu drofchs, waj juhs negribat mani eegrufst kahdäs
nefahdäs lamatäs?“

„Palaujatees uf manis,“ Adelheide atbildeja, „atlaujat man
tikai uf juhsu sirga kahpt un jaht uf tuwafajo meestu atpafat, kuru
nupat gribeju atstah. Pasafat man sawu wahrdu, un es dabufchu no
meesta preefchneeka tuhlin finät, waj juhsu zefsch ir tihrs, jeb ne.“

„Nu labi, mani saw par grafu Sandoru Batianiju.“

Adelheide smehjäs.

„Kundje, kapehz juhs smejat?“ grafs Sandors jautaja.

„Tadehl, ka naktis ir tik waren tumfcha, ka pat wezu wezee
draugi wairs nepafihjtäs. Pasfatatees tikai manä fejä, un tad pasafat,
waj neesam wezi pafihjtami un draugi?“

Un grafs Sandors noleezäs labi semu un fkatijäs Adelheides azis.

„Sarkana Adelheide!“ grafs Sandors ustrauktu balfi eesauzäs.

„Kudeen, juhs jau ejat Wisbadenēs bendes feewa!“

„Un waj juhs pateesi behgat, graf?“ Adelheide jautaja.

„Pateesi!“ atbilde skaneja. „Nepateizigais firfts, kuram es tik ilgi
uftizigi kalpojis, kahro pehz manas dshwibas. Biju jau ari stiprä
zeetumä, ij kura tä par brihnumeem isbehdju.“

„Un uf kureen juhs nu gribat dotees?“

„Uj Berlini,“ grafs Sandors atteiza. „Bet pee wifas manas
nelaimēs weenigi wainigs fahoditais laupitajs Leichtweifis, kuru newa-
reju nefahdejadi isdabuht laukä ij Nero-kalna paslehtuwes.“

„Juhš gan to eenihjtat?“

„Nä mehri!“ winfch atbildeja.

„Nu, tad jums uflehkuši laimes jwaigsue,“ Adelheide peemetinaja.

„Antons Leichtweifis stahw juhsu rokäs. Un ja wehlatees, pat fchini
nakti winfch atradisees juhsu warä!“

„Waj tas waretu buht?“ grafs Sandors eesauzäs. „Ja tas ir
pateesiba, tad juhs padarttu man leelu pafalpojumu! Pasafat man
tikai, fur tas atrodäs un es zihnijchos ar to uf dshwibu un nahwi,
un nemitefchos, famehr tas nebuhs heidsees!“

„Bet pirms es jums wiau nododu, man ir kahds pretprafijums,“
Adelheide fajija.

„Kunajat!“ grafs Sandors teiza.

„Juhš nedrihštāt to nokaut,“ wina teiza; „bet pagehrū, ka juhš to šačetu nolēkat man pee šahjam. Beš tam jums man jādod weens treetnis širgē, kuram tas jāaiņnes tur, kur es ar wīnu weloš buht.“

Grafs šawilka usazis.

„Juhš gan laifam ešāt winā eemihlejūšchees?“ grafs Sandors peemetināja. „Tomehr lai nu buhtu, kā buhdams, es peenemu juhšu pretprašijumu Leichtweišis jums, bet škaistā Lore man!“

Šhīni azumirklī peenahza wehl šahds treschais, kas nebija nekās zits, kā Rigo, Batianija apkalpotajs, un kuršch šazija:

„Labi gan, bet kas tad man no tam atleks?“

„Ešī meerigs, Rigo,“ grafs paklušu balši šazija. „Leichtweišim naudas deesgan, ari tu dabuši šawu datu.“

„Pateizos, funks!“ wīnšch murmināja.

„Kas par funkc?“ grafs peemetināja. „Es wairs nešmu tawš funkc, bet draugs; jo es nekād neaišmiršišchu, ka tu mani išpestīji iš šinamā šuku zauruma. Tu ešī lizis manis labā šawu dšihwibu šihlā, par to es tew buhšchu pateizigs lihbj šapa malai.“ To teizis wīnšch pagreējās pret Abdelheidi un jautāja:

„Bet nu šakat man, kur atrodās šinamais laupitajs, lai waru winam tuhlin ušbrukt?“

„Juhš gan domajat, ka tas tīf weegli išdarams?“ Abdelheide pašaidroja.

Ne — ne, — grafa funkc; Leichtweišis naw wairs weens, bet winam ir beedri, kuri wīši išweizigi wihri.“

„Šafodita buhšhana!“ wīnšch eesauzās. „Ja wīnšch man šahjās ar šaweem beedreem preti, tad man maš zeribas to šaguhstīt.“

„Tomehr šhīni nakti wīnšch man peederēs, un Lore šon Bergen jums,“ Abdelheide šazija, „ja tīfai apdomīgi un ar prahtu rihšojamees. Šaušim wīšus meesta eedšihwotajus palihgā un juhš redšefat, ka manigais laupitajs buhs muhšejs. Šazīim meesta preekšhneekam, ka wīnšch ir mekletais, išbehgūšchais grafs Sandors Batianijs un wīnšch šarihtos uš to tahdas medibas, ka preeks šo paškatītees, un kad wīnšch buhs šačetš, tad es gahdašchu par to, ka wīnšch paleek manā warā, šamehr juhš eeguhšāt Lori šon Bergen! Bet šakat man, grafa funkc, uš šahda wahrda štan juhšu tagadejā paše?“

„Uš majora grafa Šeburga wahrdu,“ Batianijs atbildeja.

„Nu, tad jau ir ļoti labi, tad jau mums nēvajaga wairš nē-
fahdās wiltības, bet waram eet taiņu zelu. Un nu turpu pee meesta
preekšneeka!“

45. nodala.

Laupitaju kautinšch pee Scheneicha meesta.

Jau preekšēja nodalā mehš dabujām dširdēt, ka grafam Sandoram
un Wisbadenēs hendes šewai Adelheidei bija ijdeweēs ar minetā meesta
eedšihwotaju palihdšibu ušbrukt behgdameem laupitajeem, kuru preekš-
galā atradās grafs Sandors. Dširdējām ari garā pirmo šchahweenu
norihbam, kas nahza no Sandora rokās, bet kura lode pagahja
Leichtweija galwai garam.

Bet kad tas wišš bija notizis, tad grafs Sandors peetureja
firgu un gaidija uš meesta šemneekem, kuri nebija špehjušchi tam šekot,
kamehr Leichtweiššis mudinaja šawus beedrus turetees wišem špehkeem
ušbruzejeem preti.

Wiššch apkampa un nobuššchoja šawu Lori, šajidams:

„Dahrgā Lorite, tu mana uštizigā šewina, redži, mehš gan nē-
šinam, ko tuwakais azumirklis mums nēšis, brihwibu jeb nahwi, dših-
wibu jeb šamaitašchanu, tapehž apšoleēs man, ja es krihtu, neweenam
žitam wairš nepeederet, un waj tu man apšoleēs to?“

„Ar preeku, mans dahrgakais!“ Lore maigu balši atbildeja.
„Buhšim weenoti nahwē un dšihwibā!“

Šhini azumirkli bija dširdams štipris duhžeens, jo ušbudinatee
šemneeki dewās, kā breešmigs mahkons, laupitajeem wiršū, kuru iškaptis,
zirwjuš un zitus eerotšchus apstaroja rihta šaules pirmee štari, tomehr
Lore wehl ešauzās:

„Nihtakais, luhdju, nelauji man krišt dšihwai eenihštā grafa
Batianija rolās. Nodur mani, nahwe no tawaš rokās buhš man
šalba!“

Bet nu ari Leichtweiššis ešauzās:

„Aij wahgeem, mani draugi!“

Wini wiši aišžirtās aiš leelajeem wahgeem un apškatiija katris
šawu biši. Ari Lore un Elizabete bija ar bišem apbrukojušchās. Pa-

šlehpšchanàs aij wahgeem notika tif ahtri, ka usbruzeji pirmà azumirkli domaja, ka laupitaji aijbehgušchi pawišam projam, zaur ko ižehlàs wiku starpà masa šajufšhana.

Wini apstahjàs uš kahbu masu azumirkli; bet tad tee dewàs ar leelu joni wahgeem wiršü.

Ašinskahriba un zeriba uš leelo, ijšolito algu, dšina winus uš preešchu, un fleegdami un brehšdami wini tuwojàs sinameem wahgeem.

Leichtweišis pamanija ari, ka grafs Sandors bija dewis kreetnas malkas degwišna sinamà meesita jemneekem un ka dašchi no teem škreen aišni nahwei rišklè.

Un kad tee bija uš kahdeem 30 šoleem wahgeem tuwojušchees, tad winšch ešauzàs:

„Uguni!“

Septini šchahweeni norihbeja un šešchi usbruzeji wahrtijàs pa ašinim; bet septità lode nebija šawu mehrki trahpijuši, proti grafu Sandoru, lai gan wina firgš bija kritis.

Semneeki bija tà išbijušchees, un buhtu pateesi aišlaidušchees lapàs, ja grafs Watianišs nebuhtu toš apturejis, gan ar draudeem, gan ari dašchnebašchadeem apšolijumeem. Winšch paachma šawa apšalpotaja, Rigo firgu, metàs tam mugurà un šagatawoja oturu usbrufumu.

Šchoreiš winšch bija usmanigaks, nekà pirmajā reisè.

Winšch šadaliija usbruzeju pulku trijos majatos pulzinos.

Zentrumu wadija winšch pats, kamehr Rigo komandeereja kreišo un meesita preešchneeks labo špahrnu.

Gan ari šchoreiš norihbeja septini šchahweeni, bet tifa Refite un Leichtweišis bija trahpijušchi, zitas lodes nebija aiššneegušchas šawu mehrki.

Un kamehr laupitaji atjehdjàs, tee tifa no wišam pušem eelenkti.

„Tagad, draugi,“ Leichtweišis ešauzàs, tagad pahredošim šawu dšihwibu, žif dahrgi ween warešim! — Lore, turees pee maneem šahneem! — Ah, tur jau ir negešligais grafs Sandors, tagad tam jazihnàs ar mani uš dšihwibu un nahwi!“

Winšch nodrebeja šawu leelako eenaidneeku eeraugot, newis aij bailem, bet aij leelàm dušmam.

Bet ungars, Leichtweiši eeraudšijis, mehginaja to šajajt.

Winšch špeeda firgam peešchus šahnos un, pirms Leichtweišis pašpehja nolehkt šahnus, winšch jau guleja sem firga kahjam. Un

pirms viņš wareja atkal uzlētēs, pēstvēhja Rigo tam kļāht un pagrūhda to atpakaļ. Domehr šchis nezerets atgadījēns nēsa laupitajam ahrtrāfi laimi, nekā nelāimi, jo Sandors tureja jau pištoli uš wina frūhtim, grībēdams tam padarīt galu, bet nu tāš newāreja šawu nodomu īspilbdit; tapehž viņš eeklēdjās:

„Rigo, waj tu eši palizis ahrprahtigs, behdj tatschu projam, lai waru šchim nolāhdetam rasbainēekam īdšihst lodi zaur galwu!“

„Skāhde par juhšu lodi, kungs,“ Rigo atbildeja, „mans nāfis padaris to pašchu; pazeēschateēs tikai drušzin, rihkle buhs tuhlin pušchu!“

Bet tiklīhdj viņš schoš wahrduš bija īsgrūhdis, kad slintes reģgals nodimdeja uš wina pauri, pēe kam kahda gaišcha balšs eesauzās:

„Sche tew, tšhigan, tawa dala, laupitaju Leichtweīši nenokauj wis tik ahrtri, kā tu domā! — Anton, zeleeš augšchā, eš zihnos pēe taweem šahneem, — tawa Lore!“

Tšhigans šabrūka, kamehr Leichtweīšis uslēhza kahjās un atrahwa Lori atpakaļ.

Turpreti grafs Sandors īschahwa šawu pištoli uš Lori, bet lode pašvēhja tai garam.

„Grafs Sandor, šchis ir tawš beidsamais schahweens!“ Leichtweīšis eesauzās, nošweeda šawus eerotšchus semē un, kā nīknis tigers, krita grafa sīrgam kļāht, un kā ar dšehlšchu stangam apkampa grafu Sandoru un norahwa ar leelu šparu to no šegleem.

Nahdas sekundes lidinājās grafs Sandors pahr laupitaja galwu bet tad viņš tika nošweēstis tik stipri semē, ka bija jadomā, ka ungarim eelaustas wišas ribas.

Domehr šchim grafam bija kāka daba.

Wiņš uslēhza atkal ahrtri kahjās un kad nu wehl kahdi desmit semneeki un meesta preešchneeks pēsteidjās tam palihgā, tad gan Leichtweīšis noschēhloja, ka šawus eerotšchus bija nošweēdis semē.

Ari Loreš bīse bija tukšcha un winas reģgals no stiprā šiteena šadrupis.

Leichtweīšis mehgināja wehl reij šawu eenaidneeku šamaitat un ja zitadi ne, tad ar duhri to nosit, bet wairak semneeki eezirtās tam starpā.

Grafs Sandors eewehroja scho īdewigo azumirkli, apšvēhja mudschuklim apkahrt, apkampa Lori abām rokām un aišvēhja ar to kā tigers, weegleem, ahtreem šoleem projam.

„Anton, Anton, glāhbj mani!“ wina brehza, „wilšs mani šakehris! palihdšī man, palihdšī šawai Lorei, — nahž jel, — nahž drih!“

Breesmigs eekleedjeens atskaneja ij Leichtweija mutes. „Atdodi manu seewu!“ wiensch brehza, — „manu seewu, — manu Lori, — dodi man to tuhlin atpakaf, drihji, drihji! — es newaru bes winas dshwot!“

Tomehr wina fazeeni trizinaja welti gaisu.

Grafs Sandors speeda to zeeschi pee fawam kruhtim un nesa to uf kahdu mescha stuhri, kur farkana Abdelheide bija paslehpusees un sehbeja uf leela, fmuindra sirga. „Abdelheid, farkana Abdelheid, dodi man fawu sirgu, — es nesu kihlas, zaur kuram dabufim laupitaju fawâ warâ!“

Uij fokeem kautkas kustejas, un kahda jahjeja parahbijas — un tu bija Abdelheide.

Nejauti fmeedamâs wina fneedja grafam fawas rofas preti, gatawa fanemt faldo nastu un tad aulefshot ar to projam.

Un to wiisu redseja Leichtweifis un dewâs milsu fokeem uf preefschu; bet stary wiau un grafu Sandoru bija wehl leela starpa un Abdelheide taifijâs patlaban kâ fanemt Lori fawâs fahrâs rofâs pee kam wina fauza:

„Ahtri, ahtri fchurpu pee manis! Ha, ha, ha, kad mums Lore, tad dabufim ari winas mihsako!“

„Apschehlojees!“ Leichtweifis brehza, „nedari fchahdu noseegumu un nelaupi manu seewu! — Ja tawâs kruhtis mahjo seeweefcha firds, tad nenemi Lori preti!“

Un wiensch redseja, ka Lore bija nogihbusi un redseja ari, ka Abdelheide to fakampa, usrahwa to sirgam mugurâ, kamehr grafs Sandors uslehza tai aij muguras uf ta pascha sirga, fakhra prwadu fawâs rofâs un nu aijjahja aulefshus projam! Wiaensch gan steidsjâs teem pakaf, bet wiis bija par wehlu! Wiaensch fahpigu balfi eefauzâs:

„Pasubusi, pasubusi! Nu man wiis weens daudsums, kas ar mani noteef. Lai wini nem nu mani zeet, un noteesâ uf nahwi; — bes Lores es newaru dshwot!“

Bet fchini pascha azumirkli noribeja kahds fchahweens, un Leichtweifis paslatijâs uf jahjejem.

Un ai, wiau sirgs bija nogajees jemê, taifni Abdelheidei un grafam Sandoram wiisi, kamehr Lore bija fwabada, un kura nu no kritena ustrausta, bija adbubujusi atkal fawu famanu un ftrehja atplehtam rofam fawam mihsakam preti, un pehz kahdam sekundem, ta dujeja pee wina kruhtim.

Bet kas gan bija šcho glahbdamo lodi ņuhrijis, kura Abdelheides ņirgu nogahja ņemē?

Ai, ta bija kahda jauna, mihliga buhte, kas wehl nekad nebija ņawā muhņchā uņ kahdu dņihwu radijumu ņchahwuņi, un lai gan wina bija jauna, tomehr iņņkatijās kā warone, kā zitas, labakas paņaules buhte. Wina ņehdeja uņ ņmuidra, koņcha ņirga un greeņa kuhpedamo piņtoli ņew ap galwu riakņ par uņwahras un preeka ņihmi. — Ta bija grafa Scheneicha jaunā, ņkaistā meitina Hadwiga.

Ari ņemneeki paņina ņawa kunga meitu, kuru tee miņloja un zeenija.

Wini dewās pee tahs turpu, un atņahja laupitajus weenus.

„Schurp pee manis, laudis!“ wina kleeđja. Staħjatees ap mani un ņcheem riakņ un nekaujat teem iħmuft un, klaufatees, ko es Ćums ņaziņchu!“

„Nebistatees, komteņe,“ meeņta preekņchneeks dņiki palozidamees ņazija. „Laupitaji Ćums neko nedaris, mehņ juħņ ņargajam ar ņawu meeņu un aņini.“

„To es ari tizu, mani draugi,“ Hadwiga atbildeja, „un tadehņ es juħņ uņajinu, tuhlin ņanemt kuhdu wiħru zeet, kas juħņ wiņus neņchehligi peekrahpiņ! — Redjat, to tur!“ — pee tam wina rahđija uņ grafu Sandoru.

„Bet taņ jau ir firņta Karla komiņars,“ meeņta preekņchneeks paņkaidroja.

„Nemaldatees, mans draugs,“ grafa Scheneicha meita ņazija, pee kam wina iņwilta iņ aĶotes ar firņta ņehgeli apņihmetu weħņtuli, kuru ta atlozija walā.

Grafs Sandors ņamulņa.

Wiņņch nogida, ka wiņņch eekņrehjis lamatās.

„Eħis wiħrs naw nekahds firņta komiņars, bet wiņņch pats top no Wiņbadenes teefam meklets un ņanemams tuhlin zeet. Winam naw nekahda teefiba ne ari pilnwarā muħņu meeņtā ņanemt kahdu zeet. Eħi weħņtule nahks taiņni no paņcha firņta, kuras ņaturņ, pawehl ņcho grafu Sandoru Batianiju ņanemt zeet un nodot Wiņbadenes teefam.“ To teikuņi, wina paņneedja firņta pawehli meeņta preekņchneekam.

„Mani draugi, mehņ eņam peekrahpti,“ preekņchneeks eefauzās. „Nemat tuhlin ņcho wiħru zeet, ari ņcho ņarkano mamĶeli, kas mums jau tā kā tā nodarijuņi deeņgan kauna. Graf Sandor Batianij, juħņ eņat mans guħņteknis.“

Ar ſcheem wahrdeem wiſch tuwojās minetam grafam.

Ungars atlehzās kahdu ſoli atpaka, tad tas metās tā tigers runatajam wirſū, iſrahwa tam piſtoli no rokaš, breeſmigu balſi eſaukdamees:

„Kam ſawš pakauſis ir mihtſch, tas lai needroſchinajās mani aiſfahri!“

Œemneeki iſbijās, un zaur teem wiſch nekawetš iſſpeedās zauri un ſkrehja uſ ſinamo meſcha ſtuhri, kur wehl atradās Leichtweiſis un Lore.

Bet kad wiſch tika kahdus ſokus no ſcheem laimigajeem atradās, tad wiſch mehrteja uſ Lori, eſaukdamees: „Brauz uſ elli, Lore ſon Bergen! Tu nedrihkſti wairs ilgati dſihwot pee Leichtweiſa ſahneem! Œchi lode pahriſchkels tawu ſirdil!“

Œahaweens norihbeja, bet lode aiſſkrehja ſawam mehrtim garam.

Grafa roka bija aiſ leela uſbudinajuma trihzejuſi. Bet tani paſchā azumirkli wiſch paſuda lauſchu azim, kamehr Abdelheides rokaš tika ar ſtipreem ſtriķeem ſaſetas uſ muguraš, un uſ Hadwigas pawehſi wina tika aiſweſta uſ grafa Œheneicha pili.

Ar to nu beidjās ſchis laupitaju kautinſch pee Œheneicha meeſta, kurā iſchetri ſemneeki bija dabujuſchi nezeretu galu, kamehr ziti bija gruhſtati waj weeglafi eewainoti.

Ari Rigo bija ſmagi eewainotiš.

Lore tam bija eedauiſjuſi galwaš kauſu.

Wiſch guleja ſawās aſiniš. Beſ tam ari laupitaja Reſike plezš bija no kahdas lodes kertiš, bet ne wiſai wahrigi.

Bet pirms laupitaji dewās tahtlafi projam, peegahja Lore un Leichtweiſis jaunajai ſomtetei Hadwigai klahſt, pateiſtees par wiau iſglahſchānu, bet wina negribeja nemt nekahdas pateizibas preti, turpreti wina apkampa Lori un nobuſchoja to wairak reiſes no weetas, uſ Leichtweiſi, ſawu brahſli, ſazidama: „Ja tu ari neatlauji ſawas pateeſi ſkaiſtās ſewas luhpaš zitam aiſfahrt, tad man taiſchu tu to atkauſi!“

Leichtweiſis ſatwehra winaš rotu un gribeja to noſkuhſtit, bet Hadwiga aplika ſawu maigo rozinu ap wina kaklu eſaukdamaš:

„Lore, neeſi greiſſirdiga, kad eš tawu wihru nobuſchoju, jo wiſch ir manš brahliš!“

Un nu wina to nobuſchoja wairak reiſes.

„Maſſa, mana dahrgā maſſa,“ Leichtweiſis raudoſchu balſi eſauzās, „tu eſi iſglahbuſi manas karſti mihtotās ſewas dſihwibu, par ko eš tew buhſchu pateizigš, kamehr ween dſihwoſchu. Mihtā maſſa, eš tewiſ

nešad neašmiršiču un tiš ilgi, kà manas azis stahwès wala, es buhšču tew uštizams brahliš wišàs weetàs un leetàs un tu wari uš mani palautees."

"Es esmu tikai ijpildijuši šawu peenahkumu, iįglahbdama šawejos no redšoščam breešmam, uš ko es esmu lepna," Hadwiga teiza. — "Bet nu ar Deewu! Man jasteidjās uš pili un japasino tehwam par juhšu likteni. Vai Deews juhs wada un šarga un stahw jums klahť behdu laikos!"

Un wehl reiš wina aptampa Lori un šawu brahli Leichtweišu, tos mihti nobuščhodama; bet tad wina aiįjahja projam uš šawa tehwa pili.

Bet Leichtweišis peewilka Lori šew klahť un uš grafa Scheneicha pili rahdidams, kustinatu balši šazija:

"Kà pa šapneem esmu šawa tehwa pilei pagahjis garam, kà kahdai fata morgana; esmu redzejis jaukus paradijiskus štatus, bet turi at, atkal tiš ahtri pašuda!

Un nu dšihwo šweits, mans mihlais tehws, mana dahrgà mahša, mums jadodas atkal pašaulē eekščā, un jaet nešinamam liktenim preti, jaet pa zelem, tur draud breešmas un karštas zihnas, bailes un behdas!

Tomehr netuņnešim, mana mihlā Lore; mehš ešam pašči tā gribejušči, mehš pašči ešam iį žilweku šabeedribas iįšaguschees ahra. Tu peederi man un es tew; — mehš diwi un zits neweens, — mehš abi palikšim kopā uš wišeem laikeem."

"Un tomehr žilweki nebuht nešina, žit daudj jauku, laimigu brihšču es tumščajā klints alā-pawadijuši pee taweem šahneem," Lore paškaidroja. "Tu eši mana šaule, mana pašauļe, tu eši mans, no manis karšti milotais laupitajs!"

Un nu wini eekrita weens otram rokās un turejās zeešči kopā, kamehr šauzeens teem atgahdinaja, ka nu jadodotees atkal želā, jo ore un wišs žits bija atkal kahrtibā.

Un kahdas minutes wehlať tee atradās atkal uš leelzela un leelee rati riteja mudigi ween uš preetšču.

46. nodaļa.

Adelheides fods.

Sarkanā Adelheide tika no jenneeķem ar mehdeem un nizinajumeem vesta atpakaļ uz Scheneicha meestu, jeb labaki ņakot aijstumta.

„Uj preekšču, uj preekšču!“ kaħds reņnis jenneeķs brehža un wizinaja reņņu rungu pahr winaš galwu. „Uj preekšču, ņarkanā mamsele, deejgan ilgi tu eņi jenneeķuš nolamojuņi par klaidoneem un wasanķeem, tagad mehš turesim par tewi aņu teesu. Ķa, tagad tu eņi muņņu rokās, tagad aprehķinaņimees.“

Bet winaš mokas eeņāķķās wišwairāķ tad, tad ņķi behdiģā rinda eegahja meestā.

No mahjam dewās ņeewas un wihri laukā, un kađ ņķee mahjās palikuņķee dabuja ņinat, ziņ aņinaina ziħa wineem bijuņi un ka wineu radi un draugi iļķehjuņķi par welti ņawas aņinis un ka ņarkanā mamsele ir grafa Sandora liħdiņinataja bijuņi, tad meestā ņazeħlās ellišķiģis troķņis.

Daņķi gaudoja, daņķi laħbeja un frituņķo radi un peederiģee raudaja un waimanaja.

Beidjot ņaduņmotās ņeewas uņbruka beļ ņķehlaņtibas ņarkanai Adelheidei un brehža:

„Tu nolahdetā, tu eņi pee wiņas nelaimes wainiģa. Tu eņi ta, kaš muņņu wihruš eegruħduņi kaķā. Ķi nolahdeta! — Naħkat ņķurpu, juħs atraifnes un raujat tai dreħbes nost no muguras un atņeķat aņas paħtagas un ņaħkat ņķo baħbu eestāt!

Naħkat, naħkat un apleķat to ar wahroņķu ellu un karstu uħdeni! Naħkat, un paķaħriņim to pee tuwakā koka! — Semē ar to, — noķt ar ņķo ņarkanano mamseļi!“

„Ķa, wina ir ragana,“ kaħda wezene ķerķsteķa, „wajaga tikai pa-mehģinat un mešt to meesta diħķi. Ķa wina warēs ar ņaķeetām rotam peldēt, tad wina ir godiģa, ja ne, tad tai ir Ćamirņt!“

Ķķee wahrdi atrada pee laudim leelu peeķriņķanu.

Daubj netruħķa, ka Adelheide buħtu jau tagad ņaraustita gabalos un nobeiģta, ja Ķadwiga nebuħtu ņķo behdiģo rindu paņaħķuņi un pa-weħlejuņi zeešt wiņeem kļuģu un nogaidit uņ grafa, winaš tehwa, ņpree-dumu.

Gandriģ wiņš meeņš Ćahja winai liħdi.

Beidsjot Adelhēide pabeidja sawu ehrfchfaino zefu un wina tē celaiſta pili ceſchā — ja, tani paſchā pili, kuzā wina bija tiſ ilgu tātā patwarigi riſkojuſees un neſahles ſtarp tehwu un meitas firdim ſehju.

Pa tam wezais grafs bija no ſawas meitas dabujis notikuſe leetas ſtahwofli ſkaidri ſinat un tuhlin pawehlejis Wiſbadenēs bendes ſeeru weſt ſew preeſchā.

Winſch ſehdeja kahdā lehtrechlā un uſluhkoja to ilgi un zeeſibu un tad teiza:

„Seewa, juhs eſat paſchas ſew greeſuſchas riſhtes, — juhs eſat manu uſtiizibu minuſchas ſem kaſjam, juhs eſat manas labdaribas atgojuſchas ar nepateizibu.

Man gan ir ſchehl, ka man juhs jateejā, bet es newaru zitadi, jo pret jums ir ſazehlees wijs meeſis un maneem ſemneekem jaſina, ka eſmu taiſnis ſogis.“

„Nekawejatees tiſ ilgi pee ſawas eewada runas!“ Adelhēide ſpihtigu baſti teiza. „Einu, ka juhs gribat mani nogahdat pee malas, tapeh3, ka es ſinu juhſu noſlehpumus, juhſu jaunibas noſeegumus, un ka man ir ſpehja juhſu wahridu notraipit ar kaunu un negodu, ja es paſaulei paſludinatu, kaſ juhſu dehls ir.“

„Es nebihstos tawus draudus!“ grafs arbildeja. „Ej un ſtahiti wiſai paſaulei, ka Antons Leichtweiſis ir mans dehls, es nekaunos wina dehl. Nebihstees ari, ka es tihkoju peh3 tawas dſihwibas, lai gan man teeſiba ſpreest par tawu dſihwibu. Bet tew nebuhs wis mart; tu dabuſi ſodu, kaſ daudſ breeſmigats par nahwi.“

To teizis winſch pagreejās pret meeſta preeſchneeku, kaſ pa tam bija eenahzis wina kabinetā un ſazija:

„Eho ſeeru wajaga par deenu eeſlodſit ſtingrā zeeumā, bet kad naktis eeſahſtees, tad ta jawed u3 leelo meeſta plawu, tur ar pahtagam janoper un tad ar ſuneem jaarihda no muhſu meeſla projam.“

Kad ſarkanā Adelhēide ſcho ſpreedumu dſirdeja, tad iſlikās, nin kā kad wina negribetu ſawām auſim tizēt un wina uſſkatija grafu atplehſtām azim. Beidsjot wina eeſauzās:

„Ko? pahtagam nopehrt, ar ſuneem a3rihdit projam? — Bai pateeſi juhs nebihſtatees manu atreebibu? — Ne, ja juhs man ſcho kauna-ſodu noſpreediſat, tad es atreebſchos pee juhſu behrneem.“

„Esmu jau nospreedis, kas jums jazeesch, un es nenemšhu atpakal ne weena wahrda. — Un nu wedat šho zeetumneezi projam, un darat wišu tā, kā esmu parvehlejis.“

Semneeki wilka šarkano mamšeli projam, lai gan wina mehginaja wišeem špehteem šaraustit šarwas šaites.

Un kad wakars atnahza, tad meestā bija tik dšihwa kustiba, kā buhtu jadomā, ka šhe teef noturets gada turgus.

Daudj semneeki bija kreetni ween ujjautrinajušchees, kleeđsa un brehza, starp zitu šazidami:

„Sehni, šhodeen mums ir šwehtku deena; — šhodeen tiks šarkanā mamšele nopehrta un tad ar šuneem aišrihdita no muhšu meesta projam!“

Wakars atnahza.

Leelās plawas widū bija eeratis leels stabs, pee kura stahweja diwi jauni wišri ar ahdas pahtagam rokās.

Pee staba atradās galda weidigs behtu paugstinajums.

Laudis bija šapulzejušchees bareem.

Bija jauka nakts.

Mehnešha šudrabainā gaišma apšpihbeja kalrus un lejas, ari Adelheides kauna-stabu. Peepešhi laudis šakustejās, jo no meesta isbrauza šahdi weži, nejauki rati, wilkti no tšhetreem kaulaineem širgeem.

Uš šheem rateem nu šehdeja šarkanā Adelheide, šalmu kroni galwā un rokās dadšā un ehrtšchku buketi.

Rateem šekoja meesta nabagi un kropfi.

Ari mušikis netruhka, kura instrumenti šastahweja ij wezeem pobeem, trektreem, wežām bleka kannam un šahdas šabojatas taures.

Adelheides šeja ištatiņās bahtā un zeeta, itin kā kad ta buhtu ištiršta no marmora.

Beidsot rati apstahjās. Noteesatā nokahpa no rateem, un drihš ween wina stahweja pee kauna-staba.

Diwas preekšch tam isfraudšitas šewas norahwa tai drehbes no kermena un atstahja winai tikai krellu mugurā.

Tomehr meesta preekšchneeks nospreeda šodu ispišdit ahtri un ihfi, nosazidams, ka katram pehrejām jadod tai tikai 10 zirteeni ar pahtagu. Abi bendes atbrauzija peedurknes, lai waretu jo labaki isdarit šarwu peenahkumu.

„Šitat,“ meesta preekšchneeks parvehleja.

Abas pahtagas nokrita us Abdelheides muguru un šadragaja plahno freflu. Bet otri zirteeni atstahja us wiras muguras garu, šarkanu šchwihtru, kas isštaijās tā šarkana tšchwihsta.

Bet wairaf zirteenus wina nedabuja; jo kahds šawads, negehligs un nejauks radijams speedās zaur laudim zauri un isštaijās tik breešmigs, ka wiš atkaphās atpafal un nokrustijās to eeraudšidami. Neweens newareja lahgi isšhīrti, waj tas bija kahds mešcha-šwehrs, jeb ari zilweks.

Wina rokā atradās stipra ofola wahle, kuru tas arweenu greeša ap galwu riaki.

„Es nahfu kundje,“ winšch ruhza, jeb labafi šakot, rehja. „Taws Rokus ir flaht, — Rokus tewi mefleja, kamehr atrada. — Ha, ha, — Rokus war wišu, — war ari šchos wišus nošist. Škaišā kundje, nebihstees, es esmu pee tewim!“

Un ar weenu pašchu kampeenu winšch šatwehra Abdelheidi, speeda to mihti un maigi pee kruhtim un aišgahja netrauzets jemneeku rindam zauri, jo katris no ta bijās, tā no pašcha nelabā.

Un lai gan Abdelheide newareja šcho pahrlopojušchos zilweku ne azu galā eeraudšit, tomehr tagad wina lahwas aukletees nejaukā tehwinā rokās un dušēt pee wina kruhtim, jo wina gahja tatšchu atfal preti brihwibai, šaldai, dahrgai brihwibai.

47. nodaka.

Karala adjutants.

Septingadu faram wjadseja eesahftees.

Jau rihtā wjadseja pruhšchu karalim Friedricham dotees ar šaweem pulkeem us kara lauku un stahtees preti trihs špehžigeem eenaidneekem, trihs leelwalstim: Austrijai, Kreewijai un Franzijai.

Tomehr karalis bija meerigs, pat besbehdigs.

Winšch bija pawehlejis beidjamā wafarā preekšch aiseešchanas no Berlīnes šarihtot leelu špibdošchu mašku balli leelajā operu-namā un peerahdija zaur to neween berlineešcheem, bet tā šakot wišai pašaulei, ka winšch šawus eenaidneekus nebihstas.

Pullsten desmitds wakarà pildijàs minetais nams ar spihdošam maskam, starp kuram atradàs ari pats karalis, tomehr nepasihis; bet uš šho balli atradàs ari kahdas mums jau pasihstamas peršonas, par peemehru: grafs Sandors Batianijs, tad Adelina Barberina, karala draudjene un sinamais ašinspils nošlehpumainais eemihneeks, kas palihdjeja grafu Sandoru ipestit no Wisbadenes zeetuma.

Kahds šlepeas noluhks šchihm peršonam bija, to mehš jau sinam.

Karalim wajadjeja zaur Sandora roku šchini wakarà křist, un zita neko.

Tomehr wini nesinaja, kahdà maskà karalis gehrbjees un to nu wajadjeja Adelina Barberina išinat, un grafam Sandoram pašazit.

Adelina Barberina bija šchini wakarà tiš peewilziga un škaista, ka to pateši wareja nošaukt par šchis balles karaleeni, jeb šauli, tapehž nebrihišimees, ka ap šho šauli pulzejàs daudš planetes, to starpà ari karala abjutantis majors Armands de Rogers, no dšimuma franzusis.

Wišch bija weens no škaistakajeem karala ofizeereem; jauns, lunkans, šmalku peeklahjigu ušwešchanos un laipneem wahrdeem uš luhpam. Tikai weena waina winam peemita, wišch likàs daudšreij aišrautees no škaistàm azim, no šeeweeshu meešas škaistumeem.

Ari šchini wakarà tas nebija wairš pilnigi kungs par šewi, bet škaistà daimoniškà Adelina Barberina bija wina prahtus šamulšinajuši un wina firdi šatřizinajuši.

Barberina bija gehrbušees škaistàs dahrgàs, baltàs fišchu drehbès un matòs tai mirdjeja dahrgi dimanti un dahrgakmeni no leelas wehrtibas. Šchetri pašchi neša winaš garo šchlepi, kuri bija tee škaistakee un išweizigateem no wišeem ziteem.

Armands nu mehginaja tai weenu par otru reiši tumotees, kas winam ari beidsot išbewàs, jo, kad Barberina nošehdàs uš kahda paugštinajuma, tad wišch peegahja tai flaht, palozijàs pret tahš dšiki, jo dšiki un flufu balši šazija:

„Signora,“ juhs ešat šchini wakarà nešcheligas, parahdidamàs tiš leelà škaistumà un godibà, tà kà mums, nabaga wišreem, naštšeš gruhši šchirtees no dšimtenes. Rištà jadbodàs uš kara-lauku un mehš buhšim peespeesti ilgu laiku juhs neredšèt.“

„Ak ne,“ Barberina laipnu balši paškaidroja, „ne juhs wišri, bet mehš šeeweeshi zeetišim. Juhs muhs aišmirššat pee pirmà leelgabala šchahweena un dšihšatees ziteem mehrkeem pakal, bet muhju deenam un štundam buhs jaaišrit weentulibà.“

„Nesakat jel tà, dahrgà signora, Armands luhdsoschu balši šazija „tant wiši juhs aismirstu, bet es nekad. Juhs buhšat kara-lautà mana ušwaras deerweete, juhšu tehšs špihdès mana gara-azu preefšhà, kad žihnišhos par tehwižu un karali.“

„Ak šchis launais karšch!“ Barberina nopuhtàs. „Waj tas gan pawišam wajadšigs, kad žilweki žits žitu šaploša un nokauj? — Nesinu nemaj, kapehž muhšu dahrgais karalis, kuršch tatšchu ir leelšs žiibu un mahššlas žeenitajš, ļaujàs šewi eewilštees breešmigajà karà.“

„Wišch jau newar žitabi,“ Armands atbildeja; „wišch ir peešpeests west karu, — trihs eenaidneeki grib Bruhšiju pamasiņat un pašemot un to newar karata lepnums un širdsapņina žeešt.“

„Majora kungs, jums taišniba,“ Adelina atbildeja, „bet pašakat man tatšchu, waj karalis wehl nemaj naw uš šwehtkeem atnahžis? Škweens gaida uš to, jo katris grib tam šazit gawiledams ardeewas?“

Armands pašmaidija un klušeja.

„Ah, juhs šinat wairat, nekà gribat šazit,“ Adelina klužu balši teiza. „Nu, es domaju, ka karalis jau šen te atrodàs; bet neweenam nesinamà apgehrbà.“

„Ai, luhdsu, luhdsu, pašakat man tatšchu, kahdàs maskas karalis šew aplizees; un pateesibai par godu man jums šafaka, ka ari es gribu winam šazit ardeewas.“

„Signora, juhs prašat no manis par daudj!“ jaunais ofizeers paškaidroja. „Ka karalis ir šche, tas ir pateesiba; bet kahdàs maskàs, man naw brihw to neweenam pašazit.“

„Armand!“ kairinajoschà šewra šazija, „juhš man reiž šazijāt, ka juhš wehlotees ar mani šem tšhetrām azim runāt, bet es nedewu jums toreij nekahdu atbildi. Nu labi, tagad ešmu gatawa juhšu luhgumu išpildit, un kad es buhšchu juhšu wahrduš dširdejuši un jums dewuši atbildi, tad pašakat ari juhš man šawu noslehpumu. Nu tà, labširdibu pret labširdibu, — waj ne?“

Žaunà wihra kruhtis žilajàs ahtri augšchup un lejup un šawads nemeers eeweešàs wina dwehšelē. Weidšot tatšchu wina širdsapņina eemiga, un wišch klužu balši šazija:

„Signora, pehž peežam minutem šagaidišchu juhš šalajà kabinetà. — Labširdibu pret labširdibu! Šchis wahrds lai paleek par pamatu muhšu šatšchanaš.“

Un nu jaunais karala adjutants pret skaitās Barberinas peeklahjigi palozijees, aigahja uj apsihmeto weetu, tur sagaidit leelo skaituli, jeb labaki fatot, sawas kahrdinatajas, sawas tshuhstas.

Abelina nu pawehleja saweem schlepes nesajeem, lai schee nu ejot projam, wina gribot buht uj kahdu laiziku weena, pa tam schee warot uj schahs rehkinuma ehst un dsert, kas patihkotees.

Saunee sehni paklaufija uj weetas.

Wini wisi aijzirtas projam, iknemot tikai weenu.

Tas bija kahds skaitis, isweizigs sehns, kura azis raudsijas wisapfahrt, kamehr beidsot par wina luhpam gahja:

„Ah, tur wina ir!“

Schee wahrdi sihmejās uj kahdu skaitu, jaunu meitiku, un zit ahtri ween eespehjams, winsch dewas pee skaitās maskas turpu, un tiklihdj jaunā skaitule eeraudsija mineto sehnu, wina steidsjās tam ahtri preti.

„Mana nabaga Greetina,“ winsch kluju balši sazija, „es nesu tew behdigu siuu. Redsi, tu esi kahdam nezeenigam atdewusi sawu siridi. Winsch min tawu ustizibu jem kahjam, jo Armands de Rogers nemihlo tewi wairs; winsch loka sawus zelus preekisch Abelinās Barberinas, kura winsch leekās ditti eemihlejees buht, ja — pat lihdj ahprahstibai.“

„Bet waj tas pateesi tā ir?“ Greetina jautaja. „Waj tu tikai nemaldeen?“

„Tu wari pate ar sawām aufim dsirdet un sawām azim redset, mihlā mahsa,“ sehns teiza.

Dodees tikai tuhlin uj salajo kabinetu un paslehpees tur aij leela-jeem preekischfareem un tu pati pahrleezinasees, ka runaju pateesibu.

„Mihlais Roderich, luhdsu pawadi mani lihdj sinamā kabineta durwim, bet tad atstahj mani weenas.“

Roderichs sneedja sawai mahjai Greetinai rofu un tad wini aigahja steigshus ween zaur leelo sahli uj sinamo kabinetu.

Schis kabinets nebija leels un tajā neatradās wairaf nekās, kā tikai weena atsweltne, weens majs feltits galds ar wairaf kreshleem.

Winam bija tikai weens weenigs logs, jakeem, leeleem sihshu preekischfareem un salām tapetem un aij weena no preekischfareem paslehpās Greetina.

Kad tas bija notizis, tad ari tuhlin eenahja karala adjutants, kura waigi kwehloja aij leela usbudinajuma un dwehseles fakustibas.

Kopuhjdamees winsch nofehds uj atsweltnes.

Ari Adolina uszehlās no šawa paaugstinājuma, usņehma šawu grejno šchlepi uš kreiso roku un eesahka lehnām eet zaur jahli uš sinamo kabinetu. Wiši dewa tai godbijigi zelu. Tikai weena maška nelikās par winās itin neko nebehdajot. Maška bija gehrbusees schwabu semneeku drehbēs.

Šchi maška nokrita jemē pee Adolinas kahjam.

Dejotaja šarahwās un atkahpās kahdu šoli atpafat.

Bet maška vazehlusees eetschuksteja ausi:

„Kahdās mašku drehbēs ir karalis gehrbees?“

„Peezu minušchu laikā to dabušchu šinat!“ Adolina klušu, šašpeestu balši atbildeja.

Schwabu semneeks aishgorijās pee malas, kamehr Adolina Barberina gahja uš sinamo kabinetu.

Armands de Rogers gahja winai weikli preti, šatwehra winās roku un aishweda to uš atšweltni.

„Mums tikai kahdās minutes laika,“ Barberina klušu balši teiza, „tadehl šafat man drihs, kas jums man jāšafa.“

„Un waj man pateesi jums wehl tas jāšafa, ko manas azis jums jau šen tif dšihwi un škaidri pašludinajuščas? Nu labi, juhs ešat laupijuščas manas dwehšeles meeru — jums wajaga man peederet un manas mihslestibas šwehrestibu nemt preti un to apbalwot ar pretmihslestibu!“

„Tas man naw eespehjams!“ Adolina klušu balši atteiza. „Juhs jau šinat, ka nepeederu pati šew, kahds špehzigaks ir mans kungs, un šuram wezafas teesibas uš mani, nekā jums.“

„Ah, juhs domajat —“

„Luhdsju, nešrunajat šcho wahrdu. Domehr, Armand, man jums jāšafa, ka es pret jums neesmu nebuht weenalbsiga un juhs ešat loti dšiku eespaidu uš mani darijušchi, tapehz gribu aishmirst, ko es šawam karališkam draugam ešmu paradā, ja es tikai buhtu pahrleezinata, ka juhs neesat kā taurinšch, kas drihs nometās uš weenu un otru puši.“

„Adolina, es šwehrejū jums, ka es juhsu rojes bešent gribu mirt, ja es tikai weenu weenigu reiši no winās šaldumeem dabutu haudit.“

„Domehr teef runats, ka juhs mihslojat kahda piššona meitu, — waj naw tā?“ Adolina jautaja.

Šaunais ofizeers uslehzja kahjās un wina waigus pahrklahta tumšs šahrtums.

„Kamehr es juhs esmu redsejis, es to wairs nemihloju,“ karala ašjutants uštrauktu balši atbildeja, „Man neatleek zits nekās, kà jauno meitinu nošchešlot, kura tizejuši maneem mihlestibas wahrdeem!“

„Labi,“ Barberina atteiza, „Armand, es esmu gatava jums dot, ko ween kahda seewa špehi dahwinat. Es gribu ar jums baudit jaukus, šaldus brihškus, ja juhs warat man peerahdit, ka juhs pateesi mani mihlejat!“

„Peerahdit? — Zaur ko peerahdit?“

„To es jums newaru šche šazit, bet nahkat šhini nakti uš Potsdamu, es juhs šagaidišču šawà palastà. Juhs atradišat mašàs durwis walà, kuras atrodàs uš Hameles upes puši, — nahkat pa tahm eekšhà un tad uštizatees kahdas seeweetes wadibai; wina juhs eelaidis pee manis eekšhà. Bet nu, Armand, pašafat nu man, sem kahdas maškas šlehpjas karalis?“

„Signora, newaru leegt, ka uš šcho jautajeenu man nahkàs šoti gruhiti atbildet, tomehr jums es gribu pateikt, ka karalis gehrbees filà šamta dominojà, kura apšakle išrotata ar šelta iššuwumeem. Un uš šcho balli atrodàs tikai weena tahda maška.“

„Labi, Armand, es jums pateizos. Neaišmirštat šcho nakti! — Un nu dšihwojat šweiti, kamehr šatšimees pulšten 12 manà palastà Potsdamà!“

To šazijusi wina aijgahja leegeem šoleem projam, kamehr jaunais ofizeers tai noškatidamees pašafat gawileja:

„Mana, mana, ja, ta wiššakšatà seewa pašaulè mana!“

Armands klujeja, jo kahda šehriga balšs to ištraujeja iš šaldajeem šapneem.

Jaunais ofizeers pamanija ahtri ween, ka waidi nahkot no logu aijšareem.

Wiššch peegahja teem klahit un pawilka weenu no teem atpašaf.

Un nu wiššch tikko nesašima, jo wina preekšhà šahweja wina mihšatà, wina šlaishtà Greetina, wina bruhite.

„Greetin,“ wiššch eesauzàs, „Greetin Sewerina, tu šche?“

„Ja, ja, — es — es, esmu wišu dširdejuši, un es tagad šinu, ka esmu nelaimiga uš wišu muhšchu!“

To šazijusi, wina eesahla raudat.

Armands šatwehria winaš roku, šazidams:

„Šagaidi jel drušzin — neej projam, pirms neesmu tewim dewis peenahšošchos paššaidrojumas. — Greetin, dahrgà Greetin!“

„Ko tu man wehl tagad ņazitu, tee buhtu meli,“ wina trihzoņču balņi atteiza, „un tiņ dņiki grimuņču eŶ negribetu tewi redņet!“

„Ah, Greetin, ņchis wahrds ņchir muhs uj wiŶu muhņču!“

„Mehs jau eŶam uj wiŶu muhņču ņchirti! Bet nu ej projam, lai waretu ņawas aŶaras noņchahwèt! EŶ, — eŶ negribu wairs ar tewi ne weena paŶcha ņola kopà eet.

Armands aiŶgahja lepneem ņoleem projam, aiŶŶidams ņinamà ka- bineta durwis zeet, kamehr Greetina pakrita uj atŶweltni.

Bet ņhini paŶchà azumirkli wina dŶirdeja, ka kabineta durwim tuwojàs ņoli.

Wina uŶlehzja ahtri augņchà un paŶlehpàs atkal aiŶ leelajeem logu preeŶņchareem.

Un tee nebija neŶas ziti, kaŶ nu eenahza kabineta, kà titai graŶs Sandors Batianijs un wina beedris MakenŶis, pruhschu karala ņlep- ņawas, kwi ņche netrauzeti gribeja ņarunatees, kà wiŶlabaki iŶweŶ galà ņawu breeŶmu darbu. Bet wineem nebija ne jauŶmas, ka kaŶda ne- redŶeta buhte noklauŶàs wina ņarunu, wineem nebija ne jauŶmas, ka diwas auŶis dŶird katru wahrdu, kaŶ pahr wina luhpam eet.

Par kaŶdu maŶu brihdi atdarijàs atkal kabineta durwis, kuràs nu parahdijàs Adelina Barberina un paŶazija ņlepkawam karala maŶkaŶ iŶŶkatu, bet pate aiŶgahja tuhlin projam.

Behz tam atŶtahja ari abi wiŶri kabinetu un Greetina Sewerina atradàs atkal weena maŶajàs telpàs.

Uj jaunawas ņejaŶ atŶpogulojàs iŶbailes un beŶgaligs uŶtraufums. Wini nokrita ņemè.

To, ko wina bija dŶirdejuŶi, taŶ bija breeŶmigs, ņatrizinoŶchš.

48. nodala.

Slepkawiba Berlines operu namà.

Tà tad nu bija kaŶhds noņchehlojams negehlis atgadijees, kaŶ bija apnehmeeŶ weenu no Ciropas labakajeem waldineekeem un ņawas tautàs miŶluli nokaut, — nokaut ta gadu ņimteka waroni.

Un nu Greetina to sinaja. Un wina to wiſu neween sinaja, bet ari apachmàs ijmehginat wiſu, kaſ winaſ dahrgà karata dſihwibu waretu glahbt.

Wina aſtahja leelà uſtraukumà ſinamo kabinetu.

Leelajà ſahlè wilnojàſ maſkaſ uſ maſkam.

„Preezigu uſwaru!“ ſtaneja pa wiſàm telpam. „Lai dſihwo augſti Friedrichſ, pruhſſchu leelaiſ karaliſ! — Pehz kara ſpichdoſchſ meerſ, — Deewſ to lai dod!“

Un neweens neſinaja ſchini ſwarigà azumirkli, ka kaſda negehla rofa apkampa nahwigà eerotſcha ſpalu, lai waretu karata ſirdi pahriſchfelt, kà weenigi Greetina Sewerina.

Wina ſpeedàſ zaur neſkaitamàm maſkam zauri, gribedama atraſt karali, un tad meſtees tam pee kaſjam jemè un atklaht breeſmigo komplotu pret to.

Bet par welti.

Wina to nefur neeraudſija.

Silà maſka nebija itin nefur eeraugama.

Wina malbijàſ no weenaſ telpaſ otrà, bet meſleto maſku wina nefur neeraudſija.

Beidjot wina eegahja ari leelajà garderobà. Wina ſkatijàſ wiſaplahrt. Bet kaſ tur? — Waj taſ tur nebija karata maſkaſ apgehrtſ, ſilaiſ domino?

Ja gan, — ja gan, — taſ wiſchſ bija, un Greetina murminaja: „Kà buhtu, ja eſ to ſew apliftu? — Warbuht, ka eſ waretu ſchahdà wiſjè glahbt dahrgo walbineeku? — Lai nem manu dſihwibu, ja tiſai karaliſ paleef dſihwſ!“

Un ſajitſ, — daritſ.

Wina apwilta ſew ahtri karata maſkaſ apgehrtu un eegahja atkal leelajà ſahlè.

Tomehr wina meſleja wehl arweenu karali.

Te peepeſchi peenahza winai klaht kaſhſ tehſ, furu eeraugot wina riſko neebrehzàſ.

Taſ bija Armandſ de Rogers, karata adjutantſ.

„Majeſtate,“ wiſchſ godbijigi, kluſu baſſi jautaja, „waj jumſ ir pawehleſ?“ Greetina neatbildeja ne wahrдина, bet eetinàſ jo zeſſchafi ſinamà apgehrtà, bet pee kam winaſ labà rofa druſzin atklahtjàſ un uſ furas pirſſta eemirdſejàſ ſelta gređſenſ, rotatſ ar weentahriſcheem briljanteem.

Armands pašina šcho gredjenu.

Winaš šarahwās un šaspeestu balši eesauzās: „Greetina, waj tu ta esi? Meitina, kà tu nahzi pee šchi apgehrba? — Greetina, runà jel! — Wai, — tawa klufeschana padaris mani ahrprahligu! — Greetina, waj tu wari man peedot? Šaldà, mihlà meitina, runà tatschu jel. Peedodi, peedodi man, ka es kahdus azumirkkus no škaištās italeetes biju apstulbots. — Greetina, dsirdi, — mana mihlestiba peeder tew muhšhigi!“

Greetina tomehr neatbildeja winam ne wahrdina.

Wina bija loti dsirdi kustinata no Armanda beidsameem wahrdeem. Wina gribeja patlaban attaisit kapuzi un rahdit Armandam šawu šeju; bet šhini pašchà azumirkli notika kautkas breešmigs.

Jaunawas mugurà eespeedās afs durtens lihdi špalam eeschà. Greetina eebrehzās štani un šatima, kamehr šlepkaws aijmuka projam, ne atpataf nepaštatiamees.

„Armand — Armand — esmu šadurta! — Es mirstu par šawu karali!“

„Greetina,“ winaš pahrbijees šauza, „Greetina, mana weenigà, mana dahrgakà, šati, mana meitina, kas notizis? Šeheligais, šwehtais Deems, tew pluhst ašinis! — Ai, un durtens atrodās tawà mugurà! Šlepkawiba, šlepkawiba, — lai mušika zeesch klužu, — šchee notikuši breešmiga šlepkawiba!“

Mušika apklusà.

Un nu wišur waldbija neapraštams uštraufums.

„Ko kas! karala ballè notikuši šlepkawiba!“ tà gahja pahr mutu mutem, — kamehr jaunais ofizeers tureja šawās rokās mirdamo meitinu un ap kureem nu šapulzejās milšigs mašku bars.

Berlines polizejas preešchneeks, išlauses leelajam zilweku baram zauri, pawehleja mihkoto meitinu eenest jatajā kabinetā un to nolitt uš atšweltni, kur tai peesteidjās mafakais 10 ahršli klast, tomehr neweens newareja winai palihdsjèt, wina bija pašuduši, — pašuduši uš wišeam laikeem!

Armands nokrita rauwadams želos.

„Greetina, ušmoštees tatschu!“ winaš raudošchu balši šauza, „ušmoštees — ušmoštees, lai waru wehl reiš eestatitees tawās debešchīgās ažiš! Ak, es nelaimigais, tu mirsti man nepeedewuši! — Greetin, — šaldà meitina, neej, neej projam uš tumšcho nahwes walsti, mani neredšejuši, man nepeedewuši!“

Schini azumirkli eenahja kabinetâ kahds firms funks, zeeniga ijskata, kam wijsi dewa godbijigi zeku.

Tas bija karala meesas ahrjts.

Winfch iswilka ašo eerzi is Greetinas muguras, pee kam jaunawa faksutejās un azis atwehruši, wahju balši šazija:

„Armand, — Armand, — dsihwo wesešs. — Sneedsj man roku, lai waru to wehl bejsdamo, reisi špeest! — Armand, es, esmu tewi mihlejuši, bet tagad man jamiršt — jamiršt preekščj šawa augstâ karala!“

Un jaunais ofizeers nokrita atkal zelos, un apšesja ar filo drahnu šawu šejun raudaja karstas šchehluma ašaras.

Bet nu ari nepalika neweena ašs šausa.

Schini azumirkli eenahja kahda fila mašta kabinetâ, tura tuhlin atbihdija šawu kapuzi atpafal.

„Karalis, — karalis!“ pahr wišu luhpam pakluši gahja.

Karalis tuwojās atsweltnei uš turās Greetina bija nolikta.

Armands gribeja uzejtees, bet karalis ušlika tam lehni roku uš plehza un šazija:

„Palikt, — palikt meerigi, kur juhs esat. Deewkalpošhana eet preekščj fungu-kalpošhanas.“ Un tad, pret polizejas preekščneeku pagreešees, waizaja:

„Waj pateesi šlepkawiba notifuši?“

„Tâ ir, majestate.“

„Waj šlepkaws šanemts zeet?“

„Nē, majestate, winam ijdewās ijbeght pirms breešmu darbs tika finams; tikai tas eewehrots, ka šlepkaws gehrbees bruwineeku šemes-šarga maškâ.“

„Sleht wišus Berlīnes wahrtus zeet un apjautatees pee mašku turetajeem, waj kahds zilweks ihrejīs tahdu un tahdu mašku, jeb kahds štroders tahdu pagatawojis.“

Schini azumirkli Greetina dewa sihmi, ka gribot runat.

Karalis peegahja winai gluhči tuwu klast un maigu, mihligu balši šazija:

„Kas tew jašata, mans behrns?“

Meesas ahrjts tureja jaunawas galwu, kamehr wina wahju balši teiza:

Majestate, es mirštu labpraht, jo es mirštu par šawu karali.“

„Par mani?“ karalis pahrsteigts eešauzās.

„Ja, majestate; — šāini pašā kabinetā dabuju fināt, ka šāis nahvīgais eerozis bija nodomāts juhsu širdij.

Mēleju juhs, — newareju atraft, — šinaju kahda jums maīta, aplīkos šho jums lihdsjigo, — domadama, — lai nem manu neezigo dšihwibu, ja tīfai juhs paleekat dšihwi, redjat, — re — re — dšat, tā — tā man ijdeweēs, — ha — gaišu, — gaišu, — ledu — ledu — ledu!“

„Wina mirst!“ — karalis, ašarainām azim eefauzās.

„Meesas ahrst, nelaujāt šāi dahrgai dšihwibai ijdšists. Usturat to, kaut ari tīfai kahdas minutes!“

Meesas ahrstis pazehla Greetinu augstaki un tai palīka drufzin weeglafi.

„Kas gan mani nodewis, jo neweēns nesinaja, jem kahdas maītas es šlehpjos?“

Vi, un tagad wareja Greetina pateesi neustizigajam Armandam atreebtees, bet wina to nedarija, turpreti winas luhpas pakufstejās un ta šazija:

„Es — es — nesinu, — Armand, luhdju wehl weenu butšchinu, af, — to — beidjamo, — lai redj — wiši, — nefas par to, — šlehdši wehl reif — šawu nabaga Greetinu rokās, Armand, — es šwehtiju terwi, — Dee.ēs lai terwi šargā un glabā, — tā ari dahrgo karali, — šargajateēs no italeetes!“

Turu aij karala parahdijās Adelina Barberina, un furu Greetina eeraudšijūši eebrehzās:

„Tur, — tur stahw karala leelata eenaidneeze! — Šargajateēs no šchis gludās, škaištās iščuhškas! — Wina ir wainiga pee manas agrās nahwes!“

Karalis pāgreesās atpafal un, škaištās dejwtajas zeeschi ušfkati-dams, šazija:

„Signora, šchi apšuhdšiba šihmejās uš jums!“

„Majestate, mirejas fantasija, nefas wairaf,“ wina meerigu balši atbildeja.

„Teescham gan,“ meesas ahrstis peemetinaja; „jo redjat, majestate, wina šahf jau ijdšist.“

Дозволено цензурою. — г. Рига, 10 июля 1902 г.

Un nu wehl weens elpas wilzeens un Greetina bija beigusi
 dšihwat.

Bet karala jaunais adjutants uskrita raudadams uj sawas
 mihtafàs lihki.

49. nodaļa.

Laupitajs Leichtweissis kà pruhšchu karala dšihwibas glahbejs.

Pruhšchu karala Friedricha Leelà pirmee kara-gahjumi bija uswaru
 pilni.

Wina fawewji israhbija tahdu duhšhibu un ismanibu, bet ari
 tahdu paklawibu, ka wišai pafawlei bija jabrihnàs.

Karala flawa auga deen' no deenas, famehr wina eenaidneeki
 pafawbeja wairaf kautinus, lai gan wianu flaitis bija arweenu daudj
 leelafs nekà karala saldatu flaitis. Bet ari pats karalis šajija:

„Nekad mani pruhšchi naw tahdus droššfiridibas darbus pastrahda
 jušchi, kà tagad.“

Austreeschi bija jau lihbj Pragass pilsehtai atwilluščees atpafaf,
 un Friedrichs Leelais dšinàs teem uj pehdam pafaf.

Bet pee šchi kara-gahjeena eerangam ari Leichtweissis un wina
 padewigos beedrus.

Apmehram kahdas trihs juhdes no Pragass atradàs kahda maja
 weefniza, bet kuru winas ihpafchneeks, aij bailem no kara breešmam,
 bija atstahjis un nesin fur aijbehššis projam, un kura nu Leichtweissis
 un beedri bija eefortelejuščees.

Mašà ehka laupitajeem patika loti labi; wini tajà jutàs kà pašchu
 mahjàs.

Wini bija eegahdajuščees šewim loti labus eerotščhus ar kureem
 tee nu bija apbrunojuščees, tà šafot, no galwas lihbj kahjam.

Lore un Elizabete bija sawus šeweeščhu uswalkus pahrmajijušchas
 pret wihreeschu drehbem, lai buhtu droščhas no usmahzigajeem saldateem.

Ari winam bija arweenu flahht peelahdetas bišes.

Tà tad gan wišs buhtu labi, ja titai pahrtikas lihdsekli reisu
 reijem wineem netruhtu.

Wifas femneeku mahjas bija tuffchas no pahrtitas weelani.

Semneeki pašchi ari bija aishbeguschchi projam.

Mescha-swehri nekahdi fastopami; tee bija aishbaiditi projam us
tahlatajeem mescheem.

Tomehr, lai gan seema bija stingra, malkas wineem netruhta,
jo weefnizas turwumâ atradâs leels meschs, kurâ tee dabuja faufu
malku, jif ween teem wajadseja.

Taf laupitaju ismaniba un tshakliba nelahwa wineem mirt badu,
bet wini usofskereja wehl arweenu scho un to, ar fo klufinat sawu ehst-
gribu. Tâ kahdâ deenâ Korbeks pahrnahza mahjâs, preezigs un
laimigs, ar kahdu kreetnu stinnu, kuru tam bija laimejees, kâ par
brihnumu, useet un noſchaut turwejà meschâ, kâ ari kahdam femneezi-
nam nonemt maiſu, kurâ atradâs milti, spekis un kafeja.

Un nu bija lihgfimiba un preeks bej gala.

Ahtri ween tika pagatawots gahrds meelasts.

Laupitaji sehdeja ap leelu apalu galdu un bija jautri un preezigi,
un kapehž gan ne, jo ſchini azumirkli wineem netruhta itin nekâs,
ari wihns ne, kuru Leichtweifis bija usgahjis weefnizas pagrabâ.

Bet kas tas? — pee durwim tika stipri peedausits, un kahda
ſkana, gaischa balſs eesauzâs:

„Atdarat, atdarat drihſ, eenaidneeki dſenâs mums pakal!“

Laupitaji uslehzja kahjâs, tikai Leichtweifis peegahja pee loga,
un to atwehris, ſkatijsâs kumschajâ nakti eefschâ.

Un nu winsch eeraudſija diwus ofizeerus, kuri bija nolehkuschchi
no firgeem un pagehreja eelaischanu.

„Deewa dehſ, — atdarat, atdarat, ja jums wehl ſirds kruhtis,
weens no ſcheem ofizeereem teiza.“

„Waj juhs eſat pruhſchi?“ Leichtweifis stingru balſi jautaja.

„Ja gan, Deewa wahrâ mehſ eſam pruhſchi,“ atbilde ſkaneja.

„Nu, tad nahkat eefschâ.“

Leichtweifis atſlehdſa durwis un ofizeeri eenahza eefschâ.

„Paldees Deewam!“ garakais un jaunakais ofizeers eesauzâs,
„tagad eſam droſchibâ!“

„Wehl ne!“ otris atbildeja. „Proati, kuri mums dſenâs pakal,
mehginâs ſchini namâ eelaustees un tad —“

„Tad wini aisees ar aſinainâm galwam projam, mans lungs,“
Leichtweifis ſajija. „Schini namâ atrodâs peezi jihnas ſpehjiigi wihri

un divas seewetes ari wehl klaht, kuras ari prot gaitus uswilt, tapenz bej zihnas wis nepadosimees; bet nu wajaga nolift juhsu sirgus droschâ weeta, jo ta nebuhtu masa skahde, kad wini kristu kroatu rokâs.

„Bet kas tos lai eewed eefschâ?“ jaunatais ofizeers jautaja.

„To es darischu,“ Leichtweifis paskaidroja.

To teizis winsch isjirtas ahra un pawehleja Sigrifstam eet un atflehgt wahrtus.

Winsch samehra ahtri sirgu eemaufkus un peeweda tos pee wahrteem.

„Sigrifst, atdari, atdari tuhlin wahrtus! — Schigli, — schigli! Kroati jau isnahkschi uj leelzeta!“

Apmechram 30 kroati, us samewem mudigajeem sirgeem sehbedami, dewas schkehrsam pa lauku us leelzeta.

Wini bija redsejuschki abus pruhkschu ofizeerus pasuhdam mineta weefnizâ.

Bet kamehr wahrtri atdarijas, pagahja kahdas 3 dahrgas minutes.

Kroateem preefschâ jahja us milfiga sirga kahds ofizeers, kuru Leichtweifis tuhlin pasina, jo tas nebija nefas zits, ka grafs Sandors Batianijs.

Ari winsch, Leichtweifi eeraudsijs, eebrehzas:

„Ha, Anton Leichtweifi, ta tad sche es tewi atrodu! — Ha, schoreij tu wairs maneem nageem neisbehgfi!“

Saldati, — gatawi, — mehrkejat tur us to wihru, kas tura sirgus! — Uguni!“

Un 30 lodes eefstrehja weefnizas feenas un jumenta, bet laupitajs palika sweiks un wesels.

Schini azumirkli atwehras wahrtri un Leichtweifis eefschmauzas ar abeem sirgeem weefnizas sehta.

Pa tam abi ofizeeri, us Dores usajzinajumu, bija noschduschees pee galda un eebaudija no teem us ta atrodoscheem ehdeeneem un dschreeneem.

Kad Leichtweifis eenahza eefschâ, tad jaunatais ofizeers sazija:

Mani sauz Armand de Roger, un kad es un mans — kamerads jahjam scho apgabalu apskatitees, tad kroati muhs pahrsteidja, tikai muhsu sirgu schigluman japateizas, ka neesam saguhstitti, jeb noschauti. Ari tagad muhsu listens naw wehl ischkirts.“

„Mehs juhs un juhsu kameradu aifstahwesim, un faut ari
dshiwibas eetu pee tam bojâ. Kamehr schi ehfa tif stahwès, — juhs
warat buht drofschi.“

„Es pateizos,“ jaunakais ofizeers teiza, „un kad jums isbodâs
kroatu atjist, tad dabufat karalistu algu.“

„Ir labi, bet par naudû mehsh nepahrdosim sawas dmehscles;
mehsh zihnamees par jums tadeht, ka esam juhs usnehmuschi sawâ
pafpahrnè.“

„Kretnis wihrs,“ wezakais ofizeers murminaja; „winam ir dro-
fscha firds. Zerû, ka tiffim ar kroatem galâ.“

Pa tam kroati mehginaja ar jobeneem uslaust durwis, kamehr
Leichtweifis, kusch pa tam ar saweem beedreem bija usfahpis us behnina,
komandeereja sawu maso pulzinu.

„Uguni!“ winsch eesauzâs, un septini schahweeni norihbeja.

Tschetri kroati nogahsâs gar semi.

Leichtweifis bija us Batianija galwu mehrkejis, bet lode bija aij-
skrehjuhi tai garam.

Winsch dewa pawehli atfahptees.

Kroati metâs us firgeem un eejahja tuwejâ meshâ.

„No gan tas lai nosihmè?“ Sigristis eesauzâs. „Waj tee gan
aifset projam?“

„Tâ gan nebuhs,“ Leichtweifis pafkaidroja, „turpreti man schteet,
ka scheem welneem kahds launs nodoms prahitâ.“

Un tâ ari bija.

Behz kahdâm minutem tee atkal parahdijâs un re, katram bija
padufè sawa schagaru bunte.

„Welni!“ Leichtweifis eesauzâs. „Wini grib aifbedsinât schis
mahjas juntu!“

Brehkdami, fâ pafchi elles gari, wini tuwojâs us saweem mudi-
gajeem firgeem masajai weefnizai no wifam pussem un sweeda us tahs
falnu juntu aifbedsinatos sawos schagarus.

Protams, ka nu laupitajeem bija jadodâs no behnina semè, zif
ahtri ween war, jo nepagahja ilgs laiks, kad wifsh juntu stahweja
weenâs leejmâs.

Wezakais ofizeers, kas lihdi schim bija meerigi sehdejis, uszehlâs
un tad nostahjâs ittabas widû, atlaida sawu peleso mehteli atpakal,
sem kura nu parahdijâs fils uniforms fartaneem atlokeem, fâ ari us
kruhtim pruhschu karalu ordens.

Un lai gau Leichtweissis jau no pašča šakuma sinaja, ka wezakais ofižers naw nefas wairaf ne mafaf, kà títai pruhšču karalis, to tas ari šaweem beedreem bija pašazijis, bet tad pawehleja zeest klusu, — tomehr tagad winsch wairs newareja šawalbitees, bet nometàs wina preefšhà semè un pawehleja šaweem beedreem darit to pašču.

„Tad winsch pazehla šawas rotas uf augšču un šauza:

„Lai dšihwo pruhšču leelais karalis, lai dšihwo šlawenais waronis Friedrichs! — Mehš gribam par wiau mirt, — to šwehrejäm mehš!“

Karalis šlatijās zaururbjoščäm azim wisapšahrt, bet tad ari uf uf zekeem guledamo pulziku, un tad gaišču balši šazija:

„Diktens muhs šawedis kopà, mani draugi, un warbuht eelits muhs ari nahwes rokàs; bet labafi ir mirt, nekà gšehwulim dšihwot! Es tagad neprafu, kas juhs esat, man peeteef, ka šinu, ka juhs esat freetni wihri. — Labi, — mehginafim nu isbehgat galigai šamaitaščanai. Ujzetatees!“

Laupitaji ujzehlās kahjās.

„Waj waram dabuht uhdeni?“ karalis jautaja.

„Gan atà ir uhdens,“ Leichtweissis atbildeja, bet mehš nespehjam uguni dšehst; jumts ir šalmu un ehka no šaušeem kofeem.“

„Pareisi,“ karalis peemetinaja, mums jadodas klajumà un jamehgina islauštees eenaidneekam zauri. — Resaudešim kurasču; — droščštridigeem peeder pašaule un laime nahš wineem palihgà.“

Un kahdas minutes wehlafi šakahrtojās mafais pulzinsch dotees pa leelajeem wahrteem ahrà, karalis un wina adjutants, Armands de Rogers jahščus, laupitaji kahjam, lahdetàm bišem rokàs.

Leichtweissis nolaida lešnam wahrtu šchehrsbomi semè.

„Uf preefšču!“ karalis komandēja. „Šchiglums un isturiba títai war glahbt!“

Šhini pašhà azumirkli eegahjās degdamàs ehkas jumts un gaiščas leefšmas padarija tumščo nakti gaišču.

Kroati pamanija tuhlin behgdamo pulzika; bet pirnis tee atjehdjās, dewini šchahweeni norihbeja un šešči kroati wahrtijās šawas afinis.

„Kopà palift!“ karalis pawehleja. „Lahdejat! — Šatami! — Uguni!“

Un attal diwi šarkanee welni nokrita no širgeem.

Un tà kà laupitajeem nu nebija wairs laika lahdèt, tad wini apgreeša bišes otrabi un dewàs eenaidneekem wiršū.

Leichtweißis gahjās grafam Sandoram wirfū, un wiņsch buhtu pateefi pahrſchkehlis tam galwu, ja manigais ungars nebuhtu ſawehlees uſ otru puſi. Tomehr biſes reſgals trahpija ſirga kaſlu, kuſch nu bewās auleſchus projam.

Kroati domaja, ka wiņu wadons behgot, laidās tam lihdi neatſtatidamees ne atpakaſ.

Breeſmas bija pagalam. Karalis nokahpa no ſirga un peefauza Leichtweiſi ſew klah.

„Nā wiņu ſauz?“

„Manš wahrds ir Antons Leichtweiſis,“ laupitajs atbildeja.

„Un kahdu amatu wiņsch ſtrahdā?“

Geſtahjās kluſums.

Leichtweiſa galwa palozijās druſzin uſ preekſchu, bet drihſ ween wina pazehlās lepni uſ augſchu, kad laupitajs teiza:

„Majeſtate, man ſhini azumirlli buhtu weegli ijmelotees, bet to es nedarifchu, jo es eenihſtu melus, tapehſ ſaſu jumš pateefibu: Es eſmu laupitajs Antons Leichtweiſis, un ſchi ir mana ſeewa, ſaukta Lore fon Bergen; bet ſchee ziti ir mani beedri un tahdi paſchi laupitaji, kā es.“

Karala azis atplehtās jo plaſchi waka un iſliſās buht brihnumu pilnas.

„Laupitaji!“ wiņsch druhmu balſi eeſauzās, „Laupitaji! — Schelmi! — Banditi! — Schuliki, kuzi negrib ſtrahdāt, bet nolaupt zitu mantas. Manā walſti pakaſ tahdus pee kartawam, — tomehr ſchis ir pret mani godigi uſweedes, — ir warons, — iſglaħbis man dſihwibu, — netizetu, ka wiņsch buhtu laupitajs, ja nebuhtu to dſirdejis no wina paſcha mutes!“

„Un waj juſu majeſtate man atlauj pee manas atſihſchānds peclift wehl kahdus wahrdus?“

„Wiņsch war runāt. — Gribu wiņu uſklaufit.“

„Majeſtate, gan eſmu laupitajs, tomehr eſmu godigs zilweſs.“

Neeſmu wehl nekad ſawas rokas iſſteepis pehſ godigu lauſchu ſweedru augleem, neeſmu nekad tahdus aplaupijis, kuzi ſweedreem waigā pelni ſawu deeniſchu maiſi, neeſmu nekad tahdu lauſchu maniu aiſkahris, kas paſchi behdigi un gruhtirdigi. Es eſmu bijis oja rihtſte tikaſ netaijnās mantas rauſcheem, kuruš bahrinu un atroiktu aſaras padarija bagatus un leelus, un kuzi zaur ſawu ſtopibu trauze induſtriju un zilwezes ſabeedribu, un kuzi mani paſchu un manu ſeewu

istuhmuſchi ij labu laujchu aprindam, tahdeem ween es atreebos un neweenam zitam.

Un nu es luhdsu juhſu majestati muhs atſtaht. Juhſu majestate war tagad eet meerigi ſawu zeku. Bet mehſ luhgſim par jums Deewu, lai Winſch jums dod uſwaru uſ uſwaru. Mehſ nu eefim atfal ſawam neſinamam liktenim prti; bet ja juhſu majestatei atgaditos kahdu reiſi tahda baiga weeta, no furas wiſdroſchafais ſaldats drebetu, tad neaiſmirſtat mani, ejanu gataws katrâ azumirkli nodot par jums ſawu dſihwibu. Tapehſ, luhdsu, neaiſmirſtat laupitaju Antonu Leichtweiſi.

Ilgj klufeja karala mute, kamehr wina gaiſchâs azis noſtatijâs ar redſamu labpatikſchenu uſ braſcho, ſkaiſto wihru, kureſch neiſſtatijâs nebuht pehſ laupitaja, bet pehſ kahda ſmuidra warona.

Tad winſch ijwilka ij keſchas ſkaiſtu ſelta pulkſtenu un eelika to Leichtweiſa trihzedamâ rokâ, ſazidams:

„Tad winſch buhtu gataws katrâ laitâ upurèt par mani ſawu dſihwibu? Tas ir jauki no wina, Anton Leichtweiſs, un lai winſch ari neaiſmirſtu, ka reiſ tahda ſtunda warbuht nahts, tad bodu winam ſcho pulkſtenu, kuru winſch war neſt tai naſtei par peeminu, kura winſch ijglahbis Pruhſijas karali.

Bet wehlejos ari, lai winam ſchis pulkſtens rahditu reiſ to ſtundu — ſtundu, kura winſch atſazitos no lihdsſchinigâs behdigâs dſihwes un leetotu ſawus ſpehkus labafam leetam.

Tad wehlos, lai winſch mani neaiſmirſt, man ſcho pulkſtenu peefuhtit, kad man winam japakalpo. Winſch ir ijglahbis manu dſihwibu, ari es wehlos winam to paſchu darit, jo agrafi, waj wehlaki war winam tahda ſtunda naht, kura man jaglahbj wina dſihwiba.“

Un nu winſch metâs uſ ſawu ſirgu un dewâs projam.

Bet pirms wina adjutants, Armands de Rogers aijjahja, tas paſneebſa Leichtweiſim kahdu neleelu durteni, ſazidams:

„Reeſmu gan nekahds karalis, kas waretu jums zaur kahdu leelu dahwanu pateiktees, bet nemat ſcho maſo eerozi, jo tas ir mana dahrgakâ manta paſaulê, tapehſ, ka ar to tika noſauta mana karſti mihtotâ bruhte.

Gan ſlepkaws naw lihdi ſchim atraſts, bet kas war ſinat, waj jums tas neiſdoſees. Tapehſ luhdsu, eſat man peepalihdſigi uſdabuht breeſmigo wihru, lai waretu tam atreebtees!“

Leichtweiſis apſtatija nahwigo eerozi un ſarahwâs.

Winſch to paſina.

Palihdjeschu, palihdjeschu jums negehligo usmeklet, daudš netruhka, ka es winam buhtu šhini nakti padarijis galu. Bet lai tuvaki iškaidrojumi paleek; steidsatees tagad šavam karalim pakat un neaismirstat ari mani, laupitaju Antonu Leichtweiši!"

Un nu karala adjutants aijjahja aulešchus projam, griedams panahkt šawu karali.

Bet laupitaji, kuzi nu bija palikušchi beš pajumta, dewās uš Pragas pilšehtas puši, nesinadami, kašds listens winus šagaida.

Un kad šaule usleħza, tad wini eeraudšija glušchi tuwu Pragas tornus.

Bet nu wini šadširdeja breešmigu brihšchki un warenu duħzeenu. Bija jadamā, ka pati elle buhtu pašprukuši walā, jeb ari seme plihstu pušchu.

Un nu wini redseja, ka daščas pruhšchu regimentes dewās jahšchus wineem garam un pamanija ari, ka daudš lobes šwily pahr winu galwam pahri. Wini redseja ari, ka gar Moldawas upi steneja wairaf eewainotu, starp kureem atradās jau daudš mirušču. Un breešmigati un breešmigati duħza neškaitami leelgabali, tā kā seme ween triħzeja.

Leichtweišis pagreesās pret šawejeem un nopeetnu šegu teiza:

„Seela zihna ir eesahkusees! — Deems lai ir wišeem šehligš, tā ušwaretajeem, kā ari pahrwareteem!"

50. nodala.

Kaujas breešmās.

Kauja bija eesahkusee.

Bet kas par kauju! Wina bija weena no ašinainakajām septinū gadu karā.

Wina notika wišwairaf gar Moldawas upes krašteem.

Tuħstojšeem kareivju krita.

Bet wina waidus pahrduħza breešmigo leelgabalu riħbeeni.

Un kamehr laupitaji atjehdšās, wini pamanija, ka wini atrodotees zihnas zentrumā.

„Mani draugi,“ Leichtweisis eesauzās, „mums peenahkuši nopeetna stunda. Mums jazihnās par pruhšču karali, waj gribam, waj negribam. Lahdejat bišes, un tu, Lore, turees pee maneem šahneem!“

Un nu wini dewās tuwejā meščā eekščā, atstahdami Moldawas upes kraštus.

Bet kad wini atradās meščā, tad tee eeraudšija tāni wešelu regimenti pruhšču gwardus.

„No juhs te meklejat?“ kahds ofizeers eesauzās. „Waj neredjat, ka šche draud breešmas! Kad austreeschi iš zetoščhna pamaniš, tad nahks granates uš granatem ščurpu! — Ah, — to jau paredseju!“

Ar šcheem wahrdeem ofizeers no kahdas granatas gabala trahpits, nokrita semē.

Un nu drahjas nekaitamas leelgabalu lodes meščā eekščā un faščkaidija wezoš, rešnoš kokus pa šimteem, kuru gabali padarija leelu postu pee šaldateem.

„Uš preešču!“ Leichtweisis pawehleja. „Mums jabehg, ja negribam aiseet tihšču prahtu bojā!“ —

Un laupitaji nu škrehja uš dšihwibu un nahwi pa mešču uš preešču, kamehr nebija meščh otru malu aišneeguščhi.

Bet nu parahdjās wiku azim gandrihs nepahredšams klajums, uš kura trakoja breešmiga kauja.

Brunas mirdseja zif tahtu ween azis wareja šlatitees.

Pulwera duhmi, nokwehpučhi uniformi, leelgabali, firgi, karogi, auzās zits zaur zitu.

Nahwe tureja šche breešmigu plauju.

Tomehr pruhščhi nesaudeja duhšču.

Laupitajeem ujnahza kahrums nemt dalibu pee leelās zihnās un rišmirša šchini azumirkli kas wini pateešibā bija.

Bet nu seme waren eedimdejās.

Slawenee Žitena hujari dewās ar leelu šparu eenaidneekam wiršū, kureem pa preešču jahja kahds štaifšs, leela auguma ofizeers, melneem, kupleem mateem, bet winam blakus kahds jauns hujars, kura seja iškatijās pehž kahdas jaunawas sejas.

Čenaidneeku rindās eesahka ščtobitees

Hujaru grupdeens bija tik štipriš, ka eenaidneekam wajadseja klišst un ščtisi.

Bet nu atwehšās ari zetoščhna wahrri, iš kureem dewās laukā nekaitami austreeschu jahmeeki, atgaimit šparigo eenaidneeku. Bet

tiklihdj hufari pamanija minetos jahtneekus, kad wini apgreefa firgus
apfahrt un dewas wehja ahtrumâ kroateem un pandureem preti.

Al, un nu eefahkâs breefmigs kautiufch.

Sobeni ſchibeja pa gaiſu, no kureem daudſi ſaluhja. Rokas un
galwas ſkrehja pa gaiſu, un daudj kreetni jahtneeki nokrita no firgeem.

Leichtweiffis ar ſawejeem neſtahweja ari dihkâ, bet ſawas biſes
leetodami, iſglahba daſcham huſarim dſihwibu.

Te uſreij laupitajs waj ſaſtinga.

Winfch eeraudſija netahki no ſewim graſu Sandoru. Winkam
iſlikâs, itin kâ kad tas gribetu peeſluht klaht augſchâ minetam ofizeeram.

Un tâ ari notifa.

Grafs Sandors eefauzâs :

„Bruhſi, taiſi ſawu teſtamenti, jo tawa beidsjamâ ſtundina ir
klaht! Es eſmu grafs Sandors Batianijs un ar preeku es tewi
ſuhtriſchu ellê!“

„Nojchehlojamais balamute,“ ofizeers atbildeja, „ſchodeen kritis
tawa grehzigâ galwa!“

To teizis, winſch mahzâs Sandoram wirſu, bet pirmais zirteens
pagahja eenaidneekam garam, turpreti grafs Sandors pazehla ſobenu
uſ nahwigu zirteenu un winkam buhtu pateefi iſdewees ſawu pretineeku
nokaut, ja augſchâ minetais jaunais huſars nebuhtu eezirtees ſtarpâ,
kura fruhtis nu eeurbâs dſiki, jo dſiki Batianiija ſobens.

„Ar Deewu, Kurt fon Hedewig!“ eewainotais huſars eefauzâs.

„Mijnes manam tehnam pehdigo ſweizinajumu, — ſaki Andream
Sonnenkampam, ka wina meita miruſi, miruſi goda nahwê uſ kaujas
lauka, un ka —“

Tahkaf wina netifa, jo aſins ſtraume nahza tai pa muti laukâ.

Un nu atſkaneja ſkalfch eefleedſeens.

„Gunda, mana Gunda,“ Bruno brehza, „Gunda, waj ſche mums
atkal Jaredſâs. Ja, ja, es nemaldos wiſ, tu eſi Gunda, kuras deht
eſmu tapis par laupitaju un meſcha-ſagli! — Gunda, tu nedriſti
mirt!“

„Wina ir Sonnenkampa meita,“ Leichtweiffis eetſchulſteja Lorei
auſis, „kemi to ſawâ ſinâ, war buht ka wehl wareſim nelaimigo
meitiu glahbt.“

Un Lore peeſteidsjâs tai klaht un gribeja pee tahs noleektees un
ſatwert winaas rokas.

Bet wina pati nu šajuta, ka divas rofas to šagrahbj un uzej gaisā.

Un kad wina atwehra azis, tad ta redseja grafa Sandora reebigo feju un pamanija, ka atrodotees uj wina sirga.

„Anton, mihlais Anton, glahbj mani, — esmu kritusi welna rotās!” nelaimigā Lore brehza.

Grāfs nu apgreeša ahtri sirgu apfahrt un dewās wehja ahtrumā uj zeetofšna wahrtu puši.

Leichtweišis eefahstumā šahweja kā fašindsis.

Breesmigi; — breesmigi!

Winaš redseja ašinsšuni, Sandoru, aišbehgam ar wina ņewu!

Un nu winaš wairs nebehdaja ne par dšihweem ne ari miruņheem, bet dewās uj preefšhu, uj preefšhu un nebehdaja ne par ņobena ašmeeneem, ne par piškū ašajeem galeem, tikai uj preefšhu, uj preefšhu, lai waretu glahbt ņawu dahrgo Lori, ņawu mihloto ņewu.

Bet nu ari atškaneja gawitu ņauzeeni un tauru ņkanas.

Pruhšhu generals Schwerins bija laikā eeradees uj kaujas lauka un dewis austreesheem beidsamo ņehreenu, furi nu dewās kā putnu ņpahrneem uj zeetofšni un tur dabuht glahbinu un patwehrumu.

Tomehr Leichtweišim bija weens daudšums, kaš ap winau noteek.

Winaš nemaš nepamanija, ka leelgabalneeki gruhdās winām pakal un ka tas war katrā azumirklī tapt ņamalts sem ņmagajeem rateem un sirgu kašjam.

Wina beedri noņkatijās ar bailem uj ņawu preefšneeku.

Bet kad wina ņahwš pašuda starp leelgabaleem, tad Korbekš un Sigrijs eefauzās;

Winaš ir beigts, winaš ir pagalam! Mehš wairs no wina neko neatradijim, pat ne ņaulina! — Samalts, ņaberšis drupu drupās.

51. nobata.

Genaidneeka rotās.

Pragā walbija leels ustraukums un ņajuņšhana.

Wiņi bija zerejuņchi, ka ņlawenās pilņehtas muhru preefšhā tiņņhot pruhšhu karala ņpehšs ņalaušis, bet nu bija notizis pawiņam otradi.

Pilsehtas eelas bij pahrpilditas no laudim, bet ari leelgabaleem, pulweru rateem, nestawam, sliimneeku rateem un kur nu wehl tee eewainotee, kuri rokas pazehluſchi luhdsās peh3 ahrstu palihdsības, jeb ari peh3 kahda malzina auksta uhdēna, tomehr teem newareja azumirkli nekahdu palihdsību pašueegt.

Gan ahrsti ūtrahdaja drudſcha ahrumā, bet darbs bija milſigi leels, ka waretu ar to kà nekà tikt galā.

Preekſch kahda stalta nama, Zeltnera eelā, ūtahweja kahdas behres, kuras bija pahrklahtas ar baltu palagu, un ūem kura guleja kahda ūkaiſta ūeewa, no kuras bija jadomā, ka ta buhtu miruſi.

Bet wina bija dſihwa, lai gan eegrimuſi dſihkā giſboni, un neſinaja nebuht, kaš ap winas noteek.

Un ūchi mironim lihdsīgā ūeewa bija laupitaja Antona Leichtweiſa karſti miſkotā laulata draudſene.

Regehlis, kaš wina ūawam wihram bija nolaupijis, ūtahweja tai blakus.

Winſch peegahja pee greſnā nama durwim un ūwanija.

Tikai peh3 laba laika atdarijās iſrotatās durwis, kuras nu parahbijās kahda weza, nejauka ūeeweete.

„Ko taš lai noſihmē?“ wina ūkarbu balſi jautaja. „Zuhs taſſchu neſuhtijāt muſſu namā kahdu nekahdu eewainotu? Taš newar nekahdā ūinā notikt, jo ūchis nams ir jau tā kà tā preekſch mums par maſu. Ja gan, graſ Batianij, leekat neſt behres taſlaki.“

Graſs Sandors nelikās ūchos wahrduš ne dſirdot, bet pawehleja neſajeem behres neſt namā eekſchā, kaš ari notika, un aiſſlehdſa, patš ūawu roku, nama durwis zeet.

„Kur atrodās ūignora?“ winſch ūingru balſi jautaja.

„Wina ir augſchā, ūawās telpās,“ nejaukā wezene atbiſdeja.

„Waj wina jau ūina, kà kauja beiguſees?“

„Ne, eš neuſdroſchinajos lihds ūchim winai to paſazit. Ai, wina paliks waj ahrprahtiga, kaš dabuš ūinat, ka pruhschu karalis uſwarejis,“ wezene atteiza.

Graſs Sandors noleezās pee behrem, ūakampa ar wiſu palagu Lori un uſneſa to pa weenam trepem augſchā, eeneſa to kahdā iſtabā un nolika lehnām uſ kahda miſkſtu atſweltui.

Tad winſch peegahja pee kahdām durwim, pee kurem taš peedaufija.

Maigi şoli bija bşirdami, durvis atwehràs un preekşch grafa štahweja štaistà italeete, Adelina Barberina.

Winas azis bija manams ustraufums un nemeeriba.

„Graš Batianij,“ wina trihzoşchu balşġ šazija, „juhs šche? — „Ah, nu es šinu wişu, — kauja ir paşaudeta, mehş eşam šisti, un pruhşchu ašinskahrigais warmahka ir uşwarejis!“

„Ja gan, signora,“ grafs Sandors šazija, „naw noleedsjams, ka mehş nebuhtum no pruhşchu karala uşwareti, lai gan ari mehş turejamees ša laumas, ša waroni.“

„Şafauti!“ — Adelina nelabu balşġ eebrehzàs, „un šcho behdu wehsti juhs işrunajat tiš weenalbşigi? — Nu, mana mişlà šeisareene, Marija Teresġja, ir daudş ko paşaudejusi! Bet pruhşchi eenehma ari Pragu?“

„Ne, pruhşchi šahw preekşch Pragas,“ grafs Sandors atteiza.

„Şcho šwehto pişķehtu wini nekad neeenems, — neeenems, kamehr es ween bşihwoşchu!“ Adelina apgalwoja. Bet muşsu generali ir gķehwuki; wineem truhşġt energijas; par peemehru, ja es waditu beidsjamo, tad wina nebuhtu nemuşşcham paşaudeta!“

„Ah, signora, juhs apwainojat mani!“ Sandors paduşmigu balşġ eeşaujàs. „Gezelat mani par Pragas zeetokşchna komandantu, es šwehreju jums, ka lişķhos šem wina drupeem apraktees, jo es to dariu leelas algas behġ, un šchi alga ir juhsu mişlestiba, signora, — juhsu padoşchanàs man. Ja, Adelina, es mişlu juhs beş mehra, kamehr juhs redşēju Berlinē, kamehr Maķansġs šlepen pee jums mani eeweda. No šchi azumirkla es eeniştu pruhşchu karali.“

Adelina, es peederu jums, es eşmu juhsu wehrģs, es eşmu juhsu rihtş, un es nedoşķhos meerà, kamehr nebuşşchu šinamo karali pagalam noşġtis! Un nu šakat man, Adelina Barberina, kad es nu buşşchu to wişu padariġis, waj tad buşfat maneja, — waj tad juhs palġķat man par šewu, — par grafeene Batianiju?“

Adelina šatwehra Sandora roku un weşsu balşġ teiza:

„Es peedereşchu tam, kaş lepno pruhşchu karali paşemo un to noleek pee Marijas Teresġjas kaşjam. Ja juhs, graš Batianij, to işpildat, tad es šwehreju, ka buşşchu juşķeja.“

Un tà ša juhs man eşat šwehrejuşchi, liķtees šewi apraktees šem zeetokşchna drupeem, tad es jums paşaku, ka pat wehl šchodeen juhs tiķfat eezelti par Pragas zeetokşchna komandantu.“

„Bateizos, signora, par juhšu laipnajeem wahrdeem, kuzi dara mani bešgaligi laimigu, tā weenā, kā otrā šinā.

Bet nu man ir wehl kahds luhgums, signora. Es esmu šaguhstijis kautika beigās kahdu ņewu, kuru gribu nodot juhšu šinā, kamehr neesmu zitu kahdu weetu peeksch tahs šadabujis. Wina ir laupitaja Antona Leichtweisa, mihtakā, kuru es mehlos nodot juhšu droschajās rokās. Wina ir gan tagad šlima, bet es gahdaschu par ahrstu un ņuhstichu to ņchurpu.“

„Un kad wina buhs wešela, kas tad ar winaš notiks?“ Abelina waizaja.

„Gan tad redņesim, kas darams“ Sandors paehrnotu balši teiza.

„Waj wina ir ņkaišta?“

„Nesinu, kā wina jums patiks.“

„Es gribetu winaš redņet.“

„Luhdsu, tad nahkat man lihdsi,“ grafs Sandors ņazija.

Un wini gahja.

Grafs pazehla palagu uš augšchu; bet Barberina pahrssteigta eesauzās:

„Ai zik wina ņkaišta! Graf, wislabakais priuzis war to prezet! — Bet waj ta ari ir no augstas kahrtas?“

„Ja, ņchi laupitaja Leichtweisa ņewa bija ņawā laikā apbalmwota daudņ peeluhdsjeem, starp kureem ari es atrados. Es tik ar winaš ņaderinats, ari ņalaulats, bet tad — tad — wina iņbehdsja no ņawa bruhtes kambara un palika par minatā laupitaja ņewu lihdsi ņchai paņchai deenai. Bet winaš wahrds ir Lore fon Bergen. — Ai, signora, kaut jel juhs ņinatut, kā es ņinamo laupitaju eenihstu; winašch bija, ir un paliks ari nahkotnē mans nahwigakais eenaidneeks!“

Batianijs nepamanija nebuht, ka beidsamos wahrduš iņrunadams winašch bija padarijis leelu kluhdu, jo Abelina ņawadeem, pat nizinoņcheem ņmaideem ņazija:

„Šadomā gan, kuresch mirstigais gan neekahrotu ņcho ņkaišto Lori fon Bergen apņampt un to ņpeest pee kruhtim?“

„Bet es tik peewilts, peekrahpts, nodots, apmehdits, jo kad es bruhtes ņchidrautu pazehlu, tad ņem ta neatradās wis mana peelaulatā Lore fon Bergen, bet winaš apņalpotaja!“

Abelina pašmehjās atkal, pee tam teikdama:

„Nu es sinu, kapehž juhs Leichtweiss̄ tã eenihstat, un kapehž juhs garwilejat, ka wina ſewa, ſkaiſtã Lore, kriuſi juſu rokãs. Bet waj juhs winas wehl arweenu mihlejat?“

„Ne, ne, — ſignora, es tagad mihlu tikai juhs. Un juhs eſat gudra un prahtiga ſewa, tapež zeru, ka juhs nebuſhat greiſſirdiga uſ ſcho zeetumneezi, kura juhsu namã atrodãs.“

„Greiſſirdiga?“ italeete ſmehjãs, „graf Batianij, tas tit war greiſſirdigs buht, kaſ mihto, un es jums wehl nemaſ neeſmu ſazijufi, ka es juhs mihlu.“

„Un tomehr juhs man ſazijãt, ka juhs, ſem ſewiſchkeem noſazijumeem, gribot buht mana.“

„To es ſaziju, un tureſchu ari ſawu wahrdu, bet papreeſchu glahbjat Auiſtriju, un Adolina Barberina buhs juhſeja uſ wiſeem laiteem.“

„Schini azumirklẽ Lore druſzia eerunajãs un maſ ſãhrtums parahbijãs uſ winas waigeem.“

„Kluſu, graf,“ Adolina eeſauzãs, „wina guk, wina ſapno, — wina fantaſeere, paſlauſimees jel, to winas dwehſele redj.“

„Wai, zit nejauks ſapnis,“ Loreſ luhpas murminaja, „eſmu wina warã, winſch mani tura ſawãs rokãs, — ogmelnais ehriſelis bodãs uſ preeſchu, — Leichtweiss̄, Leichtweiss̄, nahž palihgã, palihgã, — glahbj mani no ſchi welna zilweka ahbã, un kureſch ſauzãs ſewi par grafu Batianiju!“

„Nu, graf,“ melnmatainã italeete ſazija, „tagad eſmu ſkaidribã, ka Lore ſon Bergen juhs eenihſt no ſirds pamateem; bet waj juhs winas mihlat, to gan neſinu.“

Tagad Lore uſmodãs un eebrežãs.

Tagad wina ſinaja, ka nejaukais ſapnis ir dſihwa iſteniba, un ka wina eſot pateeſi no grafa Sandora nolaupita.

„Ejat tagad, graf,“ Adolina teiza, „zitadi nelainigã ſewa waretu paſaudet prahtu. Es winas apmeerinaſchu, turklaht es juhs luhdju, paſinojeet wiſeem generaleem, lai tee ſchowakar ſapulzejãs manã namã uſ konferenzi. Protams, ka ari jums paſcheem jabuht ſche.“

Italeete pawadija grafu lihbj durwim, un tad aiſſlehdja uſmanigi durwis un aiſgahjã pee atſweltsnes atpaſal.

Nelainigã guleja kã miruſi un aſaras riteja lehnã pahr winas waigeem.

„Lore son Bergen,“ Abelina klužu balši šazija, „usklaujatees ko es jums šafu. Džibat, juhs šahwat sem manas apšardšibas un tas, kas juhs nolaupija juhšu wihram, neko newarēs padarit jums šauna.“

„Ak, madama,“ Lore eefauzās, „kad juhs sinatu, zif neijmehrojamas šahpes zeešču, tad juhs pateesi par mani apšchelotos un šuhritu mani atpakaļ pee šawa wihra. Laujat man aiseet un ušmeklēt šawu wihru.“

„To es jums newaru atkaut, jo tif ilgi, kamehr Praga top aplenkta, jums japaleef pee manis, un tif ilgi, kamehr juhs buhšat manā namā, grafs Batianijs nedrihštēs juhs nekahdejadi aiskahrt.“

Un tā nu Lorei bija japaleef meerā, waj gribeja jeb negribeja.

Abelina eerahbija nu tai gresnu ištabu, kurā atradās ari loti škaišta mihštā gulta, kurā nogurušē Lore son Bergen drihš ween eemiga, kamehr winaš gars kawejās pee šawa wihra, laupitaja Leichtweiša.

Drihš pehž tam eenahža atkal Abelina Barberina un paškatijās meerigu prahtu uš gulošcho šewu murminadama:

— „Šči šewu nu peeder man, — ešmu mantojuši winaš uštizibu.“

Duši, duši, škaištā Lore son Bergen! Tu nekad wairš neredšesi šawu wihru Leichtweiši.“

52. nodaļa.

Kaujas lauka hijenes.

Pragas kaujas lauks bija wairaf juhšiču garčh un plats, tomehr wiszaur apšegts no lihšeem un eewainoteem.

Weidsot pahrkahjās naktš pahr to, un apšedša to sem šaweem melnajeem špahrneem.

Labi taški no zeetofčhna muhreem dedša pruhsču šarguguni, kuri pehž rindas nemot, iškatišās šā uguniga posta ap šlaweno pilšehtu Pragu.

Tur, kur hujari ar krateem un pandureem bija zihnijušchees, tur, kur nahwe bija tif warenu plāju turejuši, tur redšam wehl tagad jauno hujaru gulam, jeb labaki šafot Gundu, Somenkampa meitu, un winaš lihšjās uš zešeem gulošcho, šenako preešteri, tagadejo laupitaju, Bruno.

Bruno pceda mihtoto meittau arweenu wairaf sew flaht, gribe-
dams to pasargat pret naktis aufstumu. Wina azis raudsijās arweenu
uj fkaisto radijumu, kura dsihwiba stahweja kà mata galà.

Tomehr wina azis pazehlās reiju reijem ari uj augšchu uj swaig-
schuaino debesi, kamehr wina luhpas murminaja :

„Schehligais, es esmu grehtojis un šmagi noseedsees, es sinu,
ka esmu pahrfahpis tawus hauschlus, ari esmu šawu šwehrestibu laufis
un esmu tewi atstahjis un palizis par laupitaju, tomehr, tomehr paklausī
manu luhgumu un usturi šchis jaunawas dsihwibu. Suhti šawu engeli,
lai winšch leet uj winaš wahiti šawu dšeedinadamo roku, un ja Tu
paklausīfi manu luhgumu, tad es apšolos atstahht laupitaju dsihwi un
gribu eet tahlu, tahlu projam no šchejeenes, eet pee tumšchajeem paga-
neem un pasludināt wineem Tarwu šwehto ewangelijumu, — turflaht
es Tewi teišchu un flaweschu weenmehr un alashin par to, ka tu Gundu
esi glahbis.“

Leelas asaru lahjes riteja pahr wina waigeem.

Un tad atkal winšch fkatijās tumšchajā nakti eefšchā, waj neerau-
dsitu kahdu dsihwu dwehšeli, kas tam palihdsetu aishghdat Gundu
projam droščhā weetā, bet wiš palika klus, wiš, wiš — kà leelā, mil-
sigā kapsehtā.

Tatschu beidsot winšch eeraudšija diwus wihrus nahkam pahr
kaujas lautu, kuri nesa uj nestawam kahdu jaunu, bahlu wihru.

Un wini nahza arweenu tuwaki un tuwaki un fkatijās usmanigi
wisapfahrt, kamehr Bruno nebija eesauzees :

„Sigrift, Korbek! Deewa dehl, šafat man jel, no kureenes juhs
nahkat un ko juhs tur nesat.“

„Mehs nesam šawu wiršneeku,“ Korbeks atbildeja, „nesam
ltonu Leichtweifi.“

„Schehligais Deewš, tà tad winšch miris?“

„Wehl ne, lai gan leelgabalu rati pahr to ir gahjušchi, bet wina
elās šahpes par šawu nolaupto Lori padara to nespehzigu,“ Sigrifts
bildeja.

Un uj kureeni juhs winau grihat nest?“

„Uf kahdu droščhu weetu, uj kahdu semneeku mahju, waj ari kur
ginorbeks pašaidroja.“

„Mani brahši, nemat ari manu Gundu šihdš!“ Bruno

Un
rofc

„To mehš newaram; šahis nestawas ir šauras un neezigas, war drihs ween sem smagatas nastas saluhst, un kas war sinat, waj tawa jaunà draudjene war šahdu nešhanu išturèt,“ Sigrists atbildeja. Tomehr wini palika stahwot un nolika nestawas semè.

Sigrists noleežās pee Gundas semè un pahrmekleja wahti, kamehr Bruno gaidija ar leelu nepazeetibu, bet ari ar bailēm uš Sigrista špreedumu.

Beidsot winsch ušžehlās un nopeetnu balši šazija:

„Tawa jaunà draudjene ir loti nopeetni eewainota un ašinis šastrehjuščas uš eekšchu; tomehr naw wehl teifts, ka wina nebuhtu glabjama, ja waretum wahti peenahzigi aptopt un šaseet.“

Un nu tika nošpreešts, Leichweisu atstaht pee Gundas sem Bruno ušraudšibas, kamehr Korbekš un Sigrists eeschoš ušdabut kahdus ratus, ar kureem waretu aišwest šlimneezi un šlimneeku projam uš kahdu pašpahrni, kur toš waretu peenahzigi aptopt.

Bet pirms tee aišgahja, Korbekš jautaja:

„Bruno, waj tawa biše ir lahdeta, efi ušmanigs, jo es tizu, ka drihs parahdisees lihku laupitaji, šaukti par kaujas lauka hijenem.

„Ejat bej ruhpem,“ Bruno atbildeja, „turešchu azis walà un gaidišchu ar ilgošchanos uš jums.“

Korbekš un Sigrists aišgahja.

Šhini azumirkli atškanēja ij Gundas mutes lehus, wahjšch eesaužens.

Bruno nodrebeja aiš preeka.

„Gunda, mana Gunda, runà, runà jel kahdu wahrđinu! Gunda, waj tu wari dširdèt! Ai, Gunda, es luhdšos, runà jel un pašafi man, waj tu mani wehl pašihsti, mani, šawu mihlako, šawu Bruno?“

Bet pahr jaunawas luhpam gahja:

„Zeeniba, ir laiks želtees! — Pulštiens šwana! — Luhgš Deewu! — Efi ar šawu šehlasibibu mums klaht, Marija! — Palihdš, es negrehtoju! — Palihdš —“

Un nu wina apfluša.

Par brihtiau wina atkal eesaužās:

„Uhdeni! — Tikai ween pileenu uhdena! Es šadegšchu, šruhtis plošās leesmas! — Uhdeni! — Uhdeni — — —!“ hl ta=

Šaunais laupitajs nesinaja ko darit, ko eesahkt! Ašini meitu, bet uhdens nekur! upitaju,

Un Gunda luhdžās atkal:

„Mihfais, labais zilveks! — Neši man jel ween pašču pileenu uhdena! — Saki man, waj tu eši Kurts? Kurts Redewizs, es mihlu terwi! — Ne, ne, — tu neesi wis eewainots, — tu eši waronis! — Famehr es terwi pašihstu, — es sinu, kas ir mihleštiba! Saldaizs Kurt! — dahwini man weenu weenigu pileenu uhdena!“

Bruno šastinga.

„No ka runaja Gunda, ja ne no jaunā ofizeera, kura dehl wina gahjās nahwē. — Wai Deewin, wai Deewin! Kas nu buhs, kas nu lai noteek ar nabaga Bruno širdi?!”

„Uhdeni! — Uhdeni!“ — Gunda atkal luhšjās.

Un Bruno, lai gan šatreekts lihšj dwehjeles pamateem, tōmehr šarehmees, gahja meklēt uhdeni, ar ko nelaimīgās jaunawās širdi špiršsināt, širdi, kura nepeedereja wairs winam, bet kahdam žitam, kahdam mums jau pašihstamam ulanu ofizeerim, šon Redewizam.

Un winšch gahja štarp lihšeem un eewainoteem mekledeems kahdu pudeli ar uhdeni.

Un tahtaki un tahtaki winšch gahja, famehr beidsot winšch eeraudšija kahda nomirušcha karewa rokā pudeli, gandrihš wehl pilnu ar wihnu.

Un famehr Bruno par atrašto šchidrumu preezajās, tīfmehr Gundai bija jaižeešch leelas bailes, jo netahli no tahs weetas, kur wina guleja, wina eeraudšija trihs tumšchus tehslus, weenu šeeweeti un diwus wihreešchus. Seewa un wihrs ištikās buht jemneeki, bet trefchais ištatižās wairak pehž ištigana, kura azis twehloja negantiba un leela wantās kahriba.

Gunda nodrebeja šcho breešmoni uštatatot.

Šchee tehli nebija nefas žits, kà tà šauktee lihku šlaupitaji, jeb žas lauka hijenes.

Un Gunda redseja, ka wini peelihda klahht kahdam eewainotam štram, uš kura pirksta atradās selta gredešens ar briljanteem, un kuru wa, breešmone, eeraudšijuši eesauzās:

„Wenzel, taiši maišu wakā, luhht, tà, — šche tew gredešens ar pirkštu, — tà tà — atkal kahds mašuminišch; bet redši, tam, kam uta kreisā kahja, — tam leekās buht klahht nauda, žitadi tas ginatu ar labo kahju behgt. — Wenzel Nemez, nem šawu wahli hš winam par pakauši, ka lai wišas šmadšenes šchihš!“ —

Un Wenzels nelikās wis diwas reišes šazitees, bet wahli šakampis rofam, iwehla nabaga hšjarim tà par galwu, ka ta šadrupa kà ola.

Bezene nu pahrmefleja nofistā keščas, pee kam wina iswilla neleelu naudas mafu.

„Luhf šche, waj es neteizu, ka šchee hufaru kundfini mehtajas apfahrt ar naudu kà ar mahleem! — Paga, paga, zif tad te nu — — —“

Tahlat wina netifa, jo iščigans iřrahwa tai naudas mafu iř rofam, řazidams:

„Nauda jabala weenliħdřigàs dalàs, tapeħz wina tuhlin jaiřřfaita!“

Un wiařch řkaitija un řkaitija un tur nebija ne wairaf ne majaf, ka tikai diwi gulřchi un řeptini kreizeri, — un par řcho neezigo řumnu řchee nezilwefi nobeidřa zilwefka dřihwibu!

Bet wezene keřkřfiteja attal:

„Draugi, redřat, redřat, tur gul řahds jauns hufars, leekàs buħt pruhřis, — eefim, paraudřifim, kà ar to řahw.“

Gunda eebrehřzàs, jo řchee wahrđi řihmejàs uř winaš.

„Ah, weħl dřihwš!“ wezene eefauzàs. „Nu nefas, behrnin, dřiřř tew řlahřees labafi; mehš pagahdařim tew labafu nařřmahju, nefš řche uř řaujas laufa, tur tu wareři meerigi duřet.“

Un nu wina aplifa řawuř reřnos pirkřtus ap Gundas řaklu eefaufdamàs:

„Rigo, nahz un greeři puřchu řchi deħlina riħkliti, — nu, ka tu tik ilgi řawejees? — řas tew řaiřch?“

„Tuhlin, tuhlin,“ Rigo atbilbeja, nafiš noķepejees ar ařnim un aptinees ar mateem un bařřidu řpalwam. Tà, nu buħš tiħř!“

„Apřcheřlojatees,“ Gunda luhđřàs, „nemat manu naudu, bet atřahjat mani dřihwu, — ai, — es gribu weħl —“

„Iř labi, iř labi, mana řiřřnina, dřiřř buħři tehwa mahjàs, řar wiřeem řlahjotees řoti labi! — Nu, Rigo, nahz nu, — redři, eš jau pagreeřu řalwu uř weenu puři, lai tu waretu labafi řrahđat.“

Bet řhini pařchà azumirkři norihbeja řchahweens un wezeres řalwa řařchkihda kà řapuwis aħbols.

Gundas řaklis nu bija řwabads un ta wareja eelřpot attal řaiu.

„Rolahdetee negeħli,“ řahda bałř řauza, „pee řartawam ar řums! — Pařani, liħku-laupitaji, řaujas laufa hiřenes, řargaitees, Leichtweifřis, lai gan pařs řamihđits, eefpeħj weħl juħš raidit uř eli, řura řums weħl par labu!“

Rigojam iřkrita nafiš iř rořas. Leichtweifřa wahrđs eepuħta winaam řahđas bailes, ka wiařch eefahřa tuhlin behřt, řemneeku Wenzeli Nemezi řew liħđři řaudams, eefaufdamees:

„Projam, — projam no ſchejeenes! Ar Antonu Leichtweifi mehš newaram mehrotees!“

Un nu wini eefahka ſtreet projam.

Bet wineem dewàs preti Bruno, un biſi rokà turedams kleebsa:

„Stahwat, jeb eš juhs noſchauſchu uj weetas!“

„Doſimees pa labai!“ Rigo eefauzàs.

„Stahwat!“ kahda zita balšs ſauza.

Un trihs jahtneeſi aiſkrustoja wineem zetu.

Wini palika ſtahwot un trihzeja kà apſchu lapas, kamehr uj winu kruhtim nolaidàs garu ſobeku afee gali.

„Leitinanta lungs,“ kahda dſila balšs waizaja, „kas ar ſcheem jadara? — Pawehlat toš tuhlin noſchaut!“

„Ne, ſaſeenat teem rokàs uj muguras, un tad peeſeenat toš pee rateem, kuri tur apſtahjàs. Pat ſchodeen wini dabuš ſawu ſpreedumu. Bruhſchi ar lihku aplaupitajeem nejoko; wini dabuš breehmigu ſodu.“

„Galo!“ Sigriſtš eefauzàs, „redjat, ſemneekš aiſſweeda nupat kahdu maiſu projam! — Paſtatijimees, kas tajà atrodàs?“

Winiſch attaiſija ar weena no leitinanta Nedewiza pawadona palihdſibu leelo maiſu un nu tee ar ſchauſchalam eeraudſija laupitàs leetas: pirkſtus ar ſelta grebſeneem, keſchàs pulkſteus, kehdes, naudas mafus, gan leelus, gan mafus, gan wezus, gan jaunus.

„Zuhſu liktens ir apſeegeletš!“ ſon Nedewizš eefauzàs. „Bet kur atrodàs gruhti eewainotais jaunais huſars? Kur ir Gunda? — Gunda! Gunda! — kur tu eſi? — Eš eſmu ſche, — eš Kurtš ſon Nedewizš!“

Un nu atſkaneja paklušs eefauzeens, kà atbilde.

Jaunais ofizeers nokrita pee Gundas jemê.

Winiſch ſatwehra Gundas galwu un nogulbinaja to pee ſawàm kruhtim, ſchehlu balſi ſazidams:

„At tu, manš nabaga kamerads! Manis labà tu mirſti!“

„Ja gan, par tewi, — par tewi!“ Gunda kluſu balſi atbildeja.

„Ne, ne, — tu nemirſi wiš, Gunda, bet dſihwoſi, jo tagad ir peenahjis laiks, kuzà waram ſaweenotees uj wiſu muhſchu. Gunda, mana Gunda, tagad ſtarp mums naw wairš nekahda noſlehpuma; tagad tu peederi man un eš tew. Bet nu ſafi, mana dahrgà Gunda, ka tu mani mihli!“

Un Gunda ar kuſtinatu balſi atbildeja:

„Ja, Kurt, eš peederu tew!“

Sahpiga eesteneschanäs atskaneja. Wina nahja ij Bruno mutes. Saunais wihrs bija wišu dsirdejis, ko ņchee abi runaja.

Wiaņch lihdsinajās mironim. Beigts un isgaiņis bija wina miheleņtibas jaukais, ņaldais ņapnis. Welta zeriba, atstaht laupitaju dsihwi. Gan Gunda dsihwos, bet ne wairs preeņņch wina.

Bruno gahja pahr kaujas lauku kà eereibis.

Pa tam Kuris bija peesauzis ņawus beedrus klaht un nu tika ij ņlimneeku rateem iņnemti daschadi atņpirdsinajumi un paņuegti Gunda un Leichtweiņim.

Zaur ņawa mihtakà klahtbuhtni, Gunda jutàs ņiiprata. Winaņ jaunà daba ņpehja karņtàs ņahpes panest.

Turpreti Leichtweiņis, pehž tam, kad wiaņch wezo ņemineezi bija noņchahwis, bija atkritis atkal atpatak uš jemi un ņteneja un waideja, ka ņchehl metàs ap ņirdi to wišu dsirdot. Loreš wahrdu wiaņch iņņauza waj ņintu reiņes, ņazidams:

„Lorite, Lorite, mana dahrgà Lorite, nahž jel ņchurpu, nahž, — nahž! — Behdņi projam, — behdņi projam, no ņchi welna, negehka, kas ņewi ņauzàs par graņu Sandoru ņon Batianiju! — Nolahdets ņuns, — nolahdets blehdis!“

Gunda un Leichtweiņis tika eelikti ņlimneeku ratos un aijweņti uš pruhņchu lehgerei, tàpat ari abi noņeedņneeki, Rigo un Wenzels Nemeziš, ņaņeetàm roņam uš muguràs.

Sigrifts un Korbekš gribeja patlaban meņtees ņirgeem mugurà, kad wini pamanija, ka Bruno truhtņtot. Wini ņauza to pee wahrda, bet nedabuja nekahdas atbildes.

Beidsot wini eeraudņija kahdu wihru gulam jemè un raudam karņtas ņchehluma aņaras. Un taš bija Bruno.

Wini ušzehla to no jemes augņchà un taš likàs ņewi aijweņtees projam, kà buhtu maņš behrns.

Wina ņirds luhņa aij leeleeem ņchehlumeem par Gundu, kuru taš tik karņti mihtoja, bet kura nu mihtoja zitu. Likten, ai likten, kas gan iņdibinàs tawus noņlehpumus?

„To es domaju gan,“ tšhigans atbildeja. „Winfch daritu wifu, lai waretu mani ispestit ij nepatihkamajam lamatam; jo es reis wimu ispestiju no leelam nepatihšanam un breesmam.“

„Labi,“ Sigrists peemetinaja, „es pahrlifschu scho raibo, dihwaitu apstahkli, pahrdomaschu ari, ka gan waretum padot tawam kungam par tawu nelaimi fiuu?“

„Nu, waj newaretum eemest kahdu papihra gabalu zeetofni?“
Korbeks eejautajas.

„Zitadi ne, ka ar kahdu bulti eeschaut,“ Sigrists paslaidroja. „Doku un bulti waram paschi ustaisit, naw nemaj jaet aijnemtees pee fenajeem greekeem, un tad pahrschaut to pahri pahr zeetofschua muhri, gan tad grafs Sandors Batianijs to dabus sawas rokas.“

„Ta ees, ta ees,“ Korbeks eesauzas. „Un es nemaj neschaubos, ka wina kungs nemehginas to glahbt.“

Rigo palika arweenu prezigaks.

Wanam palika daudi, daudi labaki ap duhschu.

Un pehz weenas stundas wini eebrauza pruhshu lehgeri.

Leichtweifis un Gunda tika tuhlik eenesti kahda deegan glihta baraka un nolikti gultas bet guhsteki noswesti pee kahda ugunskura semē, un nu wineem tika šašetas ari kahjas.

Kara-teeša netika nemaj šašauka, bet generalis nospreeda weens patš wineem šodu.

Rošedsneeki tika eewesti wina telši un winšch pasludinaja šawu špreedumu, šazidams:

„Šuhs ešat abi noteešati uš nahwi zaur pakahrschamu. Tew, Wenzel Nemez, tiks papreešchu nozirštas abas rokas un tew, Rigo, ijbedšinatās aziš. Šo stahw rakštitš: Uzi pret azi, šobu pret šobu un firbi pret firbi, ta šata uš ju ms juhsu Deewš.“

Wenzels špreedumu dširdejis, breesmigi eebrehžas un metas generalim pee kahjam; bet tas nogreesšas šahnus no abeem lihku-aplaupitajeem nošt, un pamahja ar roku, ka tee ašwedami projam.

Wini nu tika išgruhsiti ar šlinšchu resgaleem ij telts ahrd, ašwesti atkal pee šinamā ugunskura un tur noswesti, ka pelu maiši šemē.“

Bet Korbeks un Sigrists rihkojās naigi ween; wini pagatawoja loku un bulti, gribedami išdarit šawu nodomu un mehginat Rigo glahbt pret šewišchu pretbarijumu no grafa Batianija pušes.

Kad tas bija padarīts, tad Sigrists panehma kahdu pabeesu papihra lapu, tinti un spalvu un rakstija us to šekoščas rindinas:

„Graf Baticonij! Zuhš ešat Lori fon Bergen nolaupijusch, kuru Zuhš turat wangibâ. Kahds laimigs atgadijeens eelita muhsu rokâs Zuhšu ustizamo kalpu, Rigo, kusch aplaupija miruschos un eewainotos kareiwjus us kaujas lauka un kusch nu, pehz tam, kad tam tiks isbedsinatas azis, ar šaules uslehschanu tiks pakahrts.

Tomehr komandejoščais generalis ir meerâ, šcho negehligo lihku-aplaupitaju jums isdot dšihwu un nekabojatu, ja Zuhš Lori fon Bergen atdodat.

Rigo zere zeešchi, ka Zuhš netauschot winam moku pilno nahwi zeešt un šagaida no Zums preezigu wehsti.

Pahrleekat labi, graf, un darat, kâ winsch wehlejšâs, zitabi Leichtweišis breešmigi Zums atreebšees, jo winsch wehl ir dšihws un atrodâs starp labeem zilwekeem un draugeem.

Tâ tad isšchkirat ahtri šchhs leetas, un nekawejatees, — laiks nezeešch!

Kad Sigrists šcho wehstuli bija pabeidšis rakstīt, winsch šalozija to un peešehja pee šchaujamâs bults kahta, un tad ar Korbeku aišgahja us kahdu pakalnu, Pragâs zeetochšna tuwumâ.

Mehnešis apgaišmoja wišu apgabalu, kâ ari eelentâs pilšehtas muhrus, namus un tornus.

„Schauji tu, Korbek,“ Sigrists šazija, „tu jau eši wezs medineeks un tawa roka buhs stingraka un spehzigata nekâ manežâ.“

Korbeks panehma loku un bulti, un šawilka spehzigu roku šchnori.

„Nu tad, Deewa wahrâ,“ winsch eesaufdamee palaida wakâ šawilkto šchnori un bulte pahrskrehja zeetochšna muhreem pahri, — protams lihbj ar sinamo wehstuli.

„Tagad ešam darijusch wišu, kas muhsu spehkâ stahw,“ Sigrists paskaidroja. „Barbuht, ka muhsu puhlini nepaliks beš šetnem un mehš isglahbšim Lori no negantneeka nageem. Es wehlos ka muhsu Leichtweišis atdabutu šawu karsti mihloto Lori atpakal; jo ta ir wina dšihwiba, wina preeks un eekšhejšais šaturš.“

Abi laupitaji nu eegahja šlimueeku barakâ, un nosehdâs pee Leichtweiša gultas.

Ari Otto Resike bija šche eeradees.

Ari Elisabethes netruhka.

Ne jaldati, ne ari zits kahds nesinaja, ka šchis pulzinšch fastahw
 is dihwayneem laupitajeem; bet gan domaja, ka winšch fastahwot ij
 godigeem familijas lozefkeem; tapeh3 wineem bija atlauta pilniga
 brihwa kustiba.

Leichtweija ahrišs bija wezs, firms wihrs, kura sinajchanā stah-
 weja ari Gunda.

Winšch ari, protams, atrada, ka Gunda ir ņeeuwešchu dšimuma
 husars, bet u3 leitinanta luhgumu winšch tureja tihru muti.

Pa tam tifa ņagatawota abu lihku-aplaupitaju noteesajchua, un
 wini, tas ir abi noņeedšneeki, redseja pašchu azim, ka kartawas tifa
 uszeltas winu pakahršchanai.

Regimentes kalejs peewilka pee tahm ņawu u3 rateem eerihkoto
 ņmehbi klahst un pirms ņaule usleh3a, ņahka ehji kurinat.

Regimentes meesneeks peewilka pee tahm ņawu gataškapajamo
 bluki klahst, kura winšch eegirta leelu, a3u zirwi.

Kad Wenzls Nemezs to wišu redseja, tad winšch eesahka gaudot
 un peh3 ņawas wihses luhgt Deemu; bet Rigo to apšauza, ņagidams:

„Turi muti, bailiga bahba! Ko tu tur muldi no welna un elles.
 Kas miris, ir miris, un tam naw wairs ne ar weenu nekahdas dari-
 ņchanas, ka tikai ar tahrpeem, kwei krint wina meesas. Maus ņungs
 daudšreis ņazija: dšihwo un preezajees, tikai u3manees, ka nekrihti tees-
 nešchu rokās; winā pašaulē naw nekahdas teesas.“

„Tu maldees,“ kahda nopeetna, bet mihssta balšs ņazija.

Un kad Rigo pazehla ņawas azis u3 augšchu, tad winšch eerau-
 dšija ņawā tuwumā kahdu preesteri, kura ņeja, lai gau gaišcha, tomehr
 bija nopeetna.

Schim preesterim bija dota atkauja, apmeklet ņimneefus, tos ee-
 preezinat un pašneegt ņwehto wafarehdeenu. Pats karalis tam bija i3-
 rakstijšs atkauju u3 tam. Preesteri wa hrdšs bija Leoni.

Winšch nu mehginaja ari Rigo peedabut pee grehfu i3ņuhdšešcha-
 nas un nošcheloschanas; bet pee ņchi negehla winšch atduhrās ka u3
 meeta, jo Rigo to peesohodams ņazija:

„Ej labak pee mulkeem un neahštees gar mani. Meešmu wis
 mulkis, ka i3stahstičhu ter ņawu3 grehfus. To dara mulki, bet ne es,
 kas gudraks par jums.“

„Tu e3i apzeetinats grehžineeks,“ Leoni tehws ņazija, „tu nemaš
 nepahrleezi, ka tawai dwehšelei japajuhd, ta ņche, ka tur augšchā.“

Braga ir ſchimbriſcham Auſtrijas ſargmuhris; mehs nedrihſtam to nekahdâ ſinâ atdot eenaidneekam.

Breekſch diwi ſtundam eſmu no muhſu augſtgodatas keijareenes dabujuſi wehſtuli, kura teek man paſinots, ka ſeldmarſchals Dauns eſot ar leelu kara ſpehtu zelâ, un kamehr wiſch atnahtot, lai mehs ſaleekot wiſus ſpehtus kopâ, un nekaujot pruhſcheem eenemt Pragu.

Nu tad, mani draugi, es paſkaidroju, ka keijareene nebuhs Pragas aiſſtahwetajos wiſluſees.

Kas uſ mani ſihmejâs, tad paſaku jums wiſeem, ka es gribu labaki ſewi liſt ſem Pragas muhreem apraktees, nekâ to atdot pruhſcheem. Un labaki mehs uſſperam pilſehtu gaiſâ, nekâ atbodam to ſemeſkahrigajam warmahkam, kas ſauzâs ſewi par pruhſchu leelo karali. Ja wajadſigs, tad pati peelikſchu uguni pee pulwera, un tad lai wiſch eet pahr drupeem un lihſeem."

Un nu uſzehlâs wiſi ofizeeri kahjâs un, labo roku pazehluſchi uſ augſchu, ſauza:

"Labaki nahwe, nekâ padoſchanâs!"

Abelina nu nonehma augſchâ aprakſtito ſcherpu no plezeem, ſagreesa to ar ſudrabu ſchekhrem trihſpadſmit gabalos un iſdalija tos klahſteſoſcheem ofizeereem, ſazidama:

"Neſat Auſtrijas krahſas uſ ſawâm kruhtim, un lai winas arweenu atgahdina ſcho nupat no jums nolikto ſwehrestibu.

Kas to nedaris, ir uſſkatams kâ tehwijas un keijareenes nobewejs!"

"Nahwi nobewejam!" ofizeeri brehza.

Un nu Abelina noleeza galwu uſ kruhtim un runaja tâ kâ wairaf pee ſewis:

"Leelâ keijareene, es zihnos tewis labâ, lihbj beidſamam dwaſchas wilzeenam. Wiſu eſmu tewim upurujuſi, tâ wihru, kâ ſawu karſti miſkoto behrnu, — ſawu godu, ſawu paſchzeenibu, tomehr es gribu neſt wehl wairaf upurus, ja tiſai eeſpehju tew nomakſat ſawus paradus un iſnemt ſawas kihlas."

Reweens ofizeers neklauijâs uſ ſcheem wahrdeem, bet wiſi luhkojâs ar apbrihnoſchanu uſ ſkaiſto ſeeru, kura wineem iſliſâs buht kâ Deewa ſuhtne.

Un nu tiſa daſchadi jautajumi pahrrunati, ſewiſchi ari par to, kureſch gan no klahſteſoſcheem ofizeereem buhtu zeenigs un ſpehjiſg, wadit Pragas aiſſtahweſchanu un nemt winas liſteni ſawâs rokâs; jo

lihdščinigais komandants bija nemeen wežs, bet ari pats no ņavas ņvarigās weetas atteizees.

Abelina eegahja ar trihs wežakeem ofizeereem kaħdā ņaħništabā, un kaħ wina ar teem peħž kaħdas puštundas iņnaħža atkal aħrā, tad wiņeem ofizeereem par briħnumu, tiħa liktis preekščā, graņu Sandoru Batianiju eewehlet par Pragas komandantu.

Ofizeeri paņtatijās žihs žitam azis.

Bet Barberinas ažu ņkateeni bija taħdi, kaš wineem eepuħta družin bailes, un grafs Sandors tiħa weenbaņņigi iņwehlets par Pragas komandantu, kuršč nu ujeħlees kaħjās ņazija:

„Pateižos par ņho godu, mani kungi, eš uņnemos uņ ņewi ņho leelo atbildeibu. Žeru, ka Deems buħs ar mums un mums palihdšēs iņpildit muħņu nupat doto ņweħrestibu!“

Šħini azumirkli tiħa peedaņņits pee burwim un kaħds ar puteeem un aņinim aptraipits droguners eenahža eekščā.

„Man tiħa teiktis, ka eš ņhe buħščot atraņt Pragas komandantu,“ ņalbatš ņazija.

„Žuhs ņtaħwat preekšč wina,“ ungarš atbildeja.

Draguners nodewa godu un tad ņazija:

„Eš biju beidsamā kauiā kritiņ eenaidneeku rokās, bet man iņdewās iņmukt, un paħraħpt paħr žetokščna muħreem, lai gan neņkaiņamas lodes ņwilpa man gar auņim. Un nu eš neņu žums ņwarigas weħņtis.“

„Wiħrs runajat,“ ungarš eeņauzās, „ja juħņu weħņtis labas, tad tiħat baĆatigi algoti.“

„Muħņu eenaidneeki gan ir uņwarejuņči,“ draguners atbildeja, „bet ari winam ir ņaħpigi un leeli ņaudejumi, jo leelaiņ generalis Šħwerins ir no lodes traħpits un miris. Eš pats ņawām auņim diŗdeju, kaħ titu gar kaħala telti weņts, kaħali ņaħam:

„Žaur ņho ņaudejumu wiħņt muħņu uņwaras lauri!“ *)

Ofizeeri palika preežigaki un žutās eedroņħinati.

„Taħs ir labas weħņtis un man leetās, ka debesš ņtaħw ar mums draudņibā.“

„Rowehlu žums laimi, graņ Batianij,“ Abelina eeņauzās. „Taš ir labš paņaħtums.“

*) Weħņturigi.

Kad draguners õfirdeja grafa Batianija wahrdu, tad wiensch jautaja :

„Waj man gods, stahwèt grafa Batianija preekschâ?“

„Tas es esmu.“

„Tad man jums kautkas janodod.“ Un pee scheem wahrdeem saldats iswilka ij jahbata leela kahdu bulti ar wehstuli, kura tai bija peeseeta klast, un to ungarim pañneegdams šazija :

„Kad es biju laimigi pahrkahpis pahr zeetofschna muhri un atrados pilsehta, tad šajutu, ka man kautkas, atduhrās pret waigu, no kura nu tezeja drufzin afinis, un kad es apstatijs, tad eeraudsiju šcho eefmu, pee kuras nu redseju papihri, adresešu uš juhsu wahrdu.“

Grafs Sandors panehma papihri un iklasija ahtri jo ahtri sinamās wehstules šaturu, pee kam uš wina šejas laistijās pahrsteigums un brihnumš.

Tad wiensch peegahja Abdelinai tuwafi un klušu balfi šazija :

„Waj Lore šou Bergen ir droščâ weetâ?“

„Droščâ gan,“ Baberina atbildeja.

„Paldees, tas ir wišs, šo gribeju šinat.“

Un nu wiensch peesehdās pee galda un ušmeta uš leela papira gabala nedaudš wahrduš, šalogija to kopâ un aišjeegeeleja to ar šawu wapeni.

„Waj mums ir wehstulu balošchi?“

Tita atbildets, ka ešot gan.

„Labi, šcho wehstuli wajaga balodim tâ peeseet, ka to war labi redset, un tad japalaišch uš pruhšchu lehgera puši walâ. Wehštulê ir runa no mana uštizamâ kalpa, kas nupat kritiš eenaidneeku rotâš.“

Kahds jauns ofizeers ušzehlâš tuhlin no krehšla augščâ un stei-
džâš ijpilbit šawa preekschneeka pawehli.

Bet draguners dabuja no Abdelinas kreetnu naudas dahwanu.

Nu aišgahja ari ziti ofizeeri projam.

„Ejmu turejuši wahrdu un eezehluši juhs, graf Batianij, augstâ weetâ,“ Abdelina šazija, „darat nu juhs šawu peenahšumu, un kad Praga netaps eekemta un pruhšchi ušwareti, tad tajâ pašchâ deenâ buhšchu juhšjeja un juhs warešat pahr mani waldit un riškotees ar mani, kâ ween jums patihšâš.“

Pragas komandats špeeda šawas luhpas uš Abdelinas škaišto rozinu, nowehleja tai labu nakti un tad atstahja nošlehpumaino namu Beltnera eelâ.

Noaklots.

Sauļes pirmee stari apšpihbeja leeloj, plaščo kaujas lautu, kà ari majafas un leelafas ašins straumes, furas iſſtatijàs kà garaš, ſarfanas lentas.

Druhmi un tumšči rihbeja bungas tani nodalà, fur abu noſeedſneeku noteeſaſchanai wjadſeja notift.

Daudi ſaldati bija noſtahditi ap kartawam, kà leezineeki par negehligo lihku aplaupitaju noteeſaſchamu.

Majašas ſmechdes ehji djelšs jau bija nodeguſi balta. Platais zirwis neatradàs wiš wairs eezirſts bluki, bet nolifts uſ ſahneem.

Kahrejs ar ſawem palihgeem ſtahweja pee kartawam un gaidija uſ noſeedſneeku atweſchamu.

Katris ſinaja, kaš tam daramš.

Starp ſkatiſjeem bija ari eeraduſchees Kurts jon Redewižs, Sigriſts, Korbekš un Otto Keſiſe.

Wini bija uſ kašdeem azumirkkeem atſtahjuſchi ſlimneeku baratu.

Bet nu ari nahza behdigà rinda.

Preeſchgalà nahza bungotajs, tad ſeſchi ſaldati ar peelahbetàm bišem ſem kašda kaprata wadibaš.

Nu nahza Wenzelš ar kruſtu rokà, kuru taš uſluhſtoja ar pahrglahſchotàm azim. Bet, lai gan winſch iſſtatijàs baħš un noſkumiš, tomehr wareja nogiſt, ka taš bija ſawam liſtenim padewees.

Wiaam lihdišas ſoloja Deoni tehws, kureſch ij maſaš grahmatas laſija luhgſchanaš.

Tad nahza atkal iſchetri ſaldati, un tad — iſchigans Rigo.

Noſeedſneekkeem bija noņemtas ſaites.

Uſ Rigo ſejaš parahbijàs wehl arweenu gaidiſchana uſ atſwabinachanu, — kartawaš zeriba!

Bungoſchana apkluſa. Noſeedſneeki bija pee mehrka.

Rigo uſſkatiſija ar bailigàm azim kartawaš un zilpu.

Ari Wenzelš noſahra galwu uſ kruſtim.

Winſch nobutiſchoja kruſtu un raudaja ruhgtas aſaraš.

Kahdš wezš majorš atlozija kašdu wezu papiri un nolaiſija wehl reiſi no generala paraſtiito ſpreedumū.

„Soda=iſpilditajš, eš nododu jums abuš noſeedſneekuš. — Darat nu, kà ſpreedumà teifts!“

Rejauts eefleedseens šatrizinaja gaišu.

Rigo šaklupa ūj preekšču, kà ūj behgščanu, bet šaldati tureja šhtikus tam ūj kruhtim.

„Regribu behgt!“ wiašč gaudoja, „gribu tika runat!“

„Noschehlojamais zilweks, kas gan tew wehl to teift?“ majors jautaja. „Runà, bet ihši un ahtri.“

„Man jafata, ka mans kungs, grafs Batianijs, iſmainis mani pret kahdu wangineezi, — luhdsu usgaidit, kamehr atnahks no Pragas ſina! Dodat man wehl weenas ſtundas laifa.“

„Sinu gan, ka tà ir; bet nu jau gaidits deesgan!“ majors ſtingru balši ſazija.

Tad wiašč iſwilkta keſčas pulſteni un teiza:

Dodu abeem noteefateem wehl peežas minutes laifa, peeluhgt Deemu un noſchehlot ſawus grehkus, tad tiks ſpreedums iſpildits.“

Kad ſchis laiks bija aiſtezejis, tad tika wilktas lojes, kuršč pa-preekšču janoteeſa.

Pirmo nummuru iſwilkta Wenzels.

Rigo kruhtis eeſahka zilatees weeglafi.

Atkal peežas minutes eeguhtas, — warbuht nahks glahbščana.

Wenzels tika ſagrahhts no iſchetreem ſaldateem un peewests pee ſinamà bluķa, ūj kura atradàs aſais, platais zirwis.

Saldats, kam wajaſeja iſpildit bendes amatu, un kas pehz amata bija meefneeks, bija atlozjis peedurknes, lihds elkoneem, lai waretu jo labaki iſpildit ſawu neapſkauſchamo ujbewumu.

Meefneeks bija atradis jaunu eetaiſi deht moku papildišchanaš.

Diwas leelas naglas bija ſaweenotas ar kapara drahti, kuras tika eedſihtas fluzi un noſeedsneeks newareja wairs rofas atwilkt at-patai, tapehz ka tahs ſtahweja ſem drahtes kà lamatàs.

Meefneeks nu pazehla aſo zirwi un — breeſmigs eebrehzeens, — tad aſins ſtrahwa, — bet ūj klutšča guleja atzirſtā rofa, — un ta bija labà.

Pehz tam tika ari nozirſta kreiſà.

Kahds kirurgs ſaſehja weegli leelàs wahtis, un nu wiašč tika uſzeltš ūj galdu, kas ſtahweja ſem kartawam, pee kam wina tureja diwi ſaldati, lai nenogahstos ſemē.

Дозволено цензурою. г. Рига, 16 июля 1902 г.

Drukats „Gutenberg“ drukatawā, Rigā, leelajā Minſterejas eelā Nr. 6.

Un nu tifa apmesta zilpa ap faklu, galbs nogrusts nost un Wenzels karajās gaisā, tā šatot, starp debesi un semi.

Un tā nu winsch aismaksaja šavus noseegumus ar nahwi.

Bet Rigo bija gihbschanai tuwu.

Wehl nebija nekahda sina atmakusi no grafa Sandora.

„Tagad janem schis!“ šodu-ispilditajs šajja.

Rigo šametās kopā, tā plehšigs šwehrš, tad ušlehza ahtri atkal kahjās un mehginaja išlauštees šaldatu rindam zauri.

Bet kahda dšelschaina roka atrahwa to atpakal un nosweeda to semē.

Azumirkti šafehja winam rokas un kahjas, un tad ašwilkā to pee majās šmehdes, pee kuras šahweja špehzigš kalejs, kuzsch šmehjās, kad redžeja noseedsneeku peewedam winam.

Rigo gaudoja un steneja, tā kustos kura gals jau klahst.

Tomehr wehl reij winsch atplehta azis plašchi walā un štatijās wisapfahrt, waj kautko neeraudšitu, kas winu glahbtu no moku pilnās nahwes.

Uj reiji winsch breefmigi eebrehzās:

„Balodis, balodis! — Redšat, winsch nes wehštuli! — Glahbschjanu! — glahbschjanu, winsch nes! Mans kungs grib mani glahbt!“

Wisi paštatijās uj augšhu.

Majors pamahja kahdam šaldatam, kuzsch tuhlin panahzās ij rindās laukā.

„Mehrtet — šchaut!“ majors komandeja.

Sibens, — šprahdšeens, — un balodis trahpits nokrita semē.

Rigo nesinaja aij preeka ko darit.

Winsch jau eesahka kaleju peešobot, šajidams:

„Eškrulē nu šew matus ar šawām karštajām dšelsēm, hi tu, — pehž peežām minutem buhšhu brihws, hi, hi, — hi!“

Wehštule tifa balodim nonemta un majors to attaišijis štanu balši lašija:

„Karat tšchiganu! — Es paturu, kas man ir!“

Rigo eebrehzās un lihbsinajās kahdam ahrpratigam.

Sazehlušcheem mateem un atplehštām azim, winsch ištattijās tā patš nelabais. Tomehr winsch brehza:

„Ha, blehdis Batianijs, beštaunigais blehdis, waj tā tu atmaksā manus labos darbus? Waj neliku šawu dšihwibu temis labā kishlā? — Suna kahja, nodewejs, eš nolahdets, eš nolahdets!“

Un wiſch buhtu neſin žif lahdejis, ja kalejs nebuhtu eeſauzees :
„Tagad aiſdedſinaſchu ſawu zigaru! — hui, kà wiſch kuhpès!
Waj dſirdi blehdi!“

To teizis, wiſch eegrubda balto dſelfi tſhiganam azi.

Mejauka ſmaka peepildija gaiſu.

Bet nu wiſch tam iſdedſinaja ari otro azi.

Tſhigans nožihba.

Bet kad no gihbona ujmodàs, tad wiſch wehl arweenu mehginaja iſprukt ſaweem ſargeem.

Aſtoneem wihreem wajaſeja to turèt un weſt ſem kartawam.

Ari winam tifa aplifta žilpa ap kaſlu un wiſch buhtu tàpat, kà wina beedris, karajees ſtarp debefi un ſemi, ja karala adjutants, Armands de Rogers nebuhtu wehja ahtrumà dewees ſchurpu un nebuhtu ſauzis :

„Karalis apſchello nojeedſneekus tiſtakhlu, ka iſnemot moziſchanu, tee atſtakhjami dſihwi,“ pee tam rahdidams karala pawehli.

Rigo nu tifa nozeltš no galda un palaiſts uſ brihwàm kaſjam.

Tſhigans nu iſſteepa ſawas rokaš, breeſmigi brehkdams :

„Noaklots, — noaklots uſ wiſu muhſchu! Ha, ha, — par to man japateziàs graſam Watianijam! Pağaid' ween, negehli, gan tagad eſmu neredſigs, tomehr tu neiſbehgji manai atreebibai.

Aklais tſhigans buhš tawš mehriš wiſu zauru muhſchu, nolahdetais blehdiš!“

Un nu wiſch wiſkàs ſaldata rindam zauri, pee kam kareiwji pagreefàs no ta ar reebjumu uſ otu puſi.

Un nu wiſch gaħja taħlaki un taħlaki, pats neſinadams uſ kureeni taš eet, — ja eedams pa muhſchigu tumſu, muhſchigu nafti, kamehr ſaule apſeltija kalnuš un meſchuš.

55. n. d. a. k.

Friedricha Leela ſpeegš.

Leichtweija ſtiprä, weſeligà daba uſwareja draudoſcho nerwu ſlimibu.

Leelgabalu rati nebija to kehruſchi un ſirgi nebija winam minuſchi wirſu. Tà tad wina lozekli bija pilnigi weſeli un neſadragati.

Cesahfumâ winam wijs notituschais iplikâs kâ gruhts, nesaprotams fapnis, — bet wehlafi tam bija jaatsihst, ka wijs, wijs bija tihra, dsihwa teeschamiba.

Lore bija nolaupita! Schihs domas nospeeda wiau waj lihds pat semei. Wina beedri gan mehginaja to gan schâ, gan tâ preezinat, bet par welti.

Wini tam ari nepaslehpa grafa Sandora leegschanos ijsdot Lori pret Rigo.

„Baldees, mani draugi, par juhfu puhlineem un mihlestibu, us mani un manu pasaudeto Loriti, bet no schihs deenas negribu wairs buht juhfu wirsneeks.“

Laupitaji ustrauzâs.

„Leichtweisi,“ wini eesauzâs, „ko tu runâ? Waj tu gribi muhs atstumt, jewischi schini laikâ, kurâ mehš tew gribam peepalihdsigi buht, atdabut šawu karsti mihloto šewu, šawu dahrgo Lori?“

„Tas wijs labi, mani draugi,“ winšch atbildeja un nolieza šawu flaišto galwu us kruhtim, bet manas domas šaištitas weenigi pee Lores, un eš wairs newaru pahr jums buht tâ nomodâ kâ šenak. Warbuht ka pehz kahdâm deenam jau buhschu miris. Išškiroschaj stundai wajaga nahkt ahtri, Sigrist — Norbet, pat schodeen schkirschos no jums!“

Schini azumirkli peenahza ari Resite, Bruno un Elijabete šcheem trim klah, kuri nu brihnijâs, bet ari behdajâs par Leichtweisa nezeretu, ahtru schkirschanos.

Un nu wiši nostahjâs ap to, šazidami:

„Ja tu muhs atstahfi, tad mehš eestigšim galešâ pasušanâ un postâ un no mums neijnahks nefas zits, kâ weenigi kartawu schelmi. Paleezi pee mums, Anton Leichtweiss, paleezi pee mums; ar tewi mehš ešam wijs, bej tewis nefas!“

Leichtweiss eesahka raudat.

Winšch bija tâ aiskustinats un aisgrahbts, kâ wehl nefad.

Laupitaji bija isgahjuhchi is lehgera us kahdu no kokeem un kruhmeem apehnotu pakalnu.

Bet nu ari atskaneja lehgeri garas tauru škanas.

Saldati tika šaukti pee rihta luhgschanas.

Drihji atskaneja jauka, mihliga musika, kas špehleja to korali:

„Lai Deewu wiši lihds! Nu teiz, kas wišâs weetâs, Špehji darit, kad tam išt, Tit leelas, augstas leetas. No mahtes meefinam Wuhs dsijons aharej's, Un wišu labu mums, Wehl tagad nowehlej's.“

Un tuhktostch un tuhstostch balsis dheedaja scho jauko dheedmu lihdi un aigrahba firbi un garu.

Ari laupitaji bija dsili jo dsili kustinati; bet par wiseem Leichtweissis. Winsch bija saleezis galwu us preefschu un ailizis rokas preefsch azim, bet zaur pirktu starpam riteja leelas asaru lahjes zauri.

Kad jautas skanas bija apklususchas, tad winsch maigu balsi sazija:

„Labi, es palikschu, kas esmu bijis, — es paleeku ari us preefschu juhju wirsneeks.

Kahds welns zilweku ahda gan nojadzis manu Lori, bet es to atdabuschu, waj nu dsihwu jeb miruschu, un ja man nebuhtu nolemts Lori dsihwu speest pee fruhim, tad masakais atreebschos schim saglim, schim blehdim, kas manu seeru aijwedis projam!“

Pat laupitaji farahwas, schos draudus dsirdedami.

„Waj tu gribi eet us Pragu?“

„Ja,“ Leichtweissis atbildeja, „pat wehl nahkostcha nakti.“

„Bet ka tu tur eekuhfi eekschä?“

„Pats nesinu,“ winsch atbildeja, „titai to es sinu, ka man tur jatop eekschä un ka es tur eekschä tikschu.“

Schini azumirkli pamahja Korbeks ar rofu, lai zeeschot kluwu, jo no kalna nahza pa zeku lehneem soleem diwi ofizeeri semē.

Leichtweissis paskatijas us teem un kluwu balsi eesauzas:

„Kluwu, tas ir karalis! Paslehsfimees sche aij fruhmeem; karalis nedrihft muhs redset.“

Sazits, darits. — Wisi nolaidas lehnam aij fruhmeem semē.

Karalis nahza lehneem soleem kahda generala pawadiba un kas nebija nefas zits, ka flawenais hujaru wadons Zitens.

Wini apstahjas.

Karalis skatijas ar tahsttatamo us Pragas pusi.

„Wijs par wolti,“ karalis sazija. „Newaru netahdejadi tift pee gala spreeduma. Mums wajaga wisada sina suhtit kahdu ijsweizigu un usizamu wihru pilsehta eekschä. Mani labatee ofizeeri negrib speegu amatam nodotees, — naw ari jabrihnas, — schis bailigais amats faweenots daudstreif ar kartawam, un speegam draud kauna pilna nahwe!“

„Majestate,“ Zitens atbildeja, „ja jums neweena tahda wihra naw, tad pee dewineem welneem, es gribu eet pilsehta un ijspeegot wisu, kas pee muhsu tahstakam operazijam wajadfigs!“

„Var labu preefšch kartawam!“ karalis ūmeedamees pašfai droja;
 „bet kreetua speega mums waja dšigs.“

„Šche wi nšch stahw!“ ka hda do bja balšs eefauzās. Uu kad karalis
 un Zitens paškatijās uš to puši, no kureenes balšs nahza, tad wi ni
 eeraudšija ūstistu, brašchu wi hru i nnahtam ij kruhmeem, militariški
 do dams godu.

Friedrihs uškatija wi hru no galwas lih dš ka hjam pehtijošcham
 azim un tad teiza:

„Wi nšch wi šu noklaušijees, ko es ešmu runajis, — waj naw
 tā?“

„Ja majestate.“

„Waj wi nšch ari šina, ka taš peluijis nahwi, kas noklaušās
 leetas, kas wi nam nepeederās dširdēt. Wi nšch ir dširdejis kara nošleh-
 pumus, — waretu toš dri hš i špaust.“

„Šuna pe hda, kas šawu karali nodob!“

„Man leekās, ka wi nu pašihštu,“ karalis lehnu balši šazija, —
 „ah, glušchi pareiši, — taš wi nšch ir —!“

„Ja, majestate, ju hš nemaldatees, ešmu gan taš, to ari apleezina
 šchis šelta pulštens, kuru man karalis dahwinaja kà šawam dšihwibas
 glahbejam.“

„Glušchi pareiši, — glušchi pareiši,“ karalis jautratu balši teiza.
 „General Ziten, šchis wi hšs runā pateešibu; wi nšch ir laupitajs, ir
 blehdis, ir medijumu-šaglis, bet to mehr zilwekš, kam firds stahw
 pareišā weetā. Wi nšch mani i šzirta no kroatu nageem ahrā, — šlikta
 lih dšiba, — bet wi na daba ir ta hda, — wi nšch šadragā breefmas, fur
 ween ta hš wi nam nahš preefšchā, — waj wi na wahr dš naw Antons
 Leichtweišis?“

„Tā mani šauz, majestate! Bet nu gribu šawu luhgumu list ju hšu
 majestatei preefšchā!“

„Glušchi pareiši, to wi nšch war darit. Nu, runajat. — Ko
 karalis apšolijis, to tam waja ga i špildit.“

„Nu tad, majestate, šuhtat mani pilšehtā kà speegu!“

Šee šcheem wahrdeem Leichtweišis nokrita uš zešeem karala
 preefšchā.

Friedrihs uškatija pahršteigts ka hdu brihtiku Leichtweiši, bet tad
 šazija:

„Antons Leichtweišis war ušzeltees; es wi nu peenemu par speegu,
 es peenemu wi na peeteišchanos, bet lai wi nšch to neuškata par šinamā

luhguma ijpildišchanu, bet kà pakalpojumu par to, ko winšch manis labà darijis. Un es tizu, ka winšch buhs tas noderigakais wihrs, kahdu man wajaga. Kas dšihwojis pa mescheem, kam pirkti weenumehr stahw pee bišes gaila, kas ceradis arween buht usmanigs, cewehrodams breešmas, kas tumšchà nakti war redjet, kas solus tà mahk litt, ka tos nedšird un turklaht ir išturigs un mudigs išbeht usbruzejeem, — tam wajaga pirmà nummura špeegam buht, — un tahds juhs ešat, Anton Leichtweišs.“

„Majestate, pateizos tuhftošch reijes. Ai, majestate, kaut jel juhs sinatu, zif laimigu juhs mani padarat!“

„Zr labi! — bet waj winšch ari apdomajis un pahrlizis, ka špeega kartawas ir augštas un ka strikis ir loti zeets? — Austreeschi nejoko ar špeegeem, kad tee dabu kahdus rokà.“

„Majestate, es jau ešmu tuhftošch reijes nopelnijis kartawas, bet ja mani tagad pakahrtu, tad atraštu šawà nahwè wehl to preeku, ka es zeeschu kauna pilno nahwi šawa karala labà!“

„Labi, bet kad winšch grib šcho bailiga gahjeemu uššahkt?“

„Šhini nakti.“

„Un waj winam newajaga pahrgehrhteets?“

„Do apgahdāschu wišu pats, bet tagad ešmu beš naudas lih-dšefkeem un man warbuht wajadsēs pilšehtà kahdus naudas gabalus. išdot.“

„Nu, tad lai winšch nem manu matu, pilbitu ar Friedrichoreem. Za austreeschi mani ari eenihst un manu portreju peenaglojušchi pee kartawam, tatschu šchahdà eerahmejumà tee mani labpraht eeredšes.“

„Majestate,“ katru naudas gabalu, kas man atlikšees, atdošchu jums atpakaš.“

„Winšch ir godigs laupitajs,“ karalis eesauzās. „Ziten, waj winšch to kahdreij dširdėjis, ka laupitajs nešis atpakaš naudu? — Tas ir retums.“

„Majestate, es tif aiškaru to mantas, kuras es eenihstu, bet juhs es turu augštà godà un zeenà.“

„Tà tad leeta notaišita,“ karalis eesauzās, „un kad winšch manu šarunu ar Ziteni noklaušjees, tad jau gan winšch sinās, kas winam jašina, un ka man wajaga sinat. — Man wajaga sinat, zif leela ir Austrijas armija zeetokni, un kà to šauz, kas tagad armiju wada. Za winšch to wišu war man iššpeegot, tad mana laipuiba tam netruhtš.“

Un nu, ar Deewu! — Ja winam wehl to wajaga, tad war gree-
stees pee generala Zitena, tas winam dos wjadfigo. Ar Deewu!”

Un tikai tad, kad karalis un generalis Zitens bija aijgahjuſchi
projam, laupitaji iſlihdā iſ krukmeem ahrā un apkampa ſawu wadoni
fā kahdu augſtaku radijumu.

Un Leichtweißis nu ſchkihās no ſaweem beedreem, katru pee
kruhtim peespeesdams un ſirſnigi nobuſchodams.

Bahrsdaineē laupitaji iſlehdā karſtas aſaras; bet ari Leichtweißim
palika mitras azis.

Beidsot wiſch eedewa Sigriftam wairaf banknotes, ſajidams:

„Tahs peeder jums. Un pirms eſ atnahku atpakaļ, iſlectojat
ſcho ſumu brahligi ſawā ſtarpā. Un nu dſihwojat ſweiki. Ne uſ
muhſchu mehſ ſchkiramees, zereſim, ka atkal ſanahtſim kopā! — Dſih-
wajat weſeli!”

Laupitaji atſtahja behdigām ſirdim ſawu wirſneeku, kamehr
Leichtweißis palika uſ kalna ſtahwot, ſaweem beedreem noſtatidamees
pakaļ. Bet tad raubſijās wina azis uſ Pragu uſ winas torneem,
bet ari uſ winas zeetokſchna beesajeem muhreem, pee tam eedomadamees
ari ſawu karſti mihtoto Lori.

56 nodala.

Ruhgts rauſis.

Grafa Batianija ceweheſchana par Pragas pilſehtas komandantu
iſrahbijās par laimigu.

Wiſch wadija wiſus darbus ar apdomu un ſtingru rofu.

Wiſeem bija winam japaſlauſa uſ weetas, un jaſtrahdā pehz rindās
pee pilſehtas apzeetinaſchanas un muhru iſlaboſchanas, kuruſ pruhſchu
leelgabalu lodes weetu weetam ſadragaja.

Wiſch pats bija eekortelejees Pragas wezajā pilt, kura atrodās
uſ kahda pakalna pee Moldawas upes.

Dfižeeri, fā ari pilſoni pamanija jau no paſcha eeſahkuma, ka
zaur grafa Sandora waldbiņu eeſahkot puhſt zits wehſch.

Winfch ari eetaifija leelas magafinas, furàs winfch wiſu, kaſ ween tikaſ bija ehdamſ, pawehleja noglabat!

Wiſſ, itin wiſſ tika uſlabotſ un iſlabotſ.

Adelina Barberina preezajàs kluſibà par to, ka grafa eezehluſmſ par komandantu iſdeweeſ loti labi un nowehleja ſew laimeſ.

Ari naftiſ winfch nedewa ſew meeru, bet ſtaigaja pa piſſehtu apfahrt, gribedamſ parleezinateeſ, waj katriſ iſpildot ſawu peenahktumu. Bet winfch neſtaigaja weenſ, — kahdſ jaunſ wihrſ to pawadija.

Un ta bija Adelina, kaſ gehrbàs wihrreeſchu drehbèſ, lai nebuhtu laudim ko runàt un lai ta waretu wiſur buht klaht, ari tur, fur ſeeweeetim nederetoſ ee-eet.

Ari ſchini wakara tee gahja pa piſſehtu apfahrt.

Schoreij wini gahja gar zeetokſchna muhreem un palifa ſchur un tur ſtahwot, jo graſſ Sandorſ gribeja pahrlleezinateeſ, ziſ taſli apſtiprinajumu darbi weikufcheeſ.

Deidſot wini ſaſneebja wiſgarako ſpraugu, kaſ wiſtaſklafi eeſteepàs ſemè eekſchà, un uſ furàs gala atradàs kahdſ torniſ, furà weenmehrl atradàs kahdi ofizeeri, apluhfodami arweenu eenaidneeka kuſtibu un tad wiſu, kaſ ween daudj waj maj bija eewehrojamſ, uſſihmeja.

Torniſ nebija daudj leelafſ par pamaju iſtabu.

Graſſ Sandorſ un Adelina eegahja tani eekſchà un graſſ eefahka tuhlin pehtit uſſihmejumuſ.

Bet drihj winfch tika no ſawàm ſtudijam uſtrauktſ, jo Adelina pakluſi eeſauzàs:

„Nahtat ahtri, graf, un ſtatateeſ tur lejà! — Kaſ tee par ugueneem, kaſ tur ſpihd? wini naw taſlu no muhſu muhreem, ne taſklafi, kà biſeſ ſchahweenſ. Tur eet laitam kahda eenaidneeku nodala!“

Graſſ ſtatijàs pa ſtatlogu un tad, pret Adelinu un ofizeereem pagreeſeeſ, teiza:

„Taſ ir kahdſ pruhſchu prowijantu wejumſ, un eeſ newaru nemaſ ſapraſt, kadehl wedeji eedroſchinajàs nahtt mumſ tiſ tuwu klaht. Man uſnahk fahrums ſcho wejumu nonemt, kaſ ſaſtahw waj nu no pulwera, jeh ari pahrtikaſ weelam.“

„Tad neſawejateeſ, graf,“ Adelina eeſauzàs. „Druſzin pajahſchanàſ mumſ neko neſkahlèſ.“

„Kà? waj juhſ ari gribat peedaliteeſ pee idi beejgan baſliga uſbrutuma? Waj jumſ naw baſl no breeſman?“

„Bah,“ Abdelina atteiza, „katra lode jau netrahpa, un tad es ar mirtu, tad mirtu par šāvu ķeijareeni, par Austrijas švehto leetu.“

„Bet daudj šlavas ščini atgadijumā nav eeguhstamas,“ grafs mehjās, „jo mums jaatnem tikai kahds prowijanta wejums, kuršch leekas buht peefrants ar muzam.“

„Beens daudjums!“ Abdelina atbildeja. „So labaki, ja tajā atraštos milti, tad warešim zept no teem maiņi, kura mums šmekēs ļoti labi.“

Kahdus āzumirklus wehlači ijjahja grafs Sandors, Abdelina un kahdi trihsdesmit jahtneeki pa Pragās zectokščna wahrteem ahrā un tuvojās ahtri wejumam, kuru pawadija kahdi pruhšchu hujari.

„Uj preekšču laudis, un nokauj atru, kas jums turetos preti, bet neschauj at, žitabi pruhšču lehgeri taptu ušmanigi,“ grafs Sandors komandeja.

„Ah, wini behg!“ Abdelina gawileja, wini atstahj wejumu šawam ktenim!“

Un tā ari bija.

Wejuma pawadoni pahrgreesa āzumirkli strenges, metās firgeem mugurā un tad aišdrahja projam.

Un atkal grafs pawehleja klušam darbotees un netaišit nekahdu trokšni, ari neschaut.

„Mehs waram buht meerā, ka dabujām wejumu, ka dabujām pahritikas weelas,“ Abdelina paslaidroja, kuras mums tatschu wairak noder, nekā pahris noschautu eenaidneeku. — Lai wini škrej ween projam! — Bet nu gahdajat par šescheem firgeem un juhdjat tos leelajeem rateem preekščā, — pasteidsjatees, kamehr eenaidneeki naw muhs pamanijušchi un eeraudsijušchi, kas šche noteek.“

Ari šchi wehlechanās, jeb pawehle, tita ahtri ijpildita un wejums ewests pilsehtā, jem gawilem un laimes išfaukumeem, gan grašam, gan ari ķeijareenei Marijai Teresijai, pee kam daudj pilsonu peedalijās an tureja par leelu godu, palihdjēt wejumu wilft, kurā atradās 12 leelas muzas, pilditas ar šmalteem milteem.

Grafs Sandors tika apšweizinats no wišām pušem. Bet pehž tahm, kad winščh deesgan goda parahdišchanās bija šarehniš un uš tahm atbildejis, winščh pajuda šawās telpās, tāpat ari wina jaunais pawadons, jeb labaki šafot: kaitis Abdelina Barberina. — — —

Raza = laikā uļ wakti stahwet naw weegli, jo saldateem fatrā azumirkli wajaga buht gataweem fagrahbt eerotichus, atgainit us-brufumu.

Saldateem nebija atlauts ne azumirkli atlaištees uļ britschfu, tomehr netruhka ari jautriba un omuliba winu starpā. Tee, kas uļ kahdu laiziku bija brihwi, spehleja kahrtis, jeb pastahstija zits zitam kahdas nekahdas pašazines, lai neaisdaritos azis.

Rahdā mafā, atdalitā telpā atradās kahds jaunš ofizeers, kas laikam gan ari nošodija smago deenestu, lai gan winam klahjās daudj labaki, nekā wina laudim. Winam tatschu bija mihsita, pamaja atšweltne, uļ kuras winšch wareja nošehstees un pašmešket zigaru.

Wina wahrds bija Alfreds son Bensbergs. Bihnē winam itin nekās netruhžis; bet šche, tā šafot, wišs. Pat pret škanošchu naudu winšch newareja dabut ar ko apmeerinat šawu islutinato fermenti.

Palbees Deewam, ka wehl netruhka tabaka.

Winšch bija eegrimis dšitās domās, kad durwis atwehrās un wina dentšchufs eenahza eekšhā, jaunš, glušchi jaunš saldats, preezigu, šmaididamu šeju.

„Nu, Sep, ko tu gribi?“ Alfreds son Bensbergs, jautaja. Tu rahdi tahdu preezigu šeju, waj warbuht eši ko labu kehki atradiš un ušfodis?“ — ko?“

„Leitnanta kungs,“ Sepis nošlehpumainu balši šazija, „nupat eeweda pilšehtā 12 miltu muzas, kuras komandanta kungs nonehmis pruhšcheem un kuras nu atrodās muhsu pagrabā! Ja Zuhš man atlanjat, tad attaišichu weenu no tahm wakā, panemšchu miltus un iszepschu jums kreetnu rauši. Man ari ir trihs olas, peelikšchu tahš mihsilai klahht, un Zuhš ehdišat ar preeku.“

„Sep, tu welna behrns, waj pateesi wari man šchahdus gahrdumus pagahdat. Labi, Sep, ej un pasteidšees, es jau tagad ehstu šilto olu rauši!“

„Pateizos, leitnanta kungs par atlanju, buhschu drihš ween atpakal ar rauši!“ To teizis, Sepis aishirtās kā wehšsch projam.

Sepis tuwojās, uļ labu laimi, leelajām miltu muzam, zeeschi apnehmees, weenu no winām attaišit un no winas šatura pagatawot šew un šawam kungam labu, leelu, gahrdu rauši.

Winšch eenehma zeeschaki zirwja kahrtu rokās un eesahka kahdai muzai uslaušt dibenu, un, ai, tas jau nebija nemaj tik grehti padarams ka to bija domajis. Wahks, jeb dibens pagehlās ahtri ween un Sepis

skatijās muzā eefšā, gribedams winaš ņaturu par kaħdām mahrzīnam
parveeglinat; bet ņhini paņšā azumirli wiņņ atleħza kaħdus ņolus
atpaka, breesmigu baņi eebreħfdamees:

„Welns! — Dņihwais welns muzā! Ak, mans Deems, peedob
manus greħtus! — Nelabais muzā! — Nelabais, pats nelabais!”

Bet iņ muzas iņleħza kaħds ņmuidris, lofains wiħrs, un pirmš
ņepis paņpeħja aiņmukt un meħlet patweħrumu tuwejā waħts-maħjinā,
wiņņ jau bija noņweeņts jemē un ņweeħā wiħra zeħgali ņpeedās wina
kruħtis. Un pirmš wiņņ atjeħdšās, wina mutē atradās ņmazeklis,
kuru ņweeħais tam ņibena aħtrumā eegruħda mutē.

ņepis domaja ka wina beidsjamā ņtundina eņot klaht.

Beņ tam noņleħpumainais wiħrs ņaņeħja tam rokas un kaħjas,
paneħma to, kā maņu beħrnu, uņ rokam, peeneja to muzai klaht un
eebaħja to tani eefšā.”

Wiš notika tiņ aħtri un wekli, ka ņepis nedabuja ne eepiħņtetees.

„Nabaga jeħnš, eš apejos gan ar tewi par daudš zeetħirdigi,
bet eš newaru žitadi, — Antons Leichtweišis negrib tew itin neko
nodarit kauna, bet meħreħis, kaħeħt eņmu naħziš uņ piņeħtu, peeņpeeħ
mani pret tewi tā iņturetees.”

Un ņweeħais jau ari nebija nekas žits, kā Antons Leichtweišis,
Pruħņijas karaļa ņpeegš.

Protams, ka wejums ar muzam bija tiņai iħdomats manewers
un tiħra kumedija, lai wiņņ tiņai waretu eekluht ņkaħdā wiħšē Praga,
pee tam generals Žitens bija tam peepaliħdšigs bijis, un tam dewiš
wiņu, kaš pee tam bija wažadšigs, tā ratus kā muzas un ņirgus.

Tiņtaħtu nu gan bija Leichtweiša noluhķis iħdewees, bet nu
wajadjeja Deewam paliħdšēt taħta; jo wiņņ taņņu atradās eenaidš
neeku piņeħtā, kura tam nebija neweena drauga ne paņiħstama, iņ-
nemot wina karsti miħloto Lori, bet kura atradās ņchimbriħņam
wiņam neņinamā weetā.

Wiņņ gan bija apwiłziš Austrijas ofižeera uniformu, kuru
wiņņ kaħdam noņĆautam ofižeeram bija nowiłziš, tomeħr wiņu
wareja kaħds newiłņhus par neiħtu wiħru eefkatit un to uņraħdit un
Ćanemt zeeti.

Uņmainigi wiņņ nu atņtaħja taħs telpas, kuraš atradās ņinamās
miltu muzas un iņgaħje leħnam arā.

Wina ažiš, kuraš bija eewingrojuņšās ari naķti redĆēt, eeraudņija
kaħdas trepes, kaš gaħja kaħdā leelā namā eefšā.

„Ah,“ wińsch murminaja, „ŝchi gan buhs Pragás wegà pils. Tà buhs, tà buhs, ari muzás nolizeji runaja, ka muzás noleektot droŝchà weetà, pils turumà.“

Wińsch kaŝpa kluŝam pa trepem augŝchà, kuras weda pils pir-
majà ŝtahwà. Pa glahŝchu werandu ejot, wińsch eeraudŝija kaŝdas
marmora trepes, kuras eeweda pils glaunajàs telpàs.

Wińsch apnehmàs eet pa tahm uŝ preeŝchu. Kad wińsch pa
kaŝdeem pakahpeeneem bija pagahjees uŝ augŝchu, tad tas atradàs
preeŝch kaŝdam durwim.

Wińsch uŝlika uŝmanigi roku uŝ atŝlehgas ŝpeeŝchamo, durwis at-
wehràs un wińsch eegahja kaŝdà tumŝchà iŝtabà.

Wińsch nu iŝwilka kaŝdu maŝu laterniti, kurà wińsch aijdedŝinaja
maŝu waŝka ŝweziti.

Un nu wińsch eeraudŝija kaŝdu galdu, uŝ kura atradàs daudŝ
papiru.

Wińsch atradàs graŝa Sandora darbijaŝabà.

Laupitajs tuwojàs galdam un pehtija papirus. Un lai gan
wińsch nebija nekahds ofizeers, tomehr wińsch nogiba, ka ŝchee pa-
piri wina karalim ir no leelas wehrtibas.

Wińsch pakampa labu datu no teem un gribeja tos ŝabahjt
kaŝdà paŝlehptà ŝomà, kuru wińsch glabaja uŝ kruhtim, bet tad at-
lehžàs kaŝdus ŝolus atpakal, un papiri iŝkrita winam iŝ rokàs; jo
breesniga eekleegŝchanàs aiŝkahra wina auŝis, — eekleedŝeens, kaŝ
winu wareja padarit pat trafu, eekleedŝeens, kaŝ wina ŝirdi wareja pat no-
kaut! Ai, ŝchini eekleedŝeenà winas paŝinas ŝawas ŝewas Lores
baŝŝi!

57. nodala.

Tew nebuhš eekahrot ŝawa tuwaka ŝewu.

Leichtweišis grihlojàs. Wińsch ŝatwehra kaŝda krehila lehnes un
turejàs pee tahm zeet'; jo wińsch bija pateeŝi giŝbŝchanai tuwu.

Wińsch bija dŝirdejis ŝawas Lores ŝahpju kleeedŝeenu un tas pee-
tika, ŝatreizinat wina nermus lihdj pat pamateem.

ŝchini azumirkli Leichtweišis aiŝmirŝàs pawišam ŝewi.

Aismirstas bija raies par pašā drošību, aismirsts karala leelais ušdewums, aismirsti nupat eeguhtee papiri, tikai weenas domas nodarbināja viņu un tās bija — Lori glahbt: pee Lores šahneem dšihwot jeb mirt!

Leichtweißis iſrahwa naſi ij ſeſhas, kuru wiņſch attaiſija trihzedamām rokām un tad to labajā rokā zeſchi turedams, dewās pee tahm durwim, aij kuzām ſahpigais kleeđeens notika.

Un pee tahm noſtahjees, wiņſch ſkaidri dširdeja, Lores balſi, ar kuru jauzās ſahda wiſhreeſcha balſs, kura peeder graſam Sandoram. Un wiņſch dširdeja, ka Lore uſ grafu Sandoru teiza:

„Juhš litāt ſhini nakti mani atweſt uſ pili, lai waretu ſawu negehligo nodomu pee manis iſdarit.

Es eſmu neſpehzigā ſeerweete un mani wahjee ſpehki newar ar juhſjeem mehrotees, bet es ſwehreju jums, graſ Batianij, ka es ſawa ſauna-ſtundu nepahrdſihwoſchu!

Kahds preeks un laime jums gan war buht, zita wihra ſeeru ſlehdjot ſawās rokās.

Baj juhs nemaſ nepaſihſtat to hauſli, kuſch ſaka: *Tew ne- buhs eekahrot ſawa tuwaka ſeeru?!* — Es mirſchu pehž maſ minutem, kad juhs buhſat mani ſlehguchſi ſawās rokās.

Bet juhs, graſ Sandor Batianij, neiſbehgſat Deewa taiſnajam ſodam! Mans wihrs, karſti mihtots Antons Leichtweißis ſinās juhs at- raſt, lai ari pehž gadeem, un ar jums breeſmigi aprehkinaſees! Un ja ar' taš nenotiftu, tad ſinat, ka weens miht debefis, kaš juhs ſodis, pat wehl tad, kad juhs jutifatees pawiſam droſchi.“

Mehdoſchi ſmeekli atſkaneja kā atbilde uſ Lores pamahžoſcheem wahrdeem.

„Wiſš par wolti, Lore ſon Bergen,“ Sandors atbildeja. „Es ne- klauſos ne uſ tawu gaudoſchanu, ne ari bihstos no Antona Leicht- weiſa. Leichtweißis ir miris ſem leelgabalu rateem un es pats ſawām azim redſeju, ka tee wiņu ſabersa.

Un kaš uſ Deewa ſodu atteegas, tad es ſmejōš par to! Mana bewiſe ir: Baudi wirs ſemes preekus un neraiſejees par wiapafauli!

Un, neſkatotees uſ wiſu to, manim ir ſwehtas teeſibas uſ terwi, Lore ſon Bergen!

Tu tatſchi eſi mana peelaulata ſeerwa, lai gan iſbehguſi no ſawa preſnajā bruhtes ſambara.

Tu esi un paleezi mana šeewa, lai gan negehligais laupitajs un mejča-saglis tevi man nolaupija!"

"Winstch newareja mani jums nefad nolaupt, jo mana firds naw nefad jums peederejusi, bet weenumehr pufstėjusi preekšč Antona Leichtweisa!"

"Un tu nefaunes man to šazit, Lore šon Bergen? Ak, tu esi dsili, dsili grimusi, tu neesi wairs manas mihlestibas zeeniga. Domehr gribu tewim wišu, itin wišu peedot, un wišu to, kas notizis aismiršt, ja tu labprahrtigi nahzi manās rokās. Esi šhini nakti mana, un rihā tu apdsihwosi gresnu namu Pragās labakajā pilsehtas daļā. Lore, tu šlaisā mihlotā šeewa, aismirsti tatschu reiš laupitaju Antonu Leichtweisi, kura dehl tu mani nizini un eenihsti."

Lore kluseja kahdu azumirkli un dsilšč klujums walbija winejās telpās.

"Bet ja tu leegsees buht maneja," grafs Sandors turpinaja atkal, "tad es tew pašludinaju, kahds šods un kauns tad tevi šagaidis:

Wispirms es nemšču ar waru no tewim ko tu leedsees man dot ar labu un tad lišču tevi atklahti ar pahtagam pehrt un tad kà Pruhštjas karala špeegu iđsiht ar šuneem ij pilsehtas."

"To tu wari darit, graf Batianij," Lore štingru balši atbildeja. "Es peenemu pahtagu un ašinskahrigos šumus, bet ne juhs!"

Šhini azumirkli grafs Sandors ijgruhda lopišchtu eekleedsenu un nu Leichtweisis nogida it pareisi, ka Sandors šrehja wina šewai klast, kura nu šauza pehž pašgeem, pee kam wina turejās negantneekam preti uš dsihwibu un nahwi.

Bet nu ari bija peenahzis azumirklis, kura Leichtweisim wjadseja eejauftees.

Winstch ušlifa roku uš durwju atšlehgas špeeschamo, bet durwis negahja nebuht wakā, jo tahs bija aiššlehgtas. Un šchis apstahklis modinaja wina kruhtis jaunās šahpes, jaunās behdas.

Un nu winšč dsirdeja, ka wina šeewa eewaidejās, šazidama:

"Mani špehti eet uš beigam! Apscheshlojatees par mani, graf Batianij! — Newedat mani tur uš diwanu! — Ne, — ne, — ne tur! — Es negribu! — Es esmu zita wihra šeewa! — Efat nolahdeti, graf Batianij!"

"Lahdi mani, bet butšcho!"

"Šuhju škuhpi ir man jists, un juhju luhpas lihdsigas tšchuhškam!

At, mans Deems! Dod man jel wehl reij spehtu, fluht no ſchi negehla rokam walâ!“

Breesmigs brihſſchſis, kâ pehrfona ſpehreens, norihbeja un durwis ſaſchkihda drupâs.

Batianijs bija Lori nolizis uſ diwanu, kad Leichtweifiſis eezirtâs ſchinis telpâs eefſchâ.

„Seewu laupitajs,“ winſch pehrkonigu balſi brehza, „tagad zihnees uſ dſihwibu un nahwi ar man!“

Un nu winſch mahzâs ar iſſteptu naſi winam wirſû.

Un wehl weena ſekunde, un Praga buhtu ſawu komandantu paſaudejuſi.

Bet ſchinî kritiſkâ azumirkli notika kaſhds ſtarpatgadijus.

Breesmigs beſeens, no muguras puſes, nokrita uſ Leichtweiſa galwu un winſch tuhlin ſakima.

Bet kaſ gan dewa winam ſcho ſiteenu?

Deweens zits, kâ jaunais, augſchâ minetais ofižeers, Bensbergs, kaſ ſawu apkalpotaju ſalbatu nebija warejis ſagaidit un bija gahjis to meklêt, heidsot ari tanis noleekamâs telpâs, kurâs atradâs ſinamâs miltu muzas, kur tad winſch bija ſadſirdejis, ka kaſhds pa muzu gra- binâ un ſpahrdâs, to attaiſijis un ſawu Sepi eeraudſijis un to atſwa- binajis no ſaitem un mutes wiſchka, dabujis brihniſchki go paſazinu dſirdet un tuhlin nogidis, ka Pragâ ar miltu muzam eewedees kaſhds ſpeegs, un tad tuhlin dewees pee pilſehtas komandanta, grafa Batia- nija, kuru winſch atrada tahdâ ſtahwokli, kâ jau augſchâ minets, un Leichtweiſi noſitis jemê.

„Gaſeenat tam kaſjas un rokaſ,“ grafs Sandors brehza, „un metat wiwu pilſ pagrabâ, taſ ir bihſtams zilweks, jo winſch naw nekaſ zits, kâ wiſai paſaulei paſihſtamais leelais laupitajs Antons Leichtweiſis!“

Un nu ſaſtrehja no wiſam puſem ſargi kopâ, itin ka tee buhtu iſlihduſchi ij jemes.

Leichtweiſim nu tiſa gan ſaſeetas rokaſ un kaſjas un ari winſch patſ tiſa uſmodinats, jeb labaki ſatot, uſrauts no gihbona, bet uſ pilſ pagrabu nedabuja to wairs aiſweſt, jo ſibena ahtrumâ bija iſpauduſes pilſehtâ uſtrauzoſchâ wehſts, ka pilſehtâ atrodotees kaſhds ſpeegs, un kurſch grafu Batianiju gribejis nokaut.

Laudis ſaſtrehja no wiſam puſem kopâ, ſpeedâs pili eefſchâ un brehza:

„Kaujat wina gabalos! Dodat mums šcho pruhši! Mehš pašči turesim pahr wina teesu! — Tauta pati grib taišit špreedumu!“

„Mehš wina šweedišim Moldawâ!“ kahda pehrkoniga balšs ņauza.

„Moldawâ, — Moldawâ!“ laudis brehza.

Leitnants Bensbergis gan mehginaja lauschu druhšmu apturèt, bet tas wišs winam nebuht neišdewâs.

„Ari pats kamandants, grafs Sadors, newareja neko pret ņadušmoteem laudim eesahšt.“

„Neņat wina ahrâ,“ wairat balšis kleadja. „Ze le metat wina tuhlin pa logu ahrâ, lai blehdis buhtu tuhlin beigts!“

Bet leelakâ dala no teem brehza:

„Ne, ne, šweedišim to Moldawâ, — šweedišim to Moldawâ eekšhâ!“

Pa tam Leichtweišis bija pilnigi atšchirdšis. Wišch pagreešs pret laudim un ņazija:

„Ušklaušat, ko jums ņatu, jums ir teesiba mani nokaut un neluhdsu wis par ņawu dšihwibu. Es esmu juhšu pilšehtâ eeschmugulejees, lai gan neesmu pruhšis, tomehr kas man war leegt aišstahwèt Bruhšijas karaka šwehto leetu un nodot ņawu dšihwibu par to!“

Sitat to nost! — Sitat to nost!“ laudis brehza.

„Tikai wehl azumirkli, weenu weenigu minuti!“ Leichtweišis ņauza, „Es jums paštaidroschu, kadehl esmu šche, grafa Sandora gukamkambari. Neņat, wišch nolaupija manu ņewu, atweda to šche šchurpu un es nahzu to glahbt un aišwešt atkal projam.“

„Reklaušatees uš wina,“ grafs Sadors ruhza. „Projam ar to! — Wišch ir speegs! — Wišch pats to teiza! — Pragas pilšoni, waj wehl kahdas leezibas mums wajaga?“

„Nost ar speegu! — Nost ar laupitaju Leichtweiši!“

Un nu laudis gahjâs winam wiršû un atwilkâ to lihdi durwim.

„Laujat ņazit manai ņewai ardeewas!“ Leichtweišis ņauza. „Es neko zita wairat neprasu, — nokaujat mani, bet neaišleedjat man ņazit ņawai ņewai ardeewas. Neweenam tas neteef leegts, neleedjat ari juhs man to!“

Un wišch išteepa ņawas ņaņetâs roņas un ņkatijâs uš ņawu ņewu, kura guleja uš diwana dšikâ gihboni.

Bet kâ tas nu nahza, kâ nenahza, wina atwehra šhini azumirkli azis, pee kam wina ušjehlâs.

Wina eebrehžās, kad eeraudsiņa ūho nejanūo ainu un ūawu miħ-
loto wiħru no ĵaduūmoteem laudim apūtaħtu.

Un pirms laudis atĵehdžās, wina peestrehĵa Leichtweisiim klahu,
frita tam pee fruhuim un aplika ap to ūawas maigās rofās.

„Lauĵat man ar winau miru,“ wina kledĵa, „es esmu wina
ūewa! Es esmu wina liħdĵiunataĵa, wina darba beedrene! — Es
gribu puūi nest no wina noūeegumeem!“

Laudis palika azumirkli kā apūtulboti. Loreš ūkaiūtums, winaš
miħligums, winaš droūūūirdiba un miħlestiba uĵ ūawu wiħru, ūamul-
ūinaja winau praħtus.

Ĵau lauĵu duūmas ūaħka norimu un winau praħti uĵ Loreš puūi
greesuēē, bet graūš Sandors, to wiūu pamanidams, ūingru balūi ūazija:

„Pragas pilūoni, es ĵums paūkaidroūu, uĵ kaħdu wiħi es tiu
pee ūħiħš ūewaš. Es to atradu gulam uĵ kaūjas lauka, noguruūu
un beūūpeħzigu, tadeħt apūħehloĵos par to, uĵzehlu to uĵ ūawu ūirgu
un eewedu Praga. Bet druūku weħlafi es uĵgahĵu, ka wina kopeerē
muħūu kaza=planus, lai waretu muħūu kaza=noūleħpumus, ūaūinā ar
ūawu wiħru, kureū uĵ neiūkaidroĵumu wiħi eēħmuguleĵeē muħūu
pilūetā, — nodot muħūu eenaidneeku rofās. Wini abi ir ūpeegi, tā
wiħrē, kā ūewa! Bet uĵ ūħiħš ūewaš noder tas ūakams wahrds:

„ūiwełzi ūuni no uħdens, un winaūu tew eekoĵu rofā! —
ūahħda ir ūħi leeta un ne ĵitada!“

Un wiūi tizeĵa ūħeem neĵħligeem meleem.

San Lore weħl meħĵinaja ūħos melus atūpeħtot, noūaukĵama
grafu Sandoru par noūħehloĵamu meli, bet neweēš neklausiĵās uĵ
winaš wahrdeem.

Simu rofās ūagraħbu ūħo laulato paħri un wilka to proĵam.

„Meħš nu mirūim kopā, miħlais wiħrē,“ Lore maigu balūi ūazija,
„es wairē nahwes nebihstos, kad es mirūtu peeūpeeūdameēš pee tawām
fruhuim.“

„Lore, dahrgā Lore,“ Leichtweisiš atbildeĵa, „es nemaĵ newaru
taħš domas paneūt, ka tew tiu ĵaunai un ūkaiūtai ĵamirūt. Bet liūtens
tā noūpreediš, patš Deewš muħš wairē newar glahbt, kaut ari winaūu
to gribetu.“

„Deewš eēpeħĵ wiūu,“ Lore weenteēūigu balūi paūkaidroĵa.
„Winaūu war upei liūt iūiħkt, kura wini muħš grib gahst, ĵa winaūu
tiūai to grib. — Winaūu war darit briħnumus, tā debēūiš, kā ari
wirš ĵemeš!“

Bragas nahwes=tilts.

Kad abi guhstefni ijanhza uš pilš-laufuma, tad šazehlās breef-migi dušmu šauzeeni.

Pat mešchori tika šhajā šinā pahršpehti.

Tomehr tee pilšori, kuri Leichtweiši weda uš Moldawu šlihzināt, nelahwa laudim wineem turvotees.

Lore bija šawu roku aplikufi ap Leichtweiša plezu, kuras rokas nebija šafetas; wina peeglaudijās arweenu pee wina šahneem, tit mihli, tit maigi, itin ka wini eetu pee laulibas altara.

„Es šwehreju tew, mans mihtakais,“ wina klušu balši šazija, „es nahwes nebihstos, bet man ir tit šaldi un omuligi ap širdi, kà toreis, kad tu wedi mani pirmo reiši šawā klints-alā. — Ak, mans Anton, ari ar tewi kopā mirti, dara manu širdi bešgaligi laimigu, un turklaht es domaju, zif nelaimiga es buhtu, kad šinatu tewi mirušču un man buhtu jadšihwo weenai šchini pašaulē!“

Tomehr wina eefahka raudāt. Un kà gan neraudāt? — waj tad winas muhščs nebija žitadi behdu un ruhgtuniu pilns bijis? — Waj gan wina nebija šawā ihšā muhščā tit daudi breefmu un šuh-rumu pilnus brihščus peedšihwojuši, kà žits to nebija ne pat lihdi širmam wezumam peeredšejis.

Pa tam tilts bija aiššneegts, tas ir: Moldawas nahwes=tilts.

Wini tika peewešti tai weetai klaht, kura atrodās šw. Repomuka tehls, un laudis šanahza uš tilta galwa pee galwas.

„Nonemat man šaites,“ Leichtweišis luhdšās, lai waru wehl reiš aptampt šawu šewu.“

Gan dašči negribeja no tam itin neko ne dširdēt, bet kahds žeenits un no wišeem godats pilšonis šazija:

„Šhis Bruhšijas špeegs newarēs tatschu neko pašpeht pret ruhšdameem Moldawas wilagem; tapehž pašlauššim wina luhgumu.“

Un nu tika Leichtweišu nonemtas špeedošchās, graušdamās šaites no rokam.

Wišč nu aptampa preešč wišu laušču azim šawu Lori, šawu mihtoto šewu un špeeda uš winas luhpām beidsamo škuhpstu, šazidams:

„Ar šcho butščinu šaku tew beidsamās ardeewas, mana Lorite, bet ne uš muhšču, tikai šchini dšihwē, kuru nupat pabeigšim. Nahwe

ir tika mašs azumirkliš, kà ari wiša ņhi dšihwe; bet ta dšihwe, kura aprakštita šwehtajà grahmatà, — pastahw muhšchigi!“

„Muhšchigi!“ Lore klusu, raudošču balši atbildeja. „Muhšchigi, muhšchigi, tàpat, kà muhšu mihleštiba ir muhšchiga! — Ar Deewu, mans mihlakais! Šchis wahreds gan buhtu tas pehdigais, ja man ne-buhtu tew japateizàs par tavu mihleštibu, un par wišu to, ko tu manis labà darijis!“

Laupitajš nu aptampa wehl reiš ņawu ņewu, kamehr mehnešs ņpihdeja un apgaismoja ņcho mihligo, lai gan behdigo ainu, kamehr neņkaitamu ņwaigšchaw stari nošlihdeja uš jemi.

Un nu wini tika ņaņeeti abi kopà un ušzelti uš tilta lehnem, un tad eegrushti Moldawas aukstajos wilnos.

Welnišchigas gawiles noduhza tuwu un tahti.

Bet ņchini pašchà azumirkli notika ņawads dabas parahdijums; jo mehnešis; kas nupat wehl ņpihdeja, un ņwaigšnes, kuras nupat wehl mirdseja tika no waren aštri ņtrejošcheem maškoneem aptumšchotas.

Turklaht wehtra eesahka kautt un ruhkt, pawajara orkans, kašdu wehl neweens nebija peedšihwojis.

Leeli krušas graudi nokrita uš kaušču galwam, pawaditi no ņtiptreem pehrkona duhzeeneem.

Bet no apakšchàs atškanēja warens ņahpju kleeđseens, kas nahza no nelaimigajà, noteesatà laulatà pahra, un kuru Lore išgruhda.

Warens wilniš atwehlàs un ņakampa nelaimigos ar joni, un ašrahwa tos ņew lihđji.

Turpreti grafs Sandors domaja:

„Ku tatschu reiš buhšču no ņawa bihštama eenaidneeka walà.

Ja gan, Anton Leichtweišs, tagad guli nu Moldawas upes dibenà, kur ņiwis aprihs tawas meesas.

Leelà diwkauja nu ir išzihnita, — ta nu ir beigta, — un es, — — grafs Sandors, ešmu ušwarejis, — es — es — — dšihwoju!“

Leichtweišs un Lore tika no weesula ņakampti un ašrauti no wilneem projam uš leju.

Un tà kà wini bija ar strikeem abi ņaņeeti, tad teem nebija ee-ņpehjamš peldèt.

Wini nogrima lehnem uhdens dibenà.

Bet par kašdu laizinu tee pazehlàs atkal wirs uhdena, un Leichtweiš pamodàs warena dšihwibas kašriba.

Winaſch eesahka peldet un kuſtinaja ſpehziigi ſawas rokas.

Naſts bija loti tumſha, un wini newareja ſaredſet ne kraſtu, ne kraſta malu, un neſinaja nemaj, kur wini atrodotees, waj upes widu, waj ari winas mala.

Lore bija aplikuſi zeeſchi rofu ap ſawa wihra kaſlu, lai ne-nogrimtu dibenā.

Tomehr Leichtweiſis nogida itin pareiſi, ka glahbſchanās tīfai tad eeſpehjana, ja winaſch waretu atpeſtitees no teem ſaſoditeem ſtrikeem.

Winaſch eesahka meklēt pehž meſgla un tad mehgināt to atraifit walā, kaš winam ari beidſot ijdewās.

Kad ſtriki bija walā un winaſch jutās ſwabads no teem, tad winaſch eeſauzās:

„Lore, ſehdees uſ manu muguru un turees at abām rokam pee maneem plezeem! Ah, tā ir labi, tā ir pareiſi! Ai, kaš par atweeglinaſchanu! — Lorit, peeluhko tīfai, ka tu neeeſlihdi uhdens dſilumos!“

„Neruhpejees par mani, mihtafais,“ Lore atbildeja. „Peeluhko tīfai, ka tew nepeetruhtſt ſpehfi.“

Un lai gan ſtraume winus rahwa uſ leju, un lai gan wineem nahzās breeſmigi ar Moldawas zaur wehtru ſabuſmoteem wiſneem zihnitees, tomehr wini tuwojās arweenu wairat un wairat kraſtam, un kad Leichtweiſis pamanija, ka winaſch atrodotees ſahda lehjena kraſta tuwumā, tad winaſch uſgawileja, eeſaufdamees:

„Lorite, mehš eſa. glahbti! Nedſi, tur kur wihtoli parahdās, tur eeſim mala!“

Un winaſch ſanehma wiſus ſpehkus kopā un peldeja uſ kraſtu.

Bet kaš tas? — Uſ reiſi winaſch pamanija, ka neteekot wairš uſ preeſſchu.

„Eš wairš newaru, eš topu wilktš dibenā,“ Leichtweiſis eeſauzās. „Lore, turees pee manis zeeſchi klaht, lai waram mirt kopā.“

Un nu wini eesahka arweenu wairat un wairat grimt uhdens dſilumā eeſſhā, kamehr Leichtweiſis newareja nemaj ſapraſt, kaš gan wina ſahjas turot zeeti.

Ah, un wina puſlini nepalihdſeja ſhini azumirſli wairš itin neſo; wineem wajadſeja padotees neredſamai, noſlehpumainai warai, kaš winus ſatureja zeeti un nelahwa teem kluht uſ preeſſchu.

Beidſot ſaſitās Moldawas upes wiſni pahr winu galwam kopā, un uſnehma toš ſawā ſlapjajā ſapā, kur nu Leichtweiſis ar ſawu mihtoto Lori bija ſaweenoti — ſaweenojuſhees.

Zilwetu-meeſneefi.

„Zeles augſchâ, Laſkare!“ Schee wahrdi tika kahdâ nabadſigâ, puſſakrituſchâ buhdâ runati, kura atradâs uſ Moldawas labâ kraſta, kahdus 300 ſolus taſlaki no taſs weetas, kur Antons Leichtweiſis un Lore bija nogrimuſchi; bet kaſ ſchos wahrduſ runaja, bija kahda melnmataina italeete, kura ſawâ jaunibaſ laſkâ warbuht bija ſkaiſta bijuſi, bet tagad winas ſejâ parahbijâs jau dſiſas grumbas, un italeetes jau ahtri nowiſt un winu ſkaiſtums pahreet ahtri, kâ rihta ſalna.

Wina nollezâs pee kahda uſ ſalmeem guledama wiſhra, kaſ ari bija italeetis, un kura peeri apſedja melni, ſprogaini mati, bet kuſſch, kâ likâs, guleja joprojam zeetu meegu; tapehž ſeewa par otu reiſi eeſauzâs :

„Maledetto diablo! Waj tu gan gribi gulèt lihđj paſtara deenai? Puſſtens jau noſchkindeja un mehſ buhſim kautko atkal ſawâ tihklâ nokehruſchi, — kautko kaſ mums nodereſ, kaſ mums eeneſis pekru un naudu!“

Wihrs nu uſleħza, ditti ſchahwadamees, kaſjâs, iſberſeja' azis un pakehra kahdu kaħrti, kuras weenâ galâ atradâs dſelſj ahkis.

Un wihrs un ſeewa iſgahja aħrâ.

„Negaiſs pahrgahjis!“ Laſkare ſazija. ^{III} Es jau bijos, ka taſ nepahranj muhſu ſchõri, kaſ ſaweeno muhſu mahju ar tihflu.“

„Ja gan,“ melnmataina ſeeweete peemetinaja, „redſi, ſchõre ir weſela; bet ſkatees, kâ wina rauſtâs. Es ſaku, ka ſiwis taſs naw, buhſ kaſ labâſ. Tu redſeſi, ka tawai Luzilai buhſ taiſniba, jo tika es gribeju, lai tu ſhini mehtrainâ naſti iſleezi muhju mahſliigo tihflu. Diablo, ta' tad ploſâs pa tihflu! — Laſkare, — nahž, — nahž driħſi!“

Kamdeħt tad ſteigtees? — Tu jau ſini, ka mehſ waram tika nedſihwus iſleetot muhſu noluhkeem par labu; dſihwa preze mums jau neder.“

„No, neekuſ, nahž tika un welž tihflu augſchâ!“ melnmataina ſeewa, buhdama nepazeetiga, ſkubinaja wiħru paſteigtees.

Tani weetâ, kur tiħklis atradâs, uħdens bija loti nemeerigſ un burbuli ween nahža uſ augſchu. Laſkare eebaħja kaħrti uħdeni un ſaħta wilkt tiħflu uſ augſchu.

„Luzila, nahz palihdsi wilt; tur nebuhs weens ween, bet divi!“

„Ah, waj es tew neſaziju, fa mums ſchomakt buhs laime?“
ſeewa, fahrti abam rokam apkampuſi ſazija.

Un wini wilka nu abi tihflu uſ augſchu.

Un rupjaja tihfla atradaſ divi zilweeku tehli, weens wihreeſcha un otris ſeeweefcha.

Abi kermen iſlikas buht nedſihwi.

Wina uu atrifinaja ahtri tihflu wala, pee kam Laſkare eeſauzaſ:

„Ah, tahds Auſtrijas ofizeers!“

„Un weena ſtaifia ſeeweete,“ Luzila peemetinaja, „waj nu ofizeera ſeewa, jeb ari wina mihtala!“

„Warbuht gan,“ Laſkare eeruhzaſ, „bet kaſ mums gar tahdam leetam par dalu! Galwena leeta ir ſchi, fa atkal nu diwus ſwaigus tihtus iſwejojuſchi. Praga truhkums augtin aug un ſchahda preze teef dahrgi ſamaſkata. Hahaha, wajaga praft weſt weikalu, ja grib kluht bagats!“

Tomehr ſeewa neklauſijaſ nemaj uſ to, to ſchis wihrs ſazija, bet bija pee ofizeera nometuſeeſ jemè un uſſkatiija to uſmaniqaam azim.

„Laſkare!“ wina kluſu baſki ſazija, „nahz ahtri, ſchis ofizeers dſihwo, jo es redju, fa wina luhpas rauſtaſ!“

„Waj wehl dſihws? Labi, tuhlin, tuhlin!“

Pee ſcheem wahrdeem Laſkare iſwilka leelu aſu naſi un taihjaſ nelaimigajam ſihkonim pahrgreeſt rihtli.

Neaiſtar winu, Laſkare, lai gan eſam negantneeki un tixgojameeſ ar zilweku meeſam, bet to es nefad nezeetiſchu, fa tu pee dſihwa zilweka meeſam peelikſi rofu. Turpreti ſchi ſtaifia ſeewa, ta lai nahz mums par labu.“

Laſkare nomurminaja tahdus lahſtu wahrduſ un eebehſa naſi keſcha, kamehr Luzila eeſahſta puſdſihwa ofizeera rokaſ kuttinat, lai taſ eeſahktu atkal elpot. Bet wina pazehla to uſ galwaſ, lai ſarhtoiſ uhdenſ iſtezetu lauta, kaſ ari notifa.

Laſkare nepeedalijaſ pee ſchis prozeduraſ; pa wini galwa dauſijaſ zitadaſ domaſ, jo winſch murminaja:

„Rihtà nahkſ ichihds, es eſmu winam apoſolijaſ triheſimtiſ ſalamitdeſaſ, un bej ſcha laimiga atgadijuma es nemaj newaretu uret wahrdu. Pat ſchini naſti ſtahſchotſ pee darba, un ſch Elias Finkeleſ atnahkſ, tad winſch manaaſ deſaſ noſworaſ ar ſeltu. Ni, un ſchis blehdigaiſ ichihds iſleekaaſ ta, itin fa winſch neſnata, no

kahdas galas defas pagatawotas, un furas winšč pusbada mirejeem pahrđod par dahrgu naudu. Un kas gau ari winam par dafu, kahdu galu zilweki ehd, waj ehjelu, waj ari zilweku gafu. Un tas pareiši domats, — gala paleef gala, — ja tikai wina wairs naw dšihwa.“

Bet kamehr Laskare šchos wahrđus runaja, ofizeers eesahka arweenu wairaf atdšihwotees.

Beidsjot winšč atdarija azis.

„Kur es esmu?“ winšč lehuu, trihžošču balsi jautaja. „Kur ir Lore, mana seewa. Waj wina ari ir glahbta?“

Luzila rahbija ar roku uj krašta puši, kura šmiltis guleja kã nedšihwa Leichtweiša seewa Lore fon Bergen.

Tiklihdj Leichtweišis eeraudšija šawu Lori, winšč pakrita pee tahš lihđšãš jemē un peelika šawu galwu pee winaš waiga, kamehr wina luhpas atrada Loreš luhpas un nu winšč nobutšchoja to wairaf reijes no weetas, eesaukdamees:

„Lore, mana dahrgã Lore, atdari jel šawas aztinas un dširdi manu balsi! — Tawš Antons ir pee tewis un breefmas ir projam! Mehš ešam reijã ijmilti no uhdens laukã un ešam pee labeem zilwekeem. Lore, runã jel kahdu wahrđianu!“

Bet kad Lore winam neko neatbilbeja, tad winšč šahpigu balsi turpinaja:

„Miruji! — mana Lore ir miruji? — Ne, ne, tas newar buht, tu nedrihšti mirt, jo beš tewis man buhtu japasuhđ, jabrauz dšihwam uj elli! — Lorite, es jau newaru beš tewis dšihwot; atweri, — atweri šawas aztinas!“

Bet nu peegahja Luzila gaudošocham wihram klahť, ušlifa šawu roku tam uj pleza un fazijas:

„Mums wišeem reiš jamiršt, ešat meerigi, ka juhš ešat išglahbti; jo kas muhju tihkldš fatinãš, reti kahdreij paleef dšihwš!“

Nizinošči, pat mehdošči šmeekli atšlaneja no Leichtweiša mutes.

„Es dšihwoju!“ winšč šauza, es dšihwoju, kã tahrps beš šaules! Wina bija mana šaule, wina bija mana puķe uj manas dšihwes plawas, wina bija awots, ij kura dšerot dšišinaju šawas šlahpes, ar wahrđu šakot, wina bija mana puķe, šaule, awots un luhgums! — Wišš pagalam!

Ať, Anton Leichtweiš! Tu nu eši šawu lomu iššehlejis, —
u — mans labais engel's aišgahjis!

Elles gari iſteepj ſawas rofaſ pehz tewiſ un gawilè par tawu nelaimi, jo wini ſina, ka tu teem wairſ neiſbehgfi!“

Un nu winſch uſzehlàſ no jemeſ augſchâ un iſteepa ſawu labu roku pret Pragu un breeſmigu balſi brehza:

„Eſi nolahdeta, tu manaf nelaimèſ piſhehta! nolahdeta, tu manu behdu ſchuhpuliſ! Eſ ſwehreju tew atreebibu, tew, tu lepnâ Praga, kaſ ſewi ſauzâſ par ſelta piſhehtu! — Bet eſi ari nolahdets tu, kaſ tu lepojeèſ ar zita wihra wahrdu un ſauzeèſ par graſu Sanderu Watianiju! — Dſirdi, tu neiſbehgfi manâſ rokaſ! Eſ atreebſchôſ pee tewim breeſmigi! Tâ ſwehrè Keinupes laupitajſ un medijumuſagliſ Antoneſ Leichtweiſiſ, — kaſ mahſ turèt ſawu wahrdu!“

„Kungſ, ko juhſ ſche runajat, taſ war jumſ mahſât dſihwibu,“ melumatainâ ſewwa ſazija, nahkat labaf mumeſ lihdſi, un ſargajateèſ, ka nekrihtat patruku rofaſ, kwi ſche waſajâſ, tâ ka pat muhſu buhdâ neeſat droſchi. Nahkat, eſ jumſ pagatawoſchu weenkahrſchaſ, bet ſiltâſ wakariâſ.“

Bet Leichtweiſiſ atmata ar roku, ſazidamſ:

„Eſ negribu wairſ ne eht, ne dſert, man newajaga wairſ itin neka, tikai ſchai miruſchai ſewwai wajaga ſahrka.“

„Un waj juhſ gribat ſawu ſewwu aprakt?“

Tur atrodâſ neleela kaphehta; jo ſche ſtahweja daudj mahjaſ, bet ſaſoditee pruhſchi nodedſinaja wiſâſ.

Winu eemihtneeki eebehdſja Pragâ.

Meeſta eedſihwotaji ir projam, tikai miruſchee palika ſche.

Wini duſ meerigi ſawôſ kapôſ, tâpat duſèſ nu ari ſchi jaunâ, ſkaiſtâ ſewwa, kuraſ dwehſelei lai ſwehtâ jumprawa Marija ir ſchehliga.“

Leichtweiſiſ neatbildeja ne wahrda.

Winſch ſehdeja kâ ſaſtiindſiſ un tureja ſawas Loreſ galwu pee kruhtim.

Winam iſlikâſ kâ ſapniſ, kad melumatainâ ſewwa winam paſtahſtija, ka Lori wajagot aprakt, — aprakt, — aprakt!

„Mumeſ gan naw ſahrka,“ italeete turpinaja, „bet ſchi kaſte ari naw ſmahdejama, — newajaga jau ari nekahdaſ ſelta gultaſ, kur gulet zeeto, garo meegu.“

Leichtweiſiſ nepaſuſtejâſ.

Iſlikâſ, ka winſch wairſ neto ne redj, ne dſird.

Bet kad Laſtare peegahja winam klaht, un atwilla wina rofaſ lehnâſ noſt no Loreſ, tad taſ eeſahka atkal runût un ſazija:

„Waj juhs gribat manu ſeeru laupit?! projam, — projam! —
Es nokauſchu katru, kaš to aiſfahrš!“

„Labi, lai paleef juhſu ſeeru te, kamehr grafa patrulaš atnahkš
un to eewediš pilſehtā, kur tad grafs parwehlēš to meſi plehſigeem
ſwehreem preekſchā.“

Leichtweiſiš ſarahwāš.

Schee wahrdi darija uš wina dſitu, loti dſitu eeſpaidu.

Wiwſch uſzehlāš no ſemeš augſchā, turedamš Lori ſawāš rokāš.

Wiwſch peegahja lehnām ar to pee kaſteš un eeliſa lehnām to
tajā eekſchā.

„Wehl truhtſt wahkš,“ Laſtare paſkaidroja.

„Daš naw wajadſigš,“ Luzila atbilbeja, „wahka weetā uſliſſim
loka ſaruš un pukeš.“

Leichtweiſiš bija nometeēš uš zekeem pee ſawāš ſeeruſ ſahrka,
dſiſkaš ſehraš un ſahpeš ſajuſdamš. — — — — —

„Eeſim,“ Laſtare uš ſawu ſeeru ſazija, „lai wiwſch paleef ſche
un iſraudāš pee ſawāš ſeeruſ ſahrka; bet mehš eeſim uš kaſpehtu un
iſmetiſim kaſu.“

Seewa palozija galwu, un abi, wihrš kā ſeeru, aiſgahja projam,
atſtahdami Leichtweiſi weenu pee ſawāš ſeeruſ ſahrka.

Bet wiwſch neraudaja wairš, — wina ažiš bija un palika ſauſaš.

Sahpeš bija par daudž leelaš, truhtka aſaraš, kaš taħš dſiſinatu. —
Kad aſa iſſmelta, tad tajā truhtſt uhdēš.

Tāpat ari daudžreiž ar žilweku. Wiwſch, lai gan dſiſhwš, tomehr
ir miriš.

Ar Leichtweiſi bija nu ari tāpat.

Wiwſch gan bija dſiſhwš, bet wiſam, kaš ween paſaulē atrodāš,
miriš.

Wiwſch ſkatižāš ilgi, ilgi uš ſawu Lori un wina ſehraš un
ſahpeš peħž taħš bija bej gala, bej robeſcham.

Wiwſch nepakuſtežāš ne peħdaš no ſawāš ſeeruſ ſahrka, kamehr
Laſtare un Luzila nebija atnahkſuſchi atpaſal no kaſpehtaš un tam
paſinoſchi, ka kaſp eſot iſraſkš.

„Mumš japaſteidžāš, kuņģš,“ Laſtare teiza; „jo kad no pa-
kaſnina ſkatižoš ležā, tad redžeju uš leelzeſa leeluš putektu maħkonuš,
eš domaju, waj tee nu ir auſtreekſchi, jeb pruhtſchi, un galu galā wehl

war isjeltees kauja. Bet nu paejatees nost no jahrika, es un mana
seewa to aifnefifim uj kapehtu.

Bet Leichtweifis noleezàs pee kastes, ijnehma Lori ij tahs laukà,
nehma to uj rotam un gahja ar to uj kapehtas puifi, famehr Laskare
un Luzila gahja tam eepafalus, nejdami tufsho kasti.

Beidsjot wini atradàs kapehtà.

Lai gan kaxsch bija wisapfahrt plofijees, bet scho flujo jemes
sturiti winsch nebija aistizis.

„Buhš labi, ja mehš pasteigfimees“ Laskare teiza; „paskatees
tifai tur uj leelzela, man schkeet, ka tur nahf wejels kara-spehks.“

Leichtweifis skatijàs un redjeja leelu kara-pultu tuwojotees
zeetofnim.

Ugi newareja isschfirt, waj tee nu austreeschi, jes pruhfchi.

Un Leichtweifis eeskattija, ka ar wina seewas apbedischanu japa-
steidsjotees.

Uj Loreš sejas bija saliftas pukes, gan wijolites, gan neaij-
mirsteles.

Leichtweifis pabihdija silàs pukites drufzin uost, sazidams:

„Nu Lorit, dod nu man wehl beidsjamo butschinu, ja beidsjamo.

„Jesús Marija,“ Luzila eefauzàs, „ijdaratees schigli! Get jau
walà!“

Un kahdus 100 folus no majàs kapehtas nofrita kahda leela
granata un pahrsprahga ar leelu, pehrkonim lihdsigu trofsni.

„Ar, Deewu Lorit!“ Leichtweifis kauza, „sem lojchu leetus no-
dodu tewi wehsajam jemes-klehpim.“

Un nu tika kaste, kuxà Lore guleja, eelaišta kapà.

„Peeluhgim wehl Deewu!“ Leichtweifis sazija.

Bet tiklihdsj winsch schos wahrduš bija isrunajis, kad no wisàm
pujem gahja lojchu krusa pahr kapehtu.

Gaisà duhza un iwilpa, un neša pa gaisu nahwi un samaita-
schamu. Italeefchi aifstrehja brehtdami projam un steidsjàs uj šawu
mahjeli.

Bet Leichtweifis guleja uj zekeem pee šawas seewas kapa un
skattija Tehwareifi.

Bet nu bija laiks dotees projam.

Winsch uizehlàs, bet negahja wis uj italeefchu mahjeli bet,
taifni uj leelzela wirfù, fur winsch eeraudšija daudj kuit. schu un

eewainotu, ari kahdu gruhti eewainotu austreeschu augstafu shtaba ofizeeri.

Winsch peegahja tam klaht un apwaizajäs, fo gan schi kauja nofihmejot, uf fo eewainotais wahju balfi atteiza, fa prühfschi esot generala Dauna preefschpulfus atfituschi atpakal, bet Leichtweifi nozturedams par austreeschu ofizeeri, winsch teiza:

„Luhdsu, kamerad, ispidi manä weeta kahdu augstu usderumu, prot: uf manäm fruchtim atrodäs swarigi dokumenti, kuzi man bija janodod feldmarschalim; waj nu tu nebuhtu tif labs, tos winam nodot? Tur stahw mans sirg, metees tam mugurä un jahj, zil ahtri ween wari turp uf meschu, kuzä muhjeji nupat paslehpäs, un tad mehginai tam atdot tos man uftizetos papirus.“

Leichtweifis uoleezäs ahtri pee eewainotä ofizeera, attaisfija ta drehbes walä un panehma no wina fruchtim paleelu wehstuku somu, kuzä atradäs loti swarigi pasinojumi un usfihmejumi preefsch Pragas aijstahwefschanäs un tahlakä kara = gahjeena, kara = plana, kà ari kareiwju skaitis un wina eedaliichana wairafos pulfos un wina ijdaliichana wairafos punktos.

Leichtweifis metäs nu sirgam mugurä un aijjahja wehja ahtrumä projam, newis uf meschu pee austreescheem, bet uf otru pufi, pee — Pruhfijas karala.

Kad to wisu eewainotais ofizeers redseja, tad tas eestenejäs smagi jo smagi:

„Speegs, ai, speegs! — Par wehlu, — par wehlu!“

Bet nu ari nahza jaldati ar nestuwem, uslasit eewainotos, bet tad to redseja Laskare, tad winsch pee loga stahwedams lahdeja un lamajäs, fazidams:

„Sasoditi rafari, wini panems wisus frituschos un neatstahs preefsch mana weifala neweena!“

60. nodala.

Sem fleplawas nascha.

Laskare un Luzila palita lihds wehlam wakaram sawa mahjelä, bihdamees; fa lodes neefshot atfal birt.

Bet kad lihđj wakaram palika wijs klusu, tad Laškare panehma laterni, un kad wini nogida, ka wišur waldot meers un klujums, tad tee dewās uđ sinamo kapsehtu, kur Lore neaijmestā kapā, koka kastē, guleja.

Laškare un Luzila iđwiltā nu lihki no kapa ahrā un aiņesa to uđ šawu mahjeli.

„Waj tu tuhlin eesahkši, Laškare?“ Luzila jautāja, pee kam wina uđskatija šawu wišru bailigām azim.

„Deez mani meerā! — Šchihds buhs drihš klast, un man wehl naw tikdaudj, žit wajadsiđs! Ko gan lai wehl gaidu?“

„At, Laškare, tu jau šini, ka es bailes nepasihtu! bet šchoreiš mana širds šajchnaudjās aiđ neginamām ruhpeim un bailem. Man leekās, ka mehš padaritum leelu, nepeedodamu nošegumu, ja mehš šcho škaišto šewu šagreesham gabalos, un no winās meesam pagatarwojam dešas.“

„Turi labaki muti,“ wišrs atruhža. „Mums jarihkojās tā, kā eeraušam nandu un tad dodamees atkal atpakaļ uđ muhšu jauko dšinteni — Itāliju!“

„Nu labi, labi, dari drihš galu.“

Italeetiš apšehjās kašdu ašinainu, netihru preešchautu, kamehr wina šewu attaišija kašda pagraba durwiš, kuras atradās paščas ištabas widū, un žaur kurem išnahža nelaba lihku šmaka, bet ar kuru šchee nezilweki bija tā apradušči, ka wini to nemaļ wairš nesajuta.

Šāini pagraba nu atradās wiši tee daikti, kas pee zilweku ķermenu šadališchanas, šalapahchanas, un dešu pagatarwošchanas wajadsiđs. Tur šahweja, gandrihš pagraba widū, galas kapajamais blukis, tur netihrs wežs galbs ložeklu šadališchanai, tur šahweja aš žirwiš, aptraipits zilweku ašinim. Pee weenas šeenas atradās kašds trauks ar šarnam un netahlu no ta, kašda mulda ar šapātu, eepeleku galu. Bet at, weenā katiā zilweku galwas kauši, štilbi un dašchadas žitas atleekās leelā daudjumā.

Šchi nu bija Laškara un Luzilas darbistaba, pašlehpta zilweku un taiņibas azim.

Lore nu tita cenešta šhini netihrajā pagraba un uđlikta uđ augšchā mineto galdu.

„Tuhlin nogreesišchu galwu no rumpja,“ Laškare peesišmeja.

„Nedari wiš to, pee šwehtās Žumprawas es terwi luhđšu, nedari to!“ Luzila luhđjās. „Dešim to atpakaļ uđ kapsehtu un netrauzesim

winas meeru. Ja tu mani neklausīsi, tad wehl pat šchodeen nahks pahr mums leela nelaipe; es to wīsu paredsu, un mehš wairs nekad neredzēsim šawu dsimteni!"

"Turi muti, bahba!" Laškare dujmīgu balši eekleedjās; „ja gribam zelot uš tehwiu tad mums wajaga wehl nopelnit labu šumu naudas, un tad tītai wehl atstahť šcho apgabalu un dotees projam uš tureeni, no fureenes ešam nahkujchi. Bet nu ej nost no manām azim un nerahdees wairs man!"

Luzila neusdrošchinajās šawam wihram wairs nekahdejadi pretotees Wina pašina to, šinaja ari, ka wina pati war dabut no ta kahdus našcha duhreenus.

Wina nu tītai noškatijās šawa wihra riškofchanās, kurich, leelu ašu nafi panehmis, wilka ap Lores kaflu ar našcha galu mašu reewiti, ij furas tuhlin iwriteja kahdi ašins pileeni. —

„Kas tas? — Nīnis?!" Laškare ešauzās. „Brihnums! Waj gan wina wehl dšihwa?!"

Un tagad, — tagad atškaneja pafluša eewaidešchanās! —

„Nelaimigais, ko tu dari?" Luzila ešauzās. „Waj nedširdeji eewaidešchanos?"

„Dširdeju gan, bet waidi nahza no temis."

„Mulkis, ne wis no manis, bet no škaištās šewas mutes!"

„Ko? waj gan wina wehl dšihwa?!"

To teizis winšč atlehza kahdus šokus no galda atpašal.

„Waj tad tu neredži, ka wina ešahť kusťetees?!"

Laškare peeskrehja aij leelām bailem šawai šewai klahť, un kad winšč pagreešās atpašal, tad winšč ar leelu ištuhťšchanos eeraudšija, ka jaunā šewa bija ušzehlušees šehdus, un škatijās wisapkahrt, atplehštam, bailigām azim.

Tas nu bija par daudj preešč mahutizigajeem italeešcheem.

Wihrs un šewa ištkehja šibenahtrumā ij pagraba ahra.

„Projam no šchejeenees!" Laškare brehza. Šanemšim ahtri šawas lectas un behgšim projam. Šteidšees, šewa, kamehr es šawahťšču naidu šopā!"

Šewa darija tā, ka wihrs wehlejās, kamehr wihrs šabehra šelta un šudraba naidu kahdā paleelā wezā ahdas šulē un tad alkā ešauzās:

„Waj eši gatawa?"

„Gatawa!" atbilde škaneja.

Nu, tad ej ahrā kamehr es aisdedsīnāschu mahjeli, lai muhsu nedarbu un nošegumu pehdas taptu pagalam īsnihzintatās."

Kad tas wijs bija notizis, tad wini dewās gar upes frustu uļ augšchu.

"Uļ kureeni nu došimees?" Luzila eejautajās.

"Uļ Pragu!" Laškare atbildeja. "Ta ir tagad muhsu weenigais patwehrums." — — — — —

Lore bija no šaweem krampeem ūjmodušeēs.

Kahdi no winas kašla iwritejušchee ašins pileeni peetifa, winas ašinis eekustināt atkal ritēt.

Ūi, un wina bija pa nespehjibas laiku daudī ko iļzeetuši,

Wina bija dsirdejuši Leichtweiši gaudojam un waimanajam, bija dsirdejuši wina mihlos wahrbus un ari to wišu, ko lihku=meesneeki šawā starpā runajušchi, bet nebij warejuši ne lozeklišcha patustināt.

Tagad wina bija no šcheem breešmigajeem krampeem šwabada.

Wina ari sinaja, kašdā neapškaušchamā stahwofli wina tagad atrobotees.

Wina nokahpa no kaujgalda semē un gahja trihzedameem zeleeem pa trepem uļ augšchu, no pagraba ahrā.

Šar laimi pagraba durwju klapes stahweja wehl walā.

Un nu, — wehl weens pakahpeens, un ta bija no breešmu weetas ahrā.

Bet kas tas? — Nejanuka deguma šmaka un duhmi špeedās winas nahšis.

Wina šauza šawu wihru pee wahrda, bet nedabuja nekahdas atbildes.

Wina nu šahka gramstitees pehz durwim, kuras wina ari laimigi atrada, bet at, tahs jau bija aišflehgtaš.

Šaunas bailes, jaunas breešmas šagrahba winas dwehšeli.

Uļ kuru puši ta ween pagreešās, šitās winai duhmi un uguns=leesmas preti.

Wina gan brehza:

"Laudis, nahkat, nahkat, uguns, — uguns! Anton nahz jel, — nahz drihs, jo es tuhliā nošmakšchu! Nahz un glahb mani!"

Tomehr neweens nešteidšās winas glahbt, jo tur ari neweena nebija.

Jau winai bija jabaidās, ka neesahk degt winai drehbes, kuras wina peewilka few zeeschaki klahk.

Tomehr schini azumirkli winai islikas tā, itin kā dsirdetu sirga sweekschanu un ratu eegrabeschanos.

Bet ari schis skanas likās masinajotees un pasuhdot tahlumā.

Winai juda beidsjamais zeribas starinsch uš isglaibschanos. Wina pasauđeja samanu un nokrita semē uš wezo grihdu.

Un tatschu wina nebija malbijusees, jo masi kurwahgi brauzā gar Moldawas kraustu, un apstajās pret to weetu, kur Lastare mehđja smest samus rupjos mahkligos tihklus slihtonu szejai, kas winam, kā mums jau sinams, atmēta leelu leelo pelnu.

Bet tas, kas no masajeem rateleem iskahpa, nebija nefas zits, kā Elias Zinkels, isbehguschais zettumneeks.

„Taisnais Deems,“ winsch murmināja, „man leekas, ka te bijuši atkal leela schauschanās! — Hui, labi, ka es sche nebiju, warbuht ka tad buhtu dabujis nezeretu galu!“

Un nu winsch dewās uš mahjeles puši, turpinadams:

„Nu, mani italeeschi, — tatschu mani italeeschi buhs wehl dsihwi, zaur kureem es nopelnu labas suminas naudas. Hui, zik dumja ta pasauļe; es gan no wina pagatawotām desam nebahstu ne gabalina mutē. Ai, un kamehr Pragā bads eeweesees, schihš desas top uswertas ar seltu.“

Bet kad winsch mahjelei bija peegahjis glušchi turwu klahk, tad winsch brihnijās, ka schim nenahkot neweens preti.

Winsch domāja: „Taisam wini abi ir pee darba — nu nefas, lai strahdā, lai strahdā ween! Breze ir loti wajadsiga.“

Bet drihš ween winsch pamanija, ka mahjelē neesot wis wijas leetas kahrtibā.

Winsch mehgināja attaisit durwis, bet tahs bija aisslehtas.

„Hui, lai es neesmu ihsts juhds, ja istabā kautkas nedeg!“

Winsch aisskrehja pee rateem un isnehma no leela maiša zirwi un iteidjās ar to atpakal un eesahka wiseem spehkeem ar to siht pret aisslehtajām durwim. Bet tahs bija deesgan beesas un stipras un winsch newareja neko ar winām isdarit.

Nu winsch aissbahja zirwja jobus aij stenderes un eesahka durwis uslaust.

Un rē, — pehz neleeleem puhlineem winas atsprahga walā.

Un nu winſch pagahjās eefiſhā, ſawu baſtu bahriſdu brauzidams, pee tam winſch tuhlin eeraudſija kaſhdu ſeeweeti nokrituſchu uſ grihdas gulam.

Tikai ar puhlem winam ijdewā jaunās ſeewas ſermeni glaht no karſtajām, jamaitajoſchām uguns-leeſmam.

Winſch nu aiſſtrehja uſ upi, eefmehla kaſhdā maſā trauzina uhdeni, ſteidjās pee Loreſ atpafal, gribedams to atdſihwinat.

Bet kad winſch eefſtatijās nogihbuſchās ſeewas ſejā, tad taſ aiſ leeleem brihuumeem eefauzās:

„Bateefi, lai eſ wairſ nedſihwotu, ja ſchi buhte naw laupitaja Antona Leichtweiſa ſeewa!

Ja, ja, ta pati ir, un zita neweena.

„Hi, Elijaſ Finkel, tew uſſmaidija atfal laime!“

Winſch nu dewās atfal pee ſaweem wahgem, pamehma leelo maiſu un apmeta to Lorei apfahret un tad eezehla nogihbuſcho ſeewu ratos, kamehr winſch pats uſſehdās uſ bufaſ, uſzirta wairaf reiſeſ ſirgam ar pahtagu un aiſbrauza projam, murminadams:

„Ja Leichtweiſiſ man nedoſ kaſhdu ſumu par ſawu Lori, kaſhdu eſ praſiſchu, tad eſ to winam neatdoſchu.“

Un nu winſch aiſweda Lori atpafal uſ Pragu. — — — — —

„Tri ſchi deena nogrima bejgaligajā muhſchibaſ juhrā.

Un kad ſaule bija nogahjuſi, tad redſam kaſhdu maſu pulzinu ejam gar Moldawaſ kraſtu uſ to weetu, fur neilgi atpafal ſtahweja majaiſ nameliſ, kaſ nu bija pahrwehrteeſ par pilnigu pelnu iſchupu.

Wini gaſhja klufedami, un dſilaſ ſehraſ parahdijās uſ winu ſejam.

Un klufee zelotaji nebija nekaſ ziti, tā Leichtweiſiſ, Korbekſ, Bruno, Sigriftſ, Otto Keſike un Eliſabete.

Laupitaji gaſhja uſ majo kaſſehnu, gribedami apmeklēt ſawa mihlotā wirſneeka ſeewas pehdejo duſaſ meetinu — Loreſ kapu.

Winſch, Leichtweiſiſ, peeweda ſawuſ beebruſ pee taſhweetaſ, fur winſch un Lore bija nogrimuſchi Moldawaſ wilnoſ un tad ſtatijās uſ majo nameli.

Дозволено цензурою. г. Рига, 16 июля 1902 г.

Druckats „Gutenberg“ druckatawā, Riga, leelajā Minſterejaſ eelā Nr. 6.

Bet tã winſch brihnijs, tad tas wairs nefur neceraudſija italeeſchu nameli; winſch bija paſjudis no ſemeſ wirſas.

Tomehr winſch gahja uſ to puſi, tur tam wajaſjetu atraſtees, un nu winſch wehl tifa eeraudſija kuhpedamo pelna tſchupu, ij kuras iſſchahwãs wehl arweenu maſas uguns leeſminas.

„Ut Deews,“ winſch pret ſaweem beedreem pagrcejees nopuhidamees ſazija, „kahdã laitã mehſ gan dſihwojam. Wehl no rihta ſche atradãs mahja un tagad jau pelnu tſchupa. Un fur gan nu palikuſchi wina eemihnteeſi? wai tee maj wehl dſihwi?“

Ur nu winſch pamahja ſaweem beedreem ar roku, lai ejot ſchim lihdſi uſ kapſetu, apmeklet wina mihtotãs Loreſ kapu.

Un Leichtweifim nenahzãs gruhti uſmeklet to weetu, tur atradãs wina ſeewas kaps.

Bet kad winſch tam peegahja klahnt un paſfatijãs tajã eeſchã, tad winſch eebrehzãs un atlehzã kahduſ ſolus no ta atpafal.

„Wini man to nolaupijufchi! Kaps ir tuſchſ!“ Nolahdets lai ir tas, kaſ to noſadſis un traujejis winas ſwehto meeru!“

Wina ſahpes bija neaprakſtamas un winſch eeſahla dikti raudãt.

Ari ziti laupitaji peegahja kapam klahnt un gribeja pahrlleezinãtees, waj tas pateſi ejot tuſchſ. Un kad ari wini redſeja, ka tani neatrodãs zits nefas, tã kahda tuſchſa kaſte, tad wini ſinaja, ka wiku kungs un pawehlneeſſ runajot pateſibu un mehginaja to eepreezinãt, kaſ wineem ari pa dala ijdewãs.

Bet te peenahza winam gluſchi tuwu klahnt Sigriftis un rahdija Leichtweifim kahdu ſihju lentas gabalu ar Loreſ wahrdu.

Leichtweifis to eeraudſijis waizaja:

„Safi, man draugs, fur tu to atradi?“

„Tur majajã eelejã, kahduſ 100 ſolus no nodeguſchã nama.“

„Brihnumſ!“ Leichtweifis eeſanzãs. „Kad gan Lore tur wareja buht? Draugi, eeſim un ſtatifimees, waj neatradifim tur winas pehdas!“

Un kad laupitaji noſtuwa majajã eelejã, tad wini eeraudſija ſwaigas ſirga pehdas, tã ari jaunas ratu ſleedes.

Wini nu gahja ſleedem pakal, pehtidami, uſ kuru puſi gan winas aiſejot un drihſ ween wini tifa ſkaidribã, jo ſleedes aiſgahja gar kraſtu uſ Pragãs puſi.

„Wina ir aiſweſta uſ Pragu otpafal!“ Leichtweifa beedri eeſanzãs. „Uſ Pragu, uſ Pragu, un zitar nefur!“

Nu išteepa Leichtweißis šawu labo roku un šauza :

„Draugi! Uš Pragu! — uš Pragu! Un kaut ari elle ar wišeem šaweem welneem turetū apšehtūs wīnās muhrūs, mehš eekuhšim taja eekšhā un atdabušim Lori atpakal waj nu dšihwu, jeb mirušču!“

„Uš Pragu!“ ari ziti laupitaji šauza un noštahjās ap šawu wiršneeku.

Bet Leichtweißis tumšču, stingru balši šazija :

„Tagad, šelta Praga! tawš atreebejs nah! — Wai tew! — Drihš tu šajutiši, ka laupitajs Antons Leichtweißis atrodās tawos muhrūs.“

61. nodala.

Miljona dehl.

Grafs Sandors Batianijs šoloja pa šawu darba istabu, kad preekšnamā bija dširdami peešču šchindeshana un šobena krabešhana.

Alfreds fon Bensbergs, grafa Sandora adjutants, nahza šawan preekšneekam kautko parwehstit.

Šhe japeemin, ka grafs jauno ofizeeri dehl tam, ka tas wīkam bija išglahbis dšihwibu un to išteštijis no Leichtweīša nageem bija, ai pateizibas, eezehlis par šawu adjutantū.

„Romandanta kungs,“ Bensbergs šinodams šazija, „ahra šahw kahds wīhrs un wehlaš ar juhšu eekelenzi runāt. Luhdsu, waj drihštū šcho wīhru eelaiši?“

„Juhš jau šinat, leitnant fon Bensberg, ka es esmu katrā laika gatawš peenemt katru godigu pilšoni. Weens daudšums deenā, waj nakti. Škweens war nahkt un list man šawu šuhdšibu jeb wehlešchanos preekšhā.“

„Bet šchis wīhrs neleekās wis buht Pragās pilšonis, bet kahds juhds.“

„Kahds juhds? — Kā wīku šauz?“

„Wīnšch leedšās man poteikt šawu wahrdu.“

Grafs apdomajās kahdus azumirkkus un tad šazija :

„Laišchat šchihdu eekšhā.“

Batianijs bija pa tam nofehdees pee rakstamgalda un pamahja schihdam ar roku, lai tas ejot tuwaki.

„Kas juhs esat?“ wirtsch waizaja. „Runajat ahtri un pasafat man sawus eemeelus, kadehl juhs mani usmeklejusch.“

Schihds peenahja tuwaki un grafs pastatijās wina seja.

Sandors sarahwās un atspeeda muguru pret krehsla lehni.

„Elle un welns,“ wirtsch murminaja, „kur gan scho schihda frazi esmu redsejis! Waj tas gan waretu buht? — Ne, — ne, — tas newar buht, un tatschu, — juhs tas esat, — juhs, — Elijas Finkels?!“

„Ja gan, grafa kungs, Elijas Finkels, ij Frankfurtes pee Mainupes,“ schihds ehmoti palozidamees sazija. „Nu, tapehz juhs brihnatees, kad Elijas Finkels wehl dsihws un eet sawu zeku? Ja man tā buhtu isgahjis, kā grafa kungs toreis wehlejšās, tad jau sen truhdetu kapā. — Bet Deews grib man laut dsihwot, lai gan nesinu, zif ilgi?“

„Un juhs eedroschinajatees rahditees manā preeščā!“ grafs Sandors brehza. „Juhs sleptaws, juhs isbehguschais arestants!“

„Apmeerinajatees, grafa kungs, naw nekahdi eemešli schahdai usbudinaschanai, lai gan ir pateesiba, ka es, Elijas Finkels, biju nosodits pee kartawam un ritera, bet es esmu ari tas pats Finkels kas zaur grafa nepateeseem swehreem tika neschehligi mozits un kuresch dabuja dsilas rehtas un reewas sawās wežās meesās, ja, zaur ta pascha grafa meleem, kas paweda un peewihla manu meitu Rositi, bet un ir eedroschinajees usmeklēt Pragas komandantu un teijareenes Marijas Teresijas augstako generali.“

Sandors nobahleja.

Wirtsch schihdam waj kaku buhtu apgreefis rinki, ja winam nebuhtu jabihstās no jauneem trokschneem un nepatikschanam, tapehz wirtsch sawaldijās un meerigu balši teiza:

„Wai juhs dsihwojat Pragā, Elijas Finkel?“

„Deewam sچهhl, ja. Waj gan preeks no eenaidneekeem apsehstā pilsehstā dsihwot? Waj naw jazeesch bads un jabihstas, ka kahdā nezeretā azumirfli neker lode, kuras pruhshi sughta pilsehstā eesčā, kā mihlais Deews leetu.“

Un ar to gan lai nodarbojas, kur tatschu wiši weikali stahw meerā. Man klahjās loti gruhti un gauscham slitti. Par laimi isglahbu wehl kahdu wezu wehstuku somu, kurā wehl atradās kahdi pahris tuhstoschu dalderu “

„Eo juhs tur muldat par wehstulu jomu, — kas man gar to dalas, — bet kas tad atrodas juhsu wehstulu šomā?“

„Bifadi papiri un sihmites, kuri weenam labi preekšč jadedšinaschanas bet otram labi preekšč usnemschanas. Tajā atrodās ari kahdi wekfeli, parakšiti no grafa Batianija. Un kad nu es dabuju dširdēt, ka wiņsch eezelts par Pragās waldineeku un komandantu, kuram tatschu katru deenu pilnas rofās ar naudu, tad domaju, ka sčehligais grafs buhs tif prahtigs un nelausees šewi apšuhdjetees pee Pragās teefam, negribedams šewi atklahtees par to, kas wiņsch ir bijis, un kahdos apstahškos wiņsch leenejis naudu.“

„Nu, tad juhs ešat nahkuschī eekafeeret šawus wezus paradus. Waj šinat ari, ka wišs tas war maksāt juhsu wezo, negehligo galwu? Šinat, ka pehz kahdām minutem juhs warat pašust no šemes wirfās!“

„Grafa kungs,“ Ķinkels paškaidroja, „ari šchajā šinā ešmu apdrošchinajees, jo šinadams, kahds breejmigs un netaišnis juhs warat buht, ešmu deponejis kahdā weetā aiššehgeletu wehštuli, kurā wišs norakšitiis un parakšitiis, kas uš juhsu paradeem un nedarbeem sihmejās. Un ja ari es šchini pašch ā azumirkli tiftu nokauts, tad dešmit mani tizibas beedri šazels pret jums peenahškohās weetās šuhdšibu. Un nu juhs šinat, grafa kungs, ka es stahwu bej bailem juhsu preekščā.“

„Deešgan, Elijas Ķinkel, deešgan!“ Sandors eefauzās. „Eš redšu, ka ešmu juhsu warā, un jums naw no manis jabihštās. Ešmu jums parādā deešgan leelas šumas, un gribu ari winas jums šamakšāt, bet azumirkli man naw naudas. Waj juhs nebuhtut meerā, kad es jums winas tad šamakšaju, kad karšč buhs pabeigts?“

„Grafa kungs, juhs runajat no meera, kur tatschu karšč naw wehl nemaj lahgi eefahzees. Waj šinat ko? — es paredsu, ka šchis karšč nebeigšees gadeem un kas war šināt, zif ilgi juhs buhšat Pragās komandants?“

„Juhs ešat zeetširdigs juhds,“ grafs Sandors paškaidroja.

„Man wajaga tahdam buht, šewišhti pret jums. Juhsu nošee-gumi un blehdiba ir tif leeli, ka wini tatschu reis jajoda; bet šchis ods ir loti neezigs: šamakšajat šawas wekfeles un es juhs lišču pilnā meerā.“

„Un kad es leedšos jums winas šamakšāt un leeku juhs iidsiht no Pragās ahtrā, — kas tad?“ grafs Sandors brehza.

„Darat to!“ Finkels brehza, — darat, — darat ween, nemat jobenu un nokaujāt mani, — mani pilnvarneeki drihji ween eeradisees Pragā, ari ihstais grafs jon Batianijs!“

Sandors nesināja aij dūsmam ko darīt; viņš sagrahba jobenu un draudeja ar to usmahzīgo juhdu nodurt; bet šchis nepamirščkināja ne aži, turpreti drošču balši šazija:

„Grūščat, grūščat ween to manās kruhtis. Nu, ko gaidat, — grūščat, — grūščat!“

Sandors šajuta.

Viņš nogihda, ka schihds stahvot uš droščām kašjam, — nogihda ari, ka viņš nebuščot wis buht beš palihgeem, tapehž viņš nolika jobenu pee malas un meerigatu balši šazija:

„Un tad juhs gribat mani pateesi šamaitāt?“

„Baj es to esmu teizis? — Ne, grafa kungs, pavijam otradi, esmu nahzis jums pašazit, pa kašdu zeku ejot juhs warat uš weenu pašču reiši palikt breešmigi bagats, un tad waresat ari šamafat šawus paradus šmeedamees.

„Es juhs nesaprotu, Elijas Finkel?“ grafs Sandors eesauzās.

„Juhš tuhlin šapratifāt, kaš jums ihšos wahrdoš pašaku: atwerat Pragās wahrtus un juhs dabuāt no Pruhšijas karala Friedricha weselu miljonu dalderu!“

Batianijs šarahwās.

„No juhs muldat no weena miljona daldereem?“ viņš šappestu balši jantaja.

„Es nemuldu wis,“ Finkels atbildeja, „bet runaju tihru, dšihwu pateesibu. Atwerat pruhšcheem Pragās wahrtus un juhs dabuāt weselu miljonu dalderu. Man ir wehstule, kas to wiju apleezina.“

„Kas par wehstuli?“

„Jums.“

„Kam? man?“

„Ja, jums.“

„No ka? — no karala?“

„Ne, no wina padomneekem un generaleem.“

„Un tapehž ne no karala?“

„Viņš neelaidās ar mani, netihru juhdu.

„Tā tad weselu miljonu.“

„Ja, weselu miljonu.“

Batianijs eestenejās:

„Weselu miljonu?“ — Schihds, juhs esat welns zilweku ahdā! —
Zuhs jau mani gruhšchat galejā poštā un pašučhanā.

Zinkels neatbildeja ne wahrda, bet pašneedja grafam kahdu aif-
seegeletu wehstuli, šazidams:

„Dafat, — tajā wišs šazits, kas wajadšigs.“

Kad grafs Sandors wehstuli bija išlafijis un parakstus, kā ari
wišu zitu atradis kahrtibā, tad wišch uzejhlās no krehsla un šazija:

„Labi, esmu apnehmees nodot Pragu pruhšchu karalim par weenu
miljonu daldereem. Un to es darišchu pat jau nahkošchā nakti. Es at-
wehršchu zeetofšchna majos wahrtus un karalis war nahkt pa teem
eekšchā ka patihkams. Dafat to wiam; bet pašafat ari tam, ka es tad
meklēšchu pee wina patwehrumu un drošchibu.“

„Labi, toti labi,“ Zinkels atbildeja; „bet wišs tas jums jaap-
leezina ar šawa wahrda parakstu. Luhdju, pagatawojat wajadšigo do-
kumentu.“

„Kas tad man wehl jaraksta?“ wišch druhmu balši jautaja.

„Nu, ka juhs atwehršat karalim zeetofšchna majos wahrtus un
par to dabušat weselu miljonu dalderu.“

Un grafs Sandors patehra kahdu papira lofni, nosehdās pee
galda un rakstija:

„Es, grafs Sandors Watianijs, šchimbrihšcham Pragās komandants,
apnemos 25. junijā 1757. gadā, uš šchehlastibu un neschehlastibu atdot
Pragu wina majestatei pruhšchu karalim, pee kam es šlepeni un beš manu
padomneeku un ofizeeru šinas, atwehršchu zeetofšchna majos wahrtus,
Pragās wakara pušē. Par šcho patalpojumu es dabuju weenu miljonu
pruhšchu dalderus, kuri no wina majestates Anglijas bankā, Londonā,
tapušchi depuneti, preekšch ijmakšchšanas man, un kuras es waru katrā
laitā šanemi.“

„Nu parakstiat šcho dokumentu,“ Zinkels peefihmeja.

Un weens špalwas wilzeens, un grafa Sandora wahrds stahweja
melns uš balta sem augšchā minetā dokumenta.

„Šche buhs,“ un to šazidams, wišch pašneedja Zinkelim šwarigo
papiri.

„Ejat nu un nesat man rihtā atbildi!“ Sandors peemetinaja.

Zinkels apgreešās ahtri aplahrt, negribedams šawu šaju rahdit
Sandoram, — ja, — šawu šaju, uš kuras laištijās atreebibas preekš.

„Uš redšechanos,“ wišch pa durwim išeedams eesauzās.

„Rihtā, — rihtā!“

Kad Zinkels bija projam, tad grafs Sandors šajuta — warbuht pirmo reisi šavā raibajā muššā — zif slifts un nošehlojams radijums wiņšch bija un zif breefmigi wiņšch pret Deewa un zilweku litumeem atfal bija nošeedšees un grehkojis.

Bet nu bija wišs par wehlu.

Schihds bija ar šwarigo dokumentu projam, kas winam fatrā azumirkli wareja atnešt breefmigu galu un pajušchanu.

62. nodaļa.

Grehku suhdšeschanas šods.

Elijas Zinkels dewās uj šawu dšihwes weetu juhdu kwartali un eedams murminaja:

„Tā tad diwas mušchas ar weenu šehreenu! Labi, labi, Elijas Zinkel, tu eši un paleezi gudris, prahtigs zilweks.

Rihtā aiņnesišchu pruhšchu lehgeri sinamo dokumentu un dabušchu tur štanofchu naudu. Na, man tas weens daudšums, waj es tirgojos ar širgeem, jeb pahrdodu kašdu pilšehtu! Ēsmu weikalneeks, un tā tahdam man wajaga buht išanigam un gudram.

Bet ari grafs Sandors neišbehgs šawam pelnitam šodam.

Kad pruhšchi buhs eenehmušchi Pragu, tad es gahdašchu par to, ka wiņšch neteef ij pilšehtas laukā, un lišchu to no Pragās pilšoneem šaraut gabalu gabalos. Ha, ha, graš, tu mirši breefmigā nahwē, bet es dšihwošchu un šmeeschos par tawām mokam. Un kad tu kā tahrs lozifees pa bendes rokam, tad es gamilešchu un šazišchu šlawu un pateizibu šawam Jeowam, šawam juhdu Deewam!”

Protams, ka Zinkels ušmanijās, lai neweens nedširdetu wina pahrdus.

Bet kad wiņšch gribeja patlaban eeet juhdu kwartali, tad winam nahza preti diwas peršonas, un kuras eeraudšijis wiņšch eesauzās:

„Šeheligais, taišnais Deews, waj juhs pateefi tee ešat? Baskare un Luzila, kā tas nahkās, ka juhs šche ešat? Biju šchodeen pee jums, bet juhsu mahjele guf piššchos un pelnos un juhs pašchus

es neatradu, lai gan mājais namelis wehl nebija sagahjees un patlabar kà dedja."

"Mehs pašchi to aisdedsinajam," Luzila atbildeja, "un tad aisdedsinajam pašchi projam!"

"Kapeh3 tà?"

"Tapeh3, ka miruschee šahka zeltees augšhà," Laškare atbildeja.

"Gui, miruschee zeltees augšhà?"

"Ja gan; mehs to pašchi redsejam šawàm azim!"

"Un kà tas wijs notika?" Finkels jautaja.

Un nu Laškare un Luzila pastahitija winam to dihwaino atgadijumu ar Lori, škaisto seerwu.

Finkels eepleshka muti, un brihnijs par šcho lautinu leht un mahntizibu, un beidsot teem paškaidroja, ka jaunà, škaista šewa esot glahbta, u. t. j. pr.

Abi italeeshchi brihnijs par Finkela drošširdibu un energiju, nembams šew lihdsi uš Pragu no miruscheem ušmodušhos seerwu, ušnembams to šawà dšihwofli.

Šhini pašhà azumirkli nahza kahds weentahršchs jemneeks pa eelu uš juhdu kwartala pusi, un kuresch, kad tas eeradsija šchos trihs šche štahwam un noslehpumaini šarunajotees kluwa ušmanigs. Un kad winsch peegahja teem tuwaki klah, tad winsch klušu balši eesauzàs:

"Ah, Elijas Finkels un Laškare ar šawu seerwu Luzilu."

Leichtweišs, turi nu šawas azis un aušis walà, jo man jadabù no teem šinà, kur palikuši mana Lore?"

Un nu winsch redseja, ka Finkels išwilkà šawa nama durwju atšlehgu un ka winsch atšlehdsja durwis walà un ušaižinaja abus italeeshchus eet winam lihdsi, kuri tad ari kawedamees un nesin no ka bihdamees, eegahja Finkela mahjà eeshhà.

Semneeks, jeb labati šafot Leichtweišs, jo tas winsch bija, eesahka štaigat šchurp un turp pa eelu.

Tomehr wina pazeetibai bija deesgan šo isturèt.

Pusdeena jau bija klah un tizigajee atšahja Deewa namus, bet ij Finkela nama neišnahza wehl neweenas dwehšelites.

Beidsot Leichtweišs šarahwàs.

Melumatainà šeweete išnahza no Finkela nama ahrà, šakahrtoja šawu dšeltaino galwas lakatu un tad dewàs uš basnižàs pusi.

Leichtweišs šetoja tai uš pehdam pakat.

Luzila nepamantija nebuht, ka viņai kāhds šekotu, eegahja pa walejam durwim bajuzā eekšā.

Leichtweissis dewās kā ehna viņai pafak, un tad paslehpās aif bajnizās pihlareem.

Un nu wiņsch redseja, ka Luzila dodās pee altara, un uš kura pakahpeem parahpušees eesahka luhgt Deewu.

Leichtweissis lihda no staba uš stabu, kamehr beidjot wiņsch eegahja gehrbkambari, kur wiņsch eeraudsija preestera ušwaku, kuru wiņsch kuhlin aplikās šew, un tad meerigu šēju un zeenigu galwas tureschanu kā ari lehuu šoku likšchanu, iſſkatijās loti lihdsigs pateesam preesterim.

Staleete pazehla ſawas azis uš augšchu un preesteri eeraudsijuši, ōfili kuſtinatu balši eesauzās:

„Ak, zenigais tehws, Deews juhs ſuhrijis ſanemt manu grehku ſuhdſeſchanu, jo mani pahrkahpumi nošpeesch breeſmigi manu dwehſeli, un wini ir ſmagi un leeli. Zeenigais tehws, luhdsu noklauſitees manā grehku ſuhdſeſchanā un tad paſludinajat man grehku peedoſchanu!“

„Biktſkrehilis ir ſlehgtis un grehku ſuhdſeſchanas ſtunda ir aifritejuši, bet eš gribu ſchepat pee altara ſanemt tawu grehku ſuhdſeſchanu. Mana meita, paſaki man wiſu, itin wiſu, ko tu eſi nepareiši darijuši un nepaſleppi man itin neko, un tu wari buht droſcha, ka eš ſew wiſus tawus noſeegumus un pahrkahpumus iſlihdſinaſchu un tu wareſi atſtaht ſcho Deewa-namu meerigu un preezigu ſirdi.“

Leichtweissis uſgahja uš altari, kamehr Luzila nometās uš altara pakahpeeneem ſemē, un eesahka iſſuhdſet ſawus grehtus.

Wina nu eesahka ſtahtit par Leichtweiſa un Lores iſſwejoſchanu uš Moldawas, ſewiſhki par jaunās, ſkaiſtās ſewas paglabahchanu, par ſaweem un ſawa wihra launajeem noluhſkeem, par Lores atneſchanu atpafak no maſjās kapſehtas un beidjot par winas nokauſchanu; bet pee tam wina apſtahjās.

„Tahlak, tahlak, mana meita!“ preesters ſtingru balši ſazija. Nepaſleppi man itin neko, lai waretu ari piluigi tewim peedot tawus leelos noſeegumus! — Teiz, — teiz, kas notika tahlak ar jauno ſewu?“

„Wina, uſmodās no miruſcheem, bet mehš aif bailem aifbehdſjam paſchi projam, kamehr jaunā ſewa palika pagrabā; bet projam eedami mehš aifbedſinajam ſawu nameli, lai muhſu nedarbu pehdas neweens neuſeetu!“

„Tad jaunā ſewa gan buhs tajā ſadeguši?“ preesters uſtrauktu balši jautaja.

„Ne, zeenigais tehms, wina ir wehl dšihwa!“

„Dšihwa!“ preesters ekleedjās. „Seewa, šati man, kur wina tagad atrodās?“

Uj šcho jautajeenu, Luzila negribeja atbildet; bet preesters brehza:

„Seewa, ja tu man to nefaziši, tad tawa beidjamā stunda ir flaht!“

To teizis, winsch nošweeda preestera talaru uj altara, israhwa aju durteni un mahzas Luzilai mirsā, fura nu paštatijās zeešchafi neihstajam preesterim azis un to tuhlin pašina par to pašchu wihru, furu tee no Melbawas bija išwejojūšchi un fura šeewas fermeni tee bija gribejušchi išteetot dešu pagatawošchanai.

Wina eebrehzās, šagrahbita no leelām bailēm un kača šchiglumā wina šametās uj oturu puši un drahja uj bajnizas durwoju puši.

Bet Leichtweišis bija tai uj pehdam pakal.

Luzila bija jau šafneeguši bajnizas leelās durwis, jau wina eelwoja šwaigu, atšpirdšinošchu gaišu, kad wina pakrita šemē, šo laupitajs eespehra tai ar kahdu dehta gabalu, furu tas bija nopleshšis no bajnizenu šchelleem, par galwu tā, ka tai bija uj weetas japakriht.

Winsch šafehja nu tai ahtri rofas un kahjas un aijneša to atpakal pee altara, kur winsch nošweeda to šemē, apdomadamees, kahdu prozoburu nu eesahht ar šcho šawado šeewu, pa furas kruhtim jauzās bailēs ar nedarbeem, launums ar labumu, kamehr Luzila funkšteja un šteneja luhgdamās:

„Kungs, luhdju, nenokaujāt mani, atšahjat mani jel dšihwu!“

Tomehr laupitajs neklausijās nebuht uj winas wahrdeem, šakampa to aikal un eesahka to nešt pa kahdām trepem, furas weda uj ehrgetu šeri augšchā, un no fureenes gahja trepes uj bajnizas torni. Un laupitajs kahpa un kahpa arweenu uj augšchu, kamehr nebija šafneedšis šwana telpas.

Tajās eektuwis winsch atwehra weenu logu wakā, ijbahja pa to šafeto šeewu ahrā un tad šingru baltšī šazija:

„Seewa, ja tu man nefaziši, kur mana šeewa šahini azumirkli atrodās, tad tuhlin laidišchu tewi wakā un tu dabuši uj weetas galu!“

„Newaru, newaru, lai gan šinu, kur wina tagad peemih!“

Leichtweišis pagrūhda Luzilu wairat pa logu ahrā, eesautdamees:

„Nu, tad tewim ir jamiršt; brauz uj elli pee wišem welneem un wina šalpeem, furi pluzindš tawas meešas un kur tu zepši, karstajās nguns leesmās!“

Rad Luzila dŕirdeja par elli, welneem, wina kalpeem un ugunsleefmam tad to ŕagrahba breeŕmigas iŕbailes; wina aiŕŕmakuŕŕhu balŕi kehŕŕŕteja:

„ŕaziŕŕhu, ŕaziŕŕhu, tiŕai welkat mani atpaŕaŕ!“

„Nawiŕŕŕŕhu ne par matu tewi atpaŕaŕ, piriŕŕŕŕ nebuŕŕŕi atbildejuŕŕi uŕ manu jautajeenu!“

Un nu wiŕŕŕŕ pagruhda Luzilu wehl wairaf pa logu ahrâ, bet ŕura nu ŕaziŕŕa:

„Teiŕŕŕŕhu, teiŕŕŕŕhu! — Tuŕŕu ŕeewa atrodâs Elijas ŕinkela nama pagrabâ!“

„Un ko ŕŕihds grib ar to darit?“

„Nefinu!“ Luzila ŕteneja.

„Tu melo!“ laupitajs brehza. „Tu ŕini itin labi, ko wiŕŕŕŕ ar to grib darit. — Runâ, jeb tu brauŕŕŕi tuŕŕin uŕ elli! manas roŕas ŕau ir noguruŕŕŕas, neŕpehju wairŕŕŕ tewi turèt; runâ aŕtri, — ai, neŕpehju wairŕŕŕ turèt!“

„ŕwehtâ jumprawa! — Dabuŕat, dabuŕat wiŕŕu ŕinat: Tuŕŕu ŕeewu ŕinkels grib pat wehl ŕŕhodeen pahrdot graŕam Sandoram ŕon ŕatianijam, par ko wiŕŕŕŕ dabuŕŕŕot no ta leelu ŕumu naudas; bet nu welkat mani atpaŕaŕ!“

„To eŕ ari dariŕŕŕhu; jo tagad eŕ ŕinu, ŕas man bija jaŕina.“

Un nu wiŕŕŕŕ eewilka melumataino ŕeewu atŕal ŕwanu telpâs eekŕŕŕâ, atraiŕŕŕa tai ŕahjas, ŕazidams:

„Rahjas gan tew atraiŕŕu, bet roŕas ne. Tu palitŕŕi ŕŕeŕpat torni, ŕamehr nebuŕŕŕŕhu atdabuŕŕŕis ŕawu ŕeewu; bet ja man tas neiŕdotoŕŕ, jeb ari tu buhtu melojufi, tad tu nomirŕŕi ŕŕe bada-nahwê!“

To teizis, wiŕŕŕŕŕŕŕŕ peeŕŕŕŕja Luzilas roŕas un ŕahjas pee ŕahda ŕahnŕtaba un tad aiŕgahja ŕteigŕŕŕus ween projam, pameŕdamŕŕ melumataino ŕeewu weenu.

63. n o d a t a.

Modurŕŕŕ.

ŕlittâ, puŕŕŕŕŕitruŕŕŕâ namâ, ŕuru Elijas ŕinkels juhdu kwartali bija noiŕrejis, ŕehdeja ŕinkels tâ ari Laŕtare pee ŕahda galda, uŕ ŕuru atradâs ŕahdi neŕahdi uŕtoŕŕamee un fretna ŕŕnaba pubele.

Beidsjot Finkels usjehlās no krehsla augšchā, pagahjās kahdus fokus turp un atpakal un tad pret Lasfare nostahjees šazija :

„Man tas nemaj nepatīktu, ja tawa šewa wairs neatgreesstos atpakal. Tu esi zeetfirdīgs wihrs, kas par šawu šewu nemaj neruhpejās.“

„Lai wina eet waj pašchā ellē,“ Lasfare aišsmakuschu balfi atbildeja. „Tahdas bahbas, kà šchi, pašaulē wehl deesgan! Lai škreen, lai škreen ween!“

„Bet kad wina aišgahjuši pahrdot, jeb išpausti muhsu noslehpumu, ko tad? Es neweenam neuštizos, un noschelloju, ka es ari jums to pateizis.“

„Schihds, esi meerīgs!“ To teizis wiņsch eedšehra atkal kreetnu malku šchnaba, un tad turpinaja : „Mana Luzila naw nekahda nodeweja, wina prot turēt tihru muti.“

Šchee wahrdi apmeerinaja daudš maj Finkeli; wiņsch noschdās atkal šawā wezā weetā, šazidams :

„Lasfare, nu ir laiks, tew jaet un janes grašam Sandoram wehšis, ka Lore fon Bergen atrodās Elijas Finkela namā un ka wiņsch to pret 20,000 gulšcheem war šanemt.“

Bet Lasfare eespehra wehl weenu kreetnu tšcharku.

„Wai man!“ Finkels eesauzās, „wiņsch jau ir dšehris par daudš un neišwedis manās leetas galā!“

„Tur muti, šchihds!“ italeets eesauzās. „Tahs pahris pudeles kurās esmu šchodeen ijdšehris, tahs mani negahjis wis gar jemi, kad tilšchu šwaigā gaišā. Un es tew šaku, ka es atwedīschu grašu šchurpul Bet pagaid', šchihds, nesīnu tilai, waj wiņam patīšees juhdu netihrajā kwartali eeraštees un waj wiņsch nebaidīšees no lauschu mehlem? Wiņsch tatschu ir Pragās komandants.“

„Mulkis tahds, ka es nesīnatu, kà tas wišs ijdarams. Auna galwa, grašs atnahšs šchurpu kà juhds pahrgehrbees un neweens wiņu nepašihš.“

To išteizis, Elijas Finkels peegahja pee kahda weza šlapja un išknehma iš ta kahdu neleelu pazīnu, pašneedša to Laskerim un šazija :

„Pağlabā to jem mehstela, es šuhtu grašam šihšchu kaštanu un šihšchu zepuri un turklahš šarkanu, neištu bahrsdu.“

„Bet kur lai es paleeku pa to laitu, kamehr wiņsch buhs šche?“ italeetis waizaja.

„Nana durwis stahwès walâ, un pehz fahdàm minutem nahz eefschâ,“ Finkels pastaidroja. Bet ðati komandantam, lai winsch panem tos 20,000 gulichus tuhlin lihðsi, jo naudu winam wajaga uj weetas ðamafât. Un ja winam naw naudas tuhlin pee rokas, tad lai winsch to panem ij fara-kafes. Grafs jau fina, ka pehz 24 stundam winsch warès atlist to atpakal.“

Italeetis eewilla wehl fahdas pahri malkas ðihwà un tad, sinamo paziu panehmis, aigahja pee grafa Sandora, aijneft tam to preezigo wehsti, ka laupitaja Antona Leichtweifa ðeewa, Lore, atrodotees Elijas Finkela warâ un namâ.

„Mans weitals eet labi,“ Finkels rokas berjedams ðazija, kad Laškare bija projam, „un tiklihðj ar ðchim leetam buhðchu galâ, tad doðchos tuhlin projam uj pruhðchu lehgeri, fur dabuðchu atkal ðkaidru naudu. Ai, Elijas Finkel, ujmanees un turi galwu uj plezeem. Laha galwa ir leela leeta ðchini pajaulè!“ — — — — —

Laškare gahja ðawu zeku un atstahja drihð ween juhdu kwartali.

Winsch negahja wis stingreem ðoleem, bet streipuloja, jo wina zeriba, ka wehðais nafts gais buhðshot wina prahrus atðhirbinât, ne-peepildijâs. Winsch bija par daudj ðasihdees no ðtiptâ dðeðreena.

Tomehr winsch tuwojâs Pragâs pilei.

Bet kad winsch bija pahrgahjis pahð tiltu un taiðijâs kahpt uj pakalnu, wirs kura pils atradâs, tad fahda wihra rofa aistahra wina plezu.

„Ge, labais draugs,“ ðweððais wihrs ðazija, „neejat wis pili, ja juhðu dðihwiba jums ir mihta; — neejat wis tani!“

Laškari ujstatiija runataju platâm, ðarkanâm azim un tad duðmigu balði teiza:

„Kas juhð eðat un to juhð gribat? — Ejat pee welna, eð eefchu fur man jaet!“

Un italeetis gribēja eet tahtati, bet ðweððais wihrs turpinaja:

Juhs eðat multis, ja juhð ðchidam paflauðat, tas tatichu juhð grib eegrühst tiðchu prahru nelaimè un postâ. Winsch tilai grib no jums tikt walâ, jo tiklihðj juhð ee-eefat pili, juhð tikðat tuhlin eemestii pils pagrabâ, fur jums buhs jaðmyt lihðj pastara deenai. Nahtat labati man lihðsi un eefim fahdâ weefnižâ un eedjerðim pa glahðitei, un tad juhð warat eet, fur kahjas neðis galwu; tikai pili juhð neejat.“

„Waj juhs domajat ar mani labu? un ja tas tà ir, tad pašat, kas juhs esat,“ Laškare teiza.

„To wišu es jums pašazīschu, bet ne šche uš eelas. Ģesim weefnizā, kur es jums wišu, itin wišu atkļahschu, luh, šchepat jau ir mana weefniza. Dširdat, dširdat, zīt jauki tajā mušita špehlē! ja gan, tajā atrodās preezigi laudis, lai gan weefnizu pašchu šauz par: *A f i n a i n a a t r e e b i b a.*“

„Ģs eefschu ar jums!“ Laškare atbildeja.

Un nu wini gahja, un jau pehz kahdeem azumirkleem tee peegahja pee kahdas ehkas, kurā, lai gan neiškatijās pehz weefnizas, bija dširdamas jaukas, gaiščas balšis, kà ari mušita un glahschu šchindeščana.

Wini eegahja no šehtas pušes tani eefschā un Laškare nu redseja, ka wini atrodotes pateesi kahdā weefnizā, kurā gan nebija daudš, bet ļoti jau tri weefi, kurus apkalpoja kahda pateesi škaišta, jauna ņeeweete.

„Ģe, pagrabneeze,“ italeešča pawadons, jeb labafi šakot, pawedejs jau tri balši eefauzās, „nešat mums wišnu, bet no tahš fortes, kuru es mišlu!“

Kamehr jaunā apkalpotaja aišgahja atnešt wišnu, tikmehr Laškares beedris jautaja:

„Šakat man, draugs, ko juhs tur nupat išnehmāt par pazinu? — Laikam tani atrodās šwarigi dokumenti?“ „Waj ne?“

„Ne, ne,“ italeetis atbildeja, „šajoditais šchihds to man eedewa, lai es to nobodot grašam Sandoram, un kurā naw wairak nekas eefschā, kà tikai kahds sihichu kaštans un zepure, kà ari šarkana bahršda, lai grašs waretu nepasihts eekluht juhdu kwartali.“

„Ah, nu nekas par to, mums tahdus pfundurus newajaga!“

Apkalpotaja atmahza atkal atpašat, nešdama divus kaušus, kà likās, pilbitus ar wišnu.

Italeetis šatwehra aštri weenu no teem un taišijās to list pee mutes, bet ari tuhlin nolika to uš galdu atpašat, eefaušdamees:

„Kas tad šchi par šaimneežibu? Kaušus gan atneš, bet kur ir wišns?“

„Šche wišch ir!“ šweščais wihrs pehrkonigu balši brehza, un tani pašchā azumirkli eegruhda ašu durtieni Laškaram lihds špalam truhtis eefschā.

„Šlepkawiba!“ Laškare eekurdejas, kamehr wina azis išspeedās breešmigi uš ašru. „Nolahdetais, ko juhs esat darijušchi, juhs jau mani nokaujāt!“

„Waj es juns nefaziju, ka ſcho weefnizu ſauz par: Aſinaino atreebibu? Bet mani ſauz par laupitaju Antonu Leichtweiſi, eſmu Lores fon Bergen wihrs, kuras juhs nupat kà gribejât pahrdot grafam Sandoram par 20,000 gulſcheem; bet ſchee weefi te ir mani beedri un palihgi!“

„Pee ſcheem wahrdeem Leichtweiſis iſrahwa durteni ij wahts un Laſtare, tas zilweku meefneeks, beidsja elpot, kamehr Leichtweiſa beedri noſtahjâs ap ſawu wirſneeku un pawehletaju.“

„Metat wiku Moldawâ,“ Leichtweiſis pawehleja, un Otto Reſite un Bruno iſpildija aſtri ween ſcho uſdewumu; jo nahts bija tumſcha un neweens winus pee tam netrauzeja.

Leichtweiſis nu attaiſija ſinamo pazinu un iſnehma ij tahs melno ſihjchu kaſtanu un uſwilka to ſew mugurâ, peelika ari ſarkano bahrsdu un beidsot uſlika ari melno ſihjchu zepuri galwâ.

„Waj mehſ newaram tew eet lihbsi, wirſneek,“ wina beedri jautaja.

„Tagad wehl ne,“ Leichtweiſis atbildeja. „Sawu Lori iſpeſtiſchu weens pats. Bej tam man darifchana ar eenaidneeku, kas weegli uſwarams. Bet ſchini nakti ſtahwat gatawi, jo pirms mehſ Pragu atſtaſſim, atſtaſſim winas pilſoneem mafas peeminas. Wini eegrubda mani un manu Lori Moldawas uhdenos un lika tos mums papilnam peerihtees par to es gribu wineem dot papilnam uguni, un wairal, nekâ wineem tas patifſees nemt preti. Nu, weens daudſums, abi iſelementi, — uhdens waj uguns.“

Un nu wiſch pamahja laupitajeem ar roku, un wiſi atſtahja namu, aiſeedami uſ juhdu kwartala puſi.

Mihlaka butſchina.

Elijaſ Finkels garlairojâs. Wiſch newareja ſagaidit to azumirli, kad grafs Sandors parahdiſees.

Wina naudas-kahriba nedewa tam meera.

Lores pahrdofchanai wajadſeja aſtri notift.

„20,000 gulšchi ir gandrīj par maj par šahdu pehrli, bet kad wofels miljons, tā šafot, šahw aij durwim, tad pastarpam war ari drufzin šaufaku weikalu taišit.“

Šhini azumirkli wiņsch dširdeja šotus uš eelas.

„Tas wiņsch ir,“ Finkels ešauzās, tas ir Batianijs, — Laškare ir išpildijis šawu ušdewumu. — Bet tagad, — Lore šon Bergen, — tagad tu tišfi peewešta ištajam wihrām. Ša, — ja — un šahdā wišjē atreebos ari Leichtweifim, kas mauu mahju nodedšinaja.

Šee durwim tifa peedaufšits.

Šenahza šlaiks wihrs juhdu šihšchu šaftanā un šartanu bahršdu.

„Šfat šweizinati, graš Šandor Batianij,“ Finkels ešauzās, „retš pagodinajums manam namam žaur juhšu šlahtbuhtni, bet eemešli ari ir išihdošchi.“

„Tā ir,“ wihrs šlušu balši atšildeja. „Lore šon Bergen ir juhšu warā; bet waj juhš patešfi gribat man to pahšdot?“

„Ša, graš, ešmu nošehris putninu, šura špalwas žums arweenu parifa un ja juhš man par to mašajāt 20,000 gulšchus, tad putnišch peeder žums!“

Wihrs šafuštejās itin ša gribedams ijšahdit nepazeetibu.

„Šafat man, graša šungs, waj žums buhš tišdaudš šlaht?“

Wihrs rahdija uš šawām fruhtim.

„Tā, — ir labi, — un nu šahpšim pagrabā, šai juhš waretut pahšleežinatees, ša Lore šon Bergen patešfi atrodās manā warā; — pagaidat drufzin, šamehr aišdedšinaju šaterni.“

Wini gahja par netihro pagalmu un noškuwa pee šahdām durwim, šuras Finkels atšlehdja.

Un nu wini eetašpa šahdā tumschā, netihrā pagrabā, šura dibenā parahdijās baltas drehbes, šuras ašfedja nelaimigās šeeawas šermenī.

Wihrs šarahwās un palika šahwot.

Bet Finkels panehma to aij rošas un wilka uš preešchu, gawišledamu balši šajidams:

„Waj eš žums nešajiju, ša juhš atradišat putninu, šuru juhš tiš waren mišlat!“

„Lore šon Bergen!“ wihrs eeštenejās. „Patešfi, ta wina ir.“

Un nu wini peegahja Lorei šlaht, šuras ažiš bija redšamas šehras un šahpes, un šura Finkeli eeraudšijūš, behdigu balši teija:

„Waj juhš nu nahtat mani atšwabinat un atdot man brihwibu? Šafat man taišchu, žit ilgi man wehl buhš jašmot šhini netihrajā,

285
aufstajā pagrābā. Dirdat, wedat mani atpakal pee Leichtweisa, wiņšch
jums doš karalisku samu."

"Nu, Lore fon Bergen, pat ūhini azumirklī juhs buhsat buhwi,
jo es atdošchu juhs tam, kam juhs pateesibā peederat; es ūwehreju, ka
es ūwedibschu juhs ar to kopā," Zinkels teiza.

Bet Lore, domadama ka ūsche wahrbi ūhmejotees uš Leichtweisu,
preezigu balū eesauzās :

"Tā tad Deews paklausijis manu luhgumu un atmihūūimajis
juhsu ūirdi. Labi, Elijas Zinkel, lai gan neesmu 24 stundas ne ehbuūi,
ne dūehruūi, tomehr gribu tuhliā dotees zelā, lai waretu ūpeest atkal ūawu
galwu pee mihlotā wihra kruhtim.

Wihrs ūhūschu kaūtanā, ūtahweja kā ūahls-ūtābs.

Zinkels eegruhda winam palehni ar elkonu ūahnos, ūazidams :

"Nu, graf Batianij, maksajat tos 20,000 gulūschus un nemat
tuhliā Lori fon Bergen. — Ko gaidat? Lore ir tā ūūaistakā ūeewa
paūaulē."

Lore ijtruhkās.

Tas wahrds „graf Batianij“ padarija winas waj ahrp-ahhtigu.
Wina brehza :

"Ko juhs runajat? Elijas Zinkel, waj juhs gribat mani pahrdot?!
Pahrdot wihram, furu es eenihūtu no ūirds pamateem!"

"Ko juhs tur muldat no eenaida? Zinkels nejauki ūmeedamees
teiza. Sataiūatees labaki kriūt tuhliā Pragas wiūwarenā komandanta,
grafa Batianija rokās, jo ūchis wihrs, kas te ūtahw ūhūschu kaūtanā,
naw nekās zits, kā juhsu pateesais, ihūtais wihrs, grafs Batianijs."

Lore eebrehzās un bija gihbūchanai tuwu.

"Nu, zeru, ka juhs tiūfat ar ūcho putniņu ahtri gatawi," Zinkels
turpinaja. "Bet ja wina jums nepadodās ar labu, tad leetojat pah-
tagu, — es ūaku pahtagu, ūinat, graf, pahtaga ir lehtafais un labafais
lihbūeklis padarit ūpihtigu ūirdi mihūstu kā wilnu. Un nu, graf Bati-
anij, darat ūchaj leetai galu, maksajat man tos 20,000 gulūschus un
nemat Lori fon Bergen ūew lihbūi!"

"Dodat man to," wihrs ūazija.

"Dot jums, labi, labi, prezi jau wajaga nodot tam, kas to no-
pirzis," Zinkels ūmeedamees ūazija.

Un nu wiņsch tuwojās Lorei, gribedams to peeweūt wihram un
to eelikt wina rokās, famehr Lore luhbūjās :

„Apschelojatees par mani, graf Batianij, atfakatees no šawa noboma! Esat weenu weenigu reisi šawā muhšhā šchelligi! Juhs likāt mani un manu wihrū eemest Moldawas wukos, bet tas wihs špehzigais Deews iſglahba muhs un nu juhs gribat muhs atkal darit nelaimigus. Apschelojatees tatšhu par mums!“

Bet šhini azumirkli ſarkanbahrsdainais wihrs peegahja Lorei klaht, iſplehta ſawas rotas, aplika tašs Lorei apfahrt, pazehla to ar waru uſ augšhu, ſpeeda to pee ſawām kruhtim un dēwa tai garu, garu butšhinu, pee kam Lore negruhda wis to atpakaļ, nestuhma wis to projam, jo wina paſina, jeb labaki ſatot, ſajuta ſawas dwehſeles miħlako.

Bet Elijas Finkels berseja preezigi rotas, ſmeħjās un teiza:

„Seewas, ſewas! Juhs esat tā lapas weħjā nepastahwigas un groſigas. — Kapat wina gaudoja, bet luħt, tā wina nu to butšho.“

Bet šhini pašhā azumirkli nokrita ſmags, breeſmigs fiteens uſ ſchihda galwu un wihsch nokrita tuhlin ſemē.

Wihrs nu noſweeda kaſtanu un leeko bahrsdu noſt, eesaukdamees:

„Seewa, nahz pee manas firds, un duſi pee manām uſtizamām kruhtim! Es, — es eſmu taws iħstais wihrs un ne grafs Batianijs!“

Un Lore eekrita wina rotās newaredama aiſ preeka un laimes iſrunāt ne weena pašcha wahrđina.

Behz tam, uſ ſemē gulofcho ſchihdu rahđidams, wihsch ſazija:

„Elijas Finkel, tawa beidsamā ſtunda ir klaht! Tew jamirſt, — jamirſt beſ ſchchlaſtibas; tawi greħti un noſeegumi ir par daudſ leeli, ka tu waretu weħl dſihwot. Un tad pret Lori pagreeſees wihsch turpinaja:

„Pagaidi weħl, mana bahrgā ſewwina, kaħdas minutes, kamehr es ſcho nelecti aiſraidu uſ wina paſauli.

„Schihds, atdari azis, taws ſogis ſtahw tawā preekšhā! — Schihds, — dſirdi, — tew jamirſt!“

Un Finkels atwehra azis un ſkatijās bailigi wiſapkart, bet tad eesahka luhgtees:

„Miħlais, labais Leichtweifi, atſtahj weħl ſchoreiſ mani dſihwu! — doſchu tew 30,000 gulſchus, un ſchi ſuma iħtaifa wiſu manu mantu! Bet man ir bail no nahwes, tapehž gribu neſt ſcho upuri!“

„Slittums ir arweenu ſaweenots ar bailem,“ Leichtweifiſ paſkalo dr oja. — „Ne, ne, schihds, eſmu apnehmees tewi nokaut un tā iſdſehſt

tauna=šihmi zilweku šabeeđribā, tauna=šihmi, kà tu eši, šafoditais šchihds!
Bet nu attaiši kruhtis, un tu buhši azumirkli beidsis dšihwot!"

Un Leichtweišis iŕahwa durteni un to Finkelim rahdidams,
šazija:

"Waj tu redši šchihš ašinis? Elijas Finkel, Tašs ir tawa šuhtna
Laškares dšihwibas atleekas ar kurām nu gribu tawejšs šaweenot!"

"Lauj man dšihwot, — došču tew wešelu miljonu dalderus!"

"Šchihds, tu eši palizis ahrprahtigs, kà tu gan špehtu man wirus
dot?"

"Pağaidi!"

To teizis winšč trihzedamu roku eesahka atknopēt šawu westi,
eegrubda roku kahdā pašlehptā keščā, iŕwilka kahdu papira gabalu un
to Leichtweišim pašneegdams šazija:

"Laši, un nešaki wairs, ka nešpehju tew dot miljonu dalbarus!"

Leichtweišis iŕahwa šchihdam iŕ rokas papiri un lašija, kamehr
uŕ wira šejas parahdijās paŕrsteigums un brihnums.

"Tagad, — tagad graš Batianij, turešču zeešči šawās rokās
ščis brunas, kuras katrā azumirkli war padarit tew galu.

Hi, blehdi, un tu gribi paħrdot ŕcho pilšehtu par weenu miljonu. —
Šchis dokumentis manās rokās ir tawa bendes šobens.

Ha, engeli, preezajtees lihdi ar mani, — leelatais blehdis pašaulē
ir kritis!

Bet Elijas Finkels bija šalizis rokas kopā un luhdša Deewu.

"Deews ir leels," winšč murminaja, "Deews ir labs, kas
glahbis manu dšihwibu zaur ŕcho dokumentu!"

"Šchihds, tu maldees!" Leichtweišis eesauzās. "Es wehl nemaš
neefmu šazijis, ka tewi nenokaufšču, — negawilē par agri!"

Winšč šagrahba šchihdu pee kruhtim, pazehla to augsti gaišā
augščā un tad špehra to tik šparigi uŕ pagraba klonu, ka tam wiŕi
fauli eebriŕšķejās.

"Eši nolahdets, šafoditais šchihds," Leichtweišis brehza, "nolah-
dets tas klehpiš, kas tewi dšemdinajis, nolahdeta ta ŕewa, kuru tu eši
mišlejis!"

"Ko? waj tu gribi mani ŕche pamešt weenu, lai es nomirstu
badā, un patš aiŕeet projam un ŕanemt manus ŕuhri gruhti nopelnitos
miljonu dalderus?" — Waj tu domā, ka man weegli nahzās iŕdabut
ŕcho dokumentu no graša Batianija? Leelais Deews! — dari tatšču

19.12.22
fahdu brihnumu un ipesti mani no ſchi wihra rofam! — Es eſmu paſjudis, — eſmu nabags, — eſmu fiſts wihrs!“

„Ja gan,“ taſ tu eſi!“ Leichtweiſis paſkaidroja. „Es tevi atſtahſchu ſchini pagrabâ, kamehr ſchurkaſ, peleſ un ziti futaini nebuhs tevi apehduſchi un tawuſ fauluſ nofrimtuſchi. Ja, tu zeetiſi breeſmigas motaſ, tu fauſſi, kâ iſſalziſ wilkſ, kamehr eſ dſihwoſchu un preezaſchoſ par taweem miljoneem, furuſ eſ eeguhſchu ar tawu doſumentu!“

„Un nu, mana ſaldâ, dahrgâ Lorite, eeſim nu projam ziſ aſtri ween waram; muhſjee ſanemſ muhſ ar gawilem.“

Un nu wini gahja projam, kamehr Elijaſ Zinkelſ wahrtijâſ pa pagraba mitro klonu.

Leichtweiſis aiſſlehdſa pagraba durwiſ un gebahſa leelo atſleghu ſeſchâ.

Un nu wini ſteidjâſ uſ ſawu mitekli, fahdu maſu naminu pee Moldawaſ upeſ, fur tee tita no ſaweem beedreem un Eliſabeteſ ſanemi leelâm, neapraſſtamâm gawilem.

Bet Leichtweiſis teiza:

„Bruno un Reſiſe, ejaſ uſ bajnizu, tur juhſ atradiſat ſwanu telpâſ, torni, fahdu ſaſeetu ſeerwu; atraiſat winâſ ſaiteſ un ſaujat tai eet, kury winâ grib.“

Abi laupitaji paſlauſija uſ weetaſ; bet par maſu laiſzinu tee atnaſha atpaſal un paſinoja ſawam wirſneekam, ka ſchee eſot atraduſchi iſkai ſtrikuſ bet ſeerwa bijuſi jau projam.

Un nu Leichtweiſis noſchehloja, ka nebija ari winai iſpuhtis dſihwibaſ ſwezi, domadamaſ, ka ta wehl waretu winam kâ neſâ ſkâhdet.

Un nu, mani draugi,“ Leichtweiſis nopeetnu baſſi teiza, „gahdajat nu par drehbeem un labeem ſirgeem un ſtahwat gatawi nahkoſchâ naſti, pulkſten diwpaſſmitoſ atſtaht ſcho pilſehtu. Bet pirms to darim, uſſperſim Pragaſ pulwera torni gaiſâ, kura, ka eſmu dſirdejiſ, atrodoteeſ 1000 zentneri pulwera. Ha, taſ buhſ riſheeneſ un dimdeeneſ, fahdu Praga naw wehl nekad dſirdejuſi un wina ſekâſ buhſ breeſmigâſ!“

„Ja gan, wiſa pilſehta nodrebêſ un daudſ nami ſchkihdis!“ Norbekſ peemetinaja.

Leichtweiſis nu dera laupitajeem wajaſſigâſ pawehleſ un paſkaidroja ſmalſki, kaſ katram daramſ.

Kad taſ bija notiziſ, un naſtiſ-malſtite patureta, tad wiſi dewâſ pee meera.

207

Drijs palika wijs klusu masaja namina; wijs guleja, ari Lore, tikai weens newareja gulèt, tikai weens bija atspeedis galwu uj rokam un sehdeja pee kahda masa galdina, newaredams aismigt, newareja atpuhstees un padufetees meega mahminas maigaja klehpi, — un tas bija laupitajs Antons Leichtweisis!

65. nodala.

Brihnuma doje.

Otrā deenā Adelina Barberina bija ufluhgufi Pragās garnisona ofizeerus uj maltiti, kuru ta šawā dšimšchanas deenā bija šarikofuji.

Protams, ka ari grafa Sandora netrukā.

Pehz tam, kad ehdeeni bija usnesti un šchampanjers uslikts uj galda, Adelina eesahka:

„Nu, mani draugi, runašim nu par tahm leetam, kuras mums wiswairas guļ uj širdi; runašim par Pragās likteni. Pašinojat man ko labu, lai waretu muhsu augstmišklotai keisareenei aissuhtit preezigu wehsti!“

„Es domaju,“ kahds wez generalis šazija, „ka pašinojumi un pašfaidrojumi war tikai naht no muhsu godatā komandanta grafa Batianija pušes.“

Un wijs peekrita šcheem wahrdeem.

Grafs Batianijs bija bahls un šajuzis, tomehr ap wina luhpam rinkojās arweenu šmaidi, gribedams klahtesošchos ar šcheem šmaideem maldināt. Winšch jau bija nepahršpehjams akteeris no galwas lihš kahjam; bet Adelinās gaišchās azis pamanija tuhlin, ka wiau moza eefšchigs nemeers un druhmums.

„Mans pašinojums ir pahris wahrdos isteikts,“ winšch šazija. „Eenaidneeks tura wehl arweenu stingri eelenktu muhsu pilšehtu. Un tas nu ir muhsu ahrejais eenaidneeks, bet muhsu eefšchējais ir jo breesmigaks, protat: bads.“

Gan wehl waram turetees, bet pehz 14 deenam mehš buhšim peefšpeesti atstaht pilšehtu un eet ar eenaidneeku zihnitees, uswarèt, jeb liktees šewi apraktees sem Pragās drupam.“

Pehdejos wahrbus wiensch-ſrunaja pafluſi.

Abelina Barberina uſlehza ſahjäs.

Winas azis ſpihbeja ſawada uguns, kamehr wina uſbudinatu balſi ſazija:

„Grafa wahrbi nepeepildijeſ nekad. Lihdi ſchim ſeldmarſchals Dauns newareja tiſt pahri par Moldawu, tapehz, ſa pruhſchi wina pee tam aiſkaweja, bet nu wiensch man ir paſinojis, ſa taſ eſot atradis lihdselkus un zelus, peezu deenu laika eerastees preeſch Pragas muhreem un uſkemt iſſchiroſchu kauju, jeb atſpeest eenaidneeku tahtaki atpataſ no Pragas, par peemehru uj Kolinu.

Tä tad mums tikai wehl peežas deenas ween japazeefſhas, un tad buhſim ſwabadi. Un wiſi muhs uſteiks un ſlawes par ſwehtäs Pragas duhſchigajeem, uſtizameem aiſſtahwetajeem!

Uzelatees, draugi, un ſaſitiſim ſchapanjera kauſus un ſaukſim:

Lai dſihwo muhſu keiſareene, lai dſihwo Marija Teresija!”

„Marija Teresija un uſwara!” atſkaneja no wiſäm puſem.

Un kamehr ſche eekſchä ofizeeri gawileja, tikmehr ahrä pa eelam ſkaneja un duhza:

„Marija Teresija un uſwara!”

Abelina ſatwehra grafu Sandoru aij rokaſ, wilka to ſew lihdi pee loga, kuru ta atwehra, un tad uſ laudim ſtanu balſi ſazija:

„Godatee, zeenitee Pragas pilſoni! Scho kauſu eſ tufſchoju uſ juhju weſelibu un labkſahjibu! Reſodat mani, ſa mehſ ſche meelojamees pee bagatiga galda. Mehſ daram to tikai tabehſ, lai waretum pahrrunat un pahrspreest, ſa wiſlabaki muhſu ſwehtä pilſehhta buhtu aiſſtahwama. Dſirdat, drihſ buhſ ſeldmarſchals Dauns klaht un ſitis un iſnihzinäs muhſu eenaidneekus, ſaſoditos pruhſchus, un wini dſirdinäs muhſu ſemi ſawäm aſinim un wina meeſas ehdis wahrnas un kraukli!”

„Lai dſihwo augſti Marija Teresija! Lai dſihwo augſti ſeldmarſchals Dauns! Lai dſihwo augſti Abelina Barberina, Pragas aiſſtahwetaja!” laudis kleeſja.

„Regodajat mani,” melnatainä italeete ſazija, „ne man peenahſkäs gods un ſlawä, bet redſat, ſchim kungam, graſam Batianijam. Winam peenahſkäs gods un ſlawä un teiſchana; wiensch ir taſ uſwaratajs!”

Un wina nonehma no ſawäm kruhtim diwas ſarkanas roſes un peeſprauda taſſ Batianija kruhtim, kamehr laudis gawileja un ſauza:

„Äi dšhw augsti grafs Batianijs! — Äi dšhw augsti Pragäs aplaimotajs!“

Äi, un kad laudis sinatu, ka šchis patš grafs bija pahrdewis pilsehtu un ka nahkoschâ nakti winai wajadseja krist eenaidneeku rokäs, tad gan winu gawitu šauzeeni pahrwehrtos par dušmu pilneem brehzeeneem.

Äri grafam Sandoram nebija nemaj labi ap duhschu.

Wiašch šajuta un nogida, ka winšch bija eestidsis breemigâ muklajâ, ij fura winšch nu wairs newareja nekahdejabi isfultees ahrâ. Bet winam nu wajadseja eet us preešchu pa usnemto zeku waj nu gribeja, waj negribeja.

Äi, un us fruchtim winšch neša preešchrahda papiri šprei kuru winšch wareja katrâ laikâ dabut ismaksatus wešelu miljonu dalderus no Londonas bankas. Rahds pruhšchu šianefis bija tam ta eedewis, kusch us neisprotamu wihi bija eekuwis pilsehtâ, un pagehrejis par to kwihti, bet aiseedams teizis:

„Schonakt, pulsten 12 mehš gaidišim us wahrtu atwehřchanu; bet neleekat par weli gaidit, žitadi jums buhs japasuhd, jo 8000 nowilkumi no juhsu dokumenta stahw gatawi isplatišchanai pa Pragu, un originals tiks peešuhhtis Marijai Teresijai.“

Äi, nabaga graf, tu wehl nemaj nesini, ka ischeks ir wiltots, par to Londonas banka nedos ne 100 šapeikas, kur nu wehl wešelu miljonu dalderus, un ka pruhšchu šianefis naw nekäs žits, kâ laupitajs Sigrists, Leichtweiša palihgs un beedris.

Graf, tu efi peewilts; šchoreis tu efi eegahjis amatäs, ij kuram tu wairs nekad netiksi ahrâ.

Wiašch nonahza ar Adelinu Barberinu no loga nost sem augstas laimes šauzeeneem no leelâ kauschu puhla.

Generali atwadijäs un ajšgahja projam, tikai grafs Batianijs palika wehl šche.

Abelina panehma to sem rokäs un eeweda to šawâ buduarâ un luhdja to atsehstees us kahda šamta šola, pašneedša tam garšchigas žigaretes un ajšmehķeja pati äri weenu, un nofehðäs winam preti.

„Mans mihlais graf, kas jums kaisch?“ Abelina maigu bahši jautaja. „Žuhs šchodeen ešat bahli un nogurušchi un juhsu ažiš neleekmo wairs parastais uguns. Mans draugs, waj juhs ešat šlimi?“

„Šimu gan šlims,“ grafs atbildēja, „eekšchīgš uguns šagrawsch manu dwehřeli, un tikai juhs warat šchihš leesmas masinat! Žuhs ešat

man apsolijuschàs kluht manejà! Juhšu aina itahw man preezhu deenà un nakti un es newaru sawu ilgoshanos pehz jums wairs ilgaki panest! Adelina, juhs esat ta skaiatakà seewa pasaulè! Topat mana pirms faule uslez!"

Italeete usluhkoja grafu šwešhadàm azim.

"Kas jums gan nenahk prahtà, graf?" wina usbudinatu balši fazija. "Ta ir apwainoshana, tas skan tà, lai es taptu juhšu mihlakà!"

"Ak, ne, Adelina, es došchu jums sawu wahrdu, un ja tu titai esi ar meeru, tad likšimees tuhlin šalaulatees, Adelina, un tad es teri wedišchu us pili, kuras wezmodes telpàs šwehtifim preezigas kahšas un dšihwošim laimè un preekà."

"Ai, kas šchihš par tahdàm eedomam," italeete apwainota juidamees eesauzàs, "graf, juhs drudšchojat un juhs daritut labi, ja juhs greeštos pee kahda ahřta; warbuht, ka tas jums laidis ahderi."

Grafs Sandors uslehzja kahjàs. Wina azis šwehroja, kad winšch uřskatija škaišto dejotaju.

"Un waj juhs neesat man apsolijuschàs tapt man par seeru?" winšch faušu balši eesauzàs.

"To esmu gan darijusi, bet tit tad, kad Praga buhs glahbta!"

"Praga, Praga, arweenu Praga un zits nefas!" grafs duřnigu balši fazija. "Bet mana mihlestiba us jums ir augštaka un pahrafa par Pragu!"

"Bet kapehz juhs negribat wehl peežas deenas pagaidit? Peezu deenu laikà Praga buhs atšwabinata un pehz peežàm deenam tapšchu juhšu seewa! Es labpraht uswaretajam padošchos un nodošchos."

"Bet kad muhsu zeribas nepeepildàs un feldmarščalim Daunam neišdodàs pruhšču karali apmahnit, bet turpreti Praga kriht eenaidneeku rokàs, to tad, Adelina?"

"No tad?" italeete brihnidamees jautaja. "Un juhs wehl nesinat? — Tad mirřim kà waroni!"

"Mirt, mirt un nebaudijis juhšu mihlestibas šaldumus. Ne, Adelina, tas man nenahk ne prahtà! Adelina, baudifim šawas mihlestibas laimi, kamehr wehl esam dšihwi. Tagad un tuhlin teri wajaga buht manai, manai us weetas, šche šchepat juhšu buduarà!"

"Ahrprahtigais, atpakal!"

Bet grafs Sandors neklausijàs us Adelinas draudu wahrbeem, turpreti apkampa tumščmataino seeru dšelšču rokam, atleeza winas gairon atpakal un deewa tai skuhřtu us skuhřta.

„Graf Battanij, es atreebškos jums!“ Adelina brehža. „Graf, laiſchat mani walā! Nelaimigais, juhs wairs nefinat, to juhs darat! Šhee ſkūpsti apgahna mani, wini kaunina mani! Noſt, es eereebu juhs! Es nizinaju to wihru, kaš newar ſawas kaħribas ſawaldit!“

Un wina ſanehma wiſus ſpeħkus kopā un uſleħza no diwana augſchā, noſtahjās Sandoram preeſchā un draudu pilnu balſi brehža:

„Graf, juhs eſat padarijuſchi negeħligu darbu, kuru es neweenam wihram nepeedotu, iſnemot juhs. Es gribu ſawas duſmas uſ jums apſlahpēt un domat par Pragās glaħbſchanu. Es zeetiſchu par notikuſcho kluſu, pirms nebuħſchu paħrleezinajuſees, ka juhs paleekat neuſtigigi augſtajai, ſweħtajai leetai.

Un tagad eſat, graf, un nenahkat nekad wairs ſchurpu bej manas aizinaſchanas!“

Un grafs Sandors iſgahja no Adelinas Barberinas buduara laukā, baħls un duſmu pilns, un wina wiltigajā galwā maiſijas ſawabas domas.

Wiſch nu preezajās, ka bija Pragu paħrdewis un nodewis pruħſchu karalim par ſinamo ſumu un domaja weħl kautko iſluħgtees no karala, proti: iſdot winam Adelinu Barberinu, pee kam wiſch murminaja:

„Ģa, Adelina, nu tu wairs netapſi mana ſeewa, nu nelahda preeſtera roka muħs neſaweenos, bet tu buħſi mana miħlakā, paħt kuru es walduſchu kā patihkams. Ja gau, alga ir leela: weħels miħjons dalderu un Adelina Barberina!“ — — — — —

Šhini paſchā deenā Adelina Barberina ſehdeja ſawā glaħſchu werandā, kad winas wežā apkałpotaja eenahza un peeteiza kaħdu wihru, kuſch ſtahwot aħrā daſchadām prezem, peeſihmedama:

„Es domaju, ſignora, ſchi wihra kraħmus apſkatit. Wina kurwi leekās buħt ſkaistās, dahrgas leetas!“

„Lai wiſch nahk ſchurpu,“ Adelina teiza.

Un nu eenahza kaħds wihrs, no kura ſežas, mateem un baħrſdas wareja uſ weetas nogiſt, ka wiſch ir italeetis, un naw ſchiħs ſemes behrns. Wiſch bija gehrbees ſizileeſchu drehbēs un neſa ſmagu kurwi, peekrautu ar daſchu-daſchadām kaſtitem un ziteem preeſchmeteem.

„Buena sera, ſignora,“ ſizileetis teiza, nolikdams kurwi ſeme. „Eſmu laimigs ſawu tauteeti redſot. Lai ſweħtā jumprawa dob, ka juhs neduſmotos, kad es peedahwaju jums ſawus kraħmus pirſchanai, un weħloš, lai weena waj otra leetina atraſtu ſcheħlaſtibu juħra aziš.“

Adelina bija pierzīga, redzot šāvas tehviņas behtu, un iatpnu,
maigu balši waizaja :

„Rā juhs šauz, mans draugs?“

„Franzefko Goldini,“ atbilde škaneja.

„Juhš gan maš pahrdofat šhini peemekletā pilšehtā no šawām
prezem. Gruhti, tukšči laiti, laudim maš naudas!“

„Ilgī jau tas tā nees,“ Goldini atbildeja; „nahkošā nakti buhs
Praga glahbta.“

Adelina ušlehza kahjās, eesaukdamās :

„Wihrš, draugs, kā juhs to sinat?“

„Tas wihs man tifa teiktš šapni, lai šapaus tura par murgeem,“
fizileets atbildeja.

„Pastahstiat man šawu šapni,“ Adelina teiza. „Pastahstiat man
ari, kas jums šchahdu preeka wehsti pašlubinaja?“

„Šwehtā jumprawa pati!“

„Šwehtā jumprawa?“

„Ja signora.“

„Brihnišči!“

„Ja, signora, kad eš pagahjušā nakti nolikos gulet, tad redseju
šapni, ka debešs atwehrās un šwehtā jumprawa nolaidās ar leelu go-
dibu no debestim semē.

Es išlehzu no gultas ahrā un nofritu zetos.

Es neušdroščinajos winas ušluhkot, bet noleezu galwu uš jemi.

„Franzefko Goldini, wina mihligu, maigu balši šazija, „eš esmu
tewi išredsejuši, par šchihš pilšehtas glahbeju, kurā atrodās tif daudš
bašnizās un šwehtnizās man par godu, un tew kahdu šchehlastibu parahdit.

„Rā, šwehtā jumprawa,“ eš eesauzos, „eš? — eš, taws wiš-
neezigatais, jematais kalps?“

„Ja, tā eš gribu,“ wina mihligeem, šaldeem šmaideem šazija,
„bet nu klaufees manu ušdewumu :

Nahkošā nakti, ap šcho pašču laitu Praga tiks atšwabinata,
glahbta, un nu noneši tai šcho wehsti, kurai wišwairaf Pragās liktens
šahw pee širds, un ta ir Adelina Barberina, kurās namu tew parah-
diš katris behrns, jo wina ir wišiem pašihstama un winas wahrds top
daudšinatš wišās malās. Wairaf tew naw nefas jašafa, jo wišu zitu
dabus wina pati sinat zaur kahdu šudraha doši, kuru tu rihtā agri
atradīši domas bašnizā, aiš gehrbkambara durtwim.“

„Un waj juhs atradàt šcho dofi?“ Abdelina trihzošču balši jautaja.

„Ja, signora, atradu to taišni tajà weetà, kuru šwehtà jumprawa bija aprakšijusi.“

„Brihnumš, brihnumš!“ Abdelina eesauzàs. „Bet ko wehl wina jums teiza?“

„Neko wairaf. Wina usbrauza atkal debefiš un kad es usmodoš, tad gahju pehz minetàs doješ.“

„Waj wina ir šche?“

„Ja, signora.“

To teizis winašč eegruhda rofu kurwi un ijaehma ij ta kahdu škaištu, šmalki un mahšfligi ištahdatu šudraba doši, un pašneedja to Abdelinai Barberinai, kura aij lela pahršteiguma un uštrauktuma nesi-naja ko teift, ko šazit.

Wina šakampa ar šwehtàm šchaušmam dofi, uslika to us kahdu apšeltitu galdinu, eegahja pati kahdà šahnistabà, ij kuras ta drihš ween išnahža aikal ahrà, nesdama kahdu šaku sihda naudas mafu zaur kura maščam wareja redšet, ka taš pildits ar tihru šelta naudu un to italeetim pašneegdama šazija:

„Nemat šcho majo dahwaninu par šcho šwarigo preeka wehsti; juhs esat no Deewa un šwehtàs jumprawas apšchelots zilweks. Šjat ar meeru!“

Kad italeetis bija aišgahjis projam, tad Abdelina Barberina usškatija ilgi šcho brihnuma dofi. Wina nedrihšsteja to gandrihš ne aiškahrt, winai tà išlikàs buht šwehta un neiškarama. Tomehr beidsot wina to panehma rokà un pagreesa šahnus, pee kam tuhlin atšprahga tai wahšs walà.

Abelina šarahwàs un škatijàs tajà eefšchà.

Kas taš, tur jau atrodàs kahda wehštule, aiššegeleta ar Pragàs pilšehtas šeegeli, kas tatšču štahweja grafa Batia nija rokàs un lai gan ij winas nestahweja nekahda adreše, tomehr wina attaišija to walà un lašija tahš šaturu.

Bet kapehž wina nobahleja, kapehž winas rokàs eesahka trihžet un winas žeki grihłotees?

„Graf Batianij!“ wina šweščadu balši eesauzàs.

„Graf, tagad tawa beidsamà štunda ir klaht! Waj tà tu aištahwi muhju pilšehtu, to pahrdodams par mišjonu pruhsčhu daldereem? Ja

gan, ja gan, tas ir viņa rostraksts! Wijs, wijs, tihra dšhwa pateesiba!
— Graf, tu nu esi pats ijrakstijis few nahwes spreedumu!"

Un nu viņa paštatijās pulksteni, kamehr viņas luhpas murmināja.

"Graf, šhini nakti, pulksten divpadsmītōs tu buhši mans guhsteknis!"

To šazijusi viņa nowilka šawas drehbes un pahrmainija tahs pret
wihreešču apgehrbu un gaidija uš sinamo stundu.

Ap pulksten weepadsmiteem viņa atstahja šawu namu, un devās
uš wirswakts-namiu.

66. nodaka.

Bahrdotā pilšehta.

Abelina Barberina gahja ušmanigi pa Pragās eelam, kamehr
nebija aišneegusi, pirmo waktsjaldatu, kuram peegahjusi klahst teiza.

"Pašakat juhs ofizeerim, ka kahds jauns zilweks wehlas ar
wiu runat."

"Es nedrihstu atstahst šawu weetu," jaldats atbildeja.

"Šhe tew mana karts."

"Labi, tuhli!" jaldats kahrti eestatijees teiza.

Bet šhi karte bija ijdota Abelinai no grafa Sandora, ka viņas
ihpašchneekam brihw neween wišur eet, bet ari išleetot jaldatus, ja
tas wiuam ijrakhditos par wajadšigu.

Saldats atnahza drihš atpakaļ un eeweda Abelinu Barberinu
wakts-naminā eekšhā, lika tai druzzin pagaidit, kamehr nebuhšhot tapt
laišta waktswaditaja ofizeera preekšhā.

Par kahdeem azumirkteem atwehrās kahdas šahntelpu durwis
un Abelina tifa eesaukta eekšhā.

"Ro juhs wehlatees, mans kungs?" ofizeers šon Bensberga
waizaja.

"Paškatatees jel zeeshati uš mani, un šakat, waj juhs mani ne-
pašihstat, leitnant šon Bensberg."

Šaunais leitnants atkaphās kahdus šolus atpakaļ, eesaukdamees

"Beedodat, ka es juhs tuhliu nepašinu!"

"Retaišat nekahdas zeremonijas; es nahku pee jums ļoti šwa-
rigās leetās. — Luhdsu, waj mehš ešam drošchi no šinkahrigām
aušim?"

„Dostaj, signora,“ jon Bensbergs atbildeja. „Es preezatos, ja juhs waretu man kautko labu pasinat.“

„Labu gan,“ Abdelina pasfaidroja. „Jums schini nakti jastahw pee maneem schneem un japalihdji kahbu nodeweju pasjudinat, kusch apnehmees schini nakti nodot Pragu eenaidneeku rokäs!“

Bensbergs nobahleja.

„Tas nekad nedrihtst notift!“ winsch eesauzas. „Deews lai ir flawets, kas jums palihdsejis pee laifa negantneeka nodomu issinat.“

Un nu wina pastahstija jaunajam ofizeerim wisu, itin wisu, tikai grafa Batanija wahrdu ta nepeemineja, un kad winsch prasija pehz pilsehtas nodeweja wahrda, tad Abdelina Barberina atbildeja:

„Ko der wahrds pee leetas? Kas gan ir wahrds? — Tuschka flana, putas, duhmi, kuri isklisht gaisds un pasuhd. Bet fakat man, leitnanta funks, waj juhs buhsat gatawi gruhst sawu jobenu neleescha fruhstis, kad tas buhs wajadsigs un kaut ari tas buhtu kahds no juhsu generaleem?“

„Ejnu gataws; nodewejs naw wairs mans generalis!“ Bensbergs pasfaidroja.

„Nu, tad labi, nemat seschus no saweem ustizamakeem saldateem un tad eesim un paslehpimees pee masajeem zeetofschna wahrteem, kamehr nodewejs nebuhs atnahzis un nebuhs kritis muhsu rokäs.“

Un ta ari notifa.

Kahdas minutes wehlaki mehs redsam seschus saldatus ejam pa Pragas eelam lehneem, gandrihj nedsirdameem soleem, sawa ofizeera Bensberga un Abdelinas wadiba.

Wini aijfneedsa drihj ween masos zeetofschna wahrtus un paslehpäs pee teem kahda muhra eedobuma.

Kad wini kahdas minutes bija gaidijuschu un usmanigi skatijuschees tumshaja nakti eetscha, tad Abdelina aiskahra Bensberga schanus, klusu balji eesaukdamäs:

„Leitnanta funks, waj juhs neko nepamanat? Kedsat, nodewejs jau nah!“

Bensbergs eedrebejas un klausijas.

Soti bija dsirdami. Naktis tumshiba parahdijas kahds flaits, tumshs wihreescha tehls.

Winsch bija eetinees plata mehteli.

Deidsot winsch peegahja pee wahrteem un palifa stahwot, kamehr wina luhpas murminaja:

„Nebihstees, nebihstees, — tam janoteef, — wofels mijon
dalderu, — ha, ta ir alga, par furu war katris palift par nodeweju.“

Un nu winsch iswilka leelu atflehgu, fazidams:

„Schi atflehga dos pruhfchu karalim kara-uswaru, furu tas
eesahzis pret Mariju Teresiju. Un kad karalis atradisees Pragâ, tad
winsch buhs drihs ari Wine!“

Garas tauru skanas atskaneja un pasludinaja diwpadsmito stundu,
tas ir puznakti.

Grafs Sandors eebahja flehdjamo wahrte atflehgâ un greeja to
wiseem spehkeem, kamehr wahrte nebija walâ.

Nodoschana bija isdarita. Tomehr wifs palika klfu.

Neweens pruhfis nenahza pa wahrteem eefschâ.

Winsch eegahja wahrtds un murminaja:

„Kur nu paleef pruhfchi? Menahf neweens pats!“

Schini azumirfli nostahjâs winam preekschâ kahds wihrs, eetines
plafchâ, tumfchâ mehteli, turedams weenu stuhri no ta preeksch azim.

„Kas juhs esat?“ Grafs Sandors eesauzâs. „Waj juhs nahf
no pruhfchu karala? Kur ir wina armija? — Waj wina ir gatara
nahf pilsehtâ eefschâ?“

Bet sweschais wihrs gahja ween uf preekschu, kamehr Sandors
atlahpâs joli pa solim atpakaf.

„Stahwat!“ grafs Sandors pawehleja. „Stahwat, jums wajaga
papreekschu pasazit sawu wahrdu! Un es wehl reif jums prafu: Kur
paleef juhs armija, jo ir notaisf, ka wina sche gaidis uf wahrte
atwehrschanu.“

„Pruhfchi negrib tahdu pahrdotu pilsehtu, kahda tagad ir
Praga, eenemt, jo tas eet pahr wina godu,“ sweschais wihrs tumfchu
balsi atbildeja. „Karalis negrib tahdâ pilsehtâ ee-eet, furu wina
pascha komandants nodewis! Blehdi, metees zelâs! — Tu efi pasudis,
nolahdetais graf Sandor Batianij! — Tawâ preekschâ stahw
Antons Leichtweifis, — schis wahrds peeteef, pasludinat tawu listeni.“

67. nodaka.

Aflais Rigo.

Breesmigs, nejauts eekleedjeens, jeb labaki sakot, eeblahweens,
furu pahrssteigtais nodewejs, grafs Sandors isgruhda, satrizinaja gaisu.

399

Winfch atlehja kahdus fokus arpakal un ifrahwa jobenu.

„Mehs wehl neefam tif tahlu, Anton Leichtweifs, kà tu fchini azumirkli domà. — Stahwi, tu efi tagad mans guhsteknis. Ne es, bet tu atwehri eenaidneekam wahrtus. Nedomà behgt, zitadi nodurfschu temi uf weetas. Nodeweju fagaida kartawas, un pat rihtà tu fchuhpojees ftarp debefi un femi!“

„Waj juhs to pateefi finat?“ laupitajs eefauzàs. „Sche ir paflehpufschees leezineeki, kas peerahdis, ka ne es, bet juhs efat fchis pilfehntas pahrdewejs pruhfschu karalim!“

„Laterni fchurpu!“ kahda feeweefchu halfs fajuza. „Gaismu, gaismu, lai redsam, kurfch ihstais nodewejs ir?“

Batianijs pasina fcho halfi un fastinga.

„Juhš efat mans zeetumneeks,“ Adelina Barberina brehza. „Graf, nemehginajat behgt, mehš wifš efam leezineeki, ka juhs un newis Leichtweifs, atflehdsjat fchos wahrtus, gribedami atdod pruhfscheen fcho pilfehntu, bet kuzi deefgan godprahrtigi, tahdà pahrdotà pilfehntà neeet eefchà.

Saldati, fanemat fcho wihru zeet, un fajeenat tam rokas un kahjas un tad aifnesat to projam uf weetu, kuru es jums rahdischu.

Grafš Batianijs stahweja kà fastindis, kamehr faldati noftahjäs ap to rinkli.

Winfch nu finaja fklaidri un gaischi, ka wina nofeegums ir atflahts.

Wina azis raudsijäs wisapfahrt Wehl jau nebija wifš pafaudets. Wehl warbuht wareja ifmukt. Wahrti stahweja wehl watà.

Tifai weens faldats, kas tureja laterni, aifkrustoja winam zeku. Un nu, — nu winfch palehzàs uf preekfschu. Sobens eefchibejäs un faldats nokrita femè.

Batianijsa sobens bija eefrehjis wina firdi.

Un fchini pafchà azumirkli winfch ifjirtàs pa wahrteem ahra

Gandrihs wifš famulfa. Grafš Sandors bija projam!

„Winfch mums neifbehgš,“ fweefchais wihrs eefauzàs.

Un tas bija Leichtweifs, kas fchos wahrdus ifrunaja.

Winfch dewàs grafam Sandoram pakal.

Wina azis bija eeradurfschas fkatitees tumfà, tapehš winfch un iri drihf ween seraudsija behgdams nodeweju.

Gludais lautums nelaweja wiau nebuht štrešchanā, bet Leichtweišis bija pahrafs šhiglumā un iſweizibā.

Bet ari Sandors ſanehma wiſus ſpehtus kopā un ſtrehja tā wehſſch uſ pruhſchu leſgera puſi.

Un wiſi redſeja, ka Leichtweišim gan laikam neiſdoſchotees behgli noſert.

Tomehr beidsot wiſſch palika uſ weetas ſtahwot.

Rautkaſ ſatureja wina kaſjas.

Drebuſi pahrgahja pahr wina ſermeni.

Un tagad uſzehlās no jemes kaſhds wihrs, wehl arweenu to turedams zeet'.

Bet waj taſ bija pateeſi kaſhds zilwekſ?

Ja gan, — lai gan ſabojats un netihrs, lai gan ſapliſſuſchām drehbem, tomehr zilwekſ.

Wina mati bija ihſi un ſazehluſchees ſtahwus un peerē tam nez bija wairs azis.

Un taſ bija Rigo, — nelaimigais, noaklotais grafa Sandora uſtizamais kalps.

„Graſ Batianij, waj tu mani paſiſhti? Eſ eſmu Rigo, taws uſtizamais kalps, kuru tu noſtahdinaji ſem kartawam un atnehmi tam uſ muhſchigeem laikeem azu gaiſchumu!“

„Waj tu taſ eſi, Rigo?“ grafs Sandors jautaja. „Tad tatſchu wini tewi taupijuſchi un naw nolawuſchi!“

„Taupijuſchi!“ Rigo ſahpigu baſſi paſkaidroja. „Bet kur tad ir manas azis? Tahs juhs man eſat nolaupijuſchi un eegrubduſchi mani muhſchigā naſti, muhſchigā poſtā!“

„Rigo, Rigo, eſ wiſu tew paſaziſchu, eſ tewi noluhgſchu, bet tagad laid mani walā un lauj man eet, jo Leichtweišis dienās man pafai!“

„Leichtweišis? tad jau ir waren labi! Taſ jau man ir glujchi pa prahtam.“

„Waj tu eſi ahrprahtigs palizis, Rigo? — Waj tu gribi mani peeweſt Leichtweišim!“

„Ne, bet pee naſcha, nolahdetais grafs Batianijs!“ Rigo brehza.

Дозволено цензурою. г. Рига, 20 июля 1902 г.

Drufats „Gutenberg“ drufatawā, Rigā, leelajā Minſterejas eelā Nr. 6.

Un nu wiensch apbehra grafu Sandoru ar wiſadeem lamaſchanaſ
wahrdeem, kamehr pehdejais nopuhlejäs wiſeem ſpehkeem kluht waſa no
neredſigà wihra apkampumeem.

Bet par welti.

Wina iſmaniba un ſpehks nepalihdſeja winam ſchoreiſi itin neko.

„Rigo, laid tatſchu mani waſa!“ wiensch reiſu reiſem eeſauzàs,
bet neredſigais wihrs atbildeja:

„Suns, tewi waſa laiſt buhtu leels noſeegums! Bazeetees jel
druſzin, kamehr nebuhs atnahzis ſchurpu, tewi aiſweſt atpatak uſ Pragu,
fur tu dabuſi ſawu nopelnito algu!“

Sandors lozijäs, kà tſchuhſka un wehl reiſ ſanehma wiſus ſpehkus
kopà, un rè, — ſchoreiſ winam iſbewàs atſwabinatees no Rigo rokam.

„Iſglahts!“ wiensch eeſauzàs.

„Wehl ne!“ kaſda baſſs atſauzàs.

Un ſchini paſchà azumirkli wiensch dabuja tahdu ſwehleenu par
galwu, ka tas tuhlin nokrita ſemè un apdulla.

Un kad wiensch atbarija atkal azis, tad wiensch redſeja, ka Leicht-
weiſa zeli guleja winam uſ kruhtim un ka wina rokaſ tifa ſaſeetas,
àpat ari kaſjas.

Beſ tam wiensch ſawilka tam rokaſ ar kaſjam kopà un tad to,
kà kaſhdu maiſu, uſſweeda ſew uſ plezeem un gaſja uſ piſſehtu atpatak,
kamehr graſs Watianijs greeja ſobus un ſchnahza kà tſchuhſka aiſ leelàm
buſmam.

„Greeſi ween ſobus, zil gribedams,“ Leichtweiſis teiza, tagad
u wairſ neiſbehgſi! Tagad tu eſi manà warà, tu ſewu laupitajs,
nelis un nodewejs! Es waretu tewi tagad uſ weetas nokaut un ne
gailis pehz tewiſ nedſeedatu, bet es negribu ſawas rokaſ apgahtit ar
lawàm nolahdetàm aſinim, turpreſi aiſneſiſchu tewi tur, fur ſimitu rokaſ
tewi ſarauſtis gabalu gabalòs!“

Baiga, nejauka ſteneſchana pawadija laupitaja wahrduſ.

Bet Leichtweiſim ſekoja kà ehna pakal neredſigais Rigo, tas kà
iſſalzis wilks pawadija ſawu upuri.

Wiensch ſmejhjäs, dſeedaja, plauſſchkinaja rokam un nolamaja
ſawu ſenako fungu un meiſtaru uſ to beidſamo.

Un wina wahrdi ſpeedàs graſa auſis, kà aſi naſchi.

„Uſ Pragu, uſ Pragu eet tawſ zekſch!“ wiensch mehdoſchu baſſi
turpinaja. „Tur tewi zeps, tur tewi kaſhrs, tur tewi pehrs, tur tewi
pihs ap ratu, tur tewi ſees ſirgam pee aſtes un waſàs pa wiſàm piſ-

fehitas eelam, tur tewi samals par milteem, tur tewi nogruhdis no wisaugstata torna semē un tad nahts kraukli un wahrnas un meelosees pee tawa kermena atleekam un kerkstēs pee tam nejaukas behru dseefmas! Labi, ka wehl efi dsihws, lai waretum tewi eelift wahroschā ekkā, lai waretum tewi apsmehret ar darwu un tad aisdedsinat, kā swezji!”

Un tuwaki un tuwaki wini nahza pilsehtai, tur grafu Sandoru saganidija jaunš listens, jaunš listena nolehnumš.

Bet kahds listens?

68. nodaka.

Uguns pulvera muzā.

Pee zeetofschna wahrteem, kuri wehl arweenu stahweja wakā, stahweja Abelina Barberina un leitnants fon Bensbergs.

Ar drudschā usbudinajumu wini nostatijās trafajā medibā.

Wini jau domaja, ka nodewejs, grafs Sandors, isbehgschot taišnajam šodam.

Ai, un kā wini preezajās nu kad eeraudsiņa Leichtweisi nahkam ar šawado nastu, tas ir: ar šinamo grafu uš kameescheem.

Wini steidsjās tam prest un isšazija tam pateizibu uš pateizibu.

„Man newajaga nekahdu paldees,“ wisch stingru balsi atbildeja, „to es esmu darijis, to esmu darijis ne juhsu, bet šawa pascha labā. Schis wihrs peeder man un manai atreebibai, un juhs, kas juhs usgahjāt wina launo nodomu, bijāt tilkai mani eerotšchi.“

„Nodewejs, noschehlojamais nodewejs!“ Adelina brehza un eesplahwa Sandoram gihni. „Deews lai ir flawets un augsti teiktš, ka wisch schahdus tehwinus nelaijch daudš šawā jautajā pašaulē, kahds tu efi!“

Un leitnants pazehla šawu šobenu un gahja weenu šiteenu planiški tam pa galwu, eesaukdamees:

„Kolahdetais šepkawa! Mans nabaga Seps ir pagalam! — Tu efi wiku nolawis, lai waretu dabut šawām šasoditām kahjam brihwu zelu. Redsi, šcho šobenu gruhdišchu tawā melnajā firdi!“

„Juhš man dahrgi famalkšafat par to, ko juhš man tagad darat!“
grafs Sandors šchnahza.

„Turi muti, nodowej,“ Adelina šauza. „Memehgini noleegt šawu
breefmigo nošegumu un pahrtahpumu. Dwi godati ofizeeri, es un
šešči saldati ešam leezineeki, ka tu šlepen atšlehdsi wahrtus, lai wa-
retu eelaišt zeeotšni eenaidneeku!“

„Ja, es ataišiju gan wahrtus, bet newis lai eelaištu eenaidneeku
eeškā, bet weenigi, lai waretu šaguhštīt Leichtweiši un to dabutu šawā
warā. Es jau šinaju, ka wiņš stahweja aij wahrteem un gaidija uš
eelaišānu.“ — Sandors paškaidroja.

„Leichtweiši?“ Adelina atkahrtoja, pee kam winai nokrita kā
šwihni no azim. Wina nu šinaja, ka grafa wajatajs un šehrajs nebija
nekas zits, kā Reinupes jemes pahrdrošchais laupitajs un medijumu-
šaglis, Antons Leichtweišis.

Tomehr gar šchim leetam winai nebija tagad laika nodarbotees.

Wina išrahwa kadhū papira gabalu no ašotes un tureja to ša-
šcetajam grafam preešk azim, šaukdama.

„Teiz, nodowej, kas šcho ir rakstijis?“

Ungars klušeja.

Tagad wiņš šinaja, ka winam šagaidama nahwe.

„To es ešmu rakstijis,“ wiņš brehza. „Nu, lai nu elle plihšt
un škihšt un welni lai nahš man palihgā! — Es negribu wairs il-
gaki leegtees!“

Ja gan, es ešmu šcho dokumentu pagatawojis un nošcheloju
šoti, ka mans noluhšs naw išdewees.

Šo es juhš wiņus eenihstu, un šchis pilšehtas listens man ir
weenaldšigs!

Un tagad darat ar mani, ko ween juhš gribat! Nokaujāt mani,
šarat mani, mozat mani, šapajat mani gabalos, un juhš parleezināša-
tees, ka ešmu wihrs, kas nahwes nebihstas, bet ka es ar šawu bei-
dsamo dwašchās wilzeenu juhš wiņus nolahbešchu. Mehris pahr jums!
Uš elli ar Antonu Leichtweiši! Dublos ar tewi, Adelina Barberina, tu
nodoweja, tu pruhšchu karaka šlepenā draudšene! — Tu spēhlē diwejadu
lomu, par to wihs tewi ap ratu!“

„Reklaufatees, ko wiņš runā!“ Adelina eesaužās, „bet klahjat
pahr to kadhū mehteli un nešat to uš manu namu, kur tuhlik noturešim
par wiku teešu un darišim winam galu!“

Saldati gribeja tuhlin šcho pawehli ispildit, bet Leichtweißis rofu išteepis, škanu, stingru balši brehza :

„Remehginajat wiinu aiskahrt! — Ne juhs, Adelina Barberina, ne juhs, ofizeeri, turesjat par wiinu teesu, bet tauta dos špreedumu, Pragās pilšoni nolems, šahdā nahwē tam jamiršt, — Ja, Pragās pilšoni, furus tas lihdi ar pilšehtu pahrdewis!“

„Ko juhs runajat?“ Adelina šauza. „Juhs pašči nesinat, ko juhs darat, Anton Leichtweißis! Tas jau nebuhtu nemaj labi, ja šchis negehligais atgadijums tiftu ispaustis! Ko gan Pragās pilšoni šajitu, ja wiini dabutu šinat, ka wiinu pašču waldneeks un komandants pahrdewis šawu pilšehtu eenaidneekem! Wiini paliftu neustizigi ari pret ziteem newainigeem ofizeereem!“

„Man tas wijs weens daudjums!“ Leichtweißis paškaidroja. „Es ruhpejos tiftai par to, ka šchis negehlis un nelga neišbehg šawam nopelnitam šodam. Šakaitinatai laušču drušmai wajaga to šaplehšt gabalos, un es preezaščos par wiinā : škam!“

„Tas nekad nenotiks!“ škaistā italeete ušbudinatu balši brehza. „Anton Leichtweißis, es jums to aiskleedju. Šargatees grafu Batianiju nodot atklahtibai! Es ešmu wiššpehzigā šche Brahgā! un jums wajaga manām pawehlem pašlaušit!“

„Es nepašlaušu pat šarakeem un ne wehl šeweetim! Adelina Barberina, juššu gudriba naht par wehlu. Mans upurs neišbehgs laušču dušmam.“

Un waj nedširdat duhzeenus un laušču baru šauzeenus! Ša, wiini naht, wiini naht! Mani beedri ir uš mata ispildijušči manas pawehles!“

Un pehž šahdām minutem parahdijās trewodamee laudis, šakaiti un šadušmoti, un — kas tas bailigakais pee tam bija — kreetni eeschuypojušchees.

„Kur wiinšch ir, — kur wiinšch ir?“ daudš balšis šauza. „Kur ir tas negehlis, kas Pragu gribeja pahrdot?“

„Nahtat wišri, nahtat, šaraustifim to gabalos!“

Batianijs mehginaja šalidšinatees ar Deewu.

Bet wiina grehtu un nošeegumu pulks bija par daudš leels.

Wiinšch netika ar šawu grehtu pulku nekahdejadi galā, kamehr šakaršušchee, dušmigee laudis ap wiinu trakvoja un plošijās.

„Tur wiinšch ir, — tur gul šašobitais nodewejs! Dodat mums zeļu, lai teekam wiinam klahit!“

Meesneeki brehza:

„Mehs to nodurfim uf weetas! Dodat tikai zelu!“

Raleji kleejsa:

„Laujat mums walas, mehs tam eedaufifim kauſu ſaweem zeeta-
jeem ahmureem.“

Turpreti ahdmiki ſauza:

„Ne, — ne, — mums preeſchroka! Mehſ winam iſgehrefim
papreeſchu ahdu un warat juhs ar to iſdaritees, ka ween patihkams!“

Wiſi brehza, wiſi kleejsa.

Tas bija troſnis, kas wareja waj pat auſis ſapleht.

„Dikſim nodeweju uf ſuna-kerru,“ aptihritaji ſauza, „un wediſim
wink uf ſoda weetu!“

Un ſazits, darits. Wini panehma grafu Sandoru un uſlika to
uf kaſhdu netihru ſuna-kerru, kurai bija aiſjuhgti preeſchâ dimi wezi,
nejauti ſuni; bet kad wini bija kaſhdu gabalu braukufchi, tad kaſhda
balſs ſauza:

„Mani draugi, juhs jau mani paſihſtat, es eſmu ſenators Rib-
ſams, un juhs jau ari ſinat, ka es eſmu jums arweenu dewis labu padomu.
Juhs jau ari wehl atmineſatees, ka grafa Sandora eezelſchana par
pilſehtas waldineeku un komandantu man nebuht nepatika; tapeh3 es
zeru, ka manas domas nebuhs ari tagad nepareiſas kad ſaku, ka naw
wajadſigs, ka ar ſcho ſuni nodeweju wehl brauzam uf pili, teeſu turet,
bet ka buhs labaki un prahtigaki, kad mehs wink tuhlin tepat teeſajam
uj weetas.“

Draugi, mans ſpreedums nu ir ſchahds:

Mehs nemſim ij pulwera tora weenu muzu pulwera, aiſwelfim
to pee Moldawas upes, uſzelfim to ſtahwus, uſliſkim grafu Sandoru
uj tahs wirſu „un tad uſſpridsinaſim to gaiſâ, — un es jums gal-
woju, ka no nodeweja neatradiſim ne kaulina!“

„Uj pulwera torni,“ uj pulwera torni!“ laudis brehza. „Ja
gan, ja gan, ſenatora Ribſama padoms un ſpreedums ir tas wiſlaba-
tais!“

Suna-kerra eefahſta atkal kuſtetees, un gahja projam uj pulwera torni.

Bet ſchini paſchâ azumirkli, kad ſenators Ribſams taiſijâs eelau-
ſtees pulwera torni, atſkaneja no Moldawas puſes baigs palihgâ klee-
dſeens, pee tam wareja redſet, ka kaſhda laiwa dewas pa ſtraumi uj
leju ij kuras iſlehza ahra kaſhds ſaldats un peldeja wiſeem ſpehteem
uj malu.

Leichtweisis waj fastinga. Winsch gan sinaja, fo tas wijs no-
sime, — sinaja ari, kas tas par wihru, kas laiwâ atrodâs un furjch
nu eesahka laiwu airêt uf preekschu.

Un tiklihdj saldata kahjas bija aistifuschas fausu semi, winsch
tuhlin brehza :

„Nodewejs, nodewejs, — mehš esam nodoti! — kahds šwešchš
wihrs eelausees pulwera torni! — Ahtri, mani draugi, ahtri, — pa-
skatarees jel, fo winsch tur dara, es domaju, ka tas grib špert pulwera
torni gaisâ un Bragu šapahrdit!“

Dsilksch klufums eestahjâs.

Meweenam negribejâs list šawu dšihwibu uf špehli.

Weidjot peezi drošchširdigi wihri apnehmâs eet torni eekschâ un
raudsit, fo gan šwešchais wihrs tur dara.

Scheem peezeem wihreem peebeedrojâs wehl Adelina Barberina,
leitnants fon Bensbergs, kuzem šekoja ari Leichtweisis, un kuzi nu,
durwis walâ eeraudšijuschi, eegahja torni eekschâ, kuzâ nu wajadseja
atratees Leichtweisa beedrim un palihgam Brunojam, kuzam winsch
bija ušdewis pulwera torni ušpert gaisâ un kuzu tas pret šawu pašchu
gribu bija eedšinis breešmigajâs lamatâs. — — — — —

Bruno atradâs jau kahdas 10 minutes tajâ pelekajâ muhra
ehkâ, kuzâ atradâs neskaitamas pulwera muzas, un fur winam katrâ
azumirlli draudeja nahwe un šamaitaschana.

Winsch bija ar šewi meerâ; winsch bija šawa funga pawehles
ispildijs, preekschejâs durwis ušlausis un par garo koridoru eedams,
peegahjis pee kahdâm dšelschu durwim, kuzas nu winam bija jaatšlehds,
un kuzas tad nu eeweda ihštajâ pulwera pagraba, jeb labati šafot torni.

Bet ai, atšlehga bija loti štipra un ne ar weenu muhkšeri winsch
to nespehja atšlehgt. Karstas šweedru laššes noriteja gar wisa wai-
geem, bet durwis kâ neatdarijâs, tâ neatdarijâs.

Weidjot winsch pawehma kahdu štipru drahti un gruhda to at-
šlehgâ eekschâ un kuzâ nu aistakra kahdu šlepenu šederi, pee kam
bulte atšehza tuhlin atpataš un durwis atšprahga.

Tomehr 10 dahrgas minutes jau bija ašritejuschas, kuzas
šprahšeenam wajadseja notift.

Winsch nu pawehma zirwi, atšita kahdai muzai dibenu walâ un
nu eelika degla weenu galu pelekajâ pulweri, kamehr pats taišijâs.

otru galu aisdedsinat un tad laistes lapas; bet schini pascha azumirkli kahda stipra bals eesauzas:

„Grahbjat winu zeet“, — tur winsch ir! Ah, blehdis, sche jau ir wiss sagatawots preefsch breefmu darba! — Sasobitais pruhhs, kas tu gribeji ispostit scho pilsetu, tawa beidsama stunda ir klast!“

Un pirms Bruno atjehdsas winsch tika sagrahbits, israuts ahrâ un no dusmigajeem laudim apstahs.

Ar gruhdeeneem un fiteeneem winsch tika aisstumts lihds sinameem sunu wahgeem, kuras wehl arweenu guleja grafs Sandors Batianijs, kusch nu tika no wineem israuts ahrâ un nostahbits Brunojam blatus.

Kad tas bija notizis, senators Ribjams pazehla rokas uj augschu, par sismi, ka gribot runat.

Lauschu brehfschana un fleegschana uj weetas apflusa, jo schis wihrs tika no wiseem zeenits un godats.

„Mani draugi,“ winsch skanu balsi jauza, muhsu preefscha stahw diwi breefmigi noscedsneeki. Weena waina un pahrkahpumi jau ir peerahditi, otra wehl ne; tapehz muhsu peenahkums ir, ari to isklau= schinat un tad spreest wiazam pelnito sodu.“

„Es esmu wainigs!“ Bruno eesauzas. „Es gribeju uspert pulwera magasinu gaisa un noscheloju, ka tas naw notizis!“

„Ari schis laundaris nu ir pats atfines,“ senators Ribjams teiza. Dofim wineem abeem weenadu sodu. Usspridsinam tos abus gaisa!“

Gaisa — gaisa!“ leelais lauschu puhlis brehza.

„Ejat nu un atwelat schurpu kahdu pulwera muzu!“

Un feschu wihri steidsas ispildit senatora Ribjama pawehli.

Leela pulwera muza tika atwelta lihds pat Moldawai, uj kuras nu grafs Sandors un Bruno tika ussehbinati jahtniski wirsa un kahjas pee muzas peeseetas zeeschi klast un strikis iswillts pa apatschu zauri.

„Zelat tos tur tajâ laiwâ, sprahdsenam wajaga notikt Moldawas uhdenos!“ senators Ribjams pawehleja.

Ari schi pawehle tika uj mata ispildita.

„Gruhchat nu laiwu straumê eefschâ!“ Ribjams komandeja.

Un ari tas notika.

Kad laiwâ bija jau kahdu gabalu no malas aispeldejusi, tad Ribjams jauza:

„Saldati, schurpu, — juhhu lodem jaisdedsinâ pulwers!“

„Gatawi! — Uguni!“

Un divi ſchahweeni norihbeja, pee kam lodes eurbàs muzas
dibenà un ſaplehſa to; bet no ſprahdſeena ne wehſts. Muza gon
ſadrupa, bet pulwers nededſa.

Rejauki ſmeekli atſkaneja no grafa Batianija mutes.

„Pulweri apgahdajis Elijas Finkels, kas naw nekas zits, ta
pelekas ſmiltis!“

Grafs Sandors kledſja, famehr laiwa dewàs arween dſilati
ſtraumè eekſhà, kura to ahtri ween dſina lejup.

Laudis eebrehzàs un iſgruhda daſchadus lahſtu wahrbus; bet
ſhini trokſni eejauzàs wehl kahds zits, kas nahza no Moldawas otra
kraſta puſes.

Wiſi nu ſlatijàs uſ to puſi, no kurenes trokſnis nahza.

Tur, tur pruhſchu lehgeris ſtahweja, pazehlàs leels uguns ſtabſ.
Veelgabali ſahka duhht un breeſmigi kleeſſeeni trihzinaja gaiſu.

„Kas notizis?“ pahr neſkaitamàm luhvam gahja.

Bet ſenators Ribſams ſlanu balſi ſauza un paſkaidroja, ka
laitam ſeldmarſchals Dauns buhſſhot pahrgahjis pahr Moldawu un
uſbruzis pruhſcheem.

Un tà ari bija.

So drihſ ween bija dſirdami ſauzeeni:

„Lai dſihwo Marija Teresija! Lai dſihwo Austruja!“

„Mani draugi,“ ſenators Ribſams kuſtinatu balſi teiza, „eſ do-
maju, ka muhſu liktens ir nupat groſijees. Man ſchkeet, ka pruhſchi
teel aiſdſihhti projam, un ka mehſ buhſim drihſ ſwabadi!“

Un ſhini paſchà azumirkli parahdijàs kahds auſtreerſchu jahtneeks
no pulwera magafinas puſes, kureſch ſawu bruku zepuri wizinadams
ſauza:

„Behdas ir beigtas! Beigta apſehſchana!“

Feldmarſchals Dauns uſbruka nezereti ahtri pruhſchu lehgerim,
un eenaidneeku uſtraukums, un ſajukums bija tiſ leels, ka wini tiſo
ſpehja daudſ maſ paglahbtees un dotees projam uſ Kolini.

Tur notiks leela kauja, tur mehrisees Austruja ar Pruſſiju!“

Reiſſakamas gawiles nu plihſà walà un peepildija gaiſu.

Laudis butſchojàs zits zitu un raudaja preeka aſaras.

Beigta bija aplentſchana, beigtas behdas un raiſes!

Un wiſu ſirdis uſauſa jauna zeriba, zeriba uſ uſwaru un drihſu
meeru.

Un kamehr pa Pragu gawileja un preezajās, tikmehr mašā laiwa ar pulwera muzu un uš tašs usfeeteem nošeedsneekeem bija lauschu azin pašudufi.

Batianijs un Bruno bija isbehgušči redsoščaj nahwei.

69. nodaļa.

Peektais beedris.

Nelaimigā kauja pee Kolinas bija izjihnita, — ta pirmā, kurā pruhšču karalis bija pashaudejis.

Winfš bija ar par daudz maseem špehteem usšahzīs zihnu pret šeldmarščalu Daunu, kuršč atradās waren labās pozizijās.

Un lai gan wifš generaki dewa karalim padomu, neusšahft ne-
doenado zihnu, lai gan pats generalis Žitens bija teizis, ka uš pruhšču
armiju gaidot redsama nelaimē, tomehr winfš nebija lahwes pee-
runatees un nospreedis 17. jūnijā, deenai austot, dotees eenaidneekam
wirsū, kura štaits, gandrihš jafaka, bija tā smiltis juhemalā.

Pats karalis ištuhkās, eeraugot Dauna labās pozizijas un stiprās,
garās baterijas.

Un kauja eesahkās.

Cesahkuma gan israhbijās, ka Friedrichs uswarešhot, bet galū
galā winfš pašpehleja leelo kauju, kas winam maškaja 14 000 wihrus.

Šehz šchihš nelaimigās kaujas karalis jahja uš Nirnburgu.

Neweens nebija pee wina, isnemot wina adjutantu Armandu de
Rogeru.

Želā uš tureeni winfš nokahpa no sirga un atšehdās uš kašda
šeksta zelmašā, kamehr Armands šahweja godbijīgi no ta kašdu
gabalu nošt.

Winfš šehdeja nogrimis behdās un štumjās un nebija wifū
žauru deenu itin nelo ne ehdis, ne dšehris.

Šhini azumirklī kruhmi eesčabejās, un tad karalis pazehla
amās azis uš augšču, tad winfš eeradsija peezus wihrus un diwas
eemas pa leelžeku ejam.

Wini bija nabadīgi gērbušchees un abas ņewas iņliņās buht loti noguruņchas.

Bet kad wini eeraudņija karali, tad wiņi palifa ņahwot un kad winu wadons pamahja ar rofu, tad wiņi nokrita zefos ņemē.

Un wadons peegahja karalim tuwaki klah, nometās preeņņa ta ņemē un kuņtinatu balņi ņazija :

„At, majestate, mehņ eņam gahjuņchi pahr kaujas laufu un eņam redņejuņchi to leelo poņtu, ko ņchi deena juņņu armijā padarijuņi. Bet nenofkumņtat, majestate, wehl dņihwo wezais Deems debefis, gan winņch greeņis atkal wiņas leetas par labu !“

„Ujzelees, Leichtweifs !“ karalis ņazija. „Winņch ir man labus pafalpojums iņbarijis un man neņis ņwarigas wehņtis, bet es, es tahs neņmu pareiņi iņleetojis. Pee ņchihs deenas nelaimes weenigi es eņmu wainigs !“

Winņch klufeja kahbus azumirklus, bet tad turpinaja :

„Waj juhs eņat daudj eewainotus redņejuņchi uņ kaujas laufa ? Waj juhs redņejāt manus ņaldatus zeeņcham ? Waj pamanijāt ari ņtarp wineem kahbus ahrņtus ?“

„Majestate,“ Leichtweifs aibildeja, „ziņ daudj wareju redņet, tad teef wiņs darits, lai juņņu eewainoteem kareiwjeem tiftu ņneegta palih- dņiba, kas kriuņchi par ņawu miņkoto karali un par ņawu dahrgo tehwiju ; bet, majestete, juhs jau iņņtatatees paņchi gauņchi bahli, nudeen, waj juhs eņat ņlimi ?“

„Ne, ne, bet eņmu tika breeņmigi iņņlahpis.“

„Tad pagahdaņchu juņņu majestatei uhdeni ij kahda ņkaidra awota, kurņch netahli no ņchejeenes atrodās meņchā.“

To teizis winņch aiņgahja ahtri projam, atneņt atņpirdņinoņcho dabifko dņehreenu.

Un nepagahja ilgņ laifs, kad winņch atnahja atkal atpakaņ neņ- dams wehņo, ņkaidro awota atņpirdņinajumu, un paņneedņa to ņawadā traukā karalim, ņazidams :

„Remat, majestate, un dņerat, un laujat kaujai palift par kauju ! Wehl reiņ jums uņņauzu : Wezais Deems wehl dņihwo, un winņch dos jums jaunās uņwaras, jaunu godu !“

„Jaunas uņwaras, jaunu godu,“ karalis druhmu, tumņchu balņi atfahrtaja. „Ja, ari es to tizu, bet noņkumņtu, ka ņchodeen tiņ daudj aņinis tezejuņchas, un maneem kreetnajeem ņehneem nebuhtu tiņdaudj jazeņch !“

Un nu wiensch dsehra kahri ween atspirdsinoſcho uhdeni.

„Ni, kas par atspirdsinajumu,“ wiensch teiza, „major, nahlat juhs ari un dserat; ari juhs buhsat iſſlahpuſchi.“

„Majeſtate, tas neeet; — ka lai dseru iſ ſchihſ bruanu zepures, kuru juhu majeſtates luhpas aiſſkahruſchas?“

„Dserat, es winam pawehlu,“ Friedrichs eeſauzas.

„Nu tad, majeſtate, es dserſchu; bet pirms es to daru, iſſſauzu juhu majeſtatei augſtu laimi, un nowehlu jums jaunās uſwaras, jaunu godu!“ majors Armands de Rogers teiza.

Karala azis uſleesmoja jauna uguns, bet kureſch drihſ ween atfal iſdſifa, kamehr wiensch pats eegrima dſilās domās un ar ſawu fruki rakſtija brihnifſkigas figuras ſmiltis.

Lifās, ka wina garš nodarbojas gar jauneem plahneem, gar jaunām kaujam, jaunām uſwaram, un jauneem laureem, ta ka wiſa zita paſaule winam nelifās nefas wairs buht.

Un nu peegahja Armands de Rogers Leichtweifim klaht, pawilka to druſzin paſahaus un kluſu balſi teiza:

„Nu, waj juhs eſat ari ar graſu Sandoru Batianiju ſatikuſchees, un waj juhs eſat ari manu durteni, kuru es jums toreif eedewu, wa-rejuſchi leetot?“

„Es neſu wehl arweenu ſinamo durteni uſ kruhtim,“ Leichtweifis atbildeja, „tomehr tas wehl naw ar blehſcha aſnim apraipits.“

San zereju, ka jau eſmu pee mehrka, jau Batianijs bija nodots lauſchu duſmam un wiku teeſai, tad nahza kahds atgadijums ſtarpā, kas winam palihdſeja iſmukt manai un lauſchu atreebibai.“

Un nu wiensch paſtahſtija tam wiſu notikuſcho, paſtahſtija ari, ka muzās, uſ kurem graſs Sandors un Bruno bija uſſeeti, naw wiſ bijis pulwers eeſchā, bet ſmiltis.

„Kas wehlaſi notika,“ Leichtweifis turpinaja, „to man Bruno paſazija. Wini tika aſchi dſihti no ſtraumes uſ leju, kamehr laima nebijuſi aiſſneeguſi otru kraſtu, un uſ kahdu ſehkli apſtahjuſes, un kur tad graſs Sandors, kureſch jau braukdamš bija ar ſobeem atraſijis ſawas ſaites, nu atſahjis laiwu un eefrehjis kruhmoš, atſtahdamš manu beedri, Bruno weenu, kureſch wehl arweenu bija peeſeets pee muzas. Bet neween to wiensch darija, un nepalihdſeja ſawam lihſnoteeſatam, bet wehl taiſijās eegruht laiwu ſtraumē eeſchā, un ko wiensch ari buhtu pateeſi padarijis, ja ſchini paſchā azumirlli nebuhtu atſkanejuſchas tauru ſkanas, kuras dſirdot negehligais Batianijs aiſbehdſa.“

Bruhſchi peenahja, un kad wini dabuja dſirdet, ka mans beedris noteeſats Pragâ uſ nahwi, tad wini tuhlin atraifiſja tam ſaites un ar degwihnu un maiſi to atſpirdsinaja un lahwa wixam meerigi aiſeet projam.

Un tâ nu winſch ir atkal pee manis.

Bet, majora kungs, "Leichtweifiſ turpinaja, „ta ſtunda nahſ, kura blehdis Batianijs dabus ſawu nopelnito algu, waj nu zaur mani jeb kahda zita roku. — Wina grehku mehſ jau ſen eet pahri, un ſchim uegehlum, melim, blehdim, liſchſim un aſinſkahrigajam ſunim wajaga kriſt, — wajaga moku pilnu nahwi zeef.

"Tizu, ka tâ notiks kâ juhſ ſafat," Armands de Rogers pee-
metinaja; „bet ſafat man, uſ kureeni juhſ tagad doſatees?"

"To es newaru jums paſazit," Leichtweifiſ atbildeja, pee lam wina ſeja aptumſchojâs un peenehuma druhmu iſſtatu: „Juhſ jau ſinat, majora kungs, ka mehſ neefam nelad mahjâs, — jo mehſ eſam no zilweku ſabeedribas iſtumi, kureem naw ne dſimtenes, ne tehwiſas, — mehſ redſeſim, uſ kureeni liktens muhſ wadiſ."

Schoreiſ Leichtweifiſ nerunaja pateefibu, jo wina nodoms biſa dotees uſ Raſawu, un iad uſmeklet pee Biſbadenes atkal ſawu paſlehtawi, ſawu klints-alu. — Winſch domaja, ka eſot labaki, ja ofiſzeers neſina, kur winſch apmetiſchotees.

"Un kad juhſ doſatees uſ preekſchu?" Rogers waizaja.

"Tuhlin," Leichtweifiſ atbildeja, „mehſ eſam nu deefgan kara-
breeſmu ſekas redſejuſchi, kuras pat laupitajus peepilda ar ſchaulſchalam un bailem.

Mana pehdeja wehleſchanâs ir, ka drihſ buhtu atkal meers un lai abas tautas, kuras runâ weenu un to paſchu walodu dſihwotu meerâ un ſatizibâ un eenaidam liktu kriſt uſ wiſeem laiſeem.

Al, un kadehl gan pluhſt tildaubſ weltigas aſiniſ? — Ramdehl gan teef ar winâm mehſlota ſchi Deewa ſeme?

Bet tomehr, tomehr, — es paredſu, ka nahſ laikſ, ka Auſtriſja un Bruhſija tureſees kopâ un ka abas tautas uſſtatiſ ſewi weena otrai par draugeem un brahleem."

Un famehr Leichtweifiſ runaja ſchos wahrduſ, tikmehr mirdſeja wina aziſ praweetojumu ugus.

"Nu tad eſat Deewa meerâ," majors Armands de Rogers ſa-
zija, „un paturat ſewim ſinamo durteni, un iſleetojat to pee graſa Batianiſja, kad atrahſ atreebibas ſtunda. Un ja jums kahdu reiſi

wajaga drauga palihdšibas, tad greešchatees pee manis, un neaismirstat, ka juhs warat mani arweenu atrast Berlinē. Potsdamā, karala pili, juhs dabuſat ſinat manu dšihwofli, un eſat pahrleezinati, ka eš jums ſneegſchu katrā laikā palihdšigu roku, — ja tīkai dšihws pahrnahtſchu no kara-lauka mahjās.”

Kahdas minutes wehlaſ Leichtweīſis bija atkal ſaweenojees ar ſaweem beedreem, — un — weens mahjeens, un wiſi laupitaji dewās zeſā.

Wini gahja, bet ſargajās no Kolinas apgabala, kur tīk breeſmigi ploſijās kara-wehtras.

Bet kad wini bija jau kahdas diwas ſtundas gahjuſchi, tad wineem atgabijās ſawads peeredſejums; jo no krukmeem iſliħda kahds jauns austreeſchu ofizeers, kura drehbes bija ſapliħſuſchas, un putekſeem un aſinim aptraipitas. Wareja nogiſt, ka wiנſch pee beidsamās kaujas bija nehmis dšihwu dalibu. — Bet tīkliħdſ wiנſch ceraudſija Leichtweīſu, taš tuħlin metās tam pee kahjam.

Tīkliħdſ Leichtweīſis to ceraudſija, wiנſch eeſauzas:

„Zuhs eſat leitnants Bensbergis! Mans Deems, tā taš gan nahtas ka juhs ſche eſat? Zuhs gan eſat eewainoti, jo aſinis pil no juħſu peeres un juħſu rokas ari ir ar aſinim.“

„Eš eſmu meklejis nahwi, un neeſmu to atradis,“ Bensbergis atbildeja. „Nahwe behg no manim!“

„Un kaheħz juhs gribat mirt, juhs jau eſat wehl jauni, un warat tapt laimigi.“

„Laimigs?“ Bensbergis atbildeja. „Kā gan war kahds kluht laimigs, kad taš paſaudejis ſawu godu?“

„Kas tad nolaurpija juħſu godu?“

„Eš pats,“ atbilde ſkaneja.

„Waj taš war buht?“

„Teesham gan, jo eš eſmu Adelinai Barberinai preekſch tīkdaudſ leezineekeem ſweħrejīs, ar ſcho jobenu pahrſchekelt grafa Batianija firbi un tomeħr neeſmu to darijīs, zaur ko nu notizīs, ka bleħdis un nodewejs ir wehl tagad dšihws. Un nu neween ofizeeri mani nizinā un peejobo, bet wiſi Pragās pilſoni; kaheħz eš nu terwi luħdſu, uſnemt mani ſawā ſabeedribā, pee kam eš apoſolos buht tewim uſtizigīs un paſlauſigīs liħdſ beidsamam dwaſchas wilzeenam!“

Laupitaji ſarahwās aiſ nezeretā pahrſteiguma, kameħr Leichtweīſis teiza:

„Klaufatees, dsihwe, kahdu mehš laupitaji wedam, ir smaga un fuhrumu un behdu pilna. Mehš flehpxjamees pa mescheem, swadschijnajam sobenus un domajam, ka esam waroni.

Ne, mihtlais draugs, mehš neefam nekahdi waroni, bet nojchehlojami radijumi, kas istumti is zilweku šabeedribas. Zuhš nemantosat pee mums nekahdu flawu, bet gan lahstus, un tee, kuri juhs lihds šchim mihlejušču, nogreesišees ar reebumu no jums, kad wini dabus finat, ka juhs palikušči Antona Leichtweisa beedris, laupitajs un palihgs.

Tu esi wehl jauns, Alfred fon Bensberg, un warbuht šapnoji no breefmam un nahts-ainam, kuras šaweenotas ar flawu un godu; ne, ne, — tu maldees, laupitajs neeguhš nekad flawu un pehžpasaules peekriščanu un godu.

Muhsu amats war muhs katrâ azumirkli eelikt nahwes rokâs, bet kahdas nahwes? Newis no kahdas lodes trahpiti kritišim, kâ us kaujas lauka, bet bendes zirwis kritis us muhsu kaku, jeb ari kartawu strika zilpa šašmaugs muhsu rikli un muhsu meefas taps nodotas wahrnam un kraukleem par baribu.

Un tahtak: Waj tad tu nemanj nebihtstees muhschibas teesu, kura šagaidama pehž nahwes, waj tu nemanj nebihtstees tahš motas un breefmas elles uguni?

Greesees atpakal, jaunekli, tawi eemešli naw deesgan šwarigi, atšazitees no taišnigu un godigu šauschu dsihwes, tew war wehl usseedet laime, gods, flawa, ja — pat apbrihnoščana.

Un nu tu esi manus pateesos wahrbus dsirdejis, Alfred fon Bensberg, ej tuhlin projam no manas šabeedribas, un atminees kahdu reis šawâ muhschâ, ka tew bijuši kahda nejauka, tumšča štunda, kura tu gribeji palikt, neeziga, neswariga eemešla dehl, par laupitaju!

„Bet kad nu es neēju projam,“ fon Bensbergis atbildeja, „waj tad tu raidiši mani ar waru projam, zilweku, kas tewim grib buht padewigs un paklaušigs wišu zauru muhschu, un darit wišu, ko ween tu wehles. Nedsi, es nedsenos ne pehž godu, ne ari pehž kahdeem flawas laureem, bet es atnahzu weenigi tadehl šchurpu, ka es tewi mihlu un apbrihnoju tawus droščstidigos darbus, kâ ari tawu taišnigo širdi. — Anton Leichtweiss, — es neešču wairs atpakal, bet palikušču pee tewim!“

Un kad Leichtweiss uškatija zeeschaki jauno, škaito wihru, tad wirtsch pamaja un nogihda, ka us luhdsjeja peeres stahw rakstita zeescha

apnemšanās un nelotama griba; tadehļ wiņšch išteepa šawas abas rofās jaunajam wihrām preti un šazija:

„Labi, Alfred fon Bensberg, šawu beedru kļahnbuhtnē, es ušnemtu temi šawā šabeedriba, — un no šchi azumirkļa tu dalifees ar muhšu listeni, un kur mehs buhšim, buhši ari tu, kur mehs peemahjofim, peemahjofi ari tu; — tawi eenaidneeki buhš muhšu eenaidneeki un tawi draugi buhš muhšu draugi.

Un nu šwehrē pee mana jobena špala, ka tu, ofizeers Alfreds fon Bensbergis gribi no šchi azumirkļa rehķinajot, buht man, kā šawam wiņšneekam un wadonim uštizigs un paklausis wiņšas weetās un lectās, un ka tu gribi, ja wajadsigs, lihds ar mani un maneem ziteem beedreem kļušu zeesdams mirt!

Un jaunais wihrs peelita šwehreshanas pirtstus pee jobena špala un nolika vagehreto šwehrestibu.

„Un nahz šchurpu pee manām kruhtim,“ Leichtweifis eesauzās, „tu nu eši mans beedris, muhšu draugs un muhšu brahlis!“

To teizis wiņšch apkampa jauno wihru abām rotām un nobu- tšchoja to uš peeres, mutes un abeem waigem.

Un to pašchu darija ari wina ziti beedri; ari Lore un Elizabete kļawās šawas peeres nobuhtshot un šneedja jaunajam wihrām šawas rofās preti.

„Un nu uš preešchu!“ Leichtweifis pawehleja. „Gešim nu tahtati un mehģinašim Saksijas robesčas aišneegt un zaur Dresdeni eedam nokluht Wisbadenē, kur tad apmetišimees atkal šawā eemihlotā klints palā.“

Un lai gan nešam šchini kazā neko daudģ eemantojušči, taščhu tufšchām rotām mehs jau neatgreeschamees wis atpataļ, jo mehs ešam eemantojušči jaunu beedri, uš kuru waram palautees. Un tas ie wairak wehrtis, nekā selts un šudrabs!“

Un tā nu Antons Leichtweifis bija eemantojis šawu preeko beedri.

70. nodaļa.

Šģlahbta uš dšihwibu un mihlestibu.

Mehs atštahjām Gundu dšihwibas breesmās pruhschu eemantoto baratā, pehz kuras dwehšeles jau nahwe išteepa šawas šaulainās rofās.

Kurts son Redewizs neatkahpās, tā šakot, ne deenā, ne nakti no slimēzes gultas. Un lai wiņšch pats bija no beidsamās deenās notikūšām zihnam un nodarbošchanam peefušis un noguris, tomehr wiņšch neaišdarija trihs deenas un trihs naktis ne aztinas bet nomodā buhdams interesejās par Gundas weselibu un dsihwibu.

Pat nozeetinajušchees firmee ahrsti newareja bei lihdszeetibas uškatit jauno ofizeeri.

Ari generals Zitens, kuršch jauno duhšchigo ofizeeri bija dikti eemihlojis, apwaizajās daudj reises par Gundas weselibas stahwofli un šubinaja jauno wihru, ja ne wairak, tad tatschu weenu nakti dotees pee meera.

Un tā nu bija peenahkuši jau zeturtā naktis, kurā wajadseja išškirtees, waj Gunda buhs dsihwotaja, jeb mireja.

Bezais ahrsts bija apnehmeeš, wišeem špehkeem Gundu atraut nahwei, un pastioja son Redewizam, ka ari šchis buhšchot palift nomodā pee jaunās slimneezes gultas.

Bet šchini nakti išrahbijās, ka nelaimigā meitina beigšchot dsihwot.

Trakas fantasijas šwaidija to no weeneem šahneem ušotreem.

Drihs wina atradās uškaujas lauka drihs atkal Dozheimas mahzitaja muišchā, drihs pee Warschu-dihka, drihs atkal tumšchajā, ne patihkamajā klosteri.

Un lai gan pats karalis, uš Zitena šiojumu, bija wirsahrstam pawehlejis, glahbt Gundas dsihwibu, tomehr bija toti jaišchaubās, waj Gunda maj zelšchotees.

Uš wirsahrsta pawehli, wina tika eenesta kahdās atšewiškēās telpās.

Bija jau pusnaktis klahit, bet jaunawas šlimibas stahwoflis nebuht nelabojās.

Kurts išlehja daudj karstas ašaras un nesinaja kur dehteš, kur palift.

Wina mehginaja ari noraut wahis apšeenamos, zehlās augšchā, šlehjās stahwus un bijās no kahda nekahda šlepna eenaidneeka, kas šchihš wajajot un dšenotees šchai pakal, u. t. pr., pee kam wina reisu reišam eesauzās:

„Nost no maneem šahneem, es tewis negribu, es peederu šurtam Redewizam, kuru es mišlu! — Tu esi lausis šawu šwehrestibu, — tu topi preesters, — ah, palikšchu pee šawas mahtes, — wai, — zif ta zeetsirdiga, zif ta launa, wina leef man nowihst un nokalst klosteri! Tehws — tehws — Kurt — palihdsat man tatschu! — Rehsat, ka wini

bahsch mani flossiera zectumâ, — wini grib mani eemuhret, — hui, redsat, fâ muhri zelâs, — tehws, palihgâ, — palihgâ!

„Es wairs newaru winas mokâs noſkatitees!“ Kurts raudoſchu balſi ſazija.

„Mana ſirds grib waj puſchu plihſt. Luhdsu, dodat winai jifti, ja taſ newar zitabi buht, bet nelaujat winai tiſ breeſmigi mozitees!“

Ahrſts paraustiija plezus un zeeta kluſu.

Wiwſch jau buhtu labpraht jauno wihru fâ nekâ gribejis eepreezinât, bet neſpehja nekahdejabi to darit. Wiwſch jau patſ domaja, fâ Gundas beidsamâ ſtundina jau eſot klaht, lai gan wahts rahdijâs uf dſihſchanu.

Ar bailem wiwſch pamanija, fâ Gundas ſpehti maſinajotees.

Tomehr wiwſch wehl nepaſludinaja Kurtam breeſmigo, behdigo wehſti par jaunawas drihjo mirſchanu, drihjo aiſeeſchanu uf winapaſauli.

Pa tam Gunda palita arweenu kluſata, un beidsot bija jadomâ, fâ ta eſot aiſmigufi, fâs mezajam ahrſtam eepuhta jo wairaf ruhpes, jo wiwſch ſinaja, fâ no ſchi meega ſlimneeki wairs neufmoſtotees.

Gundas ſkaiſto ſeju apklaſhja marmora bahlums.

Un fâd nu wirſahrſts noleezâs pee ſlimneezeſ un uſmanigi klawſijâs uf winas ſirds-puſſteſchanu, tad wiwſch nobijâs, jo winam likâs, fâ jaunawas nerwi un ſirds-puſſteſchana beigufchi darbotees.

Un nu wiwſch newareja wairs kawetees, bet ſazija:

„Mans mihlais Kurt, man jumſ japafklaidro, fâ es tagad ſtahwu pee ſawas ſinibas un mahſklas robescham.

Es eſmu wiſu darijſ, fâs ween man eeſpehjamſ, bet augſtaka wara ſatreega manu mahſſu.“

„Un waj nu wina mirſ?“ Kurts eebreſzâs. „Ne, ne, — taſ nedrihſt notift! Daktera kungâ, ja wina mirſt, tad gahdajat par to, fâ ari es waru atſtaht ſcho ſauli un paſauli! — Es newaru un negribu bej Gundas dſihwot!“

„Mans nabaga draugs,“ ahrſts druhmu balſi atbildeja, „mums jau daudfreij jaſchſtirâs no teem, kuruſ mihlam. Kur augſtaka wara runâ, tur mums, zilweku behrneem, jazeefch kluſu.

Un nu es jumſ paſaku tihru failu pateefibu, mehſ daritum labi, ja mehſ ataizinatum fahdu preeſteri, fâs lai mirejai paſneegtu ſwehtos ſakramentus un to eeſwehtitu uf garo, muhſchigo duſu.

Kurts fon Nedewizſ ſalima.

Winfch nebija neweena wahrda ſpehjigs, tilai wina azis neno-
greesās ne par matu no jaunawas ſejas.

Weidsot noleezās ari wina galwa uſ teem paſcheem ſpilweneem,
uſ kureem duſeja mihtotās jaunawas galwa, kamehr wirsahrſts iſgahja
uſ pirkſta galeem ahrā.

Winfch aiſgahja uſmeklēt kahdu preeſteri, ar kuru taſ nu ari
peh3 kahda brihſcha atnah3a atpaſaſ.

Bet preeſters nebija nekaſ zits, kà Leoni tehws.

„Kà? un waj man ſche jaiſdara ſwehtais uſdewums pee kahdas
mirejaſ? — Kà gan taſ nahkās, ka ſchi meitina atrodās ſche?“

Un nu wirsahrſts paſtaſtiija wiſu to, ko winſch no Gundas un
Kurta fon Redewiza ſinaja.

Preeſters tuwojās lehneem ſoleem ſlimneezeſ gultai un kluſu
balſi ſazija:

„Nabaga behrns, tiſ jauna, tiſ ſkaiſta, bet jau jamirſt. At,
Deewa zeli ir tumſchi un neiſdibinajami un mums, zilwekeem, wajaga
loziteeſ jem wina tehwiſchfigaſ rotas.“

Wirſahrſts pazehla lampu un ſtatijās zeeſchi uſ jaunawas ſeju,
to paſchu darija ari paterſ Leonijs.

Bet ſchini paſchā azumirkli pehdejaiſ eeſahka grihtoteeſ un ſaſpeeſtſ
eekleedſeeneſ gahja pah3 wina luhpam. Winſch iſplehta ſawas rotas
un eeſahka waren raudāt.

Kurts un ahrſtſ peeleh3a winam klaht, jo tee domaja, ka ari
preeſterim laitam eſot uſbrukuſi kahda nekahda ſlimibaſ liſta, un
gribeja to pabalſtit, bet paterſ pabihdija winauſ atpaſaſ, eeſaukdameeſ:

„Leekat mani meerā, — leekat mani meerā un klaufateeſ, ko eſ
jumſ ſazichu, redſat, man pee ſchihſ ſlimneezeſ gultaſ japauſandē wiſſ,
wiſſ, kaſ man ſchini paſaulē bijitſ mihtſch un dahrgſ! Wiſuſpehzigaiſ,
taſ jau newar buht tawſ prahtſ, lai eſ wiku paſauſdeju, peh3 tam,
kad eſmu to atradiſ! — Gunda, — Gunda, — klaufeeſ jel, — eſ,
— eſ eſmu, kaſ terwi ſau3, — eſ — tawſ tehws!“

„Winaſ tehws?“ wirſahrſtſ uſtrauktu balſi eeſau3aſ. Ari Kurts
faſtinga kà ſahls ſtabſ, un wiki ueſinaja, ko teikt, ko ſazit.

Un kamehr wini azis atplehtuſchi wehl brihnijaſ, tikmehr paterſ
Leoni noſweeda ſawas preeſtera drehbeſ ſemē, ſazidamſ:

„Noſt, ar ſchihm maſkam, noſt, — noſt! — Manſ behrns, manſ
weenigaiſ behrns mirſt, — eſ eſmu to atradiſ, lai atfal to paſauſdetu!“

Un nu wiensch noleezās pee Gundas, ſatwehra winas abas rokas, ſpeeda tahs un ſazija :

„Gunda, Gunda, mans behrns mans miſtkais behrns, waj tad tu nemaj newari ſabſirdet ſawa tehwa balſi, — waj tu nemaj nenogeedi, kas pee tawas gultas ſtahw?

Gunda, ak, zif laimigi mehſ bijam, kad tu wehl peemiti, ta ſauktaja aſinſpili! — Ak, tad tu biji wehl nenofeedſiga, ſchkihſta, godiga jumprawa!“

„Wina wehl tagad ir tahda pati,“ Kurts eefauzās „tahda pati, ka toreif, un es waru jums apſwehret, ka ta ir wehl tagad neaiſ-ſahrta un ſchkihſta, tahda pati, ka kad juhs wini atſtahjat!“

„Es to neefmu nekad atſtahjis, paters Leoni atbildeja; „wina tika man noſagta, nolaupita!“

„Brihniſchigois wihrs,“ Kurts turpinaja, „juhs ſakat, ka juhs eſot Gundas tehws, un ja tas ta pateefi ir, tad man jums ſaſata, ka es juhs meitu mihlu, mihlu no wiſas ſirds un dwehſeles, un man bija ta neiſſakama laime, eemantot winas pretmihleſtibu. Ak, kaut ſchihſ luhpas waretu atwehrtees, tad winas to paſchu apleezinatu, ko es jums tagad ſaku!“

„Es ſajuhtu, jaunais wihrs, ka juhs runajat pateefibu, tapehz es jums wehl reiſ paſkaidroju, ka es eſmu Gundas, ak — tagad ſchihſ mirejas meefigs tehws! Un es zeenu juhs jau tapehz ween, ka eſat kara-wihrs; jo ari es eſmu neſis karaſa uniformu, kad biju wina adju-tants un diplomats; bet liktens peefpeeda mani atſtaht ſcho weetu, un es peenehmu zitu wahrdu un paliku par preeſteri. To wiſu ſina ari karalis un ar wina atlauju eſmu ſche.

Un laime mani apbalwoja, — es tapu bagats, lai gan ſawu leelo mantu iſleetoju labdarigeem noluhkeem, tomehr mana leelaka manta paſaulē bija ſchi mireja, mans weenigais behrns!

Un nu beſ winas mana nahkotne buhs tumſcha un druhma, jo Gundu aiſtar jau nahwes aukſtee pirkſti!“

„Wehl wina naw miruſi,“ wirſahrſis paſkaidroja.

„Wina wehl elpo, — wehl wina ir dſihwa, — wehl dſihwo wezais Deews, kas war darit brihnumus!“

Bet Andreas Sonnenkamps newareja wairs ilgati ſawalbitees, bet pahrelezās pahr ſawu behrnu un noſtuhpſtija maigi wina bahlas luhpas, lehnu, mihligu balſi ſaufdams:

„Gunda, mana mihlà Gunda, pallauſi jel mani un nemirſti. Uſmoſtees, uſmoſtees no ſawa nahwe meega. Topi atfal dſihwa! Tawſ tehws ir pee tewis un luhdjàs: Gunda, Gunda, uſmoſtees jel, uſmoſtees!“

Un redſi, Gunda atwehra ſawas ſkaiſtàs azis, kamehr winas rokaſ litàs lenam ap tehwa kaflu.

„Kaſ tad taſ!“ wezais ahrſts fluſu balſi eefauzàs. „Waj pateeſi Deewſ grib darit brihnumuſ, — waj winſch grib ari ſche parahdit ſawu wiſſpehziibu un neiſſmelamo iſchelaſiſ!“

Ha, tagad ahtri uſ apteeſi! neſiſd. „Wina atſpirdſinoſchaſ ſahleſ!“

To teizis winſch aiſgahja ahtreem ſoleem uſ laſareteſ apteeſi, atneſi peenahkoſchàs ſahleſ.

„Waj tu taſ eſi tehws?“ Gunda wahju, neſkanigu balſi jautaja, „waj pateeſi tu taſ eſi? — Waj tu nahzi mani paſargat un mani nemt ſawàs glabaſchanaſ rokaſ? Ak, tehws, ſche ir aſiniſ, daudj, daudj aſiniſ, un eſ eſmu daudj breeſmaſ redſejufi! Bet neduſmojeeſ, mihlaiſ tehws, eſ neeſmu bijufi ſliſta, eſ tiſai gribeju iſbehg̃t no floſtera un eet pee tewiſ atpaſal.“

Bet taſlafi wina wairſ netifa un winas balſi apfluſa.

Sonnenkampſ bija uſzehleeſ un trihzedamu rofu ſakahrtoſa ſlimneezeſ ſpilwenuſ.

Un nu winſch nometàs pee ſawas meitaſ gultaſ zelòſ un pee luhdja ſiſnigi Deewu. To paſchu darija ari Kurts, taſ „trafuliga iſ junkuſ.“

Kad ahrſts atnahza, tad tee uſzehlàs augſchà un gahja winam preti, gribedami waj ſimtu jautajeenuſ liſt tam preeſchà, gribedami iſſinàt, waj Gunda pateeſi buhſchot dſihwot; bet wezais wihrſ peegahja klufedamſ pee ſlimneezeſ un eedewa tai atſpirdſinoſchaſ ſahleſ.

Un tad winſch ſatwehra winas rofu un eewehroja ſlimneezeſ wiſmajako pakuſteſchanoſ, kamehr beidſot winſch ar preeku pamanija, ſa labdarigi ſweedri eefahka ſlimneezeſ kermen i apklaht un ſa baiga iſ drudſiſ maſinajaſ katrà minutè.

„Wina dſihwoſ,“ winſch fluſu balſi ſazija, „wina ir pahſpehjuſi niſkno ſlimibu.“

„Wina dſihwoſ, wina dſihwoſ!“ Sonnenkampſ raudoſchu balſi eefauzàs.

„Wina dſihwoſ, wina dſihwoſ!“ ari Kurts Nebewiſzſ gamileja.

„Stiprā nervu ušbudīšana, kura zehlās zaur winas tehwa klastbuhtni, darija labu eesparhu uš winas organismu,“ wirsahrsts paškaidroja, „un ašinis eesahka par jaunū ritēt.

Bet nu, mani fungi, atstahjat nu šlimneezi un nenahkat agrati šchurpu, kamehr nebušchu juhs aizinajis.“

Ubi wihi spēeda ahrtam roku un isgahja iš šlimuizās telpam.

Sonnenkamps pamahja jaunajam ofizeeram tam sekot, un nu wini aigahja uš Sonnenkampa telti, kuru karalis bija lizis ušzelt šawam agrafajam adjutantam un komatam, un kur nu wini atlaidās uš teem tur atrodoscheem madoscheem, peekušuchi un nogurušchi, kahdi wini ari pateesiba bija.

Un wini guleja ilgati, nekā pašchi bija wehlejušchees.

Un kad Sonnenkamps un Redewizs atwehra azis, tad jau stahweja wezais wirsahrsts wiku preekšā, leegeem šmaideem šazidams:

„Mani fungi, nahkat nu man lihdi, mušfu warone ir ušmodušees un wehlas juhs redset.“

Un wini gahja.

Šawiku eesauzeeni atskaneja iš abu wihiu mutem, kad wini eegahja šlimneežes nodalā.

Un kā gan nu ne; jo Gunda bija ušzehlušees puššehdus un išteepa šawas rotas eenahzejeem preti.

„Mans behrns, — mans mihlais behrns,“ Sonnenkamps eesauzās, „tagad muhs wairš neweens neschērs, — tagad ešam šaweenoti uš jaunū, labaku, meerigaku un preezigaku dšihwi!“

Un Gunda raudaja preeka ašaras pee šawa tehwa kruhtim.

Bet tad wina pagreesās pret Redewizu un teiza:

„Tehws, ari šcho wajaga tew mihlot, ja tu gribi, lai es dšihwoju.“

„Es jau wiku mihlu,“ Sonnenkamps atbildeja. „Ari winam peeder mana širds, kuru tas eeguwa uš ahtru roku. Gunda, es apšolos, kad tu buhfi wešla, dot tewi šchim jaunajam ofizeerim par šewu.“

„At, mans tehws, žit tu eš labš,“ Gunda eesauzās. „Ai, mana laime ir leela un bešgaliga!“

Kurts noleezās pee šawas mihlakās un noštuhpitiija winai roku.

„Mani behrni, juhs peederat weens otram, — juhs ešat uš šaujās lauka weens otru atradušchees, un jums nu wajaga ari šopā palikt, — un juhs buhfi mana wezuma laime un preekš. — Ešat

ſwehtiti, eſat ſwehtiti ſimtſahrtigi! Un til zif tu man eſi dahrga un miſla, tiſpat dahrgam un miſlam buhs ari winam buht manai ſirdij!

Un nu aptamp mani, Kurt, un ſauz mani par tehwu!"

Un Kurts ugwawileja aiſ preeka un ſwehtlaimibas, kamehr pahſ Gundas ſeju pahrgahja miſligs gaischums.

Bet nu wina atkrita ſawos ſpilwenos atpakaſ un aiſdarija azis.

Un ahrſtis pamahja ar roku, ka runaſchana eſot tuhlin japabeidsj un ſlimneeze jaatſtahjot weena.

Un nu ar ihſeem wahreem ſatot, jaleezina, ka pehz aſtonam deenam Gunda jau bija tiſtaltu, ka wareja atſtaht ſawu ſlimibas gultu un iſeet paſtaigatees pa lehgeri ar ſawu miſlo draugu, Kurtu ſon Redewizu.

Kad karalis dabuja par Gundas iſweſeloſchanoſ ſinu, tad Gundai netruſka wairs itin nekaſ, jo karalis ſuhtija tai gan labu wiſnu, gan ari ſpehzinajoſchus ehdeenus, un drihs ween winas waidſini eeſahka aikal ſeedet, ka diwas koſchas roſes un winas luhpinas noſahrtotees, ka ſarkanas magones.

Sonnenkamps nu wehlejas, ka jaunee laudis taptu drihsaka laika ſaweenoti uſ wiſu muhschu, ſazidams :

„Kad diwas ſirdis miſhejas, tad jau ir labafi, ka tahs top ſawee-notas, zif ahtri ween eeſpehjamſ, Deewa un zilweku preekſcha pee ſwehta laulibas altara.“

Wiſſch ari wehlejas, ka jaunais pahris nodſihwotu weenu gadu fluſiba un meerâ uſ weenu no Kurta muiſcham un ka kaſhdâ fluſa malâ, kur netrakoſot kaza-wehtras, wajagot tuhlin notift kaſjam.

Kurts dabuja no karala atlauju uſ weenu gadu iſſtahtees no deeneſta, bet atlaujas rakſtâ neſtahweja wiſ wairs leitnants, Kurts ſon Redewizs, bet majors ſon Redewizs.

Karalis bija ari pawehlejis dot aiſzetotajeem labus ratus un freetnus ſirgus.

Un kad ſchee trihs labee laudis gribeja ſeſſtees ratos un dotees projam, tad parahdijâs generalis Zitens un paſneedsja Gundai no karala dahwinatu ſelta ſobenu, uſ kura laiſtijâs ſchahdi wahrdi:

„Miſligajai jumprawai Gundai, baroneſei Sonnenkamp, mana droſchſirdigâ ofiſeera Kurta ſon Redewiza bruhtei, par peeminu winas droſchſirdibai uſ kaujas lauka 1757. gadâ preekſch Pragâs muhreem, no winas labwehligâ Pruhſijas karala Friedricha.“

Gunda ſpeeda karaliſko dahwanu pee fruhtim, ſazidama :

„Ja, ſcho jobenu gribu paglabat, kà kahdu ſwehtumu un ja kahds no Hedewiza pehznahtameem welk jobenu preeſch Bruſſijas karala un tehwijs, tad lai tas, pirms wiſch dodas kaujā, ſwehrè pee ſchi jobena, ka tas ir gatavs nodot ſawu dſihwibu preeſch karala un tehwijs!“

„Un uſ to lai Deems palihbj!“ generalis Bitens eeſauzās.

To teizis, wiſch atwadijās no aiſzetotajeem, ſpeesdams teem firſnigi roku, un furi nu eeſehdās ratos un aiſbrauza projam no kaujas lauka, kuru Gunda bija dſirdinajuſi ſawām aſinim.

71. nodala.

Sawads weeſis.

Tur, kur Elbupe Sakkiju ſchkir no Austrijas, ſtahw Tetſcha, kà pehdejā Austrijas pilſehtina, eeſlehgta no wiſām puſem no kalneem.

Ahrpus ſchis pilſehtinas, kur tagad atrodas tiltis, ſtahweja kahda maja, patihkama mahjina, pahr kuras leelajām durwim atradās iſ-ſahrtne ar uſraſtu: „Pee Elbeſgara.“

Bet lai gan ſchi weefnizina bija deejgan glihta un patihkama, tomehr augſchā mineiās pilſehtinas pilſoni to labprahht neeraudſija wis, bet zil ween eeſpehjams, no tahs atrahwās.

Tika runats par daſchadeem dihwaineem atgadijumeem, furi ſche natts laiſā noteekot, pee ſam laudis brihnijs un brihnijs, zaur to gan tas nahkot, ka winas ihpaſchneeks, Matias Winters, tif ahtri bagats paleekot. Tika ari ſtahſtiis, ka ſchini weefnizā ſchmugleri atrodot arweenu droſchu patwehrumu, lai gan polizejai nebija nefad iſbewees ſautko ſliktu pret Winteri peerahdit.

Kà jau augſchā minets, pilſehtinas eedſihwotaji atrahwās no Wintera weefnizas un winus tur neredſeja gandrihſ nefad, ari ſchodeen ne, iſnemot kahdu pulzinu ſweſchneekus, apmehram ſeſchus wihreſchus un diwas ſeeweetes, bej tam ari kahdu jaunu zetotaju, kas ari ſchini weefnizā bija apmetees un turejās arweenu atſewiſchki no ziteem weefeem.

Mehs gan nemaldifimees, kad ſweſchee weefi nebija nefas ziti, kà Leichtweeſis ar ſaweem beedreem, kà ari Lore un Elijabetē. Bet ſwe-

ſchais, jaunais zekotajs nekas zits, tā Adelina Barberina, kuru, wihreeschu drehbēs gehrbuſchos, ſche neweens nepasina, arī Leichtweißne, lai gan wiņſch uſ ſaweem beedreem klufu balſi bija ſazijis :

„Draugi, es netais newaru atminetees, kur un kad es ſchi jaunā wihra azis eſmu redſejis.“

„Klauſees Olga,“ Winters uſ ſawu meitu ſazija, „kas gan ſchee par laudim waretu buht? Iſ muhſu aprinka tee naw, jo es tos neeſmu wehl nekad ſche redſejis. Uri wihu waloda ſtan tā ſweſchadi.“

Olga paraustija ſawus apalos plezus, atbildedama :

„Schmugleri tee naw, jo zitadi wini mums buhtu dewuſchees paſihſtami. Un tomehr man iſleekas, ka es buhtu tur ta ſlaikā wihra ſeju kautkur redſejufi, bet newaru wairs atminetees kad.“

„Wini man nahk druſzin bihſtami preekſchā,“ Winters klufu balſi turpinaja.

„Tomehr nabagi wini naw, wini aiſmaſſā wiſu eepreekſch, un tur tam ſlaikajam wihram ir maſs pilns ar ſelta dukateem.“

„Nu, tad ir koti labi,“ Olga atbildeja, „ja wini tikai par tehreto godigi ſamaſſā, kas tad mums par dala gar teem.“

„Kahdas iſtabas tu wineem eerahdiji?“

„Seſtā, ſeptitā un aſtotā numura iſtabas. Diweem ir ſewas un tee guk katris ſawā iſtabā, bet tee ziti kopā weenā iſtabā.“

„Waj peektā numura iſtaba arī ir iſdota?“

„Ja gan, to eenem tur tas jaunais weeſis, kuſch teizās, ka zekoſot weikala darischanās un ka winam wajagot eekafeeret daudſ naudas, bet gruhtu laifu dehl neefot dabujis ne ſarkana graſchā, tapehž wiņſch laikam arī iſſkatās tahds behdigs.“

„Labi, mana meita labi, — bet nu ej un apkalpo weeſus, lai tee newaretu ſuhdſetees par nolaidibu un neuſmanibu.“

Un ſchimi paſchā azumirkli pamahja jaunawai ar roku weens no teem ſeſcheem wihreem, lai ſchi ejot tam klaht, un kad tas bija notizis, tad wiņſch laipnu, pakluſu balſi jautaja :

„Waj juhs gan eſat ſchihſ weeſnizas turetaja meita?“

„Ja, mans kungs,“ atbilde ſkaneja, un mans wahrds ir Olga Winter.“

„Nu labi, Wintera jaunkundſe, kad mehſ pirmit nahžam zaur pilſehtu ſchurpu, tad mehſ redſejām kahdu leelu namu, laikam kahdu weeſnizu nopuſchkotu kromeem un garām, leelām puķu wihnem, — waj juhs man newaretu nu paſazit, ko tas wiſs noſihmē?“

„Tas nošihmē kahjas,” Olga atbildeja.

„Kahjas? — To es gribu tizēt,” šweščais wihrs laipnu balši šazija, „kad wiņas jaunavas buhtu tik šķaistas kā juhs, tad šcini pil-
šēhtinā nekad netruhtu kahjas.”

Olga nošarka lihđj aušim, dsirdedama šhos glaimu wahrds,
tomehr wina pašķaidroja, šazidama :

„Juhs maldatees, mans kungs, bruhtes pahris naw ij muhšu
widus, bet ir glušči šweščs, bet jaunās šķaistās bruhtes wahrdu gan
waru jums pašazit.”

„Ai, nu kā tad šauz wina?”

„Winas wahrds ir Gunda.”

„Gunda?”

Šchis wahrds gahja par otru reiši pahr kahda wihra luhpam,
ij kura rotas nu iskrita wihna glahje un šaplihsa šķanedama uš grihdas
drupu drupās.

Un šchis wihrs bija Bruno.

„Sanemees, mans draugs,” Leichtweišs klušu balši teiza, „un
paneši kā wihrs šmago nastu! — Es pateesi domaju, ka tawa wahs
jau šen šadsijusi, un tu buhši neustizigās jaunawas aismiršis, bet nu
redsu, ka esmu maldijees!”

„Mijmiršis,” jaunais wihrs steneja; „es winas nekad neaismiršišču!”

Un Leichtweišs wehl reiš jautaja Olgu :

„Un waj juhs newaret man pašazit, kā šauz Gundas bruhtganu?”

„Papehš ne, mans kungs, wina wahrds ir Kurts šon Redewihs,
kahds šķaists pruhšču ofizeers. Bet, mans kungs, waj tizat waj ne-
tizat, kad es jums šaku, ka tik šķaista pahra es wehl nekad neesmu
redsejusi.”

Un nu wina peegreesa šawu wehribu jaunajam želotajam, kas tur
kaštaki atšewiđči šehdeja un kurešč prašija wehl weenu kaušu wihna.

Un kad wina to tam pašneedsa, tad tas eestchukšteja jaunawai
auši, šazidams :

„Luhđju, pašakat šawam tehnam, ka man tuhlin ar wina jem
šchetram azim jarunā.”

Olga ušķatija jauno zilweku pletām, pehtijoschām azim, bet tad
eegahjusi šawam tehnam klahst un pašinoja winam jaunā wihra wehle-
hanos, kurešč palozija galwu un lika šweščneekam pašazit, ka pehš
ahđām minutem šchis kahdā istabā aiš šehķa runajams.

„Dabi, mans šķaistais behrns, es jums pateizos.”

Pa tam Leichtweifis pamahja ſaweem beedreem un wiſi uſzehlās tuhlin no apatā galda augſchā un wiſi iſgahja iſ weeſu iſtabas laukā, dewās pa trepem augſchā lihđi otrai tahſchāi, kurā atradās wīnu eerahditās iſtabās, un kurās tee nu eefortelejās, gribedami dotees pee meera.

Bet pirms tas notifa, Leichtweifis ſatwehra Bruno rofu un eewilka jauno, bahlo, ſatreektu wihru ſawā iſtabā, ſajidams:

„Mihlais Bruno, gribu ar tewi ſahdus wahrđus parunāt. Es gribēju tew tīkai paſazit, ka tew jatura galwa augſchā un nekautees no nelabwehligā liſtena ſewi pawīſam ſatreektees.

Kas welns, tu eſi Gundu mihlejis, un rihtā wina eet pee zita wihra.

Tas jau nenoteef pirmo reiſi zilweka muhſchā, bet tas jau buhtu ellifchiga dumjiba, kad tu ſchihš neuſtizigās ſeewas dehl eetu bojā!

Seewa, kas wihram ſwehrejuſi uſtizibu, un to atſtahjuſi naw wehrts, ka par to ſehrojās.

„Tew wajaga to aiſmirſt un tai ſazit uſ wiſeem laifeem ardeewas!“

„Mehgināſchu darit pehž taweem wahrdeem,“ Bruno ſehru, ſalauſtu balſi ſajija; „bet lai Deews dod, ka Gundai nekād nebuhtu janoſchehlo, ka wina mani atſtahjuſi un man tīk leelas ſahpes padarijuſi. — Lai Deews wīnai palihđi! — Es wīnas neeenihſtu un patureschu arweenu labā peeminā!“

„Tā pareiſi, Bruno,“ Leichtweifis eefauzās. „Ka tu Gundu neeenihſti, tas leezinā par tarwu goda prahtu un ka tu wīnai nowehli wehl labu, no tawas mihleſtibas pilnas ſirds; bet aiſmirſt wīnas tew jaaiſmirſt, lai tew nahtwos ari neſin zif gruhti.“

„To eš ari dariſchu,“ Bruno atbildeja; „bet redſet eš wehl reiſ wīnas wehletos, ja wairaf ne, tad rihtā pee laulibam baſnigā.“

„To tu wari darit, un tawas wehleſchanās dehl ween palitſchu lihđi tam laiſam ſche; jo eš gribēju jau rihtā agri dotees zekā.“ Leichtweifis paſlaidroja, un tad ſneedsa ſatreektajam wihram rofu, ſpeeda to un nowehleja tam ſirſnigu labu nahti.

Un pehž ſahdām minutem laupitaju iſtabās iđſiſa ſwezes un wiſi nodewās meega mahmulinas auſleſchanai, duſedami wīnas mai-gajā klehpi.

Pa tam Abdelina Barberina bija peegahjuſi pee buſetes un ar Olgu ſahdus wahrđus parunajuſi, paſuda pa pakalejām durwim, turās

isweda sehtâ, kamehr minas azis raudsijâs pehz kahdâm durwim, kuras Olga Winter winai bija apsihmejusi.

„Ah, tur minas ir!“ ta kļuſu balſi eesauzâs. „Un nu tikai eefſchâ!“

Wina attaisija durwis; winai parahdijâs kahdâs neceelâs telpâs platplezainais Wintera stahws.

Bet tiklihdj wina bija eekluwuſi masajâ istabâ eefſchâ, ta ſawehra durwu flehdjamo un aiſflehdja durwis zeet’.

„Ro juhs tur darat?“ Winters eesauzâs. „Kapehz aiſflehdjât juhs durwis?“

„Tapehz, ka es gribu ar jums runât bej leezineekeem.“

Matias Winters uſſkatija jauno wihru zaururboſchâm azim no galwas lihds kahjam, kura ſawadâ uſweſchanâs eepuhta winam pret to pa daĶai neuftizibu, pa daĶai ſawadas ſchauſmas, un kura tehls winam nahza preeſchâ tahds ſawads, tahds ſweſchads.

Jaunâ wihra fruhdis bija isleekufchâs kreetni ween uſ ahru, kamehr wina gurni bija daudj treknaſi un apaĶati, nekâ pee ziteem wihreeſcheem. Wina mati bija kupli, turpreti uhſinas wehl loti masinas, kamehr wina tumſchajâs azis bija laſama gudriba, apſehriba un ari kautſas, ſas lihdsinajâs ilgoſchanai un wehleſchanâs pehz mihleſtibâs; turpreti wina roſas bija apaĶas un maigas un kahjas maſas un weiflas.

Un Winters ſpreeda pehz ſawâm domam, ka jaunajam wihram wajagot peederet pee augſtaku lauſchu ſchĶiras.

Ari dahrgâs drehbes leezinaja, ka Winters nemaldotees wis, un ka wina domas par jauno zilweku eſot pareijas.

Bet mehſ jau gan ſinam, kahda ſwariga perſona flehpjâs aiſ ſchihm maſkam.

„Schſchat, Matias Winter,“ ſweſchais zelineeks ſajija.

„Un waj juhs ari ſmeheſjat?“

Winters leedjâs peekemt zigaru, paſſaidrodams, ka ſchis ſuhzot, bet neſmeheſjot tabaku.

„Par to man jabrihnâs,“ ſweſchais wihrs ſawadeem ironiſkeem ſmaideem teiza, „tas, ſas pats tikdaudj ar tabaku nodarbojâs, to ari neſmeheſtu?“

Schee weenfahriſchee wahrdi darija uſ Winteri leeku eespaidu.

Wina waigi noſarka un wina roſas eetrihzejâs un ſatwehra galda fanti.

„Kâ juhs domajat?“ — winſch ſapreeſtu balſi ſajija. „Es eſmu weeſnizneeks un kahda daĶa man gar tabaku?“

„Waj juhs warbuht zan gribat leegtees, ta juhsu pagrabâ neat-raftos ne wairaf ne majaf, nešâ 20 balles Austrijas tabakas, un kuru juhs aijgahdafat pahr robešchu, kad atnahts juhsu nahts=weeši.“

„Ko? mani nahts=weeši? Ko juhs gribat ar to šazit?“

„Neufbudinajatees!“ jaunais wihrs smeedamees šazija. „Es ar nahts=weeseem gribeju apšihmêt tikai juhsu šmuglerus; jeb waj juhs gribat noleegt, ta wtni šhini nahti pee jums neeeradišees?“

Matias Winters atlehzâs kaħdus šolus atpakal, bet tad likâs pahrleekot, kas winam buhtu wislabaki darams? Winašch peeštrehja pee durwim un israhwa ij tahm šleħšjamo, škarbu balši šazidams:

„Juhs pašchi esat nošpreedušchi few nahwi! Kaw labi, kad zil-weks par daudj šina.“

Juhs pašihstat manas šaites ar šinameem šmuglereem, par to jums jamirst un juhs wairs bšihwi neatšahšat šcho namu!“

„Es pat wehl šhini nahti atšahšchu juhsu namu,“ jaunais wihrs glušchi meerigu balši atteiza, pee tam aijšmeħšedams kaħdu labu, ta likâs dahrgu zigareti, „un juhs pašchi, Matias Winter, mani pawadišat

Bet tagad atšehšchatees un parunašimees par tahm leetam, kadeħš ejnu šche, protat: es pagehru, lai juhs mani šhini nahti aijwestut pee šmugleru karala.“

Wehl reiš weefnižneeks mehginaja leegtees, šazidams:

„Ko? pee šmugleru karala? — Pateeši nešinu, kas tas tahds par wiħru ir un kur winašch dšihwo?“

„Merunajat tatschu weltigus wahrđus,“ jaunais wihrs eefauzâs.

„Juhs nu nepašihštat šmugleru karali, ar kuru jums, ta šafot, ir weikalifkas darišchanas un kurešch peħz ilgaka wai ihšaka laita buhs juhsu šnots.“

„Kas juhs esat?“ Winters šappestu balši jautaja. „Juhs jau runajat par leetam, kuras pat šchihs pilšehštas pilšoni nepašihšt, juhs runajat par leetam, no kureâm wini ne šapnot nešapro. Pašafat man tatschu, no ka juhs to wišu esat dabujušchi šinat?“

„Šchi ir blakus leeta, mans miħlais Wintera kungs, bet tagad jautaju juhs, waj juhs gribat man išdarit kaħdu pakalpojumu, par ko gribu juhs bagatigi algot, protat: waj juhs gribat aijwest mani šhini nahti pee šmugleru karala? Redšat, naudas man netruħšst!“

To šazijuši, wina išwilka mafu pilditu ar daudj šelta gabaleem, pee tam Wintera azis eemirdšejâs mantas, jeb labaki šafot, naudas šahribas uguns.

„Un fo juhs gribat winam pašazit?“ Winters waizaja.

„Ai, zit juhs ešat laipni, gribedami iſſināt manus noſlehpumus. Ne, to eš jums neſaku, bet paſlaidroju jums wehl reiſi, ka eš gribu weens patš ar ſchmugleru karali runāt.“

„Nu labi, tad juhs nu wiſai tā wehlatees, tad lai noteef juhſu griba; bet eš newaru juhs pee wina pawadit, jo eš neſinu pat wina paſlehtuwi tur ſtintainos kalnos, bet mana meita Olga aiſwedis juhs pee wina.“

„Ah, ſaprotu, ſaprotu,“ Adelina eeſauzās; „mihleſtiba jau ar weenu atrod tekaš pee mihlodamaš ſirdš. Labi, eeſchu pee wina juhſu meitaš pawadibā.“

„Tuhlin gan ne,“ Winters peeſihmeja; „wehl par agru, daudš weeſi wehl kaſjās. Kad ſchini mahjā buhš wiſaš ſwezeš iſdſiſuſchāš, tad wareſat tuhlin doteeš pee ſinamā karala.“

„Nemat ſchoš deſmit ſelta gabaluš, kà rokaš naudu, pahrejo naudu eedoſchu juhſu meitai,“ jaunaiš wihrš ſazija, paſneegdamaš ſelta gabaluš Winterim, kurſch toš kahrām rokam ſanehma. — — —

Birms Adelina Barberina aiſgahja uſmeklēt ſchmugleru karali, wina eegahja ſawā iſtabā, peegahja pee ſawaš zela ſomaš, atſlehdſa to wałā un iſnehma iſ tās kaſhdu ſpihdošchu kreſlu, murminadama:

„Saapweł ſchihs brunāš, zaur kurām neleen nekahdš ſchēpš, jo kaš war ſināt, kaš ſchini naſti war atgadiſteeš.“

To ſazijufi, wina atgehrbāš un apwiłka mineto brunu kreſlu.

Kad taš bija notiziš un wina atkal kahtigi apgehrbuſeeš, tad wina iſdſehſa ſwezi un uſmetāš uſ gultaš, gribedama druſzin noſnauſteeš, bet ſchoreij nenahja wiſš meegš winaš aziš, bet taš ſtahweja plaſchi wałā, un kurām parahdijāš breeſmigāš ainaš.

Wina uſlehza atkal augſchā, aiſdedſinaja ſwezi un iſnehma iſ ſawaš zela ſomaš maſu ſlihpetu pudeliti, kurā atradāš ſiłš ſchēidrumš.

„Jau atkal nejaukā ſlimiba klat,“ wina murminaja, „ja gan, mani nerwi ſahł mani atſtaht, un daudšreiſ man nahł preeſchā, ka man buhš japaleef pat ahrprahtigai; bet taš nekad nenotiſš, jo eš ſajuhtu deeſgan ſpehta ſewi, ſpihtēt ahrprahtibai.“

Un nu wina peelika pudeliti pee muteš un iſdſehra leelako daču no winaš ſchēidrunta, ſazidama:

„Tā, nu eš eſmu meerigaka, ſchiš dſehreeneš ſawalda manāš uſtrauktāš aſiniš un aiſleedſ manām domam traſuſot.“

Un nu wina isnehma is sawas zela somas diwas pamajas, su-
draba apkalumeem isrotatas pistoles un eebahja tahs keschâ.

Un nu wina aiflehdsja zela somu, murminadama:

„Labi, ka weefnizneeks nesina, kas es esmu, zitadi winam eenahktu
prahtâ, rewidèt manas leetas un tahs peesawinatees.“

Mi, Abelina Barberina, kaut tu sinatu, ka tikai plahna seena
terwi schtir no pahrdroschâ laupitaja, Antona Leichtweisa.

Un nu wina gribeja eemestees atkal gultâ, kamehr pahr winas
luhpsam gahja:

„Ne, ne, — schim ofizeerim nebuhs nekad Gundu dabut. —
Littens mani atwedis schurpu, sche tai weetâ, kur mans wihrs grib to
falaulat ar sinamo jauno wihru.“

Ne, tas nedrihkt notikt, man wajaga Gundu, ar kuru waretu
to nolikt jew pee kahjam un to pasemot lihds pat pihschleem; jo winasch
ir tas weenigais pruhschu karala agents, kas wiswairaf skahde manai
mihlotai keisareenei, Marijai Terefijai. Un at, zit dauds laba newa-
retu tai Andreas Sonnentamps darit, ja es to dabutu us sawu pusi,
waj nu zaur glaimeem jeb ari wiltibu. Mi, kaut es tatschu wina rokâs
atrodoschos karalists noslehpmumus waretu nodot Wihnes keisariskam
kabinetam, zit tad buhtu laimiga un preeziga.

Bet nu nahz, meedsin, un aisdari us kahdeem azumirkleem manas
azis.“

Wina aistaisija azis un taisijas eemigt, bet schini azumirkli tita
lehnam peedausits pee winas durwim.

Abelina uslehza kahjas, peegahja pee durwim un atflehdja tahs
wakâ.

„Ah, juhs, Olga Winter; — esmu gatawa, — mehš waram eet.

Olga bija eetinusees kahdâ leelâ latatâ, un drehbes sawilktufi
kreetni us augschu, kamehr winas kahjas atradâs garos uhdens jahbatos.

„Zuhs jau esat ehmoti usposuschâs,“ Abelina peesihmeja, „un
schee jahbaki noderâs kahdam jahtneekam un ne jums.“

„Tos man wajaga, jo mums buhs jaet pa neemihtheem zeteem
un jabreen pa dubleem un muklajeem. Bet nu eesim,“ Olga Winter
skubinaja.

Un nu winas gahja.

Bet Olga eezirtâs drihs ween flintis, zaur kurâm ejot, winas
ijnahza us kahdu klajumu.

„Tagad ahtri pahr ſcho lauku! — Saleekſimees uſ preekſchu, lai neweens muhs nepamana,“ jaunà meitina pamahzija, kamehr pati ſalee, jās kreetni ween uſ preekſchu, tà kà wina lihdsinajās kahdam pundurin un ne ſlaika zilweka ſtahwam.

Adelina Barberina darija to paſchu.

„Tagad waram eet lehnafi,“ Olga ſazija, „turatees tikai pee maneem ſahneem; jo zeliſh ir baigs un wiltigs; drihſj ween waram eegahſtees kahdà beſdibenà un dabut breeſmigu galu!“

72. nodaļa.

Kahdās mahtes ſirds.

Abas ſeerweetes gahja un gahja zaur klintim un aiſam, zaur krummeem un zereem, kamehr beidsot atkaneja kahds ſawads eebrehzeens.

„Tas ir ſchmuglera karala signals,“ Olga paſkaidroja. „Laiſam buhſim uſminuſchi uſ ſlepenajeem ſinneſcheem, kuxi ſchee pa meſchu kruſteem un ſchkehrſam eet.“

„Kas tee tahdi par ſinneſcheem?“ Adelina waizaja.

„Kungs, tahs ir ſlepenas drahtes, kuras, kad kahda zilweka kahja tahs aiſkar, tuhlin eefahk darbotees un kuſtinat kahdu ſwanu, kureſch atrodas ſinamà karala telti.“

Meitina nu peelika diwus pirktus pee luhpam un atbildeja ar tahdu paſchu ſwilpeenu, kahds nupat kà bija dſirdets.

Bet nu ari Adelina Barberina pamanija, ka winas atrodotees pee kahda dſituma malas.

„Sneedsjat nu man roku,“ Olga ſazija.

Wina ſatwehra Barberinas roku un wilka jauno wihru lehnam uſ preekſchu, kamehr nepalika pee kahda leela beesja krumu pudurkſchana ſtahwot, un aiſ kura klints-ſeena gahja ſtahwu uſ leju.

„Sche wajaga buht trepem,“ jaunà meitina paſkaidroja, pee kam wina iſſteepa kahju un melleja uſmanigi pehz tahm; „Ah, te winas jau ir! — Tagad ſataiſatees, mums jakahpj leſà!“

Un nu eefahkàs baiga kahpeleſchana pa ſtriku trepem, kuras bija iſwilltas no krauja uſ krauja un pa kura m bija loti bailigi kahpt

lejā. Weens weenigs nepareijs kahju lizeens wareja atnešt teeſchu nahwi. — Tomehr winas nokahpa laimigi ſemē, pee kam Adelina Barberina iſſkaitija ne wairaf ne majaf, kà 179 trepju pakahpeemus.

Beidsot winas atradàs dſituma dibenà.

Behz kahdam minutem winas ſtahweja pee kahdas kaſtanju foku grupas, ſem kuru ſarcem atradàs kahda pamaſa telts, kura gruhti bija eeraugama, un kura peemihta ſchmugleru karalis.

„Harald,“ Olga pakluſu balſi ſauza, „Harald, nahz ahra, — es eſmu, — es atwedu kahdu weeſi, kuzam tu wari uſtizetees.“

Aiſ kaſtanju ſokeem parahdijàs kahda ſlaika, ſmuidra wihreeſcha ſtahws, pee kam Adelina atlehza kahdus ſokus atpakaf, domadama, ka ſchi redsot to paſchu wihru, kuzſch tai zitkahrt uſbruka Taunuskalnds un tai atnehma karala depeſchu, wina domaja, ka taſ eſot laupitajs Antons Leichtweifis.

Un par to naw ari jabrihnàs, jo ſchmugleru karalis lihdsinajàs loti Leichtweifim, titai wina ſeja bija nemihligaka un uſ winas atſpogulojat zeetſirdiba un neſchehliba.

Leichtweifis turpreti lihdsinajàs kahdam laipnam, weentahreſcham medineekam un uſ wina ſejas atſpogulojàs laipniba, mihtſſirdiba un taiſniba.

„Ko tu atwedi, Olga?“ wihrs jautaja. „Meitin, waj tu neſini, ka tu ſchadejadi rihtojotees, wari mani eegruchſt poſtā un paſuſchanā? Laikam gan par labu algu, kuru tu dabuſi, tu leezi manu dſihwibu uſ ſpehli.“

„Harald, nebihtees, tu jau ſini, ka tawa dſihwiba ir ari manejà, tapehz eſi droſchs, un uſklauees, ko ſchis jaunais wihrs tew ſazis.

„Pateeſi, mans kungs,“ Adelina ſazija, „es nenahku ſinkahribas deht, jeb iſſpeegot juhſu dſihwes weetu, lai to waretu uſrahdit poliſzejai, bet weenigi iſluhgtees no jums kahdu palihdsibu, pee kam juhs wareſat nopelnit kahdus 200 dukatus.“

„200 dukatus?“ ſchmugleru karalis atfahrtoja un wina azis uſleeſmoja ſelta kahrigs uguns.

„Dabi, mans kungs,“ wiſch meerigu balſi ſazija, „peedodat, ka es jums tuhlin neuſtizejos, jo laiki ir bahrgi, un man ir jaſargas no ſpeegeem un jatura azis uſ wiſam puſem wala.“

Дозволено цензурою. г. Рига, 20 июля 1902 г.

Druckats „Gutenberg“ druckatavā, Rigā, leelajā Ministerejas eelā Nr. 6.

Winskj fneedsja Adelinai Barberinai roku, fura ari nemaj nekautrejšs eelift winâ fawejo.

„Ja es nemaldos,“ Haralds turpinaja, „tab juhs wehlatees kahdu daudsumu prezes dabut pahri par robescham, waj ne?“

„Zuhs maldatees,“ Adelina atbildeja, „gan jadabû kahdas prezes pahri par robescham, bet dsihwas, — tas ir: kahds zilweks.“

Schmugleru karalis brihnijâs.

„Zilweku?“ winskj eesauzâs.

„Tâi es juhsu weetâ pahrgahdaju kahdu zilweku pahr robeschu?“

„Ja, mans lungs, kahdu meitiu, fura atrodâs Tetschâ.“

„Bet waj wina nahks man labprahrtigi lihds?“

„Ne, wina mehginâs turetees jums preti.“

„Welns, tas ir gruhts usdewums, un man jaleezina, ka es tahdu wehl nekad neesuu usnehmees.“

„Bah, juhs turat to par daudj gruhtu; waj tab mums truhst fâites, furâm fâfeet kahjas un rokas? — Waj mums naw wihjchku, ko eegruhst mutê, kâ flusinatajus?“

Bes tam juhs jau esat neween stipriš, bet ari ismanigs un usmanigs wihrs, kâ gan nu fchis usdewums waretu buht jums tif gruhts?“

„Un uj fureeni jaunawa jaaiswed?“ Haralds waizaja.

Wispirms uj juhsu telti, kamehr es nebuchu atradis lihdsjektus un zelus, uj fureeni to aijwest un kur to nolift.“

„Man nepatihf fchis usdewums,“ Haralds eesauzâs. „Bet, — bet, — 200 dufati ir ņuma, furas deht wajaga kustetees un rihfotees. — Labi, — mans lungs, — fche jums mana roka, — juhs dabufat meitiu, — furâ, kâ man leekâs, juhs esat eemihlejuņchees lihds aufim.“

„Warbuht gan,“ Adelina ņmihnedama atbildeja, — „es gribu, ka juhs fcho meitu nolaupat, un ar to deesgan!“

Un nu wina dewa ņchmugleru karalim masu mahjeenu un tee pagahjâs kahdus ņolus tahlaf, ņawrup ņarunadamees.

Saruna wilkâs kahdu zeturtbat ņtundas, pee kam beidjot Haralds ņtingru, nopeetnu balņi paņkaidroja:

„Ja gan, pulkņten trijos pehz pusdeenas laulaņchana baņnijâ, — ņinu, — labi, — bet pulkņten ņeņchos nolaupitâ bruhņte buhs fche, manâ telti! — Ko ņchmugleru karalis apņola, to winskj ari iņpilda.“

Adelina Barberina bija ar fcho paņkaidrojumu pilnâ meerâ.

Schmugleru karalis nu peegreesa wehribu Olgai, ņawai lihga-winai, peegahja tai klahņt, apkampa to abâm rokam, wilka to ņew pee

fruhim, nobutschoja winas roschu luhpinas un maigu, mihligu balsi fazija :

„Olga, waj tu man esi bijusi ustiziga?“

„Ka tu wari ta waizat?“ Olga atbildeja. „Tu tatschu sini, ka katrs dwaščas wilzeens peeder tew un ka tawa aina mani nefad neatstahj! — Ak, es jau wehlos katru azumirkli buht ar tewi šaweenota un dsihwot pee taweem šahneem.“

„Labi, mana firšnina; es tizu taweem wahrdeem. Nedsi, mehš šwinešim drih ween kaščas un tad eesahšim godigu, tiklu dsihwi!“

„Ja, ta mehš daršim, un naudas mums ari netruhšs; jo mans tehws šolas dot man puhrā lihdsi wairakus tuhštostušus dukatus. Bet, ak, — tawa mahte, ta buhš arweenu preti muhšu šaweenoščanai, muhšu kaščam!“

„Tit ilgi, ka mana mahte dsihwo, es nedrihštū winai pretotees un nepaklausigs buht, lai gan winas pretoščanās muhšu kaščam naw nefas wairak, ka trafikuga eedomiba.“

Šhini azumirkli atwehrās telts, jeb labaki šakot, buhdinas logs, kurā parahbijās kaščas firngalwes galwa.

„Harald,“ bahlā wezene eesauzās, „Harald, ar ko tu tur stahwi šopā? Waj tik ta naw weefnizneeka meita atkal? — Harald, atšatees no tahš; — tu jau sini, ka wina nefad netaps tawa šewa! Tu jau sini, ka tew janodsihwo wišu muhšču neprezejuščamees, jo trafikugas, ne-meerigas ašinis, kaš tewi rit, nedrihštū pahreet uš ziteem zilwekem; winām wajaga isšihkt, wajaga isgais!“

„Ar Deewu, mihlata,“ Haralds kļušu balsi fazija. „Šweščais wihrs jau ir aišgahjis, ej nu tu ari; pee striku trepem tu winu atra-disi.“

Un kad winšč wehl reiši Olgas luhpas bija noskuchstijis, un tad to lehnam atbihdijis nost, winšč peegahja logam, kurā bija parahbijusees wezā, firmā, bahlā šewa, plahnās nahtsdrehbēs.

„Mahte, kaš tu neguli?“ Haralds jautaja. „Es jau šahlu preezatees, ka masakais šhini nakti tu wareši meerigi gulēt, bet kaš nu to dewa.“

„Ja gan,“ wezene druhmu balsi atbildeja, „išchetras nedelas jau aišritejuščas, kamehr newaru gulēt, un ta ir ši me, mans dehšs, ka man drihš buhš jagul semes klehpi.“

„Ak, mahte, nerunā tā, tu jau nemas nefini žit dsiti tu mani ar šahdeem wahrdeem apbehdini.“

Dutrezija, jo tà ſauza wina mahti, pazehla ſawu labo roku un uſlika to uſ ſawa dehla galwu, ſazidama :

„Eſ ſinu, tu eſi man arweenu paſlaufigs dehls bijis, un tew buhtu gruhti iſtift beſ manis.“

To ſazijuſi, wina pazehla ſawas azis uſ ſwaigſchukaino naſtsdebeſi un tad kuſtinatu, trihzoſchu baſſi ſazija :

„Eſmu deeſgan zeetuſi, un waj gan neeſmu iſpelnijuſees, naht pee meera ? Un warbuht ka tur augſchâ mani ſagaidis nezereti preeki, nezereta laime ; warbuht, ka es tur atradiſchu to, kuru eſmu reiſ tiſ karſti mihlejuſi ; warbuht, ka es tur atradiſchu ſawu behrnu, kaſ man tiſa atrauts, — nolaupits, — ja gan, mana ſirds ſafa, ka es atradiſchu ſawu dehlu, ſawu Antonu ! — Ai, ſwaigſnes, koſchâs ſwaigſnes, — ai, kâ juhs tad mirdeſat, kad ſpeediſchu ſawu dehlu pee ſawam kruhtim !“

„Mahte, kapehſ tu arweenu tà runà ? Waj tab es tewim nefas neeſmu ? Eſ jau ari tewi mihlu !“ Haralds eeſauzàs.

„Tu eſi man tagad wiſs,“ ſirmgalwe atbildeja ; „bet kâ lai aiſmirſtu Antonu, kuru man noſchehlojamais wihrs atrahwa, un kuſſch ſinaja itin labi, ka winſch to dariddams man dod nahwigu ſpehreenu !“

„Mahte, kaſ war ſinat, warbuht ka Antons wehl ir dſihws, un warbuht ka tu wiku wehl kahdreij redſi !“

„Maſ zeribas, maſ zeribas,“ Haralda mahte druhmu baſſi murminaja, „lai gan es wiſu atdotu, kad es to dabutu redſet, pirms ſlehdsu ſawas azis uſ garo duſu !“

„Mahte, ej nu pee meera un mehginu aiſmigt. — Nihtâ man ir ſwariga deena, jo es nopelniſchu 200 dukatus.“

„Kâ tà, mans dehls,“ wezene jautaja.

„Man janoſog kahda bruhte, un jaatwed wiſpirms te ſchurpu ! pirms to aiſgahdaju par robeſcham pahri.“

„Redari to, mans dehls, neſchſir diwas ſirdis, kuras mihlejas !“

„Mahte, — bet 200 dukati ; ſchahds labs kehreens reti atgadàs !“

„Lai gan,“ — wezene paſklaidroja, — „bet ja tu mani neklauſiſi un neatmetiſi ſawu launo nodomu, tad tawa paſcha meeſa par to zeetis, — Peemini manus wahrduſ !“

„Mahte, bet es newaru wairs no ſchi uſderwuma atſazitees ; jo ſchmugleru karalis nelauſch nefad ſawu wahrdu.“

„Nu, lai tad naht ſamaitaſchana un poſts ! — Bet es wehloſ, ka manas azis ſlehgtos, pirms es redſu ſawas meeſa augli karajamees pee kartawam !“

Un nu wina nogahja nost no loga un winaš tehls pajuda buhdas tumšjumā.

Bet ščmugleru karalis nokrita uš sola, kas turpat atradās pee buhdas ņenas, un winaš ņatijās druhmi, ņajužis, un behdigs nakst tumšibā eefšā.

73 nodaka.

Schaufchaligais friseers.

Bagato un zeenigo ņwešchineeku rihtoščanās eeliskajām kašsam, bija wišus Tetščas pilšehtinas eedšiwotajus ņazehluši kašjās.

Tomehr wairaf, nekā Sonnenkampa miljoni, padarija Gunda laudis ušmanigus, loti ņinkahrigus.

Wiš ņribeja wina redset.

Sibena ahtrumā bija isplahtijusees ņina par winaš leelo ņkaištumu un peewilzibu.

Tika teitš, ka wina nehmuši ari dalibu pee Pragās leelās, ašinainās kaujas, un ka ta tikusi nahwigi eewainota.

Daudš, daudz tika par to runats, gan patešiba, gan ari nepatešiba.

Ari Sonnenkamps bija zaur ņawu laipnibu un dewibu eeman-tojis wišu kaušču ņimpatiju.

Wiš ņjau bija ari Tetščas pilšehtas nabageem dahwinajis prahwu ņumu, lai ta deena, kurā wina meita tikšot ņalaulata ar jauno majoru ņon Redewizu, buhtu wišem pilšehtinas eedšiwotajeem preeka deena.

Sonnenkamps ar ņawu meitu Gundu bija apmetušeess „Epihdoščas ņwaigšnes“ weefnizā, ap kuru nu stahweja jau rihta agrumā ņinkahrigi laudis, kamehr apfahrtejee muišchneeki eebrauza pilšehtinā, ņkaišteem, no-
tronoteem rateem, preekš teem bija pawehlejušči aišjuht wislabatoss ņirgus preekšā.

Ja, — islišās tā, itin tā kašdi tautas ņwehtki tiktu ņwehtiti un ne kašda pahra kašjas.

Ari bašniza bija uš wišgrešnako ispuškotā.

Bet ari Sonnenkamps netureja wiš rokas klepi; wiš Tetščas un winaš apfahrtnes nabagi ņapulzejās pee ņinamās weefnizās.

Neweens neaisgahja projam tukščam rokam.

Wiašč jau bija wairaf tukščtoščus gulščus iđdalijs.

At, un wiašč jau gribetu redset wiřu pařauli laimigu, tapehž ka wina behrus aiřredsis wisleelako laimi řhini pařaulē.

Redewiřs un Gunda atradās bruhtes buduarā. Wini bija aplam-
puschees, řkhuřstijās un runaja řaldus, mihtus wahrbus weens ar otru.

Beidsjot Gunda ataiřijās no řawa bruhtgana rokam walā, řazidama :

„Kurt, mihtais Kurt, atstahj nu mani uř kařdu brihdi, ir pa-
teeři laiks, ka taiřu řawu bruhtes tualeti. Ai, mans labais tehws ir
dahrgu, waren greřnu bruhtes uřwalku lizis pagatawot Dresdenē.“

„Bet kā stahw ar tawu bruhtes kromi, waj tas ir te?“

„Wehl re, mans mihtakais; bet wiašč buhs ari drihř klast.“

„Bet m. ^{uff} redřeřchanos, mana dahrgalā! „Kurts fon Redewiřs
eeřauzas, un tad iřgahja no řawas bruhtes buduara ahrā.“

Tiřlihdj tas bija notizis, kađ wirřpagrabneeks peeteiza Gundai
kařdu jaunu zilweku, kas ar to gribot runat.

„Azumirkli newaru to peenemt, pařatat wikam, ka eř patlaban
řagatawojos uř laulibam,“ Gunda atbildeja.

Bet wiašč atbildeja, ka jaunais zilweks eřot řazijis, ka tas, kas
wikam eřot jařaka, stahwot zeeřchā řakarā ar bruhtes tualeti.

„Ah,“ warbuht wiašč atneřis bruhtes kromi!“ Gunda preezigu
balsi eeřauzas. Ja, labi, wedat jauno wiřru řčurpu!“

Behž kařdeem azumirkleem tika atkal leņnam peedaudřits pee Gundas
buduara dū. Man, pa kuraē eenahza jauns wiřrs, neleelu pilnbahrřdu
un mařam uřřam.

„Waj juhs atneřāt man bruhtes kromi?“

„Ne, řehligā jaunkundse, eř eřmu eedrořchinajees atnahft pee
jums iřluhgtees kařdu řehlastibu, zaur kuru waretu warbuht tapt
laimigs uř wiřu muhsču.“

„Luhřfu, greeřchatees ar řawu luhgumu pee mana tehwa, wiašč
jums teeřcham palihđřēs,“ Gunda pařlaidroja.

„Zeenita jaunkundse, juřfu tehws man newar palihđřet, bet
weenigi juhs.“

„Nu, labi, tad runajat,“ Gunda řazija.

„At, řehligā jaunkundse, — tifa; pahri wahrđiaus, waj juhs
jau eřat řawu friřuri pataiřijuřčhas?“

Gunda papurinaja galwu.

„Man newajaga netahđa friřuras,“ wira pařlaidroja.

„Tad es esmu nelaimīgākais zilvēks pašaulē!“ jaunais viņš eesauzās.

„Nu, tad pašafat man, kādēhl?“

„Kēdšat, jaunkundse, aīsgahju no Dresdenes ūs Berlini, kur es nodibināju masu veikalu, gribedams eeguht „kundes,“ bet, at tu mihktais Deews, neweens neapmekleja manu veikalu, un es pašaudeju wišu, ko es šauzu par šawu, — ari šawu bruhti, ar kuru gribēju šaweenotees ūs wišu muhšchu; bet tā kā nu nespehju nodibināt pats šawu šaimneežibu, tad wina mani atstahja, šazidama, lai es wairs nerahdotees tai azis, pirms nebuhšchot es tizis tik tahlu, ka warot feewu ūsturēt!“

„Tas gan ir loti behdigi; bet ko tad mana frifura war pee tam palihdset?“

„Schehligā jaunkundse, juhšu štaistuma šlawā isplatijusees tahlu jo tahlu, — ja nu laudis dabutu finat, ka es pagatawojis juhšu frifuru, tad ari mana šlawā ees juhšejai lihds un es buhšchu laimīgākais zilvēks pašaulē, jo tad man wairs netruhtu ne darba, ne pekns, un es pahrwestu drihš ween šawu karsti mihkoto bruhti mahjās.“

Un jaunais viņš lozijās, klanijās, šawilka waibstus ūs raudašchanu, tad atkal špeeda roku ūs kruhtim, pazehla azis ūs augšchu, laufija rotas, noleeža galwu ūs kruhtim, israhbidams dšilas firdšahpes un raises, ka Gundai bija japašmejas waj gribēja, waj negribēja.

Bet wina jau bija par daudš labšfirdiga, jaunā wišra luhgumu atraidit, tapehž nu wina ari maigu, mihligu balši šazija:

„Labi, mans draugs, lai noteek, kā juhš wehlatees, pehž weenas štundas nahkat atkal atpakaļ un tad taišat manu frifuri.“

Jaunais viņš tikko nenokrita Gundai pee kahjam semē, preezigu, laimigu balši eesaukdamees:

„At, schehligā jaunkundse, juhš padarat mani bešgalīgi laimigu! Tagad es šinu, ka ari es aidabuhšchu šawu bruhti, kas manas naba dšibas dehl greeša man muguru. Wiši apbrihnos šchodeen manu mahšflu un mana šlawā eenesis naudu un atkal naudu. Ari juhšu bruhtganu es apgahdašchu ar wajadšigo; bet mahšklas = dahšneeks man neišdos, kas pee tam wajadšigs, tapehž luhdsu ūsraštāt man pahris rindinas, lai winsch man tiz.“

„Ar preeku,“ Gunda atbildeja.

Wina peesehdās pee masa, gresna rakstamgalda un rakstija peenahkojchu apleezibu.

Kad Gunda ſchini azumirkli buhtu paſtatijusees atpaſa, tad wina gan buhtu redjejuſi, ka jauna wiſtra ſeja atpogulojās uſwaras gawiles, un ka ſem wina weſtes zilajās un kuſtejās kruhtis, kà juhras wilni, kà koka lokainee ſari ſtiprà wehja.

„Nemat, — ar ſcho peetiks,“ Gunda, paſneegdama ſihmiti jaunajam wiſtram, ſazija.

Jaunais frijeers, ſihmiti ſanehmis, paſuda ahtri Gundas azim.

Un nu eeſahka ſkaiſtā bruhte apliktees ſew gresno bruhtes kaſrtu, pee kam winai bija diwas jaunas, weiklas meitenes peepaliſhdſigas.

„Ai, un ſpoguls rahdija, ka wina topot arweenu ſkaiſtaka un gresnafa, un nu wina ari pati pahrleezinajās, ka ſchi pateeſi eſot ſkaiſta.

Tomehr, tomehr kautka eſitās winai prahtā, kaſ winaſ kaſhu preekuſ maſinaja.

Winaſ gara-azu preeſchā parahdijās preeſters Bruno, kaſ winaſ deht bija palizis par laupitaju.

Un waj wina nebija wina dſihwes laimi iſputinajuſi?

Wiſu, itin wiſu winaſch tai bija upurejis: mantu, amatu, godu, ſawu nahkotni, — bet, at, kà gan wina tam bija pateiſuſees?

Un waj wina nu nepeedereja tagad Nedewizam? — Tak, noſt ar ſhadam domam! Schodeen tatſchu winaſ kaſhu deena!

Pee durwim tika peedaudſits:

Gunda atwehra durwis un jaunais frijeers eenahza eeſchā.

Winaſch tureju rokā maſu kaſtiti.

„Waj juhs neſat man bruhtes kroni?“ Gunda waizaja.

„Ja gan,“ frijeers peeſlahjigi palozijees atbildeja, „bet nu atkautat man, lai eſ bruſzix gar juhſu perſonu padarbojos. Ai, eſ jau eſmu juhſu galwu ſtudejis, un eſ jums pataiſiſchu tahdu prijuru, no kuras pat prinzeſem naw jakaunās.“

„Waj tã gan,“ Gunda ſmeedamās ſazija.

„Ai, ſchehliga jaunkundſe, wiſi kaudis dodās uſ baſnizu. Juhſu kaſhu deena lihdſinajees kaſdeem leeleem tautas ſwehtkeem.“

To teigis winaſch eeſahka ſawu darbu.

Winaſch iſwillka kemmi un birſti un uſlika to uſ galdu.

„Ai, un zif iſweizigi winaſch riſkojās.

Winaſch bija pateeſi ſawā arodā mahtſlineeks.

„Peedoſchanu jaunkundſe, winaſch atwainodamees ſazija; aiſbul-teſchu durwis.“

„Kapeh? “ Gunda eeſauzās.

„Tapēh, lai ziti nenoflatās manā mahkflā.“

„Zuhs esat ņawadneeks,“ Gunda teiza; „bet darat kà jumš patihkās.“

Frijeers nu eesahka Gundas matus kemmēt un birstēt, pee lam winšch israhbija tahdu isweizibu un mahkflu, ka Gunda nemas nejuta, ka kahds gar winas mateem darbotos.

Un beidsjot winšch apmeta Gundas garos matus ņew ap roku, un pataisija no teem tahdu ņkaištu, mahkfligu pinumu, ka Gunda ņkatotees ņpoguli bija jaleezina, ka ņchis jaunais wihrs esot patees leels mahkflineeks ņawā arodā.

„Tagad nu ņaspraudidim ņchajos ņeltdņeltenajos matu wihos puķes,“ frijeers eesauzās, „un tad tikai wehl nahks bruhtes kronis, kuršch japeestiprina daņchām adatam.

Gunda jutās laimiga.

Winas firds puņsteja waren stipri aij preeka un laimes.

Un kapeh, gan lai wina nebuhtu laimiga?

Swarigā ņaweenoschānās ņtunda ar mihloto draugu bija klah!

„At wai, — at wai!“ Gunda peepeschi eesauzās. „Zuhs jau ņpeeschat man par dņili adatas galwā eekschā!“

„Neķas, ņchehligā jaunkundse, tam tā wajaga buht; ņchi weeta ir tikai tahda wahriga,“ frijeers paņkaidroja.

Tomehr Sonnenkampa meita eestenejās wehl reis un tad wehl reis dikti jo dikti, ņajusdama ka adatas ņpeeschotees ahdā eekschā lihds pat galwas kauņam, pamanija ari, ka ņahpes maņinajotees, bet ka ņchāi paleekot waren nelabi ap firdi, un ka ta esot gihschānai turu.

Un nu winai eekrita breeņmigas domas prahtā. Wina ņahka tizēt, ka frijeers padarot pee ņchihš breeņmigu noņeegumu, un nogida itin pareisi, ka aij wina luhguma, drihsstēt winas matus frijeerēt, ņlehpjas kauns nodoms. Un kamehr wina tā domaja, tikmehr winas azis aisdarijās un galwa nolēzās uņ fruhtim.

Gunda atwehra wehl reis azis un paņkatijās ņpoguli, kurā nu wina eeraudņija frijeera ņeju, kas winai nahza paņihstama preekschā! Bet kur gan wina to bija redņejuņi, kur? — kur?

Ja, — kur? —

Bet nu winai noņrita kà ņwihai no azim.

Breeņmigas isbailes ņagrahba winas dwehņeli.

Ta jau bija winas mahtes, Adelinas Barberinas, ņeja.

Gunda fanehma wiſus ſpehtus kopâ un gribeja ſaukt pehz palihga; bet tikai pacluſa, wahja eewaideschanâs gahja pahr winas luhpam.

„Tu nu eſi mana, — mana,“ — Adalina ſazija, „un tagad eſ pratiſchu labaki tewi paglabât, nekâ toreij!“

Schee wahrdi ſkaneja Gundas auſis, kâ perſona ſpehreeni, kamehr breeſmigâ mahte uſſpeeda winai jo zeeſchafi mirſchu kroni uſ galwas.

Un nû Gunda pamanija, ka winas prahti juhdot.

Behl reiſ wina mehginaja eekleegtees un uſzeltees no ſehdeſka, bet wina atrita neſpehziga ſehdeſki atpaſal.

Winas azis aiſdarijâs un ta nu bija kâ nedſihwa.

Adalina Barberina atbulteja nu durwis, eeſwilpâs klufi, un nu parahbijâs kaħds ſemneeku drehbês gehrbees wihrs, kaſ paduſe neſa leeku fatihtu maiſu.

„Wiſs iſgahja laimigi!“ Adalina eeſauzâs. „Tagad wina ir manâs rokâs! — Lai nu Andreas Sonnenkampſ ſwilpo, kaſ eelaidees ar mani zihnâ, nepaſihdamâs manâs brukas.

Geſim nu pee darba!“

Semneeks, kaſ nebija nekâs zits, kâ paſiſtamais ſchmugleru kaſalis Haralds, attina maiſu un ar Adelinâs palihdſibu eebaſa tani Gundu eekſchâ, un maiſa galu ſatinis, nehma to uſ plezeem, ſazidamâs:

„Ejat juħs papreeſchu, eſ eeſchu jumâ lehnâ pakal.

Raħkat pulſten ſeſchos wakarâ uſ manu buħdu, tur juħs wiku atradiſat.“

Adalina Barberina pacluſija un gahja pa trepe ſemê. Bet kaħ wina bija beidsamo pakahpeemu ſaſneeguſi, tad wina ſarahwâs, itin ka ta buħtu koſta no kaħdas nahwigas iſchuhſkaſ, jo winas preekſchâ ſtaħweja taſ wihrs, kuru ta ſauza par ſawu wiħru.

Taſ bija Andreas Sonnenkampſ, pee kura ſahneem atradâs jaunâ, ſkaifts wihrs, pruhſchu majora uniformâ.

Adalina pahrleezinajâs tuhlin, ka ſchis jaunais wihrs neeſot nekâs zits, kâ winas meitas bruħtgans, Kurts ſon Redewizs.

Par ſawu perſonu wina nebijâs, bet gan par maiſa neſeju, ſinamo ſchmugleru kaſali.

Tomehr wina newareja neko wairâs darit par wina droſchibu.

Winas kruħtis ſazehlâs.

Wina fanehma duħſchu, pawilka wairaf zepuri uſ peeres un aiſheidjâs abeem wiħreem garam.

Bet garameedama Sonnenkampam, wina dſirdeja to ſakam:

„Ja, mans mihlais Kurt, juhs newarat nemaj nogist, zif es schodeen juhtos laimigs. Neween tadehl, ka wina teef peelaulat goda mihram, bet ari tadehl, ka mana meita teef israuta no breefmam, kas tai no finamàs pušes draudeja. Tizu, ka juhs Gundu pratifat pasargat no wiša launa.“

„Sche mana roka, tehws,“ jaunais majors atbildeja. „Netahdai eenaidibas warai neisdošees mums laupit Gundu! Es wina pasargaschu, ja wjadfigs, pat ar šawu dšihwibu.“

Abelina Barberina dewàs ahtri projam, šafneedsa laimigi durwis un isgahja ahrà, kamehr abi wihri palika turpat stahwot, šarunadamees par jautko, laimigo nahfotni.

Wini pazehla šawas azis uš augšchu un eeraudšija, kà par brihnumu, weenu semneeku nahkam pa trepem semè, uš kura plezeem atradàs leels maišs.

Bet semneeks gahja tit weentefigi un islikàs pee tam tit nenošedšigs buht, ka wineem abeem nenahza ne prahta, ka nupat teef isdarita leela nošedšiba.

Tomehr Sonnenkamps newareja nozeestees nejautajis, šo gan šhis semneeks augšchejâ stahwâ ešot darijis.

„Es domaju, ka te šwinešhot schodeen leelas, braščas kahjas, tapehž atnešu kartupelus lihbj ar daschadàm šaknem un ziteem semes raschojumeem.“

„Gluschi pareiši,“ Sonnenkamps peemetinaja; „bet kehkis atrodàs tur augšchâ, kapehž juhs nešat maišu semè?“

„Lai waretu to nodot nama mahtei, kura atrodàs apafšchejâ stahwâ,“ atbilde škaneja.

Sonnenkamps bija jautra, šoti laba prahta, tapehž wišč preezigu balši šazija:

„Labi, draugs, šche nemat naudu un atdodat maišu man.“

Schmugleru karalis nobijàs.

Wišč gribeja eefahkt muft. Bet bailes drihj pahrgahja, jo Sonnenkamps pašaidroja:

„Nebihstatees, es tikai pajokoju, — nemat tikai naudu, maišu warat paturèt pašchi. Ejat un iššerat pubeli wihna uš jaunà pahra wešelibu.“

Semneeks panehma naudu un taišijàs eet tahšaf.

Bet tani pašchâ azumirkli Kurts fon Redewizs išbijàs; jo iš maiša atškaneja pašlušs eewaideens.

„Pagaidat wehl drufzin,“ wińsch eefauzās, „pařafat man, řas tur juřfu maiřā eewaidejās?“

Semneefs pařmehjās un řazija :

„Kungs, neřas zits, řā truřfits. Man wiuu weřels pahřits maiřā, řuras dahwinasřu řči hotela apřalpotajam.“

„Ah, řā tatsřu zilweķs war wiltees,“ jaunais majors teiza. „Man iřliķās itin řā zilweķs buřtu eewaidejees. Un řā gan waretu eebahřt zilweķu maiřā.“

Un kameřr wińsch řā runaja, řčmugleru karalis bija pařudis wiuu ařim.

74. nodala.

Nolaupitā bruřte.

Sonnetkamps un Redewizs řtahweja wehl turpat řarunadamees, řad řahda jauna meitina peenahza teem řlaht, un peeklahjigi řweizina-juři, waizaja :

„Atwainojat, mani řungi, waj juřs man newaretut pařařit, řur un řam lai es nobodu řčo bruřtes řroni, řas dahřņeekam Leřleram uřdots pagatawot?“

„To es jums labprařt waru pařařit,“ Sonnetkamps atbilbeja : „řronis ir preeķř manas meitas, dodat to man řčurpu. — Ēā, řče buřs laba dřeram nauda.“

To teizis wińsch eedewa meitinai pateři karaliřtu naudas dahwanu.

„Un nu nahz, mans deřls, un eeliřim pařči řroni Gundas ro-řās,“ Sonnetkamps preeřigu balři teiza.

„Ja, gan, — ja gan,“ Redewizs gawileđamu balři peemetinaja. Wini nu uřmeķleja Gundas iřtabu un klaudřinaja leņnam pee dur-wim ; het nedabuja neķahdas atbildes.

Sonnetkamps nu atwehra durwis.

Bet řā wińsch briņnijās, řad Gundas tur wairs nebija. Turpreķ Redewizs bija glusři meerigs.

„Kur gan Gunda palikuři? Sonnetkamps jautaja. Pař, jařrařa winaķ meitai.“

Un wińsch peegahja pee řahņiřtabas durwim un pařwanija, uř to tuhliķ parahđijās řahda glihta meitina, řura uř Sonnetkampa jauta-

jeeneem paskaidroja, ka šehligā jaunfundsje esot tad, kad bija pabeigusi taišit tualeti ajsghjuši projam un tad atnahkusi atkal atpakal, lai fri-seers, kas ari atnešis mirschu kroni, to usliktu winai galwā.

„Mirschu kroni?!“ Sonnenkamps isbijees eesauzās. „Waj tas waretu pateesi tā buht?! — Es jau pats nesu wjadfigo kroni!“

„Bet tur jau kronis wehl stahw uf tualetes galda,“ Gundas jaunā apkalpotaja paskaidroja.

Ubi wihri eeskatijsās weens otram azis.

Un nu wini apskatija zeeschaf istabā palikuschās leetas. Starp zitam wini eeraudsiija gluschu jaunu birsti.

Sonnenkamps parehma to rokā un apskatija winas usrakstu.

„Sche, lasi tu, mans dehls, tew gaischakas azis,“ winšch birsti Redewizam pasneegdams fazija.

Kad Redewizs bija winas usrakstu iislasijis, tad Sonnenkamps druhmu balši fazija:

„Pasihstu scho firmu; wina atrodās Potsdamā, kur dsihwo kahda kundse, kura, lai gan man wistuwakā dsihwē, tomehr mana wisleelakā eenaidneeze pasaulē!“

Bet tilkihds Sonnenkamps bija schos wahrbus isrunajis, Redewizs eebrehzās:

„Redsi, tehws, schis atraštais bruhtes kronis naw nekas zits, kā breefmiga elles maschina, kuru atraduschu nejaukee, breefmigee meistari, lai waretu nenoseedfigās, jaunās, neapbrunotas meitas eeguht šew par upuri!“

„Ko tu faki, dehls? Schis kronis buhtu kahda elles maschina?“

„Tā ir, tehws; — redsi, sche sem seedeem atrodās trihs masas spizites, kuras pilditas ar tahdu schkidrumu, no kura smakas ween jau zilweks war saudet samaru, — ari es jau fajuhstu masu nogurumu.“

Sonnenkamps stahweja kā fastindsis.

Wina seja peenehma silpeleku krahsu.

„Wina, ja wina ir bijusi sche!“ winšch trihzošchu balši eebrehzās. Adelina Barberina ir bijuse sche, jo tikai winai ir eespehjams isdarit schahdu wiltibu, schahdu noseegumu. Mans dehls, tawa bruhte, mana meita, ir nolaupta!“

Kurts fon Redewizs nebija wairs wahrda spehjigs.

„Nolauptita, — ja nolauptita no paschas mahtes!“ Sonnenkamps turpinaja. „Li, es biju mukis, atlaudams semneekam aiseet projam ar leelo maisu. Tagad sinu kā tajā atradās Gunda!“

„Tà ir, — tà ir!“ Redewizs eefauzàs.

„Mans dehls,“ Sonnenkamps zeetu balfi fajija, „steigfimees, mehš nedrihštam neweenas paščas minutes kawetees. Wehl Adelina Barberina nebuhs atstahjuši pilšehtu.“

„Bet uš kureeni mehš došimees, tehws?“ Redewizs jautaja.

„Reprafi uš kureeni? — Rahz tifai man lihdsi.“

Un pehz maš minutem wini atradàs uš Tetščas tirgus laukuma un tad dewàs taišni uš basnizu, kur laulašchanai wajadseja notift.

Waram gan domàt, ar kahdàm juhtam jaunais majors eegahja šwehtnizà, kura bija no sīnkahrigajeem laudim kà bahštin peebahšta.

Wīsch jau nu bija pašaudejis, tà šafot, wišu, tas ir, pašaudejis šawu dahrgato mantu pašaulē.

Bet Sonnenkamps neštatižàs ne pa labu, ne pa kreišu roku, bet gahja taišni uš preešchu, wilbdams jauno wišru šew lihdsi.

Preesters stahweja uš altara un šagaidija jauno pahri.

Neškaitamas šwezes apgaismoja Deewa-namu.

Puku wihtnes un kroni gresnoja wina šenas un altari.

Grīhda bija iškaisīta rosem un ziteem puku seedeem.

Sonnenkamps nelifàs to wišu ne redjot, bet pee altara peegahjis parunaja klušam ar preesteri kahdus wahrduš, un tad pret publiku pagreešees, škanu balfi teiza :

„Mani draugi, juhs ešat šche šaradušchees kopà parahdit maneem behrneem godu, par ko es jums širšnigi pateizos. Juhs šagaidat laimigo bruhti un ne mašal laimigo bruhtganu. Bet nu, mani draugi, nebrihnatees, ka es jums pawehštu, ka juhs nešat wairs kahju weeši, bet gan drihšafi behrineeši!“

Dajchi eebrehžàs, bet walbija aikal dšitš klušums gresnaja šwehtnizà, un Sonnenkamps turpinaja :

„Ar ihšeem wahrdeem pašaku jums, ka mana meita ir nupat nolaupita un nesin kur aišwesta projam, pehz tam, kad wina bija nogihbinata.“

„Breesmigi, šchaufmigi!“ dajčas balfis eefauzàs.

„Tahds noseegums naw wehl nekad muhšu pilšehtà notizis!“

„Tas muhšu pilšehtai nu ir par leelu šaunu!“

„Atreebibu! — atreebibu! — atreebibu!“ daudj balfis kledja.

Es nepagehru atreebibu,“ Sonnenkamps paškaidroja. „Man peeder atreebiba, tas šlungs šaka.“ Bet palihdsibu, — tifai palihdsibu es no

jums isluhdsjos, — palihdjat manu meitu, ſchi jaunà wihra bruhti, ufmeklèt; jo es zeru, ka laupitajs wehl nebuhs pilſehtu atſtahjis.

Rahbs leels garſch, platplezains wihrs, garu, bruhnu bahrsdu aiſneſa manu meitu kahta maiſa projam. Bairaf ſihmes newaru jums paſajit.

Tas, kurſch atwedis manu meitu atpakaf, dabus no manis kara- liſku pateizibas algu, eſmu bagats, bet es neſkopojos ar ſawu bagatibu. — 10 000 dalderus doſchu tam, kam iſdoſees manu meitu uſeet un to eelikt atkal manàs rokàs!”

Kad laudis dſirdeja ſchos wahrduſ, tad tee nebija wairs ſawal- dami.

Wini pahrwehrtàs, tà ſafot, wiſi par poliziſteem un dewàs pa baſnizas leelajam durwim laukà, iſgruhsdami daſchus lahtu wahrduſ.

Bet nu ari Sonnenkampa ſpehti to atſtahja. Wiſch buhtu noſritis no altara pakahpeeneem ſemè, ja Redewizs to nebuhtu eeſlehdsis ſawàs rokàs.

„Mihlais tehws, ſanemees,“ jaunais wihrs raudoſchu balſi ſazija, „ſanemees, tagad nedrihtſtam buht neſpehzigigi, wehl jau naw wiſas zeribas iſgaisuſchas.“

„Mani kungi,“ ſchini azumirlli kahta balſs eeſauzàs, „es eſmu polizejas ofizeers Tetſchà. Juhs eſat ihſu aprakſtu par laupitaju dewuſchi, tapehſ ſkatatees uſ ſcho portreju, waj tahds wiſch bija?“

Un tiſlihbſ Sonnenkamps un Redewizs paſkatijàs uſ bildi, wini abi eeſauzàs:

„Ja, ja, — tas ir wiſch, tas ir wiſch! — Tas ir tas wihrs, kaſ Gundu aiſneſa projam!“

„Mani kungi, es noſchehloju juhsu jaunkundſi, jo wika ir krituſi breeſmiga wihra rokàs, jo tas wihrs, kura bildi juhs nupat redſejàt, naw nekaſ zits, kà leelais, bihtſtamais ſchmugleru karalis!“

Mani kungi, atwainojat, ka es tagad juhs atſtahju, lai waretu bihtſtamajam laupitajam dſihtees pakaf.

Noſchehloju loti, ka kara-laika dehl, naw daudſ ſalbatu pee rokaſ, lai waretum ſekmigati dſihtees laupitajam pakaf.“

Polizejas ofizeers aiſgahja.

Bet preeſters bija nometees pee ſwehtàs jumprawas bildes zelòs un luhdja firſnigi Deewu.

Redewizs meerinaja wehl arweenu Sonnenkampu, kaſ aiſ leelàm behdam un firdſehſteem tiſko nenogihba.

Bet nu tuvojās wineem kašds slaiķš, smuidris wihrs un Sonnenlampam peegahjīs klat, wiņšč paļsu balši ņazija:

„Andreas Sonnenkamp, met behdas noši pee malas, tu atdabuši ņawu meitu!“

Bet tiklihdj Sonnenkamps eeraudšija ņweščo wihru, kad paħ wina luħpam gaħja:

„Anton Leichtweifs, tad tu tas efi?“

„Ja, Sonnenkamp, tas es esmu,“ laupitajs atbildeja, „un es atdabušču juħsu meitu!“

Sonnenkamps ņatwehra Leichtweifa roķas, ņazidams:

„Tawi wahrdi atdod man atkal dšihwibu. Ja, — nu es tizu, ka atdabušču ņawu meitu!“

„Ja gan, es waru un gribu jums to atdot,“ laupitajs stingru balši ņazija, mani laudis ir ari man pee roķas, un es tuhlin waru dotees negeħlim pakat.“

„Nemat, ari mani lihdši,“ Redewizs ņazija.

„Labpraht,“ Leichtweifs atbildeja. „Bet nu projam, projam!“

Un Leichtweifs wilka Kurtu ņew lihdši, kameħr Sonnenkamps palika weħl pee altara ņaħwot, nogrembedamees dšilās domās. Weidsot wiņšč pazeħla ņawas azis uš augšču, ņalika roķas kopā un paļsu balši teiza:

„Tehws debesis, es tewim pateizos, ka tu man ņuħtijis laupitaju Leichtweifi, ka palihgu un manas meitas glahbeju.“

75. nodala.

No braħla nošants.

Bija leħns laiks. Ne lapinas neeščabejās mešča. Ne smilšsina nepalozijās. Pa kalneem un lejam walbija dšilšč klufums.

Bet tur, kur wiħtola ņari noleezās Elbes upē, peectureja kaħda lairwa, kurā guleja kaħda baħla, ņkaišta jaunawa.

Bet tee trihs wiħri, kaš lairwu wadija un walbijās, steidsās aħtri jo aħtri to atstaht, jo pakalšineji bija teem uš peħdam.

Schmugleru karalis noleezās pee Gundas semē un zehla to augščā un iſgahja ar to no laiwas ahrā, — to paſchu darija ari wina beedri. Gunda guleja Haraldā rotās un kuras ſkaiſto ſeju wiņſch ap- luhſoja ar leelu intereſi.

„Man wajaſeja mahtes balſei paſlauſit un neelaiſtees ar jauno zilweku. Pateeſi naw neeka leeta kaħdu zilweka beħrnu paſchā kaħju deenā laupit un to aiſraut projam iſ wina peederigo aprindam.

Ja gan, dođi welnam tika pirkſtu un wiņſch panem tewi paſchu. Bet nu man wajaga koſt ſkaħbajā abolā, waj gribu, waj negribu. Atpakał greeſtees wairs newaru! — Uſ preeſchu, uſ preeſchu!“ tā murminaja ſchmugleru karalis, Haralds.

Sem kaħda leela, reſna oſola jareem ſtaħweja kaħdas neſtawas. Winaſ bija pagatawotas no koku jareem un wilains lafaſs bija paħr- klaħts winām paħri.

Haralds nolika Gunda uſ ſchiħm neſtawam, un wina beedri eeſaka taħs neſt uſ preeſchu, kameħr Haralds gaħja winām liħdſās, murmi- nadams:

„Ko gan mana maħte ſaħis, kaħ wina ſcho jaunawu eerauſſis? Bet ko neeſus, — domaſchu labaki par ſaweem 200 dukateem! — Bet taſ ir teeſcham teeſa, — ſchiſ lai nu paleeħ mans beidsjamaſs nedarbs. Tagad paſlauſiſchu maħtes un Olgaſ luhgumu! — Tad atmetiſchu liħdſchinigo amatu un eeſaħſchu weſt godigu, kaħrtigu dſiħwi. Eſ wairs negribu, ka laudis mani ſauz par ſchmugleru karałi! Ah, un mana Olga buħs preeziga un laimiga un wadis manu ſaimneeziģu! Un mans dſiħweſ wakaſs buħs ſkaħdris un miħligſ!“

Bet peepeschi wiņſch ſarahwās.

Paħr Gundas luhpam gaħja eewaideens.

„Wina uſmoſtās! — Diwi dewini, ko nu lai daru? Nu man buħs weħł winai japaſkaħdro, kaħeħł wiku nolaupiģu? — Nu, to wiſu lai dara manā weeta jaunais zilweks, kaſ man uſtraħwa neģauko uſ- dewumu.“

Wiņſch dewa neſeģeem ſiħmi un tee nolika neſtawu ſemē.

Gunda ſkatiģās bałligām aģim wiſapkaħrti.

„Kurt,“ wina wahju bałki ſaģija, „Kurt, kur tu eſi? Kaħeħģ tu nenahģi mani weſt uſ baģniģu? — Klaufeſs, ģił ģauki un miħligi ſkan baģniģas ſwani torni! Redģi, wiſas eełas ir pilnas lauſchu, un meħs nedriħſtam liħt wahģitajam uſ mums ilģi ģaidit.“

„Hui, zif man paleef nelabi ap duhschu“ Haralds palku ju balfi teiza. „Nabaga jaunawa, zif smaga nu tew parahdisees teeschamiba!“

Te usreifi Gunda skau balfi eebrehzäs, un mehginaja no nestawas kahpt semë, bet wina to newareja, jo laupitaji tai bija droschibas dehl apmetuschji striki apfahrt un fosehjuſchi ar nestawam topä.

„At, mans Deews,“ wina raudoschu balfi fazija, „kur gan es esmu? Waj gan ſapnoju? — Un kas tas? — Sche jau ir wisapfahrt meſchs un tur augſchä filais debefs. — Un es, — kur tad es esmu? — Gluschji pareifi, ſchi jau ir mana bruhtes fahrta, — ja, bet kur tad ir mans mirſchu kronis? — Ha, — krona wairs naw, — bet galwa wehl ſahp, ja gan, — ja gan noſlehpumainas friſeers ir mani nolauvijis! — Tehws, — Kurt — esmu pajudusi!“

To ſazijusi, wina atrita uſ nestawam atpafak.

Haralds peegahja nelaimigai meitinai klahrt un laipnu balfi fazija: „Saunkundſe padodatees ſawam liktenim. Es jums apgalwoju, ka jums nenotiks itin nefas launs, ja juhs titai iſturefateets meerigi. Es juhs laupiju kahda zita wihra uſdewumä, no manis naw jums jabihſtäs.“

„Tas nebija nefahds wihrs, kas jums uſdewa mani laupit, bet mana mahte!“ Gunda atbildeja.

„Nu, tad jau wehl labaki, kura mahte gan dariſ ſawam behrnam to launa?“

Eſat meeriga, warbuht pat ſchodeen juhs wareefat greestees atpafak uſ Tetschu.“

„Ne, ne, — juhs nepaſihſtat manu mahti. Tagad es ſinu, ka esmu nelaimiga, wina ſaukt par ſawu mahti. Tagad es ſinu, ka es peederu tehnam un ne winai, kurai es reif palkuſiju, gahju tai lihdsi, bet wina, — ko gan wina ar mani darija? — wina eeflehdſa mani floſteri!“

Un nu wina eefahla ditti raudat.

„Es wehl reif juhs luhdsu, apmeerinajatees, tagad newaram zitadi, mums jadodäs uſ preeſchu. Un ja juhs apſolatees nebehgt, tad nonemſchu jums ſaites.“

„Uſ kureeni lai gan behgu. Schee kalni man jau ir gluschji nepaſihſtami.“

„Nu labi,“ laupitajs teiza, „juhs wareſat tuhlik uſzeltees. To teizis, winaſch iſwilka aſu duhzi un pahrgreefa ſtrikus. Nelaimiga Gunda nolehza no nestawam semë.“

Un nu wihrs nolehza no klinſchu ſeenas ſemê.

Antons Leichtweifiſis nu bija eefahzis medibas uſ bihſtamo ſchmugleru karali, Haraldu.

Bet tas nebija wis tiſ weegli, kà domajams. Winam ſtahjàs daudj gruhtumi zelà. Ehrſchki, dadſchi, ſauſi toku jari, aſi, ſawadi kruhmi aiſkaweja wina ſolus, tà winam tikai ar leelàm puhlem nahzàs kultees uſ preeſſchu. Haralds bija paſudis wina azim, tomehr winſch dſirdeja wina ſolus, kas lihdsinajàs kahda ſwehra ſoleem. Kruhmi brihſſchkeja un bratſchkeja ween, pee kam laupitajs ſchnahza tiſ wareni, ka bija waj jadomà, ka ſimtu tſchuhſtas buhtu ſametufchàs kopà.

Tomehr Leichtweifiſis dewàs uſ preeſſchu.

Daſchu azumirkli winſch laupitajam bija tiſ tuwu klaht, ka wareja uſ to ſchaut bet! pirms winſch biſi peelika pee waiga, ſchmugleru karalis atkal pajuda.

Peepeſchi atſkaneja no Leichtweiſa mutes preeku eefauzeens.

Winſch pamanija, ka beſſee kruhmi palika retaki. Tomehr winſch wiſhlàs ſawàs zeribàs.

Ehrſchku kruhmi gan beidsjàs, bet nu winſch atradàs pee kahdas ſtahwas klinſchu malas un ſtatijàs beſdibenà eeſchà, kur winſch nu ari eeraudſija Haraldu kaſppjam ar ſawu naſtu, Gundu, tiſ weikli pa kahdam ſtriķu trepem ſemê, ka bija jadomà, ka winſch eetu pa lihdsenu grihdu un ka winam nebuhtu nekahda naſta uſ plezeem.

Leichtweifiſis neapdomajàs ilgi, bet eefahka lahpt winam pakal, un lai gan ſchmugleru karalis uſ wiau iſſchahwa ſawu piſtoli, tomehr lode wiau nekehra, bet ſaſitàs plakana pret klinſs ſeenu. Ari Leichtweifiſis mehrkeja uſ ſawu pretineeku, bet tas ſauza:

Œchauji, — ſchauji ween, bet tu netrahpiſi mani, bet ſcho jaunfundſi!

To teizis winſch tureja Gundu, kà brunas ſew preeſſchà, un Leichtweifiſis neudroſchinajàs uſ wiau ſchaut, bet nolaida atkal biſi ſemê.

Haralds bija pa tam noktuwis apakſchà.

Winſch nu nolika Gunda ſemê eefauldamees.

„Sataiſees, ſweſchineek, tew tagad ir jamirſi!“

Un winſch mehrkeja ſingru roku uſ Leichtweifiſi.

Bet tanti paſchà azumirkli uſlikàs kahda roka uſ wina plea, un kahda balſs uſ to ſazija:

„Klauſees, dehlſ, neiſleji zilweta aſinis!“

„Mahte, šchoreiš tu efi wainiga! Medsi, šchahweens aifgahja garam!“ Haralds dušmigu balši eefauzās.

Bet nu ari atšpihdeja kà fibena stars gaišā, šchahweens norihbeja un šchmugleru karalis, no Leichtweifa lodes kruhtis trahpits, nokrita semē.

76. nodala.

Mahtes širdis.

Ahtrati, nekā Haralds bija domajis, Leichtweifis bija šafueedšis beidjamo pakahpeenu, tad peelzīs biši pee waiga, mehrkejis, un kà jau minets, — nogahšis bištamo šchmugleru karali semē.

Haralds guleja šawās ašinīs un nahwes bahlums pahrfahja wina šēju.

Ar šahpigu eefleedšeenu nokrita wina mahte, Lukrezija, pee šawa dehla semē.

„Wiašch mirši! wiašch mirši! — Wiašch bija tas beidjamais, kuru šchini pašaulē mihleju! — Wiašch bija ta beidjamā štute, pee kuras peeturejos, — wina nu ir šalausta, — tagad esmu weena, — glušchi weena!“ tã wina waimanaja.

Pa tam Leichtweifis peesteidjās Gundai fahht, pahrgreeja winai faites un palihdseja tai ušzeltēs.

Bet tad wiašch stahweja kà šastindšis.

Baltmatainās šeerwas gaudas gahja winam ditti pee širds.

Wiašch noleezās pee Haraldā semē uš bahlo, nelaimigo šeerwu šazidams:

„Atnešat ahtri linu drahnu un ja jums ir, ari arnita drapes, — šteidšatees, warbuht ka warešim juhsu dehlu wehl glahbt.“

Bezā firmgalwe paškatijās laupitajam Antonam Leichtweifim azis un eefahka trihžet un nepakusfejās ne no weetas.

„Nemat manu šesčas drahnu,“ Gunda šazija, mehginajat ar to apturet ašinīs, kamehr es šaplehšichu šawus apahšchwahrkus, un pagah-tawošchu apšeenamos.

Bet Lukrezija atšweeda šatatiu atpakaļ, dušmigu balši brehtdama:

„Neaifkarat wiau! — Juhs esat to nokawuſchi. Juhs leetu-
tojat, ja taitat ſchehligas fejas. Ha, ha! zilweft nepaſihſt lihdszeetibas.
Un nu ejat un nefaruſgtinajat ar ſawu klahbuhtni niteja bei-
djamos azumirkfus!“

„Eſim,“ Gunda eefauzās, juhs jau redſat, ka wiſch wairs nam
glahbjams!“

„Bet es newaru wina mahtes gaudās noklauſitees. Ai, es no-
ſchehloju gauſchi, ka eſmu uſ to ſchahwis!“

„Nebehdejatees, juhs esat ſewi aiſſtahwejuſchees, tā goda wihrs,
gribedami mani glahbt no neleefcha rokam.“

Un nu wina ſneedja laupitajam Leichtweiſim roku, bet wiſch teiza:

„Luhdsu, neaifkarat mani, jo juhs jau wehl nemas neſinat, kas
es eſmu, — neſinat kas juhs glahbis!“

Un kamehr wiſch tā runaja, tikmehr Lutrezija ſtatijās atkal
wina feja, eefaukdamās:

„Waj tad es eſmu ahrprahtiga palikuſi, — kad es dſirdu wina
balki, tad es wina newaru wairs eenihſt! — Ne, ne, leelais ſchehlums
laupijis manu ſapraſchānu, manu prahtu. — Ne, ne, tas newar buht, —
tas newar buht!“

„Juhs esat nabaga,“ Leichtweiſis maigu balki ſazija. „Es eſmu
juhſu weenigo ſtuti ſalauſis, bet no ſchi azumirkla es gribu buht juhſu
apgaħdneeks. Nemat wiſpirms ſcho naudas maķu, pilbitu ar ſeltu, un
kad juhs buhſat ſcho naudu iſdewuſchi, tad es jums ſuhtifchu atkal zitu.“

Wahlā ſewu zehlās leħnam augſchā un iſſteepa roku peħz maķa,
bet tad nokrita ſkani eebrehdamās ſemē.

Kad tas bija notizis, tad wina pazeħla atkal ſawu galwu uſ
augſchu un ſtatijās atkal laupitajam azis, eekleegdamās:

„Anton Leichtweiſs, — mans beħrns, — mans beħrns, —
mans paķuduhķais behls!“

Un Leichtweiſis atleħzās kaħdus ſokus atpaķal un biſe iſflihdeja
tam no roķas un nokrita ſemē, kamehr wiſch pats eefahķa triħzēt, un
tuwaķajā azumirkli wiſch bija apkampis baħlo ſewu, eefauķdamees:

„Maħte, — māna maħte!“

Wiſch paſina ſawu maħti, lai gan wiſch bija tikat 9 gadus
weķs biķis, kad wiſch tika no taħs atſchķirts. Wuas laipnā
feja tomehr bija uſglabajufees wina gara azu preeķſchā, un nu wiſch
to paſina, — paſina, lai gan maħte nu bija ſirngalwe, un lai gan

winas waigi nu bija eekrituſchi un iſehſti no behdam un ſagrauſti no ruhpem.

„Mamina, — mamina, mana ſaldà mamina!“ winaſch murminaja — „es tagad turu tewi ſawà rofàs, tewi, no furas biju tif agri ſchirtis. Mamina, tu eſi daudj zeetuſi, bet es wehl wairaf, — bet tagad aiſmirſim wiſu notikuſcho un eefahſim jaunu, jauku dſihwi. Dod man ſawas rozinas, lai tahs ſkuchpſtu, ſneedj man ſawu mutiti, lai to buſſchoju! — Mahte, mahte, — mehſ nu atkal redſamees!“

Un wezà, bahlà ſeewa glaudija lehnàm wina matus un winas aſaras ſaweenojàs ar Antona, winas dehla aſaram, kamehr pahr winas luhpam gahja:

„Mans Antons, — mans dahrgais, mihlais dehls!“

Bet ſchini azumirkli atſkaneja kahda tumſcha balſs.

Wina nahza no mireja.

„Mahte,“ winaſch ar leelàm mokam tikko ſpehja parunàt, „mahte, — es, — es eſmu tawſ dehls, — nahz, — un buſſcho — mani, — beidſamo reiſi!“

Un Lufrezija ſatwehra Antona rofu un wilka to ſemè pee mireja.

„Harald,“ nelaimigà mahte eefauzàs, „tawſ brahliſ Antons ir ſche, — peedodi winam; winaſch jau neſinaja, to wina nahwigà lode ſer!“

Un Antons Leichtweiſis ſatwehra ſawa brahla rofàs, ſkuchpſtija tahs un luhdſàs:

„Mihlais, dahrgais brahli, peedodi man, peedodi! Es pateeſi neſinaju, ka tu eſi mans brahliſ Haralds.“

Un mirejs ſtatijàs zeetſchi Antonam Leichtweiſim azis un tad wahju balſi ſazija:

„Eſi ſweiginats, mans brahli, — es tewi mihlu! At, ſapehž tu neeſi atnahzis agrafi ſchurpu, žif laimigi tad nebuhtum, at, — žif laimigi!“

Un Antons Leichtweiſis aplifa abas rofas ap ſawa brahla kaflu un wiku luhpas ſaſlapàs un wini dewàs weens otram garu, garu brahla ſkuchpſtu, — un kamehr Antons duſeja pee ſawa brahla kruhtim, tikmehr ijdſiſa Haralds azu gaiſchums un wina firdeſ noſtahjàs puſſiet.

Winaſch bija beidſis dſihwot.

Leichtweiſis nu eefahſa waren ſchegli raudat; bet Lufrezija meerinaja to un ſazija.

„Keraudi wiſ, mans dehls! Nahz, leez ſawu galwu pee manàm

fruhitim, pee kuràm tu ženaf duſeji, — nahz, — un neraudi! — Tawam brahlim klahjàs tagad labafi, — kas war ſinat, kahds liftens wianu buhtu pahſteids, — warbuht kartawas, jeb ari rats buhtu iſpuhtuſchi wina dſihwibas ſwezi!”

Un Leichtweifs ſpeeda ſawu galwu pee ſawas mahtes fruhitim, pee fruhitim pee kuràm duſedams wianſch bija ſapnojis ſawus ſaldos behrnibas ſapnus.

Gunda ſtahweja no tahteenes un neuſdroſchinajàs eet wineem klahtu.

„Mahte, es eſmu wianu redſejis un ar to runajis un wina ſweh-tiba duſs uſ manu galwu!”

Wianſch gan neſazija, ko wianſch redſejis; bet Lutrezija tuhlin ſinaja no ka wianſch runaja.

„Tad tu eſi ſatizees ar ſawu tehwu?”

„Ja, mahte un no wina mutes eſmu dſirdejis behdigos notikumus, un wianſch noſchehlò loti wiſu notifuſcho un atſihſtàs, ka wianſch eſot pret tewi loti noſeedſees!”

Un nu wianſch paſtahſtija mahtei, wiſu, itin wiſu, ko wianſch bija no grafa Scheneicha dſirdejis un ka wianſch wedot behdigu, weentuligu dſihwi; bet kad wianſch bija pabeids ſtahtit, tad Lutrezija eeſauzàs:

„Ak, mans dehls, — man paleef waren nelabi ap ſirdi. — Nem mani ſawàs rofàs, tad paliks man labafi! — Tà, — tà — paldees, — redſi, — ſche man ir laba duſa, — tà guledama es wehletos mirt!”

Schini azumirfli Gunda eebrehzàs un kad Leichtweifs pazehla ſawas azis, tad wianſch eeraudſija uſ klints malas wairaf zilwetus, kwi ſkatijàs beſdibenà eekſchà.

Tee bija wina beedri, Kurts fon Redewizs un Lore.

Un kahdas minutes wehlaſi Gunda duſeja pee ſawa miſklatà fruhitim, kamehr Lore ſteidsjàs ahtreem ſoleem pee ſawa wihra, un kurſch nu to eeraudſijis eeſauzàs:

„Nahz ſchurpu, mana Lore, tu atnahzi loti ſwarigà azumirfli, tu eſi iſredſeta ar mani wis leekàs ſehras zeeſt, kà ari haudit ar mani kopà wisleelaſo preeku.

Redſi ſcho bahlo ſeewu, ta ir mana mahte, un redſi ſcho nomi-ruſcho, jauno wihru, tas ir mans brahliſ. Nahz, dobi manai mahtei uſ peeres weenu butſchu, tad es tewi wehl wairaf miſleſchu, nekà ženaf.”

Lore iſbijàs.

„Tawa mahte? Anton.”

„Ja gan, mana Lorite, esmu atradis šāvu mahti, lai waretu atkal no winaš šķirtees uš wīseem laikeem, jo nahwes bahlums jau nolaidaes uš winaš fejas, un mehš nedrihktam kawetees, ja gribam eeguht winaš beidsamo šwehtibu!“

Lore nokrita tuhlin zelds — trihžošču balši fautdama:

„Mahte, miškā mahte, šwehti muhs!“

Un firmgalwe pazehlās augšhā un lehnu balši fajija:

„Ai, zīt škaišta tu esi, mana meita! Tawās azis atpogulojās mihlestiba un laba, mišksta firšs, un tawās luhpās atwerās tikai, lai waretu runat labus, mihligus wahrduš. Mihli arweenu manu dehlu; — wīš, wīš iņihkti un pašuh pašaulē, bet mihlestiba nekad, ta šako un seed muhschigi.“

Un kamehr wina tā runaja, parahdijās auksti šweedri uš winaš peeres.

Lore tos noslaugija ar šāvu keshas drahninu.

„Jau metās tumššs preekšh manām azim,“ wezā feewa wahju balši fajija: „Stunda ir klah, — mums jashķirās. Dsihwo wefels, mans dehlš, tu manās mihlestibas leezimeeks, un kad tu šateezi atkal kahdu reiši tehwa, tad pašaki tam, ka es nomiru wina šwehtidama! Uprogi mani Haraldam lihdsās, un raksti uš mana kapa krustu: Šhe dus nepasihstama feewa.“

To fajijuki wina beidsa elpot.

„Wina ir mirusi,“ Leichtweišis raudošču balši fajija. „Dusi šalbi, dahrgā, miškā mahte!“

Bet Lore šluhpstija šāwa wihra ašaras no azim.

Leichtweišis nolika mahti lehnām Haraldam lihdsās un tad pret laupitajeem pagreesees fajija:

„Nahkat šhurpu, mani draugi, redsat, šhe dus mana mahte un mans weenigais brahlis.“

Šwehts klufums waldija wisapkahrt.

„Un nu rakšim wineem kapu!“

Un kamehr laupitaji taišhās miruššos paglabat, parahdijās kahda jauna meitina, eesaukdamās:

„Kur wiņšh ir, — kur, — kur wiņšh ir!“

Ta bija weefnižneeka meita Olga.

„Breesmiga paredšehana atdsina mani šhurpu, — ha, wiņšh ir eewainots, — wiņšh, — wiņšh ir miris!“

Un škani eekleegdamās wina nokrita pee šāwa miškata lihka femē.

„Esmu wiinu pasaudefusi, — un no ſchi azumirlla buhſchu at-
ſtahta un weena ſhini paſaulê. Bet nekahda wihra luhpam nebuhs
aiſfahrt manu muti; es gribu palikt par debefſ-bruhti un eet kloſteri.

Pagahja labſ laizinfch, kamehr fatreekt jaunawu wareja ap-
neerinat.

Un nu laupitaji gahja pee abu lihku paglabafchanas.

Abi miruſchee tika eelikti jaunâ kapâ.

Sigrifts, Korbekſ, Neſike un Bensbergs padarija ſcho behdigo
darbu, kamehr Bruno noſtahjâs, zeenibas pilns, pee kapa un ſtanu
balſi ſazija;

„Piſchli top par piſchtleem, zilwekſ atgreechâs drihſ ween at-
pafat dabas kkehpi.

Zilweka muhſchſ ir tikai ihſſ ſapnis, bet nahwe noſihmê uſmo-
ſchanos.

Ari ſchee abi miruſchee ir uſmoduſchees no gruhtajeem ſapneem
un eegahjuſchi pilnigakâ, labakâ dſihwê.

Meers wiinu piſchtleem!“

Un ſchos wahrduſ teizis, wiſch peegahja Kurtam jon Rede-
wizam klaht un ſneedſa winam roku, un Gunda ſatwehra wina roku
un eelika to ſawa bruhtigana rokâ.

Lore un Eliſabete ſapluhza pa tam putes un puſchtoja jauno
ſaptalnu klufajâ, dſitajâ klinſchu lejâ, kamehr noeedamâs ſaules bei-
dſamee ſtari apſeltija klintis un kalnuſ, ari jaumo kapu.

„Un nu, mani draugi,“ Leichtweiffſ ſazija, „pagatawojat nu kah-
du loka kruſtu.“

Un kad tas bija gatawſ, tad wiſch uſgreeſa uſ to ſeſoſchos
wahrduſ:

„Sche duſ Deewa meerâ nepaſihſtamâ ſeewa ar
ſawu dehlu Haraldu, ſchmugleru karali. Deewſ lai ir
wiinu dwehſelem ſchehligſ!“

Un nu wiſch apkampa ſawu Lori un willkâ to ſew lihſſi, un
wiſi laupitaji, kâ ari Kurts un Gunda ſetoja wiinu preeſchſihmi, un
drihſ ween wini atradâs augſchâ uſ ſtahwâs klintſ-malas.

Kad tas wiſſ bija notizis, tad Leichtweiffſ ſneedſa Gundai un
Redewizam roku, ſazidamſ:

„Staigajat nu laimigi un greeſchatees uſ Teſchu atpafat. Swei-
zinajat Sonnenkampu un paſafat tam, ka es eſmu turejis wahrdu;
bet to naudu, kuru wiſch iſſolija tam, kaſ wina meitu buhſchot atweſt

atpakaļ, lai viņš ijdala pilšehtinas nabageem, jo man newajaga wina naudas."

Un ašarainām azim Gunda un Hedewižs šķihrās no godprah-tigā laupitaja.

Gunda nobuſſchoja Lori un Eliſabeti un wilka ari Olgu ſew lihbfī.

Bet Hedewižs ſatwehra wehl reiſ Leichtweiſa rofu, ſpeda to un ſazija :

"Uſſkatat no ſchi azumirkla mani par ſawu draugu un ja jums wajaga kaſdu reiſi manas palihdſibas, tad naſkat tītai pee manis, un eſ iſpildīſchu ar preeku juhſu wehlejumus.

Dſihwojat weſeli un Deems lai juhs wada pa laimigeem zeſeem!"

Un jaunais majors ſatwehra Gundas rofu un dewās ar to uſ preekſchu, paņemdami Olgu ſew lihbfī.

Bet Leichtweiſis paſuda ar ſaweem beedreem meſcha tumſchumā wīnu azim.

Sonnenkampa preeks bija neapraſtams, kaſd wiņſch tureja aikal Gundu ſawās rokās.

Un kaſd wiņſch dabuja no Kurta ſinat, kaſhdus leelus upurus praſijūſi winaſ meitas aſhwabinaſchana no ſinamām rokām, un ziſ nu nelaimīga eſot Olga, tad wiņſch dewās tuhlin pee Matiaſa Wintera turpu un apoſolijās par jauno meitu gaſdāt, kā par ſawu paſchu behrnu, bet Olga palīfa pee ſawas apņemſchanās eet kloſteri un palīft par debejſ-bruhti!

Ari winaſ tehws peeſrita ſawas meitas nodomam, ſazibams :

"Lai eet ween kloſteri, laimīga wina wairſ newar ſchini paſaulē kluht. Ari eſ pahrdošo ſcho weeſnizu, ziſ aſtri ween wareſchu, un eeſchu uſ Dreſdeni dſihwot; bet kaſd eſ mirſchu, tad norakſtiſchu ſawu naudu labdarigeem mehrtēem!"

Otrā deenā tiſa Gunda ar Hedewižu ſalaulata un wīni noſwineja ſpihdoščas kaſſas, bet tad atſtaſja ari tuhlin Letſchu, kuraſ nabageem Sonnenkamps atſtaſja pee birgermeiſtara praſawu ſumu naudas.

77. nobala.

Leichtweiss ir atkal kļaut.

„Leichtweiss ir atkal kļaut!“ Šis bailu ļauzeens gājja no mutes uz muti. Un šhi wehšts iplatijās ļoti ahtri pa wišu Reinupes apgabalu.

„Leichtweiss ir atkal kļaut!“

Šhi wehšts eesahkumā islikās gandrihš netizama, jo weselus divus gadus nebija neweens wairs itin neko bširdejis no leelā, pahr-droščā laupitaja un neweens nebija sinajis, kur winšč palizis un kaš ar to notizis.

Ja, laudis to bija jau pušlihšj aismiršušhi. Bet nu atskaneja atkal:

„Leichtweiss ir kļaut!“

Kahbā jaukā nakti wini, taš ir Leichtweiss ar šaweem beedreem, pahrnažja šawā mihlā klints-alā.

Āi, un žif laimigi wini nu jutās, šewiščki Leichtweiss un wina Lore.

Pirmo wafara wini pawadija ļoti omuligi.

Rorbekš bija noščahwis wairaf rubekus un kad tee bija izsepti un uslitti uz galdu, tad Leichtweiss atneja ari kahdas pubeles wiņna un kad kauši bija pilbiti, tad laupitaju wiršneekš, kaušu pazehlis, šazija:

„Draugi, dšeršim uz muhšu laimigo pahrnaščšanu mahjās; dšeršim ari uz laimigu nahlotni, dšeršim ari uz muhšu pašču labkļahšibu, mihlestibu un ustizibu! Drihš runās wiša jeme par mums un apbrihnos muhšu darbus!“

An nu šafitās kauši šopā un laupitaji dšehra atšpirdšinoščo ščhidrumu un jutās tih laimigi un omuligi, kā wehl nekad.

Pehž tam Leichtweiss apskatija alu, un redši, wišs atradās wežā šahrtiba. Nekas te nebija aiskahrtis.

Bet tā kā laupitaji bija no beidsamās deenas želojuma pateesi noguruščhi, tad katris usmekleja šawu gulas weetu, ari Leichtweiss.

Uu drihš ween aisdarijās wišu azis.

Tifai weens weenigs no teem newareja aismigt. Taš bija Otto Resife. Wina firds ilgojās pehž Šanneles. Winšč nebija wehl nebuht to aismiršis. Winšč wehlejās to no wišas firds un dwehseles redset, — ja

redset pat wehl schini nakti, redset to buhti, kuru winsch til loti mihsloja un şawâ şirdi aukleja, lai gan ta winam nebija gahjuşi toreiş lihđsi, kâ Leichtweišim Lore un Sigriftam Elisabete, tomehr winsch, kâ newareja, tâ newareja winas aijnirist, turpreti winas aina tam şahweja gara-azu preeşchâ deenâ un nakti, pat kara-laukâ, kara-trofsni, kara-breesmâs.

Winsch grofsjâs no weeneem şahneem uş otreem, kamehr beidsot uşzehlâs kahjâs un apgehrbâs un, negribedams şawus beedrus trauzet no şaldâ meega, tas iřahpa kluřam no alas ahrâ un dewâs tuhlin uş Dozheimas meesta puři.

Nakts bija jauka, un mehnefis rahdija winam zetu. Winsch gahja ahtri weent un pehz neilga laika parahbijâs winam şinamais meests.

Ai, kâ nu wina şirds eedrebejâs.

Tajâ jau atradâs ta buhda, kurâ wina mihskâ peemita.

Winsch gahja zaur meestu, bet neweens to neredseja.

Un tas bija labi.

Beidsot winsch aijnneedsa Hanneles buhdu.

Wina şirds puřsteja kruhtis đşirdošchi.

Winsch peegahja pee Hanneles loga un peedausija lehni pee logu řlehgeem, bet nedabuja netahdas atbildes.

Winsch dausija ştiprati, bet wiřş palita kluřs.

Winsch nu gahja pee durwim, uřlika roku uş durwu klinki un redsi, durwis atdarijâs; winas nebija aifşlehgtas, bet tikai tapat aistaiřitas zeeti.

Winsch nu eegahja leegeem řoteem eefşchâ, lai neuřtrauktu ar joni mihslâs, řkaiřtâs guletajâs.

Winsch peegahja pee winas kambariřcha durwim.

Ari tahş nebija aifşlehgtas. Winsch attaiřija tahş walâ un řkati-rijâs mařajâ istabinâ eefşchâ; bet kas tas? — wiřş bija un palita kluřs.

Winsch aifşdeřfinaja mařu řwezes galu, un kâ winsch nu iř-bijâs, kad redseja, kâ no Hanneles te nebija wairs ne wehřts. Ari iřtabas leetas bija projam.

Relas te wairs neatradâs no fenakâm leetam.

Hannele un winas weztehws bija řcho mařo mahjitu atřahjuřchi un aifşgahjuřchi laikam žitur đřihwot.

Şhis apřahklis modinaja jaunâ wihra kruhtis đřilas řahpes un řehras.

Kur gan Hannele bija palikufi!

— Kas to nu wareja řhini azumirkli pařazit.

Un kamehr winsch tà behdajàs, tas fadsirdeja lahduš jokus tu-
wojamees majajam namelim.

Un redsi, durwis atwehràs un lahds tehms eenahza eefchà.

Otto Resite nobijàs.

Winsch noschehloja, ka bija atnahzis šchurpu.

Rehms bija tif kaulains, ka tam wareja isskattit waj wijas ribas.

Wina azis bija leelas, tumšchas un isspeeduschàs uš ahru tif
wareni, ka bija jabomà, ka tahs iskritis no peeres.

Bet tehms runaja :

„Sinu, sinu, ka meesta eedfihwotaji tura mani par ahrprahigu
un rahda uš mani ar pirksteem. Un ai, kapehž man janahf katrà
nakti sche šchurpu. Kapehž newaru aismirsti winas ainu, winas azis,
winas stahwu, un tomehr laudis nesina, lahds breefmigs uguns pložàs
manàs kruhtis un šaehd manu širdi, nesinàs, kamehr nebuhschu apraktis
tur kapsehtà, fur lauflu pukes tad pušchos manu kapu. Al, al un
ta, kuru es tif karsti mihlu, deenà kà nakti, ir tapuši žita wihra
feewa!“

Šhini azumirkli atskaneja štipris eebrehzeens pa masà namela
telpam.

Otto Resite peestrehja runatajam klast, eesaukdamees :

„Spehlmanu Franzi, teiz man, no ka tu runaji?“

„Al, waj tu tas esi, Otto Resite,“ Franzis atbildeja, „waj tu
pahrnahzi atkal mahjàs?“

„Reprasi par mani, bet pašafi, no ka tu runaji? Aismirsti
Franzi, ka bijam weens uš otru škaudigi un greiřfirdigi, — es tew
šwehrejū, ka es nekad neesmu bijis taws eenaidneeks, tapehž dari mani
par tawa noslehpuma lihdsinatneeku! — Franzi, pašafi jel man, fur
ir Šannele, — mana bruhte?“

Bet Franzis kluseja.

„Mihlais, labais Franzi, runà jel, — un pašafi man wiřu, ko
tu šini par Šanneli!“ Resite luhdžàs.

„Kabaga Otto,“ Franzis trihžošchu balši atbildeja, „labaki tu
nebuhtu uemas atnahzis šchurpu. Labaki buhtu, ja tu nebuhtu nekad
wairs eeradees šhini nameli. Un nu lauj man eet.“

To teizis winsch dewàs uš durwu puři, bet Resite aiskrustoja
winam žetu, iřrahwa ařu durteni ij maksu, eesaukdamees :

„Franzi, ja tu negribi, lai es tewi noduru uš weetàs, tad pašafi

man, kas notizis ar Hanneli; tavi pirmitejee wahrdi eedwehſa manā dwehſelē baigas ſchauſmas! — Runā, jeb tu mirſi zaur manu roku!”

„Ewehrē man,“ Franzis atbildeja, „ka tu ſcho nahwigo eerozi negreeſiſi pret taſs, kuru mehſ abi mihtojam!”

„Ģa, tavi wahrdi nenofihmē neko labu!“ Reſite eeſauzās.

Durtenis iſkrita tam no rotas un wina gals eurbās dſiti wezajā puſatruhdejuſchā grihdā.

„Franzi, un nu paſaſi man, kur atrodas mana Hannele?“

„Wina ir tapuſi ſarkanā Joſta ſeewa!“ atbilde ſtaneja.

Otto Reſite tikko nenokrita no kaſjam ſemē. Bet tad wiſſſch eefahka ſchehli, ſchehli raudat.

„Raudi, raudi ween, nabaga zilwekſ! Ari eſ eſmu ilgu laiku tāpat raudajis. Domehr raudi jīt ween gribi, atdabut mehſ wairſ Hanneli newaram; muhſu mihleſtibas ſaldee ſapni ir iſgaiſuſchi kā duhmi gaiſā; wini ir miruſchi, — miruſchi, — miruſchi!”

Otto Reſite pazehla lepni galwu uſ augſchu un ſazija:

„Tā tad Hannele ir wehl dſihwa?“

„Ģa, dſihwa gan, bet zita wihra ſeewa!”

„Apprezeta, — pateeſi apprezeta, — un wina ſolija man uſtizibu lihſj kapa malai. Ģa, — neuſtizigā! — Bet ko lai eſ ſaku? Warbuht ka wina negribeja uſ manis gaidit. Domehr taſ ir breeſmigi, ka wina gahjuſi pee ſarkanā Joſta! Gandrihſ netizamſ, ja eſ to nebuhtu dſirdejis no tawas mutes; jo eſ ſinu, ka tu eenihſti meluſ, bet paſtahſti man taſſchu, kā taſ notika, ka Hannele pee wina gahja par ſeewu, pee wihra, kuru wina eenihdeja no wiſas ſirdſ un dwehſeles?“

„Ģa, maſ draugs,“ Franzis atbildeja, „ari man ſchis ſawadaiſ atgadijumſ ir neuſminama mihkla. Tikai to eſ ſinu, ka kad weztehwſ nomira, un kad eſ un wina ſtahwejam pee jaunā kapa, tad wina iſlehra daudſ karſtaſ aſaraſ, ſchehlodamaſ ka nu wina buhſſhot ſtahwēt weena plaſchajā, wiltigajā paſaulē, un kad eſ winai paſtaidroju, ka wina neeſot wiſ no wiſeem wehl atſtahta un ka eſ eſmu gatawſ ar to eet pee altara, tad wina man atbildeja: Ne, maſ draugs, eſ nekad newaru tapt tawa ſeewa; tu jau ſini, ka eſ mihlu tikai weenu, kuzam ari eſmu ſolijuſeēſ peederēt un neweenam zitam, un taſ ir Otto Reſite. Bet aſtonaſ nedelaſ wehlaſi wina tapa Joſta ſeewa, kaſ tagad ſew uſbuhwejis diwſtahwu muhra namu un teeſ godatiſ par meſcha padomneeku, lai gan daſchi to ſauz par meſcha un zilweku ſchindaru.

Bet lai nu buhtu kā buhdamaſ, eſ wairſ neiſweſeleſchos, eſ jau

nesu ņavas nahves dihgli firbi. Un es tew waru apleezinat, ka no ta laika, kamehr Hannele tapusi nejaukā, blehdigā wihra ņewa, es neefnu wehl neweenas preezigas, stundinas peedņihwojis. Hannele muhņu Hannele ir pajuduņi!"

"Paldees, Franzi, paldees par taweem paņinojumeem, tagad eefņu, dņihwo wefels, un es tew ņwehreju, ka es negehligajam wihram atreebņchos, breeņmigi atreebņchos muhņu abu weetā."

"Otto, bet taupi Hanneli un winas behrnu!" Franzi eefauzās.

"Ko? — behrnu? — Kas behrns ir, dehls jeb meita?"

"Dehls," Franzi atbilbeja.

"Un waj tas ir ņarkanā Josta behrns?"

"Par to naw ko ņchaubitees," Franzi apleezinaja.

"Nu, tad winam japajuhd!" Otto Reņite breeņmigu balņi brehja.

"Nu es ņinu, kas man darams!"

To iņgruhdis, wiņņch dewās pa durwim laukā un atņahja kropli ņpehlmanu Franzi weenu.

Un kamehr Otto Reņite gaņja ahtreem ņoleem uņ meņcha puņi, tikmehr Franzi ņatwehra durteku ņpalu, ņazidams: "ņcho aņo, nahwigo eerozi patureņchu pee ņewim; warbuht, ka tas man reis buhs wajadņigs!"

78. nodaka.

ņarkanā Josta namā.

Pee ņarkanā Josta nama atradās leels dahrs, kurņch bija lot labi apkopts un kurā ņeedeja wiņwiņadas puķes.

Ari nams pats bija ņaiņsts un glihts ar leelu werandu, kurā un ap kuru ņeedeja dahrgas roņes un zitas ņaiņstas ņmarņchigas puķes.

ņcho namu nu apdņihwoja, tā jau mums ņinams, Domenu padomneeks, ņarkanais Josts.

Bija jauks waņaras rihts. Daba ņahweja wiņpilnigakajā kraņņchnumā.

Tomehr, kas gan ir daba pret ņahdu ņaiņtu zilweku behrnu.

Ari tahds paradises behrns parahdijas ņarp puķem un roņem ņchini rihtā uņ Josta nama werandas.

Ta bija Hannele.

Wina bija gērbušeēs glihtās drehbēs un iſſkatijās tiſ ſkaiſta un mihliga, ta gan ſatram bija eemeſliſ eſſautteēs :

„Rapeh3 gan ta bija gahjuſi pee nejaykā, beſkaunigā, beſdeewigā wihra, kuru labatee laudis noſauza par lauſchu mehri un ſchindaru.

Hannele gan bija baſla, bet ſchis baſlums pazehla drihſat winas ſkaiſtumu, nekā maſinaja.

Winas ſkaiſtās, ſilās azis ſkatijās wiſapfahrt, kamehr winas luhpās murminaja :

„Winſch gu!; wareſchu drih3 eſſahft rihtoteēs un ſawus behrnus pameelot.“

To ſazijuſi wina panehma diwas tuſchās wihna glahjeſ un ſaſita taſs trih3 reijeſ kopā, — un luhf, — pa dahrju eſſahfta ſawabi rehli kuſteeteēs, kuru nah3a werandai arweenu tuwat. Un tee nebija nekāſ zits, tā apfahртеje nabagi, kuruſ Hannele apdahwinaja, tad winas wih3 nebija mahjā.

Bet ſchoreiſi winſch gan nebija aiſgah3iſ projam, bet wehl guleja, tapeh3 ta taſ wakar wakarā bija paliziſ wehlu augſchā un kreetni plihてjiſ ar Wiſbadenēſ teeſas ſekreteru Kumpeli, un nu iſguleja ſawāſ pagiraſ.

Tomehr Hannele kluſu baſſi ſazija :

„Mani draugi, iſturateēs gluſchi meerigi, Joſts ir wehl mahjā, un jums klahtoſ diſti ſlitti, ja winſch juh3 eeraudſitu!“

„Buhſim meerigi, — buhſim meerigi,“ nabagi pacluſam baſſim atteiza. „Winſch gu!, — winſch gu!, — winſch gu!“

Un nu Hannele eſſahfta iſdalit nabageem dahwanāſ, kuru bija kaſhdi 11, gan wihri gan ſewāſ, bet kuru ſtarpā atradāſ ari kaſhda ſewā bej rokam, un kura nu uſ Hanneli ſazija :

„Schehligā kundſe, Deewſ lai jums par to atmaſjā, ko juh3 man darat labu! Ak kaut man wehl buhtu rokaſ, tad gan waretu nopelnit kaſhdu maſumiku, bet nu to waitſ newaru! Ak nelaiime, nelaiime!“

„Seewa, ko juh3 runajat no nelaiimeſ, kamehr juh3 paſchāſ pa-darijuſchāſ leelu grehfu,“ — Hannele paſkaidroja.

Дозволено цензурою. г. Рига, 16 августа 1902 г.

„Bet waj tad es wareju zitadi? — Kad manu wihru atnesa no schantu no mejscha mahjâ un ari man pajchai peedraudeja zeeuma fodu par to, ka biju few un behrneem ijzepufi kahdu jafi, tad jagrahba manu dwehveli ijsamischana un es uftahpu basnizas torni, pehz tam, kad biju no behrneem ardeewojufees, un tad gahjos no torna semè! — Bet krihtot es eedomajos, ka mani behrni nu buhs pilnigi bahrenischi un teem buhs jaet nabagot, lai nenomirtu badâ, tadeht gribeju wehl dsihwot un kriotot ijsleepu fawas rokas uf preefschu, lai waretu uf tahm usmeestes un kriteenu wahjinât, bet tuwakajâ azumirkli guleju es bej famanas semè, noschaidita pahrpahrim afinim.

Es guleju ilgi flimnizâ, palifu gan wehl dsihwa, bet rokas wajadseja noemt; kuru kauli bija daudj weetâs falaufti un furâm eekafsums bija peemetees.

Un tâ tad nu es atuahzu pee faweem behrneem atpakal, bet daudj nelaimigafa, nekâ es no wineem biju aifgahjuſi.

Hanneles azis ſpeedâs afaraſ, kad wina fewas ſtahſtu bija noflauſijufees.

„Sche jums, Volta fundje, un nahſat arweenu ſahrtigi, es gahdaſchu par juhsu uſturu,“ Hannele lihdszeetigu balſi ſazija, „juhsu nelaimie ir gan leela. Nemat ari wehl ſchos diwus dalderus. Tâ, un nu warat eet.“

„Waj ſchitâ top mana manta putinata! — Waj tâ ſaimneeko aif manas muguras! — Tu atkauji ſcheem deedelneekem eet zaur manu dahrsju un pildi winu kurwjus un maifus ar manu mantu, maneem krahjumeem? Ta nu gan preeſchſihmiga fewa!“ ſartanais Joſts brehza.

Bailu eekleedseeni atſtaneja dahrsâ.

Nabagu pulzinsch iſbijeſ atkaphâs atpakal. Nabagi tâ nobijufchees, itin kâ seme buhtu pahrpahjuſi un gribetu tos apriht.

Bet Joſts kledja:

„Pagaidat tikai, es jums mahziſchu neſt prezes iſ manas mahjas projam, un bej manas ſinas pahrkahpt manas jemes robeſchas!“

Hannele nobahleja un paweebâs eefahaus.

Bet Joſts eezirtâs nabagu pulzinâ eefſchâ un ahdas pahthagas zirteeni bira bej ſlatta uf winu puſpflâm muguram.

Uu winſch nemeta pirms meeru, ſomeht nebija ſnamo pulzinu iſwadjiſ no dahrya laufa.

„Na, tagad tee ir projam, kà no wehja noslauziti!“ Josts smeedamees šazija. „Ja, azis jatura us wišàm pušem walà, lai waretu zilweks redšët, us kureeni ašrit wina mantiba! — Bet es išleetošchu wehl zitadus lihdselkus, lai waretu šchai nebuhschanai darit galu!

Ah, tur wehl weena stahw, — Volta ņeewa, — ja medijumu-lau-pitaja bah a, ah, tà tad ari nošeedsneeki nahk manà dahršà, manà mahjà! — Sche, šche tew, tu bešrotšchainà bahba, — ha, ha, — tu tatschu newari laišsegt ņawas azis, kad manas pahtagas šchnore ees pahr tawu gihmi!“

Bet Volta ņeewai nenoriteja neweena ašara. Winas waibsti ņarahwàs frunkàs, un putas gahja pahr winas luhpam.

„Slepkaws!“ wina brehza, „bailigais, negehligais šlepkaws! Waj tu gribi mani tàpat nošit, kà manu wihru?“

„Turi muti, bahba!“ Josts dušmigu balši ruhza. „Tawu wihru ešmu nošchahwis kà medijumu-šagli un man bija pilna teesiba, tam eegrufst lodi firdi!“

„Tu melo,“ ņeewa brehza, „manam wihram tajà deenà nebija nemaj biše klahk, bet es tew pašazišchu, kapehž tu wina nošahwi!

Tu biji pahrdewis tajà deenà wešalu wejumu šmuidruss bakkus un naudu eebahši par teem pats ņawà ņešchà. Un kad nu mans wihrs to wišu bija noškatijees, tad gahdaji wina ņew no zela nost, lai tawš nedarbs nenahktu gaišmà.

Un nu tu, šlepkaws, nošchahwi manu wihru, eegrufdams ari mani postà un nelaimè!“

Sarkanais Josts šajuka. Wina ņeja peenehma dseltenu krahsu.

Reišu reišam wišch pazehla roku us ššchanu, bet arweenu ta atlaidàs atpakał.

„Kapehž tad tu neeši ņawu gudribu iškrahmejuši teesas preekšchà? Tu tatschu wareji pašcham firštam šcho wišu paštahštit un tu buhtu dabujuši apšchelošchanu.“

„Tas man maj ko buhtu palihdsjejis,“ Volta ņeewa atbildeja „No muhsu kahrtas nedabù neweens Wisbadenè taišnibu; tapehž labaki netaišnibu zeešt, nekà darit.

Un redši, Jost, tawa ņeewa ir engelšs, un winas dehl ween es newehlos, ka tu nahktu pahrmahzibas zeešumà!“

Jostam pa tam bija iškrituši pahtaga no rokas, wišch noleežàs to atkal pazelt; bet buhtu wišch paškatijees kuplajà ešaju lapenè eekšchà, tad wišch gan buhtu par leelàm išbailem eerandsijis kahdu

wihru, un buhtu nogidis, ka wina dsihwiba karajās, tā šakot, mata galā.

Bet šarkanais Jostis winai eegahja trihs reiĶes ar zeeto, ašo pah-tagu par gihmi, uĶ kura nu parahdijās dsikas wahtis, iĶ kurām tezeja aĶinis.

Volta ņeewa panefa leelās ņahpes ar apbrihnojamu kluņu zee-ņĶanu un aigahja Jostam garam, neņazidama neweena puņĶplehņta wahrĶina.

„Un nu, tagad runaņĶu ar tewi!“ winaņĶ pret ņanneli pagreeņees brehĶa. „Klauņees uņmanigi un eegaumē katru wahrĶu, jo nahkņoņĶā reiņē nepeetiks ar wahrĶeem ween, bet es aijmirņiņĶos, ka tu eŶi mana ņeewa un mana behrna mahte.“

Es jau ari nemaj neņĶaubos, ka tawa rupjiba un beņkauniba neeetu tiņ taĶlu, ka tu newaretu ņiņt ņawu ņeewu; bet tadehĶt tu mani neatureņi dot nabageem no ta, ko es zaur apĶomigu ņaimneekņoņĶanu eetaupu.“

„Tu man neko neaiņtaupi, — tu deedelneeze, kurai nebija ne kur-pes, ne ņeĶes ko apwiltt kaĶjās, kaĶ bija jaet pee laulibam; wiņs, wiņs man bija japiĶt, un nu tu leelees ar manu, kā ar ņawu mantu. Tu gan griĶetu mani pataiņit par nabagu, un tad aiņeet no manis projam! Tu griĶi man atreebtees par to, ko es tew eŶmu nodarijīs launa. Ja-gan, — atreebtees, — atreebtees!“

„No manas atreebibas tu wari droņĶs buht,“ ņannele meeriga balŶi atteiza. „Kad es gaĶju ar tewi pee altara, tad es apneĶmos tew neatreebtees, — es eŶmu tawa ņeewa un kā taĶda ņinaņĶu iĶpildiĶ ņawus peenahĶumus.“

„Daba ņeewa? — iĶpildiņĶot ņawus peenahĶums? — Bet kā tu winas iĶpildi?“

Waj man katra butĶĶina naw no tewim jaĶog? Ak, es jau ņinu, ka tu newari aijmirņt to ņagli, laupitaju, deedelneeĶu, ņlepĶawu, meņĶa-ņagli Otto Reņeku. Un kad es tewi apkampju, tad wina ehna ņahw ņtarp mani un tewi un nelauj man kluĶt pee iĶņtas, meerigas laimes!

Bet nu es eŶmu reiĶ tawš wihrs un tew wajaga mani miĶlot!“

„To tu man newari pawehlet,“ ņannele ņtingru balŶi atbildeja, un atmēta ņpiĶtigi galwu atpakaĶ. Un lai ņtarp mums newalĶditu ne-kaĶdi pahrpaturami, tad paņaku tew ņkaidri un gaiņĶi, ka es miĶlu wehĶ arweenu Otto Reņiku un ka mana ņirds peeder winam un peederēs kaĶehr ween dsihwoņĶu!“

„Nefaanigā palaidneezē, es tēvi nofittīschu!“

Un winšč pazehla duhri un taiſijās gahstees ſawai ſeerwai wirſū.
Bet zaur lapenes ſāto ſeenu parahdijās kahdas piſtoles ſtobris.
Bet par laimi winšč, Zoſts, apdomajās un nolaida roku ſemē.
Un nejauti, beſdeewigi laſtti gahja pahr wina luhpam.

Un nu winšč gahja projam, bet pagreejās wehl reiſ atpafak,
ſazidams:

„Eſ tagad aiſjahſchu uſ wi, u deenu. — Pa to laiſu apdomajees,
jo galu galā tu tatſchu eſi mana ſeerwa un mana behrna mahte; es
newehlos pret tēvi ſlitti iſturetees. Aiſmirſti tikai Otto Reſiku, negeh-
ligo, noſcheſojamo laupitaju, kuram tā kà tā drihſ buhſ jabeidſās
waj nu pee kartawam jeb ari ſem rata. Mahdi man labu prahtu, un
neiſſchēhrdi manu mantu, tad warbuht tēwim peedoſchu.“

Un nu winšč paſuda ſawas mahjas telpās. Un pehſ kahdām
minutem aiſjahja, uſ ſtalta duhtena ſirga ſehdedams, ſarkanais Zoſts
projam, kamehr Hannele pagreejās uſ otru puſi, lai newajadſetu atbildēt
uſ wina ſweizinajumu.

„Projam, pagalam, — ja wiſſ pagalam!“ wina ſehru pilnu balſi
eeſauzās. „Mana laime ir pagalam. Ak, kapehſ gan zilwekſ dſihwo
paſaulē, ja winšč newar kahdu laizinu buht laimigſ?“

„Hannele, — Hannele!“

Bahlā ſeerwa pazehla ſawu galwu uſ augſchu un atplehta ſawas
rokaſ. Tad pakahpās wina kahdus ſotus atpafak un ſkatiſjās ſiſhwām
azim uſ kuplās lapenes eeeju.

„Hannele, tā tad ſche es tēwi atrodu?! — Hannele, — Hannele!“

Un nu parahdijās kahds ſlaikſ, ſmuidriſ wihreeſcha ſtahwſ
winaſ azim.

Wina domaja, ka ſchī ſapnojoj, kamehr pahr winaſ luhpam gahja:

„Otto Reſike! — Otto Reſike! — tu?“

„Ja, — es,“ jaunais laupitajſ atbildeja, un tuwakajā azumirklī
winšč ſatwehra winaſ rokaſ un eewilla ſajukuſcho, pahrſteigto, puſ-
pagihbuſcho, jauno, ſkaiſto ſeerwu lapenes ehnā eekſchā.

79. nodaka.

Kapeh3? — tapeh3.

Otto Resike noſweeda jauno ſeerwu uſ beſka eeſaufdamees:

„Tà tad tu tatschu mani paſini, tu neustizigà, tu ſwehrestu lauſeja! — tu weegſprahtigà ſeerwa, kaſhdu tikai reti atrodam paſaulè; — ſafi ko tu eſi man darijuſi? — Teiz man, kapeh3 tu eſi mani til neſchehligi peetrahpufi?!“

Hannele iſſteepa winam ſawas rokaſ preti.

Otto! — Otto! — Tikai weenu wahrdu! — Weenu weenigu wahrdu!“

„Tu gan domà weenus weenigùſ meluſ man paſazit, — ha, ta= deht jau neeſmu nahziſ ſchurpu!“

„Li, ſeerwaſ, ſeerwaſ! — juhſ eſat hijenes, kuraſ ſaploſa beſ ſcheh= laſtibas zilweka ſirdiſ! — — —“

„Winſch raud, winſch raud, — Hannele eeſauzàſ, „nu winſch mani uſſlauſiſ un lauſ man runà!“

„Nu, tad runà!“ Otto Resike ſalaustu baſſi eeſauzàſ. „Teiz, ko tu wari ſew pàr atwainoſchane paſazit?“

Lapene walbija kaſhdaſ minuteſ dſiſch klufumſ.

Hannele ſtahweja nolaiſtàm azim un winaſ waigi bija nokraſjo= juſcheeſ tumſchi ſarkani.

Beidſot wina ſazija:

„Otto, til teeſcham ka Deewſ debefiſ dſihwo, eſ neeſmu tewi ne= tad aiſmirjuſi, un eſ tewi mihleſchu, kamehr ari mani reiſ guldinàſ wehſaja ſemeſ klehpi.“

„Un to man ſaka ſarkana Jofſta peelaulatà ſeerwa. Bet tee jau naw nekahdi peeteekoſchi pamati, uſ kureem tee waretu dibinateeſ, kapeh3 eſi lauſuſi ſawu man doto wahrdu!“ Otto Resike pahrmetoſchu baſſi ſazija.

„Ja, eſ eſmu gan Jofſta laulata ſeerwa, — bet man jau bija nepatiſkamaiſ wihrſ japrez, — jo eſ newareju zitadi!“

„Tad tu eſi tikufi ſpeeſta eet pee nemichkòtà wihra?“ Resike waizaja.

„Ja.“

„Kapeh3?“

„Tapeh3, ka biju peewilta!“

„Peewilta?“

„Ja.“

Un Hannele nolaida atkal azis jemu, jemu, un winas, waigi na-
krahsojās atkal par jaunu gluschi šarkani.

„Otto, man tew jāfaka kas breešmigs. Pee manim bija pastrah-
dats kašds negehligs, nejauks nošeegums!“

„Nošeegums?“ Nesīke ustrautu balši atkahrtoja.

„Ja gan, mans Otto, jo zitadi nebuhtu ne muhscham gahjuši pee
wihra, kuru es eenihstu no firds pamateem. Bet nošeegums ir padarīts
ar mana weztehwa šiau, kas man ari wiau atkrahja, un kuru Josts
beeschi ween apmekleja, lai gan tas bija wahjprahtigs. — Wini abi bija
iigudrojuschi kašdu elišchīgu lihdsjelli, eelikt mani Josta rokās. Ar
wahrdu šafot, es tīfu, man pašchai nesinot, mahšfīligi eemidfinata un
mans meitas gods no Josta nolaupīts. Wehlat es jutoš mahte, un
nu biju pati peespeesta eet pee wihra, no kura arweenu esmu behguši!“

„Welnišchīgi, pateesi welnišchīgi!“ Otto Nesīke dusmīgu balši
eefauzās. „Bet man tu nu esi pašudusi us wišu muhschu!“

„Otto, luhdsu, nerunā jel tīt šahpiqus wahrbus. — Tu aijmirjti,
ka mehš wehl esam jaunī un dšihwi, wehl es waru tewim peederēt un
tu man; — wehl jau naw muhsu dšihwes šaule noreetejusi! — Sane-
mees, Otto Nesīke. Leetee apwainojumi, ko tu man uskrauji, ir pilnīgi
neweetā, ko es esmu darijusi, to esmu darijusi šawa behrna dehl, kuru
gribeju usturēt pee dšihwibas un pate glahbt šawu godu zaur šeevas
wahrdu. Nu tu šini wišu, mans weenigais, un neusbudinajees wairs;
runašim labaki par zitām, šwarigatām leetam, runašim par muhsu
nahkotni!“

Un Hannele runaja wehl wairat un wairat un peerahdija jaunajam
wihram šawu newainību.

„Ja gan, — ja gan, tagad es šinu wišu, itin wišu,“ — Nesīke
eefauzās. „Hannele, tu esi ta newainigatā dwehsele Deewa pa-
šaulē. Gan teesa, ka šehis nezilweks tew nolaupijis jumprawību, bet
dwehseles jumprawību wišč tew newareja laupit, un nu šati man,
Hannele, waj man peeder tawas dwehseles jumprawība? Teiz, waj
wina ir mana?“

„Ja, wina peeder tew muhschīgi,“ jaunā šewa atbildeja. „Otto,
wina peeder tew, un nekahda wara tew to neatnems!“

„Mana, — mana!“ jaunais wihrs garwileja.

Un nu palika lapenē wišs kluju. Tikai kluša šarunashanās,
mihli wahrbi, zeešcha, firšniga apšampšchanās, nekšaitami škuhpsteeni,

šaldi, kluši isrunati mihlestības wahrdi, uštizības šwehresti, roku spēedeeni, mainijās zits zaur zitu wišā klušibā, šaweenoti ar šwehtlaimības juhtam.

„Un nu parēmi šawas mantibinaš, mana dahrgā Hannele, un nemi tikai to ween, ko tu wari šaukt par šawu, un tad nahzi šchurpu, es tewi wedišchu uš sinamo klints=alu, tur — tur dšiki apafsch jemes tu tapši mana šaldā šewa, un tu atradiši tur tikai laimigus zilwekus, tapeh3 ka wini turās uštizibā un mihlestibā kopā, kà weena firds un dwehsele.“

Un ar jaunības nepazeetibu wiņsch gribeja Hanneli wilkt tuhlin šew lihdsi, bet Hannele turejās winam preti, un galwu purinadama šazija:

„Ne tā, mans Otto, es ešmu šchim wihram pee šwehtā laulības altara šwehrejuši uštizibu, lai gan atrados špaidigā stahwokli. Es nepeederu pee teem zilwekeem, kas lausch šwehrestibu aiš kautkahdeem eemesleem, kaut ari tee buhtu dibinati.“

Bet nu eši meerigs, mans mihlakais, un klawees, ko es tewim šazišchu, bet leezi labi katru wahrdu wehrā:

Tawa es newaru buht, kamehr šarkanais Josts dšihwo, — bet wina atraikne šaweenosees ar tewi, weena alga, waj pee altara, jeb ari Leichtweiša alā, wina buhs tawa un peederēs tew — šarkanā Josta atraikne.“

Jaunais laupitajs pašmehjās ihši, par šihmi ka wiņsch šapratis šawas mihlakās wahrdus.

Un nu wehl reis Hannele krita Resikam pee kruhtim un wehl reis wiņsch laupija šintu šaldu butschinu, un tad eetschukšteja tai aušis:

„Dšihwo wesela, Hannele, — un kad mehš atkal redšesimees, tad tu buhši šarkanā Josta atraikne, — bet mana šewa, — dšihwo šweita! — Tagad eeschu pee Leichtweiša un wiņsch man palihdsēs un dos padomu wišās leetās un weetās!“

Un tuwakajā azumirkli jaunais laupitajs bija pašudis Hanneles azim. Bet jaunā šewa murminaja:

„Ja gan, drih3 buhšchu šarkanā Josta atraikne; jo es sinu, ka mans mihlakais turēs wahrdu, un Antons Leichtweišs atreebšees breešmigi pee negantneeta, kas nolaupija manu meitas godu, manu jumprawibu.“

Un wina uszehlās lehnām no šola augšā, kamehr winaš luhpās murminaja:

„Ja gan: atraikne! — atraikne!“

80. nodāla.

Swaigas Reinnupes foreles.

Kad šarkanais Josts atjahja wakarā mahjā, tad winšch newareja deesgan iſbrihņitees par laipno, preezigo ſanemſchānu no Hanneles puſes.

Un tas jau nebija wehl nekad notizis, ka wina buhtu gahjuſ winām lihdi mahjas leelajām durwim preti, bet ſchoreiſ tas notika.

Un kā winšch wehl brihņijās par glihto baltklahto galdu, u kura atradās gahrdi ehdeeni wakarām un kahdas pudeles wiņna.

Un ar weenu wahrdu ſatot, Hannele atwehra winām jaunu paradisi, jaunu laimes-oſtu. Un lai gan winšch zitadi bija arweenu gudriš, wiltigs aprehņinatajs, kas arweenu eewehro ſawu labumu un patur to azis, bet ſchoreiſ winšch bija mulkis, jeb labaki ſatot: mulkis no mulka.

Bet kas Hanneli uſ ſchahdu laipnibu un wiltibu pamudinaja un pamahzija, bija kahda nomaſtojuſes nabadse.

Wina bija atnahkuſi un luhguſi kahdu masu dahwaniku un kad Hannele tai gribeja paſneegt kahdus naudus gabalus, tad wina atbihdija ſawu galwas ſegu atpatat un nu Hannele eeraudſija kahdas jaunās damas ſkaiſto ſeju.

Wina tuhlin nogihda, ka ta newar buht zita, kā weenigi Lore fon Bergen.

„Rebihstees“, Lore kluſu balti ſazija, „mehs jau eſam reiſ redjejuſchās. Toreiſ, kad laupitajs tewi iſglaba no Warschu-dihka uhdeneem, tad es biju ta, kas tewi uſmodinaja uſ jaunu dſihwi.“

At, kā es atminos wiſu ar patezibas pilnu ſirdi. Zuhš eſat Leichtweiſa ſeewa.“

„Ja, ta es eſmu“, Lore atbildeja, „tomehr eſmu arweenu bijuſi tawa draudſene, un eſmu wehl tagad.“

Bet nu nekawesim welti laiku, es nesu tew švarīgās wehstis no Reichweīsa, no newainības apšargataja un no kauna=leetu daritaju pahtagās.

Otto Resīke pastahtīja winam wišu, itin wišu un nu winšch rikšofees.

Bet tu eši pret šarkano Jostu laipna, padewīga un mihlīga. Apmahni wīru tā un eemihdsīni. Gan gruhti tas tew nahkšees, bet tur jau newar neko darit. Tu waretu winam peelikt ari pee ehdeena jeb dšehreena klahht muhscha-nahwes meega-šahles, bet tad tew war īseet greesi; tapehž dari, kà tew šaku. Un kad tu kahdas deenas buhži bijuši laba un mihlīga, tad šati winam, ka tu wehlees Reinupes šwaigu šwju maltiti un luhdž to, lai winšch eetu pats uš sinamo straumi šiwis šamatscheret. Un nu neprašī, kadehl tas wišs tew tā jadara. Tew japašlausa afli un bej pretimrunašchanas, ja tu gribi kluht pee mehrka."

"Bet kapehž šarkanajam Jostam wajaga eet uš Reinupi?" Hannele eewaizajās.

"Waj es tew neteizu, ka tew japašlausa afli un bej pretimrunašchanas?" Lore nopeetnu balfi šazija. "Un tew ari newajaga itin neko šinat! — tawām rokam wajaga palikt tihram, — lai rikšojās tee, kas uš tam azinati, tee, kuruš Deews lizis par šogeem un atreebejeem.

Un nu neprašī neko wairak; bet zeturtā deenā, no šchihš deenas rehšinajot, luhdž šawam wihram šwaigas Reinupes šiwis, un tu redšesi, kà leeta īšdofees." —

Un wiltigais, žif ušmanigs un glums ari winšch nebija, domaja :

"Ah, mani pahtari palihdšejušchi. Ja, mums wihreem wajaga parahdit ar pahtagu rokā, ka ešam kungi šawās mahjās un ka šeerwai wajaga pilnigi wihra prahtam padotees."

Bet Hannele peeglaudijās winam arweenu, arweenu, pat waj katru azumirkli, šazidama :

"Mihlais wihrin', ešmu eestatijusi, ka ešmu pagahjušchā rihštā barijusi neparešī. Man pateesi nepeeklahjās īšdalit tawu mantu nabageem un tā wīru īšchkeest. Es luhdžu, peedodi man un es aššolos, ka wairš nekad tā nedarišchu!"

"Jr jau labi, mana pelite," Josts šmeedamees atbildeja, pee tam šowu glahši tukšchodams lihds pat dibenam. "Tu jau šini, mans balodit', ka pateesibā neešmu nemaš uš tewi bijis dušmigs, un ja tu eši

pret mani družin laipna un mihla, tad lai pagahjuščà rihta dumjibas top apraftas uj wiſeem laifeem!”

Un Hannele peeglaudàs atkal reebigajam Joſtam, kuzšč nu aif kaiſlibas neſinaja kà noſaukt un kà glaudit ſawu ſkaiſto, jaunno ſeewiuu.

Ari meitas un puifchi brihnijàs par Hanneles pehſſchnu pahrewehriſchanos un purinaja galwas un rauſtija plezus.

Wini nu tatſchu gahja roku rokà, gan pa dahrju, gan pa iſtabam, un pee ehdamgalda bija dſirdama ſmeeſchanàs un jautri wahrbi, — ar weenu wahrdu ſafot, Joſts nu bija tas laimigatais wihrs paſaulè.

Ari puifcheem un meitam eeſahka uſauſt preeka deenas; jo treſchàs deenas wakarà, no tahs deenas rehſinajot, kad Lore bija ar Hanneli ſarunajuſees, — tika teem atkauts reiſ papreezatees, leclajà jaunajà ſchluhni ſaet un tur dejot, pee kam weens no teem wilka harmonikas ka waj nu, kamehr ziti deſoja, ka ſwahrki ween pliwinajàs pa gaiſu.

Pa ſtarpam wini dabuja ari maſus atſpirdſinajumus, un wiſi jutàs laimigi un preezigi, un bahrbſibas weetà eeſtahjàs uj reiſi labwehſiba un omuliba.

Un Joſts, — ſarkanaſ Joſts, bija tiſ preezigs un laimigs, kà wehl nekad.

Bet ſchini paſchà wakarà, kad Joſts un Hannele taiſijàs eet pee meera, — jaunà ſeewa palika ſtahwot pee loza un eegrima dſitàs domiàs.

„Nu, mana Hannelite,“ Joſts eeſaužàs, „kaſ tad nu tew eet zaur galwiau? — Kapehž nenahzi gulet?“

„At, maſas ruhpes nodarbina mani. — Un tu ſmeeſees, kad es winas tew paſazijſchu.“

„Sirſnia, atlahj man wiſu,“ Joſts meerigu balſi ſazija: „es tahs aiſbaidiſchu projam. Leiž, waj tew wajaga naudas?“

„Ne, manš mihlais, naudas man newajaga,“ Hannele paſkaidroja; „bet man ir uſuahžis leels kahrums pehž Reinupes ſwaigàm ſiwim, ſewiſchki forelem.“

Ai, un ari ſarkanaſ Joſts eeſahka ar ſawu reſno mehli laiſitees, pee kam wiſch eeſaužàs:

„Kad Domenu padomneekš Joſts un wina ſeewa Hannele kautko wehlejàs, tad wineem wajaga to ari dabut! — Hannelit, rihta tu dabuſi ſwaigas ſiwis; es patš winas ſajwejoſchu, tiſ teeſcham, kà es

terwi mihlu pahr wiſam leetam paſaulê. Pulkſten divos uſmodini mani un eſ eeſchu uſ Reinupi iſpildit taru gribu.“

Hannele eedewa nu ſarkanaſam Joſtam ſaldu, gaſrdu butſchianu, pee kam fahrigais wihrs nolaiſijàs wairaf reiſes no weetas.

Taiſni pulkſten divos Hannele modinaja ſawu wihru, kaſ kraſtdams un ſchnahkdams guleja winai lihdsàs.

Pagahja labſ brihdis, kamehr wina dabuja to augſchâ.

„Wihrin', zeles, zeles,“ wina ſazija, „puiſchi jau gaida un leetàs wiſu buht ſakahrtojſchi, tà maſſchkerus, kâ dukurus!“ Hannele, Joſta galwu glaubidama, ſazija.

Weidsot wiſſch uſzehlàs, apgehrbàs, eedſehra weenu kreetnu tſcharku degwiſna, un tad Hanneli nobutſchojis aiſgahja, divos puiſchus lihds=panemdams, uſ ſinamo upi, kuras kraſtus wini pehz kaſhdas ſtundas laika ſajneedſa.

Joſts pawehleja ſaweem puiſcheem iſmeſt maſſchkerus, kamehr patſ peebahja piſpi un eeſahka to ſmeſkèt.

Un nu wiſſch redſeja, ka diwi wiſri eestuhma kaſdu maſu laiwiinu upê un eeſehdàs tajâ eeſchâ.

Weens no wineem bija baltu, gaſu baſrdu un ſilu brilli preeſch azim. Wiſſch bija ſemneeku apgehrbâ geſrbees un Joſts nogida tuhlin, ka drehbes eſot mihtetas, un ka wezais wihrs neeſot nebuht ſemneeks. Bet otris bija jaunſ wiſs, gludâ ſwejneeku uſwalkâ. Wiſſch ari bija taſ, kaſ laiwiinu walbija un wadija.

Bet kâ nu Joſts brihnijàs, kad wezais wihrs eelaida uhdeni kaſdu bumbinu, peeſetu pee garas, teewas ſchnores.

Un to wiſſch atfahrtoja wairaf reiſes no weetas. Weidsot laiwiina apſtahjàs un jaunais wihrs, wirsdrehbes noſweedis, eemetàs uhdeni eeſchâ un paſuda ſem ſlapjà elementa.

„No gan taſ wiſs lai noſihmè?“ Joſts murminaja. „Ah, tur wiſſch uſnahk atkal augſchâ! — Bet kaſ taſ? — Winam ir lautkaſ ſawads rokâ! — Ah, maſa, glihta kaſtite! — Ha, nu wiſſch eeſahpj laiwâ, — wezais wihrs attaiſa kaſtiti! Hui, tau! jau ſpihd tihrs jelts! — Ai, — ai, — jelts! — jelts!“

Un nu wiſſch dſirdeja, ka wezais wihrs ſaka:

„Naw wairſ jaſchaubàs, ka nebuhtum ihſto weetu uſgahjuſchi. Tâ tad teika par Reinupes mantu naw wiſ iſdomata, bet wina ſatur ſewi tihru, dſihwu pateeſibu! — Un pirmâ kaſtite jau mums rokâ, — dabuſim ari wehl zitaſ. Bet nu ſargees, maſs dehlſ, un eſi uſ=

manigs; — newees nedrihst muhsu atradumu dabut sinat. Zeet kluflu, — zeet kluflu!

„Tureschu tihru muti,“ jaunais wihrs atbildeja. „Profesora kungs, jums nu ir isdewees atrast to, pehz ka simtu gudrineeki walti pehtijuschi; jums ir isdewees atrast ta skulto „Reinupes mantu!“

„Ta ir, mans dehls! — Bet nu brauz pee krasta, gribu papehtit swarigo atradumu!“

Laiwina peenahza mala un wezais kungs istahpa mala.

Bet nu ari nostahjas farkanais Josts winam preefscha.

Profesors farahwas; bet tad atkal drihj ween palika meerigs, fazidams:

„Mans kungs, liktens jums nolehmis redset manu noslehpumu, laifam buhsat ari dsirdejuschi, ko es ar sawu skolneeku, scho jauno wihru, esmu runajis; ta tad jums wairs naw nekaz paslehpts! — Waj naw ta?“

„Ta gan ir, profesora kungs,“ farkanais Josts atbildeja; „bet es nu juhs luhdsu, man parahdit ijswejoto kastiti, — jo es labpraht gribetu pahrleezinatees, waj tajā pateesi atrodas selts, ka kahda teika stahsta, jeb titai mahneki.“

„To waru labpraht darit,“ firmais profesors, Jostam kastiti pasneegdams, fazija.

„Pateesi, tihrs selts!“ Josts pahrsteigts eesauzas. „Bet waj Reinupes dibena wehl daudj tahdas kastites atrodas?“

„Nestaitamas,“ profesors atbildeja.

„Bet ka juhs to sinat?“ Josts waizaja.

„Si wezam grahmatam!“ profesors paskaidroja.

„Bet juhs domajat sinamo mantu zelt lauka?“

„Nahkamā nakti,“ profesors atbildeja.

„Bet waj es ari waretu pee tam buht klasti?“ Josts waizaja.

„Ka jums patihf, mans kungs; juhs jau nu ta ka ta sinat manu noslehpumu.“

„Bet warbuht juhs bihstatees, ka es ari negribu kahdu masu dalu no schihs mantas?“

„Kas jums šaka, ka juhs nedabusat sawu dalu? — Wemat drofschi sawu teesu; mums jau wiseem pahr pahrim peetiks.“

Josta firds eedrebejas aif leela preeka. Selts, — selts, — selts, — tihrs selts — gluhchi par walti!

„Bet kad lai es nahku schurpu?“

„Tā ap pusnakti,“ atbilde štaneja.

„Un kur?“

„Šhepat,“ profesors atteiza.

„Bet kā juhs šarž?“

„Profesors Tomasijs.“

Bet nu profesors un jaunais viņrs eekahpa atkal laiwā un aishbrauza pa upi uš augšchu.

Josts noskatījās ilgi laiwai pafal.

Un laiwā pelbeja un pelbeja arweenu tahlak un tahlak, kamehr beidsot wina pasuda šarkanā Josta azim.

Wina apstahjās kahdā weetā pee krašta, kuru apehnoja kupli wihtoli un fruhmi.

Profesors eewilpās un šwilpeens tika kalmōs atbildets.

Mums gan nebuhš jalausa daudš galwas, kad šazišim, ka Leichtweiss ar šaweem beedreem šche rihkojās, ap šarkanā Josta kaklu mesdami neišbegamu zilpu, eewilinadami to šamaitadamās lamatās.

81. nodaļa.

Gahjeens uš nahwi.

Bija šchaušchaliga nakts. Sibeni meta un pehrfona tehws duhza un rahjas, kā waj nu.

Josts bija apgehrbees uš išešchamu.

„Šafodita elle!“ winšč murminaja. „Met un šper ka waj traks!“

Bet nefas — wahrds jatura; — profesors buhs laikā tur un es ne? — Man leekās, ka winšč ari nebihštās no perkoneem un sibeneem. Tahdeem wezeem rakareem ir zeets, stihws prahts! — Ah, pullstens jau 10, — ir laiks eet!“

Un ar šcheem wahrdeem winšč atšahja šawu namu! — Waj gan beidsjamo reiži? — Redšejim.

Bet pirms winšč aishgahja, tas šawū škaišto šeewinu ušštati-dams teiza:

„Šannele, šche nem šchihš atšlehgas, kuru starpā atrodās ari 9 re-fašes atšlehga. Paqlabā tahš, es jau šinu, ka tu eši man laba nam bija

ustiziga; mescha-sagli waretu man tahs atkemt; pee tewim winas buhs drofchâ weetâ."

Hannele panehma atfleghas un eebahja keshchâ.

Un jawu feewu wehl reij pasweizinjais, winsch aijgahja.

Josts bija kreetni apbrunojees; bet ko gan palihdj zilweku eerotfchi pret dabas spehkeem. Un kad Josts jau bija kahdu gabalu gahjis, tad atspihbeja leels sibena stars un pahrschkehla kahdu refnu kofu widu pujchu, kurfch tikko peezus jokus atradâs no Josta.

Keebiga sehwele smaka speedâs wina nahjis.

Jost, — Jost! Waj ari tu nelihdsinafees drihs schim fastalbitam kofam?!

Warbucht gan!

Bet Josts nesaprata scho deewischkigo mahjeenu, un gahja un gahja, kamehr nebija aijfneedjis jawu mehrki: jeltu! — jeltu! — jeltu! Bet kad winsch bija peenahjis pee kahda mescha stuhra, tad winam nostajâs sinamâ besrotschainâ feewa preti.

Sibens noschibeja un Josts eeraudsija Volta feewu.

"Es nahku tew fazit pehbejâs ardeewas, Jost," feewa tumfchu, zanru balfi fazija. "Tu redsi, ka neesmu rupja un sinu, kâ smaltakâs aprindâs jauswedâs.

"Ko tu gribi, feewa?" Josts teiza. "Waj tu nu gribi aijcet? Ja tas tâ, tad — —"

"Ne es, bet tu aijzefofi; — ne es, bet tu atstahfi scho jemi!"

"Es? — feewa, tu efi trafa!"

"Nu, tu jau efi garo zetu!"

"Es? — garo zetu? — Uf kureeni tad eet mans zelschs?"

"Uf kureeni? — uf muhichigu tufnefi! Ha, ha, ha, — uf tufnefi! — uf tufni!"

Sarkanajam Jostam fazehlâs mati stahwus. Pahr wina kermenî gahja auksti drebuki.

"Es tewis nesaprotu!" winsch eefauzâs. "Seewa, ej man ij zela! — Tu efi palikufi ahrprahtiga, ej projam un atstahji mani, jeb es tewi noschausechu uf weetas!"

"Sleptaws! — sleptaws!" Volta feewa, jeb labaki fakot atraitne, brehza! "tu jau efi nokawis manu wihru, nokauj nu ari mani! Hui, hui! — Sleptaws! — sleptaws! — Bet dsirbi, kawejâ, — schi ir tawa beidsjamâ nakts! Beidsjamâ! — beidsjamâ!"

Sibens atspihbeja, — stiprs spehreens, warens rihbeens, — un

besrotšhainà seewa litàs estrihtot atnuguriffi tuwejà bejdibenà, kamehr
Josts dewàs uj sinamo weetu projam, — projam gan, — bet baigu,
šatrizinatu širdi. — — — — —

„Zuhs esat fahrtigs zilweks,“ firmais profesors, Jostam roku
šneegdamš, šazija, „un nu ešim tuhlin pee darba.“

„Bet waj negaišs muhs nekawès?“ Josts waizaja.

„Rebuht ne, jo labaki!“ profesors paškaidroja. „Bet nu pagaidat
drušzin, redsat tur, muhru wezajos drupos, ešmu pašlehpiš šawu aparatu,
kuru mans školneeks apšargà, un pee kura ešmu trihs gadus strahdajis,
kamehr nebiju to pagatarwojis.“

Josta zeribas šahla peenemtees uj selta eeguhsčhanu; bet ari ša-
wadas hailes eeweefàs wina kruhtis.

Wiašč apškatija šawu biši un atrada to labakà fahrtibà. Wiašč
domaja:

„Das gan man daris ko launu, šewiščti šče, kur tatsču man
darisčhana ar weentahrsčheem, godigeem laudim.“

Bet nu kruhmi eetšhabejàs, un kad wiašč paškatijàs atpašak, tad
wiašč eeraudšija trihs ugunigus, šarkanus tehluš stahwam wezo muhru
welwes lofos.

Šarkanais Josts eebrehžàs:

„Welni! — welni! — Dumšibas dehli! — Atšuhititi no elles
wiršneeka!“

Un wiašč pazehla biši un gribeja uj weenu no teem šchaut; bet
wiašč dabuja no muguras pušes tahdu belšeenu pa šprandu, ka tas
tuhlin nokrita zelos un biše tam iskrita ij rokam, kuru pašehra diwas
rokas un eemeta Reinupè.

Cerozis nogrima dibenà un lihds ar to Josta heidsamà zeriba,
kamehr wina preešchà nostahjàs šahda šlaika, špehziga maška un kura
štingru pawehledamu balši šazija:

„Ušzelees, Jost Enderlin! Tawa heidsamà stunda ir klašt! —
Tew jadob šchini nakti atbildiba par šawu nama turešchhanu, tas ir:
atbildiba par šaweem neškaitameem nošegumeem un pašrahpumem!“

Josts ušzehlàs, bet wiašč newareja eet. — Wina zeli grihlojàs
un wina prahti reiba. Auffsli šweedri parahdijàs uj wina peeres.

Cesahkamà wiašč domaja, ka šchis šapnojoj; bet kad wiašč re-
dšēja šchos wihrus kustamees, ešam un nahkam, tad gan winam bija

japahrleezinajas, ka esot gan nomodā, un ka liktens, nopelnitais, bree-
šmīgais liktens to pahrsteidšis.

„Minetā mašļa nogruhdā to ar weenu pašču gruhdeenu pee šar-
kano, ugunigo wihru kahjam semē.

„Kas šchis ir par wihru?“ weens no šcheem wihreem jautaja.

„Es apšuhdsu šcho wihru kà leelu laundari, kura nošegumu un
grehtu ir tif daudj, kà šmiltis juhmālā; tapehž nepesauššču tos wišus
pee wahrda, bet luhgšču juhs, wiņu noteesat uš nahwi! Žeru, ka juhs
maneem wahrdeem tizeesat, un došat winam špreedumu, — špreedumu,
kas nošaka tam nahwi zaur nošlihžinašchānu Reinupē.“ Mašļa stingru
balši runaja.

Tumšchš eesteneens atskaneja ij Žosta mutes.

Wiašč ušžehlās lehnām augščā, atkropeja šawus šwahrkus un
wešti walā, išnehma no ašotes kahdu paleelu ahdas šomian, rahdija to
šaweem nepašihštamajeem teesnešcheem un druhmū balši teiza:

„Šche ir wairak, nekā 20,000 dalderi; nemat šcho šumu, bet
laischat mani walā!“

Šchini azumirkli mašļa norahwa šawu leeko gihmi un nu Žosts
eeraudšija ar leelām bailem, ka šlaifais wihrs nebija nekās žits, kà
Antonš Leichtweišis, — Nero-kalnu leelais, bihštamais laupitajs.

Un nu wiašč sinaja, ka šchis esot pašudis! — pašudis uš wišeem
laifeem!

Un tā ari notika.

Laupitaji nošpreeda winām nahwes šodu, eebahja to kahdā
maišā un eemeta to Reinupē, lai gan wiašč luhdžās un gaudoja,
lai gan šolija wineem atdot wišu šawu mantibu; bet laupitaju aušis
bija kurlas un wianu širdis zeetas kà akmeni.

Bet pirms wini to eemeta minetā upē, tee winām peesehja
kreetnu akmeni pee kalla, tā kà no išglahbšchānās newareja buht ne
runās.

Burbuli, duhnaini burbuli rahdija to weetū, kur wiašč bija
nogrimsis un nošlihžis.

• Un nu bija weens negantneeks pašaulē mašļ.

Grehziga mihlestiba.

Josta noslehpumainā pajusšana jāzehla leelu uštraufumu ne-
ween firšta Karla pili, bet wišā apfahrtnē.

Tee, kam wišch bija nodarijis launa, tee preezajās un gawileja
par zeetširdigā, neschehligā wihra pajuschanu, turpreti firšts Karlis
ušsahka stingru ismekleschanu.

Cesahkumā wišch domaja, ka Josts buhšhot noblehdijis wina
naudas sumas un eezehla tuhlin trihs eerednuš, kureem tifa ušdots
mešchu kaši rewidēt, — bet redši, kafe atradās wislabakā fahrtibā.

Ar to nu gan naw teitts, ka Josts nebuhtu šawu kungu krahpis
un peewihlis, nebuhtu tam škahdejis un to apšadsis; bet kafe bija
fahrtibā.

Kad firšts rewijijas išnaktumu dabuja dširdēt, tad wišch
tuhlin nogida, ka Josts kritis atreebibai par upuri.

Wišch šarihstoja stingru ismekleschanu un pakalmekleschanu, un
ušdewa leetu kahdam gudram, uštizamam teefnesim Wisbadenē, wahrdā
Pretorius, kusech wadija un pahrwaldija wišas kriminalleetas augšchā
minetā pilsehtā un uš ko firšts wareja pilnigi palaištees, bet ak,
wina puhlini un gudriba tam nepalishdseja šchoreiš itin neko.

Josts bija un palika pašudis uš wišēem laikeem, famehr Leicht-
weišs ar šaweem beedreem dšihwoja meerigi un laimigi šawā klints-alā.

Wineem netruhta šchimbrihšcham itin nekas.

Hannele nebija wis nepateiziga bijuši pret šaweem atšwabinatajeem
no Josta, no nepatihkamā, nejaukā, nemihštotā wihra.

Wina jau nu bija bagata un mantoja wišu, itin wišu, ko Josts
bija šawā laikā šakrahjis. Škaidrā naudā ween wina eeguwa 40,000
gulšchus, no kureem wina dahwinaja Leichtweišim 5000.

Un tā tā Leichtweišim un wina beedreem šchim brihšcham pah-
tikas lihšjektu bija deesgan, tad wini neišgahja ne uš kahdu laupišchanu.

Wini jutās šawā klints-alā laimigi; bet par wišēem laimigaks
bija Otto Resife. — Wišch bija panahzis to, pehž ka wišch bija
dšinceš, proti: šawu Hanneli; jo tas wihrs, kas winam to bija laupijis,
neatradās wairš starp dšihwajeem; ta meesas gremdejšs wa Reimwi.

Bet Hannele wareja nu ari waldit un dšihwat pehž patišchanoš,
hž šawa prahta. — Un to wina ari darija wisleclakā meheā, un

tif drofchi, ja pat pahrdrofchi, ka pat Leichtweifs purinaja galwu un paraustija plezus, kad winsch dabuja sinat, ka Hannele dsihwojot preeka un laime, ka kahda karaleene.

Kamehr winaas wihrs bija nomirdinats, wina bija pawisam pahrwehrtusees, un tee, kas winau preeksch tam pasina, wairs nebuhtu to tagad pasinuſchi.

Meitās buhdama wina bija kauniga un atturiga, bet tagad wina mihsloja dsihwi, — ja plaschu, ijschkehrdigu dsihwi. Agrati wina bija mihslojusi weenkahrſchas drehbes, weenkahrſchu, glihtu apgehrbu, bet tagad wina pirka Frankfurtē pee Mainupes grejnas, dahrgas drehbes un briljantus.

Tagad wina bija atrakne, bija brihwa.

Otto Resike nodsihwoja pee winaš preezigas un laimigas deenas un naktis; bet ne masat ari Hannele. Ja, wina nu zentās eegub wisu to, ko ſenat bahrgais liktens wineem nebija atlahwis.

Hannele bija atlaiduſi wiſus deenestneekus un deenestneeze, ſazidama, ka ſchi mahju buhschat pahrdot un tad aiseeschot dsihwot u zitureeni, bet tas wiſs bija tikai mahniſchanas. Tikai besrotſchaim meitu wina bija paturejuſi pee ſewim ka behrnaukli.

Tā tad Otto Resike wareja pee winaš eet un nahft, kad wina winam patifās.

Un neweenam zilwekam nenahza ne prahta, kahdu dsihwi Hannele tagad weba.

Tomehr, — tomehr dajchu reisi tai uſmahzās behdigas domas un winaš azis raudsijās tad stihwi uſ semi. Schahdos brihschos winai iſlikās tā, itin ka winaš kruhtis pilditos aſaru wilneem, bet kurus wina wehl arween prata ſawalbit.

Bet kas gan winaš firdsapſinu mozija un ſpaidija.

Warbuht, ka winaš eelſcheja balſs ſauza:

„Slepkawiba! — slepkawiba!“

Un waj winai neguleja ari slepkawiba uſ firds? Waj wina nebija gan lihdsſinatneeze pee ſawa wihra, ſarkanā Zosta nahwes, kura mantu wina tagad putinaja?

Zeescham gan!

Hannelei netruhka ari prezimeeki, kuri winaš pateesi gribeja prezēt; bet wina tos wiſus atraidija, ſazidama, ka ſchi nebuhschat nekad wairs prezetees.

Bet pateesiba winaš plans bija pawisam zits.

Wina bija Otto Resitam apfolijusees wišu, itin wišu pahrdot, tā ehkas kà tihrumus un laufus, wišu, wišu, un tad eet laupitajam lihdsi uj sinamo alu un tur ar to pawadit preezigas deenas.

Mi, un laupitaji bija ar winas nodomu pilnà meerà.

Wineem, fewischi Leichtweissim, jau metàs bail, ka tur augschà nenoteef kahdreij nezeretas kibeles.

Beidsot, pehz kahdeem tshetreem mehnescheem pehz Josta nahwes, Hannele pasazija šawam mihlakam, ka schi esot gatawa atstahst šawu mahju un eet dsihwot Leichtweissa klints-alà.

Pa tam Hannele bija Josta paradus, jeb labaki šafot, no Josta paradneefkeem ekafeerejusi wišu naudu, protams ne ar tahdu bahrdšibu, kà winas nelaika wihrs to mehdsja darit, pee kam wina atlaida beidsamàs rentes, zaur ko nu wina eemantoja wispahrigu mihlestibu un zee-nibu.

Wina pahrdewa ari tihrumus un meichus, kurus Josts šawà laikà bija eeguwis.

Ari mahja bija tiklab kà pahrdota.

Kahds bagats Wisbadenes tirgonis bija to nopirzis.

Papiri atradàs pee notara.

Tos wajasjeja tikai parakstit un norunato šumu šanemt.

Mauda bija šafopota un tà nu winai nestahweja itin nefas wairs zekà pasušt Leichtweissa alà.

Ari behrus bija nomiris ar krampeem, un Hannele wareja šazit, ka wina neesot nekahdà šinà pee masinà nahwes wainiga.

Tà tad nu wina wareja ar šawam mantas un naudas-kastem dotees ar jauno laupitaju, Otto Resite, pee Nero-kalna laupitajeem dsihwot.

Tomehr wina wehl kawejas scho nodomu iswest galà.

Wina leedsas eet šawam mihlakam lihdsi, pirms neesot ar scho šalaulata.

Bet schi leeta nu bija smaga un gruhta.

Nur gan lai dabu mahzitaju, kas schahdu pahri šalaulatu?

Tomehr Leichtweissis nospreeda preesteri Ratanu luhgt, scho leetu iswest galà.

Bet lai gan Leichtweissis Ratana mahšai, Rositei, bija deesgan darijis laba, tomehr jaunais preesters paslakdroja, ka schis nedrihstot scho pahri laulàt, jo zaur schahdu rihkoshanos schis buhtot pahrkahpis Deewa un zilweku likumus un apgruhtinajis ari šawu širdsapšinu.

Tà tad nu nepalika nekas zits pahri, kà Brunojam ſcho pahri ſalaulat un preeſtera weetu iſpildit.

Hannele bija ari ar meeru, kà Bruno winaus ſalaulajot.

Bet ſchai laulibai wajaſjeja ſekot leeliſteem ſwehtkeem; jo wini wiſi noſpreeda ſwehtit tahdas laupitaju-kaſjas, kaſdas naw wehl nekad redſetas.

Hannele bija beidsjamà nedelà iſpauduſi, kà ſchi nu buhſchot aiſeet uſ Frankfurti pee Maimupes un tur apmeſtees uſ dſihwi; bet turklaht paſkaidrojuſi, kà ſchi buhſchot ſchini atgadijumà iſrihkot ſchkirſchanàs-ſwehtfus.

Wina iſlaida wairaf nekà 100 eeaizinajumus; peenehma wairaf pawahrus un apdeenetajus. Sapirka dahrgus dſehreenus un zitus kaſrumus, tàpat ari daichmedaſchadus ſpilgtus greſnumus, kureem bija winas kaſju deenu mirbſinàt un pilbinàt.

Un nu ſtahweja wehl tikai weena weeniga nakts ſtarp winas kaſjam.

Un ſchini nakti Otto Reſike neatradàs pee Hanneles.

Wina bija to luhguſi, palikt alà, ſazidama, kà ſchai eſot daudj darba un jau rihtà agri buhſchot ij Wiſbadenēs eeraſtees ſalihgtee pawahri un apſalpotaji.

Bija puſnaktſ, kad Hannele dewàs pee meera, — beidsjamo, — ja beidsjamo reiſi ſarkanà Joſta namà.

Un kad wina atkal liſſees gulet, tad taſ notiks laupitaju klints-alà.

Hannele atradàs weena pati minetà namà.

Bija jauka, mihlīga nakts.

Wehnēſcha gaiſma un ſwaigichnu ſtari eeliſhdeja ari winas gulamkambari.

Wina bija pilnigi nogehrbuſees un guleja ſawà mihlſtajà gultà.

Wina bija ſchoreiſ loti uſbudinata un nemeeriga.

Pagahtnes un nahtotnes ainas rahbijàs winas gara-azu preeſchà.

Daudj un daſchadas domas ſchahwàs wina; zaur galwu.

Hi, kà wina bija wiſluſees, domadama ſcho dſihwi eſam jauku un pilnigu, beſruhpiigu un laimigu, bet nu tai bija iſhà laikà japee-dſihwo til daudj behdas, raiſes un ſirdehſti.

Un waj wina nebuhtu tagad bijuſi godata un zeenita ſudmalneeze, ja wezais Reſike nebuhtu toreij bijis til zeetſirdigs un aiſſpreedigs.

Un nu — nu winai bija jatop par laupitaja ņewu.

Wina domaja ari par ņpehlmanu Franzi, kurņch tatschu winas mihoja ar wiņu ņirdi un prahtu, ar meesu un dwehņeli.

Wina redņeja garà wina tumņchàs, behdigàs azis un wina ņakroplots ņermeni, noleesjuņcho ņtahwu, kurà tatschu mahjoja leela, wefela dwehņele.

Turpreti wina bija tapuņi bagatà, ņarfanà Josta ņewa un bija pratuņi arweenu iņwairitees, lai wina ar to nesatiktos. Wina nebija tam paņkaidrojuņi, kaheņz tai bija japaleef par nemihlotà wihra ņewu.

ņannele pamanija, ka winas azis paleef ņapjas.

Un lai gan wina nebija to ilgu laiku redņejuņi, tomehr ta bija dabujuņi ņinàt, ka tas no ta laika, kad wina bija tapuņi ar Jostu ņalaulata, ņtaigajot pa Dozheimas meestu aptahrt, kà ehna, kà puņmiruņi buhte.

Un zif jauti un mahņligi winņch prata ņpehlèt! — Ak, un zif daudj reiņes wina nebija klaufijusees uņ wina brihniņchigajàm melodijam.

Ja, Franziņ bija mahņlineeks no Deewa ņehelastibas.

Un tagad, — tagad ņannelei iņlikàs tà, itin ka wina dņirdetu paņiņtamàs, jaukàs, mihligàs ņkanas.

Wina pazehla galwu un klaufijàs un klaufijàs uņ burwigajàm melodijam, kuras winai ņpeedàs ņirdi un dwehņelè eekņchà, kà atņkanas iņ laimigakeem, jaukakeem laikeem, pee kam wina murminaja:

„ņas tas? — Waj gan eņ ņapnoņu, jeb waj pateeņi Franziņ ņpehlè?“

Wina ņpeeda ņawas rokas uņ nemeerigajàm kruhtim, uņ ņirdi, kura pildijàs ar ņawadàm, ņehrņaldàm juhtam.

Ne, — ne, — tas nebija wis ņapnis, ta bija dņihwa teeņhamiba, jo tur, — tur apatņchà, — tur tika ņpehlets, — ņpehlets tif juhtigi, tif ņehrņaldi, — ja, — ņpehlets tà, kà to titai wareja Franziņ, tas kropsis.

ņannele iņlehza no gultas laukà.

Wina uņmeta uņ plezeem kahtu drahtu un peegahja pee loga, atwilka preekņkaru no ta noņt un ņlatijàs uņ to puņi, no kuras nahza burwigàs ņkanas.

Ai, nu tur winņch jau bija. Tur winņch ņahweja un ņpehleņa, atņpeedis muguru pret kahtu foku, kamehr wina roka iņwitinaja maņajam instrumentam brihniņchigajàs ņkanas. Bet ak, kahts gan

winsch ijskatijās? — Pateesi lihdsigs mironim, pateesi lihdsigs kahdai pahrdabiskai buhtei.

Peepeschi winsch norima spehlēt.

Jauna atraitne gribeja aiseet no loga, bet Franzis, rofas pret logu ijssteepis, sauza:

„Hannele, — Hannele! — Atdari kahdu logu, man jarunā ar tewi!”

Hannele papurinaja galwu, ijsrahdidama, ka tas newarot buht un ka nafts laikā newarot šarunaschanās notikt; bet Franzis brehza:

„Atdari, — es tew to pamehlu!”

Hannele atwehra trihzedama logu.

„Hannele,” Franzis maigu balši šazija, „atweri nu ari durwis, jo man tew daudj kas jafata, — es nahku pee tewis kà draugs, atweri durwis, jo šche, no zela pušes es newaru tew wišu šazit, kas man tew jafata.”

„Durwis atwehrt? — Ne, Franzi, tas neet! — Apdomā, ko gan laudis teiktu, kad tu nakti nahktu pee manis eefšhā?”

„Laudis?” Franzis ruhgtu balši atfahrtoja. „Waj tu nu palikufi uj reiju tif šwehta un bailiga? Tu jau lihdsi šchim mas ween ko behdaji par laudim!”

„Bet es jau esmu neapgehrbusees!”

„Atdari drihs durwis un neleezi manai pazeetibai ilgi gaidit!”

„Un kad es nu ari tewi eelaiistu eefšhā, waj tu apsolees man, ka tu nedariši man itin nefo launa?” Hannele waizaja.

„Nelaimigā, waj tu jau esi tif tahlu nahkufi, ka tew jabihšijs no šawa uftizimakā drauga? Atdari, Hannele, no manis tew nenahšs nekahds launums, bet gan no ziteem. — Ujmanees! — Atdari drihs durwis! — Man jadob tew labs padoms. Bet ja tu nedariši to, to es tew šazišchu, tad tu buhfi pajudufi!”

„Atwehršchu, — atwehršchu durwis!” Hannele eesauzās. „Pazeetees tīkai kahdas minutes, kamehr nebuhschu apgehrbusees.”

Wina patehra ahtri kahdus weentfahršchus naktiswahrtus, apwilka tos, apwilka jekes un šafahrtoja daudj mas šawus matuš.

Beidsot wina bija gatawa un peegahja atkal pee loga.

„Franz!” wina sauza, „ej uj mahjas otru puši, un nahz no dahrja pušes eefšhā, es tuhlin eefschu attaišit durwis.”

Un Franzis pasuda no koka, pee kura tas bija stahwejis un pasuda dahrjā.

„Ro gan wińsch man fazis?“ Hannele murminaja. „Ro gan wińsch man teiks? Ak, man buhtu aif kauna waj jamirsi, ja wińsch wińu finatu!“

Un nu wina dsirdeja Frantscha kruka klabeenus, uszehlās no fehdeffa, uį kura ta nupat ka bija nolaiduķees un gahja atšlehgt durwis. Durwis atwehrās un Franzis stahweja, winas preefšhā.

83. nodaļa.

Seeweefchu wiltiba.

„Nahz eefšhā, Franzi,“ Hannele kļuŗu balši fazija. „Es palaujos uį tarveem wahrdeem, ka tu nedarifi man nefa kauna. — Bet tam es tewi luhdsu: nerunā no wezām, pagahjušhām leetam, kuras wairs newar pahrlabot, ne ari par tawām agrafajām zeribam, kuras tatšchu newar peepilditees.“

„Tu gan domā par dšiko, karsto mihlestibu, kuru es uį tewi fajutu, tu gan domā par zeribu, ar kuru ņemi peekrahpoš, — efi meeriga, Hannele, par to wińu ņhini nakti nerunašim, bet gan par to, kas nahks, — kas ar tewi notiks!“

Un iį wina tumšhām azim staroja' ugunigi dušmu stari, un wińsch bija palizis tiķ leefs, ka wiši kauli bija ņkaitami, un wina stahws lozijās tiķ stipri starp abeem krukem, ka Hannele peesteidšās tam kļah, to pastumdama, bihdamām, ka wińsch nenokriŗtu semē.

Bet wińsch pamahja ar galwu, fazidams:

„Zai paleef, manas kahjas wehl deefgan stipras. Nuhpeķees labaki par ņawām kahjam un peeluhko, ka tu nenokriŗti semē. Bet nu noķehdees, lai es tew waretu pateikt, kas man tew ņakams.“

Hannele nolaidās uį kahda krehšļa un gaidija uį Frantscha wehstijumu.

„Hannele, tu fini, ka es ešmu tewi mihlejis,“ wińsch eefahka, „un nekaišch ari nefs, kad es tew paŗaku, ka es tewi wehl tagad mihloju, bet tadehl es neešmu ņe, tew to paŗazit, bet gan to, zif gruhti nahkās zilwekam tiķ dšiki nizinat to, ko wińsch reiŗ tiķ augsti mihlejis!“

„Nizināt?“ Hannele eefauzās, „nizinat, — ņeheligais Deems, tad tu mani nizini?“

„Ja gan, — un viņi laudis nizinatu tēvi, ja viņi šinatu, ko tu esi darijuši, ja viņi šinatu, zīt dšili tu esi grimuši grehtu un no-seegumu dubļos.

Ka tu mani esi atstājuši un apprecējuši šarkano Jostu, tas ir peedodams, jo tas noteek daudšreiz pašaulē, ka bagatiba apmahna zilweku širdis, bet ka tu lihdšdalibneeze pee šawa wihra šlepkawibas, tas naw peedodams!“

Hannele eebrehzās.

Wina eesahka trihžēt.

Tad tatschu kahds bija pašaulē, kas par Josta nogalināšanau Reinupē šinaja. Tas bija par daudš. Waj tad šchis kroplis, šchis šchims muhšchigi turēs muti, kuru wina bija tīt dšili apbehdinājuši? — Bet kā nu no šchi šawadneeka kluht wakā? — Kā gan zitadi, — jaleedšās. Ja gan, — un wina leedšās, nodeewodamees un no-šwehrodamees, ka šchi par šawa wihra nahwi neko nesinot u. t. pr., bet Franziš škarbu balši eesauzās:

„Neswehri, — neswehri! un nekrauji uš šewi wehl leelafus no-seegumus! Tu gan waretu wišu pašauli apmanit, pat Wisbadenes kriminalteekšneši Pretoriju, — bet mani, — mani tu nepeekrahpsi.

Es jau šinu, ka Otto Nesife, jau wairak mehneschus ir mahjā, un kahdas deenas wehlati, kad tu ar winu lapenē biji šarunājušees, pašuda taws wihrs — pašuda uš wišeem laikeem, lai juhšu zeksch buhtu brihws un lai tas nestahwetu juhšu grehzigai mihleštibai wairs zeklā. Ja, tu tapi brihwa, — tu tapi atraifne un waldineeze pahr wina mantibu.

Un nu nemehgini leegtees, nemehgini melnu taišit par baltu! — Ak, Hannele, taws noseegums, — taws noseegums ir leels un breešmigs!“

Šaunā atraifne šarahwās un ledains aukštums štrehja pahr winas muguru.

Wina noleeza galwu uš kruhtim un kluseja.

Wina nemehginaja wairs leegtees.

„Ja, Hannele“, Franziš turpinaja, „tu nu esi daudš, daudš ko pašaudejusi; — tu esi pahrdewuši šawas dwehšeles meeru. Tagad tu gan wehl šewi apdulinajees ar grehzigās mihleštibas jisti, tagad tu wehl šapro no nesin zīt laimigām deenam, bet tawa ušmoschanās buhs breešmiga. Tu pahrbihšees, kad tu eeraudšiši šawu ainu šawas dwehšeles špoguli.

Un tu eeraudsihi šawadu sihmi uj šawas peeres, un ta buhs Kaina sihme, tas buhs jeegels ar kuru Deews apseegels šepfawus!

Un tu pati ņewi šagremosi aij leelam šahpem, šehhlumeem un noscheloschanam. Nošegums ir padarits, — un wiņšch pastahwēs muhschigi.

Un šchis nošegums tišsees arweenu kà tšchuška ap tawu širdi, kamehr wiņas dšelons špeedisees tawās šmadšenēs, kà karsta dšels, kà baltš eefmis! — Hannele, — Hannele, — tu eši breešmiga nošeedš-neeze!

Hannele eebrehžās un nokrita Franzim pee kahjam.

„Franzi, glahbi mani, glahbi mani! Palihdš man iškultees ij šchihm breešmigajām mokam! — Ak, tu runā pateesibu! — Un lai gan maj mehneschu aistezejušchu, kamehr šinamais nošegums pastrahdats, — tomehr es zeešchu breešmigas mokas. Neeweenu nakti newaru meerigi dušet un meegs behg no manām azim!”

„Kā? — tu newari eemigt?” Franzis atfahrtoja. „Do jau tu ari pawišam newari; jo Otto Resike nedod tew meera. — Tew jau ar wiņu jamihlinās lihds pat gaismai!”

Hannele ušlehza kahjās, štingru balši eesaukdamās:

„Ja, es mihlu Resiku! — Es ešmu wiņam padewusees, es ešmu tapuši wiņa mihlakā, un es labpraht gribu par tahdu wiņam buht! — Ai, es mihlu wiņu! — Es mihlu wiņu tik dšili un karsti, ka newaru to nemaj wahrdos isteikt. Un es jau ņen buhtu palikusi ahrprahtiga, ja wiņšch nebuhtu bijis mans preeks, mans meers, mana štute un mans drošchums!”

„Bet es tew šaku,” Franzis brehža, „ka tu šcho pašchu wiņu, kuru tu tagad tik breešmigi mihli, ka tu wiņu reiš eenihdēši lihds beidsjamam, jo mihlestiba, kas dibinata uj ašinaineem pamateem, newar pastahwēt.

Bet nu wairaf neplahpašim, tagad lišchu tew preešchā šawus nodomus.

Redši, Hannele, tu jau nemaj wehl nešini, kahdas breešmas lidinajās tew pahr galwu.”

„Kahdas breešmas?” Hannele eesaužās. „Kas gan war mau šo darit?”

„Es,” Franzis doβju balši teiza.

„Tu?” Hannele jautaja.

„Ja gan — es, — es gribu ušdot tewi teesnešim, kà šawa wiņra šepfawneezi!”

Hannele nodrebeja.

Wiſu wina wareja ſagaidit, to ween ne, ka Franzis, winas weenigais draugs, winas nodotu teefam un atklatu winas noſeegumu.

Wina ſkatijās ſtihwām azim uſ tropli, kura azis ſwehroja tā ungunigas ogles.

„Un to tu dariſi?“ wina eefauzās.

„Ja gan, jo eſ ſinu, ko tu eſi nodomajuſi darit.

Tu eſi uſ rihdeenu eeaizinajuſi daudz laudis, ſazidama, ka tu ſarihkojot ſchkirſchanās meelaſtu: bet pateefibā tu ſwineſi ar Otto Reſiku kaſjas un tad aiſeeſi dſihwot Leichtweiſa alā, kā to zikahrt darija Lore ſon Bergen, tikai ar to ſtarpibu, ka winas zekſch nebija aptraipits aſinim, kā tawejs!“

„Ari to winſch ſina,“ Hannele murminaja, „eſmu paſuduſi!“

„Tu nebuhſi wiſ paſuduſi, ja tu dariſi tā, kā eſ tew ſazikſchu,“ Franzis ſtingru balſi ſazija. „Wehl war tawu ſamaitaſchanu nowehrſt.

Samellē ahtri ſawas leetas kopā, atſtaſj ſcho namu, un nahz man lihdi; eſ aiſwediſchu tewi uſ tahdu apgabalu, kur neweens tewi nepaſihſ, kur neweens neſinās, kaſda tawa pagahjiba.

Eſ palikſchu tawā tuwumā un ſargaſchu tewi, bet neapgruhtinaſchu nekad tewi ar mihleſtibas paſtaidrojumeem, jo tu neeſi wairſ ta Hannele, kaſ manas mihleſtibas ir zeeniga.

Re, Hannele, eſ buhſchu tawſ brahlis, tawſ draugs, tapehz nekawejees un dari tuhlin, kā eſ tew ſaku, pirms poſts un paſuſchana naw wehl tewi ſatreekuſi.

Un nu nahz, — nekawejees; tu neiſglaſhbi ſewi ween, bet ari to, kuru tu mihli, jo kad eſ kriminalteejai tewi uſdodu, tad buhſi neween tu, bet ari winſch, kā ari Leichtweiſis ar ſaweem beedreem paſuduſchi.“

Sarkanā Joſta atraikne grihlojās.

Wina nogida, ka ta ſtahwot beſdibena malā.

Wina laſija ari Frantſcha azis, ka taſ bija zeeſchi apnehmees iſweſt ſawu nodomu galā, ja wina nedarichot pehz wina prahta.

Wina eefahka prahtot, uſ kaſdu wiſji gan ſchi waretu nowehrſt draudoſchās breefmas no ſawas galwas.

Ah, — winai eekrita kautkaſ prahtā, kaſ winai dewa jaunu zeribu, jaunu dſihwibu.

„Nu, taiſees drihſ, Hannele,“ Franzis mudinaja, — „rihtā buhſ wiſ par wehlu!“

„Un waj es Resiku wairs nefad neredjeschu?“ wina šahpigu balsi waizaja.

„Nefad!“ atbilde štaneja.

„Un kahda daliba tew ar wiau, ar ašinim aptraipito laupitaju un šlepkawu. Taisni no wina es gribu tewi atšwabinat!“

Hannele lifàs ar šewi zihnotees. Wina špeeda šawas rošas uš šawàm žilajoščàm kruhtim. Ak, un wina nefinaja to darit, to eesahft, to atimesti, to peenemi.

„Nu ahtri, ahtri, — minutes ir dahrgas,“ Franzis mudinaja. „Ja tu paleezi šče, tad tu tišši rihtà apžeetinata, un lihdi ar tewi taws mišlakais un ari Leichtweišis!“

„Nu tad, nu,“ — wina šteneja, „mehginaschu Otto Resiku aišmiršt. Es jau ari eeskatu, ka taws padoms ir tas labakais. Franzi, es eeschu tew lihdi!“

„Šchos wahrbus eeliziš tew Deems firdi,“ Franzis preezigu balsi eesaužàs. „Un tu nefad nenojšehloši, manu padomu un preešchlikumu peenehmuši!“

„Tà tad nu šataiššchos,“ wina wahju balsi šazija; „bet pirmš es to daru, man jaet pagrabà panemt kahdu masu koferu un kas tani atrodàs.“

„Kapež koferu?“

„Ak, Franzi, tu neesi mani šapratis; tas jau naw weentfahršchs koferš, bet pilbits ar šeltu un šudrabu. Tajà atrodàs wišš mans šapitalš.“

„Nu, tad es pawadišchu tewi uš tureeni.“

„Ak, Franzi, trepeš ir štahwas; tu waretu nokrist pa tahm jemè.“

„Rebihštees, manas kahjas ir deesgan štingras,“ Franzis paškaidroja.

„Nu tad eesim!“

Bet pagrabš atradàs jem dahria mahjinas.

Tomehr, kas par to. — Wini gahja.

Franziš neša laterni un Hannele atšlehgu.

Durwiš tiša atšlehgtas.

„Franziš pazehla laterni, uš augšchu un eesahka kahpt lejà.“

Bet kad winšch atradàs uš trescho pašahpeenu, tad winšch dabuja no muguras pušes tahdu gruhdeenu, ka winšch nokrita pa galwu un taklu lejà! Laterniš nodšifa un glahjes šašitàs, kamehr Hannele ašfita ahtri durwiš žet, aišlehdiša tahš, eebahja atšlehgu šešchà un bewàs dšihwojamà ehkà eeschà, murminadama:

„Nu tatschu buhschu no schi fanatikera walâ. Waj winsch wehl ir dsihws, jeb miris, man weens daudsums. Lai nu tas tur smot, kamehr nebuhschu noswinejusi sawas kahjas!“

Tomehr nokaut es wiau negribeju, gribeju tikai kluht no wina walâ. Schini atgadijumâ man newar it neweens kautko pahrmest.“

Tâ murminadama wina eegahja atkal sawâ gulamtambari, no-gehrbâs, un ar weeglu firdi eelikâs gultâ.

Winai islikâs tâ, itin ka kahds akmens buhtu nowehlees no winaš kruhtim. — — — — —

Franzis nebija wis nositees, bet pilnigi dsihws; tikai galwâ atradâs ne wisai bihtama wahts, ij kuras tezeja afinis.

Un lai schi wahts buhtu ari nestu zif dsila, tad ta winam tâ nesahpetu, kâ Hanneles besdeewiba un leelâ negehliba.

Behz kriteena winsch gan bija gulejis kahdu laiziu bet samanas, bet tad amodees un eesahjis sawu apfahrtni aptausiit, pee lam winsch atrada ari laterni. Un lai gan wina glahjes bija sâstusçhâs, tomehr sweze atradâs wehl sawâ weetâ. Winsch nu aptausitija sawas kesçhas un pamanija, ka tajâs atrodotees schiltawas ar peederumeem, un nu winsch usschihla uguni un aisdedsinaja swezi.

Un nu tas redseja, ka pagrabs bija netihrs un neapfokts.

Schurkas skrehja us wisam pušem, swezes gaismu un Franzi eerau-dsidamas.

Schahdi tahdi tahrpi wilkâs pa smiltim us preekschu un atpakal. Klons pagrabam nebija, tapehz nu ari pagrabs nebija nekâs wairaf ne masaf, kâ tikai kufainu, tahrpu, schurku un petu miteklis.

Tomehs Franzis negreeja us scheem dsihwneekem nekahdu wehribu; melleja, waj neatrastu wehl kahdas zitas durwis, pa kurâm tas wa-retu isfluht ahrâ.

Bet wina puhlinçh bija weltigs.

Pgrabam bija tikai weenas durwis, protams tahs, pa kurâm tas bija eegrühstis pagrabâ eesçhâ.

Tapehz winsch apnehmâs us zitadu wihsi greeft us fewi zitu lau-çhu usmanibu.

Winsch panehma sawas pijoles rolâ un eesahka us tahm spehlet.

Un re, Hanneles apkalpotaja, kura turpat dahrja mahjinâ guleja, dsirdeja tuhlin wina spehlesçhanu.

Wina isbijās breefmigi un domaja, ka pagrabā špokojoj, tapehž wina eetinās zeeschi fegā un neusdrošchinajās ne lahgi wiltt elpu.

Un winas isbailes pawairojās, tad wina dsirdeja pagrabā ņauzam :
„Palihga! — palihga!“

Wina newareja ņagaidit ne rihta, bet tikko gaiņmina ņwihda, ta dewās iņ dahrsā mahjinas laukā, paņinot ņawai kundsei un pawehletajai ņawado, neņaprotamo notikumū.

ņanneles kraņņa mainijās.

Wina nu ņinaja, ka ņranziņ wehl eņot dsihwņs.

„Nu, neņas,“ wina murminaja, „kad es buhņņhu kaņņas noņwi-
nejuņi, tad atdoņņhu tam atkal brihwibu; lihds tam laifam winam ja-
paleef paprabā.“

Un ņhini azumirkti peebrauza leeli wahgi pee ņanneles nama un preezigas balņis bija dsirdamas.

Wahgos ņehdeja pawari un apņalpotaji, kuruņ ņannele bija iņ
Wiņbadenēņ paņtellejūņi.

Leelo ņwehtu deena eeņahkās.

84. nodala.

Laupitaju kaņņas.

ņau ap puņdeenas laifu eeradās ņanneles namā ņwehtu weeņi.
Wiņi bija atnahkņņhu un no wineem netruhka neweens patņ.

Dahrsā bija klahiti gari galbi, uņ kureem netruhka ne zeptņ, ne
wahritņ, ne ņiltņ, ne aukņtņ, ne ņaldņ, ne ņkahbņ, ne ņuhrņ, ne ņahņņņ.

Lautini kampa, ko nagi neņa, ehda, dņehra un preezajās, pee kam
wini ņlaweja un godinaja ņanneli waj lihds pat debefim.

Wineem bija atlautņ darit wiņu, kaņ ween teem patiņās. Wini
wareja kaņpt ahbeleņ un bumberoņ, nopurināt to augluņ un ehņt toņ
pehž ņirdņpatiņņhanas. Un ai, kā ņchee gruhti eeaudņinajamee kofi nu
netika gan ņchā, gan tā ņabojati un apņkahdēti, wina ņari nolauņti un
wina miņa ņaberņta.

Bet taņ wiņņ darija ņannelei tilai preefu; bija tatiņhu beidņamā
deena, beidņamee azumirkti, kuruņ wina te pawadija.

Un ak, ar ziņ leelu nepazeetibu wina gaidija wafaru un uņ to

azumirkli, fur ta wareschot faweenotees ar to, kuru wina schimbrihjam
tif neaprobeshoti mihloja un aukleja sawâ firidi?

„Ni, un beidsot metâs krehfla un wairak tehli islihdâ no mescha
ahrâ un eegahja no otras pufes Hanneles namâ eefschâ.

„Ja, Leichtweiss ar fawem beedreem bija klast.

„Preekich wineem bija kahdâ istabâ, augfchstahwâ, klasts bagatigs
galds, pee kura tuhlin nofehbas Lore, Elisabethe un tad wisi ziti.

„Ni, kâ nu tika ehstis un dserts.

„Laupitaji- bija tif preezigi un lihgfmi, kâ wehl nefad. — Wihus
pluhda straumem. Wini bija schini wakarâ tif besbehidigi un besruh-
pigi, itin ka wini atrastos paschu mahjâ un tee buhtu tee wisbrihwatee
un nenoseedfigatee zilweki leelâ Deema pasaulê.

„Tomehr Leichtweiss peesauza Sigristu few klast un paklusu
balfi teiza:

„Ujmaniba ir labaka, nekâ besbehidiba, tapehz noliksim ahrâ
waktis. Tew jawaktê papreekchu, tad Norbekam, tad Bensbergim un
tad Brunojam, katram diwas stundas. Man isleekâs tâ, ka neesam
wis tif drofchâ weetâ, kâ buhtu jadomâ, lai gan schurpu nahkot neesam
itin neto usfriktofschu pamanijufchi.“

„Labi, wirsneek, loti labi,“ Sigrists atbildeja. „Spildisim us
mata tawu pawehli.“

„Pehz tam, kad Hannele bija pahrejos weesus ar laipneem wahr-
deem atlaidusi un tee aifgahjufchi katrs us sawam mahjam, Hannele
eegahja sawâs telpâs, fur wina weselu stundu palika.

„Otto Resike mekleja par welti pehz tahs.

„Beidsot wina eenahza pee laupitajeem eefschâ.

„Bet kahdâ?”

„Ni, skaista kâ rose un glihta kâ magone.

„Wina atradâs sawâ bruhthes apgehrbâ, kufsch fastahweja is dahrga,
balta sihda un loti smalkam, dahrgam spizem. Ap kassu un rokam
mirdseja briljanti, dimanti un dahrgatmeni. Tomehr mirschu krona
weetâ wina bija uslifufi nekku troni galwâ, paslkaidrodama laupitajeem,
ka nekkes nojihmejot brihwibu un afinis.

„Otto Resike bija pahrssteigts no sawas bruhthes skaituma.

„Winsch gahja tai preti, fatwehra minas rolas un nobutchoja tahs.

„Tawas luhpas ir aukstas, Hannele,“ winsch brihmidames sazija;
„tawâ butschina naw wairs tif uguniga, kâ kahdas stundas atpakal.

Mi, dahrgatâ, pafati man, kas gan nospeesch tawu dwehjelî un kas dara nemeerigu tawu firdi?"

"At, nefas, nefas, mans Otto," wina atbildeja; „schodeen tatschu bija dauds darba un dauds ruhpes; esmu druzija ufbudinata un wairaf nefas."

Un kamehr wina tã runaja, parahdijãs winaš gara-azu preekšã kaulainais, iſbehejuſchais Franzis, ſawãm tumſchajãm, leelajãm azim.

Tomehr noſt ar ſcho nejauko, behdigo, bailigo ainu.

Schodeen wina gribeja buht preeziga un laimiga.

Un nu wjadseja notift laulaſchanai.

Kahdas ſahniſtabas durwis atwehrãš.

Mi, kaſdi greſnumi un jaukumi te nu parahdijãs laupitaju azim.

Reſkaitamas ſwezes mirdseja teem preti.

No pukem un rojem bija uſtaifits neleels altars un ſcho telpu peepildija ſaldas, neſalihdſinajamas, mihligas, paradifiſkas ſmarschas.

Reſite un Hannele noſtahjãš pee minetã altara, un Bruno ſalaulaja nu winus, gluſchi tahdã paſchã kaſrtã, kã wiſch darija to ſenaf, kad taš wehl bija teeſigs preeſters.

Wiſch iſmainija gredſenus, ſalika winu roſas kopã un tad eeſwehtija jauno pahri.

Un kad wiſch bija laulaſchanu pabeidſis un jaunais pahris no-metees preekſch wina zelos, tad Leichtweifis peegahja tam klaht un no-peatnu balſi ſazija:

"Hannele, no ſchi azumirkla tu eſi muſſu beedrene. Muſſu majais pulziſch turãš zeeſchi kopã, kã kaſdas kehdes gabali. Kad weens beidſãš, tad jabeidſãš wiſeem lihdi.

Un nu ſwehre man, ka tu atſihſti mani par ſawu kungu un pawehletaju, un ka tu man gribi paſlauſiga buht wiſãš leetãš un weetãš un gribi, neween man, bet ari wiſeem maneem beedreem buht uſtiziga lihdi beidjamai aſins lahſitei!"

"Eš ſwehreju, — es apnemos un apoſolos to!" Hannele ſwinigu balſi eeſauzãš.

Bet ſchini paſchã azumirkli atſpihdeja ſpoſchš ſibens un warenš riſheens nobahrdeja Hanneles nama tuwumã.

Hannele ſarahwãš.

Bet Leichtweifis ſazija:

"Rebihſtees wiš no pehrtona duhzeena, wiſch paſludina tawas nahotnes dſihwi.

Redsi, muhſu zeli neet wiſ pa roſchu dahrſeem un puſu lejam un muhſu dſihwe neairit wiſ dejās un preekōs, — ne, — ne, — muhſu dſihwes teſas ir ehrſchēainas un atmenainas.

Bet nekās; mums jaiſrahda iſturiba, droſchſirdiba, ſchiglums un uſmaniba; — un redsi, to paſlubina mums ſchini azumirſki debeſchēige ſpehki.

Un nu uſzelees un ſanemi no manis brahligo ſtuhpſtu.“

To teizis, wiſch nobutſchoja Hanneles peeri.

To paſchu darija ari Lore un Eliſabete, kà ari wiſi ziti Leichtweija beedri.

Beidjot apkampa Otto Reſite ſawu mihloto ſeeru, eeſantbamees:

„Mana, mana, — muhſchigi mana! — un nekahda wara man temi wairs neatraus!“

Hannele peeſpeedās pee ſawa karſti mihlota wihra ſahneem un jutās laimiga, — ja laimiga, kà paradijē.

Protams, ka nu tika uſdſihwots jali ween.

Pa dutſcheem tika wihna pudeles tuſſchotas.

Wiſu waigi ſahrtojās un wiſu azis parahdijās lihgmibas ſpoſchums.

Pa tam Bruno bija iſgahjis ahrā, turet walti.

Wiſch noſehdās uſ ſahda toka zelma un eeſakta domat par zilweku nepaſtahwibu un ſuſtibu, bet ari par ſawu behdigo liſteni ar Gundu.

Wiſch dſiki cewaidejās.

Wiſch jau ſen bija aiſmirſis preegatees un lihgmotees.

Wina dſitās ſirſchu wahtis nebija wehl uebuht ſadſijusčas.

Gunda, Gunda, neuſtizigā Gunda bija winam tahs eezirtuſi.

Wiſch uſzehlās, apſtaigaja mahju un atſpeedās uſ ſawu biſi.

Bet peepeſchi wiſch tika zaur ſawadu krabeſchanu un tſchabeſchanu uſtraukts.

Ilitās, ka kahds leels ſwehrs lauſtos kruhmeem un kofeem zauri.

Bruno ſagatawojās uſ ſchauſchanu.

Un nu wiſch ſtatijās atfal uſ to puſi, no kureenes nahza troſfnis.

Hi, un kà wiſch iſbijās!

Дозволено цензурою. г. Рига, 16 августа 1902 г.

Druckats „Gutenberg“ druckatawā. Rīgā, leelajā Miniſterejas eelā Nr. 6.

Dahrjâ parahbijâs daudj bajonetes, un tanî paſchâ azumirkli iſnahja kaſhdi 40 ſaldati ij meſcha beefumeem un dewâs winam wirſû. Winſch gribeja eebrehtees, bet uſtraukums un pahrfteigums bija tif leels, fa taſ neſpehja ne eepihſtetees.

„Stahwi un padodees!“ wairaf balſis ſauza.

„Taſ ir weens no Leichtweiſa beedreem, — ſchaujat to jemê!“ kaſhda balſis ſauza.

„Teefneſcha kungs, ſche es eſmu pawehletajs un ne juhs,“ kaſhda zita balſis atbilbeja. „Mums jadabû winſch dſihws rokâ!“

„Es aiſbehgſchu,“ Bruno eefauzâs, iſſchahwa ſawu biſi un ſkrehja pa dahrju uſ Hanneles nama puſi.

Dajſchi ſaldati metâs winam preti, un Bruno iſſchahwa wehl reij uſ teem. Bet tad winſch apgreeſa ſawu biſi apfahr̄t un dewa ar taſ ſpalu weenam un otram pa galwu un plezeem ar taſhdu ſparu, fa winam beidjot iſdewâs iſlauſtees ſaldateem zauri un ſkreet uſ mahjas puſi.

Peepeschi winſch ſarahwâs. Winſch ſajuta kruhtis kautko auſtu.

„Eſnu eewainots,“ winſch eefauzâs un dewâs uſ werandu augſchâ.

Un nu winſch ſaſneedja laimigi kaſju telpaſ.

„Bee eerotſcheem!“ winſch eefauzâs. „Mehs eſam nodoti nu pahrdoti!“

To ijgruhdis winſch nokrita uſ grihdas bej ſamanas jemê.

85. nodaka.

Zihnâ un nahwê.

Œhini azumirkli notifa kautkaſ, ko Leichtweiſa palihgi wehl nefad nebija peedſihwojuſchi.

Leichtweiſis nobahleja fâ krihtis.

Tomehr mums naw jadomâ, fa taſ notifa aiſ bailem jeb pahrfteiguma, ne, — taſ notifa aiſ duſmam un ſahpem, ko winam tee diwi wahr̄di: nodoti un pahrdoti, padarija.

Un pateeſi, tikai zaur nodewibu wareja ſchis uſbrukums notift.

Ja, — un kaſ gan laupitajus bija nodewis un pahrdewis?

Waj gan Franzis?

Ne — ne. —

Bet kas tad?

Leichtweisis pasfatijās breesmigām azim uš Hanneli.

„Nodeweja!“ wīnšch sobus greesdams šazija.

„Nodeweja!“ ari ziti laupitaji eesauzās.

Un nu Hannele pamanija, ka wina teef no wīšām pušem apstahta no dušmigeem wišreem.

„Scheligais Deewš!“ wina eesauzās, — „dširdat, juhs tatschu netizat, — netizat, — es neesmu nodeweja! — Tif teešcham, kà Deewš dšihwo, es esmu jums wīšeem ūstiziga! — Otto, mans miħlakais, — netizi tatschu tu šchahdai nekreetnai apwainošchanai! — Runà jel, un šaki ka tu netizi tahdeem meleem!“

„Klusu!“ wīnšch eebreħzās, „tagad naw laika iħdibināt, kas mums ūšūhtijis waldbibas šaldatus uš kalla, bet es šweħreju, ka es tam, kas to darijis, breesmigi atreebšchos, lai tas buhtu, kas buħdams!“

Bet mehš, — kà ari laupitaji, dabušim driħj ween iħsto nodeweju redšet, kufsch jau šen bija iħdibinajis, ka laupitaji esot atkal mahjās un jau šen bija aplošchajis nelaiķa Josta namu un dabujis wīšu iūšinat, beidsot ari par Hanneles kašjam ar Otto Resike. Ša, — ja, — driħj mehš dabušim to redšet zihnà un nahwē.

„Draugi, pee darba!“ Leichtweisis šlubinaja. „Resikem taišniba; — mums wajaga pahreezinatees, kufsch pee nodewibas wainigs? — Šchim briħšcham es Hanneli turu par newainigu. Žeru, ka tuwatee azumirķli to peerahdis. — Lore un Elisabete, peerahdat ari juhs ūšbruzeju šuneem, ka jums netruħst ne drošchiba, ne ari špeħts lihđj ar mums zihnitees ūš dšihwibu un nahwi!“

„Ša, to mehš darišim, to mehš gribam!“ Lore eesauzās.

„Wedi muħš, miħlakais, zihnà, mehš neatkaħpšimees no taweem šahneem, — mehš eesim ar tewi nahwē!“

„Ar Leichtweiši nahwē!“ wīši breħz.

„Nu tad, draugi, pee eerotšcheem!“

Un nu itweens šakampa šawu biši.

„Waj durwis ir aišfleħgtas?“ Leichtweisis waižaja.

„Durwis ir aišfleħgtas,“ Bruno eestenejās.

Štipri šiteeni bija dširdami.

„Klaušatees, ko es šazišchu,“ Leichtweisis štingru balši šauza, „mehš wiħri ūšželšim barikades, kameħr Lore un Elisabete gaħdās par wahritu ūħdeni.“

Lore un Elizabete nelikās to ņew divās reiņes ņazit; bet aiņzirtās tuhlin uņ ņehķi, gaņdat par wahritu uņdeni, ar ko plauzit ņaldatus.

Bija waj jabrihnās, ar ņahdu aņtrummu un iņweizibu laupitaji rihņojās.

Par laimi leelās eeejas durwis bija ņtipras.

ņostis bija tahs lizis pagatawot no beeja oņola koka un tad no eefņchpuņes aņņtitis ar ņtipru plahtni, lai buhtu arweenu droņchš no ņagleem.

Un tiklihdj ņchis darbs bija padarits, tad Leichtweifis pawehleja nodņehņt wiņas ņwezes, ņas ari notika uņ aņtrafo wiņji, un wiņs nams atradās tumņibā, tā ņā ņaldateem nebija nebuht eefņehjams laupitajus redņt.

Un nu wiņi dewās augņchņtahwā, atwehra uņmanigi ņahdu logu un Leichtweifis komandeja:

„Uguni!“

Peezi ņchahweeni norihbeja, peezi ugunigi ņibeni aņgaismoja tumņcho nakti un peezi ņaldati wahrtijās ņawās aņinis.

Un nu bira weņela loņchu kruņa uņ ņarlanā ņosta namu; daņchas ņodes eefņehja ari tani iņtabā, kurā atradās laupitaji, bet kuri nu aiņgahja atkal zitā iņtabā un no zita loga iņņchahwa ņawas biņes un, — atkal krita trihs wiņri.

ņagad wini dewās lejā pee eeejas durwim, kuras wehl arweenu tika dauņitas ar biņchu reņgateem un kuras nu ari atņprahga rihbedamas walā.

Bet ņche nu laupitajus ņedja barikade, un atkal norihbeja peezi ņchahweeni un atkal krita wairak uņbruzeju.

Bet nu ari atņkaneja tauru ņkanas, kuras dewa ņihmi uņ ņchurmeņchannu.

„Wahritu uņdeni!“ Leichtweifis eefauzās. „ņehķi! — ņeņat uņdeni otrā ņtahwā un lejat uņbruzejeem wirņū!“

ņaldati dewās uņ werandu augņchā un wiņi ņpeedās uņ durwu puņi.

Laupitaju ņchahweeni norihbeja atkal un nogahja daņchus ņaldatus ņemē, bet tani paņchā azumirķli gaņņās uņ dņihwajeem breeņmiga ņtraume wirņū.

ņi, un wahritais uņdens darija ņawu peenahņumu.

ņaldati nobijušchees un pahņsteigti dewās atpakal, bet nu wini buhtu pateefi laiduņchees lapās, ja winu wirņneeks, ņemike, nebuhtu brehjis:

„Ne pehdu atpaka! Kuršch no jums behgs, to es tuhlin no-
šchajšcha, bet kas pa preekšču eees namâ eekščâ, dabûs trihšimts
dalderus goda-algas.

Un nu wini dewâs ar leelu šparu uš durwju puši, pee kam nu
eesahkâs zihna uš dšihwibu un nahwi.

Wahrîts uhdens gahsâs teem wehl arweenu wiršû un laupitaju
lodes nogahja no wineem wairak un wairak semê.

Beranda apflahjâs wairak lihkeem, kamehr laupitaji, furi šlehpâs
aiš fawas barikades, palika šchimbrihšcham wiši sweiki.

Leichtweîšis aprehînaja ahtri ween, ka wineem stahwot wehl kahdi
diwidemît wihi preti, un nospreeda teem nu usbrukt, — un, — kad wairak
šchahweeni no laupitaju pušes bija norihbejušchi un winu lodes dari-
jušchâs šawu peenahkumu, tad Leichtweîšis klušu balsi komandēja :

„Gahšchat barikadi apfahrt!“

Un tad atkal: „Sweešchat barikades gabalus saldateem wiršû!“

Saldati šamulša un šajuka; jo krehšli, galbi un ziti mebeku ga-
bali škrehja wineem kâ krusa wiršû. Wini šahka atkahptees, kamehr
Leichtweîšis komandēja :

„Wiršû, uš dšihwibu un nahwi!“

Li, kâ laupitaji šitâs. Saldatu galwas škaneja kâ pudeles; ari
wiau wadons fritâ, un pahrejee eesahka behgt.

Bet laupitaji negribeja neweenu palaišt dšihwu.

Wini dewâs teem pakal un buhtu waj wišus nogalinajušchi, ja
no mešcha neišlihstu jauni palihgi, neišnahktu jauni palihga-pulzini.

„Atpaka!, namâ eekščâ!“ Leichtweîšis pawehleja.

Bet ari no saldatu pušes atškaneja kahda kehrtstedama balsi :

„Uš preekšču, uš preekšču! tur, tur wini ir! — Ko gaidat?
— Wiršû, — wiršû! — Šitat tos semê kâ šunus!“

Bet kamehr saldati atjehdšâs, laupitaju šchahweeni norihbeja un
tšchetri usbruzeji nogahsâs semê.

Bet taš, kas augšchejos wahrduš bija išgruhdis, nebija nekas zits,
kâ mums jau no šenakeem laikeem pašihštamaš, tâ šauktâš „Wfaru-
melderis,“ Otto Resikes tehws, — ja, — wezais Resike, kas aiš leelas
atreebibas pret šawu dehlu un Šanneli bija pawišam nodewees speegu
amatam un zeešchi apnehmees, Leichtweîši, wina beedrus, kâ ari šawu
dehlu un Šanneli šamaitat.

Un to nu wišch ari mehginaja darit, pats nemdams dalibu pee
winu nokaušchanaš darba.

Rà ehna wińsch ſchaubijās ſchurpu un turpu; wiſu, itin wiſu wińsch bija iſſpeegojis un iſſinajis un nebija warejis rimtees, kamehr nebija ſcho uſbrukumu ſarihkojis.

Bet tam wińsch zereja ari leelu algu dabut no firſta Karla, jo naudas= un mantas=kaħriba dſina to ſchiniſ breeſmās eekſchā. Bet wińsch nebehdaja par tahm! — Laupitaju ſaguhſtiſchanai un iſdeldeſchanoi wajadſeja notift, lai maķſā ko maķſadams un naħt, kaſ naħtdams!

Ari ſchini kritiſkajā azumirkli wińsch nebijās no nekahdām breeſmam, bet dewās weens patſ Joſta namā eekſchā, zeredams tur atraſt Hannelei un tad to tuhliń uſ weetās nokaut; jo wińsch domaja wehl arweenu, ka tikai Hannele eſot wainiga, ka taſ toreij neeſot warejis ſawu deħlu Ditto pahrdot pruhſchu weħrwetajam, un ka tikai Hannele eſot ta rakare, kuras toreijejās riħkoſchanās deħl winam bija japanes tiſ leelſ kauns un negodſ.

Un kamehr laupitaji arweenu ſchaudami atwiſkās ſoli pa ſoli uſ nama puſi atpaķal, tikmeħr wezais greħka=gabals zihnijās ar Hannelei pa mahjās eekſchejām telpam un nemitejās Hannelei uſbrukt, kamehr wińsch nebija tai eegruħdis aſu naſi kruħtiſ.

Wińsch nu gan gribeja dotees atkal projam un atſtaħt ſcho namu, bet ſchini paſchā azumirkli eekſtreħja Otto Reſiķe eekſchā, nogihjdams, ka Hannelei, wina karſti miħkotai ſeewai, draudot breeſmas, un eerau-dſija tuhliń, kaſ ſche notizis, un redſeja ari, ka wina tehws eekſpeħra wehl ar kaħju ſemē guloſchaj Hannelei, kuras kruħtiſ atradās wehl tagad nahwigais eerozis.

„Stahwi, bleħdi, — ſtahwi nolahdetais ſlepķaws! — Tu eſi noķawis manu ſeerwu, tagad tew paſcham jamirſt! — Melainigais, — ko tu gan nu eſi padarijis?! — Tu eſi nolaupijis manu dahrgato mantu paſaulē! — Mirſti, mirſti!“

Bezais Reſiķe nobijās.

Pa leelajām durwim wińsch netika wairſ laukā, jo tur zihnijās wina deħla beedri ar firſta Karla ſaldateem, kuras wińsch bija atwe-dis ſchurpu; tapeħz bija janem zits zekſch uſ glahbſchanos.

Wińsch zirtās pa leelajām trepem otrajā ſtahwā augſchā un no tureenes gribeja dotees uſ behninu un tur paſleħptees tiſ ilgi, kamehr nebuhſchot pahrgahjuſchās breeſmas un laupitaji wiſi ſaguhſtiti, jeb nokauti.

Bet nu wińsch ar bailem pamanija, ka wina deħlſ dodotees ſchim paķal un ka ta nodoms eſot winu nokaut.

Winstch fkehja pa behnina trepem augščā un šasneedja laimigi behnina durwis, bet af, tahs bija ijeltas un isleetotas šchimbrishcham par galbu, tā kā winam nu nebija ne majakā patwehruma no šawa atreebeja, af, šawa weeniga dehla, kas tagad dedja un šlahpa pehz šawa tehwa afinim!

Winstch, Ūharu-melberis, špraudās patlaban pa behnina durwim eekščā, kad wina dehls to šagrahba zeeti, un nošweeda to uš kahdas fastes semē, tā kā wezā wihra kauli krafschkeja un brihšchkeja ween un tad ušlika šawu zelgalu uš kruhtim, eesaukdamees:

„Tu gan eši mans tehws, bet ari mans un manas feerwas šlep-faws; tagad tew jamirst, jamirst bej šchchlastibas!

„Ah! brauz uš elli, tu krauktu tehws, — uš elli, uš elli, kurā jau šen tawa weeta šataiřita!“

Un ar pahrdabiřkeem špehkeem winščh ušzehla šawu tehwu augsti gaisā augščā un tad taiřijās to šweest semē!

„Ūpschchlojees!“ wezais šihštulis bailigu, šaspeestu balři eesauzās: „Waj tu gribi mani nokaut?! Tu tatiřhu atminešees, ka es esmu taws tehws!“

„Mans tehws?! — Ha, ha, ha, teiz, waj tu wari atdot manu dwehseles meeru, kuru tu man eši laupijis, — un pašati man, waj tu wari atdot manu Šanneli, kuru tu eši nokawis?!“

„Ne, — ne, — tew jamirst, jamirst bej šchchlastibas breeřmigā, moku pilnā nahwē!“

„Palihgā! — palihgā!“ winščh kleedsa, bet neweens nedřirdeja wina šauřchānu, jo ahrā rihbeja biřhu šchahweeni un breeřmiga, ařinaina zihna trafoja pee leelajām eeejas durwim.

Un nu Otto Resike šagrahba šawu tehwu dšelschu rokam un neša to pee kahda pamasa behnina loga, un weens, — diwi, — trihs, — wezais wihrs bija iřgruhsšs pa to laukā, — un wehl weens gruhsdeens, wehl weens šuhmeens, un wina ķermens brauzā lejā, taiřni uš šaldatu bajonetem wirřū, kurās nu isduhrās Ūharu-melderim 14 weetās zauri, pee kam šaldati tā nobijās, ka tee nošweeda šawus eerotřchus semē, domadami, ka pats welns no elles uřkritis šcheem wirřū. Bet drihř wini atjehdřās un iswilka bajonetes iř nelaimigā wihra ķermenā laukā.

Ūharu-melberis bija wehl dřihws, kamehr no wina mutes gahřās ařins-straume ahrā un kamehr winščh wehl pašpehja iřgruhsšt:

„Mans dehls, — mans pašcha dehls mani nokawis!“

Un nu aiřdarijās wina wiltigās azis un wina melnā řirds apluřa un

nostahjās puķstēt, kamehr Otto Kefife, wina dehls, stahweja tā fastindsis, aiflīzīs abas rokās preekšč azim, lai gan tas neraudaja, jo ašaras nezahza wina azīs.

„Otto Kefife!“ kašda balšs šauza.

„Kas šauz mani? — Ah, ta ir Loreš, mana wirtneeka šewas balšs.“

„Kur ir wezais negehliš?“ wina jautaju. „Kur ir Afaru-dšir-nawneeks?“

„Afaru-melderis ir beidšīs dšihwot,“ wīnšč druhmu balši atbildeja.

„Ai, ko tu gan eši padarijis?! — Wīnšč tatišču bija taws tehws; — bet nu nahzi ahtri jemē un ej kehki, kur tawa šewa zihnās ar nahwi!“

Un kašdas minutes wehlaki wīnšč guleja pee šarwas Hanneles uš zeņem.

„Hannele, mana dahrgā Hannele,“ wīnšč gandoja, „runā jel weenu weenigu wahrđiau, — runā, runā — af Deews, wina ir tiš bahla, wina mirst, — ja, — ja, tašdi jau ištātās tee, kas šķirās, — šķirās no mums uš wīšu muhšču!“

Ari Sigrīšs peenahza kļah, šazidams:

„Ja gan Otto, tawa šewa ir par daudz grehti eewainota, — winaī jamirst; naw wehrts, ka wahts top šašeta, bet redši, — redši, — wina atwer muti un grib runāt!“

Otto apkampa šawu šewu abām rokām, kamehr wina galwa nolēzās pee winaš mutēs.

„Es neesmu nodeweja, — waj naw patešiba, Otto, — es neesmu nodeweja, — Hannele naw nodeweja, — un to jums wajaga wīšem tizēt!“

„Ne, — ne, — mana mišā, dahrgā šewina, tu eši ta labakā šewa pašaulē! — Peedod man, ka es pīrmit šchaubijos par tawu uš tizibu!“

„Ar Deewu, Otto,“ mireja kļušu balši teiza. „Ar Deewu! Bu-tišo mani wehl reiš! — Ak, mans dahrgakais, — tikai pahriš mehne-ščus biju laimiga, — laimiga pee taweem šahneem, — laimiga tawās rokās, — tawa mišlestiba atmašaja man wīšu, ko es lihds šchim biju zētufi!“

To šazijufi wina taišjās ištīst.

Bet wehl reiš atškaneja winaš balšs, un wehl reiš wina eššauzās:

„Otto, — Otto, — glahb Franzi, kuru esmu eeflodsiijusi dahrja mahjas pagrabâ! — Glahb wînu, glahb wînu.

Resike paskatjâs us dahrja pufi un redsi, leels sposschums parahdijâs wina azim. — Dahrja mahja dedsa, jo saldati to bija aisdedsinajuschi.

Hannele isgruhda wehl weenu eebrehzenu, bet tad issteepâs un beidsa elpot.

Wina bija beigusi dsihwot.

Otto Resike eesahka dikti raudât; bet schini azumirkli peesteidsjâs winam klahst Leichtweisis, speeda ta galwu pee sawâm kruhtim, sazidams.

„Meraudi wis, Otto, wina ir iszeetusi; kas war sinât, kas muhs wehl schini azumirkli sagaida.“

Bet kas tas? — Uhrâ us werandas waldbija uskrihtoschs klusums. Saldati skatijâs weens otram azis un kluseja.

Un schim klusumam bija saws pamats.

Wineem bija peetruhziis munizijas, ar kuru tee bija neapdomigi rihkojuschees, schaudami weenâ mehra nama muhrôs, itiu kâ schee buhtu wînu pretineeki.

Wînu wadons, kahds wezs majorz, skatijâs sawilktâm usazim us saweem laudim.

Wînsch kaunejâs dotees us Wisbadeni atpakal neko neisdarijis. Masakais weenu laupitaju wajadsjeja saguhstît; bet kur wîni nu atradâs; wina azis neeraudsija wairs neweena. — Wîni bija wisi samufuschi kehki un tur sewi apzeetinajuschees.

Un kad wezais majorz dabuja issinât, ka tee atrodotees kehki, tad wînsch tuhlin pawehleja kehki schurmêt, ko sadusmotee saldati ari darija ar tahdu sparun energiju, ka kehka durwis drih ween atsprahga wakâ.

At, un nu eesahkâs breefmiga zihna.

Birmais, kas no laupitajeem krita, bija Otto Resike, kuresch ar bijes rejsgalu dabuja tahdu spehreenu pa kruhtim, ka tas tuhlin nogahsâs semê. — Tomehr Leichtweisis sitâs kâ aiskaitinâts lauwa! — Kad wînsch eeraudsija wezo majoru, tad, — weens, — diwi — un — — trihs, tas guleja ar pahrschkeltu galwas-kausu semê.

Bet nu ari Leichtweisis eesauzâs:

„Lore, — Lore, — mums ja schkirâs, — esmu smagi eewainots!“

„Anton, — mans dahrgais wihrs, teiz, — teiz man, kas ir notizis?“ Lore eesauzās.

„Waj tu nedzirdeji ņahweenu, gan laikam to beidsjamo ņhini zihnā?“ Un nu iņlifās tā, itin kà laupitaji jau buhtu ņaldatu rokās.

Bet kas tas?

Ahrā atņkaneja daudj zilweku balņis kà ari daņhadu eerotņchu klabeņšana un ņtirņņeņšana!

Ah! — tee bija Dozheimas ņemneeki, kuri bija ņteiguņchees ņawam labdarim, Leichtweņim, palihgā, apbrunojuņchees ar zirweem, daņņham, ņpriguleem un ņmagām, reņnām koku wahlem. Wini wiņi bija noņmehejuņņi ņawus gihmjus melnus, lai tos tuhlin neweens newaretu paņiht.

Un nepagahja ilgs laiks, kad wini dewās pa leelajām trepem augiņhā un eesahka ar breeņmigu ņparu gahņtees ņaldateem wirņū, kuri patlaban, no kriminal-teeņneņņa Pretoriuņa waditi, taiņijās ņanemt laupitajus zeeti, kuru wadons bija gruhti eewainots.

„Ko juhs gribat, ņemneeki?“ Pretorius ņkanu balņi brehja.

Un nu kahds jauns, ņpehzigs kalejs, ņmagu ahmuru wizinadams, atbildeja:

„Laupitaju Antonu Leichtweņi atņwabinat!“

„Tā tad juhs eņat ar to uj weenu roku! — Ne, — tas jums neiņdofees; es juhs liņņchu wiņus nodurt! — Saldati, — durat!“

Bet nu notika tas, ko newaretu nemaj tizēt, ja kronika nebuhtu ņņho atgadijumu usglabajuņi ņewi uj wiņeem laiteem.

Saldati gahjās ņemneekem wirņū un domaja azumirklī tos ņadragat, bet, ai, — wiku bajonetes nebija nekās pret ņemneeku iņkaptim, ņpriguleem, daņņham un wahlem.

Iņbijuņchees wini eesahka dotees pa leelajām trepem ņemē, dahrņā eekņhā, bet tur tos ņagaidija ziti pretineeki.

Un nu eesahkās raiba, ņihwa zihna.

Warak ņaldati guleja ņawās aņinīs.

Un ņadusmotē ņemneeki tos wiņus buhtu nokawuņņi, ja tee nebuhtu eesahkuņņi mukt.

Bet kahdi nu wini iņņkatijās?

ņaploņiteem mundeerineem, noņtraipiti ar aņinim un dubkeem, ņaurumainām galwam un ņilām, ņadauņitām muguram.

Un kad nu laupitaji pamanija, ka gaiņs eņot tihrs un usbruzeji wiņi bija paņudusņi, tad ari wini taiņijās atņtaht neweeņmihligo namu un

aiseet atpatak uj šawu klušo, drošcho klints-alu. Bet ak, ari wiau pulzinsch bija stipri ween zeetis: Leichtweisis bija šmagi eewainots, tāpat ari Bruno, ari Elizabete, preekšč kuru promdabuščanas tee uštairija behres, jeb nestawas, uj furam nu atradās neween augščā minetee eewainotee, bet ari nomiruščā Hannele.

Un nu islitās tā, ka koki noleektu šawus šarus pahr grūti eewainoto mešča-dehlu un laušchu mihluli, Antonu Leichtweisi, un ka rihta rafaš pileeni buhtu tahš ašaras, ko wini par to raudatu.

Laupitaju pulzinsch dewās ašttri uj preekšču, kamehr nebija aijšneeguščji šawu drošcho mitekli, — šawu alu.

Un kamehr ahrā rihta šaules štari apšeltija kalnus un lejas, un kamehr newainigee putnini dšeebaja šawas rihta=dšeešminas un wiša radiba kà gawilēt gawileja, tikmehr Leichtweija dwehjele lidinajās štarp dšihwibu un nahwi.

86. nodala.

Firšta Karla dušmas un atreebiba.

„Es kaunos, — ja, — es kaunos, ka manāšemēwar notift šchahdas nedširdetas leetas! Man nu wajaga preekšč wijeem ziteem jemju waldneekem nolaišt jemu jo jemu šawas azis!

Šchos wahrduš runaja firšts Karlis kahdas diwas deenas weh-lafi pehž leelā laupitaju kautina, — šarkanā Josta namā, — kamehr wina šeja peekehma brušnšarkanu krahsu, kas apleezinaja, ka runatajš ir dšiki ušbudinats un šadušmots.

Kriminal-teešnešis Pretorius bija patlaban kà pabeidšis šawu šinokumu.

Wiašč redšeja, ka Rašawas waldineeks ir loti ušbudinats un nedrihšsteja to lahgi ne uškatit.

Čestahjās dšikšč klušums, un firštam wajadšeja šanemtees, lai waretu turpinat:

„Tā tad neeka laupitaju banda šakarwuši manus šaldatus un nošarwuši diwus no mancem labakajeem ofizereem. Ah, — tas ir šchkandals, tas ir kauns, — tas ir nedširdets notikums, kas štahwēs

Rafawas wehsture ar farkaneem burteem eerastits us muhshigeem laikeem man un wijai semei par negodu un apsmeeclu.

Un ka jau tagad wisi smejas un nirgajas.

Un scho apsmeeclus un apmehdishanu esam pilnigi pelnijuschi!

Sabaki es atdotu sawu labo roku, ja schis stitis nebuhtu notizis.

Ak, Anton Leichtweiss, zil daudj nepatishchanas tu esi man pada-rijis; tu aptumsho manu waldbibu, ka mahtoni fauli! Un pateesi, ar wifam dusmam man par tewi jasmejäs — ja — gandrihs no wifas firds jasmejäs, — un waj sini par ko? — redji par to, ka tu waldbi manä seme daudj brihwaki un pamatigaki nekä es."

"Gaischiba," teefnesis cedroschinajäs paslkaidrot, „ja es nemaldos, tad Antons Leichtweiss schini azumirkli ir beidsis waldbit; gan pateesiba, ka laupitajeem isbewäs aismukt, bet wini ir dahrgi aismakshajuschu sawu uswaru; jo wiau wirsneeku nogahja muhsejo lode seme."

"Un waj juhs paschi redsejat wina lihki?" firts mehdojochu balfi waizaja.

"Wina lihki? — Pee wina lihka gan neesmu stahwejis, bet es tizu zeeschi, ka winsch ir beidsis dsihwot; jo mana lode trahpiju to taifni paschäs kruhtis."

"Un kas tad ar wiau notika?" firts jautaja.

"Tad peestrehja wina seewa, Lore son Bergen, tam klah, apkampa to abam rokam un speeda wina galwu, ka ahrprahtiga, pee sawam kruhtim un runaja us to nesfaitamus mihlestibas wahrdu."

Kad firts Lores wahrdu dsirdeja, tad wina peere aptumshojäs un usjzis sawilkäs kopä.

"Ak, Lore son Bergen," winsch kluju balfi murminaja, „ko tu gan man neesi padarijusi? No firsita pils, flepawu alä! — Tas tischu ir par daudj; tu esi tä rikhojusees, ka neweena zita seewa pasaulé, — un — tomehr, — tomehr, — es shajustu, ka man naw teesiba tewi teefat un apwainot; es newaru us tewi mest pirmo akmeni.

Sa, tu esi sawam firdshuhtam paklausijusi, un lai gan es tewi nizinaju, tomehr es esmu spehjigs tewi saprast. —

Bet nu sakat man, ka tas nahzäs, kad Leichtweiss bija nahwigi eerwainots, un tomehr ziti laupitaji netika shanemti zeeti?

"Gaischiba," teefnesis atbildeja, „tas jau buhtu ari pateesi notizis, ja leels pulks semneeku nebuhtu nahfuschu tos atswabinat, nofaudami muhsu duhshigos salbatus. Un wiau atswabinataju wareja buht wesels simts, kure sawas sejas bija nosmehrejuschi melnas, lai neweens

toš nepafihitu. Šalbatu turejās duhšchigi ween wineem preti, bet tas mums neko nepalihdseja, jo wīnu īfaptes, dakščas, špriguti un zirwji padarija leelu postu muhšu šalbatu rindās, jo gandrhj neweens naw wofelu ahdu atšlahjis zihņas lauku!

„Juhš nu gan ešat īpildījušchi šawu peenahkumu, bet waj juhš man newaretut pašazit, kas tee tahdi bija par wihreem, kuri Leichtweīši īspestija no redšamās guhštneezibas?“ —

„Man leekās, ka tee wihri bija tepat no Dozheimas meesta un no wina apfahrtnes,“ teefnešis atbildeja.

„Ne, nemuhšcham tas newar buht,“ firsšs Karlis ešauzās, „šchee laudis bija arweenu godigi un meerigi pawalstneeki. Es pats esmu lihds šchim wīnu wīdū dšihwojis un wīnu labās ihpašchibas eewehrojis, un es waretu gandrhj tāpat, kā Eberhards ij Wittembergas šazit, ka ari mana labakā manta ir manu pawalstneeku ūstiziba un mihlestiba.“

„Gaiščiba, juhš runajat no laikeem, kuri šen pagahjušchi. Šchee laiki ir zitadi, — wīfur laudis šahf kurnēt un palikt nemeerigi un šuhdsās un šchehlojās par šmagajām naftam un maššachanam, kuras nošpeešhot wīnu kameeščus, — un šchi nemeerneeku kustiba peenemas gandrhj ar katru beenu leelumā, un kad tee šina, ka neweens wīnu runās nenoklausās, tad tee ešahf ari juhšu peršonu nogahnit un nolamāt.“

„Ari juhšu mēšchi teef no medijumu šagleem beešchi ween apmekleti un peemekleti.“

„Ah, šchee bejgošchi, — wīni jau ešahf peešawinatees šew teešibas, kas tīfai mums, kungeem, peeder.“

„Un kas pee ta wīša wainigs, ja ne Leichtweīšis?“ teefnešis turpinaja. „Laudis domā, ka wīnšch ešot neušwarejams un šīpraks par šemes waldineeku; tapehž wīni gahja tam palihgā. Un wīši turās ar wīnu kopā.“

Firsšs Karlis bija bahls palizis kā krihts, kamehr Pretorius tā runaja.

Wīnšch peegahja ahtri pee šawa rakštamgalda un šahka maištees pa papireem, pee kam winam eekrita newīlščus šelta tintis pudelite rokā, ko wīnšch aij leelām dušmam šweeda tīf šparigi pret šeenu, ka ta šaluhja drupu drupās un tinte notezeja gar šeenu ūj apafšchu.

Un wehl tagad teef rahdits šchis tintes laukums Wībritas pīli, bet maj ween kahds šina, ka wīnšch šahw ar Leichtweīši šafarā.

Firſts Karlis bija duſmīgs, un warbuht wairaf. nekā wiſā ſawā muhſchā.

Wiſch draudeja, lahdeja, un noneewaja lihdi beidjamo ſawus apakſchneekus; — beidjot wiſch eebrehzās:

„Labi, wineem buhs manas duſmas baudit un buhs ſajuft, ka es eſmu jemes waldineeks un wīnu kuņģs. Wineem buhs ſinat, ka es neeſmu neween labs jemes tehws, bet ka eſmu ari ſpehjīgs, pat ſawu dehlu ſodit.“

„Gaiſchiba, ja pawehlat, tad eeſahkſchu tuhlin ijmekleſchanu,“ teeſneſis waizaja.

„Ne,“ firſts atbildeja, „es patš tos ſodīſchu, un katris dabūs ſawu algu.“

„Un waj es newaru buht jums peepalihdīgs,“ teeſneſis eerunajās.

„Ne, man juhs gandrījs neeſat wajadſīgi. Domehr man wajadſēs gan juhsu widutajibu pee wainigo ſodīſchanas. Jums tatſchu ir paſcheem ſawš nams Wiſbadenē, — waj nē?“

„Ir gan, gaiſchiba.“

„Un waj juhsu namā war kaħds eekluht, beſ ka ziti to redſetu?“

„Ja gan, gaiſchiba, no Meeſneekeelas puſeš war tani gluſchi ne-redſeti eekluht.“

„Un waj es waru uſ juhsu kluſuzeeſchanu paſauteeš.“

„Gaiſchiba, wiſa mana dſihwe ir muhſchīga kluſuzeeſchana, kapehž gan lai juhsu leetās es nemahžetu zeeſi kluſu. Kapā juhs newaretu labati noglabāt ſawus noſlehpumus, nekā mani!“

„Labi,“ firſts Karlis ſazija. „Echodeen, pulkſten dewindš watarā, buhſchu pee jums, juhsu apſihmetā namā.“

„Ah, kaħds gods man noteek!“ teeſneſis, preekſch firſta Karla zelšs nomeſdameeš, eeſauzās. „Ah, ta ir laime, ta ir leela pagodi-naſchana!“

„Kluſu, neweeens zilweks nedrihſti dabut to wiſu ſinat. Eš buhſchu eeineeš kaħdā mehteli un neweeens mani nepaſihs, bet lai juhs Deewš ſchehlo, ja juhs netureſat tihru muti; — zitadi paſaudeſat ſawu galwu!“

Bet dſirdat, man wajaga ſatitteeš juhsu namā ar kaħdu perſonu, kura ſtahw ar manām leetam ſakarā, tapehž luhdju, waj juhs newaretut tai perſonai nodot no manis weenu wehſtuli?“

„Ar leelako preeku!“ teeſneſis paſſaidroja.

Firts nu noſehdàs pee galda un uſmeta uſ weſelu loſſni kaſhdus wahrduſ, ſalozila to ruhpiġi un tad aiſſehgeleja wiinu zeeti.

Teeſneſiſ panehma leelo wehſtuli palozidamees un noglabaja to uſ kruhtim.

„Juhs tatſchu paſiſhtat Andreas Sonnenkampa andeleſnamu?“

„Paſiſhtu,“ teeſneſiſ atbildeja.

„Nu, tad juhs ari warbuht ſinaſat, ka weikala dariſchanaſ ſtahw netiſ ween Sonnenkampa, bet ari wiina profuriſta roſàs?“

„Ari to eſ ſinu,“ teeſneſiſ atteiza; „jo eſ paſiſhtu itin labi Foſſ kungu, kuſſch pehġ dſimuma ir angleetſ. Winam peeder kaſhda ſkaiſta willa, kuſà wiinſch ari dſihwo ar ſawu nelaimigo meitu.“

„Ah, to eſ lihbi ſchim wehl neſinaju,“ firſtſ peemetinaja, „tad tam ir weena nelaimiga meita?“

„Ja, gaiſchiba, tà ir,“ Pretorius atbildeja. „Wina paſaudeja ſawu wiſru, kaſhdu daſteri Sigriftu, kuſa ſirguſ gan atrada meſchà, bet no wiina paſcha naw lihbi ſchai paſchai deenai ne pehdàs uſeetaſ. Daſters ir un paleeſ paſjudiſ.“

„Taſ gan ir wiſai diſhwaini,“ firſtſ Karlis peeſihmeja. „Bet ko gan ziti domà par ſcho leetu?“

„Domàſ ir daſchadaſ, — daſchi ſaſa, ka winàſ wiſrſ neeſot juteeſ laimigſ ſawà laulibà un eſot aiſſehdſiſ, — daſchi ſaſa atkal, ka taſ eſot aiſ miſleſtibàſ aiſgaſjiſ projam, jo taſ eſot miſlejiſ kaſhdu jaunawu, wahrdà Eliſabete Korbek, un nu neweeſ neſinot, kuſ taſ ar to eſot paliziſ. Bet lai nù buhtu kà buhdamaſ, Foſſa meita ir loti aſtri pehġ kaſham palikuſi atraitne. Un wiina dſihwo, kà jau ſaziju, pee ſawa tehwa.“

Firſtſ klufeja.

Wina galwa paleezàſ uſ preeſſchu un noſahràſ kaſhdu brihbi uſ kruhtim. Bet ſchini ſtahwoſſi wiinſch nepaliſka ilġi. Wina galwa pa- zehlàſ atkal ſtingri uſ augſchu un pret teeſneſiſ pagreeſeeſ, wiinſch ſazija:

„Nu labi, tà kà jumſ Sonnenkampa profuriſtiſ loti labi paſiſhtamaſ, tad jumſ nenahſteeſ ari gruhti manu uſderwumu iſpildit. Uſ- meſlejat to un nododat tam ſcho wehſtuli.“

„Gaiſchiba, eſ iſpilditſchu uſ mata juſſu pawehli,“ teeſneſiſ droſchu baſſi atbildeja.

Un nu firſtſ Karlis atlaida Wiſbadenēſ teeſneſi Pretoriu.

89. nodāļa.

Varbdoce pawalstneeki.

Wisbadenes kriminal-teešnešis Pretorius bija, peh3 tam, kaš winšch no firšta Karla bija atlaisis tizis, jif ahtri ween waredams, aišbrauzis uš pilšehtu atpakal un eegahjis ņawā namā.

Winšch eegahja tuhlin ņawā darba kabinetā, aišlēh3ja ušmanigi durwis, peeseh3dās pee rakstamgalda un ušlika uš to firšta wehštuli, kuru winšch nu ušņatija pehtijošchām azim.

Li, kā winšch gribeja išināt wehštules ņaturu, bet leelais jeegels winam to leeb3a. Winšch gan tureja to pret ņwezes gaišmu, bet ne-wareja ņalajit ne wahr3ina.

Saihd3is winšch to nošweeda atkal uš galdu.

„Šche wajaga buht kašdam nošlehpumam“ winšch murminaja, „kaš gan firštam ir 3oksim uš tit nošlehpumainu wiš3i ņakams? Waj gan winam nebuhs ņkaištā Sonnenlampa meita, jeb ari ta profurista, no daktera Sigrišta atstahtā, nelaimigā atraikne eekrituši azis. Ja gan, ņche wajad3eja buht kašdam ņwarigam nošlehpumam. Bet ne, ne, — ja ņeewešchi ween ņche ņpehletu kašdu lomu, tad jau firšts buhtu warejis ar kautkašdu zitu wehštuli pee3uhtit 3oksim; wehštules ņaturam wajaga buht daud3 ņwarigakam, daud3 nopeetnakam.

Kaš welns, es newaru nemas ņawalditees, winas ņaturu ņinat ne3abujis.

3aw ilgi gaidu uš kašdu laimigu apstahkli, lai waretu no kriminal-teešnešcha kluht par ministri; warbuht ka tagad zaur mah33ligu kēhreenu waru pee ņchi goda tit. — Šche — —“

Un nu winšch ņita ar plauk3tu uš wehštuli, ka galds ween no-3imbeja, par jaunu eesaukdamees :

„Šche stahw mans ministra patents, titai newajaga iš3ewigo azumirkli lai3t garam!“

Winšch nu panehma kašdu masu ņpalwas na3iti un eesahka ušmanigi ar ta plahno, peelipigo ašmeni ušlau3t jeegeli.

Šchis darbs nu gan naw tit weegli padarams, kā domajams; wehštulei wajad3eja nahkt wešelai adre3ata rokās; un ja wehštule titu kā nekā 3ebojata, tad winšch buhtu pa3udis — pa3udis uš wiš3em laikeem.

Bet Pretorius i3likās ņchini neap3taušchamā arodā buht mah33li-neeks. Winšch jau prata jeegeli tā ušlau3t, ka wehštulei nenotika ne wiš3umajakais ap3kahdejums.

Kad tas wijs bija notigis, tad wiņš atlozija wehstuli wakā un lasīja šefošho :

„Darat ministram Emitam sinamu, ka es pulksten deviņos wakarā eeradišhos kriminal-teesnescha Pretoriuša namā. Weifals war noslehgts tapt; bet lai wiņš nem lihdsi naudu. Waru eefahkumā winam dot peezi šinti wihrus un pehz maš nedelam atkal peezi šinti.

Sadedsinajat šho wehstuli.

Karlis.“

Pahr kriminal-teesnescha luhpam pahrgahja lehnām un gari wilkts: „Ai.“

„Tad tā stahw leetas,“ wiņš murminaja, „mans firsts grib tirgotees ar zilweku meesam, tāpat kā wina brahlis Hesenē-Kaselē.

Pateesi, eenesigs weifals! Ja gan, Amerikā plošās karšch, ša-beedrotee grib nofratit angleešchu juhgu, un nu teem wajaga wihrus, freetnus, štiprus wihrus.

Ja, — naudas teem ir milsums. Wini rahda pilditus mafus, jantabami:

„Zit wihrus juhs warat mums dot? — šhe ir nauda!“

Un nu dāšchi no muhju walbineeķem škaita šawu pawalstneeku galwas un nu atškan pa malu malam waimanas un gaudas, rauda-šchana un brehšchana. Šauni wiři top atrauti šawām jaunajām šewam, dehli šaweem wezakeem, bruhtem bruhtgani! — Ai, — ne-šchehliba, — ai nošegums, kas brehz no jemes uš debešim. Bet ko darit? — Šišchkehrdigo firstu kafes ir tukšchas; naudu aprija pa leelafai dala wiāu maitrefes, — nabadžiba klah, — naudas wajaga, — nu, — netas, — wehl atleek pawalstneeku meesas, ar kuzām war tirgotees un tift aštri jo aštri pee leelām šumam. Un toreišigee ap-šahkli wineem to atlahwa.

Ja gan, — šchis noslehpums ir ļoti interesants.

Firsts Karlis grib palikt par leelu weifalneeku. Ja, un nu es tīfai wehl šaprotu, kahdu šodu wiņšch šaweem pawalstneekeem grib ušlīkt par to, ka wini turās ar laupitaju Leichtweiši kopā.

First, preezigi, preezigi uš preešchu; — kas gan war šinat, waj rihtdeenu preezigeē wehl peedšihwos. First, ari tu griibi preezigi pa-šihwotees gar Reinupes krasseem; bet pee tam wajaga naudas un atkal naudas, un rē, — nauda nahšs un kritis kā kruša no debešim!“

Pretorius nu ujlīka šarvu leelo tehrauda brilli, peegahja pee leela špogula, un tant šarvu šauso, garaino šuju apštatijis, eesauzās:

„Pretorius, es tew nowehslu wisfirsnigatās laimes uš tarvu ministra amatu, tarvu leelo godu un žeenibu! Un newis ušžitiba un godiga ženschanās wada pee mehrtā, bet weenigi laimigi atgabi-jumi, laimigi šehreeni, un tā ari nu noteef man, jo šchis firšta no-šlehpums ušzels mani par ministri.“

Un nu winšch nošehdās atkal pee rakstamgalda un aištairija wehstuli ušmanigi žeti, išeetodams pee tam kahdu lipigu šchi- drumu un šataištjās aišeet un uodot wehstuli Andreas Sonnenkampa profuristam, Šoksim. — — —

Pilsehtas bašņizās torni pulkstens nošita dewini.

Pilsehta bija kluša un meeriga.

Nakts bija nemihliga, wehša un lectus gahja kà ar špaineem.

Rudens jau bija šen eesahžees, tapež ari nakts garas un tumšhas.

Tomehr pa Meešneeku eelu kustežās uš preekschu kahds garšch wihrs, eetinees leelā, platā mehteli, un tad pagreežees Maišu eelā, winšch tuwojās kahdam mašam koka durwim, kuras peedereja Pretoriuša namam.

Wihrs apštatijās wisapfahrt, waj šcho kahds nepamana, un kad winšch bija pahreežinajees, ka neweens wiau neredšot, tad tas attairija minetās durwis wadā, pa kuzām eejot winšch atrodās paplašchā šehtas ruhme. Bet tihlids winšch pagahjās kahdus šokus uš preekschu, kad winam gahja pretl augschā minetais kriminal-teesneefis, peenahšošcho godu dodams, jo šwešchais wihrs nebija nekās žits, kà firšts Karlis.

„Gaiščiba,“ Pretorius klušu balši šazija, ešmu wišu išpildbijis, — wehstule nodota un šinamā peršona jau eeradušees manā namā. — Gaiščiba, es ešmu laimigs par šcho leelo godu. — — —“

„Klušu, — nesauzat mani par gaiščibu, ne ari pee kahda žita wahrda! — Kurā istabā atrodās tas wihrs, ar kuru es wehšos runāt?“

„Otrā stahwā, šehchlastiba, — otras durwis pa labai rofai. Šehchlastiba, waj drihštu nemtees šew to leelo godu un žuhs uš tureeni pawadit?“

„Ne, paleekat ween šche, es eeschu weens pats, — tikai ruhpe- žatces par to, ka neweens pats nenoklausās mihsju šarunu. Wef tam es žums wehl reiš atgahdinaju, turet tihru muti un eewešrot leelako klužužeešchanu.“

„Schelastiba, luhdju usstatit mani par kustejuschos kapu, kura ari juhfu noslehpuims buhs apraktis us muhschigeem laiteem.

Firts Karlis neklausijās daudz us šcheem wahrdeem, bet dewās taišni pa trepem augšhā us apšihmeto istabu.

Pee durwim peegahjis wiensch apstahjās un eewilka dšili dwašchu.

Šlikās, ka wiensch isjihnās beidjamo zihnu, jo par kahdeem azumirkteem wina luhpas murminaja :

„Darischu, — pateesi darischu, — wina to nopehlniujšchi, un es, — es buhschu us kahdu laitu no naudas ruhpeem wata.“

Un nu wiensch uslika roku us atšlehgas špeeschamo un durwis atwehrās.

Titlihdi firts Karlis parahbijās istabā, uszehlās kahds wihrs no šawa sehdekla augšhā un gahja lehnām winām preti un neparahdija firsam nekahdu šewišķu godu.

Šhis wihrs nedarija nekahdu labu eespaidu, lai gan wiensch bija dahrgās jalona drebēs gehrbees.

Wina šewa bija neglihta, jemu peeri un melnām zaururbjoschām azim, šarkanām bahršdas kotletem un leelu, us ahru išejoschu šmakri, kā ari neglihtu, pahrmehrigi garu, lihku, štrumslainu degunu.

Tomehr uskrihtošchi bija wina leele, dahrgee briljanti, kureem tas bija iigreešnojis gan kruhtis, gan pirkstus, gan pulkstena šehdi, gan ari šawu kurpju šprahšes, zaur kureem wiensch ari ihšā laikā bija eemantojis Wisbadenē palamu : „Briljantu wihrs.“

Tomehr neweens nešinaja pašazit, kadehl gan šhis amerikaneetis atrodotees Wisbadenē un kahdu weikalu wiensch ihpašchi dšenot, un kahdi noluhki šhim šwešchneekam te esot.

Titai titdaudj bija šinams, ka wiensch dšihwojot pee Andreas Sonnenkampa weikala waditaja Foks kunga un ka wiensch laitam esot šhim radineeks, jeb ari Sonnenkampam pašcham.

Firts Karlis nu stahweja šhim šwešchneekam preti.

Amerikaneetis palozijās stihwi un lepni pret firsu un teiza :

„Gaiščiba, es loti preezajos, ka esat atnahkušchi šchurpu, un es nešchaubos ne azumirkli, ka weikalu nenoslehgšim.“

„Ešmu ar šewi zihnijees, pirms tifu pee gala špreeduma ; bet tagad ešmu zauri. Bet luhdju, klušu balši runāt. Es wehšos, ka neweens muhsu šarunu nedšud,“ firts Karlis paškadroja.

Bet firts noschbās tā, ka šwezes gaisma neapšvihdeja wina šewi.

Ja gan, — zilweti, kas dara tumšības darbus, nemihlē gaismu.

„Tā tad nu, Smita kungs,“ firsts eesahka, „juhs esat Seemeks-amerikas suhtnis? — Waj tā ir?“

„To jau esmu jums peerahdijis, un es rihkojos leelā generaļa Wašingtona wahrdā un kuresch zihnās Sabeedroto walstju brihwibas labā, gribedams nofratit Anglijas juhgu.“

„Es apbrihnoju Juri Wašingtonu,“ firsts paškaidroja, „lai gan nepeekrihtu wina idejai; jo naw pareisi, atnemt kahdam ar waru semi, kas tam peeder; bet kas man gar to dalas, — no manim prasa jaldatus, waj ne?“

„Peedofchanu, gaischiba,“ amerikaneetis atbildeja, „ne jaldatus, bet tikai zil wekus, kureus mehs pašchi pataišsim par jaldateem.“

„Un zil jums schahdas galas wajaga, mans kungs?“

„Ai, mums wajaga daudš,“ Smits atbildeja, „daudš wairak, nekā juhs mums warat dot; tomehr pateizotees daschu Eiropas firstu laipnibai, es prasu no jums schimbrihscham tikai peezi tuhksstofchi wihrus.“

„Peezi tuhksstofchi wihrus, — Peezi tuhksstofchi, — ne, ne, — uš tik leelu škaitu neesmu sagatawojees! peezi tuhksstofchi wihrus lai bodu no šaweem pawalsneekem! — Ne tas buhtu pateesi par daudš!“

„Nu, uš weenu reisi tee jums jau naw jadod; peetiks azumirkli ar tukstots wihreem, kuri jaedala diwās grupās, katrā pa peezi simti wihreem.“

„Bet pa kahdu zeku tee jaaijgahdā projam?“ firsts jautaja.

„Pahr Bremeni,“ amerikaneetis atteiza; „tur stahw leels buhru kugis gataws, ar kuru pirmais suhtijums no peezi simts wihreem došees zelā uš Ameriku.“

„Un waj wihri jaapbruno?“ firsts jautaja.

„Ne, — brunas došim mehs pašchi, — tomehr ne šche, bet Amerikā. War jau notikt, ka suhtijums šadumpojās un greešč eerotščus pret mums, jo wihrus jaunajō pašaulē nesagaida nekahds labwehligs liktenis.“

„Nā tā?“ firsts Karlis eesauzās. „Zeru ka manas semes behrni tiks eeskatiti par tahdeem, kas lihdsi zihnās un lihdsi zeesch un ka teem nebuhs jazeesch pahrestiba un kahds nekahds truhtums, — waj naw tā?“

Amerikaneetis paraustija plezus, šazidams:

„Neeegrimsim nekahdās ilusijās; weikals paleel weikals; — bes tam pahrdewejam naw nekahdas teesibas jautāt, ko pirzejs ar wina

prezi daris. Winam ir teešiba ar to darit, kas tam patih, ja winšch tikai prezī godīgi samaksājis. Bet tā kā nu šče runa no zilweeem, tad waru jums paskaidrot, ka juhsu^u paschneekus nesagaiba nekās zits, kā weenigi kara grehtibas, bes kahdām jau nepaleef neweens kareiwis."

"Nu tad eefahšim weikalu noslehgt," firsts Karlis paskaidroja. "Sakat man, zif šolat par wihru?"

"Diwi šinti dalderu gabalā, bet tikai par tahdeem, kas stipri un weseli. Un redsat, tas istaiša par peezi tuhstoschi wihreem weselu miljonu dalderu!"

Firsts Karlis šarahwās.

Wesels miljons! Ta bija leela šuma.

Wina gara-azu preekščā parahbijās daschadas jaukas, raibas ainas: Preezigas weesibas, balles, šfaištas, atwehligas galma damas, leelas medibas, dšerščhana un tehršerščhana, ehščhana un špehleschana, — ar wahrdu šakot, — paradisiška dšihwe. Tomehr winšch wehl likās apdomajotees. Kautkas štahweja wehl weikalam zelā. Firsts Karlis bija isweizigs weikalneeks. Diwi šinti dalderu par wihru winam islikās buht par maš, tapehž winšch luhpas šawilkdams šazija:

"Diwi šinti dalderu par zilweka dšihwibu? — tas ir par maš. Apdomajat, Smita kungs, ka es esmu pret šcho weikalu waren zihnijees, pirms eefahku ar jums to noslehgt."

"Šaiščiba, ja juhs moza širdsapšina, tad .. labati, ka weikalu nemaj nenoslehšjam," amerikancetis paskaidroja.

"Ne, ne, — firsts ahtri atteiza, "lai paleef tā juhs šazijāt. Došču jums peezi tuhstoschi wihrus desmitās kolonās, latru peezi šints wihru stipru."

"Labi, weikalš ir noslehgts," Smitš pastingru balši šazija, un iswilla ij wehštutu šominas kahdu gaxenu papira gabalu, kas nodereja naudas ismaksaschanai. "Šcho papiri Sonnenkampa weikala waditajam, Šokša kungam, preekščā rahdot, juhs dabušet tuhliu diwisimts tuhstoschus dalderus ismaksatus."

"Bet waj šchis šakts nenahts atkashibai šrams? Bes tam es negribu, lai Sonnenkamps dabutu par šcho leetu kahdas nekahdas šinas."

Šhajā šinā juhs warat gluschi meerigi buht. Sonnenkamps jau neatrodās ari nemaj Trunkfurtē pee Mainupes, bet Brandenburgas markā, šawa šnota miščā, uš kureeni winšch steigšchus ween ajšzeloja. Bes tam es gahdashu ari par to, ka šchi šuma neteef eewesta graham-

täs uf juhſu wahrda, bet uf kahda zita weikala wahrda. Un tahdâ kahrtibâ juhſ dabuſat arweenu naudu iſmaſſatu.“

„Labi, es eſmu meerâ,“ firſts Karlis paſkaidroja, „un nu dodat man ſinamo naudas dokumentu.“

„Beedoſchanu, gaiſchiba,“ Smits ſawadu, gandrihſ nizinoſchu halſi eefauzâs, „ſcho dokumentu juhſ tuhliä dabuſat, ja buhſat parakſtijufſchi kontraktu.“

„Kontraktu?“ firſts eefauzâs, pee kam wiinſch uſlehza no ſehdeſſa augſchâ „kontraktu lai dodu?! — Waj tab mans wahrds nepee-teef?!“

„Gaiſchiba, atwainojat,“ amerikaneetis atbildeja, „newaru zitadi; eſmu tikai ſuhtnis un man wajaga ſaweem preekſchneekem liki preekſchâ pareiſus un tizamus dokumentus par iſdotâm ſumam. Es noſchelotu loti, ja juhſu leegichanâs dehl, iſdot man kontraktu, muhſu weikalſ iſputetu.“

Firſts Karlis gribeja kautko atbildet, bet miſjonu dalderu leelaiſ kapitals ſaſpeeda wahrduſ kaſlâ.

Wiinſch pakehra ahtri ſpalwu, eemehrzeja to tintes blaſchitii un tad ſaſpeetu balſi teiza:

„Dodat ſchurpu kontraktu un paſakat man, kahds tam ſaturſ.“

„Saturs ir juhds pats, kahdu mehſ mutes wahrdeem norunajâm. Tajâ ir preze un maſſajama ſuma gaiſcheem, ſkaidreem wahrdeem apſihmeta.“

Firſts ſarahwa giſmi, itin kâ nupat buhtu dſehris etiki.

Wahrds „preze“ gahja winam dikti pee firds; bet nu jau bija wiſſ par wehlu.

Wiinſch pakehra paſneegto dokumentu, parakſtija ſem ta ſawu wahrdu un pagruhda to ar reebumu pee malas.

„Zik nejauki ſchahdu weikalu taiſit!“ firſts Karlis eefauzâs.

„Tas naw firſta zeenigs! tas peederâs krahmju tirgotajeem.“

Smits gluhneja uf firſtu, kâ kaſis uf peli un preezajâs ar ne-iſſakamu preeku, ka winam bija iſdewees eedabut to ſawds netihrajâs tihlâs.

Un nu wiinſch paſneedſa firſtam maſſaſchanaſ dokumentu, kuru pehdejais ſanehma ar nizinaſchanu.

„Tâ tad nu eſam gatawi, mans kungs,“ wiinſch ſauſu balſi ſazija, „tikai man wehl jaſina, kad pirmajai partijai jaeet projam?“

„Aſtonu deenu laikâ,“ Smits atbildeja.

„Dai noteefk tà,“ firštis peemetinaja; „astonu deenu laifà stahwès peezi fínti wíhru gatawi preefšch promfuhitšchanas.“ To teizis, wíńfch ufzehlās no fehdeffa, pařweizínaja wehší un tad aifgahja projam.

Kriminal-teeřnefšis Pretorius řagaidíja pagalmā řawu walbineefku un zereja zeeřšhi uř augřtā kunga pateizíbu, bet wíńfch híja řhoreíř waren peewíhleeš; jo tíflihdj firštis híja ířnahzís no teeřneřša nama ahrā, taš dewās ařtreem řoleem uř wahrtu puři, teeřneři nemař ne-eewehrodams. — Un kad řchís nu mehginaja kā nekā firřtam tuwoteeš un tam ířřazit řawu padewigo preeku par leelo godu, řahđs wina namam notízis, tad firštis Karlis pamahja pretígi un duřmígi ar rofu, eeřaufdameeš:

„Reaířmirřtat, řa eřat man apřolijřřcheeš zeeřt kluju.“

Beř ardeewam wíńfch atřtahja ířmanigo teeřneři weenu, ířgahja pa wahrteem ahrā un pařuda nařts tumříbā, řamehř amerířaneetís řtarodamām, preezígām azim uřřkaiija parařřtíto, tà řakot, ařřnaino kontraktu.

„Tagad tu eři manās rokās, manā warā,“ wíńfch gawíledamu bařří eeřauzās. „Zaur řcho parařřtu tu nu eři řawu firřta-godu pařřdewís un nodeweeš manās rokās. Tagad eeš tewí nořaimořřhu un nonízinařřhu pee zíteem Eíropas walbineeřkeem, kuzi naw ar zílwefu pírzejeem eelaiduřřcheeš. řa, labí, řa tu maní nepařříní, řaš eeš pa-teeřříbā eřmu. Un ja tu buhřtu maní pařřínís, tad tew pařřham buhřtu jaleezínā, řa man íř eemeřřlís, tewí eenířřt líhđj řauleem. Ak, un řaš maní, řawu míhřlulí, pařřudinají un padaríjí par řklaidoní, par no-řeedřneeku.“

řa, tu nepateízígāís! Nařřts laířs, kuzā tu maní redřeři, kuzā tu maní pařřířří, bet tagad peeřřuhřtířřhu kopíjas no řchí kontrakta zíteem, godígařeem walbineeřkeem.“

Bet taš, řaš řchos wahrđus runaja, nebíja neřaš zítš, kā grařřs řandors Batíanijs, řchís welns zílwefka ahdā, řenafāís firřta Karla míhřlulís un Antona Leířřtweířa nahwígařaís eenaidneeřs.

90. nodata.

Jauno ļauņchu ļaulība.

řurřs řon Ređewízš un Ģunda, řchís jaunāís pařřís, đříhwoja řchímbrířřham řawā muiřřā, Braudenburgaš marķā; bet no kureeneš

jaunā, laulības eesahfumā tif laimigā ņeewa, rakstija ņawam tehwwam, Sonnenkampam, wehstuli ņeloņcha ņatura:

Mihlais tehws!

Kad Tu ņehis wehstules rindinas buhņi iņlaņijis, tad ņeidņees ņif ahtri ween wari pee manis ņhurpu. Nahz, jo man nepeezeņņami wajadņigs Taws dahrgais padoms, kuru eeskatu par ņawu beidsamo ņtuti, ņawu beidsamo zeribu.

Es newaru un nedrihņtu uņtizet ņchai wehstulei, kas man Dew ņafata; bet tizi man, mihlais tehws, ka man Tawa ņlahtribuhne nepeezeņņami wajadņiga.

At, kas gan to bija domajis, ka pehz maņ mehneņņeem man wajadņes Tawas palihdņibas.

Pehdejā wehstulē es Dew paņinoju, ka drihņatā laikā peedsihwojchu mahtes preekus, bet nu ņhee preeki pahrwehrtuņhees par dņilām ņehram un ņlumjam!

Mans mihlais tehws, nahz, es gaidu ilgodameees uņ Dewi. Steidņees, ņeidņees pee ņawas nelaimigās meitas!

Gunda."

Kad Sonnenkamps ņcho wehstuli laņija, tad wina ņeja aptumņchojās. Ko gan ņehis wehstules ņaturs noņihmeja?

Tas bija jautajeens, uņ kuru atbildēt nahzās loti gruhņi.

Tomehr weenu leetu winņch ņinaja, proti, ka wina meita ir nelaimiga, bet ka pehz? kas to nu ņchimbrihņcham wareja iņņināt.

Winņch ņataiņijās tuhlin uņ aiņzeloņchanu.

Weidsot winņch eerāudņija ņawa ņnota, Redewiza, muiņchas meņchus, un nu wehl ka hdas minutes, tad winņch atradiņees pee ņawas meitas, Gundas, ņahneem.

Un nu parahdijās wina azim wezās pils torni un torniņchi; bet pirms winņch eebrauza pa pils wahrteem eesņchā, winam parahdijās parfa beesumos ka hdas ņeweetes tehls. Tomehr ņchi ņeweete nebija nelas zita, kā wina meita, Gunda, un kura nu ņkatu balņi eesauzās:

"Tehws, mihlais tehws!"

"Sonnenkamps nolaida kibittas loga ņitflu ņemē un nu ņkatijās pa walejo atwehrumu ahra un ņkatijās uņ ņawu behrnu, ņawu nelaimigo Gundu.

Un af, — kahda wina tagad iſſkatijās! — Bahla, eefrituſcheem waigeem un iſraudatām azim.

Bet Sonnenkamps nu atſtaħja kibittu un ſteidsās ſawai meitai preti, kura raudama eefrita wina rokās.

Sonnenkamps nogida tuhliņ ka wina meitas aſaras neeſot wiſ preeka, bet ruhgtas behdu-aſaras. Tikai wiņſch wehl neſinaja, kahdas ſlepenas behdaſ grauiſhot winaſ firdi un kahdas ſlumjaſ iſſpeeſhot winaſ azim ruhgtās aſaras.

„Sneedi man roku, Gunda, un neraudi.“ Sonnenkamps trih- zoſchu balſi ſazija.

Gunda, tehwa roku ſatverdama, teiza :

„Mihltais tehws, ſche eſ eſmu uſ tarwu atnahlfchanu gaidijuſi. Naħz, tehws, paeſimeeſ druſzin dſilaki parkā eelſchā, lai muħſ neweens neredj, jo man tew ir daudj, daudj ko paſtaħſtiit, pirms eeejam pili.“

Un nu wini pagahjās dſilaki parkā eelſchā, kur tee wareja buht droſchi, ka neweens winuſ neredj.

„Bet nu ſaki, mana meita, kaſ noſpeeſch tik wareni tarwu firdi un dara to tik nelaimigu? Waj gan Kurts ir gruħti ſaſlimiſ?“

„Ne, tehws, wiņſch ir weſelſ,“ Gunda raudadama atbildeja.

„Nu, warbuht ka tu pati neeſi weſela?“

„At, tehws, aħrigi gan eſmu weſela, bet mana dwehſele zeeſch leelaſ mokāſ,“ jaunā ſewa elſodama paſſaidroja.

„Brihnumſ, iſſakeeſ taſſchu ſkaidraſti, warbuht ka wareſchu tew kō nekā lihdiſet.“

„Tehws, eſ — eſ eſmu no — no Kurta neſcheħligi peeħraħpta, un wiņſch paſaudejiſ teeſibu, ka eſ wina ſauza par ſawu laulatu draugu.“

Sonnenkampa ſeja nobahleja.

„Meit, — waj, — waj tu runā ſhini azumirklī no Kurta?“

„Ja, tehws, no Kurta. — At, tehws, manſ mihleſtibāſ ſapniſ aħtri iģaiſiſ. Eſ eſmu ar breeſmigām rokām no ta iſrautſ aħrā; jo, — jo eſ eſmu paſaudejuſi ſawa wiħra mihleſtibu.“

Dſilſch kluſumſ eeſtaħjās. Weidiſot Sonnenkamps ſazija :

„Tad tu domā, ka Kurts tewi peewiħliſ? Tad tu domā, ka wina mihleſtiba u tewi tik aħtri atbiſuſi? Manſ oħeħſ, apdomā labi, ko tu runā un ne eeſaibeſ greiſſiribiā. Tu mihl ſawu wiħru un taſ karſti miħto, taſ domā arweenu, ka kaħōſ ģiti man ſawu dwehſe mantu atraui.“

Bet Gunda papurinaja titai galwu.

„Tehws, luhbsu nenododees weltigam zeribam. Waj tu gan domâ, ka neesmu zihniufees, neustizibas domas uj Kurtu isgaisinât; bet teefhamiba ir spehzigaka, nekâ domas un eedomibas; winsch ir lausis pee altara doto swehrestibu, jo kahda zita — —“

„Ah, — tad tu domâ, ka kahda zita seeweete eespraudufoes juhfu starpâ. Bet faki man, kas wina ir, un kâ fauz scho negantneezi?“

„Do es tew newaru pasazit,“ Gunda atbildeja „gan esmu to redsejufi, bet winas feju aisklahj arweenu bees schkidrauts: Ak tehws, kad tu sinatu, kahdas leelas mokas es esmu pehdeja laika iszeetufi! Tehws, mani spehki jahk just un mans azu-gaischums isdijst! — Es ilgojos pehz nahwes, — pehz nahwes, — pehz nahwes!“

„Apmeerinajees, mana meita, un pastahsti man wisu, ko tu sini.“

„Tehws, tu jau sini, zik usmanigs un mihligs Kurts eesahkumâ bija. Katru watas-brihtiau winsch pawadija pee maneem fahneem, un muhsu deenas aijriteja kâ pa paradiji.“

Titai weenu weenigu reiji man kautkas atgadijâs, kas mani fattrizinaja un kas mani modinaja pawisam neisprotamas domas.

Wareja buht kahdus diwus mehneschus pehz manâm kahjam, kad Kurts aijzelejo uj Ratenawu un es paliku weena mahjâ.

Aij gara laika isgahju kahdâ deenâ pastaigatees, bet biju eegahjufi pa tahlu meschâ un apmalbijos. Par wolti manas azis raubdijâs pehz pils torneem. Ar bailem pamaniju, ka biju peegahjufi pee kahda muklaja.

Sche es eeraudfiju kahdu loti wezu, fattrupuſchu ſeewiku ar fahlu turwi uj rotas.

Gefahkumâ es ijbijos un gribeju behgt, jo wezene bija loti nejauka un tai nebija wairs neweena joba mutê, Tomehr fanehmufees paliku stahwot un teizu; Mahmutina, waj newarat man parahdit zeku uj pili?“

„Waru,“ wina atbildeja, „esmu deesgan fahles ſalafijufi, — hi, hi, — kuras pahrdodu par neeka naudû apteekerim, — un nefas, — wahru ari pate fahles, un laudis fauz mani par fahlu-ragainu. Nahlat, jaunâ ſeewa, juhs aribat uf troufuligâ junfura pili? Si, hi, hi, — tani jau dandf itaistules eegahjuschas, bet, ak kahdas winas kuanha. Si, hi, hi! — Kos dewinbesmit astokus gabus weze, tas dandf lo peedfihwojis un peeredjejis, tas pasihst katru zilweku un katru fahiti.“

„Nu, kad juhs tīf gudras esat,“ es paihdīfigi peemetinaju, „un kad juhs pasīhttat ņenato „trafuligo junkuru, kapēh3 tad juhs neņinat, ka esmu wina ņeewa? — Kapēh3 tad juhs neņinat, ka esmu ņchih3 pils ihpaņchneeze?“

„Ir jau labi, ir jau labi,“ wezene murminaja, „nahkat tīfai, parahdīņchu jums zelu u3 tureeni.“

Un nu wina aiņweda mani pa ihņako, taiņnato zelu u3 ma3o parku. Kad tas bija notizis, tad es ņaziju:

„Paldees, ņahlu-ragana, paldees, un eespeedu winas i3behdejuņchā, dņihņlainā rokā ņelta gabalu, bet furu wezene noņweeda tuhlin ņemē, nejautu, breeņmiga balņi eesaukdamās :

„Juh3 esat trafuligā junkura ņeewa! No jums es nenemu itin neņo preti! Kolahdeta lai ir ņchi nauda, kura aiņņahruņi manu roku.

Un kad nu wezene redņeja, ka es nobahleju un manas ņejas krahņa mainijās, tad wina peenah3a man tuwafi un laipnu balņi ņazija:

„Peedodat wezai ņahlu-raganai, ka newareju ņawaldit ņawas duņmas, — wezas atminas, — hi, hi, hi, — juhs gan ņaprotat, — at, — kad zilweks tīf ilgi dņihwojis paņaulē, kā es, tad winņch daud3 ko peedņihwojis, — bet, — hi, hi, hi, — ari daud3 zētis.

Juh3 iņņatatees mihliga un laipna un meesta nabagi un ņlimneeki ņlawē juh3u ņchchlastibu un lih3d3zeetibu, — tapeh3 ņahlu-ragana nedaris jums neka ņauna.

Turpreti es jums doņchu kahdu maju dahwanu, kura ņastahw i3 lauwas joba, meņcha laureem un oņcha lapam, un kura juhs paņargās no nelaimes un posta; jo red3at, Medewizu dņihņlās rit trakas, neņawaldamas aņinis, tapeh3 esat modrigas un uņmanigas. Kad juhs pamanat, ka juh3u wihrs mihlo kahdu „zitu,“ tad neņat ņchos ņakaltuņchos ņahlu kuņch3us u3 kruhtim un juhs redņe3at, ka juh3u wihrs juhs atkal mihlēs un zeenis.

Un nu neaiņmirstat, ko ņaturagana jums ņazijuņi.“

Zehrs, es nemas tew newaru iņteikt, zil leclu un dņiku eespaidu ņchee wahrdi u3 mani padarija.

Geņah3umā domaju, ka ņapnoju, bet kad red3eju ņakaltuņchos ņahlu kuņch3us, tad pah3leezinajos, ka wiņs, wiņs ir pilna, dņihwa pateeņiba.

Beh3 tam es uņliku ņinamās ņahles u3 kruhtim.

Bet no ņchi azumirkla man iņlikās tā, itin ka manas azis buhtu nupat kā atwehruņchās.

Un man ijlikās, ka es nu šinot, ka wihri ij brihwlungu Rede-
wizu gimenes, ir gan karsti mihtotaji, bet tikpat ahtri atriteji.

At, tehms, es zeetu leelas molas.

Un kad Kurts atnāhza no ņawa zelojuma mahjā, tad ņeidņos
winam preti, apņampu to, un biju pret winu laipna kā arweenu,
bet man ijlikās, ka tas palizis pret mani daudņ wehņaks un
weenaldņigaks.

Tomehr, kad es wina newainigās azis eestatijos, tad biju
atkal pahrleezinata, ka manas baņchas par wina uņtizibu ir tikai
murgi un twaifi.

Tā pagahja kahbi diwi mehneschi klusi un meerigi.

Bet pehņ tam ņahku pateņi pamanit, ka Kurts nebija wairs
tas, kas ņenaf.

Winņch zeloja daudņreij uņ Ratenawu, kā teizās, nepeezeņchamu
darischanu dehl, un tad atnāhza mahjā, katru reisi noguris un ņa-
ihdņis; bet wina mihleņtiba nelikās nebuht uņ mani maņinajuņees buht.

Un kad es ņkatijos Deewa jaukajā paņaulē eekņchā, un kad puķes
jeedeja un ņmarņchoja, kad putniini ņkandinaja ņawas dņeesmiņas, un
kad es eedomajos par tuwejeem mahtes preekeem, tad es kaunejos
par ņawām baņcham un greiņfirdibu pret Kurtu.

Peenahza plaujas laiks.

Labiba tika eewahņta.

Wiņi kaiminu muiņchas ihpaņchneeki intereņejās par ņawu raņchu
ņanemņchanu un nokopņchanu, tikai mans Kurts ween ne, par ko es
loti brihnijos.

Winņch zeloja weenmehr uņ Ratenawu un palika deenam projam.

Tas tatņchu bija uņkrihtoņchi. ņhis apņtahklis laupija manu
meeru.

Un kahdā deenā es peedņihwoju breeņmigu atgadijumu.

Kurts bija atkal aijzelojis uņ Ratenawu, un kad es ņajutu ilgās
pehņ ta, tad apnehmos winu iur uņmeklēt un to, zaur ņawu nezeretu
eeraschanos, pahrsteigt.

Es litu aijjuhgt labakos ņirgus un dewos uņ mineto pilņehtu.

Es pawehleju kutscheerim peeturēt pee kahdas weenņahrņchas eebrauņ-
ņchanas weetas, kamehr pati gahju kahjam uņ Nolandā weeņnizu, to
greņnako un glaunako, kurā Kurts peemita, kad tas atradās Ratenawā.

Tur nokluwusi es pagehreju awenu uhdeni un atņpirdņinajuņes
es apņalpojofņham ņelnerim praņiju, waj tas newaretu paņazit, waj

majors son Redewizs atrodās azumirkli šche? tad tas man pašlaidroja, ta tas preekšč kahdām stundam aizzeļojis ar šawu kundsi uš Berlini.

Ar šawu kundsi? es weenalbsigu balši jautaju.

„Ja ar šawu škaišto kundsi,“ wiesč atfahrtoja.

Bet waj juhs tikai nemaldatees? es jautaju. Sakat man tatschu no kahda Redewiza juhs runajat?

„Nu, no ta pašča, kuru laudis šenat šauza par trakuligo jun-
kuru un kura pils atrodās Braudenburgas markā.“

Man metās tumsčs preekšč azim, tomehr es šawalbijos!

Tā tad Kurts bija mani peekrahpis un mani neschehligi peewihlis!

Uš Berlini, uš Berlini, — uš labu laimi uš Berlini! — tā šrehja zaur manu galwu.

Es atstahju weefnižu un dewos atpakal pee šawas ekipaščas.

At, tad tahdas bija Kurta dariščanas Katenawā! Mihlais tehws, palihdsi nu man! — Dod nu man šawu padomu! — Ak es nelai-
mīgā! — Kas gan war tagad manas firšču wahtis dšeedināt?!”

91. nodaļa.

Vihdszenfone.

Kad Gunda beidsamos wahrbus isrunaja, tad ta eefahka atkal dikti raudat un waimanat.

„Šawaldees, mans behrns,“ Sonnentamps meerinaja Gundu.

„Efi meeriga un stahsti man tahtaki škaidri un gaischi, lai waretu pah-
likt, kas nu šchini neapškausčamā atgadijumā buhtu darams.“

Un nu pašaki man, to tu dariji tahtak?”

„Tehws, es nu brāuzu uš Berlini. Un lai gan es nesinaju, kur
es Kurtu atradišču, tomehr es nefawejos ne azumirkli dotees uš mineto
pilsehtu.“

Berlinē nokluwusi es eefortelejos kahdā weentahrščā weefnižā,
kurā patwadiju besmeega nakti.

Otrā deenā es šahku Kurtu meklet, bet mani puhlini palika bej
šeknem. Gan gahju pa atklahteem dahršeem, gan pa glaunafajām
eelam, bet to, kuru es mekleju, neeraudsiju nekur.

Beidsot man eekrita prahtâ, ka pehz mana aprehfinuma, winam nu wadjadseja dotees mahjuu, ja tas sawu nosazito laifu negrib grosit, kapehz dewos uf leelo fchoseju, pa kuru winam wadjadseja braukt un paslehpos netahli no wahrteem aij kahdas leelas atmenu kaudses.

Un af! — Es nebiju wihlusees. Nebija ilgi jagaida, kad winisch brauza; — bet ne wis weens, bet winam lihdsjäs sehdeja kahda dama, preeksh kuras sejas karajäs bees schidrauts. Un lai gan mana firds gribeja aij greiffirdibas waj puschu plihst, tomehr man jaleezina, ka tif skaištu seewu es wehl nebiju redsejufi.

Rati tarwojäs lehnam manai paslehpturwei, kamehr tee beidsot pawisam apstahjäs.

Wini istahpa ij rateem.

Kurts peegahja skaištajai buhtei gluschi tuwu klast, pazehla schidrautu un butchoja winas kojchäs luhpas wairaf reises no weetas, protams ar tahm paschäm luhpan, kura winisch mani bija butchojis un kuras tatschu man peedereja!

Af, un to winisch atfahrtoja wairaf reises no weetas, pee kam es dabuju nu ari redset winas skaišto seju, kura man nahza pasihstama preekshâ, lai gan, kâ man leekäs, to weenu weenigu reisi esmu redsejufi.“

„Un kam gan schihš damas seja lihdsinajäs?“ Sonnenkamps jautaja.

„Manas mahtes sejai,“ Gunda atbildeja.

Sonnenkamps sarahwäs.

Wina azis eefwehrojäs un wina seja nobahleja.

Sawadas domas eefschahwäs winam prahtâ.

Wahrds „manas mahtes sejai,“ padarija to waj ahrprahtigu.

Tomehr winisch sawaldijäs un meerigu balfi jazija:

„Lai paleek mahte pee malas, stahsti tahlaki, mana meita.“

„Kad Kurts bija wairaf reises sawu mihlato speedis pee krukstim, tad winisch eefahpa atkal ratös un aishrauza ahtri projam, kamehr skaišta kundse eefahla eet kahjam atpakat pilsehtâ.“

Man nu eefschahwäs breefmigas domas galwâ.

Es apnehmos mineto kundsi nonahwet.

Man bija klast peelahbeta pistole un to rokâ turedama, es steidsos skaištulei pakaf.

Gailis jau bija uswillts un breefmigajam darbam wadjadseja notift.

Es pazehlu roku un gribeju mehrkët; bet tani pašchâ azumirkli notika fantas, kas isglaħba manu godu.

Tumojās grejna ekipašcha, kura peetureja un kura nu eeseħdās sinamâ kundje eesħchâ un eebrauza aħtri pa wahrteem pilseħtâ eesħchâ.

Es uselpoju weeglaki, jo ņchis atgabijums attureja mani no pahrssteigšchanās, no — ņlepkawibas.

Un nu es dewos atpakal uņ weesnižu, pawehleju kutscheram aħtri ween rihkotees, tad aħtri braukt, lai waretu nokluht pili, pirms tani Kurts eerodās, pee tam apnemdamās winam par ņaweem peeredseju-meem nefazit ne pušchpleħsta wahrdina."

"Tas bija pareisi darits, mans behrns," Sonnenkamps peesih-meja. "Bet kaħds nu iņņlatijās Kurts, kaħ winšch tewi eeraudsija, waj gan wiltigs un glaimojošchs?"

"Ne, tehws, winšch iņņlatijās behdigš un nospeests. Wina azis negribeja laħgi ņastaptees ar manejām. Un kaħ winšch domaja, ka es winu nereħsot, tad es pamaniju un nogibu, ku wina dweħsele zeešch deesgan leelas ņahpes un mokas.

Sawads ņchehlums eeweesās manâ ņirdi un es gribeju daudi reiņes krist winam pee kaħjam un tam wiņu atklaħt, ko es ņinaju, bet tad likās ap manu ņirdi kâ kaħda ledaina joħta un es jutos nespeħjiga eesahkt buħwët tiltu, kas muħņu ņirdis atkal ņaweenotu."

"Nu, kâ man ņchkeet, tad tu ņpreedi, ka Kurta miħlestiba uņ tewi naw weħl pawiņam iħsiņuņi?"

"Tâ es domaja, tehws," jaunâ ņeewa raudadama atbildeja, "Swezi gan war nezereta weħņma iņpuħst, bet newis miħlestibu, kura tatiņhu naw no zilweku rokam darinata; wina ir deewiņchēigas dabas, neiņpostama un neiņdseħchama."

"Lai Deews dotu, ka tu nealotos, mana meita," Sonnenkamps eesauzās. "Bet nu noschahwē ņawas aņaras un mehĆini iņliħtees ween-aldsiĆa un laipna pret ņawu wiħru, un nedomâ, ka tu esi pirmâ buħte paņaulē, kas miħlestibas leetās top peewilta. Ari es tiku preeħchâ aħtonpadsmit gadeem breeņmigi peekrahptš.

Zilwekus war eedalit diwās ņchēirās, proti: krahpneekos un peekrahptos. Un mehš, Gunda, peederam pee teem peekrahpteem. Bet pateiņtimees ari par ņcho apstahkli Deewam."

Ar ņcheem wahrdeem winšch aplampa ņawu meitu, ņpeeda to pee ņawām kruħtim, maigu, miħligu balņi ņazidams:

„Es nemu no ūchi azumirkla tawas leetas ūawâ rokâ un es zeru, ka es ūcho mihklaino mesglu atraiūiūchu un neatkaphūūchos no tarweem ūahneem, pirms wiūū iūūklaidrojees un pee laba gala nahzīs, jeb —“

Gunda peespeeda ūawu galwu pee ūawa tehwa kruhtim un jutâs ūchīni azumirkli deesgan laimiga un eedroūchinata.

Un nu wini gabja uū pili, uū kuras leelajâm trepēm parahdijâs Kurta ūon Nedewiza ūtahws.

92. nodala.

Behdejâ laimes deena.

Sonnentampam nebija gruhti ūawam ūnotam kautkahdu eemeūlu paūazit, kadeht wiūūū eeradees wina pili; jo winam, kâ leeltirgonim, bija dariūchanas wiūūas paūaulēs malâs.

Ūi, un kâ Sonnenkamps brihnijâs par ūawa ūnota uūweūchanos.

Kurts dewâs winam preti, eesauūdamees :

„Tehws, jif laimigs es eūmu, ka tu eūi atkal pee mums! — Ūk, un kâ Guuda ir pehū tewīs ilgojuūees. Ūri es eūmu tarwa turwuma truhkumu ūtipri ween ūajutīs. Ūa tu buhtu ūūhe bijīs, tad daūūūas leetas nebuhtu notikuūūūas, kuras nēwajadūeja notift, un daūūūas buhtu notikuūūūas, kuras nedrihūūteja palift nenotikuūūūas. Tehws, tu tatschu palifti ilgatu laiku pee mums, — waj ne? — Es dariūchu wiūū, lai tew ūūhe patiftos uūsturetees.“

Ta nu nebija nekahda noūeedūiga zilweka waloda.

Tomehr Sonnenkampa gaiūūhredūigâs azīs redūeja, ka Kurts nebija wiūū gluūchi tas pats, kas ūenaf.

Wina waigi bija daudū, daudū bahlafi nekâ ūenaf un wina azīs bija nemeerigas un nedroūūas, tomehr wiūūū, Sonnenkamps, nogihda, ka Kurta mihlestiba uū Gundu nebija wehl iūdūiūuūi, nebija wehl iūgaiūuūi.

Wiūūū apnehmâs buht uūmanigs un modrigs, eewehrot wiūū, pat to wiūūumafako apūtaūkliti, lai kluhtu uū iūhtâm pehdam un tad, ja wajadūigs nelaimigo, apmahnito, tâ ūatot, apburto jauno wiūūru ūūraut iū wilinatajâs rokam.

Wina krukstis palīka weeglakas, jo wīnšch bija pahrleezinajeēs, ka wehtras, kuras šcho jauno laušchu firdis bija šazehluščhās, wehl war tapt klušūnatas.

Uri Gunda bija palīkusi meerigaka un Kurts jutās šawas šeevas tehwa turumā laimigs un droščs, jo wīnšch nogida, ka pee wina šahneem atrodoteēs pateēši uštizigs draugs un padoma=dewejs.

Ta, — Sonnenkamps pamanija reisu reijem, ka Kurts bija gataws šawus nošlehpmumus atklat un šawu pahrkaphumu nošcheshlot; tomehr tas nenotika wiš, jo kauns wīnam to nelahwa, kà tas jau daudšreis pee jauneem laudim noteēf. Wina mute bija un palīka aišflehgta.

Astonaš deenas jau bija pagahjuščhās un Sonnenkamps nebija wehl itin nelo pamanijis, kas wina meitas wahrdus buhtu apštīprinajts.

Wīnšch eegrosija apstahklus tà, ka wīnšch patš šanehma wišas wehstules, gribedams iššūnat, waj tīkai wīnu štarpà neatrastos kahda no šinamās damas, bet wina zeribas ari šchajà šinà bija weltigas.

„Tà ir laba šihme, mana meita,“ wīnšch kahdà rihtà uš Guudu šazija, „ka taws wīhšs tīf ušjīhtigi škatās šawai šaimneežibai pakal; tapehž zeru, ka wišas leetas ijeēs par labu.“

„Ak, mihtais tehws, žil es ešmu laimiga, ka tu eši nahžis,“ Gunda mihtligu balši šazija; „es jau šinaju, ka tawa klatbuhtne grošis wišas leetas par labu.“

Bet šhini pašchà azumirkli tehws un meita šarahwās, jo šahnu=istabà bija dširdamas škarbas, štrihbijošchās balšis, un wīni dširdeja, ka Kurts dušmigu balši eesaužās:

„Juhš ešat neuštizigs kalps un ešat manu uštizibu neleetigi išleetojušchi. Es ešmu jums uštizejis šaimneežibas kaši, bet juhš ešat man noblehdijušchi wairak tuhštioščhus dalderus!“

„Noblehdijis?“ inspektors dušmigu balši brehza. „Majora kungš, luhdju neišleetot šchahdus wahrdus, kas manu godu tīf dšiti aiškar. Pateēšiba gan ir, ka ešmu ij juhšu kafes išnehmīs 2800 dalderus, un tos šawām wajadšibam išleetojis un kurus juhš warat pa mašatām dakam no manas lones atwīllt un wairak nelo; bet ne mani šaukt par wīltneeku.“

„Ne, par šagli es juhš šaukšchu!“ Kurts eesaužās.

Дозволено цензурою. г. Рига, 31 августа 1902 г.

Drukats „Gutenberg“ drukatawà. Rīgà, leelajā Mīnsterejas eelā Nr. 6.

„Oho, majora kungs, netif ahtri, ja juhs domajat darit mani nelaimigu, tad juhs maldatees.“

Un nu palika inspektora balſs arweenu kluſaka, tomehr netif kluſa, ka newaretu ſapraſt runatos wahrduſ.

„Majora kungs, kad juhs gribat mani darit nelaimigu, jeb ari man negribat iſdot labu leezibu, lai waretu eenemt zitu kahdu weetu, tad es dariſchu ari juhs nelaimigus.“

Behz ſcheem wahrdeem nodimdeja ſtiprs duhres ſiteens uſ galda, kuru, kà likàs, iſdarija Kurts.

„Kungs, ko juhs man gribat ar ſcheem beedinajoſcheem wahrdeem ſajit?“ jaunais majors eſauzàs.

„Ka es nebuſchu mehms, kad juhs runafat. Man wajaga tikai juſhu jaunaja kundſei paſtaſtit par jumſ leetas, kaſ winai atdaris azis, kahds wihrs juhs tai eſat. Eſmu pats ſawàm azim redſejis. Ir paſaulè wehl leetas, kaſ daubſ kaunakas, nekà ſahdſiba un blehdiba. Un juhs eſat meiftars ſchahdàs leetàs. Waj gan par welti weſelu ſtundu noſtatijos juſhu miſhlinafchanàs ar kahdu ſkaiſtu kundſi. Weſ tam dſirdeju ari juſhu ſarunu, dſirdeju par juſhu nahkotnes planeem un zeribam katru wahrdu iſ juſhu mutes.“

„Schraudſejſ! — Juhs eedroſchinajatees, — juhs pelnat, — juhs pa — padſiſchu uſ weetas!“ Kurts brehza.

„Majora kungs, — kaſ par majoru — laulibas pahrkahpejs juhs eſat! —“

Zahlat wiſch netifa, jo durwis atſprahga walà un Gunda ar Sonnenkampu parahdijàs durwis, kamehr Kurts un inspektors ſtahweja leelà zihnà, gribedami weens otu noſchnaugt.

Gunda eebrehzàs un metàs abu wihru ſtarpà.

„Gunda!“ Kurts eebrehzàs. „Tu ſche?“ kamehr wina ſeja no bahleja kà palags. „Gunda, tad tu eſi wiſu dſirdejufi?“

„Es neko neeſmu dſirdejufi, kà tikai to, ka ſchis wihrs tewi apſadſis. Dſen wina tuhlin projam! Un eſi pahrlleezinats, ka es nekad nebuhtu paſemojuſees un pee wina ſawas rokaſ ſaſmehrejufi.“

Inspektora ſeja ſarahwàs krunkàs, kamehr ap wina luhpam rinkojàs aukſti ſmaidu, kaſ taiſchu wairaf neko nenofiſhmeja, kà wina beſſpehziſu. Sajitetai bultei bija noluhſis, kà ſatot, gals, jo Gundas wahrdi iſjauga pilnigi wina kauno planu.

Kurts ſatwehra ſawas ſewas rokaſ, eſaufdamees:

„Gunda, zif tu eſi laba!“

Tad pret inspektoru pagreesees wiensch teiza:

„Kolba lungs, jums jaatstahj schini paschâ stunda mana mahja. Un lai gan juhs tâ lâ tâ newarejât sawâ weetâ palikt, bet eewehrojot juhsu pahrliezigo bestaunibu un negehlibu, tad es wehl pahrlitjschu, waj es juhs nenodoschu teesam. Un nu ejat!“

Inspektors aigahja, Kurtam ar duhri draudedams, kamehr pehdejais nobutschoja sawas seewas rolas un peeri, ko Gunda tureja par klusu noluhgschanos. Ak, wina jau bija gatawa wisu peedot, wisu aismirft.

Kurts luhdja Sonnenkampu un Gunda eet atkal pee asaida, kamehr schis buhschot pabeidsis grahmatas rewidët.

Bet tiklihdj Gunda un Sonnenkamps bija schis telpas atstahjuschi, Kurts eeflihdjeja kahdâ lehtrehsla, un seju abâm rokam aisklahjis, elfoja:

„Ak, tifdaudj mihlestibas, tifdaudj labprahstibas weenâ pusê, un tik daudj skaituma un glihtuma otrâ pusê, — ak, un es esmu jau daudjsreis gribejis faraut grehzigâs jaites ar sinamo seeweeti, bet es newaru, es newaru! — Es esmu par daudj winas tihklos eestidsis. Jau tschetrpadsmit deenas neesmu winas redsejis un man schkeet, ka tahs buhtu tschetrpadsmit gadi bijuschas. Un man firds grib waj plihst aij ilgam. Gekschkigs drudsis draud manu dsihwibu sagraust un ispostit.

Ak, kapehz wina tschetrpadsmit deenas naw wairs tuwojusees un naw nekahdas sinas no sewis dewusi. Man gandrihs jamirft, kad eedomajos, ka wina warbuht eesahkusi zitu mihlot.

Wina sauzâs, joku dehl, par Loreleju, un tâ wina ari ir.

Ak tu, mana skaitâ Loreleja, kaut jel tu sinatu, zil karsti es tewi mihleju!“ To sazijis wiensch nolaida sawu galwu us kruhtim.

Schini azumirkli peedausija kahds pee durwim un Kurta gana-sehns eenahja eefschâ.

„Augstais lungs,“ wiensch bailigu balfi sazija, es ganiju awis wirs kalna, uu tur eeraudsiju kahdu damu, kura man eedewa wehstuli, sazidama, lai es to eedodot sawam schehligajam lungam.“

„Kur ir wehstuli? — kur ir?“ — Kurts eesauzâs, paredsedams, ka ta buhschot no wina mihlakâs.

Sehns iswilka no asotes smuku wehstuliti un pasneedja to Kurtam, kuxam pehdejais pamahja ar roku, ka warot eet.

Kad sehns bija isgahjis, tad Kurts attaisija wehstuli tuhlin wakâ un lasija winas faturu.

„Wina grib mani wehl reis rebset, pirms wina buhschot aizelot
uj ilgu, ilgu laifu, bet uj kureeni? — to wina man nebara sinamu.
Schodeen, pulksten desmitds, wina mani sagaidischot pee wilku-bedrem, —
al, un tur mehš jau esam daudš reises fatikuschees, — ja gan, — ari
šhini reise nenotaweschos ne azumirkli. — Bet, — bet, — to es
šatu? — Es neeschu, — lai wina zeko, — lai wina dara, to pati
grib — ne, — ne, — es, — es neeschu, — es neeschu, — buhschu
wihrs un neeschu.

To teizis, winsch eesweeda wehstuli lamina un jutās fewi tā no
šmagas nastas atswabinats.

Winsch aizdedsinaja zigaru un eegahja šmaidibams ehdamistabā.

Un šchi deena bija Gundai weena no laimigakajām, kuru tā šawā
ihšā laulibā ar Kurtu bija peedšihwojuši. Wina bija pahrlēezinajusees,
ta šchahš wihrs nu peederot atkal pilnigi winai.

Un pateesibai par godu jafafa, ta Kurts pateesi zensās, šawas
jaunās, škaitās šeevinas širdi eemantot.

Un ta jau bija eemantota, pirms winsch to wišu nogida.

Pehz asaida wini gahja pabraukatees, tas ir, ari Sonnentamps.
Bija loti jauka rudens deenina.

Šabahlās loku lapas išklatijās šaules štarōš tā apseltitas.

Wiša daba parahbijās burwigā škaitumā.

Kad wini jau labu gabalu bija nobraukušchi, tad Sonnentamps
atstahja ratus, šajidams :

„Lai eet širgi šoleem, es eeschu šahjam, lai waretu jo wairaf
pabaudit dabas jaukumus, bet pateesibā winsch wehlejšās, lai wina
behrni waretu buht weeni un atjaunot jaukajā dabā šawu muhscha
deribu.

Un isweizigais leeltirgonis nebija maldijees.

Kad wini bija šahdu gabalinu braukušchi, tad Gunda peespeedās
šawam wihram tuwaki šlaht, šajidama :

„Kurt, mans mihlais wihrs, tu tatschu peederi man atkal pawi-
šam. Waj naw tā? — Man tatschu naw wairs jabihštās un jadreb,
ta tawa mihlestiba neteek laupita no šahdas zitas. Al, mans weeni-
gais, tu jau nemas nesini, zif daudš asaru es esmu islejšuji; — bet
lai nu wišš ir aismiršis, — wišš aprakts uj muhschigeem laifeem. Es
esmu atkal laimiga, kad šinu, ka tu mani mihli.“

„Es tewi mihlu, Gunda, es tewi mihlu no wišas širds un dweh-

feles," jaunais majors eesauzās. Es teri peelhdsu un apbrihnoju teri, — at, Gunda, waj wari man wisu peedot."

"Merunā tā, mans dahrgakais, man naw ter nekās ko peedot; jo es esmu jau ņen ter peederuŝi. Ļi, mihtakais, drihs nebuhŝim wairs weeni, bet Deews eeliks muhsu rokās jauku dahwanu, — jaunu, maju dŝihwibiku, kas teru un man peederēs, — waj nē, Kurt, tu tatschu mihloŝi muhsu behriku?"

"At, mana Gunda, fā tu mani apkauno," Kurts raudoŝchu balŝi ŝajija. "Ŝhini azumirkli es ter ŝwehreju pee wiŝa, kas man dahrgs un ŝwehts, — ka — —"

Bet tahtaki wiŝŝ netifa.

Jaunais wihrs ŝarahwās un wina luhpas ŝaspeedās zeeŝchi kopā. Wiŝŝ eesahka trihžet un kluseja.

"Kas teru ir notizis, mans mihtlais wihrs?" Gunda brihnidamās jautaja.

Bet Kurta azis raudsijās ŝtihwi uŝ meŝcha malu, kur parahdijās wiŝam kahda paŝiŝtama ŝkaiŝta buhte, gehrbuŝees melnās drehbēs, pee kam wina iŝŝteeptās rokās, ar kurām wiŝŝ gribeja apkampt Gundu, nolaidās beŝpehžigas gar ŝahneem.

At, un ŝhini azumirkli iŝgaiŝa wiŝas wina labās apneŝchanās. Ŝkaiŝtās buhtes burwigais azu koŝchums wiku waldŝinaja un fahrđinaja no jauna, ŝawu uŝtizibu pret ŝawu jauno, nupat tiŝ waren deewinato ŝeeru lauŝt.

"Kurt, mans mihtlais Kurt, tu jau drudŝcho, — kas teru notizis?" jaunā ŝeeru par otru reiŝi jautaja.

"Ja gan, esmu dabujis drudŝi," jaunais, apŝtulbotais wihrs atbildēja. "At, un es bihŝtos, ka ŝchis drudŝis neatŝahs mani wisu zauru muhschu."

"Lai Deews no tam paŝargā," Gunda bailigu balŝi eesauzās.

"Greesiŝimees atpakal uŝ pili, kur tu wareŝi ŝaŝilditees pee kamina. Ja gan, mans dahrgais Kurt, jaukās rudens deenas ir daudŝreiŝ kaitigas."

"Ja gan, ŝchihŝ jaukās rudens deenas ir bailigi kaitigas," Kurts peemetinaja.

Gunda nu peesauza ŝawu tehwu pee rateem, kurŝch nu paŝkaidroja, ka drudŝis eŝot laiŝtam zehlees no eelŝchejeem ŝatrihžinajumeem un uŝbudinajumeem.

Wini nu greeŝās uŝ pili atpakal, kur Kurta ŝtahwoklis tuhlin labojās un drudŝis atŝahjās.

Pee galba waldija atkal jautriba un omuliba.

Bet kad wini ehda wakarinas, tad Kurts paskaidroja, ka schini schini wakarâ jaisejot us gluhneschanu, jo schis neesot wehl nebuht no usbudinatâ, blehdigâ inspektora droschs. Un neesot nekahds brihnumis, ka tas neaisbedinajot meschu, waj nepadarot kahdu zitu, Kurtam skahdigu noseegumu.

„Es tewi pawadischu,“ Sonnenkamps teiza, „un kad ari es wisu nakti nepalitschu us gluhneschanu, tatschu lihds puznaktei palitschu pee tewis.“

Jaunajam majoram nepatika nebuht schee wahrdi, bet to darit, — atraidit winsch sawu seewas-tehwu nekahdejadi newareja.

Dfili kustinats winsch teiza sawai seewai ardeewas.

Tas aplampa Gundu, nobutschoja to wairak reises no weetas, pee lam winam eesagâs asaras azis un noriteja us jaunâs seewas waigeem.

Islikâs, ka winsch schirtos no sawas jaunâs seewinas us wisu muhschu.

Bet Gunda notureja schihis asaras par pahrschpumu noschekloschanas pehrlem, ar kurâm winsch nu gribot schai samakjat wiskas pagahjuschsâs zeeschanas un behdas.

Bet, at, — at!

93. nodaka.

Melnâ Loreleja.

Sonnenkamps un Kurts gahja klusedami zaur klufo meschu.

Zaufajai deenai bija sekofusi nejauka, druhma, wehsa naktis.

Behz pulstien dewiaem wini fajnedsa gluhneschanas kanzeli (paugstinajumu), no kuras wareja labaki wisu apkahrtni pahrschitatit un ari drihsafi un sekmgati kahdu nekahdu mescha=swehrhu nogalinât.

Tomehr schini wakarâ nerahdjâs nekahdi mescha-kustoni, ne breejschi, ne stirnas, ne wilki, ne lapsas, pat ne jakischa. Vaitam nejaukâ, drehgna laika dehst neweens negribeja lihst no saweem midseeneem laukâ, un tâ nu pagahja wesela stunda, bes tâ abi fungi buhtu kautko pamanijuschi, kas buhtu schaujams.

Kurts iswilla sawu selta pulksteni, pašlatijās tajā un tad, pret sawu seewas tehwu pagreesees, saziņa:

„Tehws, buhtu prahtigaki, kad weens no mums greestos atpaķaļ uš pili, jo blehdigais inspektors man negrib, tā negrib ijsust iš prahta, un Gunda ir tatschu weena pati mahjā. Winsch ir breešmigs dušmās un nešawalbams atreebibā.“

„Man leekās, ka tu runā pateesibu.“ Sonnenkamps peesihmeja, „tapehš domaju greestees mahjup, bet tu, tā jaunaks wihrs, paleezi šhe.“

Un tā ari notika.

Sonnenkamps aishahja uš pili atpaķaļ, kamehr Kurts palika uš gluhnešchanas kanželi weens pats, uš kuras winsch wehl palika kahdu zeturdal stundas. Bet tad winsch ušlehza kahjās, nokahpa no tahs ahtri semē un dewās uš sinamo wilku-bedru puši, pee kurām atradās mašs luhgšchanas naminsch par peeminu kahdai seewai, kura preešsch daudš gadeem ar šaweem peezeem behrneem bija tikusi aprihta no iš-falkuščern wilkeem. Šhis masais namelis bija šakriščhanai tuwu un wina towa, enas bija apauguščas weetuw weetam beejām šuhnam.

Uš tureeni nu dewās Kurts turpu, tā ar putnu špahrneem.

Un, ai, netahli no mašā namela stahweja debešschigā kahrđinataja, melnā Loreleja, tik štaista, tik burwiga, tā wehl netad.

Winsch nokrita tai pee kahjam semē, eesaukdamees:

„Ak, Loreleja, ziļ ilgi tu lilees uš šewi gaidit. Ak tu, mana šalđa, peeluhđjamā Loreleja. Ak, ziļ nu ešmu atkal laimigs, waredams tawas rokas škuhpsit, waredams šawas luhpas špeest uš tawejām!“

Melnā Loreleja pazehla Kurtu uš augšchu, willa to pee šawām fruhstim, apkampa to un maigu, kustinatu balši saziņa:

„Ešmu nahkusi tew šagit ardeewas. Es newaru wairs ščaj semē ilgati palikt, jo tawai seewai ir muhšu mihleštibas nošlehpums tizis šinams; man jadodās projam, lai išbehgtu no winas tehwa wajaščhanam.“

„Bet uš kureeni tu gribi dotees?“

„Uš tureeni, uš kureeni tu man newari lihđsi nahkt.“

„Šaki man, dahrgakā, uš kureeni gan es tew newaretu eet lihđsi? Waš gan buhtu kahda seme, kahda pašaules mala, uš kureeni es tew newaretu eet lihđsi, jeb ari kahda juhra, pahr kuru neušdrošchintatos ar tewi kopā braukt pahri?“

„Mans draugs, uš šcho jautajeenu es tikai tad tew, sem kar-štakajām butščinam, doščhu atbišbi, kad tu wepredereš newcenai žitot, tā weenigi man ween.“

„Behgt! behgt ar tewi pat wehl schini nakti?“

„Ne kopâ ar mani, ta buhtu nedroscha un bailiga leeta, bet latris jewischi. Norunatâ weetâ atkal satilfimees.“

„Sauz man weetas wahrdu, — sauz, — sauz!“ Kurts steidfosch balfi eesauzâs.

„Schodeen rakstam 27. septembri, — un 5. oktobri, pulkstien 12. nakti es tewi sagaidischi pee Reinupes us Lorelejas klinti. Zeru, ka negaidischi us tewis par wolti.“

„Regaidisi par wolti, mana dahrgâ Loreleja, ne, — ne, — tu negaidisi par wolti! Es eeschi, kaut ari mans zefsch eetu zaur pascheem nahwes wahrteem, jeb ari zaur paschi elli!“

„Ne ellê, bet debefis tu klufsi, mans salbais draugs,“ melnê Loreleja pasfaidroja. „5. oktobri, us Lorelejas klinti pee Reinupes.“

Un nu wina sakampa sawa upura galwu sawâm maigajâm, dailajâm rokam, paleeza to atpakal un dewa weenu butschinu pehz otras us jaunâ wihra luhpam, kusch nu pilnigi apdulla un aismirsa wifas pirmitejâs, labâs apnehmschanâs pret sawu jauno seerwu, Gundu, pret sawu pee altara doto swehrestibu.

Winu pahrawereja mihlestibas reibons, mihlestibas gihbons, un tad winsch atkal atdarija azis, tad Loreleja bija pasjudusi.

Saunais wihrs nosehdâs us masâ luhgschanas namela fleegschna un eegrima dsilâs domâs.

Ja jaunais wihrs gribeja 5. oktobri nokluht apsihmetâ weetâ, tad winam wjadseja tuhlin aijzetot.

Winsch apnehmâs neet wairs us pili atpakal, bet dotees tuhlin zelâ, lai nebuhtu wairs jafateekâs ar Gundu.

Tomehr wina kruhtis fazehlâs leela wehtra, leela zihna. Weena balfs sauza: behdsi, behdji; bet otra sauza: paleezi, paleezi, greesees atpakal pee sawas skaisitâs, ustizigâs seerwinas.

Saunais majors bija daschâ karstâ zihnâ atradees, bet tahs nu winam islikâs ka pundurischi pret milsi, pret zihnu, kahda tagad winâ bija fazehlusês.

Gundas aina parahbijâs arweenu skaisata un skaisata wina gara-azu preekshâ.

Tomehr galu galâ winsch issauzâs:

„At, Loreleja, — at, — Loreleja! Tu prafi no manis par daudj augstu zenu par sawu mihlestibu, — manu godu, manu lihdschi-nejo laimi!

Tomehr es atdotu wiſu, itin wiſu par weenu weenigu nakti, kurà dabutu duſèt tawà rofà un peeglauftees pee tawàm fruhtim. Ak, un lai gan es ſchini azumirkli juhtos kà ſaglis, kas laupijumu eeguwis un tad aiſmuht projam, tomehr es nogeedu itin labi, ka eſmu pret tewi beſſpehziġs, man japabodas tawai burwigai mihleſtibai, tawai apburoſchai warai."

Bet kà lai wiſch nu eeſaht ſawu behgſchanu. Kà lai wiſch padaràs ſewi nepaſiſtamu?

Raudas gan winam netruhta, lai waretu uſ aſtrako aiſjelot, un beſ tam wehl kahdu gadu beſruhpiġi dſihwot.

Bet kas lai noteek ar pili, par to weeglprahſtigais wihrs nedo-
maja.

Tikai weenu leetu gan wiſch nogihda, proti: ka wiſch ſakrah-
jot pahr ſawu wahrdu negodu un kaunu, pee kam wiſch murminaja:

"Ai, ziſ labi buhtu, ja laudis domatu, ka eſmu miris, ka neat-
rodos wairs ſtarp dſihwajeem."

Un ſchini azumirkli norihbeja ſchahweens, kas to ne muſum uſtrauza.

Kurts uſleħza kahjàs un ſkatijàs eeplehſtàm azim wiſapfahr.

"Waj gan meſcha-ſagli manà turumà?" wiſch murminaja.

"Kluſu, kluſu, dſirdu ſteneſchanu un waideſchanu! — Waj ſche gan
notikuſi kahda ſlepkawiba? — Geſchu raudſit, kas tur notizis."

Un wiſch gahja uſmanigi uſ to puſi, no kuras nahza kluſà wai-
deſchana un ſmagà ſteneſchana.

Kad wiſch kahdus ſimts ſolus no wilku-bedres bija pagahjees noſt,
tad wiſch pamanija kahda zilweka kermenis uſ mihtſtajàm ſuhnam gulot.

Wiſch aiſbedſinaja maju laterniti un nu tikai wehl wiſch eerau-
dſija, ka tas, kas te iſzihuija beidsamo zihnu, nebija nekas zits, kà wina
ſenatais inſpektors, Kolbes kungs, un kurſch, ſawa noſeeguma leelumu
apſwehriſ un ſawu ſabojato dſihwi eewehrodams, bija pats darijis ſawai
dſihwibai galu.

Tiſchautà biſe guleja winam lihdjàs.

Sche nebija notikuſi ſlepkawiba, bet paſchſlepkawiba. Schis wihrs
bija pats ſewi noteefajis.

Kurts nolleezàs pahr ſawu ſenako kalpu, jeb labaki ſatot, pils
pahrwaldneeku, un kura azis wehl bija wakà, eeſaukdamees:

Kolbe, waj juhs warat wehl dſirdèt? — Waj juhs warat wehl
mani redſèt? Sakat man, kapeħz juhs eſat ſcho nelahgo darbu paſchi
pee ſewim paſtraħdajuſchi?"

Bet mirejs fakustejās un tad palīka wišs kļu.

„Ah, šče nahē zilweka palihdsiba par wehlu,“ jaunais majors murminaja.

Kurts stahweja atspedees uš ņawas bišes, kamehr wina azis raudsijās stihwi uš pašchslepkawu.

Un jo ilgali wišč uš to ņatijās, jo wairaf winam nahza preekščā, ka pašchslepkawas ņeja, mati un augums lihdsinajās wina, tas ir Kurta, augumam un ņejai.

Un brihniščki, — waj gan Deews gribeja winam darit ņinamu, ka ari wišč pats reiž tā beigščotees un eekritiščot postā un paņuščanā.

„Bet kā buhtu,“ wišč murminaja, kad es ņchi miruščā wihra apgehrbu iņleetoju ņawai behgščanai par labu, un tam apweklu ņawas drehbes un tā peemahnu Gundu un winaš tehru? — Pateesi, wini, kā ari wiš laudis domās, ka es eņmu no kaħda meščha-ņagla noščauts un tā mans wahrds buhs no kauna un negoda glaħbts: Un kuršč gan warēs wina ņeju tiš ņmalki iņpehtit, kuru nahwes zihna ņabojajufi un ņawilluņi. Bet lai nu buhtu kā buħdams, iņdewiba manai behgščanai ir leeliņka.“

To ņazijis, wišč eesahka pašchslepkawu nogehrbt un wina drehbes apwilt ņew, un kad tas bija notizis, tad wišč apwiltka tam ņawas drehbes, atstahdams ņeščās wiņas leetinas, pat ņawu ņelta pulņsteni. To padarijis, wišč ņapleħņa ņuhnas un apņedņa ar taħm ne-
laimigā wihra ķermeni.

Un to wiņu wišč darija melnās Lorelejas miħlestibai par labu, kaħdam ihņam laimes, jeb labaki ņakot, wiņa muħņha ņamaitaščanas briħdim, kaħdai naktei, kura ņeeweeņchu wiltiba un apmahniščana iņputina wihra jehgu un ņapraščanu, ja, — kaħdam ihņam, ņaldam ņapnim, bet kura teeščamiba buhs breeņmiga.

94. nodaļa.

Basudusčā ņuni.

Gunda pawadija beņmeega nakti.

Gruhtu un behdigu ņirdi wina bija noņkatijusees wihram un teh-
wam pakaf.

Sawada paredseščana nomozija winas dwehšeli.

Un kad tehws ap pulkstien 11 pahrnahza mahjâ un winai pastah-
stija, ka Kurtš wehlejees weens palikt meščâ un ka tas wehlejees, lai
ščis nahšot atpakal lai Gunda nebuhtot weena, tad wina palika pree-
zigata, domadama, ka winsč to darot šcis labâ un ruhpejotees par
winas droščhibu.

Tehws un meita sehdeja wehl kaħdu štundu kopâ, runadami no
jaukâs, roščhainâs nahšotnes, runadami par laimi un labklaħjibu, par
gaidamo mašo pafaules pilsoniti, kusch nu drihi ween buhščot atze-
lot un mahtes, kâ ari tehwa firdis peepildit ar preeku un jaunu laimi.

Ap pušnakti Sonnenkamps dewâs pee meera.

Ari Gunda eegahja řawâ gulamkambari.

Wina nogehrbâs un eelikâs gultâ, bet meegs neslehđja winas
řkaištâs azis.

At, kâ wina wehlejš, lai Kurtš buhtu pee winas.

Ahrâ puhta aukštais, baigais rudena wehjšč. Ahrâ draudeja
breeřmas un nelaima, Kurtš atradâs weens tunščajâ meščâ.

Nakts pagahja.

Mihts ausa; bet Kurtš wehl nerahđjâs.

Ap řcho laiku Gunda eemiga.

Bet bailigi řapni nomozija winas dwehšeli.

Wina redseja melno damu ar Kurtu kopâ, un kad wina peegahja
teem kahrt un wilka Kurtu no tahš nost, tad melnâ, řkaištâ dama no-
řweeda Gundu semê un uřmetâs tai ar zelgalëem uř kruħtim, tâ kâ
wina newareja wairs ne elpu pawilkt.

Gunda uřtruhkâs no iřřâ meega.

Wina pameta azis uř pulkstieni un redseja ar bailem, ka tas jau
bija řeřchi.

Wina uřžehlâs ahtri auščâ, apgeħrbâs un gaħja apwaizatees peħz
řawu wiħru, kusch wehl nebija atnahžis mahjâ.

Wina gaħja un eegahja ari řaimes-istabâ.

Šche sehdeja ap leelu galdu wiřa muiščas řaime un ehda brokastu.

„Kur kungs?“ Gunda jautaja.

„Wehš nesinam,“ atbilde řkaneja.

Gundai iřgaħja karštis un aukštis žaur wiřu řermenî.

Kad wina gaħja aikal pa trepem auščâ, tad wina řatika řawu
tehwu Sonnenkampu, kusch tuħliu waizaja:

„Sati, Gunda, kur tavs viņš? — Laitam gan wehl gul? —
Waj ne?“

„Ne, mans dahrgais tehvs,“ wina faspēstu balši atbildeja, „es
wehl neefimu Kurta redsejuši! Wīnšch wehl nemas naw mahjā. Nesinu,
ko lai nu domaju, ko lai eesahku?!“

Gan Sonnentamps nehmas meitu meerināt, bet Gundas bailes
negribeja rimtees.

Ari Sonnentamps eesahka palikt nemeerigs.

Ari wina dwehšeli šagrahba šawabas bailes un ruhpes.

Bulkstens rahdija jau desmito stundā, bet no Kurta ne wehsts.

Gunda eesahka dikti raudat.

Beidsot wina eesauzās:

„Tagad sinu, kas man darams! — eeschu uš mešču wīnu meklēt!“

„Tas pareisi, mana meita,“ Sonnentamps peemetinaja. „Ari es
eeschu, un nemsim šunus lihds, — gan tee atradis Kurta pehdas. Ja
gan, — kaut kas buhs wīnam atgadījēš, kas wīnu aistawē naht
mahjās.“

Rahdas minutes wehlati gahja Gunda un Sonnentamps, pawa-
diti no kutscheera un weena apkalpotaja, uš sinamo mešču meklēt Kurta;
bet lai gan wīni pa to gahja krusstem un šķeršam, bet no Kurta
wīni neušgahja ne pehdas.

Beidsot Gunda eeschufsteja tehvam kautko aušis, uš ko Sonnen-
tamps pašlaidroja:

„Waj tas waretu buht? — Ja wīnšch to buhtu darijis, tad tas
ir negehlis un beidsamais nelga pašaulē. — Waj wīnšch pateesi aishē-
dšis? — Ne, ne, mana meita, es newaru no Kurta tīf šikti domat.“

Un nu wīni eesahka atkal pašuduscho meklēt.

Gundas šahpes un išbailes bija leelas un neaprakstamas, — jo
Kurts bija un palika pašudis.

Saulite jau taišijās uš noeschānu, kad wina, tehwa pawadibā,
ceradās atkal šawā pīli.

At, un nu wīneem tīlai wehl eesitās prahtā, ka tee nebija paneh-
mušchi lihdsi šunus.

„Ja, ja, — šunus, šunus, — nemsim šunus lihdsi, un eesim
tuhlin atpakaļ uš mešču?“ Gunda štanu, ušbudinatu balši eesauzās.

Un tā ari notifa.

Wina glaudija Kurta Neroju un Sultānu, ka ari Dianu, šajidama:

„Gefim, eefim, juhs mana Kurta ustizamee pawadoni, eefim un meklesim sawu fungu!“

Suni litàs sapratot Gundas wahrbus un steidsjäs astes wehdinadami us meschu, pee tam arweenu pafatidamees atpakaf us Gundu un Sonnenkampu.

Un dsilafi un dsilafi tee gahja meschâ eefschâ, uszihtizi ofchnadami pehz sawa kunga pehdam.

Beidsot tee eefahfa fstreet un pasuda wimu azim.

Bet kas tas?!

Pehez kahdam minutem wini fadsirdeja sawadu trofni.

„Tehws, mihlais tehws,“ Gunda eefauzäs, „klaufees, waj tu nedfirdi tur pa labai, kâ zilweka raubafchanu?!“

„Tahs naw zilweku, bet muhsu funu gaubodamäs balsis!“ — Sonnenkamps nobahledams atbildeja. „Gefim raudsit, ka wini tur at-radufchi.“

Gunda farahwäs.

Wina nogihda, ka isschkiroschais azumirkkis bija klast.

Wini gahja us to pufi, no turas nahza funu balsis, jeb labafi fakot kauschana.

Beidsot tee pamanija ustizamos lopinus.

Gunda peegahja ahtri teem klast, bet tad breefmigu balsi eebrehzäs.

Winas azis bija eeraudfijuschas sinamo lihfi.

Un kad Sonnenkamps peenahza klast, tad wina brehza:

„Tas wiafch ir, tas wiafch ir! — Tas ir Kurts, — mans wihrs!“

To fazijufi, wina nokrita zelos semê.

„Nokauts,“ Frankfurtes leeltirgonis eefauzäs, „nokauts, — nokauts!“

Dihka feja bija no trim lodem tà fabojata, ka to newareja wairš lahgi pasiht, bet drehbes, — ja, drehbes leezinaja, ka tas efot jaunais majors, Kurts fon Redewizs.

Sche newareja no pahrfstatifchanäs jeb wilschanäs buht ne runas. — Wijs, wijs leezinaja, ka jaunais wihrs fritis kahdam neleetim par upuri, un kam gan zitam, ja ne Kolbim, wina fenafam inspektoram.

Gundas fahpes bija neaprakftamas un winas firdehfti bes gala.

Al, jaunä, flaißtä feewa, kaut jel tu sinatu, ka tu efi peewilta un peefrahpta, tad tu neguletu wis pee pafchflepkawas lihka us zefeem, tad tu apraudatu sawas faldäs, isputejuschäs zeribas, — sawas

aifritejuschàs laimes deenikas, tad tu swehretu melnajai Dorelejai šamaitašchanu un galigu postu, tad tu ušstatitu pašauli šawadām, gaischakām azim, furas tawa mihleštiba uš Kurtu bija apmiglojuši un aptumšchojuši.

Gunda, Gunda! — Zeet, zeet, — zeest jau ir muhsu liktena negrosamais nolehnums.

Gan Sonnenkamps mehginaja šawu meitu gan šchà, gan tà eepreezināt un apmeerināt, bet ko lai tur zilweka wahrbi eespehji, kur liktens tik breešmigi un neschehlīgi isahrda pirmās mihleštibas šaldo, debešchigo laimi?

Sunu gaudošchana gan norima, kad tee ceraudsija atkal Gundu un Sonnenkampu bet tai weetà šahpa jaunās šewas waimanas un gaudas uš debešim, kamehr rudena wehjšch šchnahza zaur loku šareem un šchur un tur krautku eebrehtšchanās bija dširdama.

Ari Sonnenkamps, apštatijs šawa šnota drehbes un wina šchās atrodošchās leetas, štahweja kà šastindšis, kà lebus štabs.

Weidsot wišch atšchirga un gahdaja par to, ka lihšis tittu aishgahdats projam uš pili, kas ari notika, kamehr Gunda raudaja ruhgtas šchehluma ašaras, weenu par otru reiši iššaukdama:

„Ak, mans dahrgakais, mihlais Kurts; mans šaldais wihrs, ak, kaut es tawà weetà buhtu nomiruš! — Nahwe, nahwe, — kam tu kawejees? — Kapehž tu nesauzi ari mani projam no šchis šahpju un behdu pilnās pašaulēs?! — Ak, mans Kurts, mans labais, dahrgais wihrs!“

Un winas waimanas šatreeza katra godiga zilweka širdi un modinaja tajà lihdszeetibu un pateešas šehras.

95. nodaļa.

Sahtu-ragana.

Kurta šon Redewiza pili waldija leelas behdas un štumjas, tà ahrà, ka ir eekšchà.

Behru deena tuwojās.

Domatais majors guleja waren grešnà šahrkà.

Wišch bija gehrbts grešnà kara-uniformà.

Wina kruhtis puſchloja wairaf ordeari un ap gurneem tam bija apjoſts ſpoſchs ſobens. — Dahrgas, ſmarſchigas puks un kroni wijās ap ſahrku un wina apfahrtni.

Beidsot peenahja ta ſtunda, kurā ſahrkam wajadſeja pazeltees un tapt aiſneſtam uſ ſinameem meera-kambarcem.

Mahzitajs atnahja.

Pils ſahle pildijās behrineekeem.

Gunda, dſilās ſehrū drehbēs tehruſeeks, bija nometuſees ſahrkam lihbjās zelos.

Behrineeki bija dſiki kuſtuati, kad garidsneeks eeſahla ſwehto zere-maniju pee nelaiķa iſpilbit.

Neweena azs nepalika ſauſa.

Sahpes un ſchehlums bija leels.

Weetejās baſnizas ſwani aizinaja jauno wihrū uſ garo duſu.

Sahrkam tika uſliķts wahks, aiſſkruhwets zeeti, un no lihku pa-wadoneem pazelķts un iſneſts ahrā, kamehr Gunda bija giħbſchanai tuwu un tiſto ſpehja noturetees uſ kahjam.

Sonnenkampſ to ſatureja un weda lehnām ſahrkam palat.

Neſtawas bija apklahtas ar dahrgu ſeltu iſrotatu ſegu, un ſkaiſteem krooneem apwihtas.

Sehrū gahjeens kuſtejās leħni uſ preeſſchu.

Jau parahbijās kapſehta, jau parahbijās Redewizu ſamilijas kapliſtſcha, kad kautkas behru gahjeenu iſtrauzeja, kad kautkas at-gadijās, kas neween Gundu un Sonnenkampu, bet ari wiſus behri-neekus ſatrizinaja lihbj paſcheem ſirſchu pamateem.

Netahli no kapſehtas iſliħda iſ kruhmeem wiſeem paſiħſtamā ſahlu-ragana un rokas iſſteepuſi nejauķu balſi breħza:

„No juħs tur neſat, — he, — he, — ko juħs tur neſat ſchini toka mahjina, tas jau naw Kurts fon Redewizs, bet kahds zits, — hi, — hi, — hi!“

Bet kad neweens negribeja liķt no wezenes trauzetees, tad ta ſpeedās Gundai klaht un kuſu balſi kerſteja:

„Nelaujāt, jaunā ſewa, nelaujāt apgahnit ar ſcho bleħdi fon Redewizu kapliſtſchu. Sahrkā negu wiſ trafuligais junkurs, bet kahds zits, protat, bleħdigais inſpektors Kolbis, kurſch pats ſewi no-ſchahwās, netahli no wilku-bedrem! Jaunā kundſe, tiķ teeſcham kā laudis mani ſauz par ſahlu-raganu, tiķ teeſcham, kā man truhſt tiķai diwi no ſimta, es nemeloju, es nemeloju, bet runaju dſiħwu pateeſibu!“

To isgruhdufi wina nu atkal ſkanu balſi brehza:

„Leekat ſahrku ſemē, leekat ſemē, eſ peerahdiſchu, ka tani neatrodās wiſ muhſu jaunais kungs, bet kahds zits!“

Bet nu ari Gunda eemaiſijās ſtarpā, ſazidama:

„Eſ pawehlu apſtahtees!“ uſ ko neſeji nolika behres ſemē.

„Ar ko tu gribi peerahdit, ka ſahrkā neatrodās Kurta ſon Rede-wiza lihķis?“ Sonnenkamps jautaja.

„Lai naht ſchurpu Dorſts, wezais kurpneeks,“ wezene uſbudinatu balſi teiza, „gan juhs redſeſat, ka nemeloju, tiſ teeſcham, kà man truħſt titai diwi no ſimta. Eſ ſaku, ka tam, kaſ tur ſahrkà gul, kreifajai kahjai ir ſeſchi pirſti, ko Dorſts apleezinās, taſ ir, wiſch apleezinās, kà ſahrkà atrodās ne wiſ jaunais majors, bet blehdigais inſpektors Kolbis!“

Un nu tika wezais kurpneeks atjaukts, ſahrkam wahks atſkruhwetis un no wezà kurpneeka, Dorſta, kreifās kahjas jahbaks nowilts:

Un, ai, — ſahku-ragana bija runajuſi pateeſibu. Mirona kreifajai kahjai bija ſeſchi pirſti.

„Ja gan, taſ ir inſpektors Kolbis,“ Dorſts eeſauzās. „Eſmu jau gadeem winam ſahbakus pagatawojis un nopuhlejees ſahbaku kreifajai kahjai peemehrot. — Ja, — ja, — taſ wiſch ir, — taſ wiſch ir!“

Ari Gunda paſkatijās uſ mineto kahju, pee tam eeſaukdamās:

„Taſ naw mans wihrs, taſ naw Kurts ſon Redewizs! Eſ ſweh-reju, taſ wiſch naw!“

„Nonemat winam ordenus un ſobenu un aprofat to tur ween-fahrſchajà kapſehtà,“ Sonnenkamps uſ lihķu razejeem ſazija, un tad pamahja ſahku-raganai naht lihđſi uſ pili, kaſ ari notika.

Uſtraukums bija leels, bet Sonnenkamps nepaſaudeja ſawu mee-ribu, bet Gundu ſem rokaſ panehmis, gahja lehneem, ſtingreem ſokeem uſ pili atpaſat, kureem gahja papreeſchu wezà miħklainà ſahku-ragana, kura, kad wini atradās pili, paſtahtija wiſu, ko wina tani nahti peedſihwojuſi, kad Kurts un melnà Loreleja bija pee maſà luhgſchanas nameta, wilku-bedru turwumà, miħlinajuſchees un tad norunajuſchi behgt, un paſtahtija ari, ka blehdigais Kolbs eſot patſ ſewi noſchahwees, un ka Kurts pahrmainijis drehbes u. t. pr.

Œchi wehſts, ziſ paſakaina un miħklaina wina ari neiſklaufijās, dewa Gundai un Sonnenkampam jaunu gaiſmu par Kurta noſuſchanu,

jaunu gaišmu par jaunā wihra neapdomību un weeglprahitību. — Un tad beidzot Sonnenkamps waizaja:

„Bet pašai man tatschu mahmulina, uš kureeni tad wini norunaja behgt?“

„Melnā dama šazija, ka 5. oktobri wincem jafateektotees pee Reinupes, uš Lorelejas klinti,“ wezene paskaidroja.

„Brihnisčigi!“ Sonnenkamps eesauzās. „Kapehž tad uš Lorelejas klinti, uš kehmaino, pašakaino krauju?“

„Kapehž?“ wezene tumschu balši eesauzās, „to es jums tuhlin paskaidroschu: jaunā majora mihtafā šauzās ņewi par Loreleju, un tā wina padara ņewi par pašakainu un mihtlainu, jo jaunais Redewižs ņesina pat winaš ihsto wahrdu, ņesina ari, waj wina jau naw zita wihra ņewa, un, — tā man leekās, tad wina ari pate bihštās no atklatības, tapehž nu wina iņwehlejuņi par droščako mitekli baigo, pašakaino, kehmaino Lorelejas klints krauju pee Reinupes. Tur juhs winaš abus atradiņat, ja juhs gribat dņihtees pašat, — tiņ teeņam, ka man wehl truhšt diwi no ņimta.“

Kad saņtu-ragana bija pabeiguņi ņawu dihwaino, preekņā Gundas tiņ ustraukņoņo, behdigo wehsti, tad Sonnenkamps pašneedsa tai maņu, zaur kura maņam ņpihdeja jelts, ņazidams:

„Mahmulina, ja wehl jelts tawu ņirdi war eepreezināt, tad nem ņo maņu.“

Geņahkumā wezene ņesinaja, ko dariņ, waj nemt jeb ņenemt; bet kad nu Gunda luhdņās, lai ņi jel neatraidot tehwa godigo dahwann, tad wina panehma maņu, pee tam ņkaitidama kahtā ihņu luhgumu.

„Beeti nu par wiņu kluņu, par wiņu, ko tu eņi meņchā redņejuņi un dņirdejuņi,“ Sonnenkamps peemetinaja; „es ņewehloš, lai ņchee nepatihkamee notikumi naņh lauņchu mutē. Beeteek, kad wiņi jau tā kà tā runā par Kurta ņon Redewižu dihwaino galu. — Nu, teiz, mahmulina, waj pratiņi turēt muti?“

„Manas puķes ir kluņuzeetigas; taņs jau ņeiņpausč noslehpumus; ko es taņm ari nepaņtaņstitu, winaš paņlehpj to wiņu ņewi,“ wezene raudoņchu balši atbildeja.

„Nu tad uņtizi ņawām puķem ari muņu noslehpumus, bet pret laudim turi tihru muti,“ Sonnenkamps laipnu balši ņazija.

„Dariņchu tā, dariņchu,“ wezene atteizja; „mana mute buhs kluņa kà kaps; bet, jaunā ņewa, tew wehl kautko pašaziņchu, kaš tawu ņirdi daudj maņ apmeerinās, proti, ņeaiņmirņti ņawu wihru; jo

es parejsu, ka Deems to tew wehl war atdot; winsch wehl nan melnajai Lorelejai wifai padeweess un pahrdeweess; wehl war apmahnitais atgreetees atpakal pee sawas ihstas laimes."

To teikufi wina palozijas pret Gundu un Sonnenkampu un aigahja projam.

"Ja gan, tehws," Gunda eesauzas, „sachtu-ragana runa pateeßibu; glehwlis, kas bej zihnas atdod sawu dahrgako mantu! Tehws, glahßfim Kurtu, usmellesim to un atdarisim winam azis. Wedisim to atpakal us pili un tad neiflaidisim winu nekad ij azim."

"Ja gan, mana meita, sanemees un turi droßchu prahtu. Ujnemsim zihnu ar melno Loreleju, kas wina ari neubhtu. Israusim winai ij rokam upuri, kuru ta warbuht jau sauß par sawejo, par awas melnas firds ihpaßchumu."

Un pahr Gundas seju pahrlidinajas weeglis fahrtums un winas azis eemirdsejas tahds pats uguns, ka toreis us Pragas kaujas lauka, ad pruhßchu karalis tai lita paßneegt goda-sobenu, un wina stingru balfi sazija:

"Ja, tehws, es gribu zihnitees, es gribu israut wiltneeßes rokam to, ko winas man laupijuschas. Es gribu wehl reij mehginat sawai firdij atdot senako laimi, senako debesi, senako paradisi!"

Sonnenkamps speeda sawu meitu pee kruhtim, eesautdamees:

„Un es, es stahweschu, ka jau arweenu pee taweem sahneem.

Tur, — tur us Lorelejas klinti notiks leela firschu zihna, un Kurta firdij wajaga peederet atkal tew!"

„Paldees, tehws, paldees par schein wahrdeem!" — Tagab sakahroschu wisu preeßch aizeloschanas. — Astonu deenu laika mums wajaga buht pee Reinupes, — pee Reinupes us Lorelejas klinti!"

96. nodaka.

Dakters Sigrists.

Leichtweisa ala walbija druhmiba un neomuliba.

Tur dsili apassch semes, tumschaja ala, guleja us suhnam Antons Leichtweisis, gruhti, smagi eewainotas, un wina dwehßele libinajas stary dsihwibu un nahwi.

Wisi eewainotee isweselojās, tikai winsch wehl guleja, tā fakot, uš nahweš zifam. Kad dakters Sigrists winam peegahja flaht, tad katru reisi aptumschojās sinibu wihra feja, jo winsch wehl nemas newareja nosazit, waj wina galwa un wirsneeks zelschotees, jeb ne.

Wisus laupitajus sagrahba schehlums un skumjas, un Lores sahpes un firdehsti bija besgaligi.

No beidsamās zihnas nakts wina wehl nebija aishbarijusi sawas azis.

Wina to kopa, tā ween sinadama un prasdama.

Kriminal-teefnescha lode tikko nebija sadragajusi wina firdi.

Sirds gala turumā lode bija palikusi stahwot.

Dakters Sigrists gan wehlejās lodi iswilt laukā, bet tagad wehl nebija peenahjis isdewigais laiks, — wehl wajadsjeja nogaidit isdewigo brihdi.

Winam bija ari daudsi asinis nopsuhduschas zelā no Josta mahjas lihbi sinamai alai, zaur ko Leichtweisis bija wahjināts un besspehziņāts.

Ari lode, kura wehl arweenu atradās firds turumā, darija wina stahwokli katru azumirkli bihstamu un gruhtu.

Beidsot atnahza ta stunda, kurā wajadsjeja operazijai notikt, kurā wajadsjeja isfshirtees, waj Leichtweisis buhs dshiwotajs, jeb mirejs.

Un nu Sigrists kehras pee baigā darba.

Winsch eesahka lodi usmeklet.

Leichtweisis steneja un waidaja, kad wajadsigais instruments speedās wahiti eefshā.

Lore to nespehja faturet, tapeh3 bija janahl Bensbergim palihgā.

Wini tureja tam kahjas un rofas zeeti, kamehr daktera stangas nebija wahiti eespeeduschās un lodi iswiltuschas un neelikuschas Lores rofās.

„Paglabā scho lodi,“ dakters Sigrists sazija; „jo no tahs atkarajās weselas astonas deenas tawa wihra dshiwiba.“

Un nu eesahka Leichtweisis azim redsot labotees.

Wina sahpes masinajās un wina nowahjinatee spehki peenehmās.

Un pateizotees Lores un usmanigā daktera Sigrista kopschanai, peenahza nu ari ta deena, kad Antons Leichtweisis wareja atkal uszeltēes un uš kahdu brihtinu atstah alu.

Un nu eesahkās starp laupitajeem atkal jautriba un pa datai ari besbehbiba, pat Otto Resife palika preezigats, kuresch, tā mehš jau sinam, bija pasaudejis us wisem laikeem sawu karsti mihkoto Hanneli.

Un tà nu aifriteja wefelas fchetras nedefas, preezigi un laimigi.

Te kahdà wakarà, kad Norbekš bija pahrnahzis no medibam mahjā, laupitajeem bija jadsird šawada wehsts, kas wianu weenmuligo dšihwi padarija atkal dšihwaku, bet ari raibaku.

„Man nupat atgabijās šawads raibs stikis,“ Norbekš eefahka. „Biju nošchawis divus šakus un gribeju patlaban dotees mahjup, kad manā preefšchā stahweja trihs tumšchi tehli.

Domaju, ka man buhš darifch š ar kehrajeem, tapehž peelifu biši pee waiga un mehrkeju, gribedom šawu dšihwibu un brihwibu aistahwēt lihds beidsamam, bet weens no teem šauza man preti: „Re-šchauji, jo mehš peederam pee teem, kas par Leichtweiši ešam zihni-jušchees un nahmē gahjušchi.“

To dširdejis, es atrahwu biši atpakat un jautaju: Ko juhs gribat un kas juhs ešat?

Tad weens no teem pašlaidroja, ka šchis ešot kalejs ij Bibrikas un tee ziti ešot wina beedri.

Bet ko juhs gribat? es waizaju.

„Mehš mellejam Antonu Leichtweiši, — waj dširdat, mums wajaga steidšošchi ar Antonu Leichtweiši runat.“

Draugi, tas naw wis tik weegli ijdarams, kà juhs domajat, es nedrihktu juhs pee wina aifwešt; juhs nedrihktat redšēt wina dšihwolkli, jo kas tani ceeet, tam japaleet wina kalpam uš wifu muhšchu ar meesu un dwehšeli.

„Nu, lai tad winšch nošata zitu kahdu weetu mešchā, jo Bi- brikas, Dozheimas un zitu meestu wišri grib ar wianu šatiktees un tam iifuhdšēt šawas behdas, jo firšis Karlis ešot waren dušmigs uš wišeem laudim, tapehž ka daudši no teem ešot Antonam Leichtweišim palihdsejušchi šafaut firšta šaldatus, no kureem neešot gandrihš neweens palizis ar wešelu ahdu. Un ja winšch ari negribetu, jeb newaretu mums palihdšēt, tad lai winšch dod mums padomu un pašata, kas mums darams, jo muhšu behdas ir loti leelas.“

„Un ko tu šcheem wišreem atbildeja?“ — Leichtweišis jautaja, „tu tatšchu winus neatraidiji? — Wini pateesi nopelnujušchi, ka mehš teem palihdšam, weenadi jeb otradi. Un kas Antonam Leichtweišim weenu weenigu reiši kahdu labumu padara, to winšch nekad neaišmiršt.“

„Es ari neešmu šchos laudis aifšuhtijis projam,“ Norbekš pašlaidroja. „Wini gaida uš tawu atbildi winpus upeš, pee šarkana- jeem wihtoleem.“

Leichtweifs apdomajās un tad ņazija :

„Korbek un Bensberg, ejat pee wincem, aifseenat teem azis un atwedat tos pee manim un eewehrojat wiſu uſmanigi, kaſ ſchahdā atgabijumā jaewehro.“

Mehnefis ſpihbeja ſpoſchi un nafts bija burwigi ſtaifta, ka abi laupitaji nonahza pee gaidoſcheem wihreem.

„Dozheimas un Bibrifas wihi,“ Korbeks ņazija, „ja juhs gribat ar Antonu Leichtweifi ſotiftees un ar winu runāt, tad ſwehrejat, ka juhs neefat ſpeegi un iſt.“

„Mehs ſwehrejām,“ ij wiſā triju wihru mutes atſkaneja.

„Labi,“ Korbeks ſwinigu balſi teiza, „tað eſ jums paſlubinaju un daru ſinamu, ka juhu wehleſchanās tagad peepilbiſees, un ka muſſu kungs un meiftars ir gataws, juhs laiſt ſawā preekſchā! Un nu paſa-
kat mums ſawus wahrduſ.“

„Mani ſauz Wiſlipu Roleti un eſmu Bibrifas kalejs;“ bet otrs ņazija :

„Eſ eſmu bagatā ſemneeka Krügera weenigais dehlſ; un treſchais paſkaidroja :

„Un mani ſauz Gottfriedu Radmacheri, eſmu apprezejees un man peeder Biberikā neleela mahja.“

Kad Bensbergs winu wahrduſ bija ſawā leſchāſ grahmatinā eerakſtijis, tað Korbeks teiza :

„Tagad mehſ jums aifſeeſim azis, un mehſ juhs wediſam pee ſawa wirſneeka, Antona Leichtweiſa.“

„Mehſ eſam gatawi eet,“ Bibrifas kalejs atbildeja. „Darat kaſ juhu peenahſtums; mehſ palauſamees uſ jums.“

Un laupitaji aifſehja mineteem wihreem azis un wadaja kruſteem un ſcherſam pa meſchu, kamehr nebija noſtuwuſchi pee laupitaju alaſ. Kalejs un wina beedri neſinaja pateeſi, kur ſchee tagad atrodoteeſ.

Weidſot wini tika weenſ pehz otra eelaiſti, jeb labaki ſatot, ee-
ſtunti alā, un wini bija tā apmulſuſchi, ka tee pateeſi neſinaja, waj wini atrodoteeſ wiſſ, jeb apaſch ſemes, jeb ari meſchā.

Lehni ſoti tuwojās wineem, — Lore un Eliſabete nahza wineem preti un aiſweda toſ uſ ehdamkambari pee Leichtweiſa, kurā atradās ari wiſi žiti laupitaji.

Paudis ufaizina Leichtweīši par glahbeju.

Ģdamkambaris bija apgaismots no 14 duhlejam un iſſlatijās gaiſchs kā karala pils.

Uj atmina galda dedſa divas ſwezes, ſtarp kurām atradās melns truſts ar Peſtitaja tehlu.

Wiſeem laupitajeem, ari Lorei un Eliſabetei bija puſ-maſkas preekſch ſejam, tīfai Leichtweīſis weenu nebija maſkojees.

Wiſeem trim wiſreem tīfa azis atſeetas.

Kad tee eeraudſija Leichtweīſi, tad tee nokrita zetoſ ſemē, bet Leichtweīſis ſkanu balſi ſazija :

„Uzſekatees un nebīſtatees, eſ jau ſīnu, ka juhs eſat mani draugi; bet pirms uſſahkam ſawas ſarunas, tad peeſekat labo roku pee ſchi kruſta un ſwehreat, ka juhs to wiſu, ko juhs ſchīni weetā redſat un dſirdat, nekad neiſteikſat ziteem.

Un kad tee trihs wiſri to bija darijuſchi, tad Leichtweīſis uſzeh-lās, gaſja teem klaht, apkampa katru ſewiſchki un nobuſchoja, ſazi-dams :

„Ģſat ſweiginati juhs, Dozheimas un Vibrikas wiſri, un dſerat ar mani kopā draudſību.“

Un nu tīfa atneſti ſudraba kauſi, kuri bija nolaupti kaſdam klo-sterim, un kurus nu Leichtweīſis peepildija lihds malam ar ſmarſchigu, gaſrdu wiſnu.

Un Leichtweīſis weenu no teem pazeldams ſazija :

„Ģs dſeru uſ ſawu draugu, ſawas dſihwibas glahbeju weſelību ! Un eſ dſeru uſ wiſu labu kauſchu weſelību, kuri eenihst netaiſnību un blehdību, warmahzību un neleetigus ſpaidus ! Ģs dſeru ari uſ laimīgu naſkotni, uſ preezīgu dſihwi, uſ wiſu labu leetu iſdoſchanos !“

Kauſi ſaſītās kopā un garſchīgais wiſns tīfa iſdſerts lihds kauſu pamateem.

„Nu, mani miſhlee draugi, paſakat nu man, kadehſt eſat naſkuſchi ſchurpu un par kaſdām leetam juhs gribat ar mani runāt ?“

„Ak, kungs,“ kajejs eeſahka, „mums uſbrukuſi leela nelaime un ta ir tīf leela, ka man truhſt wahrdu, jums to pareiſi iſtehlot.

Ģrīſta Karla roka guſ ſmagi uſ mums, ſinams no taſs deenas, kad mehſ jums palihdſejām tīft laukā no nelahgajeem apſtaſkeem

Doſta mahjâ. Mufju waldneeks ſchnahz ween aif leelâm duſma m uf mums."

"Bet fo tad firſts jums dara?" Leichtweiſis nepazeetigi jautaja.

"Kungs, wiſch pahrdewa nupat peeſſimts wihrus ij muſſu widus amerikaneem, kuri nu drihjakâ laikâ tiks aijſuhiti projam pahr juhru.

Ugahdneeki teef atrauti ſaweem neſpehzigeeem wezakeem, jaunâm ſeevam atnemti wihrî, brutem bruhtgani, ſaimneekfeem kalpi, un mehſ neſinam, waj maſ kahds no teem atnahſ atpakal ſawâ dſimtenê, waj maſ kahds jel redſês Reinupes kraſtus? Un tur winpus juhraſ toſ ſagaida nahwe un ſamaitaſchana, jo tee naw par zitu neko uſſta-tami, kâ par leegabalu upureem!

Wirſneek, es neeſmu runatajs, lai waretu ſcho behdu leelumu peenahzigi tehlot un aprakſtit.

Wiſur walda ſtumjas un ſehraſ.

Iſſamiſeſchanâs ir ſagrahbuſi wiſu firbis.

Turpreti ſchenki ir pahrpilditi dſehrajeem, kuri grib ar deg-wihnu noſkalot ſawas raiſes.

Nemeers un kauſchanaſ walda pa wiſeem ſtuhreem.

Daſchi behg projam un atſtahj ſawu dſimteni, un tahdu ir dees-gan; bet kam preeſch behgſchanaſ truhtſt naudaſ, taſ apſog ſawu la-bako draugu.

Bet behgli ir loti peeſrahpuſchees, jo wiſas robeschas teef no ſaldateem ſtingri apſargatas. Wini tika ſakerti zeeti, nauda atnemta un tad atſuhiti atpakal, eelikti ſtingroſ zeetumos, kur wini nu wehl tagad ſmot.

Ar leelâm gruhitbam draudſchu preeſchneeki iſluhdjâs wehl tſchetru nedetu laika, lai nelaimigee waretu taſſchu daudj maſ noſahrtot ſawas leetas.

Bet nu triju deenu laikâ tiks pirmee peezi ſimts wihrî no Dozheimâs ſuhiti projam; protamſ, ſem ſaldatu uſfraudſibaſ. Ari man jaet pro-jam, kâ ari Gottfriedim Radmacheram, kuram paleek pakal jauna ſeewina un maſ behrninſch."

Leichtweiſa ſejaſ krahja mainijâs.

Bet ari wiſi ziti laupitaji palika

Kaleja wehſts darija uſ wiſeem

"Bee Deewa!" Leichtweiſis eſanow. Gandrihj negribu ſa-wâm auſim tizet. Waj taſ gan waretu waretu, jo firſts waretu ſewi tâ

aismirstees un pahrdot sawas jemes behrnus par naudu kahdai zitai walftei?

Gan nebiju lihdi schim firsta Karla personigs eenaidneeks, bet no schi azumirkla es winu eenihstu, un es peeteizu winam karu u dsihwibu un nahwi, karu lihdi nascha asmenim!"

Un lai gan winu apfarga leelgabali un jaldati, bet winam buhs japeedsihwo un japeeredj, ka Antona Leichtweisa eenaidiba breesmiga un postu nesdama.

Bet jums, mani draugi, jums es doschu labu padomu.

Jums jaapfolas wispirms turèt tihru muti, ka esat ar mani fatikuschees; jo schini azumirkli es newaru jums nelahdejadi palihdsjet, jo ta jau buhtu ahrprahtiba, kad es mehginatu schini leetã la nefa cejanttees.

Tapehz bodu jums padomu, padotees meerigi firsta prahtam un kahpat droschi ween u fuga; bet to es jums apgalwoju, ka ne weens no jums neredjes Amerikas krasus; jo es juhs wifus atswabinaschu.

Un nu ejat meerigi mahjup un pakaujatees u maneem wahrdeem.

Lore, pildi mums wehl reij kaufus u mana plana laimigo ij-doschanos un u muhsu Dozheimas un Bibrikas draugu weselibu un laimi."

Un kaufi fajitã atkal kopã un wihns tifa isdsjerts.

Un nu wiseem trim wihreem tifa atkal aijseetas azis un paschi u mihklainu wihsi ijgahdati ij alas laukã, tad aijwesti projam un beidspeewesti atkal farkanajeem wihstoleem.

Wiau pawadoni pasuda nafts tumfibã meschã un atstahja tos weenus.

Wini nu gahja mahjup, preezadamees, ka schee esot leelo laupitaju, Antonu Leichtweisi, redsejuschu waigu waigã, un ka wiasch teem apfolijees palihdsjet.

Loreleja sehsh brihuischfigi u Reinupes klints-krauja.

Ap scho laiku ispaudas Reinupes apgabala sawada, mihklaina wehsts.

Tifa teikts un stahstits, ka u Lorelejas klints-krauja parahdotees atkal, la senafos laifos, skaisã Loreleja, lai gan ne tahdã weidã, la

senat baltās, zaurspihdoščās drehbēs, bet melnās. Senalai jumpravai esot bijušči dselteni, seltam lihdfigi, gari mati, bet tagadējai Lorelejai esot melni. Senatā esot dseedajuši jautas, apburoščas, mihligas melodijas, bet tagadējā esot mehma, ja daudj, tad runajot labdus wahrbus.

Pirmee, kas mihklaino jumprawu bija redsejušči, bija šwejneeki. Wini bija gribejušči Reinupē ijmest ņawus tihklus, netašti no sinamās klints, bet tad tee esot eeraudsijušči ņkaišto buhti augščā uš klints-krauja stahwam, un tad ņchee nu esot braukušči klintei tuwaki, lai waretu ņkaišto buhti tuwaki apluhkot, tad ta esot ņaukuši:

„Reprahtigee, atpakaļ, waj nesinat, ka waru juhs uš weetas ņamaitāt. Man wajaga išteept tikai rokas pehz jums, un juhs buhsat uš weetas pašudušči! — Atpakaļ, — atpakaļ! — Waj neredsat atwaru, — waj neredsat draudoščās breešmas?“

Un šwejneeki esot tā ijbijušchees, ka tuhliu mukušči projam, til aštri irdamees, kā wehl nekad, un neesot aštraki rinuščees behgt projam, lihds klintis ar ņkaišto buhti naw bijuščas pašlehpučās miglā un nakts tumsibā. Kad otrā rihā ņchee weenteešigee, weenkahrņchee lautini pašahstija dihwaino atgadijumu ņaweem draugeem un pašihstameem, tad daudj netruhka, ka tos nenotureja par ahrprahtigeem. Ja, dašči apgalwoja, ka šwejneeki esot laikam bijušči peedsehrušči un nu pašči nesinot, ko runajot.

Bet jau otrā deenā uštrauja jauna wehstis par noslehpumaino jumprawu lauschu prahtus.

Kahds ņinnesis bija gahjis ņinamam kraujam no ņaušemes puņes garam, pee kam ņchis esot redsejis kahdu neņalihdsinami ņkaištu jumprawu uš minetā krauja stahwam. Lai gan ņchis neesot eedroščinajees tai peceet glušči klaht, tomehr tas esot redsejis winas leelisko ņkaištumu, winas balto kaflu, winas daiķās rokas, ja pat winas koščās, starodamās ežis. Un winam esot iņgahjis karsts un auksts zaur fauleem. Un tad ņchis esot tai mehginajis peceet tuwaki un to apbrihnot, tad ta esot išteepuši pret ņcho ņawu roku, eesaukdamās:

„Atpakaļ, atpakaļ, nelaimigais, zitadi tew jamirst.“

Un nu ņchis esot behdsis projam, ko ween til kahjas neņuščas. Bet ar ņchihm wehstim wehl nepeetika.

Kahds medineeks stahstija to pašču, un gaudrihj tāpat, kā šwejneeki un ņinnesis.

Bet tas bija tā istruhzees, ka kad viņš nonahza Dozheimas meesta weefnizā, bija tihri slapjšch no bailu-sweedreem.

Protams, ka nu laudis tizeja, ka fenatā Loreleja, lai gan zitadā weidā, atkal eesahkufi peemist uš baigo klinti, laikam gribedama eeguht fewim kahdu patihkamu, jaunu lihgawaini, ar kuru ta waretu dsihwot un mihlinatees sem Reinupes uhdeneem, bet ka ta nepatihkamos wihreefchus raidot projam, jeb kà nekà sabaidot, lai no teem netiftu aistahrta.

Tahs nu bija baumas, kahdas ilgi nebija dsirdetas ņhini apgabalā.

Bet mehš jau gan sinam, kas ta par tahdu buhti bija, kas tur katrā nakti, pulksten 12, uš augstā frauja stahweja un gaidija uš ņawu mihlako, uš jauno majoru ņon Redewizu.

Jau astonas deenas bija pagahjuschas, bet jaunais, apstulbotais wihrs kà nenahza, tà nenahza.

Tomehr melnā Loreleja neņchaubijās ne azumirkli, ka tas neeeradiņhotees.

„Wiņsch nahks, — wiņam wajaga nahkt,“ ta murminaja. „Eš zihnos un ušwareņchu. Sonnenkampam jabuht atkal manā warā, kad Gundas dsihwiba stahwēs manās rokās.“

Astotā naktis jau bija klahst.

Wina eeradās atkal uš sinamo klintis-frauju.

Winas azis raudsiņas jemē uš Reinupes uhdeneem.

„Kapehž gan wiņsch tik ilgi ispaleek?“ melnā Loreleja murminaja „Wiņam buhs pateeņi kahda nekahda listā notikufi uš zela. Tomehr eš ņajuhtu, ka wiņam wajaga eerastees ņhini nakti pee manis.“

To ņazijufi, wina ņkatijās atkal uš Reinupes puņi.

Un, ai! — tur jau redņama maņa laiwina pelņcham! — Ai, — tajā atrodās weens weenigs wihreetis, tumņcheem mateem un daitu ņeju!

„Ah, — tas wiņsch ir, tas wiņsch ir!“ — melnā Loreleja eesauzās. „Wiņsch nahk, wiņsch nahk! — Ak, un eš jau ņinaju, ka wiņsch nahks.“

Laiwina tuwojās ahri kraņtam.

Laiwineeks bija uņmanigs un iņmanigs wihrs.

Wiņsch neebrauza wis aprijoņchā atwarā, bet peelaida jau laikus laiwu tur malā, fur nedraud wairs nekahdas breeņmas.

Laiwina pawilzīs uš kraņta un pee kahda zelma peeņehjis, tas dewās ahtreem ņoleem uš klinti augņchā.

Loreleja negahja wis tam preti, bet stahweja uš weetas, nemaņ

nepakustedamàs, šalbeem, mišligeem šmaideem noškatidamàs uš jauno, škaišto wišru, kuršch tai klahť peenahžis nofrita zekòs semè, eefautdamees :

„Doreleja, mana mišlā, dahrgā Doreleja! — Ak, žif eš ešmu laimigš, buht atkal pee tewim! — Seewa, — mana mišlotā šeewa, — tagad ešam šaweenoti, — šaweenoti uš wišu muhšchu!“

Un melnā Doreleja zehla šawu mišlako augšchā, un nu peelika šawu waigu pee wina waiga, un tad wina speeda šawas luhpas uš wina luhpam un nekaitamas karštas, ilgas butšhinas šchwauksteja pa tumšcho nakti, un tad atkal, — un tad atkal, — beš škaita, — beš apstahšchanàs, — beš mehra, — ari beš jehgas, tā kà jaunais majors, Kurts fon Redewižs apstulba pawišam un wina prahtš stahweja uš nulli.

Un tad melnā Doreleja wilka to lešnam uš klintš-malu, kur tee abi nolaidàs semè, zeešchi weens otru apkampuschees, un kur nu tee mišlinajàs un butšchojàs, kamehr Reinupes wilni, kur apakšchā plahpaja un nesin žits žitam ko paštahštija.

„Kurt, tu liťi ilgi gaidit uš šewi,“ melnā Doreleja teiza, „wini laifam gan nokaweja terwi zekošchanā, waj ne? mans šidršmišlakais.“

„Neeeens žits mani neaiškaweja, ka tiťai eš pats šewi; jo kad eš každā meestā palifu par nakti, un ižgahju nakti lautā, bašam kašjam, tad biju ušminis newiškus uš kašdu tšchuhšku, kura šadšehla manu kreišo kašju. Un lai gan dšehlums nebija nahwižš, tomehr peešauktais ahršis nelahwa man zekot tahtak, kamehr dšehlums nebija pawišam ižahrštets. Bet kad wišch man beidsot paškaidroja, ka breesmas ešot pawišam pahrgahjušchas, tad steidžos kà putnu špahrneem šchurpu, pee tewiš, — ja weenigi pee tewiš, tu mana dahrgā, mišlotā Doreleja!

Bet eš nu mana, — eš nu tuhlin pawišam mana!“

To teizis wišch speeda škaišto šeeweeti tiť zeešchi pee truhitim, ka ta tiťko neebrehžàs. — Un nu wišch turpinaja :

„Redši, dahrgatā, eš ešmu wišu atstahžis, un wišu tewim upurežis: šawu pili, šawu jauno šeeru, šawu behrnu, ari šawu godigo, liħdš šchim neaptraipito wahrdu!“

„Redomā wairš par pagahťni,“ melnā dama tšchukšteja; „wina ir aprakta preešch tewiš un manis.

Tagad mehš peederam weens otram uš wišeem laikeem, dari ar

mani, kas tev patihl, bet es darīšhu tevi laimīgu, tīt laimīgu, kā wehl neweens wihrs naw bijis pašaulē!”

Un nu eesahkās atkal stipra mihlinašchanās, karsta butšhofchanās un zeešha aplamschanās, bet te uš reiši melnā Loreleja atraišijās no jaunā majora rokam walā, uszehlās augšhā un pehž kahda brihtina trihžošhu balši fajija:

„Ne šhe, — ne šhe, mihkafais, — šhe es newaru buht taweja pawišam, jo šhe neesam drošhi no škaudigām azim. Redsi tur apakšhā šwejneekūs, tee waretu wišu noškattitees un mums zelt ne-flawu; bet nahzi man lihdsi uš manu netahko pili, — tur, tur — tur šwehtifim bruhtes nakti, — tur usseedēs mums bejgaliga laime! — Nahž — nahž!”

„Lai noteek tā,” Kurts atbildeja. „Wedi mani uš kureeni ween gribi, es eeschu tew wišur lihdsi!”

At, un jaunais wihrs nenogihda wehl nemaj, kahdam neapškaušhamam liktenim wišch gahjā preti.

99. nodala.

Alfinspili.

Neuštizigais jaunais wihrs gahja melnai Lorelejai lihdsi.

Nakts bija klusa, mihliga un jauka.

Sa, šhi nakts bija tā radita preešch samilejušchamees.

Melnā dama bija aplikufi šawu dailo, maigo rofu ap jaunā wihra plezeem.

Wineem bija janoet labi leels zela gabals, pirms nebija noškurušchi pee mehrka.

Beidšot wini eeraudsija ofinspils muhrus.

Kurts noškattijās uš wezajeem, pušakritušcheem muhreem un winam palika nelabi ap duhšchu.

„Waj uš tureeni tu mani wediši? — Šhi ehla nedara uš mani neka hdu labu eespaidu. Wina lihdsinajās kahdam zeetumam.”

„Waj wirs jemes atrodās ari kur kahds zeetums, kur mahjo mihlestiba?”

Ne, mans draugs, kur mihlestibas miht, tur ir ari wiššchaurafais zeetums paradise, tur spēeshās pat zaur mafako starpiku mihlestibas

pawafara faule eefchâ, tur jeed debeſchigās rojes un beſgaligi ſkaiſtas puķes.

Jeb waj tu negribi buht tur, kur eš eſmu, miſlakais?“

„Eš ſekoju tew, — eš eju tew lihdsi, kaut ari paſchâ ellē! — Eš eju, — eš eju tew wiſur lihdsi!“

Melnâ Loreleja iſwilkā no aſotes maju atſlehgu un atſlehdsja walâ ſahdus ſahnu wahrtus un nu eegahja abi ſinamâ pili eefchâ.

Ai, un kâ nu Kurts brihnijs, kad wini eegahja ehdamſahlē.

Šchē jau bija wiſs, wiſs tiſ jauts, tiſ ſkaiſts, tiſ beſgaligi grejns, kâ wina prahti apmulſa atkal no jauna.

Sahles widū atradās pamajs galds, kuſch tiſai bija ſlahts preeſch diweem, un ap kuru atradās miſkſti ſehdekti.

Tranki bija no tihra ſelta un ſubraba.

Salda ſmarſcha peepildija plaſchās, grejnās telpās.

„Waj ſchini pili neatrodās nekahdi apkalpotaji?“ Kurts jautaja.

„Gan ſche ir apkalpotaji, bet eš domaju, kâ tew buhs pa prah-tam, kad ſchini wafarâ paleekam weeni un apkalpojamees paſchi ſewi, un to dariſim uſ weenkahrſchako wiſi paſaulē.“

Wina paſpeeda ſahdu maſu atſperi un tuhlin atwehrās ſahdas maſas durwtinas ſeenâ un kurās parahbijās tuhlin ſahds galdiſch ar wiſadeem ehdeeneem.

Šchee nu bija Kurtam jauni brihnumi.

Wina nu pamahja Kurtam un wiſch gahja tai lihdsi. Nu atwehrās ſahdas zitas durwis un, — ai, — jauna paradije parahbijās wina azim.

Tas nu bija Lorelejas gulamtambaris, pildits un pahrpildits dabiskām puķem un rosem, un kura widū ſtahweja plaſcha, ſihſchu ſpilmeneem peelikta gulta, tahdâ greſnumâ, tahdâ miſhligumâ, kâ Kurts aiſ brihnumeem palika ſtahwot, kamehr wina ſahjas eegremdejās miſk-ftajos tepikos.

Šchinis paſchās burwigās telpās atradās ari maſgaſchanās aparats, bet protams no tihra ſubraba.

Melnâ Loreleja eelehja pate tani wehſu, ſkaidru uhdeni.

Kurts nu nomasgaja rotas un gihmi; bet brihnums, wiſch ne-jutās nemaſ atſpirdſinats, turpreſi wina aſinis riteja wehl ahtrati pa dſihſlam, nekâ preeſch tam.

Un nu wini eegahja atkal atpaſal ſahlē un eefahka ehſt wafarinas.

Bet tiklihdi wini bija eesahkufchi ehst, atflaneja mihligas skanas kuras iswilinaja neredjami musikeri saweem instrumenteem.

Flautes, wijolu, zimbeku un spinetu skanas saweenojas jaukas harmonijās, jaukās, skaitās melodijās, tā kā Kurtam eedebās no jauna firds uš mihlaino, skaišto seewu.

„Kas tu esi, brihnischtigā seewa?“ winsch eesauzās. „Waj gan tagad nebuhtu peenahzis azumirklis, kurā tu man waretu pašazit sawu dsimumu, sawu fahrtu?“

Waj tu esi pateesi schis jemes behrns? Waj ari tewi dsemdina-
juši kahda mahte, jeb tu esi nahkufi is tumšibas walsts, lai waretu ari
zitus tajā eewilft eefschā, postā un galejā šamaitaschanā?“

„Waj tad es isfkatos pehz kahdas welna mahtes,“ melnā Lore-
leja smeedamees atteiza. „Teiz man tatschu, waj es lihdsinajos kahdai
buhtei, kuru dsemdinajuse elle?“

„Ne, ne, — Kurts sawadu balši eesauzās. „Tu esi šuhtita no
Deewa, — tu esi wina engelīs, jo zitadi tu newaretu mani tā aplai-
mot, tā apburt.

Bet nu es tewi luhdsu, pašaki man sawu ihsto wahrdu, un pa-
šaki man, kas tu esi, un pateizi man ari, waj esi wehl brihwa un waj
tu wari man muhscham peederet?“

Bet atbildes weelā wina butšchoja karstām butšchinam Kurta luh-
pas, šazidama:

„Reprasi, mihlakais, kas es esmu un no kureenes es esmu nah-
kufi: — bet tizi man tikai un mihli mani, — lai gan es tawus jau-
tajeenus schini šinā neewehroju.

Un waj tew ar to nepeeteef, kad tu esi pahrlcezinats, ka es tewi
mihlu no wišas firds un dwehseles?

Waj tu neredsi, ka es esmu šagahdajuši preeksch mums mihlu,
jauku pašpahrni?

Kapehz tu prasi pehz mana wahrda, kad tew peeder mana mih-
lestiba, mana dwehsele?

Es peederu tew, un tu peederi man — un mehš swehresim weens
otram, ka mehš nekad negribam schkirtees, nekad weens otru atstaht.“

Kurta prahti šamulfa.

Schi jau bija mihlestiba, kahdu tuhstoscheem mihri newar ee-
mantot. Ja, winsch bija pahrlcezinajees, ka mihlainā Loreleja esot
tihrs engelīs, tihrs paradises behrns.

Grehku walgôd.

Kurtis fon Redewizs bija pawisam ņawas gribas ņpehju pa-
ņaudejis.

Melnà Loreleja wareja to weņt uņ nahwi, ari tad wirņch buhtu
tai ņekojis.

Winfch ņajuta tikai winas maigàs roņas un karstàs butņchinas.

ņehz wafarinam wini eegahja atkal gulamkambari, kur Kurtis
nokrita uņ kaņbu atņweltsni, kamehr melnà buhte pee wina noleeku-
ņees, ņazija :

„Waj tu gribi, lai es tew pawisam peederu? — Waj tu gribi,
la es eņmu tawa muņņham?“

„Waj es gribu?“ jaunais wihrs ņaspeestu balņi atbildeja. „ņem
manu ņirdi iņ kruhtim un min to ņem ņawàm kaņjam, dari to miruņchu
un wina wehl ņazis: „Loreleja, es miņlu tewi!““

Loreleja nometàs pee wina zelôs un eelika ņawu galwu wina
ņleņpi, ņazidama :

„Ja, ari es gribu tawa buht; bet es pagehru, la tu man ņewi
norakņtees.“

„Ko? — lai es ņewi tew norakņtos? — Waj tew nepeeteel, la
eņmu atņtahjis ņewu un behrnu, atņtahjis wiņu, kaņ man bija dahrgs
un miņlņch un eņmu tew ņekojis uņ ņchehlastibu jeb neņchehlastibu, —
ņewa, ko tu wehl pagehri no manis?“

„At, mans miņlakais,“ wina paņkaidroja, „tu waretu atdiņit un
mani atņtaht, — tu waretu uņmostees no ņaldajeem miņleņtibas ņap-
aeem un aiņeet no manis projam, un ko tad lai es eeņahtu? — Kurti,
es gribu buht droņcha, la tu peederi man, man — man ween uņ
wiņeem laifeem; — tapehž paraņņtees, paraņņtees!“

„Un kaņ nu es to daru, kaņ tad notiks?“

„Tad? — tad, — tad, — redņi — tad tur, — tad —“

Tà runadama winai azis raudņijàs uņ wilinajoņcho bruhtes gultu.
Kurtis ņaprata ņcho mehmo mahjeenu.

Winfch uņleņha kaņjàs, eeņaufdamees :

„Dod ņchurpu tinti un ņpalwu un ņati man preekņchà, kaņ man
jaraņta.“

Melnà dama bij jau wiņu preekņchlaità, ņakahrtojuņi; jo uņ kaņda

masa galbina atradās viņas vajadzīgās leetinas, kas rakstīšanai no-
derīgas, tapež viņa uzaizīnāja jauno viņu pēc tā nosēsties un
rakstīt, ko šķi tam buhšot šazit prešča.

Kurts nu nosēdās pēc masā galda, šazidams :

„Teiz, kas man jarafta.“

Un Loreleja eesahka :

„Es, Kurts fon Redewizs, apleezinaju un jwehreju pēc
šawa goda, ka es brihwprahrtigi un no šewis pašča dšihts,
esmu atstahjis šawu dšimteni, šawu šeeru un behrnu, un ka
mani neweens uš tam nepeerunaja, nedš ari kahrdinaja.“

Šcho esmu darijis tapež, ka es mihlu kahdu zitu
wairak, nekā to, kas man peelaulata, un tas ir mans negrosjams
prahts un mana zeescha apnemšchanās, šcho zitu nekad neatstah
un pēc tahs palikt, kamehr winai patihk — — —“

„Kamehr winai patihk,“ Kurts atkahrtaja, bet tad winsch rakstija :

„Kamehr winai patihk. Es apnemos joprojam, bes winas
šewišchkas atkaujas nekad neapmeklet šawu peelaulato šeeru
un behrnu, un apšoš tai šewai, kuru es tagad mihlu,
norakstīt wišu šawu mantibu, ko es ari tagad daru, un
šawu peelaulato šeeru un behrnu iššlehgt no mantoschanas
teesibam —“

„Nē,“ Kurts eebrežzās, „un tuhstoschreis nē, šchahdu dokumentu
es newaru un negribu parakstīt! — Seewa, ko tu pagehri no manis!
Šif ilgi tu eedroschinasēes ar mani jokotees!“

Šo es lihbi šchim esmu darijis, to nosauzu par weegprahrtibu,
un es waretu ar to aishildinatees, ka tawai mihlestibai esmu kritis par
upuri, — bet kahdu tu pagehri, lai es tiš nešchehligi isturos pret
šawu peelaulato šeeru, kà ari pret šawu behrnu, to es nosauzu par
nepeedodamu breešumu darbu. — Dari kà šini, bet šcho dokumentu es
nekad neparakstīšchu!“

Loreleja šafoda jobus.

Wina bija pahrleezinajusees, ka Kurts palikšot pēc šawa wahrda.

Wina nogida, ka lots bija par daudz šawiltis, un ka nu tas bija — pahrluhfis.

Winas firds gribeja waj plihst aij dušmam, bet wina šawaldijās.

„Labi,“ wina beidsot šazija, „lai šchis dokuments paleet bes paraksta. — Ēsim tagad pee dušas.

Bahšā rihta gaišma špeedisees drihš pa logeem eefšā.

Tagad atstahju tewi uj kahdeem azumirkleem weenu, bet drihš buhšchu atpakal, — tad tu baudiši šaldus šapnus teeschamibā.”

Un pirmš Kurts paspehja kahdu wahrdū iſrunat, melnā Loreleja bija pa kahdām mašām durwtinām iſgahjuſi no gulamkambara ahra un paſuduſi wina azim.

Trihzedamām rokam winšch nowilka šawas wirsdrehbes un tad eelaidās mihštajos ſpilwenos.

Kurts drubšchoja.

Wina aſiniš rinkojās neſawaldami ahtri.

Wina firds puſteja tiſ ſtipri, ka wareja katru ſiteenu šadsirdet.

Winšch bija ahprahtibai tuwu.

Tagad winšch liſās buht pee mehſka.

Bet ſkaiſtā ſewa wehl nenahza.

Winšch klaufijās ar ſaka auſim, bet wiſš palika fluſš.

Wina azis raudſijās uj mašām durwtinām, pa furām melnā Loreleja bija iſgahjuſi, bet winas kà neatdarijās, tà neatdarijās.

Beidsot winšch uſlehzā augſchā.

Kurts aij uſtraukuma eebrehzās.

Uj ſleegſchra ſtahweja melnā Loreleja.

Winas ķermens bija tiſ glihts, weenmuligs, ka katris mahſſlineekš wareja no ta ſew nemtees modeli.

Melno drehbju weetā apſeſja winas ſtahwu weegliš, plahus ſihſchu krellis, iſrotats puķem un ſpizem.

Silmelnee mati bija atpihti un nowilnojās uj baltajeem plezeem.

„Kluſu, mans mihlakais,“ wina iſchukſteja, „preekus un laimi wajaga baudit fluſhibā, tad tee ir daudz ſaldaki.“

Wina peegahja gultai klah un noſehdās uj tahš malu, un Kurta rokas noſlihdeja uj winas baltajeem plezeem.

Karſtas butſchinas tika iſmainitas un winu azu ſpoſchums eurbās weena kà otra firdi, eurbās dſiki jo dſiki.

„Nahz un dari mani laimigu! Tu eſi ta ſkaiſtākā ſewa paſaulē!
— Dahrgatā, eſi nu mana!”

„Tawa, — tawa!“ melnà Loreleja dwašchoja.

Kurtam islikàs, ka šchim atwerotees nupat muhschigàs laimes wahrtri.

„Dahrgakà, nu esmu —“

Bet taškati wišch netifa, jo stipri nodimdeja pret pils wahrteem.

Melnà Loreleja attaišijàs tuhlin no Kurta rokam walà.

„Kas tas?“ wina bailigu balši eesauzàs. „Do gan šche spehzigee fiteeni nosihmè? Klausees, — atkal, un tad atkal! — Klaukas fewiškts buhs notizis, kautkahds negaidits atgadijees!“

Ari Kurts uslehza ahtri kahjàs, un kamehr Loreleja aplikàs kahdus gulamšwahrtus, tikmehr Kurts apgehrbàs ar šawu isdeenišchto apgehrbu.

„Es tewi fargafschu, es tewi aisstahwefschu“, jaunais wihrs eesauzàs.

„Un neweenam neišdosees muhs škirt!“

Šchini pašchà azumirkli tika ari pee gulamštabas durwim peedaufits un kad melnà Loreleja tahs atwehra, tad tanis parahdijàs winaš apkalpotaja, bahla un isbijusees.

„Kundse, — mans Deews, — kundse; — wiři ar melneem gihnjeem ušlauša nupat wahrtus un eenahza pagalmà. Ari kahda feweete atrodàs starp wineem!“

„Ej, — ej projam“, Loreleja pawehlofchu balši kalponei ušsauza. „Tew naw Jaredš tahs leetas, kas šche notiks, wahrbuht jau noteel! — Ej!“

Bet uš Kurtu wina teiza:

„Mihlakais, tew japaflehpyas; wini nedrihkst tewi šche atrakst! — Nahz, es tewi pašlehpfchu! — Nahz, šche tu newari pašlehptees!“

Un wina peegahja pee kahdas atšweltnes, parahwa to no šeenas nošt, pašpeeda kahdu masu atšperi, un nu atdarijàs neleelas durwis, uš kuràm wina rahdidama uštrauktu balši šazija:

„Mihlakais, es tewi luhdsu, ej, — redsi, tur ir rinku trepes, — kahp pa tahm augščà un pašlehpees torna istabà, kamehr šche apafščà nebuhs atkal wišs klušu. Es sinu, ka tew tas nepatišk, bet es šwehreju tew, ka mehš newaram šchini azumirkli žitadi darit, ja negribam pašaudet un isputinat šawu mihlestibu, šawu laimi. Tà, nu til uš augšču, uš augšču!“

„Dšihwo šweita“, Kurts klušu balši eesauzàs. „Gan newehlos, ka tu mani šuhti projam, jo mans peenahkums ir tewi aisstahwet un apfargat, bet man japadodas tawai gribai.“

Wina nu aišfita durwis žjeeti, tahs aišlehgdama un atšweltni

preeksch tahm aishididama preekschâ; bet atflehgu paglabaja sawâ asotê.

Bija ari laiks; jo šoli jau bija dsirdami.

Durwis tifa zirweem eesistas, jeb ari uslaustas. Un šchis trokšnis nahza arweenu tuwafi!

Melnâ Loreleja fataisijās us zihnu. No winas sejas pasuda wišas baiku pehbas.

Mihklainee, neluhgtee weefi bija jau eenahstufchi sahlê.

Un nu wina dsirdeja bahrgu balſi, tad atkal winas aplalpotajas waimanaschanu, kura mehginaja eenahzejus apturet.

Melnâ Loreleja pašina us weetas šawa wihra Sonnenkampa balſi.

Un tuwafajâ azumirkli stahweja Sonnenkamps winas preekschâ, bet tam lihdsjās kahda nobehdajusees jauna seewa.

Melnâ Loreleja, jeb labati šakot, Abdelina Barberina, jo ta wina pateesibâ bija, — eebrehsjās.

„Tâ tad mana paredseschana naw mani peewihlufi!“ Andreas Sonnenkamps eesauzās. „Tad tu esi ta, kas šcho welnišchkiگو lugu spēhlê! Tad tu esi ta melnâ Loreleja, kura šche pa ašinspili kehmojās un spokojās. Tad tu esi ta, kas tif dsiki grimufi, šawai paščas meitai laupit wihru un to eegruhst postâ un pasufchanâ!

Negehligâ, negobigâ seewa! Tu esi šaraustijufi tahs faites, kas muhs reis šaistija, tu esi muhsu laimes deenas isputinajufi. At, un tagad tu neefi nekas wairak, kâ mana breefmigakâ eenaidneeze. Blandone, kumedinu israhditaja, — es tewi nolahdu!“

Sonnenkamps nebija wehl nekad šchahdus breefmigus wahrbus laidis pahr šawâm luhpam.

Bet Abdelina Barberina netrihzeja wis, wina stahweja meerigi un neisrahdija ne mafakās bailes. Turpreſi Gunda eesauzās:

„Mahte, — mahte, — kapeh3 tu esi man tif leelas behdas uskrahwufi, un mani padarijufi tif nelaimigu?“

„Mesauzi winu par mahti!“ Sonnenkamps duſmigu balſi brehza. „Wina šcho augsto, ſwehto wahrdu pasaudejufi!“

Tif ilgi, kamehr wina nodarbojas gar politifu, pee tam šaweeno-damās ar blehdigo, šamaitato grafu Batianiju, tif ilgi es to pawehleju Deewa šodibai, bet tagad, kur wina eejautusees muhsu familijas dsihwê un to eesahkufi postit un šajittet, lai waretu apmeerinat šawas

negantās meefas kahribas, — tik ilgi wina naw wairs tawa mahte! — Un tagad es esmu ņe, ar wina galigi aprehēnatees!”

„Stahwi klusu, Andreas Sonnenkamp, jo tagad peenahzīs azumirkliis, kurā man jarunā!” Adelina eefauzās, labo rofu pret ņawu wihru iņteepuņi.

„Pateefiba ir, ka reiņ tewi mihleju un biju laimiga tawā paņpahrnē, — pateefiba ir, ka ņe ir mana, tas ir muņņu meita, — pateefiba ir, ka es tewi atstahju un dewos plaņchajā paņaulē eefņchā, atņtahdama tewi ar behrnu Deewa ņinā, — pateefiba ir, ka es tad tapu par dņeedataju, kumediņu iņrahditaju, — bet pateefiba ir ari, ka paņaulē ir leetas, ņas angņtaņas un ņwarigatās pat ņewas un mahtes peenahkumeem, par ņamilijas laimi.

Un kaņehz es kalpoju Austruijas keiņareenei, Marijai Teresijai, tas ir un paliks muņņchigi mans noņlehpums un nekaņda wara to ne iņņpeediņ iņ manām kruhtim.

Tahkati: pateefiba ir ari, ka es peekrahpu pruhņchu karali un wiņus wina noņlehpumus paņinoju ņawai keiņareenei un ka es esmu ta, kurā ņehiņs kara-leefmas pret wina uņpuhtuņi, gribedama to ņamaitat, bet Deews dewa wina ņawu engeli par ņargu, un tas eņi tu, Andreas Sonnenkamp, ja nebuhtu tu wina ņtahwejiņ lihdņās, tad wiņņch jau ņen buhtu pagalam. Kad tu buhtu toreij manai balņei paklauņijis, tad meņs buhtum bijuņchi laimigi, beņgaligi laimigi; bet tu to negribeji. Sonnenkamp, — Sonnenkamp, — ņas tu eņi ņawu ņirdi apzeetinajis, ņas tu manu meitu liki pruhņchu ņaldatu rindās ziņnitees pret manu keiņareeni, manu draudņeni, — ņas tu mani tagad eenihtņi no ņirds un dwehņeles, — tu eņi pats paņpehlejis ņawu laimi, ņawu ņamilijas dņihwi!

Un wehl tahkati: Un waj tu domā, ka es ņe jo jauno ņchmurguli, ņe jo pruhņi mihlu, jeb kaņdu reiņi mihtuņchu, — ai, kā tu maldees! — Deesgan, mana atreebiba ir iņdewuņees, — es waru mirt!”

„Kur wiņņch ņehini azumirkli atrodās?” Sonnenkampņ jautaja.

„Es neņinu.”

„Tu melo!”

„Nu, tad mellē to!”

ņehini azumirkli Gunda nomeņās zelos ņemē preekņch ņawas mahtes un ņehelnu, rauduņchu balņi lihdņās tik ņirņnigi un mihtu, lai jel wina paņakot, kur gan ņehini azumirkli kuris atrodotees, tā ka Adelinaņ mahtes mihleņtiba uņ ņawu meitu newareja atturetees, un Adelina ņajija :

„Labi, ja tu wehl scho weeglprahtigo pruhsti mihli, ja tu gribi wehl winam peedot un to wehl daudj mas zeenit, tad es tew pasafazifchu, tur tas atrodäs. Dsiridi, tawš glehwulis tup tur augšhâ, torna istabâ!“

„Torna istabâ!“ Sonnenkamps atfahrtoja. „Anton Leichtweifs, ej, un wed wiau fchurpu. Bet usmanees, ka wiafch neismuhl un nez nolez no torna semê.“

Leichtweifs pamahja faweem laudim, — un, — kad Gunda bija parahdijufi fepenäs durwis un Adelina labprahtigi atflehgufi, laupitaji dewäs pa rinku trepem augšhâ uf finamo torna istabu.

Un par masu brihdi bija atkal tumfchi fokl dsirdami, durwis atwehräs un tani pašhâ azumirfli tika Kurts nofweests no Leichtweifa pee Gundas kahjam semê.

„Sche ir juhsu neustizigais wihrs! Un lai nu wiafch gul pee juhsu nenofesdigam kahjam, kamehr tas nebuhs fawus grehtus nofchehlojis un juhs winam tos nebuhsat peedewufchi!“

„Saseenat fcho feewu!“ Sonnenkamps pawehledamu balfi fazija. Leichtweifs ar faweem beedreem nelifäs to few diwas reifas fazees.

Un pehz neilgas zihnas no Adelinas pufes, Leichtweifs tai fahfehja rofas un kahjas.

„Bendes kalps!“ tas bija weenigais wahrds kuru wina isgruhda.

„Laba bendes kalps, nekâ grehtu kalps,“ Leichtweifs weenaldfigu balfi pafstaidroja.

Andreas Sonnenkamps pamahja ar roku, un laupitaji eegahja ehdam-jahlê.

Ari Sonnenkamps fetoja laupitajeem; bet atstahja durwis puswalâ, lai fadsirdetu wifus wahrds, kuri tiktu starp fcheem trim runati.

Kurts guleja wehl arweenu pee fawas feewas kahjam, kamehr Gunda raudaja nerimstofchi.

„Kurt,“ Gunda tumfchu balfi fazija, „Kurt, kapehz tu efi man fchihš behdas usfrahwis? Waj es nebiju tew laba, ustiziga, mihlota feewa? Waj tu wari peesaukt kahbus eemeslus?“

„Nefahdus, — nefahdus,“ Kurts falauftu balfi fazija. „At, tu biji engelis, bet es likos fewi peemahnitees; es esmu gataws nelectis un negehliš; bet tagad es finu, kahda welna mahte ir fchi feewa. Es kaunos, — es kaunos lihbj nahwei!“

„Nu tab safi man, — waj tu mihli scho safeeto feerw?“ Gunda maigu balfi jautaja.

„Es winas wairs nemihlu, jo nu es sinu, kahdu breefmigu ne-
darbu un noseegumu wina pastrahdajusi.“ Kurts raudoſchu balfi
atbildeja.

„Un waj tu nefad wairs par wiau nedomaſi, ja es tew
peedotu?“

„Tu newari wairs man peedot, jo es eſmu tewi par daudſ
apbehdinajis un tawu firbi par daudſ dſiki eewainojis.

Es neeſmu wairs tawas mihleſtibas zeenigs! Es biju palizis
ahrprahtigs un nefinaju wairs ko daru. Bet es negribu aijbilnatees,
es eſmu tif breefmigi apgrehkojees, ka newaru wairs eeguht peedoſchanas;
tapeh3 ſchfirſimees, Gunda, ſchfirſimees, ſchini paſchâ azumirfli! Un ja
tu gribi man kâ mirejam paraſhdit kahdu ſchehlaſtibu, tab ſneeds man
beidsjamo reiſi ſawu roku, — un, — tad, — tad beigſees wiſ3 ahtri!“

Gunda eeſahka diſti raudat.

Wina aplifa ap Kurta kaflu ſawas maigàs rofas, eeſaukdamàs:

„Es newaru tewi atſtaht! Nem mani lihdsi uſ tumſcho nahwes
zelu, — Kurt, nem mani lihdsi, — es eſmu deefgan dſihwojuſi, deefgan
zeetuſi, deefgan mihlejuſi — es eſmu noguruſi un peekuſuſi, — paſaule
man wairs nepatiht, — es wairaf neſo nepagehru, kâ tilai tur buht,
kur tu eſi, kaut ari muhſu mahjoklis buhtu ſchaurais, wehſais kaps!“

„Ak, ſeewa — mana ſeewa“, Kurts eeſauzàs, „tewi mahjo Pe-
ſtitaja dwaſcha; wina dahrgàs dwehſeles, wina Gara dwaſcha. Tu
ijdari leelako darbu, — tu peedodi, — tu peedodi, kâ Kristus pee kruſta
ſtaba peedewa ſaweem eenaidneeſeem!“

Un nu wihrs un ſeewa turejàs zeefchi apkampuſchees kopâ, un
wiau aſaras ſariteja weenâ ſtraumitê.

Abelina Barberina aiſtaifija azis zeeti. Wina negribeja iſlihg-
ſchanas aktu, peedoſchanas ainu redſet.

Sonnentamps eenahza.

Ap wina luhpam norinkojàs mihligi ſmaidi.

Wiaſch nerunaja uſ iſlihguscho pahri neweena wahrda, — ko
gan tur ſazit, kur ihſta mihleſtiba ſwin uſwaru, kur ihſta mihleſtiba
gawilê.

Bet, pret Abelinu Barberinu pagreeſees, wiaſch teiza:

„Waj tu nu redſi, ka tawa welniſchſigâ mahſſa beigufees. Waj
tu redſi, ka ihſta mihleſtiba newar ſuſt, ne ari tapt iſnihginata.

Bet tawi grehfi ir par daudz leeli; tee ir stingri fodami. Ej tur sahle, tur tu dsirdesi, kahds fods tewi sagaida.

Un Leichtweissis un Sigristis uszehla faseto seewu augschâ, pahrgreesa kahju faites un eeweda to sahle.

Ari Kurts un Gunda fekoja Adelinai Barberinai, tà apstaidroti un no jauna peedsimuschi.

101. nodaka.

Diwas lobes, kuras netrahpa.

Andreas Sonnenkamps uszehlâs lehnâm no krehsla augschâ, kad Adelina Barberina un ziti eenahja sahle.

Adelinai isgahja karsts un auksts zaur kauleem, kad wina pamanija Sonnenkampa, ņawa wihra, stingros ņtateenus.

Wina ņinaja, kas tai no til dsili apbehdinata wihra ņagaidams.

At, un tee, kas nu atradâs ņhini azumirkli winas turumâ, bija winas klusee apņuhdjetaji. — Tâ Sonnenkamps, tà Gunda, id ari Kurts ņon Nedewizs, kuru ta bija no ņawas jaunâs ņewas ņahneem aishlusi projam un ņawas mihlestibas tihklos eewilkuņi.

Wina newareja wairs zeret uņ peedoschanu.

Tapehņ wina nemehginaja ne aishildinatees, nedņ ari luhgtees.

Winais wiņ islitâs buht par wehlu.

Sonnenkamps, pagreesees pret Gundu un Kurtu, ņazija:

„Mani behrni, atstahjat ņcho sahli; jums nepeeklahjas dsirdet, kas te tiks runats un nepeeklahjas redset, kas te tiks darits.

Kurt, wedi Gundu pagalmâ un paleekat tur til ilgi, kamehr ne buhņchu nodewis ņawu ņpreedumu par ņcho seewu.“

Kurts aplampa Gundu un gribeja ņawa seewas tehwa prahu iņpildit; bet Gunda israhwâs tam iņ rokam un nokrihta ņawa tehwa preekschâ uņ zekeem, luhgdamâs:

„Tehws, mihlais tehws, es redņu tawâs azis, ka tu esi nodomajis ko breeņmigu iswest galâ.

Es gandrihņ wairs tewis nepasihstu, tu esi pawiņam pahrwehrtees.

Tawas azis, kuras weenmehr ir laipnas, iņkatas tagad buhņdsibu pilnas.

Tehws, es tewi luhdju, neseko pimajâ azumirlli jaweem nobo-
meem, kuzi naw nelas zits, kâ atreebiba.

Man peeder atreebschanâs, tâ saka tas Kungs.

Tew neklahjas turet teesu par seewu, kas tatschu reij bijusi tawa
dshwes-beedrene.

Tehws, es tewi luhdju sawas mahtes weetâ. Nedari winai
neka launa, lai tew nebuhtu wehlati janoschehlo saws pahrssteigums.
Tehws, mehs wisi esam zilweki, esam wahji, patrihtam un grehlo-
jam, un bej tam manas mahtes neatklastee eemesli, kadehl wina
schahdas negehlibas pastrahdajusi, naw wehl nebuht isdibinati; tapeh3
tehws, mans dahrgais tehws, lau3i winai aiseet ar meeru!"

Bahr Gundas waigeem riteja karstas asaras, kad wina runaja
schos wahrdu3.

Wisi bija kustinati, ari Adelina Barberina.

Islikâs ari, ka Sonnenkamps buhtu gataws atlaisl uelaimigo
seewu swabadu.

Bet tâ nenotika wis.

Wina azis bija un palita wehsas.

"U3zelees, mana meita," winsch wehsu balsi sazija; „schoreij ne-
waru ispidit tawu luhgumu. Stunda ir atnahkusi, kuzâ jafamak3â
azs pret azi un sob3s pret sobu. Iau zilwezes labâ ween es newaru
scho seewu palais3 walâ nesoditu; wina japadara uestahdiga.

Un nu, Gunda uszelees un saki winai ihsas ardeewas.

Bahr Adelinas kermen3i gahja trihzeens.

Wina nogida, ka winas deenas esot flatitas.

Gunda uszehlâs.

Wina bija palitusi bahla kâ trihts.

Winas zeli grihlojâs un Kurtam wjadseja to faturet, lai nen-
ofistu semê.

Winsch gribeja to atkal aijwe3t projam; bet Gunda israhwâs
attal is wina rokam.

Schoreis wina peegahja sawai mahtei klast, eesauldamâs.

„Mahte! — mahte, es tew peedodu, peedodu wisu, wisu! Deews
lai tewi nen sawas schehligâs rolâs. Ei winsch stahw tew klah
gruhtajâ stundâ, — ar Deewu! — ar Deewu!"

Un nu ari Adelina jagrihlojâs. Winas lepnâ istureschanâs pasuba
Wina salima, un winas firschu ledus istusa, Gundas mihsleitibas saule

un tuwatajâ azumirski Abelina speeda sawu meitu pee sawam stipri zilajofcham kruhtim.

Mahte un meita fasppeedas zeeschi kopâ.

„Es tew pateizos, Gunda, par tarweem mihleem wahrdeem, tee atspirdsinaja manu istwihsufcho dwehseli neiffatami.

Ja, mana meita, es sinu, ka newaru uj schezlastibu rehkinat. Es pasihstu tarwu tehwu, kad winsch kautko zeeschi nodomajis ijwest galâ, tad winsch to ari iswed.

Un winsch newar man wairaf nemt, kâ tikai dsihwibu; winsch newar man leelaku sodu nospreest, kâ tikai nahwi, un es padodos wina prahtam.

Ir gan pateesiba, esmu bijusi loti slihta pret wiau. Gan waretu aishbilnatees un winam peerahdit, ka es newareju zitabi darit, kâ esmu darijusi, bet tad jau buhtu ipaudusi pee tam sawu noslehpumu, las nedrihst ipausts tapt, un kuresch man janem lihdsi kapâ — un neweens mirstigais nedabus to sinat.

Tâ tad fanemi nu to heidsamo skuhpstu no sawas mahtes, un nu pehz ilga, ilga laika tai riteja asaras aumatam un flapinaja winas flaisfos, marmoram lihdsigos waigus.

„Es fauzu tewi par sawu mihto behrnu, un Deews debests ir mans leezineeks, ka es tewi arweenu esmu mihlejusi. — Ja, — mana Gunda, es mihtu tewi, es esmu arweenu tewi mihtojusi, ari tad, kad tew islikas, ka es tewi eenihstu un wajatu, — un tahs bija manas dwehseles fahpes, ka newareju tew buht laba, pateesa mahte.

Kuhds Deewu par mani, Gunda, un kad tu wari, tad nahzi pee mana kapa, nometees uj wina zelos un fauzi manâ tumshajâ, wehsajâ lambari eekschâ, ka tu manim peedodi, — peedodi wisu, wisu, wisu!

„Kurt, wed wiau projam“, Abelina raudabama fazija, „zitabi waretu aismirstees un ipaust sawu noslehpumu. — Andreas Sonnenkamp, parahdi mau heidsamo schezlastibu un neleegi mau wairs ilgaki tapt kuhrdinatai, bet dari ahtri manai dsihwibai galu!“

Gunda bija nogihbusi sawas mahtes rokâs.

Kurts aisnesa to projam.

Abelina Barberina bija atdabujusi atkal sawu meeru.

Winas asaras mitejâs ritet un winas azis palita faufas.

Sonnenkamps aissedja rofam azis un domaja lahdues azumirskas.

Bei tad uszehlees winsch nopectnu balsi teiza:

„Ne, — ne, — es newaru parahdit nelahdas schezlastibas, un:

ari es gribetu; man wajaga sawa karala leelako eenaidneezi nogahdat pee malas un padarit neskahdigu.

Zaur tewi, Adelina, trako schis breefmigais karsch. Tew weenigai jaatbild par tahm afins-straumem, kuras tagad pluhst. — Tew weenigai jaatbild par tahm nelaimimigajam familijam, kuras apgahdneeki kriht kauja. Tu esi schi kara leesmu kurinataja un wina breefmu weizinataja.

Ja gan, — es ejmu tewi mihtojis, ka neweens wihrs nemihlo sawu seewu, tapehz ka es eeraudsiju tewi leelu dwehseli un tapehz ka tu biji skaisa, — es tewi peeluhdsu un nesu tewi us rokam, dewu tew wisu, itin wisu, ko ween tawa firds eekahrojäs, — bet ka tu man to wisu atmaksaji? — Tu padariji mani par weentuli, par mihtlainu, nelaimigu wihru, karsch behg no pasaules, behg no zilwekeem, kam nekäs wairs nepatihk wirs jemes, kam pat sawa dsihwiba naw wairs mihta, tapehz ka wina dsihwes zelu fedj tumfa un auktä, beesa migla.

Tomehr, schis no tewis peekrahptais wihrs peedod, — bet newis politikis, karsch tew nekad newar peedot, neds ari peedos.

Bruhstija — Giropa, ja wisa pasaule jaatwabinä no tewis, ka no afinsfuhzeja wampira, kas bes miteschanäs sishch zitu afinis, nebehdadams, kaut ari wisa zilweze eetu boja un pasuschana.

Adelina Barberina, — taws jods, ko schini azumirkli tew pasludinaju ir: u a h w e!"

Andreas Sonnentamps kluseja.

Sahlä waldbija dsilsch klufums.

Pat nozeetinatee laupitaji, kuri bija eeraduschä isleet afinis, sarahdäs wäs, tad wini dsirdeja bahrgo spreedumu, kuru wihrs sawai seewadä dewa.

Laupitaji bija domajuschä, ka wirtsch to buhschot eelikt kahdä klosteri, jeb ari kahdä ahrprahtigo nama, bet tas nu nebija notizis; bet spreedums skaneja us u a h w i.

Adelinas feja isskatijäs nu peleka ka pelni.

„Tu esi nu mani noteesajis us nahwi; bet tew naw nekahda teesiba teesat. Taws spreedums ir rupja flepkawiba,“ Adelina teiza.

„Waj es tagad padaru flepkawibu, jeb ne, par to es atbildeschu sawa muhschigä Soga preekschä; bet tagad tew ir jamirst.

Bet ja tu wari ka nekä aishildinatees, tad runä.

Warbuht, ka tu man wari pasazit sawu negehligo nedarbu dibiz

natos eemeflus, — runà, nelainigà, — warbuht ka mana firbs top mihftaka; warbuht, ka tu glahbfi fawu dsihwibu.

Sanemees, un pasafi man fawus noslehpumus, kadeht tu mani un behru toreif atstahji, kadeht tu eenihsti pruschu karali, kadeht tu gribeji Gundai atraut wihru un tai ipostit wijsa muhscha laimi. Teiz, teiz, kapehz tu paliki par noseedsneezi, weenà kà otrà sinà; — atklahji wifu, itin wifu, warbuht ka es tad atzelschu fawu spreedumu.“

„Kas mani, — kas mani dsina — dsina toreif no tewis pro — projam, — ne, — ne, — es newaru, — ne, — es newaru — bet, — bet Deews ir mans leezineeks, ka biju peespeesta no tewis un behrna aijeet un no laulibas faitem atswabinatees, — es biju — —“

Wina kluseja kahbus azumirkfus bet tad atkal fazija:

„Ne, — es newaru, es newaru fawu noslehpumu atklah, luhdsu, nokauj mani, — bet lai mana dwehsele ir nolahdeta, schein laizigi un tur muhschigi, ja es fawu noslehpumu atklahju un ijsauschu!“

„Nelainigà, tagad tu esi apstiprinajusi fawu nahwes spreedumu, — tagad tew jamirst bej schehlastibas,“ Sonnentamps eesauzàs.

„Tagad newaru wairs tewi glahbt!“

Adelina nokrita eebrehdamàs uf zelem.

„Nu tad pasemojees preefsch Deewa swehtà waiga, peeluhdsi winu, pirms tawas atdijuschs meefas gulbinàs kapà.

Bet nu wairaf ne wahrda. Spreedums jaispilda.

Anton Leichtweifs, es juhs wifus isglahbu reis no bada nahwes ad firsta saldati juhs bija eelentuschji, tagad atlihdini man scho lab-uribu. Nem scho seewu, eewedi, to meschà un noschauji tur to. Zeru i tu mani paklausifi, — waj ne?“

„Do es gribu darit“, laupitaja wirsneeks atbildeja.“

„Reefmu wis wehl aismirsis, ko juhs man un maneem beedreem esat darijuschi laba.“

„Pareisi, — mans darbs sche nu ir padarits. Dari nu tu fawu peenahfumu.“

Do teizis Sonnentamps aigahja ahtreem, stingreem soleem projam un atstahja sahli; kamehr Adelina Barberina palifa pee semes gutot.

Leichtweifs peegahja winai godbijigi klah, aiskahra lehnam winas plezu, fazidams:

„Adelina Barberina, usjelatees. Zuhfu pehdejà stunda ir klah! Sataisatees uf gruhtho, stahwo zelu!

„Reesat bailiga, bet padodatees šavam nenowehrsčhamam listenim
Zuhs gan esat arweenu bijuse stipra, esat ari schini gruhstajā
azumirski.“

„Adelina uszehlās lehnām no jemes augščā.“

„Winas seja israhbija meeribu un droščsirdibu. Līās, ka wina
buhtu uswarejusi nahwes bailēs.“

„Es sinu, Anton Leichtweīšs, ka tu neesi wainiģs pee manas
nahwes un es redsu no tawās sejas, ka tu ar pretibu ispilbi šawu
neapškauščhamo usderumu.“

„Un kad man nu reis jamirši, tad preezajos, ka tas noteek zaur
tawu isweizigu roku, un man nebuhs ilgi jazeesč.“

„Tikai paklausi wehl weenu luhgumu.“

„Rešaitat mani un neaišfeenat man azis. Gribu mirt brihwi, —
brihwi, tā kā esmu dšihwojusi. Gribu wehl reis redset dabas jaukumus,
ja — un tad winas jaukumos mirt!“

„Tawš luhgums ir paklausīts“, Leichtweīšis atbildeja, „eesim!“

„Un drihš ween wini bija atstahjuščhi sinamo ašiuspili un eegah-
juščhi meščā.“

„Saulēs pirmee stari apselstija kalnus un laukus, meščus un
dahrjus, nolaida šawus starus ari us laupitajeem un nelaimigo
Adelinu Barberinu, jeb labaki šatot, Sonnenkampa šeeru.“

„Leichtweīšis nostahdija to pee kahda rešna, kupla koka, un tad
atfahpās pats kahdus desmit šokus atpakal, nonehma šawu dubultnizu
no pleza un šataišijās šawu tumščho usderumu ispilbit, kamehr žiti
laupitaji eesahka ar šaweem breesču nasehem rakt kapu.“

„Adelina eedrebejās.“

„Peeluhdši wehl Deewu, Adelina Barberina,“ Leichtweīšis šku-
binaja.

„Tas naw wajadīģs,“ nelaimigā šewa wehšu balši atbildeja.
„Reesmu nekad Deewu luhgusi, tapehž nedarisču to ari tagad.“

„Laupitaji paškatijās žits žitam azis.“

„Kapehž kawejees, Anton Leichtweīšs, dari ahtri manai dših-
wibai galu!“

„Waj esi gatawa?“ laupitajs jautaja.

„Gatawa,“ atbilde škaneja.

„Atšedši kruhstis!“

„Kapehž?“

„Tā ir labaki!“

„Kapeh3 labaki?“

„Lodei naw fur atmeštees.“

„Tà, nu isplehti rokas,“ Leichtweifs sazija.

Abelina darija tà.

„Dai schis afinis nenah3 pahr mani un maneem behrneem, kuras tagad isleeschu. Mihlais debesu Tehws, tu redsi, ka man jaispilda zita mihra spreedums! — Bet es majaju savas rokas nemaniba,“ Leichtweifs sehru bal3 sazija.

Schini azumirski lausàs saules stari zaur foku jareem zauri un eespihbeja Leichtweifim azis.

Leichtweifa roka sakampa zeeschafi bi3i un peelika labu roto pee gaila, kamehr saules stari skuhpstija Abelinas seju beidsamo reisi.

„U3 pree3chu!“ brihnischfigà seewa eesauzàs. „Leichtweifs, dari galu, — trahpi labi, — teef sazits, ka tu esot tas labakais streh3neeks wi3à Reines apgabalà; peerahdi to tagad!“

Leichtweifa rokas trihzeja. „Man schib pree3ch azim un manàs rokas trih3!“ laupitajs eesauzàs. „Al Deews, — man tà ir ap3irdi, itin kà pirmo reisi turetu bi3i savàs rokàs!“

„E3i stipris, Anton Leichtweifs,“ Barberina sazija, „ispildi savu usdewumu! — Nebihštees, tu jau e3i nenoseedfigs pee manàm afiuim.“

„Nu, lai noteef!“ Leichtweifs eesauzàs.

Un divi schahweeni norihbeja.

Wi3i laupitaji eebrehzàs, ari Leichtweifs.

Bet kad pelekee duhmi isklichda, tad wini redseja Abelinu Barberinu stahwam d3ihwu un neaisfahrtu pee fokà.

Pirmo reisi savà muh3chà isweizigais streh3neeks nebija trahpijis.

Abas lodes bija eeurbu3chàs resyajā fokà wirs Abelinas galwas un nebija tai ne mata aistahru3chàs.

Kas ar Abelinu Barberinu notika.

Laupitaja, Leichtweifa azis raudsi3às stihwi u3 no wina lodem neaisfahrtu seewu.

Wiaſch domaja ka ſapnojoj.

Bet Adelina Barberina nahza lehnam winam preti un ſazija :

„Anton Leichtweifs, mehs leekamees abi buht nelaimigi, jo toreij tu man atnehmi karala wehstuli, par kuru es tew ſoliju leelas ſumas, bet tu man to neatdewi un man bija jaatſtahj wehstule tawàs rofàs, — ja, — toreij es biju nepareifi mehrkejuſi, — bet tu ſchodeen; tawa ſtrehneeka ſlawa nu ir beigta. Bet nu pahrleezi, ko tu tagad gribi darit?

Neaifmirſti, ko tu Sonnenkampam efi apſolijeos. Tew jatura wahrds.

Kad nu tawa biſe negrib paklauſit, tad nemi ſawu durteni. Tas tew paklauſis. Redſi, ſche ir manas kruhtis. — Dur, un dari manai dſihwibai galu.

Sinu, tawa rofa atradis iſhto weetu.

Leichtweifs iſgruhda kahdus nekahdus lahſtu wahrds, pakehra aſo eerozi un taiſijàs to eegrufi Adelina kruhtis.

Bet tuwafaja azumirkli wiaſch aiſſweeda nahwigo eerozi projam, eeſaukadamees :

„Ne! — es newaru, — es newaru tewi nokaut! — Deews tewi redſoſchi paſargajis, ka lai nu es tewi nokauju? Kuru laupitaja Leichtweifa lode netrahpa, tam Deews naw nolizis mirt!

Starj tewi un mani walda kaut kahds tumſchs noſlehpums, — warbuht noſlehpums, kuru tu Sonnenkampam, ſawam wihram, negribeji atklaht.

Warbuht, ka tu nu man wari ſcho noſlehpumu atklaht, — waj ne, — Adelina Barberina?“ —

Adelina klufeja.

Winas azis raudſijàs ſtihwi uſ ſemi.

Winas kruhtis zilajàs augſchup un lejup.

Beidsot wina pazehla lepni ſawu galwu uſ augſchu un tad ſauſu balſi ſazija :

„Suhti ſchos projam! To, ko es tew gribu ſazit, newajaga zitam auſim dſirdet, ka weenigi tawàm.“

Mehms mahjeens, — un laupitaji eegahja dſitaki meſchà eefchà un Adelina Barberina ar Leichtweifi palika weeni.

Adelina noſehdàs pee jaunifraktà kapa ſemè un pamahja Leichtweifi darit to paſchu.

Kad tas bija notizis, tad Adelina Barberina eefahla :

„Anton Leichtweifs, ja es tew gribetu wişus şawus peedşihwoju-
mus atkłaht, tad mums wajadsetu preeşş tam puşgada laika; tadehş
paşazişchu tew tikai to, ka es nekad neeşmu bijuşi laimiga wirş semes,
işnemot tikai to laikmetu, kad dşihwoju sem Sonnenkampa pajumta.

Bet, ak, es newareju pee wina palikt, newareju ilgati laulibas
laimi baudit, jo kaşda şwehrestiba Austrijas keiřareenei, Marijai Tere-
sijai, işputinaja manu dşihwi, manu paradisi, şwehrestiba, kuru biju
peespeesta winai dot, lai man nebuhtu jaşmot zauru muhşchu kaşdā
Wişnes zeetumā, kurā biju eeflodsita zaur kaşdu neleeti, kaşdu italeeti,
kaş mani bija faistijis pee şewim zaur şawām burwibam, şawām ap-
mahnişchanam, par kurām wiņşch wehłaki tika noteesats uş nahwi zaur
şadebşinaşchanu uş şahrta, bet es, kā wina şeewa, noteesata uş wişu
muhşchu zeetumā.

Toreiř wehl biju jauna un ņkaiřta.

Bet ko gan praşa zeetums pehş jaunuma un ņkaiřtuma, tajā wa-
jaga wişam beigtees, wişam paşuřt, wişam şawihřt.

To wişu es ņinaju itin labi, tapehş manas molas bija neaprak-
řtamās; es baidijos, ka nepaleeku ahrprahtiga, ka netopu eeflodsita
ahrprahtigo namā.

Te kaşdā deenā apmekleja keiřareene Marija Tereřija muhşu zee-
tumu, un kad wina eeruđřija mani, tad ta palika ņtahwot un ņkaiřjās
ilgi uş mani.

Beidřot wina apwaizajās pehş manas perşonibas, manas dşimte-
nes, kā ari par maneem pařkrakpumeem, un kad wina dabuja dşirdet
manas leetas ņařtahwu, tad winas ņeja nořkaidrojās un winas azis
raudşijās laiřni uş mani.

Un nu wina pamahja ar rofu un tuhlin winas pawadoni atkrahpās.

Wehş bijam weenas.

Wina nu laiřnu balři teiza:

„Adelina, es gribu tewi apşehłot, ja tu apņemees man kalpot
wişu zauru muhşchu.

Eř ņkaiřta un wari iřweřt leelas leetas galā.

Redři, man ir weens leels cenaidneeks paşaulē, un tas ir pruh-
şchu karalis; tew jamehgina zaur şawu ņkaiřtumu winu eeguht par
şawu draugu un tad tawş peenakums ir, man wişu itin wişu darit
řinamu, ko wiņşch domā, ko wiņşch dara, ko wiņşch ar şaweem mini-
řtreem un padomņeekeem nořpreeşch.

Es doschu tew naudu, lai tu waretu Berlinê eekluht augftakâs aprindâs un beidsot ari karala turwumâ. Es paredsu, ka tewi mahjo apkehribas un gudribas garš.

Bet tew man jaswehrê, ka tu nenemši neweenu pruhši par wihru nu nelausees fewim apliktees nekahdas ſaites, kuras waretu tewi aifawet ſawu ſwehto peenahkumu pret mani iſpildit.

Un es ſwehreju pee ſawas dwehſeles lablſahjibas un wiſeem ſwehteem, un jau pehž kahdâm ſtundam man atwehrâs zeeuma durwis un es tik u aiſweſta uſ keiſareenes pili, kur es tik atſpirdſinta un ar wiſam leetam apgahdata, kaš [man uſ garo zelu uſ Berlini bija wajadſiğs. Keiſareenes laipniba un ſchehſirdiba aiſgrahba foti manu ſirdi un dwehſeli. Es apnehmos buht tai uſtiziga lihdſ beidſamam dwaſchas wilzeenam.

Pehž kahdâm nedelam wina mani atlaida, apdahwinadama mani gan ar naudu, gan ari ar rotam.

Hi, un nu es biju tif ſkaista, ka wehl nekad.

Kad es nokluwu Berlinê, tad uſmekleju tuhlin wiſlabako dejas ſkolotaju, kahdu ſpaneeti un mahzijos uſzihtigi dejot. Uſmekleju ari kahdu muſikâs ſtolotaju un mahzijos ſpehlet un dſeedat. Beſ tam es nehmu ari dramatiſtas ſtundas un wingrojôs teatra mahſſlâ.

Manas dahwanas uſ mahſſlu bija nezereeti leelas un jau pehž weena gada es wareju deeggan labi ſpehlet klaweeres un ari dſeedat. Ar wahrdu ſatot, no manis iſnahza leelu leelâ mahſſlineeze, tâ weenâ kâ otrâ ſiâ.

Un kur ween es dejoju, ſpehleju un dſeedaju, tur mani apbehra ar atſinibas laureem, ar peekriſchanas kroneem un nu man bija zelſch wakâ, eekluht ari karala pili.

Bet pirms taš notifa, es eepaſinos ar Andreas Sonnenkampu, toreiſigo karala adjutantû, kurſch man tâ patifa, ka newareju daudſ naktis ne azi aiſdarit.

Ari wiſch mani mihleja un neſa mani, tâ ſatot, uſ rotam.

Manâs krukhtis ſazehlâs leela zihna.

Es tatschu biju ſwehrejuſi, ka nenemſchu nekad pruhši par ſawu wihrû; bet nu es biju gatawa to darit, — un es ari padariju to.

Tomehr pehž kahdeem trihš gadeem es no wina aiſbehđſu, atſahju winu weenu, gribedama keiſareenei Marijai Terelijai doto ſwehreſtibu iſpildit.

Sonnenkampš atſahja ſawu weetur un tapa garidſneekš, tagad Frankfurtes leeltirgonis.

Un wiensch, fà es sinu, ir manis dehl iſzeetis leelas motas un behdas un ſchihš bija tašs beidsjamàs, kuras wiſam uſkrahwu, gribe-dama to dabut uſ ſawu puſi, kad Gunda buhtu atkal manàs rofàs, manà warà, — ja Gunda, kuru wiensch miſo pahr wiſu zitu wirš jemes.

Tu jau ſini, Leichtweiſs, kaſdu nepateizigu, jeb labati ſatot, gruhstu lomu eſmu lihds ſchim ſpehlejuſi pee eenihstà pruhſchu karata Friedricha.

Un to wiſu eſmu darijuſi Auſtrijas keiſareenei par labu.

Eſmu wiſu, itin wiſu uſupurejuſi, ſawu godu, ſawu mihleſtibu, ſawu laulibas laimi, ſawu wihru, ſawu behrnu un beidsot ari ſawu dſihwibu!

Eſ eſmu ſpeegojuſi winas labà, eſmu melojuſi, wiltojuſi, eſmu ſahwuſees ſewi butſchot un apklamptees, eſmu eelaiduſees ar wihreem, kaſ manis nebija zeenigi, eſmu krahpuſi un wihluſi, eſmu ſmehjuſees un raudajuſi, eſmu ſpehlejuſi, dſeedajuſi un dejujuſi, Marijas Tereſijas labà.

Bet nu domaju, ka peetiſs.

Man negribas wairs winas ſpeegam buht.

Eſmu ſchahdu dſihwi apnikuſi lihds kaſlam.

Paſaulè man wairs nekaſ nepatif.

Paſaules ſpilgtums man pretejs un winas glaimi man reebjàs.

Eſ wehlos nahwi.

Un Sonnenkamps, neſinot, iſpildija manu wehleſchanos.

Un nu, Anton Leichtweiſs, nekawejees wairs ilgati un iſpildi mana wihra ſpreedumu.

Bet laupitajs nedewa tai nekahdas atbildes.

Wina galwa bija noleekuſees uſ kruhtim un wina ſeja iſſkatijàs druhma un nopeetna. Beidsot wiensch pazehla ſawu galwu uſ augſchu un wina azis eemirdſejàs ſawads ſpoſchums.

„Adelina Barberina“, wiensch eſſauzàs, „tu gruhsti peemeſketà ſeewa, tu nedrihſti mirt, tu nedrihſti mirt ne zaur manu, ne zaur zita kaſda roku.

Mana dwehſele ir peepildita ar ſchehlumu un lihdsjeetibu.

Un kad man atdotu kaſhs wiſas paſaules mantas, lai es tewi nonahwetu, tad ari es to nedaritu.

Bet kad nu es Sonnenkampam eſmu ſwehrejis tewi noſaut, tad es nu ari gribu ruhpetees par to, ka tu iſ dſihwo rindam topi iſdſehſta.

Abelinai Barberinai japasuhd dšilâ tumšibâ un tai naw wairs nekad jarahdas to preeškâ, kuzi winau mihlejušchi waj eenihdejuschî, gobinajuschî waj kaunnajuschî, zehlušchi waj gahjušchi, wajajuschî waj glaimojuschî.

Un šhini pašchâ azumirski tam buhs tâ notift.

Abelina Barberina, šhini weetâ tew japasuhd, šche pee tawa šapa, un nekad wairs naw janahl gaismas preeškâ.

Bet mirt? — mirt tu nedrihski.

Un nu dširdi, es sneedju tew šawu roku, Abelina, nahz man kihbsi nš manu klints-alu. Nemi dalibu pee muhju preekeem, kâ behdam, — pee muhju gruhstibam, kâ ruhpeem un zeešchanam. Tomehe es tew šaku, ka es šawu dšihwi nemainu pret karala kroni, jo muhju dšihwe ir brihwa un no šaitem šwabada.

Welz noft šeeweešchu drehbes un apwelzi medneeta ušwalku, topi par manu beedri, par manu kalpu, par manu palihgu wišâš weetâš un leetâš.

Un nu es tew prašu: Abelina Barberina, waj tu gribi laupitaja Antona Leichtweiša ustizamais kalps buht, tad šwehre man to, — šwehre man ustizibu un paklaufibu, kâ to mani ziti kameradi darijuschî, — nu waj gribi to darit?"

"Gribu," Abelina nomešdamees zelos atbildeja.

"Es ešmu tawa, Anton Leichtweišs, — tawa, — jeb taws uštizamais, paklaufigais kalps un pakihgs.

Un es šwehreju tew, ka štarp taweem apakšneeekeem nebuhs neweenas uštizamakas dwehšeles, nekâ es."

Un nu laupitajs peefauza šawus beedrus klast un tad pret teem pagreešeš šazija!

"Abelinas Barberinas wairs naw. — Marijas Terešijas špeegs ir pašudis muhšchigâ tumšibâ; bet šche, mani draugi, štawo Barberino, muhju šabeedribas šestais lozekliš."

Bej dšimtenes un taisnibas.

Dozheimas meestâ walbija behdas, randaschana, kauschana un waimanas.

Uš firšta pawehli, wjadseja pirmeem peezi simts wihreem at-
stahť samu mihlo, dahrgo dsimteni un dotees zeká uš Ameriku, tar
palist par saldateem un zihuitees pret nesinamo un nepasihstamo
eenaidneeku.

Dozheimas eemistneeki duseja wehl gahrđá, řaldá meega, řad
jau rihta agrumá tee tifa uštrauzeti no meega zaur bungu rihsesřanu
un eerotřchu řwadřesřanu.

Un řad tee peegahja pee logeem un řtatijás ahrá, řad tee redseja,
řa wiřs meests bija aplenkts no firšta saldateem.

Wini bija klusi atnahťušchi, řa neweens winu tuwořšanos ne-
bija pamanijis.

Bezó naktřwaktneeku tee bija řanehmušchi zeet, pirms řas wareja
đot řihmi, řa řaldati nahť, aiřwest projam nelaimigos upurus, nelai-
migos wihrus, — projam uš wiřeem laikeem.

Un nu gahja řahđs korporals starp diweem bundřineekeem un
iřřauza řkáu balři to wahrđus, kureem preekřč třetřam nedelam bija
lose krituři, eet projam.

Wineem bija řtundas laiká jaerodás meesta řřenka preekřčá, un
tee nedriřřsteja wairak neko lihsđ nemt, řa tika masu aiřřainiti.

Un nekahđa řpalwa uewar aprakřtit řás waimanas un gaudás,
řas nu řřini meestá řazehłás.

No iřbehgřřanas newareja buht ne runás. řaldati bija wiřus
zekus un zelinus aiřřrustojuřchi un wineem bija pawehłets, řřaut uš
iřweenu, řas mehginatu muť projam.

„Trihs balořču“ weejnizá atradás korporala řantoris. ře
winřč řehđeja, leels garřč, řřehzigs wihrs ar řarkanám, garam uřřam.
Galđs bija daudř un dařřadeem papireem apraunts. řa labai řtah-
weja wezs, firms kara-ahrřis un pa kreisai řomandas preekřřneeks, no
řa wiři bijás řa no mehřa, jo winřč bija řas, řas par řahđu nekahđu
pahřřahpumu uřřita un nořřazija řodus, kuri bahřřřibas řiná lihsđi-
najás wehřgu turetaju řodeem.

Uš řeem trihs wihreem Dozheima laudis wiřwairak duřmojás,
lai gan ari řeem bija jaiřpilda tika augřtakas waras griba un
pawehłe.

řewiřřchi korporali Wekerli wiři uřřtatija naidigám azim.

řchis wihrs bija Dozheimas meestá dsimis un tadehl řa řas
bija bijis bahřis, draudře to uřřturejuřlihsđ trchetřpadřmitajam dsihwes
gadam.

„Trihs balofchu“ weefnizneekam darba bija pilnās rotās. Ari ūchi ijdariūhanas komiūūija dūehra un ehda to labako, kas ween weefnizās pagrabi atradās, pa ūtarpam nelaimigo wahrduūs eeweūbdami ūewiūūhās liūtēs.

Bet tur nu ari noriūūinajās daūūhadi ūkati.

Bruhtēs ūimanaja pehū ūaweem bruhtganeem un mahtēs pehū ūaweem behleem.

Un nu eenahūa ari bagatais, no wiūeem zeenitais ūronaūemneekūs ar ūawu diwdeūūmit gaduūs wezo behlu, kuūūūch wiūam, kā wiūūūch patūs teiza, neeūot wehl nekahdas ruhpeūs un raiūeūs padariūis.

Tehwūs un behlūs peegahūja pee galda, aij kura ūehdeja komandas preeūūūneekūs.

„Tas ir jaunais ūronaūemneekūs“, korporals teiza. „Nu, eūs domaju, wiūūūch ir ūtipriūs deeūgan, pee ta juhūs neatradiaūat nekahdas wainas, daktera lungūs. Nu tas buhūs labūs amerikani ūalbatūs.

Ahrūūūūs pameta aūis uū jauno wihru, kamehr wiūa luhpaūs turejās pee wiūhna kauūa malaūs.

„Labs, — labūs.“

ūhee wahrdi ūpeedās jaunā wihra tehwaūm kā aūūs nafiūs zaur ūirdi.

„Gribeju tiūtai peeūūihmet, ka tas agrati ūlmoja ar krampjeem, un ūhee krampi waretu atkal atfahrtoeūs.“

„ūerunajat meluūs,“ korporals eeūauzās. „ūuhūu behlūs ir tiūpat weūelūs, kā juhūs. Beū tam wiūūūch ir ūpehūta pilnūs, jo eūs atminoūs gluūūchi labi, kad wehl ūche ganiju ūoūis, ka tas reiū mani ūadauūūija. Kaūs tā war ūiūti, kā wiūūūch, tas newar buht ūlimūs.“

ūronaūemneeka galwa nolceūās uū kruhtim, jo ūhūis korporaliūs nerunaja wiū meluūs.

Wiūūūch jau bija ūenaf daudū reiūeūs, neween no jaunā, bet ūewiūūchi no wezā ūronaūemneeka par maūam neezigām neuūmanibam ūoūu ganūūūhanas ūinā, ar pahtagas zirteeneem pahrmahūitūs. ūhee zirteeni ūtahweja korporalim wehl prahtā un labā peemina.

„Preeūūūneeka lungūs, jumūs taūūūchu naw nekāūs preti, ka ūhūis jaunais wihrūs teeū peeūūaitiūs pee pūirmajeem peezi ūimteem?“ korporals jautaja.

„Nekāūs!“ atbilde ūkaneja.

„Marūūch! — pee ziteem!“ korporals pawehleja.

ūaunais wihrūs ūtahweja kahdas ūekundes klufu.

Bet tad winsch peegahja tehvam klast, sneedsa tam rofu, schpigu balfi sazidams:

„Ar Deewu tehws! — Mehs wairs neredsefimees schini pasaulé. Bet nebehdajatees, es gahdaschu par to, ka jau pirmá kaujá frihtu un man nebuhs ilgi jamozas un jawahrgst.“

Bet tehws apkampa dehlu, skanu balfi eesauldamees:

„Ne, — ne, — es nelauju tew eet, — es nelauju tew eet! — Kungi, nemat manu mahju, manu mantu, — manu naudu, tifai nene-mat manu dehlu! — Apscheshlojatees mani kungi, apscheshlojatees!“

Bet Weterle uffita duhri uf galda, eebrehtdamees:

„Sche neteet pirkts, ne ari pahrdots, ká to dara Wisbadenes schihdi! Firts grib juhju dehlu un zitu neko. Winam newajaga juhju mahju.“

Un uf wina mahjeenu diwi saldati norahwa tehwu no dehla.

Bet Kronasjemneeks nu fita ar duhri uf galdu, ka wifí papihri uslehza gaisá, kleeftdams:

„Vai esmu nolahdets scheit laizigi, ká tur muhschigi, ja es par schim leetam zeetischu kluhu!“

Ko? — wai Dozheimas eedsihwotaji ir lihbsinajami lopeem?!

Ko? — Wai mehs neesam zilweki ar tahdam pascham teesibam, ká wifí ziti?!”

„Turi muti, Kronasjemneek,“ Weterle beedinaja. „Par schahdu walodu juhs warat pasaudet galwu!“

„Es esmu tehws, un tehwa firds neprasa daudf pehz galwas.“

Dozheima laudis, ko juhs statatees tá bailigi apkahrt? Waj mums jabihstas no pahris bisem. Rahdat sobus pret sobeem un azis pret azim Dsihsim schos blehschus no meesta ahra, lai wini eet, no kureenes wini nahkschi!“ —

„Wehl weenu wahrdu, un es lischu juhs eeslehgt dselschos!“ — korporals brehza.

„Tu lupata wari mani eeslehgt dselschos, tu deebelneeks, tu nosprahguschais kakis, tu suna dehls, — tu nelga un pintikis, — tu brihwehdejs?!”

Aha, nahz schurpu, — nahz schurpu, lai es tewi noschnaubju, — tewi, — tewi, — tu — —!“

Un wina rofas steepas pahri par galdu pehz Weterla fakla, un winam buhtu pateefi iigahjis flitti, ja diwas rofas to nebuhtu atrah-wuschas atpafal.

Un brihnums, — tas bija šahds nostrandējis nabags, kas ušbu-
dinato wihru atrahwa atpakal un tā wiņu iſglaħba no ſmaga ſoda,
lai gan ſchis nabags iſrahdijs buht prāhtā juzis.

Laudis apgalwoja, ka ſchis nabags eſot atnahzis ar firſta ſalda-
teem reiſā un eſot wiſeem gluſchi nepaſiħstams.

Wiņſch wiſu laiķu bija tupejis kaħdā kaħtā, bet kaħd ſtriħdus ſtarp
korporali un Kronaſemneķeku bija iſzehlees, tad tas bija uſzehlees kaħ-
jās un atrahwis duſmigo wihru atpakal.

Wiņſch nu gan gribeja atkratit nabagu noſt un dotees par jaunu
korporalim wiņſā, bet, ai, brihnums, nabaga rokaſ bija kā no dſeļs
un wiņſch aiſneſa reſno wihru projam kā maſu behrnu.

Apbrihnoſchana bija redſama uſ wiſu ſejam.

Komandas preekſchneekſ eeſauzās :

„Welns, elle, — kaſ ſchim wezim par leelu ſpeħku kaulōs!“

„Bet nu taħlak, — taħlak, — kaſ nu naħt?“

Un nu nahza Gottfrieds Rademachers, kuſſch toreis bija ſuħtitis
pee Antona Leichtweiſa, leelā laupitaja.

Rademachers bija apprezejees un ſamilijas tehws.

„Labs — labs!“

„Ējat tur pee ziteem, — ari jums jabrauz uſ Ameriku,“ korpore-
ralis teiza.

„Ēitat mani labak tuħlin noſt!“ jaunais wiħrs eeſauzās.

„Ja, ja, — ſitat wiņu tuħlin noſt, — ja, — ja, — tuħlin, —
tuħlin, — ſche preekſch manām azim!“ nelaimigā wiħra ſeewa breħza.

„Behrni, metatees zelōs, un luħdſat ſchoſ kunguſ, lai tee juħſ
apſchehlo un neatnem jums maiħes pelnitaju un tehwu! — Kungi, —
nedarat tatſchu mani par atraitni un ſchoſ behrnuſ par bahreem!“

Pat komandas preekſchneekſ un aħrſtis ſaſkaſtijās.

Ari wiņi liſās buht ſatriħzinati no ſchi ſiſſchu ſadragajoſcha ſkata.
Aħrſtis eebaħsa roku kēſchā, iſwilla naudas maķu un ſneebja to
Rademachera ſeewai.

Bet ſchi breħza :

„Nedodat, kungs, man naudu! Ēs ſche nedeedeļeju! Ēs luħdſu
juħſ par ſawu wiħru! — Atlaiſchat wiņu! — Neatnemat behrneem
tehwu!“

„Aluſu, ſeewa!“ korporals Welerle breħza. „Tawas gaudas
un waimanas ir weltigas! Mehſ daram tiķai to, to mums firſis uſ-
dewis un pawehlejis un wairak neķo.“

„Firsts?“ nelaimigà ſeewa atbildeja. „Rà gan winam patiktu, tad winam atæmtu to, kas tam nihtſch un dahrgs wirs ſemes? Un kas gan ir ſchis firſts, ka tas eebroſchinajas atæmt behrneem tehwu, — es praſu, kas winſch ir?!

Sinu gan, mehſ eſam wina apafſchneeki, muhſu peenahkums ir winam paklauſit; bet kapeh3 tas pahrdod ſawus ſemes behrnus ſweſchaj tautai, ſweſchaj walbibai, ſweſchaj ſemei par leelgabalu baribu?

Waj tad naw neweena teeſneſcha wirs ſemes, kas ari winu waretu teeſat? Waj tad naw neweena paſaulê, kas ſchahdu warmahſu waretu ſodit?

Scheligais Deems, waj tad wiſi ir apmaukti ar tunſibu un muſſibu, — waj tad wairſ naw neweena, kas muhſ waretu glaht? — Warbuht ka muhſu firſts naw nemaſ tiſ tauns, — warbuht ka winſch wehl apdomaſees, — tadeht atlaiſchat wehl ſchimbrihſcham manu wihru, — warbuht ka winſch wehl aprehkinàs, to maſſa familijas tehws, familijas galwa?!

„Saldati,“ Wekerle pawehleja, „wedat ſcho trafuligo ſeewu projam un paſafat winai, ka, ja wina nemiteſees muhſu ſcheligo wal dineeku gahnit, tad ta tiſs aiſweſta u3 Wiſbadeni un ka tad winas behrni paliks pawiſam bahri.“

„Kolahdets deenderis,“ ſeewa breh3a, „negehligais wehrgs. Tu eſi tautas dehls un palihdſi tautu pahrdot!“

Un pirms klahteſoſchee wihri, ſaldati un komandas preeſchneeks atjehdſàs, nelainigà ſeewa uſleh3a u3 galda, un winas nagi eurbàs korporata Wekerles kaſlâ.

Bet Wekerle iſtrahwa ſobenu ij maſſta un eegruhda to uſbruzejai kruhtis.

Wina nokrita ſemê, eebrehſdamàs:

„Es eſmu nokauta, es eſmu nokauta!“

Un ſarkana aſins ſtraume pluhda tai ij kruhtim.

„Mamin, — mamin!“ winas behrni breh3a un nokrita pee mahtes ſemê.

„Sleptawa!“ breeſniga baſſs eeſau3às.

Un Rademachers metàs korporalim wirſu, bet pirms winſch wareja tam peekluht, biſes reſgata ſiteens nogah3a to ſemê.

Dozheimas upuri.

Gesahsumā stahweja wiſi kà ſaſtinguſchi, kad ſchis breeſmu leetas notika; bet nu gahja waſà kleeſſchana un brehſſchana, un wihri, ſewas un behrni ſpeedàs pee ſinamà galda.

„Sitat winus jemè!“ ſimtu balſis ſauza. „Waj tahdi ir firſta ſaldati? — Slepſawas, nefas wairak kà ſlepſawas, — wajakti, — klaidoni, — laupitaji, — ſitat winus noſt!“

Korporals nobahleja.

Winſch atgruhda kahdu logu waſà un brehza:

„Salbati! — dumpis, — dumpis, — eelenzat ſcho namu un gahbajat, ka neweens neismuht!“

Schini paſchà azumirlli ſagatawojàs ari tee beſmit ſaldati, kuri atradàs ſinamà iſtabà, uſ zihnu.

Wiau eerotſchi iſſteepàs pret nelaimigajeem wihreem un bija gatawi ſchaut uſ ikweenu, kaſ mehginaschot uſbrukt firſta pawehles iſpilditajeem.

„Gatawi uſ ſchauſchannu!“ Wekerle komandeja.

„Tà, un nu es jums pawehlu katru noſchaut, kaſ neiſturas meerigi!“

Schee draudi palihdseja.

Laudis palika meerigaki un beidsot walbija atkal meers.

Kademachera ſewa tika aiſneſta projam un rekruschu nemſchana atkal eeſahſàs.

Wehl reiſ Kademachers mehginaja iſlauſtees ſaldateem zauri, bet winſch tika ar biſes reſgaleem katru reiſi atſiſts atpaſak.

Winam nelahwa ne behrnus noſkubſtit, kad tee aiſgahja raudadami projam.

Beidsot wiſi bija ſarakſtiti liſtès, ſem kuzàm nu ahrſts, korporals un komandas preeſchneeks paraſtija ſawus wahrduſ. Wekerle apjoſa atkal ſawu jobenu ap gurneem, pee kura wehl peelipa nelaimigàs ſewas aſiniſ.

Wina luhpas ſmaidija, ſinadamam, ka firſts wiau uſflaweschet par kreetnu duhſchu un iſturibu.

„Ahrà uſ zela,“ winſch aſu balſi komandeja.

Un nelaimigee, Amerikas upuri, iſgahja laukà.

Wineem bija janostahjās pa diweem wihreem blakus, bet pehž katreem sešcheem wihreem nostahjās saldati ar bajonetem.

Bej tam ari šchai behdigai rindai gahja wairaf saldati pa preekšču un no pafalas, bej tam ari gar šahneem, tā ka no behgščanas, waj pretimtureščanās newareja buht ne runas.

Korporals nu iswilka kahdu papiri, štanu balši šautdams:

„Dozheimas wihri! Ušflaufatees un noklaufatees un tad zeešchi eewehrojat, kà jums tagad jaišturas. Muhsu šchehligais firsts leel jums darii šinamu, ka katris no jums, kas ween mehginās pretotees weenā waj otrā šinā, tiks noščauts uj weetas. Tapehž ešat rahmi un patlaufigi un pateizatees šawam augstam jemes walbineefam, ka winsch juhs uškatijis par zeenigeem, padarit par godigeem, kreetneem salbateem.

Muhsu jemes tehms firsts Karlis lai dšihwo šweiks!”

Un wiša rinda brehza:

„Šweiks! — šweiks! — šweiks!”

Nelaimigee upuri ari newareja zitadi darit, jo wini šadsirdeja bisu gaidu knauščeščanu un kraukščeščanu.

„Un nu, — uj preekšču, — maršč!” Wekerle komandeja.

Garā rinda eesahka kustetees, kuraš sekoja šeewas un behrni, jauni un weži, kropši un tišli, wiši raudadami un waimanadami. — Bet kad rinda gahja kahdai glihtai mahjai garam, tad winas durwis atwehrās ahtri wakā un weetejais preesters Natans isnahza pa tām ahra.

„Korporala lungs,” winsch laipnu balši eesauzās, „pagaidat wehl azumirkli; Dozheimas un Bibrikas wihri newar aiseet bej basnizigās šwehtibas. Luhdsu apturat rindu!”

Korporals gribeja kaut ko rupju atbildet bet šawaldijās, eedomadamees, ka firsts pawehlejis, neleegt basnizigu zereemoniju pee aishjejeem isdarit.

„Nu manis pehž, lai noteef juhšu prahts,” winsch atteiza. Juhšu šwehtiba wineem gan maš ko palihdsēs. Anglešču lodes šurbs tos kà galda gabalus zauri.”

Natans nelikās šchos wahrbus ne dširdet, bet kad nelaimigo wihru rinda apstahjās, tad winsch nostahjās tai lihdsās un ar trihzošču, šahpju pilnu balši šazija:

„Nu tad ešat, juhs nelaimigee, uj tahlo, šweščo semi, kur juhs šagaida nefinams littenš.

Karstas luhgšanas eet jums no patāpalizejeem lihdsi.

Un lai Deews dod, ka dsimtenes mihligā aina jums nekad nejustu no prahta.

Ak, mehš jau newaram itin neko jums darit labu, ka tikai juhs šwehtit un karstas ašaras par jums raudat, — bet palihdset, — palihdset mehš jums newaram. Palihdset war jums tikai tas, kas debesi un semi walda, kas swaigsnem zeku spreesch.

Un kad juhs atnāhtu laimigi atpakaļ šawā dsimtenē, ja juhs neaīskertu ne lodes ne šobena ašmins, ja juhs neaprihtu juhras wīni ne ari karstee šaules stari nedaritu juhsu dšihwibai galu, — tad buhtu notizis pee jums ta Kunga wahrds: „„Kedsi es buhschu jums klast lihdsi firmam wezumam.““ Un atkal: „„Tas Kungs ir mans gans, man netruhs neneeka.““ u t. pr.

Dozheimas un Bibrikas wihri, ešat drošchi un nebihstatees, ne juhs, bet tee, kuri kahrđina Deewu, ir nošchelojami. — Tee kuras širdsapina wehłaki apšuhdsēs, — warbuht jau tagad apšuhdsi, — kuri šawai semei atrauj strahdneekus, šewam wihrus, mahtem un tehweem dehlus, draugeem draugus un bruhtem bruhtganus.

Ar Deewu! mani dehli, mani brahli, mani draugi!

Un nu pašemojatees Deewa, šawa Kunga, preeščhā un šanemat pehdejo reisi manu preešterigo šwehtibu.“

Un nu wīši nometās zelos semē un Katans luhđsa štanu, tahl šadširdošchu balši Deewu.

Un tani pašchā azumirkli, kad preešters aīsgahjejus šwehtija špeedās šaules stari zaur padebescheem zauri un apgaismoja behdigo draudši, apgaismoja warmahzibas upurus.

Bet torni štaneja pulkstens til behdigi, til šcheli, itin ka wīšč pateesi buhtu šinajis, kas šchini azumirkli noteek, ka šchini azumirkli pufst peezi šints širdis kruhtis, baigi jo baigi, gruhti jo gruhti.

Un nelaimigee wihri wehl nebija ušcheluschees no semes augščhā kad šweščhais nabags eesahka štanu balši dšeedat. Un wīši ziti dšeebaja lihdsi:

Es Deewam leeku gahdat

Un wīšos darbos strahdat,

Kas wald' ar špehzibu;

Tam buhs eelšč wīšam leetam

Un wīšam weetu weetam

Šadomu dot un palihgu.

Tad laujees, dwehse, kluse
 Un Deewa firði duse,
 Kas tewi radij's ir;
 Lai eet, kà eet, Deews gahdàs,
 Pats tawus darbus strahdàs;
 Tas wifas leetas sin un sehtir.

Un nu wiji pahrdotee wihri uszehlàs augshà.

Wekerle dewa asu balsi komandu, un rinda eefahka eet us
 preekschu.

Leeli kauschu bari pawadija aigahjejus.

Wekerle uselpoja.

Kur ween winsch pastatijàs, tur winsch redseja naidigus skateenus.

Winsch brihnijàs, ka laudis tik meerigi isturas, lai gan winsch
 bija islehjis, sawu usdewunnu ispildot, augshà minetàs seewas asinis.

Bet zilweti domà, Deews dara. So tani paschà azumirkli, kad
 kolona gahja ap beidsamo mahju, tai stahweja zelà wairak drosch-
 firidigi wihri, kuri bija apæhmuschees scho zilwetu laupijumu apturet.

„Rost no zela!“ Wekerle brehza. „Taisat zelu brihwu, zitadi
 litfchu juhs ar bajonetem isflaidit!“

„Tik ahtri tas wis neet, kà juhs domajat, korporal,“ Krona-
 jemueeks pastaidroja. „Neapbrukotu seewu gan tu wareji nodurt,
 bet ne schos spehzigos wihrus!“

„Waj juhs esat palikuschi traki? Wekerle brehza. „No juhs
 gribat no manis? — Es jau ispildu tikai firsta pawehli, un wairak
 neko. Meh's ejam tagad us Bremen. Vihds turenei zelsch ir deesgan
 garfch. Ejat pee firsta, warbuht, ka winsch sawu nodomu atmetis un
 laus wiseem greestees atpakal.“

„Dsirdat, juhs firsta pawehles ispilditaji,“ Kronajemueeks jazija,
 „es juhs usazinu beidsamo reisi isliht ar labu. Atlaischat wifus
 apprezejuschos wihrus brihwus, tad ejat Deewa meerà.“

„Ejat pee welna,“ korporals brehza, „es negribu juhsu preeksch-
 litumu dsirdet!“

Ahrsts un komandas preekschneets winu dauds maj apmeerinaja,
 kamehr augshà minetais jemueeks turpinaja:

„Ari scho luhgumu meh's nebuhtum jums likuschy preekschà, ja
 meh's nesinatum, ka neweens no scheem wihreem neredses wairs dsimteni,
 un kur gan lai meh's leekam atraknes un bahrinus, tee nu buhs wifam
 meestam par nastu un behdam.“

Kafelê ir tas patš notizis, kas šche noteef un weens no pahrdotajeem ir rakstijis us šawu dsimteni atpakal, ka šchee, tur winpus juhras, neesot nefas zits ka tikai leelgabalu bariba, un ka neweens nebuhšhot wairs redset dsimteni.

Tapehž nu mehš luhdsjam apprezejušhos wihrus atstahht mahjā; bet ziti lai eet Deewa meerā.

„Un tad nu es to nedaru, ko tad juhs darijai?“ Wekerle jautaja, „Safoditee semneeku suni, waj juhs gribat man, sirsta gribas iipilbitajam, rakstit likumus preeškā? — Most no zela jeb es likšhu bajonetem strahdāt!“

Šhini azumirkli dewās kahda škaista jaunawa pee weena no aishgahjeem, krita tam ap kaklu, eekleegdamās:

„Franzi, Franzi, tu nedrihsti eet projam! — Es jau esmu tawa šaderinata, likumiga bruhte; tew japaleef pee manis! Franzi, at Franzi, ja tas newar buht, tad nokauj mani, pirms tu aiseji, — es negribu dšihwot bej tewis! — Ne, ne, — tu nedrihsti eet projam!“

Un jaunawa waimanaja, raudaja un brehza un daudš ņewas un meitas raudaja lihds.

Bet meita bija jaunā Krügera bruhte, kurešh mums wairs naw nepasihstams.

Bet šhini azumirkli korporals šatwehra meitiaw aish mateem un atrahwa to atpakal.

Jaunawa streipukoja un nokrita semē pee Kronasemneeka kahjam.

Bet jaunais Krügers dewa Wekerlim tahdu belseenu par gihmi, ka winam šrehja tuhlin ašinis pa muti un nahsim laukā.

Kronasemneeks domaja, ka nu esot peenahzis ijbewigais azumirklis šazelt wispahrigu pretošchanos, wispahrigu dumpi. Un wina rofā eeshibejās leels, ašs nasis, kuru winsch isleetoja zuhku un telu nokauschanai.

„Dozheimas wihri, darat tā, ka es daru!“ winsch brehza. „Nemat preeškā katris weenu no warmahtras kalpeem, tad drihs buhšim galā!“

Un pirms Wekerle no smagā belseena bija atšchirdsis, Kronasemneeks gahjās tam wiršū un eegruhda tam lihds spalam dunzi kruhtis, kurešh nu nogahsās tuhlin semē, un beidja dšihwot.

Bet nu ari šaldati nostahjās ap ahrtu un šamandas preešhneeku un isšteeptām bajonetem atgainija usbruzejus.

„Nemat šleptawu zeet!“ minetais preešhneeks pawehleja, „un to tur ari,“ us jauno Krügeri rahdidams, kamehr ziti šaldati eelenza

finamos peezi simts wihrus tā, ka wineem nenahza ne prahtā turetees teem preti.

„Nemat ari to seeweeti zeet', zaur kuru wiša lišta notikusi. Darisim ihši un ahtri ar šcheem noseedsneekem tā kà tee pelnijuschi. Un kad mehš pehž tšhetram nedelam buhšim atkal šche, tad galwoju, ka rekruschu nemšhana norišinašees meerigaki un kahtigaki nekā tagad.“

Wina pawehle tika ahtri ispilbita un Kronasemneekam, Krügeram un jaunawai tika šašetas rokas, kamehr ahrišs apraudsija korporata wahti.

„Wišch ir miris,“ tas teiza.

„Tā tad šlepkawiba!“ komandas preekšneeks ešauzās. „Ē, šaldati wedat šchos trihs tur pee šchis mahjas un juhs, juhs trihs, gahdajat, ka mahja teef tulscha.“

Bet tas nebija wajadsigs, jo mahja bija neapdsihwota.

Melaimigea tika nostahditi pee mahjas šeenas, kamehr Matans šarunajās ar pawehles deweju, kursch galwu purinadams šazija:

„Ē, preester', es newaru juhsu luhgumu eewehrot; wineem ir jamirst. — Afinis pagehr afinis!“

„Bet afinis jau preekšč tam ir pluhdušchas; luhdsu metat meeru; darat galu šchim breešmam, kašdas Dozheimas eedšihwotaji naw wehl-nemas redsejuschi!“

„Firts dewis stingrako pawehli, pretineekus šodit, un es nu to darischu!“

Šaldati, stahjatees rindā, un tad usmanatees, ka ispilbat šawu peenahkumu pareisi!“

Kronasemneeks nogida, kas nu notikšot.

Wina azis raudsijās stihwi uš dehlu.

Warbuht, ka ari jaunais Krügers šajuta, kašds listens wišus šagaidot.

Leelas ašaru lašses riteja pahr wina waigeem.

„Kad tikai man weenam buhtu jamirst, tad wehl nefas; — bet, ak, ari winai laifam nospreests tahds pats šods kà man; — bet wina tatschu ir newainiga! — Kapehž gan winai buhs beigtees?! — Waj tad pašaulē naw nemas wairš taišnibas?“

Gan Matans wehl mehginaja par nelaimigajeem upureem aij-luhgt, bet komandas preekšneeks bija un palika nepeeluhdsams.

„Nu tad atstahjat masakais šcho jaunawu dšihwu,“ Matans

luhdsjās, „juhs newaresjat Deewa preekschâ dot atbildefchanu par schahdu leelu noseegumu un netaisnibu.“

„Kad tukai waru firstim dot peenahotsocho atbildi, par Deewu man naw behdas,“ nepeeluhdsjama is wihrs atbildeja.

Katans nobahleja.

Tab Deewa jainotajs ari winsch bija.

Winsch falika rokas un pastatijās uš debesim.

Tab pee jaunās meitinas peegahjis winsch klušu balši teiza:

„Mana meita, peeluhdsj Deewu, wini grib tewi nokaut.“

Bet Klara, jo tà sauza jauno skaisluli, pasmejjās un papurinaja netizigi galwu.

Bet nu komandas preekschneeks sauza Katanu nahst atpaka, lamehr Kronasemneeks skatijās naidigam azim uš saldateem.

„Nu bahbas,“ winsch brehza, „jums gan patihl itin labi neapbrunotus zilwekus nokaut. Noscheshojamee radijumi, negchligee talpi un wehrgi!“

„Jesus Kristus, mans dahrgais Pestitajs,“ Krügers luhdsjās, „tawās schehligās rokās es pawehlu sawu garu.“

„Tehws, — mans tehws, — palihdsi man tatschu, wini grib mani noschaut!“

Bet Klaras tehws nogihbis nokrita semè.

„Gatawi schaut!“

Bises eefrabejjās.

Pahri un ap wiseem walbija dsilsch klusums.

„Blehjschi, es juhs nizinaju!“ Kronasemneeks brehza. „Nahks laiks, kur juhs semneeki nositis spriguleem, tà sunus! Juhs ar juhju! —“

„Uguni!“

Seschi schahweeni norihbeja.

Un kad pulwera duhmi isklibda, tad wareja redset, ta Klaras galwa bija allekufees atpaka un ta jama is Krügers raudsijās stihwam azim uš nomiruscho jaunawu, uš sawu karsti mihloto bruhiti. Bet tab ari pats islaida garu.

Tikai Kronasemneeks wehl stahweja.

Wiau nebija lodes kehrušchas.

Mejauti, mehdsoschi smeekli atskaneja is wina mutes.

„Melgas,“ komandas preekschneeks brehza uš saldateem, „waj tad juhs neesjat nemas mahzijušchees labati schaut? Lahdejat!“

„Netees zekos un luhdsjes!“ dahchas balšis sauza. „Krona-

semneef', wai tad tu nesini wezu wezo litumu: kuru kahreja jeb bendes pirmis zirteens neker, tas paleef dšihws, to wairs neteefā!"

"Es šwilsu uš šawu dšihwibu," winaš atbilbeja, "man wairs nepatihē dšihwot šchahdā, netaišnibas pilnā pašaulē. Un kad man wehl buhtu reiš japeedšimst, tad šazitu šawai maštei, lai ta mani eezeļ par firštu, lai waretu pahrdot šawus pawalstneekus!"

Un atkal norihbeja šešči šchahweeni.

Bet šchoreiš tee nebija gahjušči šawam mehrkim garam.

Kronasemneeks bija nokritis semē un beidsis dšihwot.

Nelaimigeē, pahrdotee Dozheimeri bija meerigi un kluši kā jehri, — wiši klušeja un neweena balšs nepazehlās.

Likās, ka wiši buhtu aiš bailem pašaudejūšči walodu.

Romandas preekšneeks pawehleja nelaimigos paglabat, ko wini ari apnehmās darit.

Ari aišgahjeji išturedās meerigi un bija pašaudejūšči duhju, jēwi kā nekā mehginat atšwabinat.

Lehnam un meerigi eešahka garā rinda kustetes uš preekšču, lamehr no bānuizās torna šwana behdigās, šehrās šlanās pawādija pahrdotos upurus. Un šchis šlanās bija tās beidsamās ardeewas no mihlās šchuhpula weetinas, no dšimtenes, ari no mihlās šwehtnizās, mihlā Deewa nama.

105. nodaļa.

Lasmanis (Lotje).

Lasmanis Matias Lorenzens stahweja preekšch šawas mahjās durwim un šlatijās uš juhru.

"Wehšch ir apgreesees," winaš uš šawu dehlu Gottfridu teiza, "rihtā buhs jauks laiks un mums buhs weegli leelo kugi „Kolumbu" no oštas išbugseeret laukā. Eš, dehls, un apšlati muhšu lairwu waj wišs kahrtibā. Saleez wišu tajā eekšhā kas wajadšigs, ari maiši, gašu un šweestu, jo newaram šinat, zil ilgi willšees muhšu atpatalbrantšchana.

"Ja, tehws, eekšču-tušlin; bet man guļ kahds jautajeens uš širds, uš kuru es gribetu dabuht no tewis atbildi."

„Runà, mans dehls,“ tehws šazija.

„Tehws, šafi man, waj tas ir pateesiba, ka wisi Bremenes lafmani esot leeguschees „Kolumbu“ eewadit juhrà?“

„Reeki, kas tew stahstija tahdas dumjibas.“

„Nu, laudis tà runà.“

„Gottfrid, nahz, eesim tahlaki projam, — zitadi mahte wahretu muhsu šarunu noklausitees.“

Un nu wini aigahja aij tahdas zitas mahjas stuhrà.

„Bet šafi man, Gottfrid, kapehz tu gribi, leetas šinat, kuras jatura apflehtas, Sinams, ka esmu apnehmees kugi eebugeeret juhrà, bet par tahdu naudu, kahdu šawà muhschà neesmu dabujis.“

„Bet, tehws, kad tu ar misteru Smitu noslehdsi kontraktu, waj tu tad šinaji, kahds lahdiņš fugim buhs?“

„Ne, dehls, to es nesinaju.“

„Nu tad jau tu wari wehl atšazitees.“

Ne dehls, newaru, jo es jau esmu kontraktu parastijis un tšhetrdesmit dalderus šanehmis rokas naudu.“

„Ak, tehws, naudu gan tu esi šanehmis, bet godu pasaudejis! — Waj šini šo wisi Bremenes lafmani nospreeduschi?“

„Nu?“

„Wini nospreeduschi wispirms tewi wairs nesweizinat, nesneegt rofu, nerunat ar tewi neweena pašcha wahrda, nedžert ar tewi kopà grofu, nenemt no tewis čreti tabaku, ar wahrdu šakot, tewi išlehtg if šawas šabeedribas un greest tew žefu un šargatees no tewis tà no mehra.“

Bezais wihrs nobahleja un steneja :

„Par wehlu, par wehlu!“

„Šehligais Deews, gods pasaudets, wijs pasaudets!“ dehls eesauzàs. „Ak, kaut jel tu nebuhtu parastijis šafobito kontraktu!“

„Par wehlu, par wehlu!“ Matias Lorenzens atkal eesauzàs. „Buhtu es šinajis, ka uš fuga atradišees peezi šimts nelaimigi žilweti, tad nebuhtu ne par kahdu naudu apnehmees šinamo kugi bugfeeret juhrà.“

„Bet jau wajadšēja tuhlin pee leelàs rokas naudas šanemšchanas nogišt, ka leeta naw tihra un ka no tewis pagehr netaišnu darbu.“

Дозволено цензурою. г. Рига, 17 октября 1902 г.

Drufats „Gutenberg“ drufatawà. Riģā, leelajā Ministerejas eelā Nr. 6.

„Waj tas ir netaisnais darbs, fugi no oſtas eevadit juhrâ? Un kas laſmanim dalas gar fuga lahdinu?“

„Tehws, bet lahdinſch ar peezi ſimts nelaimigeem, pahrdoteem wihreem ir pawifam kas zits. Waj ſini, ka tu ſneedi roku tirgoſchanai ar zilwefeem?“

„Taisniba, mans dehls, eſmu paſudis wihrs!“

„Tehws, pahrdod ahtri ſawu mahju un behgim projam!“

„Newaru, — negehligais darbs jawed galâ.

Bet winſch ari buhs tas beidsjamais.

Tuhlin pehz tam atdoſchu tew ſawu amatu. Eſjameni jau tu iſtureſi, tu dabuſi laſmanu patenti, un eſ dihwofchu meerigi ſawâs mahjâs. Tu jau biji arweenu man labs dehls, tu neatſtaſti mani ari wezuma deenâs. Un to lai daru, tagad eſmu ſawu dwehſeli parakſtijis welnam!“

„Un to juhs eſat darijuſchi, Matias Lorenzen,“ kaſda ſpehziga balſs eeſauzâs. „Pee Deewa, wiſu zauru muhſchu juhs eſat bijuſchi godigs wihrs un tagad juhs apkraujatees ar kaunu un negodu, no tura juhs warat tikt walâ, ja jums tikai druſzin duhſcha.“

Tehwa un dehla azis raudſijâs uſ to puſi, no kureenes balſs nahza un nu wini eeraudſija kaſdu ſkaiſtu, ſlaidu wihru matroſcha drehbês gehrbuſchos un nahtdamu wineem tuwaki.

Bezais laſmanis ſaſkaitâs un kleebsa :

„Welns, kas juhs eſat un kâ juhs eedroſchinajatees noklauſitees muhſu ſarunu? Juhs newarat buht wahzeetis, jo wahzeeſchi tâ nedara, — juhs eſat ſpeegs!“

Pee ſcheem wahrdeem ſweſchais matroſis druſzin ſarahwâs.

„Eſ nedomaju neka launa,“ winſch teiza, „gribeju ar jums tikai parunatees, ja — — —“

„Mehs ſargaſamees ar jums runat. Taisatees, ka teefat projam, ja negribat baudit muhſu nagus.“

„Pagaid, tehws, tuhlin parahdiſchu winam zeku.“

To teizis, jaunais ſpehzigais wihrs noſtahjâs, zihnas preezigs, ſweſchajam matroſim preti, un taiſijâs tam dot warenu beſeenu; bet pirms tas ſawu nodomu iſdarija, matroſis eeſita winam lehnam par wehderu un ſpehzigais wihrs nogahjâs tuhlin ſemê.

Schis majais atgadijums darija loti diſku eeſpaidu uſ wezo laſmani.

Winam iſlitâs, ka ſweſchais matroſis eſot kaſds pahrdabiſks zilweks, ſewiſchti jau tadehl ween, ka wina dehls Gottſrids tika par

stiprako wihru turets wišā Bremenēs ostā, bet nu tas bija nowehlees tā puhpols semē un til ar mokam wareja uzjeltees no semes augšā.

„Wels, stuhre, enkurs!“ wezais lašmans ešauzās, „juhs jau ešat matroschu pehrle, juhs jau nogahsat manu stipro sehnu semē tā baltšiwī, tīfai man šchehl, ka juhs padewuščees špeegofchanai.“

„Sneedsat man rofu, jaunais draugs,“ Gottfrids teiza. „Es juhs godaju un zeenu. Es juhs neturu wairs par špeegu, bet šauju par šawu draugu, lai gan mans wehders wehl šahp un kurfšt. Bet kas par to, zeeniga rofa to aistahrušī.“

Šweščais matrosis šmaidija un šneedsja jaunajam wihram abas rolas, šazidams:

„Tā, un waj nu buhsat prahtigaki. Šafat man tatšchu, waj es gan ištatos pehz tahda, kas wehlas zitu noslehpunmus noklaušitees?”

Ne, Matias Lorenzen, juhs tuhlin dširdesat, kadehļ es juhs ušmeleju, kadehļ ešmu uš jums gluhnejis. — Leeta ir par daudš šwariga, par kuru man ar jums jarunā.

Beš tam negribu juhs ari maldinat.

Es neešmu wis matrosis, lai gan ešmu wina ahdā eelihdis.“

„To jau es tuhlin domaju,“ lašmanis šazija; „bet nu pašafat mums, kas juhs ešat?“

„Es ešmu wihrs, kam firds labā weetā un šam duhscha ištauti tirgošchanos ar zilwekem.“

„Juhšu waloda škan augsti, un es pamanu, ka juhs neešat muhju dšimuma; warbuht ka juhs ešat bagats wihrs un wehlatees tīfai weenadi un otradi patreektees un pajokotees.“

„Kas ešmu, to es jums pašazišchu, kad ihštairs azumirkliš buhs peenahjis.“

Bet tagad jums wajaga tizet, ka es nedomaju par jums itin neko launa, bet gan labu. Gribu jums palihdset, tikt no leelam šesam un nepatīšchanam ahrā.

Bet šche mehš newaram prahtigi un omuligi isrunatees; tapehš atklaufat man eet juhšu mahjā.“

Lašmanis palozija galwu, par šihmi, ka atklaufa dota.

„Gefin, mans kungs,“ wišsch teiza, „un no šchi azumirkla juhs ešat un buhsat mans mihschš draugs, un es nemu šawus pirmitejos wahrbus atpašaf.“

„Labaki šahdi zeeti, parupji wahrdi, nekā meli, liščkiba un wiltiba,“ matrosis paškaidroja.

Noflehpumainais matrosiis.

Gottfrids dewàs ahtri uš mahju, paſazit mahte, ka ſagaidams weeſis.

Un pirms tehws un ſweſchais matrosiis eegahja iſtabà, galbš jau bija aplahšs un wišs noſpodrinats un noſahrtots.

Sweſchais wihrs ſneedſa laipni nama mahte roku un aſſweizinaja to peeklahjigi.

„Mahte, pagahbà mums kaħdas glaħſeš groku,“ laſmanis ſazija. „Kugineeku eeradums to praſa.

Un pirms runaſim par ſawàm dariſchanam, eedſerſim pa glaħſei.“

Un nepagahja ilgš laiks, kaħ nama mahte eenahza ar ſilto, garſchigo dſehreenu. Un kaħ wiini bija eebauidijuſchi kaħdas glaħſeš, taħ laſmanis lunkanaķu mehli ſazija:

„Kungs, tagaħ warat runat.“

Nama mahte atſtaħja tuhlin iſtabu.

„Matias Lorenzen, eš eſmu par juħſu perſonibu apwaižajees un eſmu dabujis ſinat, ka juħš wiſu zauru muħſchu eſat bijuſchi goda wihrs, bet toteeſu ir jo behdigaki, kaħ no riħtdeenas juħš taš wairs nebuhſat.“

Bezais laſmanis nobaħleja un ſtiħwàm azim ſkatijàš uš galbu.

„Mans kungs, ſinu gan, ka ta ir,“ wezais wihrs atbiħleja.

„Labà peħna ir eeweduſi mani kaħrdinaſchanà un galigà poſtā, ne-
jaukàs keſàs un leelàs nepatiſchanàs. Nebuħtu eš ſaſodito kontraķtu paraſtiijis, taħ weħl waretu ka nekà iſwairitees un iſkultees no taħm laukā; bet nu ir wiſš par weħlu.“

„Ja gan,“ — matrosiis eeſauzàs, „Matias Lorenzen, — waj juħš eſat paħrlikuſchi un paħrdomajuſchi, ziħ daubš nelaimigu wiħru juħš ar „Kolumbu“ eebugſeereſat juħrā, kaħeħr wiiku dſimtenē rit peħz teem neſkaitamaš, ruħtaš aſaras. Ak, un ziħ laħſtu ne-ee-ees ar ſcho kuģi juħrā!

Peēzi ſimts godigi wiħri tiķš ar wiiku aiſweſti uš Ameriku, kureem nu jaatſtaħj ſawi miħlee, daħrgee peederigee, un kureem nu jaet teeſchai, nenoweħriſchamai nahwei preti.

Matias Lorenzen, waj juħš pateeſi domajat, ka ſchahbš kuģis aiſneegš laimigi Amerikas kraſtus. Kaš war galwot, ka wiinſch paſchā juħraš wiđū nenogrimſt dibenā?“

„Pee mana amata iwehresta,“ lajmanis eesauzàs, „es wehloš, ka fugis nogrimtu ar wišu lahdiau juhrà, pirms kauna darbs teef ijrēsts galà.“

„Sneedjat man roku, Matias Lorenzen, preezajos, ka neesmu wišlees, bet eefšs jums atrabis wišru, kas tàpat domà, kà es. Bet nu pasafat man, kà škan juhsu nolihgums?“

„Es ešmu apnehmees fugi „Kolumbu“ ar wišeem wišreem un lahdiau eewadit seemela juhrà tif tahlu, kamehr wairš nebuhs nekahdas klintis un bangas jabihstas.“

„Un waj juhs to darišat?“

„Bet tad jau wišs pasaudets,“ lajmanis dirwufigi atbildeja. „Tad amerikans pahrwedis drošchi ween šawu dšihwo preži uf jauno pasauli.“

„Tas nedrihšti notift,“ matrošis eesauzàs. „Waj tad seemela juhrà neatrodas nekahdas klintis?“

„Atrodas gan, šewišchi Bešeres istekà,“ Lorenzens atbildeja.

„Tad jau ir waren labi,“ šwešchais matrošis eesauzàs.

„Bet manà nolihgumà šahw rakštitš, ka „Kolumbu“, man ja aishbugšeerè lihš Helgolandai, no kuras, kahdas trihs angleešchu juhdšes attahlumà, atrodas kahda paslepna klints, un ja mehš nelainigos wišrus gribam glahbt, tad wišlabaki ir fugi ušlaihst tai wiršà. Es šinu, ka helgolandeešchi šuhtis mums glahbšchanas laiwas un ušnems muhs pee šewim, bet fugis un wišs žits peederēs wineem, jo tahds tur ir likums, preešch Deewa un žilwekeem.“

„Kas mums dalas gar fugi,“ matrošis eesauzàs, „ja tihai waram glahbt šinamos upurus!“

„Jums taišniba, kungs,“ lajmanis peemetinaja. „Ša helgolandeešcheem patihšas, lai kurinà kraššnis ar leelo „Kolumbu.“

„Bet waj tas wišs mums ijdosees?“ matrošis jautaja.

„Ešat beš ruhšem, kungs,“ Matias paškaidroja. „Un to es apšemos, to es ari ijwedu galà.“

Matrošis išwilka kreetnu maku, pilditu ar šelta gabaleem un pašneedša to lašmanim, šazidams:

„Nemat šcho maku, tajà atrodas peezreis waiaš, nekà juhsu alga par „Kolumbu“ eewadišchanu juhrà.“

Bet wežis bihdija maku atpašak, paškaidrodams:

„Lai Deews no tam mani pašargà, ka es nemtu no jums nandu preti. Ne, — ne, kungs, — es wehl peelššchu tos ša rošas

naudu fanentos tſchetrdesmit dalderus klaht un tad iſdalat naudu ſtarp nelaimigajeem peezi ſimts wiſreem, teem winaſ wairak wajadſigs nekà mums.“

„Juhſ eſat goda wihrs,“ matroſiſ kuſtinatu balſi ſazija, „un ja jums kahtreiſ wajaga drauga palihdſibas, tad greeſchatees pee manis, Antona Leichtweiſa, bihtamà, pahrdroſchà laupitaja un meſcha lunga, kaſeſ eſmu.“

Tehwſ un behlſ atlehza kahtbus ſolus atpakak.

Winu ažiſ raudſijaſ bailigi uſ Leichtweiſi, kà uſ kahtu kehmu.

„Wiſi labee gari ſlawè Deemu to Kungu!“ wezaiſ laſmanis bailigu balſi eſauzàſ. „Tad juhſ eſat ſlawenaiſ Nero-kaſna laupitajſ?“

„Kaſeſ eſmu,“ Leichtweiſiſ atbildeja, „un eſmu un palikſchu juhſu draugſ. Un eſ jums ſaku, mihtlaiſ wihrs, ka jums nekad nebuhſ manſ draudſibas behl jakauſaſ

Rehſat, ka eſ tagad leeku ſawu dſihwibu khlà, lai ſchee nelaimigeem peezi ſimts wiſri waretu atgreeſtees atpakak ſawà dſimtenè, ta eſ eſmu gatawſ, ari par jums, ja wajadſigs, ſewi uſupuretees. Tà eſ eſmu gatawſ par katru apſpeeſtu zilweku nodot ſawu dſihwibu.

Deewſ radija paſauli jauku un ſkaiſtu, bet zilweki to padarijuſchi par elli, žitſ žitu aplaupidami, žitſ žitu apſpeeſdami.

San pazelaſ praweeſchu balſiſ, kaſ ſludina labaku, laimigaku nahtotni, bet winu balſiſ netop eewehrotas.

Ari eſ eſmu weenſ no ſchahdeem praweeſcheem, bet lai paſaule manu balſi dſird, tad leeku ſawu dſihwibu khlà, kaht un kur ween wajadſigs.

Zilweku preekſchà eſmu laupitajſ, bet ſirdi labdaris un taiſnibas mihtotajſ. Un kà kahtſ reiſ gribu mirt. Un nu juhſ ſinat wiſu, Matiaſ Lorenzen, wiſu, ko jums wajadſeja ſinat.“

Wezaiſ laſmanis ſneedſa klufedamſ Leichtweiſim roku, pee kam wina ažiſ paſazija daudſ wairak, nekà wahrdi.

„Un nu mehſ eſam galà; wehl atleek tilai norumat, kà lai eſ ar ſaweem beedreem teekam wirſu uſ kuga?“ Leichtweiſiſ jautaja.

„Kaſeſ ir gluſchi weegli iſdaramſ,“ Matiaſ atbildeja. „Eſ ſaziſchu maſajai ſabeedribai wajaga braukt uſ Helgolandu, un taſ ir wiſſ.“

„Bet waj miſterſ Smiſſ mums to atklaſ?“

„Nu, eſ winam ſaziſchu, ka eſ juhſ biju apnehmeeſ aiſweſt uſ

Helgolandi, bet ka nu zaur „Kolumba“ bugseereschanu juhrâ jums japaleef atpakaļ, — tapehž esmu peespeežts, juhs nu nemt lihdsi.“

„Labi, mehginasim,“ Leichtweisis šazija. „Un nu dšihwojat šweiti, Matias Lorenzen, tāpat ari juhs, jannais wihrs. Pažlabajat stingri muhšu noslehpumu, un neaijmirstat, ka Antons Leichtweisis ir juhšu draugs.“

Un nu wiašč panehma naudu no galda, eebahja to šeščâ un pajuda ahtri abu wihru azim.

Tikai pehž kahdâm minutem wini usdroščinajâs išeet ahri un noštatitees šlawenajam laupitajam pakaļ, kurešč rokaš eebahjees šeščâs, gahja goridamees, kâ jau matroschi mehds eet, lehnâm pa eelu uš preešču.

„Pee manâs dwehseles, es nekad nebuhtu tizejis, ka laupitajs war buht tif taišnigs un gobigs wihrs, ka šchis Antons Leichtweisis. Ša gan, — pašaulê noteef tagad brihniščkigas leetas. — Firšts pahrdod šawus pawalstneekus, un laupitajs palihds wineem atdabuhit brihwibu.“

Es esmu par wezu, par wezu, un nederu wairs šchini jaunajâ pašaulê.“

107. nodala.

Lahstu fugis.

„Kolumbus“ stahweja gataws uš ašbrauščhanu.

Uj bulwara stahweja nepahrredsams laušču bars.

Bet flušs druhmums waldija gar bulwari.

Noslehpums bija nahzis gaišmâ un wiši sinaja, kahds lahdišč fugim buhs.

„Šau atkal weens nahwes fugis,“ kahds rešnis striķu wijejs šazija uš šaweem pašihštameem.

At, nauda, nauda, zif daudj zilwekus ta eeweduši kahrđinaschanâ. Firšti iščķeesch naudu un nu pahrdod šawas jemes behrnus!

Hi, un zif škaišts šchis „Kolumbus“ un nu winam jakalpo tahđai kauna leetai. At, es wehletos, ka wina plantas iščķibju, pirms uš-nem nelaimigos upurus!“

„Waj tad mums naw netaj wairs škumu, kas ašleedj šchahđu tirgoščhanos ar zilwekem?“ kahds meesneeks ihgnu balši jautaja.

„Gan mums ir likumi,“ kahds mas, glihts wihrelis paskaidroja, „un wina ir labi, bet tee ir tikai preefšch jemneekem, daschi no muhšu firsteem tos nemaj neewehero.“ Bet masais wihrelis nebija nekās zits, kā Bremenēs rahts štrihweris.

„Ah, kungs, juhs tas esat,“ striku wijejš eesauzās, „šakat man tatschu, waj tad mehš nekā newaram nelaimigajeem wihreem palihdjet?“

„Pa dalai gan, ja neweens lasmanis neusņemtos fugi eebugeeret juhra, tad „Kolumbum“ buhtu japaleek oštā, kā to ošta likums, II. dalā, paragrafā 47. nošaka. Bet nu tatschu weens lasmanis, wezais Matias Lorenzens, ir usņemees šcho lahstu fugi eewadit juhra.“

Šhini azumirkli pagahja wineem Lorenzens garam un usgahja uš fuga laipam.

Winsch iškatijs bahlš un nopeetnis.

Tumšchs duhzeens atškaneja ij lauschu mutem.

„Tur winsch nahf, — tur winsch nahf ar šawu dehlu, — redjat, redjat, — tahds nu iškataš goda wihrs, — bet kura gods ar šcho deenu beidsas!“

Šchee wahrdi duhrās wezā wihra firdi, kā afs nasis.

Winsch palika uš laipam stahwot un pret laudim pagreejees, škanu balši brehza:

„Ja kahdam man kas jašaka, lai nahf šchurpu! Es biju un esmu ari tagad goda wihrs!“

„Ja tu esi goda wihrs, tad greejees atpakal un neej nemaj uš fuga wiršū!“

„Do newaru darit, esmu goda wihrs. Šuns, kas šawu wahrdu lausch. Esmu parastijis kontraktu un winsch man jaispilda. Bet dsirdat, ko jums šaku: Ustizatees man, ustizatees, — wai dsirdat laudis ustizatees man; es esmu goda wihrs!“ wezais lasmanis šauza.

Un lai gan laudis nesaprata pilnigi wina wahrduš, tomehr tee nogida, ka wezais goda wihrs apņemees kaut ko šewištku išwest galā, bet šo, to neweens nesinaja.

Uš komandas tilta stahweja kapteins, ta laika uniformā gehrbees, un dargam, ar jelta špradsjem isrotatām korpem kahjās.

Wina tumščhās azis leezinaja, ka winsch pehz dsimuma peederot ungaru tautibai, famehr wina gaischā bahjda un mati dewa zitu leezibu. Bet tahds winsch nu bija.

Kuga apkalpotāji šastahweja ij amerikaneem ar šarkaneem, apakeem gihmjeem.

Uj fuga pakatas gala stahweja astonas personas, fesch i wihreech un diwas feerweetes, wiſas helgolandeeschu tantifikas drehbês gebruschas un iſſtatijâs tik newainigas un meerigas, fâ jehri.

Kas ſchis personas bija, to mehš jau ſinam, proti: Leichtweißs, Lore, Elizabete un wina ziti beedri un palihgi, kureem, zaur wezâ Lorenzena gahdibu, bija atkauts braukt lihdsi uf Helgolandu.

Kapteinis noſtahjâs uf komanda tiltu, kamehr laſmanis ar dehlu eegahja ſtuhres naminâ, ſtuhret un waldit fugi, kamehr nekush nofluwis pee norunatâs weetas.

Un nu atſtaneja aſs eefwilpeens, fâ beidsamâ ſihme preeſch prom braukſchanaus, un tuhlin pazehlâs Amerikas ſwaigſchnainais plihwur lihdsi leelakâ maſta galam.

Buras tika iſplehſtas un fugis eefahka kuſtetees.

Wezais laſmanis walbija ſinamo fugi ar leelu meistaribu un prata to arweenu iſſargat no klintim un kraujam, kahdas ne reti Weſer atrodas, kamehr Leichtweiſa azis raudſijâs ſtihwi uf fuga kapteini.

Te uf reiſi wiſch ſarahwâs.

Winam nokrita fa ſwihai no azim.

Wiſch pamahja Sigriftam un eetschufteja fluſu balſi auſis:

„Sigrift, wai ſini, kas tas tahds par wihru, kas fugi walda?“

„Ne,“ Sigrifts atbilbeja.

„Nu, tad es tew paſazijchu: Tas wihrs ir nomafkojees un naw nekâs zits, fâ grafs Sandors Batianijs, ſchis welns zilweku ahdâ.“

Sigrifts ſarahwâs, fluſu balſi eefautdamees.

„Do? Batianijs?“

„Ja gan, mans draugs. Ai, un nu mehš tatschu ſinam ar to mums darifhana!“ Leichtweißs peemetinaja.

Behz kahdâm trim ſtundam „Kolumbus“ aiſſneedja juhru, un nu tika zilats no wilneem augſchup un lejup.

Behjſch eefahka puhst arweenu ſtiprati, un ſtiprati, un fugis dewâs fâ bulte uf preeſchu.

Ba tam Leichtweißim uſnahza leels fahrums redſet nelaimigos upurus, furi atradâs fuga apakſhejâs telpâs.

Wiſch gahja uſmanigi lejâ un wiam iſdewâs eefatitees nelaimigo wihru aiſgaldâ. Ak, un fo wiſch tur redſeja, tas wiſs wuu tâ uſbudinaja, fa newareja atturetees neiſgruhdis kahdus laſtu wahrâs.

Telpa nebija leelaka par trihs logu iſtabu, fu â pahrdotee

wihri bija šaspeesti kā filkes kopā, tā ka teem nebija telpas ne apsehtees. Slimafi kā wehrgi wini bija eeflodšiti šhini majajā zectumā. Uri ehbeens bija deesgan flifts, weenreis par deenu tee dabuja gabalu maijes un pastarpam pa masam gabalinam šahlitas gašas, kas pazairoja titai wiku šlahpes.

Leichtweifis to wifu redšedams šawilka duhres un uš wina peeres parahdijās leela reewe.

„Kolahdetais šuns, — šasoditais Sandors, kas tu tit semu kritis un eefahzis tirgotees ar zilweeem, gribedams pildit šawu mafu. Taws wahrds lai ir nolahdets uš wišeem laifeem un lai neweens godigs zilweks ar tewi nesaeetas. Efi nolahdets! — Efi nolahdets!“ —

Un nu winam ušnahza leels šahrums, tuhlin dšiht lodi Batianijam kruhtis, bet wišch šawalbijās, nurrinadams:

„Pagaid' ween, negehli, azumirkliš naw wairs tahli, kad es tew atmaššachu tawas negehlibas un bešmehrigos nedarbus.“

Pa tam peenahza wafars; bet wehjšch šahša šazeltees jo leelaks. „Kolumbus“ škrehja kā putnis uš preekšču.

Šhini azumirkli atškaneja no komandas tilta špehziga balšs:

„Ušmanatees! mehš tuwojamees tagad Šelgolandai! Es jau redšu bahšas uguni!

Waat, eewelkat šol-buras! Gewelkat, lai wehjšchs nedsen tit ahtri fugi uš preekšču, jo šchinos uhdenos neefam drošchi!“

Šhini pašchā azumirkli isnahza wezais Lorenzens no stuhres mahjinas.

Wina seja bija bahla kā krihts.

Wišch peegahja komandas dewejam, grašam Batianijam, šlaht un šazija:

„Peedodat, kapteina funks, ka runaju juhšu pawehlei preti. Ir jabafi, ka šol-buras paleef ne-eewilktas, jo tad wehjšch dšihstu fugi šahnus projam.“

„No es esmu šazijis, tas paleef šazits. Šol-buras jaewelk! Šche es esmu funks uu zits neweens. Ejat pee šawas stuhres, un šargajatees cejauktees manās darišchanās!“

„Šo labafi,“ Lorenzens murminaja, kad wišch eegahja stuhres naminā, tā tad nebuhšču es weens wainigs pee leelās katastrošas.

„Kugis dabūs drihš ween špehzigu gruhdeenu, turatees pee mašteem,“ wišch Leichtweifim garam eedams, eetšukšteja aušis un tad nostahjās šawā weetā.

Un wehjšch peenehmās arweenu leelumā.

Nachts bija tik tumšā, ka nēwareja ne šoli redset uš preekšchu.

„Safodita nahts,“ Batianijs murminaja; „es atrodos tagad tik bailigā stahwofli, kā wehl nekād! — Pateizos, otru reisi lai brauz manā weetā zits. Man negribas wis nosliht, kā kašim ušdeni.

Halo! — Kas tas?“

Schis Batianija eesauzeens tika pawadits no breešmiga gruhdeena.

„Kolumbus“ tika labi augstu pezelts uš augšchu un tad atkal eegremdets ušdeni, pee kam šawads šchnahzeens fuga apakšā bija dsirdams.

Breešmigi lahsti un kleeģšhana bija dsirdami.

Kugis stahweja uš klints kā peenaglots.

Weens matrosis nokrita no fuga juhrā un pašuda winas breešmigajos, wisu aprihdamos wišnos.

Kuga katastrofa bija peenahkusi.

Matroschi, kā mums jau sinams, bija amerikani un šlittakās sortes.

Wini mehginaja nolaišt kahdu glahbšchanas laiwu un dotees uš sinamo šalu, bet kad Batianijs winu rihtošchanos pamanija, tad tas pehrtonigu balši brehza:

„Atpakal, šuni, kusch beš manas pawehles kaut ko daris, to noschaušchu uš weetas!

Mešs esam ušstrehjušchi uš klinti un fugis ir dabujis zaurumu. Lai šwehtais Patriks stahw man klah, ka waretu išglahbtees.

Kur ir lašmanis? — He, lašman, nahz šchurpu!“

Wezais Lorenzens nahza šawa špehzigā dehla pawadibā.

„Besdeewigais blehdi, ko juhs nu esat padarijušchi? — Juhs esat muhju fugi ušlaidušchi uš klinti!“

„Zeb ari juhs,“ wezais wihs stingru balši atbildeja. Kapehž likat eewilft šok-buras? Kapehž nepaklausijat manam padomam? Es neesmu wainigs pee fuga bojā eeschanas, bet juhs pašchi, kapteina kungs.“

Batianijs šakoda šobus, tomehr wišch brehza:

„Kefauņigais, un to juhs eedrošchinajatees man šazit? — Kas gan apnehmās fugi aišbugseeret lihdi Šelgolandai, — waj tas nebijat juhs? Kam bija stuhre rokā, man waj jums?“

„Un kas lika šok-buras eewilft, es waj juhs? Lorenzens brehza. Kuršch? — es waj juhs? — Kuršch gan no mums wainigs, ka fugis tika no wehja dsihts šahnus, kamehr nebija ušstrehjis uš šafodito klinti?“

Batianijs šarahwās.

Wetscha wahrdi darija dsiku eespaidu us Sandoru. Wirsch paklusu balfi fazija :

„Un tà tad juhs domajat, ka esam us kahdu klinti usfrehjuschi?“

„Tik teescham, kà Deevs debefis dsihwo un kas mums ween war palihdsjet,“ Matias atbilbeja.

„Waj juhs scho klinti pasihstat?“

„Tapat kà sawas feschas.“

„Wehs tatschu esam Helgolandes turvumà?“

„Sa gan, kapteina kungs.“

„Un helgolandeeschi redses un dsirdes muhsu signalus?“

„Wini redses un dsirdes tos.“

„Bet waj wini nahks mums palihgà?“

„Tas grehti tizams.“

„Kapehz ne?“

„Auka ir leela; wini neusdroshinafees dotees juhrà eefschà.“

„Tatschu jamehgina.“

„To warat darit.“

Un Batianijs dewa pawehli, schaut ar leelo leelgabalu un laist raketes gaisà. Un stuhrmani peesauzis, fazija :

„Ejat fuga apatschejäs telpäs un paskatatees, waj uhdens ir augstu fugi eefuhzees?“

Stuhrmanis paklausija us weetas, un atnahza drihs ween atpakat, bet bahlu ustrauktu feju.

„Uhdens jaw kahdas feschas pehdas augstumà eespeedees fugi eefschà,“ wirsch pasiroja Batianijam.

Tiklihs stuhrmanis sawu sinojumu bija skanu balfi issazijis, nu tad matroschi dabuja dsirdet, ka „Kolumbus“ pateefi pasjudis, tad tee fleepja :

„Laiwäs! — laiwäs! Glahbfimees, — glahbfimees! Kapteina kungs, — glahbfimees!“

„Lai noteef tà, sehni,“ kapteins fazija. „Lai chat laiwas juhrà!“

„Ura! — ura!“ matroschi sawa, un metäs pee glahbschanas laiwam.

Bet schini paschà azumirkli waren spehziga balfs atskaneja :

„Stahwat! Neweens lai neusdroshinajas kustetes no weetas. Kam sawa dsihwiba mihta, tas lai netuwojas laiwam!“

Un wihrs, kas schos wahrbus runaja, stahweja stingri un majestatigi, tà klints pahr juhras uhdeneem.

Tas bija laupitajs Antons Leichtweisis.

Winsch usgahja ahtreem sokeem us komandas tiltā un nostahjas Batianijam blatus.

„Kaptein,“ winsch skanu balši brehza, „sakat man, kas gan godigam fuga kapteinim darams, ja fuga laudis atrodas breefmās?“

Sandors pasmejhās mehdošchi.

„Waj juhs esat palikuschi trati, Helgolandas wihrs, mani tagad ištaujāt! — Gjat pee welna!“

„Nu, tad došču pats jums atbildi,“ Leichtweisis brehza, tā ka wisi wareja wina wahrbus sadfirbet. „Godigs kapteins gahdās wispirms par pasascheeru glahbschānu un newis par šawu un šawu matroschu.“

Šar to dsihwibam winsch ir atbildigs, ja winsch naw blehdīs un nelga.“

„Bah, no kahdeem pasascheerem tad juhs runajat. Wums jau naw nahzīs ne prahā, juhs pamešt us grindamā fuga, bet nemšim juhs glahbschānās laiwās lihdsi.“

„Wai tad jums wairak pasascheeru naw, tā tīkai mehš?“

Ungars šarahwās. Winsch nogida, ka aif šcheem wahrdeem šlehpjas kaut kas šwarigs.

„Ziti pasascheeri? — no kahdeem ziteem pasascheereem juhs runajat? — Es wedu ar „Kolumbu“ daschadas prezes un wairak neko.“

„Juhš melojāt!“ Leichtweisis brehza. „Juhš melojāt! — Juhš esat blehdīs un krahpneeks! Kas gan tee tahdi par peezi simts wihtreem, kas fuga apakšchejās telpās šmol, kurus juhs tur tā negerus šabahsuschi eelščā?“

„Suns, tu esi špeegs!“ Sandors brehza.

Ar šcheem wahrdeem winsch israhwa pistoli un gribeja to patlaban išščaut us Leichtweisi, bet šmags šiteens, no muguras pušes uskrita us pazelto rolu.

Sahpigs eebrehzeens, un pistole notrita semē.

Schini pašā azumirklī tita wina rokas atrautas atpakaļ un šašetas stipreem striķeem kopā.

Leichtweisa beedri bija klusam komandas tiltam no otras pušes peenahkuschi klahst un nezereiti ahtri usbrukuschi Batianijam.

„Nodeweji! — nodeweji! — winsch brehza. Matroschi, nahfat šawam kapteinim palihgā!“

Un matroschi dewās pee komandas tiltā.

„Ugumi!“ Leichtweisis komandeja.

Septini schahweeni norihbeja un peezi matroschi nokrita semê.

„Das tîkai par beedinaschanu, lai juhs pahratee sinatut, ka jums no schi azumirkla japallausa man, un neweenam zitam. Tagad es esmu schi fuga kapteins.

Es neesmu wis istteepis sawas rotas pehz swejscha ihpafschuma, bet lai iiglahbtu tos peezi fimts nelaimigos, pahrdotos wihrus. Un lai juhs ari sinatut, kas tagad juhsu funks un pawehlneeks ir, tad pasafu jums, ka es esmu Antons Leichtweisis, Nero-kalna laupitajs!“

Druhms klušums šekoja šcheem wahrdeem.

Un lai gan amerikani scho wahrdu nepasina, tomehr wini redseja, ka winu preekschâ stahweja wihrs, kas nekaujās ar ſewi jokotees.

Bet Batianijam eepuhtha schis wahrds breefsmigas bailes.

Winsch jutās pasjudis.

Winam nebija us schi wihra schehlastibu ko zeret.

Leichtweisis jau bija wina nahwigais eenaidneeks.

„Kas lai ar winu noteek?“ Sigrists jautaja.

„Seenat to blehdi tur pee mastā, un šafeenat tam ari kahjas, bet gahdajat, kâ tas newar atraifitees.

Bet nu wehl kahdu wahrdu, graf Batianij. Waj nu redsat gan, ka Deewa zeli ir brihnischkigi? Waj nu nogeedat, ka atreebibas stunda ir nahkusi. Pateesi, kam Deews ir lizis bojâ eet, tam winsch šajauz prahtus.

Ari tew winsch ir šajauzis, kad tu eelaidees tirgošchanâ ar zilweeem.

Sandors neatbildeja ne weena wahrda

Winsch šakoda sawus baltos sobus kopâ un mehginaja atpestitees no sawam šaitem; bet par welti. Ko Leichtweisa palihgi sehja, tam bija japaleek šaistitam.

Norbeks šagrahba to aij pakauscha un ar gruhdeeneem un fiteeneem nogahdaja to pee leelakâ mastā, pee kam Bruno un Bensbergs bija winam peepalihdsigi un peesehja to tîf zeeschi pee mastā, ka no walâ kluhschanas nebija ko domat.

„Stuhrman,“ Leichtweisis pret „Kolumbus“ pirmo ofizeeri pagreesees triza, „juhs leekatees buht godigs wihrs, un es juhs nošehloju, ka atrodatees itarp schahdeem blehscheem.“

Es esmu newainigs. Kad mani Amerikâ peenehma deenestâ, tad jau newainaj, kahbs lahdiensch šairt kugim buhs, un kad es beidsot

dabuju sinat, ka kuga frakts fastahwešhot ij pahrdoteem zilwekeem, tad wairs newareju lihgumu lauft.“

„Labi, es tizu jums, ſneedsat man roku un apſolatees buht man paklaufigi.“

„Es apſolos.“

„Labi, tagad ejat ar diweem no maneem beedreem un atpeſtijat nelaimigos wihrus ij breeſmigà zeetuma. Bet ſakat man papreekſchu, zil ilgi wehl kugis tureſees wirs uhdena?“

„Tas ir gruhti noſakams, kungs,“ ſtuhрманis atbildeja. Kad auka mitetos, jeb palittu maſaka, tad winsch iſtoretu wehl trihs lihds tſchetras ſtundas. Bet ja tas nenoteek, tad puſstundas laika winam ir janogrimſt.“

Kad grafs Batianijs bija peeſeets pee maſta un ſtuhрманis aigahjis atpeſtit nelaimigos wihrus, tad uſkaſpa ari Lore ſon Bergen uſ komandas tilta, maigu balſi eeſaukdamas :

„Al, mans dahrgais Anton, man leekas, ka zitus glahbdami aiſeeſim paſchi boja!“

„Es zeru arweenu to labako,“ Leichtweifis atbildeja, „un tad, mana ſaldà Lorite, waj tad nahwe ir til breeſmiga, kad wina muhs abus weenà reiſà pahſteids?“

Un waj mehſ neeſam dauds reiſes wehlejuſchees kopà mirt?“

Un winsch apkampa ſawu karſti mihtoto Lori un ſpeeda to pee ſawàm kruhtim, kamehr kuga apakſchejās telpās eeſakās dſihwa kuſteſchanās.

Un nu parahbijās uſ deka ſimteem un ſimteem wihru, kuri nu aij preekeem neſinaja ko teikt, ko ſagit.

„Dozheimas un Vibrikas wihti,“ Leichtweifis ſkanu, tahlu dſirdoſchu balſi ſajija, „uſklaufatees, ko es jums ſajizſchu. Preekſch tſchetram nedekam eſmu juhſu ſuhtneem apſolijees juhs glahbt, ko es ari tagad daru. Bet waj juhs palikſat dſihwi, tas ſtahw Deewa warà. Es zeru, ka labaki juhras wiktads atrast galu, nekà likt noſchantees no angleeſchu lodem ſweſchajà ſemè.

Tomehr es zeru, ka tas Wiſuſpehzigais ſtahwès mums klaht un juhs redſeſat atkal ſawu dſimteni; bet ja juhs tur nejutifatees droſchi, tad jums jameklè jauna tehwiija, kur neſchehligà firſta roka juhs newarès aiſſneegt un janodibinà jauna dſimtene.“

Kahdus azumirkus waldija dſilſch klufums, bet tad plihſa wakà :

„Lai dſihwo augſti Antons Leichtweifis, muhſu glahbejs! Lai dſihwo augſti! — Lai dſihwo augſti!“

Juhras breefmās.

„Un nu, mani draugi un mani brahli, klausatees nu tahlafi, to es jums sazischu,“ Leichtweissis skanu balsti turpinaja, „es gribru juhs glahbt, bet negribru ari jums paslehpt, ka mehš atrodamees leelās breefmās.

Kugis ir usfrehjis us klinti un dabujis fuhzi.

Mehš gan atrodamees Helgolandes tuwumā, kuras ugunus tur redsam, bet pee tagadejās aukas mehš newaram zeret, ka labee laudis nahls mums palihgā.

Mums wajaga nu pascheem ispalihdsfetees.

Bet pee tam es jums daru sinamu, ka katram jums man japaklausa us weetās, un kas to nedaris, pret to isleetoschu scho pistoli! Un nu eesim pee glahbschanas darba!

Speedigš klušums eestahjās.

Dozheimas un Vibrikas wihri bija eesahkumā zerejuschi, ka sचेe wareshot tuhlin atgreestees tehwiā, un ka nu wisam behdam un raisem buhschot gals; bet nu wini dabuja sinat, ka tee esot gan brihwi un ka wehrgu waschas saraustitas, bet nu newareja wis wehl skaidri sinat, waj isglahbschanās no juhras breefmam isdoschotees waj ne.

Tomehr wina azis raudsijās zeribu pilnas us Leichtweissi, kusch stahweja us komandas tilta, kā klints, trafodamā juhā.

„Stuhrman, zif glahbschanas laiwas mums ir?“ winsch waiwaja.

„Astonas,“ atbilde skaneja.

„Zif wihrus tahs war usnemt?“

„Natrā diwdesmit peezus.“

„Diwdesmit peezus wihrus,“ Leichtweissis atkahrtoja. Bet zif tad mehš esam. Peezi simts Dozheimas un Vibrikas wihri, tad es ar sawejeem dewinas personas un matroschi kahdi diwdesmit peezi, tas istaisa peezi simts trihsdesmit tchetri, kuri jaglahbj.“

Schos wahrduš winsch runaja skanu balsti.

Grafš Batianijs nodrebeja; wisi bija peemineti, tilai winsch ween ne.

Wina luhpas saspeedās zeeschi kopā, un wina azis raudsijās naidigi us Leichtweissi.

„Matroschi, un nu pee laiwam!“ Leichtweissis komandeja. Matroschi, juhsu rotās stahw peezi simts wihru dsihwibas! Lihds schim

juhs kalpojat kauna leetai, tagad leekat šavas rokas pee švehta darba. Un nu darat šawu peenahkumu tā, ka juhs warat šawā laikā muhšchigā Soga preekščā pastahwet!"

Un nu winšč iſwilka ſmagu naudas mafu, rahdija to matroſſcheem, ſazidams: Šhini makā atrodās diwi ſimts ſelta gabali, tee peederēs jums, ja juhs iſglaħbſat ſchos peezi ſimts wiħrus. Bet lai juhs nedomatut, ka es gribu juhs kraħyt, tad redſat, es eeleeķu ſcho mafu ſtuħrmana rokās."

Un nu winšč eedewa mafu ſtuħrmanim, kameħr matroſſchi breħza: „Zai dſihwo muħſu jaunais kapteins augſti! — Zai dſihwo, lai dſihwo augſti!"

Un nu tee ſteidjās pee laiwan.

Atpwabinatee gahja wineem palihgā, un nepagahja deſmit minutes, kad weena laiwa ar triħsdeſmit zilwekeem bija pilna. Un tā otra, treſča un zeturta u. t. t.

Wiſs noriteja tiſ aħtri, ka pat Leichtweiſis briħnijās.

Glaħbſčhanas laiwas bija driħj ween uſ kuga palizeju azim paſuduſčhas.

Un Leichtweiſis preezajas, kad winšč redſeja, ziſ uſziħtigi matroſſchi ſtraħdaja, lai laiwas aiſſneegtu glaħbdamo kraſtu.

Un nu winšč pawehleja atneſt no ſeħta gaķu, maiſi un zitus ehdeenus.

Waram gan eedomatees, ar kaħdu ehſtigribu iſſalkuſčee wiħri norija atneſtās Deewa dahwanas.

Kad wiſi bija atſpirdſinajuſčees, tad jaunais kapteins pawehleja ķertees pee pumpeem un mehginat uhdenſ zelſčchanos kuģi apturet, kaſ wineem ari pa daķai ijdewās.

Un kameħr Leichtweiſis dewa ſawas pawehles un ſkaijās paķat wai wiſs pareiſi top iſpildits, tikmeħr grafs Batianijis mehginaja reiſu reiſem atraiſitees no ſawām ſaitem, bet tas winam nebuħt neiſdewās. Weidſot winšč uſſauza garamejoſčam Leichtweiſim:

„He, tu, — tu laupitajs, tu bleħdis, — tu meſča-ſaģliſ, — runā!

Gan ſinu, ka tu mani netaupiſi un ka es no tewis newaru neķo laba ſaģaidit, tomeħr es gribetu ſinat, uſ kaħdu wiħſi tu mani gribi nogalinat?

Za tew weħl kaħda dſirſtele atrodas kruħtis no zilweģibas, tad iſwelz piſtoli un noſčauj mani! — Man leeķas, ka tu mani gribi atſtaħt uſ kuga un noſliħzinat kā traķu ſuni!"

„Tu efi manu nodomu usminejis, graf Batianij,“ Leichtweisis weenalbsigu balsi atbildeja. „Tawas melnās dsihwibas deht es wairs neisfchkehrdeschu pulweri un lodi, un tu neefi zeenigs tā mirt, kā wihram peenahfas?“

Bet kursch ari tumosees trakam funim? Tu paleezi peeseets pee mastā, kursch, kad nogrimis juhrā, ari tewi eeraus juhrā un atšwabinās tewi no nahwes bailem.“

„Ģā, neleeti —!“

„Kursch no mums neleetis, tas driht peerahdisees, kad stahsimees leelā Soga preefchā, tur augfchā.

Kedsi, tā kā tu tagad peeseets pee mastā stahwi manā preefchā, tā es reis stahweju tawā, pee Wisbadenes kauna-staba, un kad tu šawām duhrem liki krist pret manu gihmi.

Tagad ir peenahzis laiks, kurā waru tewim atreebtees; bet es to nedarišchu; man peeteel, ka nobodu tewi uhdens wilneem.“

Un nu peenahza ari ziti laupitaji, eesaukdamees:

„Wirfneel, kā buhtu, ja mehš pašchautumees uš fcho blehdi brufzin mehrki? — Mehš jau nešchawim firdi, bet rokās un šahjās.“

„Apschelojatees!“ Sandors brehza, nokaujāt mani, bet nemozat! Lore fon Bergen, aisluhds tu tatschu manā weetā. Tu jau efi seewa un no seewam teel fazits, ka tām esot mihfstakas firdis!“

Bet Leichtweisis pret šaweem beedreem pagreesees šazija:

„Ģita, un nenahkat nekad ar tahdeem preefchlikumeem manā preefchā. Es teesaju, bet nekaru. Mehš neesam pagani, kas wehlās nofkaittees zitu mokās.“

Un kad Lore peegahja winam klahst, gribedama to luhgt Batianija stahwolli pamihstinat, tad winsch maigu balsi šazija:

„Schoreis, mana seewa newaru tewi passlaufit. Schoreis paleeku pee tam, ko esmu nospreedis. Mums wajaga pašauli no fchi blehscha atšwabinat. Un kas war sinat, waj ari mums pašcheem naw pehz šahdām minutem jabeidsas. Kas war galwot, waj mehš schos peezi fimts nelaimigos atšabinadami, neejam pašchi bojā.

Bet lai nahf, kas nahhdams, es juhtos laimigs, ka wareju fcho tuwaku mihlestibas darbu iwestif tih tahlu galā, zif tahlu winsch tagad ir.

Un ja augstaka wara buhtu nolehmuši, ka mums jamirst, ari tad jutifchos laimigs, ka warefchu ar tewi kopā mirt.“

„Al mans Anton, kā es wehlos buht muhju alā, kurā esam pawadijufchi tih laimigas deenas,“ Lore lehnu balsi eesauzās.

„Ari tas wairş newar noiti,” tawpitajs jehru balşi pastaidroja. Schis beidjamais darbs fogels leelu trošņi un firšis verimšees mašs wajat uş dšihwiņa un nahwi.

Mums neklahjas dotees weeglprahtigi breefmās un listees ņewi nošau. Tagad mums jadodās uş Ameritu un jaesahk jauna dšihwe.

„Tapehş, mana dahrgā Lorite, luhđj Deewu, lai wiņšch mums nelauj aişeet tagad bojā!”

Un nu wiņšch apkantpa ņawu ņewu un ņpeeda to firşnigi pee pee fruhtim.

Bet nu ari peenahza stuhrmanis un druhmu balşi ņinoja:

„Kapteina kungs, kugis walstas no wilneem dauşits uş weenu un otu puşi un ņuhze tapuşi leelaka, — uhdens zelas un ihşablā laikā waram nogrimt juhras dibenā!”

„Ziņ ilgi kugis wehl war turetees wirs uhdena?” Leichtweišis jautaja.

„Warbuht wehl kaħdas peeşpadşmit minutes,” atbilde ņkaneja.

„Laiwas nahk! — laiwas nahk!” Lore eesauzās.

Un laiwas nahza.

Bet ar leelām puşlem wiņas wareja noşkuht pee grimstoşchā „Kolumbus”. — Wiņai dauşijās kā traki un ņita taħş atpaķā; tilai ar striķeem un tauwam taħş bija peedabujamas klahi.

Bet diwas laiwas truhta, un kad Leichtweišis jautaja, kur taħş palikuşchās, tad tika atbildets, ka taħş ešot aişgahjuşchās bojā, pehş tam, kad laudiş tapuşchi işlitti malā.

Laiwas pildijās atkal ar laudim, kamehr „Kolumbus” ņaleezās uş weeneem ņahneem uu wiņai eesahka eet wiņam paşri.

Bet nu notika tas, kas eesahkumā işrahđijās par neeşpehjamibu. Wiņi tika işglahbti, tika Leichtweišis ar ņawēem ņeşķeem beedreem, Eri jabeti un Lori palika uş grimstoşchā kuga, kā ari Matias Lorenzens ar dehlu, kuri bija paşlehpuşķees stuhrmana mahjinā, negribedami buht uşmahzigi, — tā tad pawişam weenpadşmit personas, kurām wairs nebija laiwas telpas, tadehļ ka taħş bija pildin paşrpilditas un tajās nebija wairs weetas ne preekşch weena weeniga zilweta.

„Un waj tad juhs nemas negribat ar mums glahštees?” stuhrmanis ņauza.

„Repraņat pehş mums,” Leichtweišis ņingru balşi atbildeja, „ja juhra pagehr upurus, tad mehs ešam gatawi listees nahwes roķās, jo mehs bijam tee, kas ņcho katastrofi işdarijam.”

Zaur breefman un behdam.

Glahbschanaš laivāš pašuda drihš ween šcho weenpadšmit zilweku azim.

„Kolumbus“ šwahrojās un taišijās nogrint.

Wini nu šagahja uš komandas tilta, apšpreest un nošpreest, kaš buhtu darams.

„Nu, Matias Lorenzen,“ Leichtweišis eesahka, „kaš nu mums buhtu darams, lai waretum glahbt šawu dšihwibu?“

„Kungs, tagad šinu titai weenu lihdsekli, zaur kuru waretum glahbtees, un taš ir — plošts,“ Matias paškaidroja.

Šchis padoms wišeem patifa.

„Ja gan, — ja gan taišišim ploštu, — taišišim ploštu!“ wiši šauza.

Un lai gan šchis darbs nebija wiš tik weegli išwedams galā, tā domajams, tomehr kad breefmas un nahwe draudē, tad aug zilweka špehki.

Tā bija ari nu šche.

Wiši kehrās pee darba naigi ween.

Ziti šahgeja dehlus no kuga rumpja ahra, ziti šita tos štiprām naglam kopā, ziti atkal gahdaja par buram, un lai gan wineem lija karsti šweedri, tomehr plošts tuwojās arweenu wairaf un wairaf gatawibai.

Beidsot wišch bija tik tahlu, ka wareja eesahkt uš ta ušnest ne-peezeeschamafās leetas un usturu, pahr wišām leetam uhdeni, pee kam Lore un Elizabete netureja wiš rokaš flehpi, bet peelika tāš wišur, gan pee pahrtiku weelu šakahrtošchanaš, gan ari pee wahrameem traukeem un žitām leetam.

Plošts jau bija tik tahlu gataws, ka drihš wareja to no šlihpā kuga eegrühšt uhdeni, kad leels trošnis bija uhdeni šadsirdams. Kugis šawahrojās wehl reiši un tad plihšdams eegahšās juhrā.

„Mehš ešam pašudušchi! — mehš ešam pašudušchi!“ — nelaimigee brehza.

Tomehr kugis nenogrima wiš pawišam.

Wišch bija no klints atšwabinajees un turejās wehl kahdus azumirklus wirs uhdena.

Plošts pazehlās palehnam no kuga deka uš augšchu, kad uhdens pahrnehma „Kolumba“ wiršu un nu wiši uštahpa lainigi uš to.

„Baldees Deewam, tagad ešam glahbti!“ Leichtweissis eesauzās.

Bet grafs Sandors pee mašta plošidās tā traks, gribedams atšwabinātees no šarvām šaitem, kamehr ^{if} dsina ploštu arweenu tahlaki no fuga projam.

„Nolahdets laupitajs, gan es tew par to wišu atmaksāšū!“
wīnšch brehza. „Tu neišbehgši manai atreebibai! — Drebi laupitajs, drebi! —

Un nu nepagahja ilgs laiks, kad plošts bija pašudis grafa azim.

Auka eesahka pamajam norimt, un kad rihta gaisma parahbijās, tad juhras špoguls bija atkal klušs un gluds tit masa wehšmina puhta plosta burās eekščā un dsina ploštu uš ^{prekš} u.

„Uš Ameriku! — uš Ameriku!“ Leichtweissis drošču balši eesauzās.
„Lorenzen, ruhpejatees par to, ka nokluštām Amerikā. Nebihstātees, Deews buhš ar mums un palihdšēs mums nokluht pee mehrka!“

„Kungs, juhš runajat pateesibu; tehwiija aišflehgugi mums šarvus wahrtus!“ wezais lašmanis paškaidroja.

„Tā pareiši, mans wezais draugs, lokat un wadat ploštu pehž šawa prahta, gan juhš atradišat ihsto zetu, uš jauno pašauli. Zums jau sinami wiši juhras zeli,“ laupitajs mudināja wezo wihru, kura azis raudšijās plāščajā juhrā eekščā.

Dozheimas un Bibrītas wihri nu bija wiši išglahbti un atradās šimbrihščam uš Helgolandes, kur wini no lai; .jeem šalas eedšihwozajeem tika laipni ušnemti un apgahdati ar wišu, kas ween wineem truhka.

Stuhrmanis išdalija starp matroscheem no Leichtweissa eedoto naudu un tee newareja deesgan nošlawet dewigo laupitaju.

Tomehr išglahbtee wihri neušdroščinajās wis tuhlin greestees atpakal uš šarwu dšimteni, bihdamees no firšta Karla dušmam un atreebibās.

Un at, — kad wīnšch dabuja dširdet, kas notizis, un ka Leichtweissis bijis nelaimigo wihru atšwabinatajs, tad wīnšch aiš leelām dušmam un kauna nesināja kur palikt, kur dehteēs. Tomehr labums bija tas, ka wīnšch wairs neušdroščinajās wairak wihrus ūhtit uš Ameriku. Ari miškļainais misters Smits wairs nerahbijās, par ko wīnšch loti brihnijās.

Išglahbtee wihri apmetās wehłaki kahdā zītā walstindā, kur tos firšta atreebiba newareja aišsneegt un kur tee nodibināja jaunu meestu un uš kureeni ari wiau peederigee aišgahja dšihwot, kas, protams, Dozheimas un Bibrīkas meestem nenahzā^{ne}nebuht^u par labu.

Rahbâ wakarâ wini şataifijâs uş nahwi.

Wini şazija weens otram ardeewas, pee lam wini runaja par atkalredşehanos, par şatiffşehanos labakâ paşaulê.

Leichtweiffis un Lore turejâs ilgi, ilgi aptampuşchees, pee lam Leichtweiffis trihzoşçu balşi şazija:

„Salbâ, mişkâ Lorite, tu eşi wişu, itin wişu aştahjuşi un man fekojuşi tumşçajâ alâ, breeşmu un ruhpju pilnâ dşihwê; tu biji lihđşchim mana wadşwaigşne, mans^o pişlars, mana gaişma, mana şaulê tumşçajâ dşihwes nakti, un aş, tagad muşis jaşşkiras, tagad mehşnesinam, kas papreeşşch nogrimş juhşas dilş d ş; tapehş atlauji man, ka eş nu iştaku tew firşuigu paldees par tşis leelo mişlestibu, uştizibu un pazeetibu! Tu eşi feewu rota un preştşşihme, tu eşi engelishihra dşihwes zihnâ.“

Lore turpreti atbildeja:

„Merunâ jel tâ, mans dahrgais Anton, pee taweem şahneem biju weenumehr laimiga un biju preeziga, kad wareju tew lihşşas zihnitees. Mişlestiba, tihra mişlestiba pawehleja man palikt tew par feewu un şchi mişlestiba şaweenos muşs ari nahwê. Eş eşmu laimiga, ka waru kopâ ar tewi mirt! — Un kamehr muşşu meeşas grauffis juhşas şmiltis, tikmehr aişlibinaşees muşşu dwehşeeş, şaweenotas un neşşşiramas, uş debeşim. Bet nu mehginam eemigt; warbuht ka wehl şagaidişim rihtu; warbuht ka Deewa şchehliga roka muşş wehl işglahşs!“

Palika tumşşs, un wini mehginaja eemigt, bet winu azis ne-gribeja nemas aişdaritees.

Tâpat ari Sigrifts newareja aiş leeleem şchehlumeem un firđşehşteem aişdarit azis.

Puşnaktş jau wareja buht pahri, kad winu azis flehşşas.

Bet Sigrifts guleja loti nemeerigi.

Baigş şapnis winu mozija. Winkş şapnoja şarp zitu, ka lahşs mişşis eşt to şagrahşis aiş rişşles un gribot to noşşnaugt.

Beidşot winkş uştruhşas no meega un nu winkş redşoja, ka şapnis bija dşihwa pateefiba.

Ahrprahtigais Matias dehşs, Gottfrieds bija to pateefi şagrahşis pee rişşles un şşnaudşa kaşlu ar dşelşçu rokam.

Sigrifts bija noşmakşşanai turwu un newareja ne eepiştetees.

Bej tam winkş pamanija, ka şpehzigais, jaunais, ahrprahtigais wihrş şatwer leelu, aşu naşi un taişas tam pahrgreeşt kaşlu.

Schini azumirkli Sigrists paspehja eebrehtees.

Elisabete nu usmodās un ņawu wiħru eeraudsidama breeņmās, eņahka ņaukt peħz palihdsibas.

Leichtweifis tuhlin usmodās un ņagrahba jauno wiħru aij plezeem. Geņahkās ņihwa zihna.

Bet aħrprahtiba dewa jaunajām wiħram paħrdabistu ņpeħtu.

Leichtweifa ņpeħti ņahka gurt, — un, ņameħr wina beedri at- jeħdsās, ņas darams, wini abi eekrita paħr ploņta malu juħrā un paņuda wiņu azim.

Lore breħza un kleebja, bet newareja neņahdejadi ņawam wiħram palihdsjet.

Leichtweifis atradās greuhtā, bailigā ņtahwolli.

Gotfrids bija apņampis wina ņaklu un nelaida to walā.

PaĆahja wairāl baigas minutes.

Beidsot Leichtweifim bija iņbewees no ņawa pretineeka roņam atņwabinatees un wiņņch parahdijās atkal wirs uħdena.

Bet preezigu ņeju.

Wiņņch iņņlatijās, ņā no jauna peedsimis.

Wina beedri peeņweeda winam ņahdas tauwas galu, ņuru wiņņch tuhlin ņakehra.

Peħz ņahdām ņekundem wiņņch atradās atkal uņ ploņta.

Lore gribeja to apņampt, bet wiņņch paħihdija to leħnam atpaņal, bet pamahja ar roņu, ņa gribot runat.

Un nu wiņņch Ćawiledamu balņi ņauza :

„Es eņmu dņehris, — eņmu dņehris ņalduħdeni! — ņalduħdeni!“

Wiņu paħrsteigums bija tiņ leels, ņa neweens newareja iņrunat ne wahrda. Bet Leichtweifis ņauza :

„No juħs Ćaidat, ņmeņat, ņmeņat un dņerat; es eņmu dņehris ņalduħdeni un eņmu atņpirbņinajees, eņmu ņā no jauna radits!“

Un ņahdas ņekundes weħlafi wiņi dņehra pilneem malkeem no pilbiteem traukeem un nu wini jutās daudņ daudņ jauņtrati un ņpirĆtati neņā maņ minutes atpaņal.

Tomehr wini newareja ņcho miħklu usminet.

No ņureenes Ćan nahza juħrā ņalduħdens?

Ari ņahis briħniņņĆigais apņahllis iņņkaidroĆas.

Sigrists bija pirmais, ņas paņkaidroja, ņazidams :

„Mani draugi, meħs atrodamees Amazonas upeņ eetekā, ņura ir

ipehjiga kahdas diwdesmit angleeschu juhdses eegrühst juhrâ famu u-
deni, nefajauktu ar okeana sahlo uhdeni.

Draugi, mehs atrodamees Amerikas tuwumâ!"

Gawiles un preeks nu bija bes gala.

Un Sigrifts nebija malbijees; jo pehz kahdam tšhetram stundam
wini eeraudsija daschas saknes un sahles pelscham wineem preti, un
redseja ari peekrastes putnus leelos baros, schurp, turp laischamees.

Beidsot wini eeraudsija daschus fugus.

Wini nu dewa sihmi, kura no kahda fuga tuhlin tifa pamanita
un saprahta.

Meleelais fugis tuwojâs nelaimigo, bet tagad laimigo ploftam
un ussehma tos us fuga.

Un nu wini bija glahbti, kamehr nelaimigâ Gottfrida Lorenzen
lihki grausa juhtras smiltis.

Winus islika malâ pee kahda Brasilijas meesta, kur winus laipni
ussehma.

Bet kad wini bija kahdas deenas atpuhtuschees un atspirguschchi
pee meesas un dwehseles, tad Leichtweissis, negribedams Brasilijâ palikt,
dewâs ar Lori un samweem beedreem us kahdu twaikoni, kuram tos bija
nowest us Nu-Yorku.

Tâ tad nu wini bija aissneeguschchi to semi, kurâ wini domaja
nodibinat jaunu laini, jaunu nahkotni, istuldamees zauri, zaur behdam
un breefmam.

110. nodaka.

Lorestalna pilsehta.

Amerikâ us rihteem, Arizona, tur kur Sira-Newada kalni pa-
zetas, Gila-upes tuwumâ, redsam pehz kahdeem trihs gadeem, pehz
augschâ aprakstiteem notikumeem, iszetamees masu pilsehtinu, just tahda
weetâ, kur šenaf nebija nekâs redsams, ka tikai muhschigs meschs, bet
nu parahbijâs wiseem par leelu leelo brihnumu glihta pilsehtina, kura
zaur peenahzejeem azim redsot auga un paplaschinajâs.

Bet pilsehtas dibinatajš nebija nekāš žits, kā Antons Leichtweišis ar šaweem beedreem, un kuru wiņš, šawai ņewai par godu, nošauža par:

„Doreskalnu“.

Protams, ka Leichtweišis bija šchis pilsehtas galwa un likumu dewejš, ar ko peenahzeji eesahkumā bija ari pilnā meerā, bet wehlati šchis leetas nehma žitadu wirseenu.

Peenahzeji palika arweenu spihgtigi un nepatlaufigagi. Wini negribeja ari wairs eewehrot wina pawehles, kuras iņgahja uš tam, meerigi, un ņahgtigi dšihwot un neet medit „Apachu“ robeschās un netrauzet nekahdejadi meeru, zaur ko iņzehlās daščhadās juķas un ne-meeri. Dašči ņatijās bailigām, jeb ar niņinajoščām azim uš Leichtweiši, lai gan tas, tā ņatot, wiņeem bija darijis laba un teem ņneedšis weenā kā otrā ņinā palihdšigu roku.

Leichtweišis newareja nemaj iņprast, kas gan ņcheem laudim ņajauzis prahtus un kahda eemešla dehl tee winam tā reebj.

Waj gan winau widū neatradās kahds ņlepens eenaidneekš, kas laudis pret winau muņinaja.

Wareja jau ari buht, kad kahds teem buhs eetščukštejis kaut ko auņis par wina ņenako dšihwi wezajā pašaulē.

Kas to nu wiņu wareja iņņinat.

Tomehr eenaidš pret winau auga ar katru deenu.

Ari Sigrists, ņawām gaiščām azim, pamanija to pašču.

Un ņchis apstahklis bija deesgan baigs un kaitigs wina nahkotnei jo pilsehtā atradās jau pee tuhņtošč eedšihwotajeem.

Ari wina beedri tika greiņām azim ušluhtoti. — — — — —

Bija koti jauks waņaras deenas waņars.

Leichtweišis un Lore ņehdeja pilsehtas preeņchā ņem kahda kupla, weza ošola.

Wini bija weeni.

„Redši, mana dahrgā Lorite,“ Leichtweišis ņaziija, „ziņ jauka ir daba. Wehs ņche atrodamees kā kahdā leelā ņwehtnižā.

Bet nu ņaki, mana dahrgā, waj tu wehl ilgojees pehž ņawas alas Nero-kalnos. — Waj tu nejuhtees ņche tagad laimiga?“

„Miņlāis Anton, waj es gan nebuhu nepateiziga, ja es nedomatu par ņawu miņto klints alu Nero-kalnos, kur tatschu ešam pawadijuņchi tahš laimigakās deenas, kahdas ween war buht pašaulē. Un es

nerehletos wis mirt, pirms nebuhtu wehl reij redsejusi ņho kluso laimes weetu."

"Tas nekad wairs newar notift," Leichtweifis atbildeja. "Senato dsimteni esam pasaudejuschi us wiseem laikeem.

Sche mehš esam brihwi, mana ņeewa, ņhe muhs neweens nepafihst.

Sche nepeelihp mums wairs wezi noseegumi un grehki; ņhe mehš esam kà jauni radijumi.

Li, mana Lorite, kà es pateizos Deewam, ka waru wehl reij dsihwot kà godigs zilweks; ari tewis deht, mana ņeewa."

Schini azumirfli peenahza wineem klast Sigrists.

Uj wina ņejas wareja redset, ka tam nebija labi ap duhschu.

"Kas jauns, mans draugs?" Leichtweifis jautaja.

"Jauns un wezs, kà nu to nem, bet man ar tewi jarunà, wirsneel," Sigrists nopeetnu balņi paskaidroja.

"Runà, draugs."

"Redsi, mans wirsneel'," jau no ilgata laika pamanu, ka peenahkuschee laudis muhs usstata ņawadàm azim, jau no ilgata laika pamanu, ka tee muhs eenihst, lai gan newaru nogift, kapehz tas noteel. Un man ņchkeet, ka wina starpà wajaga buht kašdam nodewejam, kašdam ņpeegam.

Pat ņhodeen dsirdeju dašhus tewi ņunijam par laupitaju un mešča sagli.

Mums nu wajaga ņho ņpeegu usdabut un to nogahdat pee malas."

"Kas gan muhsu noslehpumu buhs ispaudis? Waj tikai starp mums pascheem naw kašds ņpeegs?" Leichtweifis eerunajàs.

"Tas nekad newar buht," Sigrists atbildeja. "Nozehrt manu labo roku, tad ari es netizeņchu."

Un kamehr wini wehl ņchà un tà ņpreeda, parahdijàs gara lauschu rinda, kura nahza us runataju puņi.

"Tur wini nahk, — tur wini nahk!" Sigrists eesauzàs.

Leichtweifis un Lore palika meerigi sem kuplà ofola ņehņhot.

Kad garà rinda bija peenahkusi gluschi tuwu klast, tad Leichtweifis laipnu balņi ņajija :

"Sweiti draugi! Kas notizis? — Kašdas ņinas juhs man nekaf?"

"Doreskalna pilsoni, kašds wihrs, wahrda Dansonš, ņkau balņi ņajija, "waj juhs gribat, ka es juhsu weetà runaju?"

"Runà, runà!" wiš pulks atbildeja.

„Nu, labi!“ Anton Leichtweifs, tu esi dsirdejis, ka man teefiba
 tewi runat par leetam, kuras tew gan nebuhs patihkamas, bet es
 waru zitadi. Anton Leichtweifs, tu esi gudris wihrs, tapeh3 zeru,
 la tu eeskati3i, ka tu weens pret tif daudseem neso neespe3hi.“

„Kad es buhtu gudris, par lahdu tu mani no3auzi, tad es
 nebuhtu dascheem no jums atlahwis u3 Loreskalnu apmestees,“
 Leichtweifs3is meerigu bal3i paslaidroja.

„Bet kas notizis, ir notizis, un man nu neatleef nefas zits, ka
 no tawas nezeenig3s mutes dsirdet, ko Loreskalna pil3oni no manis
 weh3las.“

„Nekahdus apwainojumus,“ iris eesauz3s, „zitadi waretu 3ewi
 aismirstees un ar rupjibam atbildet.“

„Nu, tad run3, negribu 3awu laiku weltigi pasaudet,“ Leichtweifs3is
 3azija.

„Anton Leichtweifs, waj tas pateefiba, ko 3audis no tewis run3?“

„Un ko tad wiini no manis run3?“

„Ka tu preek3ch dascheem gadeem Cirop3, Bahzija3 esot bijis
 laupitaj3s un rih3ku greese3s, kas newainigus 3elotajus nokahwis un
 aplaupijis.“

Un tu tur esot note3jats u3 pakahr3chanu un ratu ur ka tah3
 jemes walbneeks, kur tu esot 3chos bree3mu darbus pastrahdajis, par
 tarwu galwu esot i33olijis leelu 3umu naudas.“

„Un waj tu 3cho 3umu gribi nopelnit?“ Leichtweifs3is stingru
 bal3i jautaja.

„Weln3, par to jau 3che nerunajam, — atbildi tikai u3 manu
 jautajeenu, proti: waj tas ir pateefiba, ko es pirmit 3aziju?“

D3il3ch3s klufums eestahj3s.

„Ja, tas wifs ir pateefiba,“ Leichtweifs3is 3kanu bal3i 3auza, pee
 kam us3ehl3s kahj3s, „ja, ir teefa, ka mani 3auz Antonu Leichtweifs3i; esmu
 t3 faukt3ais Nero-kalna laupitaj3s. Ir ari pateefiba, ka esmu nodarijis
 fir3tam leelu 3lahdi, atpe3tidams peezi 3imts wehrgus, kurus win3ch gribeja
 3uhtit u3 Ameriku, anglee3chu leelgabaleem par baribu. E3mu gan, —
 esmu pasih3tamais laupitaj3s, Antons Leichtweifs3is.“

Un tapeh3 esmu ar 3awu 3eeru un beedreem atbrauzis u3 brihwo
 Ameriku, un i3meklejos 3ew 3cho weetu, kur es ari palik3chu.

Un nu 3azehl3s leels tro3fnis.

E3wilpeeni, 3chnah3eeni, lahsti jauz3s zits zaur zitu.

Tomehr Leichtweifa bal3s patureja wir3roku.

„Kursch no jums war fazit, ka sche netiktu zeeniti un eewehrot lifumi.

Kursch no jums ir pirmais, kas pagehretu, lai es atfakos no fawa amata?“

„Es,“ Jansons eefauzàs.

„Ak tà, tad tu? kas tu fawu laiku palaidi schenki pee fahršchu galba, kam reibinošchi dsehreeni palikušchi par ottru dabu. Un tad tadehl juhs mani eenihstat, ka nekauju jums schuhypot un pasaubet fawu naudu pee fahršchu galdeem. Bet nu, Loreskalna wihri, es jums pasafu, ka man nenahl ne prahtà, atstahst fawu lihdsšchinejo weetu, un ka es, zit ilgi ween elposchu, aifgahdaschu nezeenigus wihrus projam, fahds schis Jansons ir.

Ne juhs, bet mani draugi bija tee, kas man palihdseja beejo mešchu nolihst un nodibinat scho pilsehtu.

Un muhsu mahjas bija tahs pirmàs, kas sche pazehlàs, un ne juhsejàs.

Tapehz es paleeku, tur es esmu un mani draugi lihds ar manim!“

„Loreskalna pilsoni,“ Jansons brehza, „un to juhs atkaujat winam fazit? Winsch grib pahr mums walbit un usmestees par kakla-fungu! Oho! — Anton Leichtweifs, — ahra ij muhsu widus ar farweem beedreem, — ahra, — projam, projam!“

Un laudis peekrita schi wihra wahrdeem, jo neweena bals nepazehlàs, kas wiau buhtu aifstahwejufi.

„Sodat wiau patwarigi!“ Jansons brehza. „Pafarat wiau pee schi koka un ja juhs man peekrihtat, tad pafarat ari wina seewu.“

Un schini paschà azumirkli norihbeja schahweens, un Jansons nokrita uj weetas semè.

Leichtweifs bija padarijis darbu, kuru winsch tuhlin noschelloja; bet nu bija wijs par wehlu.

111. nodala.

Arizonas patwariga teefa.

„Winsch mani nokahwis, — nokahwis!“ semè guloschais Jansons steneja. „Sodat wiau, sodat wiau!“

Un tà leels juhvas wilnis laudis metàs Leichtweifim wirfu.

Par wolti wina beedri mehginaja sawu wirsneeku glahbt.

Wini tika eelenti un passiti gar semi.

Leichtweisis tika saseets un ussweests us benka, us kura tas nupat ta stahweja un runaja.

Lore apkehràs sawam wihram ap plezeem un nebija nekahdejadi dabujama nosi.

Dikàs, ka wina buhtu saaugusi ar sawu wihru kopà weenà gabalà.

Un nu fastahbijàs ahtrumà patwariga teesa, kueai par preekschneeku isweheleja kahdu firmu wihru, wahrda Robinsonu.

Tika atneests kahds galds un noschautais Zansons uslits us ta wirsa.

Ap galdu tika aplitti diwpadsmiit krehfli, us kureem nosehdàs diwpadsmiit teefneschi.

Us teefas preekschneeka mahjecnu, Leichtweisis tika peerwests pee galda.

Lore neatstahja sawu wihru ne azumirkli, bet nostahjàs winam lihbjàs.

„Waj tu redsi schis atdsifuschàs meefas?“ Robinsons jautaja.

„Wai tu passihsti wehl scho wihru, kuru tu nokahwi, pirms winam bija eespehjams turetees tew preti?“

„Man jau ari nenahk ne prahta noleegt, ka nebuhtu Zansonu noschahwis,“ Leichtweisis atbildeja. „Bet es zeru, ka juhs katris buhtut ta darijuschu.“

Waj schis negehlis nekazija, mani wajagot palahrt?

Bes tam es negribu sewi nemas aibildinatees.

Es esmu juhju rokàs, darat ar mani, kas jums patihlams.

Bet to gan es jums faku, ka katris afins pileens, kas no manis kritis us semi, tiks atreebis un paliks jums par nahwigu tsehuhstu, kas juhs samals un fatreeks un schahnaugs, ka jums pasubis sapraschana un prahts.

Jau tagad juhs saudejuschu pa datai prahtu un nesinat wairs, to juhs darat!“

Ar to nu isklaufinaschana beidsjàs.

Patwarigege sabahsa galwas kopà un schahuffstejàs.

Behz tam Robinsons uszehlàs schjàs un diktu balfi schjija:

„Loreskalna brihwo pilsonu wahrda pasludinaju es jums sekoscho:

Antons Leichtweisis ir atsihts par wainigu scho wihru nokaudams.

Schahds noseegums sodams zaur nahwi.

Anton Leichtweifs tifs pee fchi foka jemata sara pakahrts un, tanî azumirkli, kad winfch eefahks karatees, no lodem zaururbts.“

„Regehligee kahweji!“ Lore brehza, „juhš eedroſchinajatees to wihru, kas jums darijis tif daubj laba nogaltnat!“

Es juhš nolahdu, ka ari fcho pilſehtu!

Un es ſajuhtu ſhini azumirkli, ka Deews ijpildis pee jums manus lahstus!“

Bet nu ari Leichtweifs dewa ſihmi, ka gribot runat.

„Juhš eſat mani noteſajufchi uſ nahwi.

Es eſmu gataws mirt.

Bet es ari ſinu, ka man iv brihw liſt jums diwus luhgumus preeſchâ un ka tee jaiſpilda, ja tee neiſeet uſ dſihwibaš pagarinafchamu.“

„Winfch runâ pareiſi,“ Robinſons teiza.

„Labi, runajat, Anton Leichtweifs.“

„Wiſpirms es iſluhdſos, man atkaut ſazit ſawejeem ardeewas, no teem atwaditees un ſpeest wineem rofu.“

„Atkauts,“ teeſas preeſchneeks atbildeja; „bet kahds juhſu otraiš luhgums?“

„Es wehletos ar to eepaſihtees, kas mani nodewis.“

Teefneſchi ſarahwâš.

Wini ſkatijâš zits uſ zitu un tad ſarunajâš kluſinam kahdas minutes, tad Robinſons paſklaidroja:

„Anton Leichtweifs, tu gribetu ſinat, kas mums paſajijis, ka tu winpus juhvas paſtrahdajis aſinainus darbus.

Ru, tad dſirdi, mehš paſchi to neſinam. Mehš neſinam, ka to wihru ſauz.“

Leichtweifa azis ſaſtapâš ar runataja azim un pirmaiš nogida, ka pehdejaiš nemelo.

„Bet paſakat man tatſchu, uſ kahdu wiſſi juhš dabujat ſchiš leetas ſinat?“

„Zaur kahdu nodrukatu rakſtu, kurâ tawa dſihwe un tawi darbi ſmalki aprakſtiti, eefahkot no ta momenta, kad tu tifi Wiſbadenê liſts pee kauna-ſtaba.“

„Waj juhš warat man fcho rakſtu paraſhdit?“

Robinſons iſwilka iſ keſchas kahdu ſalozitu apdrukatu papira gabalu un paſneedsa to Leichtweifiim, kurſch to atlozijis laſija, tad pret Lori pagreeſees, druſumu balſi teiza:

„Ja es nesinatu, ka grafs Sandors Batiavijs miris, tad buhtu adomā, ka raksts fastahbits no wina.“

Un nu es esmu gatavs no jums atvaditees.

Uj wina mahjeenu, tika wina beedri peewesti tam klast. Sigrists nobutšchoja laupitajam muti, waigus un tad šašeetās rokas.

To pašču darija ari wiši ziti.

Kad tas bija notizis, tad wiņš pret Lori pagreesees, eesauzās:

„Un nu ar Deewu mana dahrgā seewa! — Kahlz wehl reis pee manas firds un tad šchkiršimees!“

Neraudi, mana Lorite, augščā atkal šatiffimees, kur wairz nebuhs šchkiršchanās, bet muhschiga kopdsihwe, nešchkirama, neiņnihzinama.

Kahlz jel šchurpu un butšcho mani, tu jau redsi, ka newaru tewi ar šašeetām rokām apkampt.“

Un Lore, eebrehdamās, aplika šawas rokas ap šawa wihra kasku un dewa tam garu, garu škuhpstu.

„Ne, — ne, — tas newar buht, — tas newar buht mans Anton, — tu nedrihkti mirt, — tu nedrihkti mirt!“

Lorestalna wihri, waj tad neweens naw juhju starpā, kas pahrstahwetu manu wihru? Waj tad neweenam naw firds kruhtis?“

Un kahds kuprains wihrs šazija:

„Lore fon Bergen, kapehž juhs waimanajat un raudat! Teesa jau naw jums nospreeduši nahwi. Un waj juhs domajat, ka juhs beš šchi Leichtweiša newarat buht laimiga.“

Sakat man, ko gan wiņšch jums darijis laba?

Juhs tatschu bijat laimiga, bagata grafeene, bet par ko wiņšch juhs tagad pataišijis? Nu, par laupitaja seewu.

Bet juhs esat škaista un kad šchis Leichtweišis buhs pakahrts tad netruhs jums prezineeku un peeluhdseju, par to es jums galwoju!“

Lore paškatijās uš runataju dušmigām azim.

Wina bija ahrprahtibai turwu.

Raudadama wina nometās zeloš teefnescha preeščā.

„Seewa, nepašemojees, zelceš augščā no semes!“ Leichtweišis eesauzās. „Šhee wihri naw zeenigi, ka tu ar wineem runā.“

Bet kad es buhschu miris, tad atstahji ar maneem draugeem šcho semi, un greeščatees atpakaļ uš Eiropu, bet nemat manu lihki lihdsi; es gribu tur aprakts kluht, tur Taunus kalnos, kur mehš bijam til laimigi.“

„Es ispil—di—schu — taru — bei—beidsamo — wehleschanos!“
Lore schautstebama atbildeja.

Un nu eesahfās pafahršchana, bet pirms tas notika, patwarigais teefnešis eesauzās:

„Anton Leichtweifs, fataisees mirt! — Tawa beidsamā stunda ir klaht!“

„Atkaujat man wehl peeluhgt Deewu!“

„No? Deewu peeluhgt? — Mehš jau domajam, ka laupitajam tas naw wajadšigs. Bet mehš negribam tew to aifleegt. — Luhdsi!“
teefnešis šazija.

„Atkappatees tahlaki no manis, kad es luhdsju Deewu, tad juhs nedrihtstāt mani trauzet.“

Un wiši atkappās kahdus šolus atpakaļ.

Un Leichtweifs zelos pakritis peeluhdsja firšniigi to Wišuspehzigu kura azis ir ka uguns leesmas un kura preešchā neweens zilweks naw taišnīs.

Nahwigs klušums walbija wisapfahrt, kamehr Leichtweifs pawehleja šawu garu tam, no kura tas iſgahjis un iſsuhdsjeja tam šawus ſmagos noſeegumus un grehkus, kas tos ſpehji peedot.

Un kad wiſch teiza „Amen“ tad wina beedri ari teiza: „Amen“, tīfai Lore newareja ſcho „Amen“ lihds iſteikt, jo winas balšs aifrahwās aif behdam un leelām firdešahpem.

„Tagad eſmu gatawš; nu juhs warat eesahkt ſawu ſlepkawibu!“
Leichtweifs ſkaru balši ſauza.

Par ihsto kahreju peedahwajās kuprainais wihrs. Wiſch peegahja Leichtweifim klaht, mehdoſchu balši ſazidams:

„Zuhsu burlaziškā augstiba, eſat tīf laipni un nahkat benkim tuwaki klaht, lai waru zuhsu labdsimtibas kaflu aifšneegt.“

Leichtweifs peegahja benkim klaht uſ kura runatajs bija uſtahpis.

„Augstlabdsimtiba, pakahpatees nu ſawām augstgodatām kahjam uſ ſcho benki un parahdatees ſawā karališkā godibā.“

Leichtweifs paklauſija.

Kad tas bija notizis, tad diwi wiſri norahwa benki jem wina kahjam, un laupitaja ſermens ſakrita ahtri uſ leju, kamehr strika zilpa ſawilkās un ſaſchnaudsa wina kaflu.

Bet ſchini paſchâ azumirkli ſwilpa kaſda lode pa gaiſu, pawabita no leela rihbeena, un ſtrikis, no lodes trahpits, pahtruhka un Leichtweifs noſrita dſihws ſemê.

„Welns, elle, kas to ir darijis?“ Robiſons eſauzâs. „Œho nedarbu pateſi paſtrahdajis kaſds no wina beedreem!“

Bet tee bija wiſi turpat, kur nolikti.

Wini jau ſtahweja ſem ſtingraſ apſardſibas, un neweens no teem netruhka.

„Karat par otu reiſi!“ Robiſons pawehleja.

Un kaſdi deſmit wiſri ſagrahba Leichtweiſi un taiſijâs to par otu reiſi kaſrt.

Bet ſchini paſchâ azumirkli iſſtrehja kautkaſ ſpoſchs ij tuwejà meſcha un eeſtrehja kuprainâ wiſra kruhtis, kurſch tuhlin nogahſâs ſemê un beidſa dſihwot.

Un nu wiſus ſagrahba breeſmigâs bailes.

Waiſ daiktis, kas atradâs nelaimigâ wiſra kruhtis, bija indeeſchu ſchkehpâ.

Bet ar to nepeetika.

No wiſâm puſem plihſa ſchahweeni walâ un nogahſa daudſ wiſrus ſemê.

Lahſti, waidi, ſteneſchana trihzinaja gaiſu.

Bet no meſcha iſſtrehja ahra daudſ noſraſhojuſchees wiſri, kautdami, ſteegdami, un dewâs Loreſkalna eedſihwotajeem ar tahdu ſparu wirſâ, ka eedſihwotaji tiſko paſpehja eeſauktees:

„Apachi, — apachi!“

Un kamehr aſins pluhda, kamehr minetu wiſru lihki apklaſhja ſemi, tikmehr winu tihrumi, mahjas un ſchkuhni dedſa weenâs leeſmâs.

Loreſ lahſti bija peepildijuſchees!

Winkſahrigee apachi kaſwa un dedſinaja, kas ween wineem nahza preeſchâ.

Tikai Leichtweiſi un wina beedrus tee neaiſkaſra.

112. n o d a k a.

Uſupurejuſees.

Apachi paſtrahdaja breeſmu darbus pee Loreſkalna eedſihwotajeem. Wini netaupija neweena, ne jaunus, ne wezus, ne leelus, ne maſus.

Wareja nogihši, fa wini apnehmuschees tos pawifam ijdeldet un neatstahst neweena dšihwa.

Kamehr tas wišs notifa, Leichtweifišis guleja beš ſamanaš ſem leelà, kuplà ofolà.

Lore un wina beedri mehginaja to atdšihwinat, un, — pateizo=tees wina puhlineem un Leichtweifa ſpehzigai dabai, wiſch drihš ween atšhira.

Wiſch atdarija azis un ſtatijàs brihuidamees uš degdameem nameem un nameleem, fà ari uš trafodameem apacheem.

Geſahkumà winam palika maſàs pilſehtas ſchehl, kuru tatſchu wiſch bija dibinajis, bet tad apdomajees, wiſch druhmu balſi ſazija :

„Ja gan, labati lai eet wišs Loreſkalnš bojà, nekà tas pahreet ſcho nezeenigo wihru rokàs, kuxi, lai gan eš teem ešmu darijis tiš daudš laba, tomehr nekaunàs mani nokaut.

Bet nu, draugi, paſkaidrojat mau tatſchu, fà gan tas nahžàs, fa tani paſchà azumirkli, kad maſs ſtrikis iſſteepàs, lode pahſchahwa to puſchu?“

„To eš waru paſkaidrot,“ kaħda gaiſcha balſš ſazija.

Un tas bija Barberino, kaš ſchos wahrduš runaja.

Ja, eš biju, kaš tewi, maſs dahrgais wirſneek, iſglahba no redſoſchàs nahwes.

Kad eš dširdeju, fa wini tew noſpreeda nahwes ſodu, tad newa=reju wairš ilgaki nozeetees, bet dewoš nepamanitš uš mahju, iſſitu logu, eeſtrehju pagalmà, dewoš ſtalli eeſchà, aſſegloju „Lorðu“, metoš tam mugurà un jahju wehja ahtrumà pee apacheem, gribedamš no teem iſluhgtees palihšſibaš.

Un nepagahja ilgš laikš, kad ſtahweju apachu wirſaiſcha preeſchà.

Mana ſirdš eedrebežàs to uſſtatot.

Wiſch ſtatijàs zaururboschàm azim uš mani un klufeja.

Eš nedrihſſteju eeſahkt runat, jo tad buhtu padarijis kluhdu pret wina eerahſham.

„Kaš tu eſi? — Mau nahſ preeſchà, fa redſu tewi pirmo reiſi?“ wiſch angleeſchu walodà jautaja.

„Tu ſini, ko Loreſkalna eedšihwotaji tew daudšreiſ nodarijuſchi, tu ſini, fa wini tamuš kareiwjuš neilgi atkal ſakawa; bet tu ari ſini, fa tur dšihwo weenš taiſnigš, ſtingriš wihrš, kaš tura wahrdu un nepahſahpi nekad to, ko ſolijees.“

„Kà ſauž ſcho wihru?“

„Antonu Leichtweisi,“ es atteizu.

„Zannais wihrs runà pateesibu; — kamehr wiensch weens patz dsihwoja Loreškálnà, tad mums, apacheem, nebija ne mafakà eemesla uj baltajeem wihtreem fo dufmotees; bet nu tagad naw wairs isturams. Sweschee peenahzeji lauschas muhsu robeščàs eefščà, šaguhsta muhsu sirgus, noschauj muhsu bišelus un netura nebuht wahrda; bet es, plehšigais Wilks, wineem par to wišu atmafšajchu, kad ihštis laifs buhs atnahžis.“

„Un tahds atreebibas laifs nu ir klaht! Nahž, leelais wiršait, un glahb taišniigo Leichtweisi, kuru nekaunigee wihtri, tawi eenaidneeki, šhini azumirkli grib pafahrt, tapehž ka wiensch zeeni lifumus un nešauj teem eet tawàs robeščàs medit. Un es galwoju tew, leelais plehšigais Wilks, ka wiši wihtri kritis tew par upuri!

Tà tad nahž un glahb winu, lai gan ari wiensch pret tewi ir zihnijees, kad tu usbruki Loreškálnam!“

„Es wiau zeenu, wiensch ir droščs kareiwis. Atminos gluschji labi, — wiensch mani pašita gar semi; bet plehšigais Wilks ir ismanigs, un baltajee kareiwji newar ar wiau lihšinatees; — es paliku dsihws!“

„Nu tad dod tuhlin šaweem wihtreem pawehli, dotees turpu uj Loreškálnu un glahbt duhšchigo kareiw. Es šwehru tew, ka wiensch buhs tawš draugs, kamehr ween tu dsihwoši, un neweens baltais neufdroščinašees eelaustees tawàs robeščàs.“

„Labi, pagaidi, — buhšchu tuhlin atpafak.“

To teizis, wiensch pašuda manàm azim uj kadhàm minutem, bet kuras man ijlikàs tif garas, kà muhšchiba, jo es bijos, waj neatnahkam tifai par wehlu.

Behž kadhàm minutem wiensch atnahža atkal atpafak un jautaja:

„Zif baltajam wihtreem ir beedru?“

„Ar mani kopà — šejchi.“

Wiwensch palozija ar galwu un tad eefšwilpàs, un ai, kad tu buht redsejis, zif ahtri šapulzejàs ap to duhšchigee šarkanahdi. Mas minutes tee jau šehdeja šaweem ahtrajeem sirgeem mugurà, zihnas šahrigi, zihnas preezigi, apbrunojušchees gan bišem, gan šobeneem, gan štopeem, gan šchekheem.

Plehšigais Wilks nehma mani šawà preeščà uj sirga, laifam bihdamees, ka nebuhšchu runajis pateesibu.

Šahjot mozija mani tif domas, waj mehš ne nonahšim par wehlu.

Bet, paldees Deewam, mehš atnahžam laifà.

Plehsigais Wilks nostahjās ņawu ņareiwju preekschalā, patlaban, ņad tew wilka beuki ņem ņahjam laukā.

Winsch peelika biši pee waiga un mehrķeja; bet man ņehis ņekundes iņliķās buht ņā ņtundas.

ņahweens norihķeja, striķis pahrtruhķa un tu nokriti ņemē.

Un zitu wiņu tu jau ņini un redsi ņawām paņcha azim."

"Li, Barberino," Leichtweišis atbildeja, "ņcho pakalpojumu es neķad neaiņmirņišķu. Tu eņi iņglahbis man dņihwibu, par ņo es tew buhņķu muhķa i pateizigs!

Un neween dņihwibu tu eņi man iņglahbuņi, bet ari atreebuņees pee teem wihreem, ņas tai gribeja darit galu.

Un lai gan tagad wiņs top noposīts, tomehr ņtrahķaņim atkal un uņzēņim jaunās ehķas, ņaut ari uņ frituņķo ņapeem."

ņamehr wini iņmainija wehl ņahķus wahrķus, tikmehr atņķaneja no wiņām puņem apachu garwiles un ņara-ņauzeeni.

Wini apkawa wiņus wihrus, ari ņewas un behrnus.

Weidsot palika wiņs klus, ņā ņapā.

Apachi nu nodarbojās ar ņkalpu eeguņķanu, pee ņam iņturejās deesgan klusi, bet to teesu tņķaklaki, jo itweens gribeja ņew leelaku ņķaitu ņehis uņwaras ņihmes eemantot.

Weidsot ari ņehis neapņķauņķamais darbs liķās buht padaris.

Bet nu tuwojās aņtri ņahķs apachu pulzinsķ Leichtweišim un wina beedreem.

Wini, ņā liķās, neņinaja ņawa wadona, plehsigā Wilka, pawehli.

Un ņahķs milņigs ņarķanahķis ņweeda ņawu ņķķehpu uņ Leichtweiši, kurņķ galwu ņaņidams uņ labo puņi, iņņargajās no draudoņķām breeņmam un ņķķehps eefķrehja oņolā un palika tur ņtahwot.

Bet ņķini paņchā azumirķli ņweedejs dabuja ķreetnu beņseenu ar duhri un tas nokrita tuhlin no ņirga ņemē.

Bet ņiteena dewejs bija pats wirņaitis, plehsigais Wilks, apmeķram tņķetrdeņmit gadus wezs.

"Atpakal," winsķ breķza, "un neweens lai neusdroņķinajās aiņķahrt ņķos baltos.

Žihua ir pabeigta.

Loresķalns pahrwehrtits par drupu un pelnu ķaudsi. Wiņi eedņihwotaji ir nokauti, tikai jums ween buhs palikt dņihweem, ņā es tew, tu jaunais, baltais ņehn, eņmu ņwehrejis!"

"Paldees, leelais wirņaiti," Leichtweišis atbildeja. "Tu eņi iņ-

glahbis man dsihwibu, par to es tew buhſchu arweenu pateizigs. — Tu eſi noſodijis toſ wihruſ, kuzi pret mani bija ſadumpojufchees un negribeja wairs eewehrot manus taiſnigos litumus. Dee negribeja wairs man paklauſit, bet gahja tawâs robeſchâs medit un nokawa taruſ medijumuſ.“

„Leelais kareiwis, Leichtweifis, bija manſ eenaidneekſ, bet es negribeju, ka godigu kareiwi nokauj ſirguſſagti, ſahdi tawi apatſchneeki bija.

Kad tigers redſ, ka lauwa zihnâs ar tſchuhſku, tad nemetâs taſ lauwai, bet tſchuhſkai wirſu un pahrtofch tai pakauſi.“

Kamehr plehſigais Wilks ſchos wahrduſ runaja, wina azis raudſijâs weemehr uſ ſkaiſto Eliſabeti.

Wina nobahleja, kad ta paſtatijâs milſigâ apacha ſwehrodamâs, tumſchajâs azis.

Bet Wilks, pret Barberino pagreeſees, laipneem ſmaideem ſazija:

„Manſ jaunais draugs, kapeh3 tu eſi melojis? Tu ſaziji, ka juhſ eſot tikai ſeſchi, kuzi kalpojot ſchim leelajam wiſſaitim; bet nu es rebju ſeptiuſ. Tad nu to ſeptito nemſchu ſew lihſi, taſ ir — ſcho balto roſi, un tai japaleek man par ſewu, un plehſigais Wilks to mihlêſ un winai klahſees loti labi.“

„Tu eſi man un wiſeem maneem beedreem dahwinajis dsihwibu, tapeh3 baltai roſei japaleek ſche; jo wina ir ſchi jaunâ wihra ſewa,“ Barberino trih3oſchu balſi paſkaidroja.

„Nê, baltai roſei janahk man lihſi; jo es eſmu tikai preekſch ſeſcheem wedis ſawuſ duhſchigos kareiwjuſ zihnâ, un plehſigais Wilks ſina, to winſch runâ un to winſch dara.“

Laupitaji nobahleja.

Wiſi nogihda, kaſ nu ſagaidamſ.

Eliſabete bija gihbſchanai tuwu, kamehr Sigriſtſ trih3eja pee wiſam meeſam.

„Eſmu pahrrêkſinajees!“ Barberino eeſauzâs.

„Bet es paleeku pee wahrda,“ Wilks atbildeja, „baltai roſei janahk man lihſi un jatop manai ſewai.

„Taſ nekad nenotiks,“ Sigriſtſ breh3a, „virmſ taſ noteek, es tewi noſchnaugſchu!“

Un kâ ahrprah3tigs winſch metâs leelajam apacham wirſu, bet ſchis jau bija ſagatawojees uſ ſawa pretineeka ſanemſchanu. Winſch

pazehla şawu kara-zirwi un eesita Sigrîstam palehni ar peetu pa peeri, un jaunais wihrs nokrita tuhlin semê.

„Kapehş juhs gribeet isleet weltigi ašinis?“ Wilks weenalbsigu balši ņazija. „Şhi jaunà ņeewa ir ņkaišta un wina nahks man lihđsi un es to wediřchu ņawà telti un ta paliks man par ņeewu.“

„Apřehlojees, — apřehlojees! Es gribu palikt pee ņawa wihra!“ Elişabete brehza un nometàs zekos preeřřch kaiřligà, kařrigà wirřaiřřcha semê.

Bet nu eesauzàs Leichtweifis starpà, ņazidams :

Uřklauņees, plehřigais Wilks, un eegaumê labi manus wahrđus : Ređsi, tawà wigwamà ir ņeewu deesgan un tu jau řini, ka ņkaiřtums ilgi nepařtahw, winiřch nowihřt ka foku lapas, tapehş ņati man, zi tu pagehři par řcho ņeewu atpirtřchanas naudas.

Tikai neeři neřchehligs un neatrauji řchim pařiřtajam wihram ņeewu, kuru tas miřlo.“

„Man newajaga juřsu naudas, es gribu řcho ņeewu!“ plehřigais Wilks atbildeja.

„Nu tad, Elişabete, lai Deews tew palihđř! Mehş newaram tew tagad nekahbejadi palihđřet, tewi iř řchi welna rořam atřwabinàt, bet palaujees uř Deewu, tawi draugi buhs nomodà pařr tewi.“ Leichtweifis druhmu balši ņazija.

Bet řchos wahrđus winiřch runaja wahzu walodà, kuru plehřigais Wilks neřaprata.

Un pirms laupitaji atjehđřàs, milřigais apachş bija jau Elişabeti řakampis un uřzehlis řirgam mugurà un nořehđinajis řew preeřřchà.

„Wirřaiti, wehl weenu wahrđu!“ Lore eesauzàs. „Atkauji, ka eju ņawai mahřai lihđsi ; beř manis wina ņawihřtis un nonihks. Bet kad wina buhs pee tewim eedřihwojuřees un ar tawàm eerařřham apradűees, tad nahřřchu atfal pee ņawa wihra atpařak. Nu, waj eři tà ar meeru?“

Wirřaitis paleeza galwu uř preeřřchu un eeřahřa đřiki, đřiki domàt.

Bet řchini kritiřřkajà azumirkli peenahza kařđs ņawads apachş wirřaitim klaht.

Winiřch bija baltà, garà uřwalkà tehrpees, kureřch neřkaitamàm řwaigjnem biju iřrotats un kuru řatureja kařda iřřchahweta řřchuhřkas ahđa.

Uř wina galwas atradàs peebahřta puřzes ahđa, ka ari dařřne=dařřhadas putnu řpalwas.

Wina jeja bija tīf wāren nokrahšota, ka to nēwareja nēmaj pašīt.

Kad plehšigais Wilks šcho wihru eeraudšija, tad winšch palozijās pret to dšiki, jo dšiki, šazidams :

„Nu, ko šaka mans šweščhais šahlu-wihrs? Waj man buhs šcho otru šewu nēmt lihdsi, jeb ne?“

„Tu dariši labi un pareiši, kad tu nēmi šawai baltai rosei apkalpotaju lihdsi. Baltās šewas negrib buht bej draudšjenem un ar šarka-najām tahs nēwar tīf ahtri aprastees; tapehž nēmi ween ari to otru lihdsi.“

„Es pateizos tew, šahlu-wihrs, es darišchu tā, kā tu eši šazijis; otrā baltā šewa war manai rosei nahkt lihdsi, un kad winai patihl, nahkt atkal pee šawa wihra atpaka.“

„Tā pareiši; tagad leeta ir pabeigta,“ šahlu-wihrs paškaidroja.

Bet kamehr winšch šchos wahrduš runaja, tikmehr wina azis raudšijās zēščhi uš Lori.

„Nēlaunojēes, mans mihtakais,“ Lore kļušu balši šazija, „šchoreiš nēwaru zitadi darit, mana širds špeesch mani uš tam. Elišabete nedrihšt palikt bej manas šahthuhntes.“

„Bēhznahkščhu nakti mehš buhšim pee juns!“ Leichtweišis itin kļušu balši šazija, jo winšch pamanija, ka šweščhais, ehromotais šahlu-wihrs ušmanigi kļaušijās un winam likās, ka tas šaprotot winu walodu.

„Nu tad, uš redšejchanoš, mans Anton; warbuht, ka es jau agraki tew peesuhtijchu kahdu wehsti.“ Lore teiza, pee tam apkampdama šawu wihru un to karsti nobuščhodama.

Plehšigais Wilks dewa šihmi un mašā rinda eesahka kustetees uš preeščhu.

Šahlu-wihrs jahja Lorei glušchi tuwu lihdsās.

Wina nogida, ka ta teekot zēščhi ušraudšita.

Bet ko darit?

Draudšjenes labad wajadsēja dotees breesmās.

Bet kas gan war Sigrista šahpes aprakštit, kad winšch, atmodees no gihbona, dabuja šināt, ka Elišabete aišwesta no plehšigā Wilka projam.

„Atdodat manu šewu! — Atdodat manu šewu!“ winšch, brehža tahdu breesmigu balši, ka pat Leichtweišis šarahwās.

Beidsot winšch daudš maš apmeerinajās, kad winam paškaidroja, ka wiši ešot apnehmušchees abas šewas atkal atšwabinat no meščhonu rokam, kaut ari wiši apachi pee tam aišsetu bojā.

Un laupitaji šatwehra atkal šawas bišes un bija gatawi zihntees uš dšihwibu un nahwi.

113. nodaka.

Apachu nometnê.

Apachu nometne atradàs droſchâ weetâ, eeflehgta no wiſàm puſen ſtahweem, klintsweidigeem kalneem, pahſ kureem pahri tiſt buhtu bijuſi pahrdroſchiba un pahrgalwiba.

Treſchâ puſê tezeja Gila-upe un aiſſargaja toſ no uſbruzejeem.

Bet zeturtâ, peeejamâ puſe, bija apſargata no wezeem, droſch-firdigeem kareiwjeem, kaſ weenumehr bija kreetni apbrunojuſcheeſ biſem, kara-zirwjeem un ſchlehpeem.

Kad nu apachi atnahza atkal no ſawa augſchâ minetâ kara-gahjeena mahjâ, taſ ir, ſawâ nupat peeminetâ nometnê, tad tee tiſa ſanemti leelâm gavilem, kuraſ ſaſtahweja eefſch tam, ka ſeewas, meitas un behrni gahja wineem preti un ſazehla tahdu kauſſchânu, kleeſſchânu un brehſſchânu, ka waj auſiſ bija jabahſch zeeti.

Eliſabete un Lore, ſchahdu troſſni dſirdeedamaſ, iſbijâſ un trihzeja pee wiſàm meeſam.

Seewas aprinkoja ſawuſ wihrus, kureem peelipa wehl noſauto aſniſ, un apſlatija aſinainoſ ſkalpuſ.

At, un jo wairak ſkalpu, jo wairak goda.

Un ſchoreiſ to wineem bija papilnam.

Ari plehſigâ Wilka ſeewas nahza ſawam wihrum preti.

Winu bija tâ ap diwdeſmit.

Starp tahm atradâſ ari kaſhda indijaneete no leela ſkaiſtuma.

Wina atſchſihraſ no zitâm tiſlabi zaur ſawu daiſo, ſlaiſo, ween-lihdſigo augumu, kâ ari zaur ſaweem mihligeem, maigeem ſkateeneem.

Titai ſchâi ſeewai plehſigaiſ Wilkſ ſneedſa roku, ſazidamſ:

„Eſmu laimigſ, Magone, ka tu eſi nahkuſi mani apſweizinât, to Magone lihdſi ſchim wehl nekad nebija darijuſi.

Bet mihlâ Magone, eſ atwedu ari kaſhdu dahwanu lihdſi, kaſ muhſu telti puſchloſ un tewim kalpoſ.

Redſi ſcho balto ſeeru, — wina ir ſkaiſta, kâ lauku lilija.

Zuhſ abas eſat ſkaiſtaſ.

Magone un Lilija ir ſkaiſtaſ, nekâ wahrdoſ to war iſteikt.“

Pee ſcheem wahrdeem winſch nolehza no ſirga ſemê un iſzehla ari Eliſabeti iſ ſegleem, kura aiſ bailem iſſtatijâſ, kâ puſmiruſi.

„Seelaiſ garſ, leekâſ, mana wirſaiſcha ſirdi no maniſ atrahwiſ,“ Magone nelaiſpnu balſi ſazija un uſluhſoja Eliſabeti naidigâm azim.

„Winfch pahrwed baltu feewu, famehr pafcha wigwamâ netruhft nebuht mihleſtibas preeku, kuzus winſch war bandit pehz patifſchanas. Es eeniſtu balto feewu!“

„Ah, Magone ir griiffirdiga, ai, ta ir laba ſihme preeſch manis, jo leelais gars ſaka :

Bej greiffirdibas naw nekahdas mihleſtibas.

Bet mana baltâ Lilija leekâs buht noguruſi, tapehz liſſchu to ſchini naſti meerâ.

Se, ſahlu-wihrs, — nahz ſchurpu!“

Nepaſiſtamais un nepatiſkamais Lorez pawadons noſtahjâs wirſaiſcha preeſchâ, padewigi un godbijigi.

„Sahlu-wihrs, tu ſaujâs nederi, tapehz es tew uſdodu ſcho balto perli, kâ ari Leichweiſa feewu eewest kahdâ telſi un taſs aſfargat.

Uſmanees, kâ winas netop kâ nekâ aiſſahrtas un kâ winam neteef padariſs kahds ſaunums.

Sargees, ja tu neiſpildifi ſawu uſdewumu pareiſi, tad nozirtiſchu tuhlin tewim galwu.

Gahdâ, kâ baltâ Lilija un winas mahſa dabu labus ehdeenus, kâ winu gulama weeta ir miſſſta un ja tu gribi eemantot manu pateizibu, tad eedodi baltajai Lilijai“ — un nu winſch runaja klufu balſi, —

„mihleſtibas djehreenu, weenu no taweem burwu djehreeneem, kuru tu tiſ labi mahſi pagatawot, lai wina aiſmirſi ſawu balto wihru un paleef preeziga, lai winas aſinis rit aſtri pa dſiſlam, jo rihtâ, kad ſaule noees, tad wediſchu to ſawâ telſi un mana laime un preeſs buhs leels un neiſſakams.“

Bet tadehl, kâ plehſigais Wilks, Lorei par brihnumu, runaja ar ſahlu-wihru tiſai pa angliſki, tad wina eewehroja katru wahrdu, ko tas iſrunaja.

Ubas feewas paſſatiſjâs weena otrai azis un aiſ ſauna noſarka ihds aiſſim.

„Tu buhſi ar mani meerâ, leelais wirſaiti,“ ſahlu-wihrs liſſchedams un palozidamees atbildeja. „Rihtâ, kad ſaule reetès, tad es patſ ewediſchu balto Liliju tawâ telſi.

Bet wehl weenu wahrdu, leelais wirſaiti, tu pagehri no manis lai es pagatawoju tawai Lilijai mihleſtibas djehreenu, bei ja tu wehl es, lai ſchis djehreens pareiſi iſpilda ſawu uſdewumu, tad tiſai kahds wian war pagatawot, kura ſiſds pildita ar mihleſtibu.

Tu redsi šcho balto rosi, Leichtweisa ſeeru, — dodi man winu, tad dſchreens buhs labs.“

„Ro? Leichtweisa ſeeru? Ne, to es newaru darit. Eſmu ſweh= rejis winu neaiſfahrt; beſ tam wina nahkuſi labprahtigi ſchurpu, un es nedrihſtu winas palaufchanos uſ mani nelectigi walti walkat.“

„Es jau nedarifchu winai ari neka launa. Atkauji tikai weemu nakti winai manas rokas duſet un ſapnot no mihleſtibas preecem un ſaldumeem.

Un tam janoteef newis manis, bet tewis laba.“

Plehfigais Wilks noleeza galwu uſ kruhtim un eegrima dſitās domās.

Un kad tas pehz kaſdām ſefundem pazehla ſawu galwu un uſ= ſkatiſa Eliſabeti, tad wina pretoschanās iſputeja.

„Lai noteef tā, kà tu wehleeſ. Gan ſinu, ka es Leichtweiſi, leelo karewi, padaru ſew par leelako eenaidneeku, un man buhs ar to jazihnās uſ dſihwibu un nahwi, tomehr es wina nebihtos.

Bet tew jaapnemās balto Roſi pirms neaiſfahrt, kamehr baltā Liſija nebuhſ kuruſi mana.“

Un nu winſch peegahja ſawai ſewwai, Magonei, klat un aiſ= gahja ar to uſ ſawu telti, kura bija nopuſchkota ſalumeem un da= ſchadām puſem.

Sahlu-wihrs noſkatiſjās domigi winam pakal, murminadams:

„Ah, ſkaiſtā Lore ſon Bergen, kad tu ſinatu, kaſdās rokās tu tagad. . . Ai, kà es preezaſchos, kad tu manās rokās loziſees kà tahrps, aiſ bailem un uſtraukuma.“

Schini azumirkli gahja wairaf apachi winam garam, uſ kuru ſejam atſpogukoſjās nemeers, pa dalai ari duſmas.

Un tā ari pateefibā bija.

So weens no teem ſazija:

„Tas neeet, tas teef darits pret muhſu likumeem. Ro eſam karodami eeguwuſchi, tas peeder wiſeem. Schihſ abas ſewwas wajaga liſt pee kauna=ſtaba, lai waram mahzitees ſweeſt ſawus ſchlehpus, lai waram mahzitees ſchaut un beidjot taſs upurèt leelajam garam par patifſchanu un preeku; jo winam patihſ baltajo aſinis.“

„Bet kad plehfigais Wilks numſ taſs neiſdos, ko tad?“ kaſdſ jauns apachſ peefihmeja.

„Nu,“ garais Wipers ſazija, „kad plehfigais Wilks eedroſchinafees pretotees, tad tureſimees winam preti.“

Un nu wini pagahja jahlu-wihram garam.

„Wijs eet labi,“ winſch murminaja, „ne par wolti eſmu nemeera ſehflu ſchini no metnè ſehjis. Lorei wajaga buht manai, un kad pee winas buhſchu ſawu atreebibu atlihſinajis, tad uſmudinaſchu apachus uſ dumpi pret ſawu wirſaiti, un lai tad wina beidsjās pee moku-ſtaba, un tà wiſlabaki atreebſchos ſawam nahwigajam eenaidneekam, Leichtweifim.“

ſchini azumirlli jahlu-wihrs dſirdeja weentahrschu muſitu. Winſch paſtatijās uſ to puſi, no kureenes ſtanās nahza un redſeja, ſa uſ ſahda pakalnina dedja leels ugunſkurs, ap kuru deſoja leels ſeeru bars.

„Ah, meera deſa,“ jahlu-wihrs murminaja. „Man wajaga tur klaht buht, pataiſſichu druſzin jokus, beſ jokeem un maſa humbuga jau naw nekaſ paſaulè.“

Un nu winſch uſſpeeda zeeſchaki ſawu puhzi uſ galwaſ un gahja zeenigeem ſoleem uſ ugunſtura puſi. — — — — —

Uſ jahlu-wihra pawehli Lore un Eliſabete tika no ſahdas apacheetes eeweftas ſahdà ſewiſchka telti, kura atradàs aſtatus no zitàm, uſ ſahda lehſena pakalnina un kuru wareja no wiſjàm puſem weegli pahſtatit.

Semi apklaſhja rupja maſcha.

Ne galds ne krehſlis ſche neatradàs.

Tikai diwi ar lapam peebahſti maiſi guleſchanai, rehgojās wiku azim preti.

Kad wezene Lori un Eliſabeti bija eeweduſi telti, tad ta aiſgahja tuhlin projam, kautko duſmigu balſi murminadama.

Kad abas ſeerweetes palifa weenas, tad winas eeſahſa dikti raudat.

Beidsot Lore, Eliſabeti apkampuſi, nolaidàs uſ weenu no augjchà mineteem lapu maiſeem, ſazidama :

„Neraudi, mana dahrgà mahſa, mehſ gan atrodamees loti baiſligà ſtahwokli, bet Deews war muhſ iſpeſtit ij ſchihm nepatiſkamàm kljmmam.

„Ah, miſhà Lore, mans liktens ir neiſbehgams. Iſlehſigais Wilks iſpildis pee manis ſawu lopifko gribu, un tad buhſchu paſuduſi.

Bet es eſmu zeeſchi apnehmuſees — labaki mirt, nekà ſchim breeſmonim padotees!“

„Zerè, Eliſabete, zerè,“ Lore eeſauzàs. „Nahktoſchà nakti buhſ palihgi klaht!“

„Ne tiſ dikti!“ Eliſabete peemetinaja.

„Mehs jau runajam pa wahziſki, un wahzu walodu ſche neweens ueſaprot,“ Lore paſkaidroja.

„Tu ſini, ko mans wihrs apſolijās nahkoſchā nafti darit, un ko winſch apſola, to taſ ari iſpilda.

Muhſeji gan ir tīkai ſeptini, bet wini pahrſteigs ſchos meſchonus un kamehr ſtarp wineem waldis ſajukſchana un breeſmas, tee muhs iſglahbs.“

Un kamehr winas tā ſarunajās, eenahza wezene atkal telti, atneſdama abām ſeewam ſtirnas gaſu un kaſhdu ſaldu dſchreenu, kaſ ſmekeja pehz muhſu kwafes.

Un newar teikt, zepta ſtirnas gaſa bija laba, un Lore bija pirmā, kaſ no taſ eefahka ehſt, un ſlubinaja ari Eliſabeti ſewi ſtiprinatees un ar wehſo, ſaldu dſchreenu atſpirdſinatees.

Par laimi wezā apacheete mahzeja druſku pa angliſki runāt, taſ pehz Lore teiza:

„Mahmulina, tew muhſu dehl pateefi janopuhlejās, tapehz nemi ſcho pehrtu wirtni no manis, kà maſu atlihdſibu par taweem puhli-neem. Waltā to, jeb dobi to ſawām meitam, ja tew kaſhdas ir.“

Wezā apacheete panehma pehrtu wirtni un aplika to tuhlin ſew ap kaſlu, pee tam aiſ preeka zilaja ſawas wezās kaſjas, itin ka wina buhtu wehl ſeſchpadſmit gadus wezs meitens.

„Waltā ſeewa ir laba,“ wezene eefauzās, „wina ir labaka, neſā mana meita.“

„Waj tawa meita dſihwo?“

„Ja.“

„Kaſ wina ir?“

„Magone, wirſaiſcha ſeewa.“

„Un waj wina narw laba?“

„Nē.“

„Kapehz nē?“

„Wina ir palikuſi lepna un zeetſirdiga pret mani; tīkai ſchodeen wina ir laba.“

„Kā tā?“

„Tapehz ka wina man ļauj juhs apkalpot, par ko mani apſtauſch wiſas ſeewas.“

„Waj taſ ir gods?“

„Ja, taſ leelakais gods — juhs apwaktet, jo kaſ juhs tīſat no-kautaſ, tad eſ dabuſchu juhu drehbes.“

Abas seewas saskatijās.

„Waj tu domā, ka mehš tiffim nokautas?“ Lore jautāja.

„Katrīs bahltgihmīs teef nokauts, jo tas ir muhsu lifums.

Zuhs tiffat listas papreekschu pee moku-staba un tad juhs tiffat sadedšinatās. Un to grib leelais gars.

Mana baltā meita ir laba un dewiga, tapehž es to išpušchlošchu, tad winu wedis pee moku-staba.

„Palbees, wezenite, par juhsu apšolijumu, bet waj juhs warat mums pašazit, kad tas notiks?“

„Nihā tifs šwehtiti leeli uswaras šwehtki, un tad šaule noees, tad plehšigais Wilks wedis tawu mahšu šawā wigwamā un wina paliks par wina seewu; bet laudis nebuhs ar to meerā un tad juhs abas tiffat nokautas un juhsu meefas sadedšinatās.“

„Bet waj tad naw eespehjams šchaj nahwei išbehgt?“ Lore jautāja

„Ir gan.“

„Kahdā zelā?“

„Nu, — eenemat jifti.“

„Bet kur to lai dabujam?“

„Man wina ir.“

„Zums?“

„Ja gan, — man.“

„Kur juhs to dabujāt?“

„No šawas meitas Magones.“

„Ah, — bet kahdam mehrkim?“

„Zuhs abas nojiftet.“

„Kapehž?“

„Tapehž ka Magone ir uj tawu mahšu greiširdiga.“

„Un kapehž juhs neišpildijāt winaš gribu?“

„Man reebjās to darit.“

„Kapehž?“

„Tapehž ka tas, kas to dara, nahf pehž nahwes leelās mokās bet ja juhs pašchas to eenemat, tad juhs išglahšfatees no leelajām breesmam pee moku-staba.

„Labi, dod mums šcho jifti, mehš gribam labprahctigi mirt bedi to mums.“

„Bet ja tawa mahsa nu negribetu jifti eenemt?“

„Tad es eegrubdišchu tai durteni krukhtis.“

„Bet tew jau naw šchahda eerotšcha.“

„Bagahdà man to.“

„Man pašchai tahds ir, — šče nemi wīnu.“

„Balbees, un nu mehš sinam, kas mums jādara.“

„Bet dsirdat, juhs nedrihštāt ņewi agraki nonahwetees, pirms mokaš naw eesahkuschās, jo zītadi kristu uš mani aišdomaš un eš tiftu nokauta.“

„Saprotam, šaprotam,“ Lore eesauzās. „Tu efi ļoti gudra ņeewa.“

Bezà apacheete jutās glaimota, eedewa Lorei mašu pudeliti, pilbitu ar nahwigo šķidrumu, — pakehma ahtri tukšhos traufus un tad išgahja ij telts un pašuda abu ņeeweeshu azim.

„Nu mums ir jīts, nu mums ir dunzis, — ha, — šče ir špehzigi palihgi,“ Lore preezigatu balši ņazija. Likšimees nu meerigi gulēt, Deews muhs neatstās. Tos, kas uš wīnu pakaujās, wiņšch nekad neatstahj.

114. nodala.

Sahlu-wihrs.

Abas ņeewas guleja šlitti.

Wīnu azis nenahza meegš.

Wišu zauru nakti apachi gawileja, brehza un trakoja.

Wihi bija kreetni eereibušchi.

Dašchi no wineem peenahza wairak reišes telts tuwumà, kurà abas ņeewas guleja; bet eekšà wīni tajà netifa, jo trihs jauni, špehzigi kareiwji apšargaja to.

Ar ņaules lešchanu eenahza atkal wezà apacheete telti un pšahpigu balši pastahstija Lorei un Elisabetei, ka šchodeen buhšchot leeli šwehtki, pee kam šahlu-wihrs buhšchot wišai tautai praweetot brihnišch-ņigas leetas.

„Kas šchis šahlu-wihrs ir?“ Lore jautaja.

„Kas wiņšch ir?“ wezene atbildeja, „to waru tew tīpat gruhti pašazit, kà zif šwaigsnes pee debešim.

„Tà, un waj wiņšch peeder pee juhšu tautas?“

„Rebuh̄t ne.“

„Tad winſch ir ſweſchineeks?“

„Ja.“

„Bet kas tad ir wina uſdewums?“

„Praweetot.“

„Kà tà?“

„Ko winſch ſaka, tam janoteek; beſ wina neweens nedrihſt itin neko darit. Ari plehſigais Wilks nè. Beſ wina nedrihſt ne ſaru eeſahſt, ne ari pabeigt; tikai ko winſch ſaka, taſ jadara. Winſch ſtahw ar leelo garu ſafarà.“

„Un waj winſch jabihſtàs?“

„Breesmigi!“ wezene atbildeja.

„Kapehž?“

„Tapehž, ka winſch wiſu ſina.“

„Un kà taſ nahkàs, ka winſch wiſu ſina?“

„To wiſu paſata winam putni, iſchuſkaſ un daſchu ſwehru eeſ- ſhaſ. Winſch ir wiſuſinatajs, ſtapat kà leelais garſ. Kad wirſaitis ſaſlimiſt, tad jahlu-wihrs uſſchir gudribas grahmataſ, ſagreeſch ſtirnas atnaſ, wahra taſh iſchuſkaſ aſiniſ un tad paſlubina, waj wirſaitis dſihwoſ jeb mirſ. Un ja winam jamirſt, tad taſ ir apburſ no kaſ- daſ ſeewaſ, kura tad teek ſadedſinata. Ar wahrdu ſatot, katris jahlu- wihrs ir bihſtams zilwekſ.“

„Waj ari ſchis?“

„Ja gan, mana baltà meita, wiſwairaf ſchis; jo winſch gud- rakſ par ziteem jahlu-wihreem un plehſigais Wilks tura no wina leelaſ leetaſ. Winſch prot tiſ labi ſlimneekus ahrſtèt, kà wehl neweens, un praweetot tà, kà neweens zitiſ.“

Winſch mums ari praweetoja, ka muhſu nometnè atnahſſchot kaſhda balta ſeewa, un nu tà ari ir notiziſ.“

To wiſu ſazijuſi wina aiſgahja projam.

Un kad wina atkal atnahža un atneſa puſdeemu, tad wina pa- ſtahſtija, ka wiſi laudiſ ſataiſoteeſ ſwehtit leeloſ uſwaras ſwehtkuſ, un ka wiſaſ malaſ teekot tihritas, puſchkotaſ un mehſtaſ un ka pleh- ſigà Wilka telſ eſot nopuſchkota tà, kà wehl nekad un ka gukaſ weeta eſot noſaiſita ſmarſchigàm puſem un rojem, tapehž ka baltà ſeewa, kuru taſ pirmo reiſi eewediſchot telti, miſtojojot puſeſ.

Elijabete ſarahwàs un dſiſch eewaideeſ nahža iſ winaſ kruhtim.

„Lore, miſlà Lore, dod man aſo cerozi un ari to jiſti, jo eſ gribu labai mirt, nekà atraſteeſ ſchi breeſmona warà!“

„Ne, — dunzi es tew nedoſchu, bet gan to pudeliti ar jifti. Un kad tu nogeedi ſahdâ azumirkli, ka tu wari to eedot plehſigajam Wilkam, tad dari to bej kawefchanâs. Dunzis paliks manâs rofâs, warbuht, ka man tas buhs jaiſleeto.“

Schos wahrduſ runadama wina paſneedſja Eliſabetei pudeliti.

Saule taiſijâs uſ noeſchanu. Wakara wehſmina ſpeedâs telti eekſchâ un dſiſinaja abu ſeweeſchu karſtâs peeres.

Bet nu tika telts preekſchari atrauti walâ un beſmit iſgreſnojuſchees kareiwji parahdijâs winu azim. Scho wihru preekſchgalâ ſtahweja garaais Wipers, kâ ari augſchâ minetais ſahlu-wihrs.

„Apachu wirſattis ilgojas pehz baltâs ſewas; wiſch grib to redſet ſawâ wigwanâ,“ Wipers ſazija.

„Baltai ſewai janahſ man lihdsi.

Wina tiks laipni ſanemta.“

„Baigâ ſtunda ir klaht! — Ar Deewu Lore!

Wehs wairs nekad neredſejimees.

Sweizini manu wihru, un ſafi, ka es miru ſchlihtu ſirdi, lai gan manâs meeſas tiks apgahnitas!“

To ſazijufi wina apkampa Lori un to nobutſchoja.

„Es eſmu gatawa, — eeſim!“

„Keaiſmirſti jifti!“ Lore lehnu balſi peemetinaja.

Un nu wina gahja, pawadita no neglihtas muſikas un no preezigajeem apacheem.

Eliſabetei iſlikâs, ka wina ejot uſ nahwi.

Bet ſahlu-wihrs negahja tai lihdsi; wiſch palika pee Lores.

Schis ſawadneeks ſtahweja winas preekſchâ, kâ ſtabs.

„Waj mana mahſa prot laſit pa angliſti?“ wiſch jantaja.

„Ja.“ Lore atbildeja.

„Nu, tad jau ir waren labi!“ wiſch eefauzâs.

„Sche laſi ſcho dokumentu; bet tawas rofâs nedrihſt to aiſfahr. — Laſi!“ —

Un Lore laſija ſekofcho:

„Es, apachu wirſattis, plehſigais Wilks, pahrdodu gaiſcho Roſi ſawam ſahlu-wihrum, kureſch ar to war darit, kaſ ween tam patihſas. Wiſch war tai liht dſihwot, war ari to nofaut, war ari gar winas ſkaiſtumeem preezatees.“

Plehſigais Wilks.

„Ha, kahda nekanniba!“ Lore eesauzàs.

„Pahrdota, — pahrdota, kà kahda wehrdsene! —
Waj tahda ir apachu ustiziba?“

Trihizat, trihizat, apachi, — Leichtweiss nahks un juhs wiſu
iſheldès!

Wiwſch nahks kà breeſmigs negaiſs pahr jums un iſheldès juhs
lihdj beidsamam wihram!“

„Lai wiwſch nahk,“ ſahlu=wihrs weenaldfigu balſi ſazija.

„Apachi ir modrigi un wiwu aziſ tahtredſigas.

Lai wiwſch nahk, mehſ wina nebihſtamees.

Bet nu dſirdi, baltà ſeewa: Man tagad jaeet ſawà telti un ja-
iſdara daſchadas burwibas; bet tiklihdj buhſchu ſawus peenahſumus
ſpildijis, nahkſchu atkal atpakal, un tad tu buhſi mana!“

Lores roka kehra pehz duntscha ſpala, bet ſawalbijàs.

„Mahz tikai, es gaidijchu uſ tewi!“

Sahlu=wihrs iigahja leſneem ſoleem ij telts.

Bet pirms wiwſch aiigahja, wiwſch eenahza atpakal telti, norahwa
puhzi no galwas, kà ari bebra aſti, kaſ tam bija aplikta ap kaſlu un
tad peegahja Lorei gluſchi tuwu klaht, ſkarbu balſi eesaukdamees:

„Tà tad nu ſen gaidità ſtunda atrahſuſi! Stunda kura waru
atreebtees!“

Tagad wina ir mana, ſchi Lore fon Bergen — mana ar meeſu
un dwehſeli!“

Lore eebrehzàs un nokrita uſ gulammaiſu, uſ kura ta ar Eliſabeti
bija ſehdejuſi.

„Schehligais Deews!“ wina brehza, „taſ jaw ir manas dſihwes
welns! Taſ ir grafs Sandors Batianijs!“

Pehz ſcheem wahrdeem walbija dſilſch klufums telti.

Un pateeſi, Lore nebija wehl nekad tiſ beſſpehziga jutufees, kà
tagad.

Winas nerwi bija aiſ bailem un uſtraukuma tà ſatrizinati, ka
newareja iſrunat ne wahrda.

Beidsot wina murminaja:

„Batianijs, — Batianijs, waj pateeſi ſchis zilweks ir Batianijs?“

„Ja gan, taſ wiwſch ir, kuru tu, Lore fon Bergen, atſtahji un
eegrubdi galejà poſtà un atnehm godu un labo ſlawu, karam tu eſi
noſpreeduſi paſuſchannu, ja — pat nahwi.

Ģa, baltā duļķina, kuru Leichtweißis tīf rūhpigi ņargajis, tagad tu eņi wanaga nagōs.

Ģa, Lore fon Bergen, peļķ kauna ņagaida tēwi nahwe.

Ģa preekņchu manas karstās butņķinas, tad nahwe ar breeņmam!
Un tahds nu ir taws listens, kas tēwi ņagaida."

"Welns zilwēfa gihmi," Lore ņauza, "tad ari Amerikas meņķhi tēwi uņneņmuņķhi ziteem par ņlogu un nelaimi, pat juņra tēwi naw paturejuņi, bet iņņplahwuņi malā.

Ģa gan, winai reebjās taws netihrais ķermenis, tapeļķ wina iņmeta tēwi laukā iņ ņaweem tihraķeem uņdeneem!"

"Tawu poeņķi es neņaprotu, bet gan ņawu proņu."

Un lai gan taws wiņrs bija mani peeņķēņis pee maņta un ari es domaju, ka mana beidņamā ņtunda ir klaht; bet pirms maņts noluhja, maņ laimejās atpeņtitees no ņaitem.

Un kad es redņeju tēwi dņihwu aiņbrauzam proņam, tad ari maņ gribejās dņihwot. Un es turejos wiņeem ņpeņķeem pee maņta zeeti.

Diwas deenas un diwas naktis wajadņeja maņ juņras uņdenos mirkt.

Ko es toreiņ iņzeetu, to tu nu maņ ņķini nakti atlihdņinaņi.

Mani eeraudņija kaņds Amerikas kugis un es tiku uņ ta uņemts un es biju — iņglaņbts!

Es tiku aiņwestis uņ Ameriku un nodņihwoju kaņdu laiku ņu-Norkā
Bet nu biju ari beņ naudas. Tad dņirdeju, ka ņķini apgabalā rokot ņeltu un tā atnahzu ņķurpu.

Maņ ari iņdewās ahtrā wiņņē eeguht labu ņumu un tad eekuhlos Ģira-Newada kalnos, gribedams mehņināt pats uņ ņawu roku eeņahķt ņeltu rak, bet maņ wiņlās.

Ģeme negribeja maņ iņdot ņawu baģatibu.

Bet tagad eņmu ņķe, lai waretu tēwi paņjudinat.

Kas es tagad eņmu, to tu redņi; bet ari nogidiņi, ka maņai gudribai naw gala.

Ģapreekņchu ņamaitaju tawu wiņru, un tagad paņjudinaņķu tēwi. Tawa draudņene, Ģliņabete, top ņķini azumirķli nolikta piņķķtos. Ģķini azumirķli wina paņaudē ņawu ņeewas gođu apaķu wirņaiņķa telti.

Un tagad nahķi tu pee rindas.

Un kad juņs abas buņķat miruņķas pee mokuņķtaba, tad paņjudinaņķu ari tawu wiņru.

Gan es pratņķu atraņt lihdņeklus wina zeķus aiņķrustot.

Un kad es juhs wiſus buhſchu nobeidſis, tad mans dſihwes
mehrſis buhs aiſſneegtſ.

Tà tad uſ rebſeſchanos, ſkaiſtà Lore fon Bergen!

Bruhtes kambaris, iſ kura tu toreij iſmuki, tagad man atka
atwehrſees. Bet ſchoreij tu nebuſſi mana ſeewa, bet mana wehrdſjene.“

Un nu winſch nejauki ſmeedamees atſtahja telti.

Bet Loreſ auſſis ſkaneja wehl ilgi ſchi nezilweka nejaukà ſmee-
ſchanàs.

115. n o d a k a.

Bee moku-ſtaba.

Kad Batianijs bija Loreſ azim paſudis, tad pehdejà notrita uſ
gulammaiſu.

Winas ſirdſſahpes bija neaprakſtamaſ.

Breeſmigs liktenis rehgojàs winaſ azu preeſſchà.

Wina ſatampa aſo dunzi, gribedama darit ſew galu.

Tomehr wina neegrubda aſo eerozi fruhtis.

„Ne,“ wina murminaja, „es eſmu reiſ Leichtweiſim ſwehrejuſi,
mirt ar wiau kopà.

Un man jau naw ari nekahdas teeſibas ſcho paſauli atſtaht,
pirms liktenſ mani neſatreez.

Barbuht, ka wehl man atſpihdès kahds zeribas ſtarinſch un es
tikſchu ijglahtba no breeſmona rokam.“

Un wina eebahja atkal dunzi maſſti. — — — — —

Elisabete atradàs apachu wirſaiſcha telti, kura bija nopuſchkota
kronneem un wijam.

Gulaſ weeta atradàs telts ſtuhrì un bija nokaiſita puſem.

Uj kahda maſa galdina ſtahweja wairak kauſi, kuzi bija pilbiti
ſaldenu dſehreenu, ſaſtahwoſcha iſ degwihno, uhdena un papilnam
meduſ.

Garais Wipers bija taſ kaſ Elisabeti eeweda telti.

„Rà tu drihtſti balto Liliju aiſſſahrt ſawàm netihràw rokam?“
plehſigais Wilks brehza.

„Leelais gars ir tavu prahtu aptumšhojis,“ garais wihrs ee-
fauzās. „No kahda laika tu gribi muhju likumus miht sem kahjam? —
Šchi jaunā ņeewa peeder mums wiņeem, un ne tew ween!“

„No tu gribi ar ņheem wahrdeem teift?“ plehņigais Wilks ņkarbu
balņi jautaja.

„Es pagehru, ka tu mums tuhlin iņdodi ņho balto ņewu, lai
waram to likt pee mokuņtaba!“

„To es ari gribu!“ Eliņabete paņklaidroja. „Waj dņirbi, plehņigais
Wilks, leezi tuhlin iņpildit pee manis nahwes ņpreedumu; jo es ņweh-
reju tew, ka drihņat Sira-Newadas ņneegainee kalnu gali duņes pee
tawam kruhtim, nekā es.“

Plehņigais Wilks ņarahwās.

Winņch jau newareja nemas ņapraņt, kaņehņ baltā ņeewa ņho
neceeraugot.

Bet kaņ gan par to.

ņaņlu-wihrs jau bija atneņis mihleņtibas dņehreenu.

Winam tas bija jau ņeņchā, kahdā maņā pudelitē.

Bet winņch to ņchimbrihņham neiņleetoja.

Winņch apnehmās tāpat ņawu mihleņtibas laimi pamehginat.

Un pirms Eliņabete atjehdņās, winņch jau to bija ņakampis.

Wina ņanehma wiņus ņpehņus kopā, gribedama no ta atņwabi-
natees, bet winas puhlini bija weltigi.

Wina zihnijās par ņawu godu.

Un lai gan winai neiņdewās no to pilnigi atņwabinatees, tomehr
winam ari neiņdewās nebuht to galigi nomahņt.

Un nu tikai wehl winņch ņehrās pee beidjamā lihdsņekta, — pee
mihleņtibas dņehreena. Winņch palaida nelaimigo ņewu walā.

„Dņeri, — dņeri no ņchi kauņa! dņeri, — jeb es tew ņho ņchē-
drumu eeleeņchu pats mutē!“ winņch, ņwehrodamām azim, brehza.

ņhini azumirkli mehginaja wairak ņareiwji eenahņt telti.

Plehņigais Wilks dewās wineem pretti.

Eliņabete iņleetoja ņho azumirkli.

Wina iņlehja labu dalu no ņinamā dņehreena ņemē, iņnehma ahtri
iņ ņeņchas pudeliti ar jiņti un eelehja to puņtuņchajā kauņā.

Plehņigais Wilks nahza atpaņal un Eliņabetei atlikās tikko laika
noņweeņt maņo pudeliti ņemē un to paņleht sem puņem.

„Nu, waj tu dņehri?“ winņch jautaja.

„Ejmu dņehruņi.“

„Waj bija labs?“

„Loti labs.“

„Labi, — labi, ka esi palikuši prahtīgaka.“

„Bet nu tev ari jadsēr.“

„Saktu-wihrs ir runājis pateesību!“ plehīgais Wilks eesauzās.

„Ešis dšehreens dara brihnumus!“

Un wiņšch šatwehra kaušu, peelika to pee mutes un ijsdšehra to lihdj dibenam tukšchu.

Elizabete ujskatija wirsaiti štarodamām azim.

„Maļz šchurpu, baltā duhjiņa. Mana un tawa laimes štunda ir klast! — Mupat kà aisdšinu tos negošchus projam, kuri gribeja man tewi atraut.“

Un nu wiņšch šakampa atkal jauno šeeru, un pirms wina atjehdšās, wiņšch to jau bija nobutšchojis.

— „At, tawas luhpas lihdšinajās mešcha awotam, baltā Silija,“ wiņšch eesauzās.

„Seez mani meerā, tikai wehl pahris azumirkhus.“

„Kapehž, balta Silija? — Kapehž nowilžināt weltigi laiku? — Manas ašinis rit aštri un nesawaldami, — man ir, — ko? — kas tas?“

Apachu wirsaitis atrita atpakaļ uš gulas weetas un eesahla ložitees kà tahrps, pee kam wina azis špeedās iš peeres laukā.

Breesmigš krampis raustija wina šermenī.

Elizabete ušleħza kahjās.

„Nu, plehīgais Wilks, kà tew patihš šchihš šahpes? Nu, apachu wirsaiti, kapehž tu neatdari šawas rolas, kapehž neapšamp mani. Pateesi, tu neišskatees nemas šchodeen pehž mihlotaja. Kapehž tu neišsteep šawas luhpas pehž butšchinam?“

„Es degu, — es degu!“ wiņšch breħza, pee kam wiņšch nokrita šemē un wahrtijās kà šiwens šarštā wafaras laikā pa dubteem.

„Wai, — wai, — šchihš breešmigās šahpes! Warbuht kahda tšchuhška eelihduši manā wehberā. Wišu nelaimes „Taisu“ dšehleja ir eelihduši manā wehberā; wina eelaiduši nejauto jisti manās dšihšlās.“

Un nu wiņšch ruhza un kauza kà ahrprahtigs.

Telts pildijās ar apacheem.

Winu wirsaitis šwalstijās no weenas pušes uš otu.

Seelas šweedru piles tezeja winam gar bruhnašeam, šarkanašeam waigem šemē.

Schinî azumirklî eenahza eefschâ sinamais jahlu-wihrs.

„Kas ir taws kawejs, leelais apachu wirsaiti?“ winsch jautaja.

„Tu, kas gan zits,“ atbilde skaneja.

Bet jahlu-wihra azis raudsijās uš Elisabeti.

Winsch tuhlin nogida, kas ņche notizis.

„Sahlu-wihrs,“ garais Bipers teiza, „waj tu nedzirdi, ka muhsu leelais wirsaitis tewi apwaino, ka tu eedewis winam jisti?“

„Man naw jaatbild, ka es esmu newainigs, bet gan tam, kas mani par ņchahdu noņeegumu apwaino,“ jahlu-wihrs, Batianijs, paņklaidroja.

„Runā plehņigais Wilks, ka tu eedroņchinajees ņawu labako draugu noņaukt par ņlepkawu?“

Waj man nebija tawa dzihwiba arweenu dahrga. Waj gan truhņt peerahdijumu?

Es tew esmu mihlestibas dzehreenu pagatawojis un wairak neko.“

„Un es esmu winu dzehris un nu man jamirņt.

Sahlu-wihrs, nelauji man mirt ka nezeenigam ņunim! — Ak, — mihlestibas dzehreens ir jists!“

Un nu plehņigais Wilks atrita uš guņas weetas un taiņijās ijdziņt!

„Winsch melo, — winsch melo!“ wairak karewoji kleezja. „No-kaufim, — nokaufim ņcho jifs-maifitaju!“

Un wairak karewoju rotas iņsteepās pehz grafa Batianija un gribeja to west pee moku-staba.

Bet tani paņchā azumirklî winsch eebrehzās:

„Pagaidat! — Redzāt, te ir pretpeerahdijums. Waj ņchi gan ir ta pudelite, kuru es eedewu leelajam wirsaitim! — Waj ņchi naw pawifam zitaba, nekā maneja?“ To teizis, winsch pazehla no ņemes Elisabetes blaņchkiti, kura nebuht neņagahjās ar wina mihlestibas dzehreena pudeliti.

„Waj juhs redzejāt, ka esmu to nupat pazehlis no ņemes augņchā?“

„Redzejām!“ wairak balņis eesauzās.

Plehņigais Wilks klufeja.

Bet Batianijs gawiledamu balņi ņauza:

„Esmu newainigs, — esmu newainigs. Wainigā ņtahw tur! — Nemāt to zeeti un wedāt pee moku-staba!“

Breesmigi kleezjeeni trihzinaja gaiņu.

No wiņām puņem apachi gahņās Elisabetei wirņu.

Elisabete domaja, ka winas beidsamā ņtundina eņot klahņt.

Wina domaja par šawu wihru Sigristu.

„Waj tu atšihstees par wainigu?“ apachi brehža.

„Ja,“ wina atbildeja.

„Un nu wedat mani pee moku=staba.“

Garais Wipers taišijās wikai nozirst galwu, bet apachu wezakee šatureja wina rokas.

„Nē, mans brahli,“ weens no teem šazija, „wina tiks wešta pee moku=stabu un Taiša buhs ar mums meerā. Sagatarwošim tai karstas, leelas mokas!“

„Pee moku=staba, — pee moku=staba!“ apachi brehža. Un Elijabete tifa šakampta.

Wina domaja, ka winaš beidšamā štunda ir klast.

„Baltās šeevas ir burvenes!“ wairak baltis šauza; „tapehž leelajam garam buhs preeks, ja mehš šcho šeewu mozišim uš wis=breesmigako.“

Batanijs gan gribeja wehl runāt, nolikt mozišchanu uš riht=deenu, bet neeedrošchinajās, jo ušbudinajums bija leels.

Turpreti šchini pašchā azumirkli kahlšs wežs apachš eefauzās:

„Waj tad plehšigajam Wiltam pateši jamirst tā bahbai? Waj winšch newar mirt tā waronis? Draugi, šakat man tatšchu, waj winšch naw jau šen ispelnijees warona nahwi?“

Apachi šastahjās riakl ap šawu mirstošcho pawehletaju.

„Winšch pelnijs warona nahwi!“ wiši brehža.

„Nu, tad došim winam tahdu!“ wezais apachš eefauzās.

Un nu garais Wipers panehma ašu dunzi un eegrūhda to winam lihbj špalam fruhšis.

Plehšigais Wiltš šatima, kamehr klastešošchee apachi šauza:

„Garais Wipers no šchi azumirkla ir muhšu wiršaitis!“ — —

Pusnakts bija klast.

Tur, kur kalni bija wisstahwafi, tur nu bija wiši apachi šapul=zejušchees.

Lore un Elijabete bija patlaban peeseetas pee moku=staba.

Tomehr nekaunigais Batanijs kaitinadamu balši šauza:

„Lore šon Bergen! Šchis moku=stabs ir tagad tawš bruhtes šambaris! Tu tagad šahwi šawa bruhtgana preeškā kaila un plita, katra apachu azim atklasta!“

Un tā ari bija.

Lore un Elisabete bija gandrīj failās.

Tikai ap gurneem winām bija apšēta balta dražna.

„Noscheļojamais blehdīs!“ Lore eesauzās. „Es tewi nizinu un eenihstu! — Ej, jo tu neefi zeenigs, ka manas azis us tewi ūtātās!“

Un Batianijam bija pateefi jaatkahpjas, jo daudsi jaunu apachu eeradās us mofu-staba laukuma.

Bailes, un fauns ūagrahba abu ūeeweefchu prahtus.

Jaunee kareiwji eesahka ūweest ūawus ūchehpūs us winām; bet tā, ka tee atduhrās kofā un newis winu meefās, lai gan winas bija gatawas mirt un lai gan winas pateefi domaja, ka tatūchu kahds no ūkreedameem ūchehpeem padariūhot winu dūihwibam galu.

Beidsjot ūchehpu meūhana apstahjās.

Un nu eesahfās hulūchu ūchautūhana.

Tomehr ari tahs netrahpija, bet winas tika tabehū ūchautās, lai nelaimigās ūewas tiftu nahwes bailēs nogurdinatas un pagalam ūatreektās.

Bet ari ūūi zeremonija beidsjās.

Un nu atūkaneja no Batianija mutes:

„Zept us ūahrta! — zept us ūahrta! — Ai, manas lihgawinas, tagad warefat kreetni ūaūilditees! — Bet til ahtri juhs wis neijzeptat; apachi eesahf no kahjam ūawus upurus dedūināt un tad tikai wini nahū pee galwas.“

„Augstais Deews debefis! — Apscheļojees; tu tatūchu nelauūi ūaweem radijumeem zaur ūūo paganu rofam aiseet bojā!“ Lore eesauzās. „Deews Kungs! — Wehs pawehlam ūawu garu tawās rokās.

Ar Deewu, mans Anton! Tur aij ūwaigūnem atkal redūefimees!“

Sahrts bija gataws un garais Wipers taifijās tam peelift uguni.

Bet nu sibens, — leels rihbeens un garais Wipers nokrita semē, un degdamā pagale ijdūifa.

Un lodes ūwilpa pa gaisu un wairaf wihri nogahjās semē.

„Nodeweji, — nodeweji!“ wairaf apachi kleedūa. Pee eerotūcheem — pee firgeem!“

Un ūimteem apachu atūtahja mofu-staba laukumu.

Wini ūkrehja, ko weep kahjas nefa, bet aū, daudsi no wineem ūalima un wahrtijās pa aūnim.

Apachu ūewas un behrni brehza un waimanaja; jo no paūalneem nahza ūchahweens us ūchahweena, un weens apachs pehū owa nowehūās semē.

Lodes švilpa pa gaišu, Gila-upe šnahža, eewainotee steneja un waimanas aistahra dšihwajo aušis.

116. nodaka.

Drauga firds.

Naw aprakstamas tašs behdas un raišes, kuras Leichtweisa un Sigrifta firdis mozija.

Pirmo reiši wini jutās nospeesti un nedrošči.

Tomehr wini atšina, ka wineem wajagot rihkotees, wajagot list dšihwibu kihlā, ja negribot Lori un Elisabeti pašaudēt.

Wini šapulzejās sem ta pašča osola, pee kura šara ušbudinatee Doreskalna eemihneeki gribeja Leichtweisi patahrt, apšpreest un nošpreest, kas nu buhtu darams.

Bet winu duhšča šašchluka uš nulli, kad wini eedomajās apachu leelo škaitu, un Sira-Newada stahwos kraujus.

Bet šhini pašča azumirli tahda balšs eesauzās:

„Bij—Towe! Lai mani jods parauj, ja šče naw kautkas šewiškšs notizis.

Drupi, apbegušči balki un neaprakti lihki, kur preekšč pahris nedekam stahweja seedošča pilšehtina.

Es gandrihš waretu šwehrèt, ka šče šarkanahdi rihtojuschees un laidušči šawas negantibas walā.”

„Bobis, — wezais Bobis!“ Leichtweisis eesauzās.

„Tas naht rittigā laikā.

Wenigi winšč warēs mums labu padomu dot!”

Un nu parahdijās aiš osola garšč, — špehzigš wihrešča stahws.

Schis wihrs bija stirnas ahdas drehbēs gehrbees.

Wina galwu apšedja puslihšj weza platmale.

Aiš wina jostas bija šabahsti našči un pistoki, un uš wina labā pleza karajās warena dubultniza.

„Šweiki, — šweiki,“ laupitaji šauza.

„Šweiki,“ wezais medineeks atbilbeja.

„Wans Deems, juhš jau ištataates, ka wezi ahdgehri! Tizu, ka jums kautkas nepatihšams notizis.

Sarkanees welni jums nodarijuschi daudj launa."

"Ak, Bobi," Leichtweisis jehru balji eesauzās, „buhtu labati, ja ari mehš atraštumees starp nokautajeem.

Lore un Elizabete atrodās wīnu rokās!"

Bezais medineeks kautko eerunajās.

„Un kad tas wišs notika?" wišch waizaja.

„Preešch kaħdas stundas," Leichtweisis atbildeja.

„Ir labi, tad wehl naw par wehlu; mehš wehl waram wineem atnemt laupijumu."

„Kā tas buhtu eespehjams?" Leichtweisis jautaja.

„Uzmanatees, juhs warat uš mani pakantees!" Bobis eesauzās.

„Bezais Bobis juhs neatstahs. Bet nu eaturešim ašaidu. Ešmu taħlu nahzis un ešmu iššalzis kā lauwa."

Turpreti laupitaji nešajuta nekahdu ehstgribu.

„Tapehž wezajam medineekam wajadseja weenam pašcham eebaudit, ko Deews bija dewis. Wišch išwilka ij zela šomas maishi un špeki, ko tas kaħrigi ahpehda.

Tad muti un baħrsdu noslauzijis, wišch teiza:

„Tā beħrni, un ešmu paehdis. Tagad gribu ar apacheem aprehšinatees. Nu, domaju gan, ka septindešmit lihđj astondešmit wiħru peetiks, šarkanos šunus eedšiht šprostā?"

„Ko, septindešmit lihđj astondešmit wiħru?" Leichtweisis eesauzās, „kur gan tee nemami?"

Par weenu stundu wini buhs šche! — Es nemeloju!"

Leichtweisis eegawilejās aij preeka.

„Ja gan, ja gan, mani draugi buhs šche!

Redšat, mans dšihwes ušdewums ir medit mešcha-šweħrus, kuru ahdas es pahrdodu par dahrgu naudu kaħdam leektirgonim, kurešch ar šaweem laudim drihšakā laikā buhs šche; un kad juhs šchim kungam paššaidrošat, ka apachu rokās atrodās diwas baltas šeewas, tad wišch nebuht nekawesees šarkanajeem welneem atraut šinamos upurus."

Leichtweišim išlikās šche wahrđi kā debeschķiga musika.

„Juhs ir patš Deews šuhtijis, wišch preezigu balji eesauzās. Tagad ešmu pahrlleezinajees, ka mehš ar šcheem neleescheem tiššim galā."

„Lai Deews dotu," Šigrists nopuhsdamees peemetinaja.

Šhini azumirkli atškaneja tauru škanas.

Wini nahš, — wini nahš!" Bobis eesauzās. „Bet nu ušmanatees šehni! Kinda, kuru juhs tagad redšesat ir lepna un bagata."

Un nu parahdijās dešmit jahtneeki, apbrunoti no galwas lihds jahjam. No wīnu ņejam wareja nogišt, ka wīni apradušchees ar breeznam, un pret dšihwes gruhtibam nožeetinajušchees. Tad parahdijās atkal diwi jahjeji, kuri bija gehrbušchees eiropeešhu drehbēs.

Weens no teem wareja buht peeždešmit gadus wezs, kamehr otris bija wehl glušchi jauns wihrs.

Un nu nahza daudj ratu, peekrati ar dahrgeem eepirkumeem ewišchi ar dahrgām ņwehru ahdam.

Bobis pamahja ar roku un rati tuhlin apstahjās.

Augschā minetee diwi wihti tuwojās Leichtweišim un wīna beedreem, kuri stahweja ņem ņinamā ošola.

Leichtweišis gahja wīneem preti un apšweizinaja toš godbijigi; jo no wīneem nu atkarajās Loreš un Elišabeteš listeniš.

Kad tas bija notizis, tad tas atkaphās kahdus ņotus atpakal, jo wīnšch pamanija, ka Bobis wehlās weens patš ar teem runāt.

„Pašakat tam wihram, lai wīnšch nahk tuwaki; jo leeta ir nopeetna un mums to wajaga apšwehrt!“

Bet tiklihdj wīnšch teem bija peegahjis glušchi tuwu klah, kad wezafais kungs eesauzās:

„Deews debējis, tas wīnšch ir! — Kurt, redši ņcho wihru, — tas ir Autons Leichtweišis!“

„Andreas Sonnenkamps!“ gahja lehnām pahr Leichtweiša luhpām.

„Ja gan, Andreas Sonnenkamps, Frankfurtē pee Mainupes, — tas es esmu, un ņche stahw mans ņnots, Kuris ņon Nedewizs. Ja, wezais draugs, — mehš ešam gatawi glahbt juhšu ņewas; mehš ešam gatawi wīnu dehl zihnitees ar apacheem!“

Leichtweišis nešinaja aij preeka ko teikt, ko ņazit.

Wīna ņirds usgawileja, kamehr wīna luhpas kustejas un murminaja kahdus nekahdus pateizibas wahrduš.

117. nobaša.

Nahwē ņawcenoti.

Augschā minetee wihti nu norunaja, kahdā kahrtibā tuwotees apachu nometnei. Un pulksten weenpadsmitōš nakti wīni aišņeedša Gilaupi un Sira-Newada kalnus.

Leichtweisis ar trihsdesmit wihereem mehginaja pahrluht pah
Gila-upi, kamehr Sonnentamps un Kurts tuwojās ar peeždesmit wi-
reem no kalna pušes.

Bet kà fluht pahri par deesgan dsilo upi?

Ah, tur jau stahweja pee pretkrasta kahdas diwdesmit laimas.

Sigrists un Bensbergs nowilka drehbes un metās upē eefschā
un aijpelbeja pee laiwam, panehna no tahm kahdas desmitas, fāfehja
tahs kopā un ajsaireja klušam uš otru malu.

Un nu nepagahja ilgs laiks, kad Leichtweisis ar faweem wihereem
atradās apachu lehgeri, kur wini palika dehl fewiſchka ſtata kà peena-
gloti ſtahwot.

Sigrists paklušu balſi eefauzās:

„Waj redſi, Leichtweis, waj tu redſi muhju ſewas pee moku-
ſtaba?“

„Ha, atreebibu, atreebibu par muhju ſewam!“ laupitajs eefau-
zās, kamehr wina azis raudſijās uš milſigo, garo Wiperi, kurſch nupat
kà nopuhlejās ar ſahrta ajsbedſinaſchannu.

Un nu winſch peelika biſi pee waiga.

Winſch mehrkeja.

Gailis krita. Schahweens norihbeja, un jauniſwehletais wirſaitis
nogahjās ſemē.

Un nu apbehra apachus loſchu kruſa.

Tani paſchā azumirkli eefahka ari no kalnu fraujeem rihbēt ſchah-
weens uš ſchahweena.

Apachi krita kà pupas.

„Pee ſirgeem, pee ſirgeem!“ wini brehza.

Bet, aſ iſbailes, ſirgi bija nojifteti un guleja kaudjem zits zaur zitu.
Barberino ar wezo Bobi bija ſcho darbu jeb nedarbu paſtrahdajuſchi
no kura apacheem nebija ne jauſmas.

Ap mokuſtabu eefahkās karſta, ſtipra zihna.

Sigrists un Leichtweisis bija noſtahjuſchees nelaimigajām ſewam
preeſchā.

Sarkanee kareiwji brehza un waimanaja; bet wiſwairaf apachus
ſatreeza ſauzeens:

„Sirgi pagalam, ſirgi ir beigjuſchees! Behgſim, behgſim!“

Schis ſauzeens bija wiſpahrigs ſignals preeſch mulſchannas.

Un nu wini mehginaja iſfluht laukā iſ ſawas nometnes un
dewās uſ to puſi, no kuras nebira loſchu kruſa; bet aſ, tur ſtahweja

pašlehpūšchees ar šahdeem desmit wišreem Bobis un Barberino, fur winaus šagaidija tahda pat lošchu kruša, kà no žitām pušem.

„Mehs ešam išglahbtas!“ Lore eesaužās.

„Wehl nē!“ šahda pašihštama balšs brehža. „Wehl nē, Lore šon Bergen!“

Lore pagreešās uš otru puši un eeraudšija grašu Batianiju.

Wina rokà eeschibežās kara-zirwis.

„Miršti, Lore šon Bergen, miršti, — Leichtweišis tewi wairs nešlehgš šawàs rokàs!“

Bet pirms wina ašminis aiššahra tahš galwu, Batianijs eebrehžās un wina rokam iškrita breešmigais kara-eerozis.

Kahhs jauns žilweks bija eegrubdiš asu naši wina kruhtis.

Tas bija Barberino.

„Išglahbta!“ wiššch eesaužās.

„Šar to eš tew atmaššachu!“ Batianijs brehža, un šibens un šprahdšeens un Barberino nokrita šemē.

Batianija lode bija eespeedušeš wina kruhtis.

„Wiššpehzigais Deews!“ Lore eebrehžās.

„Barberina! — Adelina Barberina! — teiz, waj tu eši nahwigi. eewainota?“

„Nahwigi! — nahwigi!“ wina paššaidroja. Eš domaju, ka šhis nezilweks mani šagatarwojis uš garo želu!“

„Tu nedrihštsti mirt,“ Elišabete eesaužās. „Tew wajaga dšihwot, tu warone!“

Un Lore norahwa gabalu no krekla krušchu dakas un špeeda to uš dšilo wahiti, šamehr Elišabete eenehma winaš galwu šawà klehpi.

Adelinas štunda bija nahkufi. Winaš šeja pahrwehrtàs azim redšot.

„Nešišim wina tur tahtaki no šchi nezilweka projam,“ Lore uš Elišabeti šazija.

Batianijs mehginaja wehl reiž ušžektees, un šad tas winam bija šdewees, tad tas meta asu naši uš Lori, un tas buhtu pateeši eeduh-tees winaš kreišajos šahnos, ja Lore nebuhtu išwairijušeš.

„Eš newaru mirt, pirms neešmu atreebees,“ wiššch brehža. Ak, šhis našcha duhreens ir šahpigs! — Man jamiršt, — man jamiršt! — Šai, eš buhšchu beigts un Lore šon Bergen dšihwos!“

Šchiniž azumiršli wiššch pamanija, ka diwi apachi škrehja winam garam.

„Apachi, uš kureeni nu?“ Batianijs eesaužās.

„Mehs behgam!“ atbilde skaneja.

„Lai Taisu juhs samaità,“ Batianijs steneja. „No kahda laika apachi lihdsinajas sakeem? Dirdat, nemat mani un aisnesat kalnos. Nemat mani lihdsi! Juhšu jahlu-wihrs ir un paleef juhšu draugs!“

Ubi kareiwji tad sinamo jahlu-wihru sakampuschi, aisnesa to projam, arweenu bailigam azim raudsidamees uš faweem beedreem, kuri zihnijàs ar pasihstamo sparibu, bet pee tam krisdami kà puhpoli semè, trahpiti no usbruzēju lodem.

Kahdas minutes wehlaki wini bija pasudušchi tuwakajà meščà.

Schini deenà tika apachu tautina, kura lihdsi šchim Arizonà peemita, gandrighj pawisam isdeldeta.

Kahdeem reteem isbewàs aismukt projam.

Par wiseem sparigati zihnijàs Leichtweifis un wezais medineeks Bobis.

Kad wini sawas lodes bija isščahwuschi, tad wini sawas bises apgrefuschi bewàs šarkanajeem kareiwjeem ar tahdu joni wiršū, ka tee nesinaja uš kuru puši mukt.

No tuhstosch apacheem paglahbàs tikai kahdi diwi šinti wihru.

Šinis pluhda straumem.

Waidi un steneschana trihzinaja gaisu.

„Ušwara,“ Redewizs kleedsja, — „ušwara muhsu!“

„Ja gan, mans dehls, ušwara muhsu,“ Sonnenkamps atfahrtoja.

„Muhšu šewas ir isglahbtas!“ Leichtweifis eesauzàs.

„Bet jums, zeenits Sonnenkampa kungs, jums es buhschu pateizigs, kamehr ween dšihwošchu; — pawehlat tikai, un es eeschu par jums nahwè!“ winsch paslaidroja.

„Bet nu dosimees pee šewam,“ Sigrifis mudinaja; „kas war finat, kà winam klahjas?“

Un tee atrada tahs šweikas un wefelas.

Tikai weena mireja taišijàs isdšihst.

Ta bija Abdelina Barberina.

„Kas tas?“ Sonnenkamps eesauzàs. „Kas gan šchi mireja ir?“

Winsch noliezàs pee tahs un wina šeja nobahleja.

„Abelina!“ winsch trihzošchu halši sauza. „Abelina, — mana neustizigà šewa! — Wina dšihwo, — dšihwo!“

„Wina mirst,“ Leichtweifis paslaidroja.

„Ja, wina mirst, Sonnenkampa funks. Wina buhs tuhlin beigufi dšihwot.“

Un nu winšch dewa Sonnenkampam peenahšofchos paskaidrojumas, pee tam galu galà luhgdamu balši fazidams:

„Peedodat winai, Sonnenkampa funks, peedodat; wina ir labaka, nekà juhs domajat.“

„To es jums gribu tizèt,“ Sonnenkamps atbildeja.

Ar scheem wahrdeem winšch nometàs pee mirejas zelos.

„Abelina!“ winšch dšili kustinatu balši brehza, kamehr pahr wina waigeem riteja karstas ašaras, „Abelina, paskatees wehl reis tatšchu uš mani, runà wehl reis kahdu wahrdu, mums jau ir daudš weens otram to peedot, pirms sehkiramees uš wišu muhšchu.“

Abelina Barberina atwehra lehnam azis.

„Waj tu atnahzis, Andreas,“ wina wahju balši teiza, „waj tu efi atnahzis man peedot? — Waj tu nu sini wišu? Waj tu nu sini, ka tawa šeewa nebija wis til šlikta, kà tu domaji?“

„Ak, Andreas, peedodi man, peedodi, lai waru meerigi nomirt!“

„Abelina,“ Sonnenkamps šauza, „Abelina, mana škaità šeewa, es arweenu ešmu tewi mišlojis un mišloju wehl tagad un mišlošchu kamehr ween dšihwošchu; es peedodu tew no širds un dwehšeles, wišu, to ween tu man efi nodarijuši šauna, un es luhdju ari tewi, man peedot, muhšju behrna, muhšju Gundas deht!“

„Ak, muhšju behrns,“ mireja lehnu balši šazija, „aišneši Gundai no manis beidjamàs labdeenàs.“

Šaki, ka mahtes šwehtiba dus uš winas galwas, — mahtes, šura to arweenu mišlejuši, šaki winai, ka es miru šalihdšinata ar tewi!

Šalihdšinata, — šalihdšinata, — wišš aišmirštš, — wišš, wišš peedots!“ wina wehl klufu balši murminaja.

Un Sonnenkamps aplika šawu labo roku ap šawas mirštšofchàs šeewas pležu un noškupštija winas dšeeštšofchàs luhpas.

„Šaldees par tawu škuhpsu,“ wina wehl tšchufšteja. „Ak, un ar šcho beidšamo škuhpsu man jamiršt!“

Bet wina nemira wis tuhlin. Wina wehl reis šazehlàs, eešaufdamàs:

„Ne, ne, — Marija Teresija, — es, es newaru wairs šawu šwehrestibu turèt! Mišlestiba ir špehzigaka, nekà tawa wara. Šeišareene, es winu mišlu, es mišlu winu! Es ešmu ar winu šaderejuši

muhſchigu meeru. Wiſs peedots, — wiſs aijmirſt uſ muhſchigeem laikeem!“

Un ſchee bija winas beidsamee wahrdi.

„Wina ir beigufi dſihwot, — wina ir miruſi!“ Sonnentamps eeſauzās.

Un winſch ſeh wehl labu brihdi pee ſawas ſewas lihta, kamehr wezo ſoku lapa uſchinaja un meſchs lehni ſchnahza.

Un kad winſch uſzehlās atkal no ſemes augſchā, tad winſch pawehleja wiſus apachu lihkus cemeſt upē. Tikai weens weenigs kaps pazehlās ſchini eeļejā, un tas bija — Adelinas Barberinas kapa kalniſch, pee kura un uſ kura riteja wehl labu brihdi Andreas Sonnentampa ſchehluma aſaraš.

Beidsot Sonnentamps un laupitaji aiſgabja projam, tikai Adelinas kaps palſka weens, uſ kura pehz kahda laika ſeedeja ſkaiſtatās meſcha puķes, pa kura libinajās ſkaiſti taurini, atgahdinadami ſchihš nelaimigās ſewas ſkaiſtumu un raibo dſihwi.

118. nodaka.

Swarigās ſinas iſ tehwijs.

• Kuſa jauks rihts.

Sonnentamps zeloja ar ſawu karawani tahlaki, kamehr nebija aiſſneedſis oſtu un ſawus dahrgoš eepirkumus liziš eelahdēt kugi, kaš toš aiſſchuhpoja uſ Ciropu.

Protams, ka ari winſch pats ar ſawu ſnotu, Kurtu ſon Nedewizu, atſtahja Ameriku.

Wina ſeja bija palikuſi bahlaka, bet toteeſu laipnaka.

Winſch tatschu nu bija ar ſawu ſewu ſaderejiš meeru uſ wiſeem laikeem.

Winſch nu ari ſnaja, kur wina atrodas, ſnaja ari, ka to nu wairš neaiſkahrš nekahda zita wihra rokaš.

Дозволено цензурою. г. Рига, 17 сентября 1902 г.

Druckats „Gutenberg“ druckatawā Rīgā, leelajā Minſterejas eelā Nr. 6.

Wina firdi nu bija eeweēees ņawads meers — meers, ņahdu paņaule newar dot, ne ari nemt. — — — — —

Wesels gads bija aifritejis no ta laika, tad apachi tika ņakauti. Bet uņ Loreņkalnu nepazehlās wairs nelohda greņna pilņehatina.

Tikai meņcha malā parahdijās ņahdas leelas, toti glihtas ehkas, apdņihwotas no Leichtweifa un wina beedreem.

Bet toteņņu leelaki, ruhpiigi apņtrahdati lauki leeezinaja, ta ņeche walda uņzihtiba un laba griba.

Turpat ari wareja redņet treknas gowis un ņmuidrus, apafus ņirguņ.

Wiņs, wiņs leezinaja no turibas un pahrtizibas.

Uņ ehkam atradās jauki, glihti puķu dahrsini, kurās ņeedeja ņmarņehigas puķes no dahchadām ņugam.

Bija jauka deena.

Sem fupleem foķeem bija ņlahts galds.

Uņ galda bija uņlikti aņtoni ņchkihwji, glahņes, btodas, naņchi un dahņchinas.

Ari diwas leelas puķu buķetes netruhka.

„Schodeen jau ir mana wihra dņimschanas deena.“ Lore gawileja un es eņmu laimiga, winaņ waredama paņneegt ņahdu dahwanu, kura tā ņafot, pa gaiso nahza man rokā!“

„Un eekņch ta paņtahw ņchi dahwana?“ Eliņabete jautaja.

„Echi dahwana ņaņtahw no laikraņņteem, kurus ņahdas deenas atpaņat dabuji no weetejā poņtiljona.

„Ai, kā mans Antons preezaņees, dabudams ņahdas ņinas iņ ehwijas.“

Un kamehr abas ņeewas tā ņarunajās, atnahza nu ari Leichtweifis ar ņaweem beedreem un eekchma ņawas weetas pee bagatigi ņlahtā galda.

Lore noņkaltija ņahdu ihju luhgņchānu uņ maltite eekņhās.

„Draugi,“ Leichtweifis eekņhka, „pirms ehdam, lai peeminam ari tahs, kuras weeta tagad atrodas tuņņcha.

Schodeen paeet gads, kamehr Adelina Barberina krita zaur negantā Batianija roku.

Tuņņchoshim ņchos ņauņus winai par peeminu, nowehledami tai ņaldu duņu.“

Un kad tas bija notizis, tad Lore reņauzās :

„Un es tew nowehlu laini uf tawu dšimšchanas deenu. Šmu ari tew šagahdajuši kahdu mafu dahwanu, jeb labati šafot, mafu pahrfteigumu. Šche, nemi šcho paketu!“

Kad Leichtweifišis to attaišija, tad wina pahrfteigums patefi nebija mafš. Winašch preezigu balfi eefaužās:

„Ai, laifrakfti iſ tehwijs! Un tu, mana dahrgā Lore, efi man šcho preeku šagahdajuši! Ai, tu mana labā ſewwina!“

Bet nu ari wina ehftgriba bija wehja.

Lairakfti iſ tehwijs, ſchee nu wina gahja pahrf wiſu zitu.

Un winašch panehma tuhlin weenu lapu un eefahka lafit.

„Kaš welns, paſiſtamais kriminal-teeſnefiš Pretorijus ir eezeltš par miniſtri,“ winašch eefaužās. „Noſchehlojamā Maſawa, kaš gan tew no ſchi wihra ſagaibams?“

Un nu winašch laſija tahtafi:

Kriminal-polizejai iſdewees nofert paſiſtamo ſchihdu, Elijaš Finkeli, kurſch noſawa reiſ ſawas meitas behrnu; bet prata toreiſ iſbehgt taiſnajam ſodam. Ari tagad winašch newareja tapt no-teeſatš, tapehž ka tas padarijees patš ſew galu, pahrgreeſdams ſawu kaflu. Tā tad paſaulē ir weens blehdiš maſaf.

„Tā tad ari ſchis beidſees,“ Sigriſtš peemetinaja; „ſchis neſchehligaiš augtotajš un aſinšſuhžejs!“ —

„Ah,“ Leichtweifišis eefaužās, „ſche tahtafi ſtahw kautkaš labatš:

Taš wiſā Frankfurtē pee Main-upeš paſiſtamais, no wiſeem godataiš un zeenitaiš leeltirgoniš Andreas Sonnentampš, rauqoteeš uf tahtm labdaribam, kurāš ſchai pilſehtai nahkuſčas par labu, ir eezeltš par goda-pilſoni; ſewiſchti ari tadehl, ka winašch atwehriš un nobibinajiš kahdu leeliſku ſewweeſchu nabagu namu, ſem noſautuma: **Adelinas = namš.**

Lai Deweš ſwehti Andreāſu Sonnentampu un lai wina peemina nekad iſ zilweku ſirdim neſuhd.

„Taš ir jauſi un pareiſi no wina daritš,“ Lore peeſihmeja. Tahdš darbš ir teizams un ſlawejams. Un uf ſchahdu wiſi winašch nu ir ſawas nelaimigāš ſewwas wahrdu nodroſchinajiš uf wiſeem laiſeem. Adelinaš Barberinaš wahrds ſtahweš kauſchu mutē wehl tahtā, tahtā nahlotnē.“

Un wina buhtu wehl daudiš wairaf runajuſi, ja Leichtweifišis ne- buhtu peepeſchi ſarahweeš, pee kam wina ažiš raudiſijāš ſtihwi uf laifrakftu.

Laupitaji usstatija řawu wirřneeku pehtijořřam azim.

„Deewa deht, miřlais, řafi, kař tem notizis?“ Lore eefauzās.

„Pařafi tatřřu, ko tu tur laitraftā lařiji?“

„Muřju behrns!“

„Šee bija tee weenigee wahrđi, ko winřř pařpeřja iřrunāt.

Lore eebreřzās.

Ari Leichtweiřa beedri bija uřleřkuřři kařjās.

Lore iřteepa rokař peřz awiřřu lapas, bet Leichtweiřis tureja to zeeti řawōř pirtōř, eefauřdameeř :

„Pařaid', eř lařiřřu wiřeem preeřřā!“

Un winřř lařija :

„Laupitaja un meřřa-řagla, Antona Leichtweiřa behrns uřeetř ! Winřř atrastř pee kařđas mirřtořřas nabadřeř, kura řem wahrđa, „Klibā Truhde“ bija pařiřtama, un kurař muřřřs tiř raibř, ka řřai weetā naw deeřgan telpař wiřu uřraftiit, ko wina peerebeřřuři un pee-đřiřwořuři. Titai japeemin, ka wina reiř bijuři kařđa bagata wiřra řeewa, bet kuřř pařauđeřis wiřu řawu mantu, un tad nomiriř, atřahđamař řeewu leelakā nabadřibā, un kurař nu nekař wairaf nebija atlizeeř, kā eet apřahrt deedelet.

Un tā tař nu gařja kařđuř mehneřřuř, bet tad wina peepēřři parařđijās lauřřu azim ar mařu behrnu uř rokař, pařkaidrodama, ka winas weenigā meita Pruiřjā eřot miruři, un ka řřai nu behrns eřot jaaudřina.

Un laudiř tizeja winas wahrđeem un dewa tai jo leelatař dahwanas.

Wina tiķa diwpařřmit gaduř no weetāř Bingenē redřeta dahwanas luřđřot, pee kam laudiř pamaniķa, ka „Klibā Truhde“ řeřnu turot labi. Weidřot wina řuřtija to ari řkolā, un kopa to kā peenařkař.

Reřen nabadře řařlima un ataizinaja dakteri Baueru, kuřř winař đřiřwořli eegahjis palika aiř břiřumeem řahwoř, redředamař nabadřeř bagatibu.

„Daktera kungř,“ wina teiza, gribu řinat, waj wehl buřřu đřiřwořtaja, un ja man jamiřř, tad pařakat man, ziķ ilgi man wehl buřř jazeeřř?“

Un kađ wina dabuja řināt, ka winas deenař eřot řkaiitiř, tad wina luřđja atřauķt mařžitaju un notaru un nu wina liķa řawam audřu deřlam, Antonam, norakřiit wiřu řawu mantu, kura iřtařřija řkaidrā nauđā řimts iřčetrđeřmit tuřřtořřu dalđeru.

Kad tas bija notizis, tad wina paskaidroja, ka wina pee šā behrna tikusi un ka wina to iomainijusi pret kahdu meiteni, kuršch patētibā bijis winas meitas behrns, pee tam pastahtidama, ka šchi toreij newilschus ekkuwusi leelā laupitaja Leichtweisa alā, tad, kad šchai neefot bijis nekur kur apmestees, kur wina palikusi lihds tam laikam, kamehr Lore fon Bergen wehl nebija dsemdejusi augščā mineto masa Antonu.

Un kad mahžitajs tai jautaja, waj tad laupitajs winas nebija pamanijis, ta paskaidroja, ka tur wehl kahda masa šahmala bijusi, kurā wina warejusi pilnigi laupitaja azim paslehptees, tapeh3, ka tas to neefot nemas sinajis un kurai esot bijusi šawa masa iseja, bet tumščha, šchaura un gara, ka tikai ar mokam šchi warejusi pa to alā eelihst, tāpat ari gruhti ilihst ij tahs laukā. Bet kad šchi behrnus pahomainijusi, tad gan esot idewusees pa leelo iseju laukā. Bet behrnus wina esot pahomainijusi tadeh3, ka gribejusi no leelā laupitaja buht droščha, jo šchi jau toreij esot nogidusi, ka ubagabama buhšchot šakraht leelu kapitalu. Un ja tas šchai buhtot usbruzis, tad ta buhtot šazijusi :

„Man ir taws behrns, — man ir taws behrns!“

Kad ubadje to wiju bija pastahtijusi, tad ta islaidusi garu.

Bet Rašawas firsts Karls to dabujis wiju finat, nodroščinajis sehna sumu šawā bankā un nodewis diwpadšmit gadus we3o Antonu kahdam prahtigam wihram audšinaschanā, kuru šauzot par grafu Sandoru Batianiju.

Wisi laupitaji eebrežās.

Lore uslehza kahjās.

„Mans behrns,“ wina brehza, „mans behrns breešmona rokās! Mans dehls muh3u nahwigā eenaidneeka warā! Kungs Deems debesis, nekauji man palikt ahrprahtigai, pirms neesmu šawu behrnu šchi welna rokam atrahwusi!“

Leichtweisis sehdeja ka pusmiris.

Wina galwa bija noleekusees u3 kruhtim un wina azis raudšijās stihwi u3 semi.

Beidsot wina galwa pazehlās lepni u3 augščhu un wina azis usleesmoja atkal jauna uguns.

„Nē, mans behrns naw wis pašudis,“ winašch eesauzās. „Dahrgā Lore, apmcerinajees. Muh3u dehls wehl dšihwo, — glahbšim to!“

„Ja gan, — mans mihtlais Anton, glahbšim to!“ Lore atbildeja.

„Mehs jau esam daudj reišes preekšč ziteem likučhi dšihwibu khlâ, kapehž tad nu ne preekšč ſawa paſcha behrna?

Anton, man leetas tà, itiu kâ kad es dširdetu ſawa behrna palihgâ ſauzeenus, un redsetu wina iſſteepiâs rozinas pehž mums. — Man leetas, ka winſch ſauktu: Nahtat, nahtat un glahbjat mani, pirms beidsos ſchi welna rokâs!“

Un ſchihš nu bija ſwarigâs ſinas ij wezâs tehwijâs, no turâm pehdejà ſatreeza laupitajus, ſewiſchki Lori un Leichtweiſi lihds ſirſchu pamateem.

119. nodala.

Genhta ſchfirſchanâs.

„Dore, ej eekſchâ,“ Leichtweiſis uſ ſawu ſewu ſazija. „Ej un ſaleez ahtri to wiſuwajaſigato preekšč aiſzelofchanâs.

Bet jums, ſaweem draugeem, es ſaku ſirſnigas ardeewas!

Zuhs palikſat ſche, bet es un Dore zelofim uſ Ciropu.“

„Nâ, un waj tu gribi muhs atſtaht?“ Sigrifts eeſauzâs. „Waj mehs neeſam zits zitam ſwehrejuſchi, turetees kopâ lihds beidsamam dwaſchas wilzeenam? — Un tagad tu gribi muhs atſtaht weenus?“

„Nè, mans draugs,“ Leichtweiſis paſkaidroja. „tà jau nedomaju, — kad buhſim ſawu mehrki Ciropâ aiſſneeguſchi un ijglahbuſchi ſawu behrnu no negantneeka rokam, tad mehs greesifimees atkal atpakat pee jums. Tad palikſim kopâ weenmehr un ſtrahdaſim uſzihtigi, nopelnidami ar godu ſawu maiſi, zeusdamees palikt par godigeem, labeem zilwekeem, aiſmiridami pagahjuſchâs, wezâs leetas, aiſmiridami ſawus aſinainos peedſihwojumus.“

„Ak, Leichtweiſs, Leichtweiſs, mehs zelofim tew lihdsi uſ Ciropu, mehs newaram bej tewis dšihwot! — Kur tu eſi, tur ari mehs griham buht!“ Sigrifts kuſtinatu balſi paſkaidroja.

„Jums japaleek ſche,“ ari Dore maigu balſi ſazija. „Zuhra jau neſarauſtis muhſu draudſibas ſaites. Zuhra neaiſkawes muhs greestees pee jums atpakat.“

Tomehr ari ziti laupitaji iſſazijâs, ka ſchee eſot gatawi zelot wi-neem lihdsi uſ Ciropu, kopâ dšihwot, jeb ari kopâ mirt.

„Tas neeet, tas newar notikt!“ Leichtweißs nopeetnu balsi at-
bilbeja. „Mans un Loreš usdewums ir glahbt muhfu behrnu, un
redjat, mums diweem ir daudj weeglaki pašlehptees, nekā astoneem. —
Sums japaleef sche, — mehš nahkšim atkal atpakaļ un tad, — tad
palikšim kopā un nekahda wara muhs neschkirs. Ar jums esam kopā
dsihwojušchi, ar jums kopā ari miršim.“

„Nu, lai tad ari tā noteek,“ Sigrists trihzošchu balsi fajija.
„Ispildat šawu usdewumu zil ahtri ween warat un tad greeschatees
pee mums atpakaļ. Ja, Leichtweißs, taws padoms bija lihds šchim tas
labakais, taws padoms buhs ari šchoreij mums šwehts.“

Ahtri jo ahtri Leichtweißs un Lore šataisijās uš aizelošchanu.

Beidsot wini sehbeja uš sirgeem.

Bet ziti laupitaji pawadija toš lihds Gilas-upei, fur wini ap-
stahjās.

„Nu, mani mihlee draugi, šchiršchanās azumirkliš ir klaht!“
Leichtweißs fajija. „Schiršimees tā wihri, kuri til daudj reijes štati-
juschees nahwei azis. Apšargajat nu šcho eeleju, — apšargajat ari
Abelinas Barberinas šapu un kopjat to, dehstat uš ta arweenu štaištas
puķes, jo wina bija neween štaišta šeewa, bet ari muhfu ustizigā
beedrene.“

Bet tu, Sigrist, tu nu. palikši manā weetā un usnemši manus
peenahkumus. Wadi wišas leetas pareiji un pamahzi laipni šawus
beedrus, ja wineem peetruhktu padoma un šaprašchanas.

Un nu es wehl reij jums pateizos par to leelo mihlestibu, kuru
juhš man arweenu esat parahdijuschi. Dsihwojat šweiki!“

Un laupitaji apkampa wehl reij širšnigi šawu wiršneeku un tad
gahja atpakaļ uš Loreškalnu, kamehr Leichtweißs un Lore zeloja tah-
laki, kamehr nebija aiššneeguschi ostu, uskaphušchi uš fuga un beidsot
noskluwuschi Ciropā.

Ašinspils zcetumneeks.

Mums jaeestatās wehl reij ašinspili.

Sche jau bija senati Andreas Sonnenkamps paglabajis pašaules
azim šawu meitu Gundu.

Sche bija ari wehlati noslehpumainais anglectis peemitis, kas Batianiju atšwabinaja no zeetuma.

Sche bija ari Antons Leichtweisis teesajis Dozheimas meesta preekšneeku Mikeli Kohlmani.

Bet ari tagad winā atskaneja šahpu brehzeeni.

Bet šhoreis waimanas nahza ij behrna mutes, Antona Leichtweisa dehla, kur tas no Batianija bija eeslodsits fewišchās telpās.

Wišch isftatijās bahls un nonihzīs.

Bet lai gan wišč bija nowahrdsinats, tomehr wina fejs bija škaists un lihdsinajās gluschī tehwa fejai.

Wišč stahweja pee kahda maja loga eedobuma un škatijās pa logu ahrā.

Wina drehbes bija noplihsušchas un štrandainas.

Wišč trihzeja.

Un nu eenahza nezilwezigais Batianijs, ahdas pahtagu rokā.

„Ko tu raustees neleeti,“ wišč škarbu balsi eesauzās; „kapehz tu škatees pa logu ahrā? Waj es neesmu tew aisleedšis tā luhretees? He, — ko?“

To teizis, wišč dewa kreetnu zirteenu uš sehna plezeem, kuršč tuhlin šahpigi eebrehzās.

Batianijam bija tikai nattsšwahrkī mugurā un nu wišč isftatijās pilnigi pehz tšhigana.

Un beš pirmā fiteena nokrita wehl wairaf belseeni uš nelaimigā behrna muguras.

Un lai gan tas luhdsjās, waimanaja un raudaja, tomehr nezilwezigais grafs welniščhigeem šmaideem wizinaja jo špehzigaki ašo, zeeto pahtagu.

„Tu esi špihtigs puika!“ Batianijs brehza. „Tu esi masš blehdīs! — Bet es esmu firštam apšolijees tewi ušaudsinat par labu un gobigu jaldatu; bet es redžu, ka no tewis nekās neijnahšs.

Taws tehws ir mans nahwigais eenaidneeks un tihko pehz manas dšhwibas, tawa mahte ir mani peesmejhjuši un nizinā wehl šcho baltu deenu, par to wišu tew jazeesč, tu masā tšchuhška, — jazeesč, — jazeesč!“

To teizis wišč šagrahba majo Antonu un nosweeda uš grihdu jemē, kur tas palika gukot.

„Waj tu nezelsees man angščā? — Ah, waj es nesinu, ka tu gluschī labi wari eet un stahwet, bet tu negribi to eerahdit. — Tizu,

ka tu gribetu dsihwot kà funks; tu gan domà, ka tew ir leels kapitala, bet es gahdaschu un ruhpeschos par wina dilfchanu un ispute-
fchanu, — ha, — un winsch jau ir par labu daku majaks un drihf
ween tas buhs pawisam isbeigts!“

Bet kà gan grafs bija sehnu un kapitalu sawà warà dabujis, to
tuhlin pasfaidroschu.

Mehs redsejam wina beidsamo reisi gruhti eewainotu, redsejam
to no diweem apacheem aisnesam projam no kaujas lauka un eenesam
to meschà, kur tee nolika wina semè un atnesa kahda stahda lapas, us-
lika tahs us wahti un asinis mitejäs tuhlin ritet.

Wini to neatstahja, bihdamees no leelà gara dusmam.

Wini uštaišija tam telti.

Ropa to, gahja us medibam, ehbinaja to un darija wišu, lai
wina jahlu-wihrs taptu atkal wesels.

Un redsi, pehz kahdam nedekam sahlu-wihrs bija atkal us kahjam,
atwadijas no saweem kopejeem un aisheloja us Nu-Zorku, no kureenes
tas ar kahdu fugi aishrauzà us Ciropu un dewàs tuhlin pee firssta
Karka, pagehreja no ta sehnu un ta kapitalu, pasfaidrodams, ka ja
schis nebuhschot ispildit wina grihu, tad buhschot tuhlin laisi klaja
sinamo zilweku pahrdoschanas kontraktu. Un lai tas nu nenotiftu, tad
firsst ispildija wina pagehrejumu.

Un tà nu majais Antons un wina leclais kapitala atrodàs schi
breesmona rokàs.

Bes tam winsch atdabuja wišus godus un tšchinus no firssta at-
pakal, kuri tam bija atnenti, kad to eelika Wisbadenes zeetumà.

Al, un nenoseedšigais behrns bija nahzis schi negantneeka
rokàs.

Gan firsst Karlis bija isstaidrojis, ka schis esot gataws grafam
Batianijam dot naudu, lai schis zeeštu tikai klusu par sinamo kaujachu
pahrdoschanu, bet schis tam bija atteizis:

„Gaischiba, juhs pahrdewat wairat nekà 5000 zilwekus, tà ja-
kot, preelisch nolaušchanas un leelgabalu baribas, un nu juhs bihsta-
tees weenu weenigu sehnu nudož manàs rokàs, lai man nebuhtu ee-
spehja pee ta sawam eenaidneekam atreebtees, sawam eenaidneekam, kas
man nodarijis til daudj kauna, til daudj bestaunibas. — Labi, ja
juhju gaischiba paleekat pee sawas stuhrgalwibas, tad es sinamo kon-
traktu, kuru juhs sche redjat, nodoschu atklastibai, un wiši Ciropas

waldneeki, isaemot daschus retus, juhs nolifs pee atklastibas kauna-
staba."

Un firsts Karlsis, kas ischkehrdigi dsihwodams leelas jumas bija
isputinajis, un nu naudas truhkumâ atrashdamees, pateesi scho noseeg-
gumu bija padarijis, lai gan nebija finajis, ka wina agrakais mihlu-
lis, Batianijs, bija palizis par widutaju starp Ameriku un Ciropu
zilweku pahrdoschanas sinâ. Gan winam bija schis nedarbs loti
schehl, bet isleetu uhdeni jau newar wairs ussmelt, un, — kas darits
— padarits.

Tâ tad nu bija nelaimigais behrns nahzis breefmona rokâs, tas
ir, ta wihra rokâs, kas Leichtweifi eenihdeja no wifas firds un dweh-
feles, un kas nu bija apnehmees to mozt, spaidit un dausit, kamehr
nebuhs beidsis dsihwot. — — — — —

Un nu lai greeschamees atpaka! u! Afinspili un lai noskatamees
wehl reis majâ Antona mokâs.

Kâ jau augschâ minets, grafs Batianijs fita to, bes nekahda ee-
meſla ar aſu pahtagu.

Sehns pazehlâs augschâ un waimanadamu balſi brehza :

„Ak wihrs, wihrs, kapehz tu mani tâ fiti? — Kapehz tu man
nedodi ehst? — Kapehz tu man neatkauji isheet pastaigatees?

Tur apafschâ tek Reinupe, tur jato kalni un lejas, tur seed pu-
kes, tur burbulo awotini, un es smoku schajods wezajods muhrôs.

Es esmu zeetumneeks, zeetumneeks un wairak nefas, un tomehr
es nesinu, ko gan buhtu noseedsjees un kahdu grehku gan pa-
darijis?

Safi man, zeelfirdigais wihrs, kapehz tu mani mozi, mozi tif
breefmigi, waj lihds pat nahwei?“

„Kapehz? Aha, majais blehdi, waj nu jau ari tu eesahkfi
manas dariſchanas kritijet?“ Batianijs dusmigu-balſi brehza. „Dehlam
jafamatâ tehwa noseegumi.“

To isgruhdis winsch zirta atkal ar pahtagu nelaimigajam jeh-
nam tâ pa plezeem, ka tas nofrita atkal semê; bet grafs usrahwa to
atkal augschâ, eesaufdamees :

„Masai ischuhſtai patiktos gan lihst gar semi, bet to es nekau-
ſchu! Stahwi, majais ſuns, ja ne zitadi, tad u! pakal-
tahjam.“

Raminā rinkojās patlaban gaišchās leesmas, kamehr sehnam, lai
ijsargatos daudj maj no fiteeneem, bija jafahpjās arweenu wairaf at
pataf.

„Es newaru wairs tahtafi!“ sehns eesauzās, „man buhs jakrit
uguni!“

„Tā, tā,“ Batianijs ruhza, „waj swilst gan? — Ai, kaut je
tawi zukurjaldee wezati tewi tagad redsetu, tahdu afinainu, tahdu no
driskatu, tahdu nomehrdetu, — ai, kà wini tad preezatos un go
wiletu!“

„Tehws, mahte, nahkat tatschu mani glahbt, — nahkat, — nah
kat! — Ak, kapeh3 juhs esat mani atstahjuschi, — mani pawisam aij
mirsuschi?! Apschehlojatees, — apschehlojatees par mani!“

Ak, un puisens bija isteepis sawas afinainās rozinas pret zeet
firdigo breefmoni, schehli, schehli luhgdamees:

„Mihlais wihrs, nesit, nesit mani tik breefmigi! — Nesit, zitad
man jamirsi!“

„To es jau ari gribu,“ Batianijs brehza; „mirsti, mirsti, ma
jais blehdis!“

Un schini azumirkli sehns eekrita uguni.

Ak, un warbuht uguns leesmas buhs schehligas un pahrwehrtis
majo Antonu par pelneem un pihschleem, jo sehna drehbes eesahka jau
degt; — warbuht winaas padaris nelaimigà puika zeeschanam galu un
atpestis to no sahpem un mokam; bet tas nenotika wis, jo Batianijs
israhwa to atkal laukà ij uguns, ruhfdams:

„Nè, — nè, — wehl nè, — wehl nè, — man patihkas wehl
winu tàpat mozit, tàpat spihdsinàt un dsihsinàt pee tà joprojam sawu
atreebibu.

Gan nahks stunda, kura leesmas winu aprihs! — Gan nahks
stunda, kad es winu iszepichu kà siwi uj oglem; bet tà palehnam,
palehnam, — tà omuligi, tà kutinadami!“ —

Schos nezilwezigos wahrdušs ijrunajis, winsch atstahja nelaimigo
sehnu weenu druhmajās telpās, aijshlehdja durwis un aishahja projam;
bet atshleghu tas paglabaja ruhpiigi gulamwahrku sahwešchà, kà kahbu
shewtumu.

Bet pirms winsch atstahja Afsinspili: kura winsch wis nedsihwoja,
bet grejnà palastà, netahki no firsta pils, — tas eesweeda pa durwju
zaurumu sausu maijēs gabalu, ar kuru sehns waretu mitinatees zauru

deenu un eelaida ari kahdu pudeli pilditu ar uhdeni masà mozekka
zeetumà.

Rihtòs wińsch nahza atkal uť sinamo pili atpafak un tad mozi-
řhana gahja no jauna walà.

Tapehř nebrihniřimees, ka no masà Antona nebija wairak nekas
pahri, kà tiki kauli un ahda, kamehr wina wahtis wairojàs deenu no
deenas, kuras kwehloja un dedja kà uguni.

Kad Batianijs bija aĩsgahjĩs projam, tad masais mozeklis uřel-
poja weeglafi.

Un lai gan wińsch bija řlĩms un beřřpehřigs, tomehr tas peewil-
kàs pee masà loga un řlatijàs pa to ahřà uť Reinupi, pee tam ilgo-
damees, kluht reif atpeřtĩs no řchi nezilweka rokam, kà ari no druhmà,
nemihligà zeetuma.

Wińsch mehginaja ari loga đselschu restes řalaust, kà ari durwis
atgruřst walà; bet welti; wina wahjee řpehki nepařpehja itin nefo.

Wińsch bija un palika neřchehligà grafa Batianiija rokàs.

121. n o d a k a.

Kahds neredřigs labdaris.

Reřkatotees uť masà Antona Leichtweĩřa molam un řpihđřinařcha-
nam, mums tatschu jabrihnàs, ka tas, pee tĩf wahjas pahřtikàs, jau
nebija beidřees; jo astonas nedekàs jau bija pagahřuřčas, kamehr wińsch
atradàs řawa možitaja warà.

Ari grafs Sandors brihniřàs, kà jehns wehl đřihwoja.

Wińsch zereja to atrařt kahđà riřtà mĩruřchu, bet tas katru riřtu
wiřlàs.

Sehns kà đřihwoja tà đřihwoja, par řpiřti wina pahřtagu řitee-
neem, par řpiřti badam, par řpiřti plikumam un zeetai gułai, par
řpiřti đařchadeem netiřrumeem un kufaineem, kuri jau řen wina řřran-
dainàs drehbès bija eeweeřuřchees.

Ja gan, wińsch đřihwoja un turklaht eefahka palĩft druřřin
jautrafk.

Rahbâ deenâ wiſch ſtahweja atfal pee maſâ loga; bet no wina ſejas wareja nogihſt, ka taſ par kautko jauku domaja, kamehr wina luhpaſ murminaja:

„Waj gan ari nahkoſchâ naſti redſeſchu jauko, mihligo ſapni, kuru jau ſeptinaſ naſtis no weetaſ redſu?

Al, kad ſapni redſu, ka mana zetuma durwiſ atdarâſ, kad redſu, ka kaħds mihligs wiħrs eenahſt, nometaſ pee maniſ ſemê un ſlepina manâ luhpaſ ar kaħdu garſchigu, ſaldenu ſchfidrumu, pee tam man tad iſleekâſ, itin kâ eſ dſertu, dſertu, — tad, — tad man waleek tuhlin ſiltaki ap ſirdi un manâ kaħjaſ un rofaſ lofanakaſ. — Bet ko wiſch man dod, to gan neſinu, waj gan medu, jeb ari wiħnu.

Ja, un man beſ tam iſleekâſ, ka buhtu tad paehdiſ un badſ mani nemožit.

Taſ gan buħſ kaħds engelîſ, kuru miħlaiſ Deewſ ſuhta. — Nu, eſ zeru, ka wiſch nahkſ ari ſchini naſti.

Warbuht, ka ſchiſ engelîſ ir ari manſ tehwiſ, — warbuht ari mana tehwa garſ; jo eſ netizu, ka manſ tehwiſ wehl dſihwo, zitadi wiſch taſſchu nahſtu man pakal un aiſweſtu mani no ſchiħſ moku weetaſ projam.

Ar labu naſti, mani miħlee wezakee, ar labu naſti, — juħſ gan nedſirdat, ka ſaku jumſ labu naſti, bet nefaſ, juħju nabaga Antoniſ newar zitadi.“

To iſmurminajiſ, wiſch nolikâſ uſ plahnu kaħrtinu wezu ſalmu paklahjeenu gulet.

Un mehneſ eeſpiħbeja pa maſo logu druhmajâſ, tumſchajâſ telpâſ eeſchâ un ſkuħpitiĵa maſâ mozekka bahlo ſeju.

Peepelchi durwiſ eegrabejâſ.

Seleħjamaiſ groſijâſ pa atſleħgu, kraheja un tſchihkſteja, itin ka taſ nebuhtu nemaſ taſ pareiſaiſ.

Tad atdarijâſ durwiſ, bet gluſchi leħnam un uſ fleegſchna parahbijâſ ſawadſ tehſ.

Wiħrs bija gehrbees gara, naħtnâ biħtiſ-kreklâ.

Gara, balta baħrſda eerobeſchoja wina krumpaino ſeju un noſteepâſ liħdi joſtaſ weetai.

Wina rofaſ tauſtijâſ weenumehr pa gaiſu un wina ſtahwa ap kaħrtni.

Wiħrs bija eħtiſ.

Wijnſch tuwojās lehneem ſoleem jehna gulu-weetai, un — ſā li-
fās, to wijnſch nedarija wijs pirmo reiſi, jo wina kahjas ſinaja, tā i-
ſot, paſchaš no ſewim atraſt želu uſ tureeni.

Wijnſch nometās pee maſā mozekļa jemē un tad aptauſtija maigi
nelatmigo mozekli, turſch ſchini azumirli bija zeeſchi aiſmidſis.

„Nabaga behrns, neredſigais wihrs murminaja, „tu beſdeewigā
beſtauna upuriš, eš ſajuhtu dſilu lihdsžecetibu ar tewi, jo no ta laiſa,
kamehr Deewš manu ſirdi atmihſſtinajis un manu prahtu apgaiſmojis,
un leelā nelaiime pahr mani nahtuſe, tikmehr reebjās man ſenakā dſihwe,
tikmehr eeniſtu launumu, tikmehr eeniſtu nedarbus un noſeegumus
un tikmehr ſinu iſſchirt, kaš launš un kaš labš, kaš jadara un kaš
jaatmet.

Eš eſmu daudš reiſeš tureješ ta Runga prahtam preti, eſmu
wina ſwehto prahtu nolahdejis, eſmu gahjis pa tumſcheem grehtu ze-
leem, bet kamehr preeſch Pragaš muhreem wini man nolaupija azu
gaiſmu, tikmehr eš ſinu, ziſ taiſnš un ſchehligš ta Runga prahtš, un
ziſ pareiſi wina zeļi.

Uu nebuhtu eš ſchini pili meklejis patwehrumu, tad nekad ne-
buhtu warejis ſchim nabaga ſehnam palihdſet, tad nekad nebuhtu ſinajis,
ka leelaiš beſgodis un breeſmonis, grafs Batianijs, to ſche moza un
grib to pagalam nobeigt.

Ui, un nu eš eſmu leezineekš par wina nedarbeem.

Bet dſirdi, graf, ko tu pa deenu ſamaitā un ſaboja pee ſchi ne-
wainigā behrna, to eš pa nakti iſlaboju.

Kahž ſchurpu, manš nabaga jehn, gribu tewi atkal dſirdinat,
gribu tew paſneegt trihſſimtgadigo wihtu, kuru tur pagraba uſgahju.”

To teižis wijnſch iſwillka kahdu neleelu pudeli iſ aſoteš, pazehla
lehnam jehna galwu uſ augſchu, peelika pudeleš kaſlu tam lehnam pee
luhpam un nu maſaiš Antons dſehra iſ taš pa meegam garſchigo
ſchidrumu; bet padſehruſcham, wina luhpaš patuſtejās un wijnſch, kā pa
murgeem, ſazija:

„Engel, waj tu atkal atnahzi? — Paldees, — paldees, — ah,
ziſ labi man ſchis dſehreens ſmekē! — ziſ labi, — ziſ labi!”

„Zai Deewš bod, ka ſchis dſehreens naht tew par labu, man
dehrnš,” neredſigais wihrs klufa baſi teiza.”

Un nu wijnſch cebahja pudeli atkal aſotē un behrna peeri un mu-
nobutiſchojis murminaja:

„Ar labu nakti, manš maſaiš mozekli! — Repareš jan ſi.

lais, kad grafs Batianijs buhš tewi nošitis. Ai, mans puišit, kad es finatu, tur waretu tewi nolikt un eewētot, tad gan palihdsetu tew aiš-behgt un tad wiņam buhtu no dušmam waj japliht.

Bet wai tew, graf, — wai tew, tu negehli, — ja es atradišchu kahdā nakti, kad tu šcho behrnu buhši nošitis, tad ari tawa stunda buhš floht, tad ari es gahdaschu par to, ka tew jabrauz uš elli pee taweem brahteem, tas ir — pee wišeem welneem! Tad šakamps Rigo, taws šenakais šulainis, tawu rihtli un nošnaugs tewi kā tšchuhšta tihgeri, tad išeetoschu šawus beidsamos špehtus tawai nahwei, tad išpeedišchu ari tawas azis iš peeres, kā tu efi darijīs ar manejam!”

Bet šhini azumirkti logs eekratschkejās.

Rigo šarahwās.

Wiņsch klausijās un klausijās, bet logs krabeja wehl arweem. Wiņsch peegahja tam lehnām klaht un klušu, doβju balši jautaja:

„Kas darbojas šche pee loga? Waj gan kahds laupitajs, kahds jaglis? — Nu, dsirdat, šhini pili neatrodas nekahdas dahrgas mantas, šche naw laupams ne seltš, ne šudrabs, ne ari ziti kahdi dahrgumi.“

„Es neesmu wis jaglis,“ kahda škana balšs atbildeja.

Rigo šastinga.

Wiņsch pašina šcho balši. Ta wiņam bija kā pastara deenas bajune.

„Tas ir šchi behrna tehws, kas meklē šawu behrnu. Nebihštees, širmais wihrs; uš šchihm striku trepem stahw ari wiņa mahte, kas ilgojās pehz šawa karsti mihtotā behrna.“

Nebihštees, mehš nedarišim tew itin neka šauna, mehš panemšim tika šawu behrnu un wairat neko. Un dsirdi, es esmu Antons Leichtweišis, Nero-kalna laupitajs.“

„Antons Leichtweišis, Rigo atfahrtoja. „Tu liti ilgi uš šew gaidit, pirms tu nahzi panemt šawu behrnu.“

Waj tad tu nemas nešadsirdeji šawa nelaimigā behrna šauzeenus pehz palihdšibas, kad to špihdšinaja un mozija?”

„Ko? — Batianijs manu behrnu fitis?! — Un beš tam to špihdšinajis šun mozijis. Lai šibens mani nošper, ja es šcho bešgoditstahju dšihwu!”

„Tawa waloda ir mušita manās ausis,“ neredšigais Rigo ešaušis, „tu eenihsti Batianiju, bet es to šauzu par šawu nahwigo eedneeku.“

Swèhrè man, ka tu man palihdjesti to famaintat, jo es weens pats, to neespehju, tapeh3 ka esmu akls, un es tew rahdischu zeku, pa kuru tu eekluhfi pili gluschu weegli eefschâ, jo fchee djelschu aissprostojumi ir stipri un tu newarefi winus nekad fadragat."

"Labi, esmu ar tawu preekschlikumu meerâ," Leichtweifis atbilbeja.

Isarahdi man zeku pee mana behrna un es ispidbischu taru prahtu. Es tureschu Batianiju zeeti un tu wari to noschnaugt."

"Labi," Rigo teiza, "kayp semè un gaidi mani pee pakalnina, es buhschu drihf klahf."

Antons Leichtweifis darija tà, tà Rigo bija to pamahzijas un gaidija pee sinamâ pakalnina uf neredfigo wihru.

"Ha, tur jau winsch nahf," Lore eesauzàs.

Neredfigais pakahpàs uf pakalna un pamahja ar roku schim tuwotees.

Bet kad wini tuwojàs neredfigajam wihram, tad Lore eebrehzàs:

"Wihrs, wihrs, waj tu sini, kas fchis neredfigais ir?— Wai mums, — wai, — tas jau ir Rigo, grafa uftizamais sulainis un wina labâ roka!"

"Rigo?" Leichtweifis trihzoſchu balſi eesauzàs. "Lore, winsch muhs eewils lamatàs!"

"Tas nenotiks!" Rigo eesauzàs, "nahkat tikai droſchi ſchurpu. Es eenihstu fcho leelo blehdi un juhſu behrna bendi, un ja es nebuhtu naktis juhſu behrnu dſirdinajis un kopis, tad tas jau ſen buhtu miris."

"Wedi muhs pee behrna!" Lore ſaspeestu balſi ſauza, "wedi muhs pee wina, lai waram to ſpeest pee ſawàm kruhtim!"

"Nahkat," Rigo ſazija, "rahdischu jums zeku.

Un wini gahja.

Wihlestiba uf behrnu isgaiſinaja aiidomas, isgaiſinaja wiſas baſchas pret neredfigo Rigo.

Winsch tos eeweda pa kahdu luhfu pils pagrabâ, no kura gahja kahdas riakfu trepes uf augſchu.

~~Wini kahja na ſchihm trepem augſchâ, famehr neairadàs laf~~
plahda jahle.

Rigo peegahja pee kahda leela ſkapja, kura durwis winsch, behra un kahdija uf kahdàm trepem, pa kurdàm nu wiſi wihs erjal

šahpt uš augšchu, kamehr nebija noklumušchi pee torna istabas durwim.

„Mij šchihm durwim juhs atradišat šawu behrnu,“ neredšigats wihrs tumšchu baltš šazija.

„Ešat štipri un šanematees.

Neleekatees šewi pahrwaretees no šahpem.

Preezajatees, domadami, ša nu ešat pee mehrka.

Šaturat titai diwas leetas praštā: šawu behrnu un atreebibu.

To šazijis wiņšch atgruhda durwis walā.

Lore dewās pa tām eekščā.

Leichtweišis steidsās winai pakal.

Un nu wini eeraudšija šawu behrnu uš zeetām zišam gušam.

Šahpes un preeks jauzās zits zaur zitu.

Tur nu guleja winu širds-auklejums.

Wini eekščta ari raudat, kamehr pahr wiau luhpam gabja:

„Muhšu behrns, — muhšu nabaga behrns!“

„Ziš škaišts ir muhšu behrns,“ Lore klušu baltš šazija. „Anto waj naw pateešiba, muhšu behrns ir škaišts.

Tahdu redseju winu šapni!“

„Ša gan, mana Lorite,“ Leichtweišis paskaidroja, „wiņšch tawš un mans atšpindhums; tas pateeši ir muhšu behrns. Bet redši, šchih wahtis; beskauna ir muhšu behrnu šitis; bet ar to pašchu pahjag es wiau šitischu!

Redši, šā wina waigi ir eekritušchi; wiņšch to ir mehrdejis; be es ari winu mehrdešchu. Un wiņšch gehrbis to lupatam un škrandam bet es škrandināšchu wina ahdu!“

Aklais wihrs norija katru wahrdu, kas iš Leichtweiša mutes nahza.

„Waj man buhs modinat muhšu behrnu?“ Lore waizaja.

„Wiņšch išbihšees,“ Leichtweišis paskaidroja.

„Warat gan modinat,“ Rigo peemetinaja, „pašakat winam titai ša juhs ešat wina wezati, tad wiņšch tuhlin apmeerinašees; jo wiņšch daudš reišes juhs peemineja un uš jums gaidija.“

„Ak mans labais behrns,“ Lore eekšauzās. „Ušmostees! — uš mostees! — Ušmostees uš jaunū dšihwi, uš jaunū laimi!

Tawš tehws un tawa mahte ir atuahfušchi!

Ušmostees!“

Un majais Antons štaipijās un grošijās un beidšot atwehra ažiš.

„Mamin, waj tu efi ſche?“ winsch mihligu balſi eefauzàs.

Lore aif preeka eebrehzàs.

„Mamin, at, zit tu efi ſkaiſta! At, ſaldais ſapnis! — Papin, un tu ari efi atnahzis! Mani mihſtee wezati, juhs tatschu nemſat mani ſew lihſi un nelauſat wairs mani mozit! At, kad juhs ſinatu, ta breefmigais wihrs mani ſit un moza!“

„Uſmoſtees, mans mihlais behrns,“ Lore maigu balſi ſazija. „Tawi wezati it pateefi ſche. — Mehſ nemſim tewi lihſi un neweens muhs wairs neſchſirs.“

Mafais Antons uſmodàs nu pawifam.

„Wina preeks bija leels un neapraftams.“

Bet Lore apkampa ſawu dehlu, nobutſchoja to un tad eelika to Leichtweiſa, ſawa wihra, rokàs ſazidama:

„Sche, nem ſawu dehlu!“

Un winsch butſchoja to un ſpeeda pec ſawàm kruhtim.

„Mihleſtiba paturejuſi wirſroku!“ winsch eefauzàs: „Mihleſtiba uſwarejuſi!“

„Bet nu domajat ari par atreebibu,“ Rigo peemetinaja. „Leichtweiſis, neaiſmirſti nu ari, ko tu man efi folijees. — Tawa dehla wahre brehz pehz atreebibas!“

„Rigo, es tureschu wahrdu,“ Leichtweiſis atbildeja. „Rigo, Antons Leichtweiſis iſpilda arweenu ſawus folijumus!“

Un nu wini pahrspreeda, kad un kahdà wihje wini waretu Pawifam wiſlabafi atreebtees.

122. nodaka.

Balle Aſinſpils pagraba.

Gräfs Batianijs dewa ſawà pili balli.

Tika dejots, ehſts un dſerts.

Sche netruhka itin nekàs.

Wihns un ziti dahrgi dſehreeni pluhda ſtraumem.

Ari ſkaiſtas ſeewas atradàs ſtarp balleneekem.

Weena balles deena jau gahja uſ beigam.

„Mami kungi un manas damas,” grafs Batianijs ņkau balſi ņazija, „eſmu iſgudrojis kautko pavifam jaunu.

Mami augſtgodotee weeſi, kà buhtu, ja mehſ kaħdas ſtundas pa-
preezatumees wezajà űſinſpili? Zeru, ka neweens nenosħehlos, pee-
nehmis manu preeſħliktumu. Apdomajatees tĩkai, zĩk romantiſki tas nu
nebuhtu, ja mehſ tur dejtum, kur ſenaki bija dſirdamas tĩkai waimanas
un gaudas, ja mehſ tur dſertum dahrguſ wiħnuſ, kur ſenaki ritejuſħas
tĩkai aſaràs, tas ir, ja mehſ tur gawiletum, kur tĩkai nelaimigo zilweku gari
loſħnà apfahrt; — pateeſi, tee buhtu romantiſki ſħeħti.“

„Uſ űſinſpili, uſ űſinſpili, kaħda baroneete eeſauzàs, kura n
ſtaħweja nekahdà labà ſlawà, lai gan ta bija ſkaiſta un leela dro
dſene firſtam Ķarlim.

Un ari ziti weeſi, kà ari weeſħnas breħza: „Uſ űſinſpili,
uſ űſinſpili! — Graf Sandor Batianij, mehſ peenemam
juħju preeſħliktumu ar atſinibu un preeku! Taisni pulkſten diwpaħmi-
tòs nakti, — juſt ap to laiku, kaħ wiſi gari kaħjàs, mehſ dejoſim
wezajà, baigajà űſinſpili.“

„Tad weħ eĵmu ĵums ņagatawojis kaħdu ſewiſħku paħrſteigumu.
Pateeſi, pateeſi, ee ĵums ņaku, ſħis paħrſteigums buħſ peewilzĩgs un
loti intereſants!“

Ap pulkſten weepaħmiteem nakti grafs Batianijs ar ſaweem
weeſeem un weeſħnam eeradàs minetà pili iſtrakotees un iſpreezatees.
Bet wiini negaħja wiſ augſħeĵà ſaħlè, bet pils leelajà pagrabà, ĵeb
labaki ſakot, wezajà, leelajà teeſas ſaħlè, kurai blaħuſ atradàs moku
riħku kambaris.

At, un ja ſħo telpu ſeenas maħzetu runat, tad winas gan
paſtaħtitu par taħm waimanam, kaſ te ſawà laikà atſkanejuſħas,
bet nu eeħħma ſħiħſ druħmàs telpas preezĩgee baroni un grafi ar ſawàn
ſkaiſtajàm kundſem un meitam, iſgrejnojũſħàs ſkaiſtàm roſem u
puħem. — Kur ſenat bija atſkanejuſħas gaudas, tur tagad biĵ
dſirdama preezĩga muſiħa un gawĩtu ſauzeeni.

Li, kà ſħe nu tĩka dejots un treektſ.

Grafs Batianijs bija gaħdajis par wiſu, kaſ zilweka praħtu
wor uſjautrinat un firði eeppreezinat.

Beidsot winſħ eeſauzàs:

„Mami kungi un manas zeenitàs damas, tagad iſpildĩſħu ſawu
ſolijumu un uſweidiſħu kaħdu ſenlaiku dramu, kura ĵuħ neween
paħrſteĩgs, bet ari intereſès.“

Winfch pantahja ar roku un tuhlin atdarijās kahbi tumschi preekschfari, un, — ai, — nu parahdijās pateesi ņawada aina ballineeku azim.

Wilnigš moku-rihtu kambaris rehgojās wiku preekschā.

Tajā netruhka itin nefas. Tur bija redsami wiņabi moku rihti: ņwehtā jumprawa, dselschu ņahbaki, pirktu ņkruhwes, daņchadi ahki un eesmi, stangas un naņchi, moku bentis, dselsu riaki un troni, aņas zeetas pahtagas, zirwi un durteni, ar wahrdu ņatot, tur bija wiņs, ņas pee nelaimigu zilweku moziņchanaš un ņpihdsinaņchanaš wa-
jadņigs.

„Tuhs redsat, mani kungi un manas damas,“ Watianijs preezigu balņi ņazija, „ņa ņhini moku-kambari netruhkt itin nefas, ņas muņu prahtu nepajautrinatu un nepazilatu. Pat ņwehloņchā kraņsne tur stahw, kurinata un ņatarņeta, kurā nodedņinat wa-
jadņigās dsels bultas. Bet lai mums netruhktu mozellis, tad atwainojeet, ņa es juhs uņ ņahdeem azumirkleem atņahju.“

To ņazijis winņch atņahja pahrsiegtos weesus un atmahza pehž kahdām minūtem atkal atpatat, wesdams pee rokas Leichtweisa dehlu, maņo Antonu, kursch, lai gan winam nebija nefas labs gaidams, iņņkati-
tijās meerigs un droņchs.

„Nu, mani draugi,“ Watianijs eesauzās, „tur stahw moku-rihti, bet tagad jums rahdichu, ņa ar teem jaapeetas un ņa wini leetojami. Rahž ņchurpu, maņais ņehns, tew jabuht tam, ņam jamirņt, lai dabutu gar tawām mokam papreezatees; — tew jabuht tam, pee kura ņchee aņee un neaņee daikti iņrahdis ņawu ņpehju. — Un beidsot tew jabuht tam, ņam jatop upuretam ņchihš wezās, puņņagruwuchās piłs gareem, kurus mehš ņhini naņit trauzejam. Sataiņees, maņais rakari, jo tew nu ir jamirņt ņawa tehwa weetā.“

Watianijs bija zerejis, ņa maņais Antons eesahņņhot raudat un luhgtees, bet tas nebuht nenotika. Winņch gahja droņcheem ņokeem uņ moku-kambari, ņamehr ņakarņuņchee weeņi gawileja un uņņteiza grafu, ņa tas pateesi protot nezeretus preekus ņagahdat.

Pee moku-benka stahweja iņchetri bendes, ņarkanos krellōs un atlozitam peedurnem, lai waretu labati rihtotees.

„Iņrahde eesafas,“ Watianijs ņauza.

To iņgruhdis, winņch nodewa ņehnu bendem, kuri to tuhlin ņa-
kampa un uņņweeda uņ moku-benka, tam kahjas un rokas pee ta ar ņtiprām ahdas ņiņnam peeseedami.

Schini azumirkli zirtās pee moku-benka augščā minetā baro-
neete, wahrđā Klementine, un brehza :

„Grafs Batianij, ja tu gribi lai es nahtotnē esmu pret tevi laba
un mihliga, tad ļauj man sehnu mojit. Pašaki tikai, kas man darams,
un es īpīdīšču to wišu uš mata.“

„Labpraht, mana draudzene, labpraht ; — mans audseknis juti-
šees laimigs, no tahdām škaištām rokām tift kutinats, jo wispirms
jums jašwilina tam kahju apakščas ar baltu dšelfi.“

Un wišč pamahja bendem ar roku, kwi tuhlin atkahpās, ka-
mehr puštrakā šeeveete dewās pee krašņes, īrašwa īj tahš baltu
dšelfi, — norahwa sehnām kreīšās kahjas kurpi nost un taišjās tam
bedšinat ahdu.

Bet schini paščā azumirkli parahbijās trihš balti gari pee
finamās krašņes, kurns eeraugot Klementine breešmigi eebrehžās.
Ari wišu zitu klahtešošo īšbailes bija neaprakštamās. Wiši dewās
uš durwoju puši, bet at, tahš bija aišlehgtaš.

Pa tam atškanēja nejauks eebrehžeens, jo weens no gareem bija
īrašwis Klementinei karsto dšelfi īj rokām un eegrubdis tai to kruhtis.
Škaištā šeewa beidša tuhlin dšihwot.

Bet nu ari norihbeja no garu pušes wairak šchahweenu un šep-
tini balleneeki nokrita semē.

Grafs Batianijs bija tā īsbijees, ka nesinaja ko eesahft, ko
darit.

Wina azis bija īšspeediščās gandrihš no peeres laukā.

Wina šeja bija peenehmufe šaldšeltenu krašņu.

Sajuščhana bija leela, kamehr wehl arweenu norihbeja pistolu
ščahweeni un nogahja wairak wihrus gar semi.

Beidšot kahdam bendem bija īsdewees ušlaust durwis, un nu
zirtās pa tahm wiši laukā, protams tee, kwi wehl bija dšihwi.

Ari grafs Batianijs darija to pašču.

Bet kahdas špehzigas rokas to šatureja zeeti.

Gan wišč buhtu mehginajis turetees preti, bet wišč bija
tif wareni pahršteigtš un nobijees, ka nespehja pakustinat ne
pirkšta.

Weens gars eerahwa winu moku-lambari, eesautdamees :

„Suns, tu nu eši manās rokās !“

Un kamehr wišč newareja ne atjehgtees, winam tifa šafectas
rokas un kahjas.

Winfch nu tifa usfweests uf moku=benka, uf kura mafais Antons bija gulejis, un pee ta peeseets.

„Rošt ar mafkam!“ weena gara balsš fauza. „Statees fchurpu, negehli — fstatees fchurpu un tad pašati man, waj tu mani pašihsti?“

„Leichtweifšis!“ Batianijs eefauzās.

„Ja gan, taš es ešmu, taš kuru tu padariji par laupitaju un mefha=fagli; kuru tu lihds fchim efi wajajis un wijadi kirzinajis un kura dehlu tu efi eedroščinajees fišt un možit. Sanemi nu fawu algu!“

To teizis winfch gahja weenu belseenu Batianijam par gihmi, pašaidrodams:

„Ar fcho fiteenu es tewi nofauminaju pirms tu mirsti!“

„Metifim to uguni, uguni!“ neredšigais Rigo brehza.

„Zaur tewi ešmu pašaudejis azu=gaiščumu, zaur tewi tiku nelaimiģš uf wiģu muhšču, bet atreebibas štundā ir klast!“

„Uguni, uguni, metifim to uguni,“ ari Leichtweifšis fauza.

Un nu wini fatakampa nelaimiģo grafu un eebahja degoščā krahņni, kur taš nu fadedsja, iřplatidams nejauku řmaku.

Tā nu beidsjās grafs Sandors Batianijs, Antona Leichtweifša, Nero=kalna laupitaja, leelafais un nahwigafais eenaidneeks, un kufč tišt daudģ negehligu darbu bija pařtrahdajis.

Bet tani pašchā nakti uodedsja ari fchi Afinsvils un tad winas gruwefčus notihrija, tad atrada jem teem ari neredšigā Rigo atleefas.

No Antona Leichtweifša, no Loreš fon Bergen un winu dehla nedřirdeja Wahzijā wairš itiu nefa, bet gan Amerikā, Sabeedrotās Balštis, kur Leichtweifšis Arizonā walbija tā karalis un kur Loreškalna meestinfch ufseeđeja par glihtu pilsehtu.

Leichtweifšis stahweja arweenu to preeščagalā, kuri žihnijās par pateefibu un žiwilifajiju.

Wina feewa bija pat leelafajā wezumā loti fšaiřta un wiři, kuri to redšeja un pašina, fauza to par fšaiřto Lori.

Sigrifts un Eliřabete, wezais Roberks, Bruno, Reřife, tā ari Wensberģš turejās arweenu zeešči pee řawa řenakā wirřneeka un wini pāřrrunaja daudřreij par pagahjuřcheem laikeem Wahzijā un neařmirša nelab Nero=kalna klintš=alu, kurā tee bija pawadijuřchi tišt daudģ

preezigu, laimigu deenu, un kuru wehl ſcho baltu deenu noſauz par
Leichtweiſa alu un kuru, tã jau ſchi romana eefahkumã minets, taga-
dejais Bahzijas keijars Witums II. ar ſarwu augſto kundſi, Auguſti
Wiktoriju, 15. oktobri 1897. gadã uſmekleja un apſkatija.

Un lai gan jau wairak nekã puſotrſimts gadi aiſtezejuſchi un
nogrimuſchi muſchibas juhrã, tomehr Antona Leichtweiſa wahrde,
ſewiſchi tajã Reinupes apgabalã, kurã wiſch uſturejãš un padarija
ſarwuš pahrdroſchos darbuš, ſtahw wehl arweenu kauſchu mutẽ.

Bet mehš, — ko gan lai mehš ſcho romanu zaurlaſijuſchi,
ſakam?

Nu, neko žitu, tã uſtiziba un mihleſtiba, pat apalojuſchu žil-
weku war padarit laimigu un ka pateſa mihleſtiba eeſpehji ori-
tumuſchu, druhmu alu pahrwehrſt par paradizi, par jauku pili.

Ja gan:

„Buhdinã ar' atrod telpas,
Tee, kaš dſiwo mihligi!“

1950. 9.
20. 7.
~~Handwritten signature~~

u. Mar. 8-5-21.

Beigas.

Antony Laidis

Wiederholte Erwähnung, dass die...

Schneemaschinen

Vertrieb durch

G. Buhle & Co. Berlin

31 u. 6, Marktstraße 31, Berlin, Wilmersdorf
Einfache, preiswerte Modelle

Schneemaschine, neue
aus No. 31212
Rechtliche Gewährleistung
Kunst-Engländer
verschieden Modelle

At in des Küchensch.

Rechtlich geschützt, in
Deutschland
Patent No. 12345
Kunst-Engländer, in
Deutschland

Rechtlich geschützt, in
Deutschland
Patent No. 12345
Kunst-Engländer, in
Deutschland

G. Buhle & Co. Berlin

31 u. 6, Marktstraße 31, Berlin, Wilmersdorf
Einfache, preiswerte Modelle

Kas mehlas eegahdatees pafaules flawenās

schujmaschinas,

lai greejchās pee

G. Buhje & beedreem,

Rigā, Karlu eelā Nr. 21, pretim Jelgavas-
Lūkuma dselszoku stazijai.

Schujmaschinu nolik-
tawā no Amerikas,
Anglijas, Wahzijas un
Austro-Ungarijas sla-
wenakām fabrikām.

Ar un bes kuģiša.

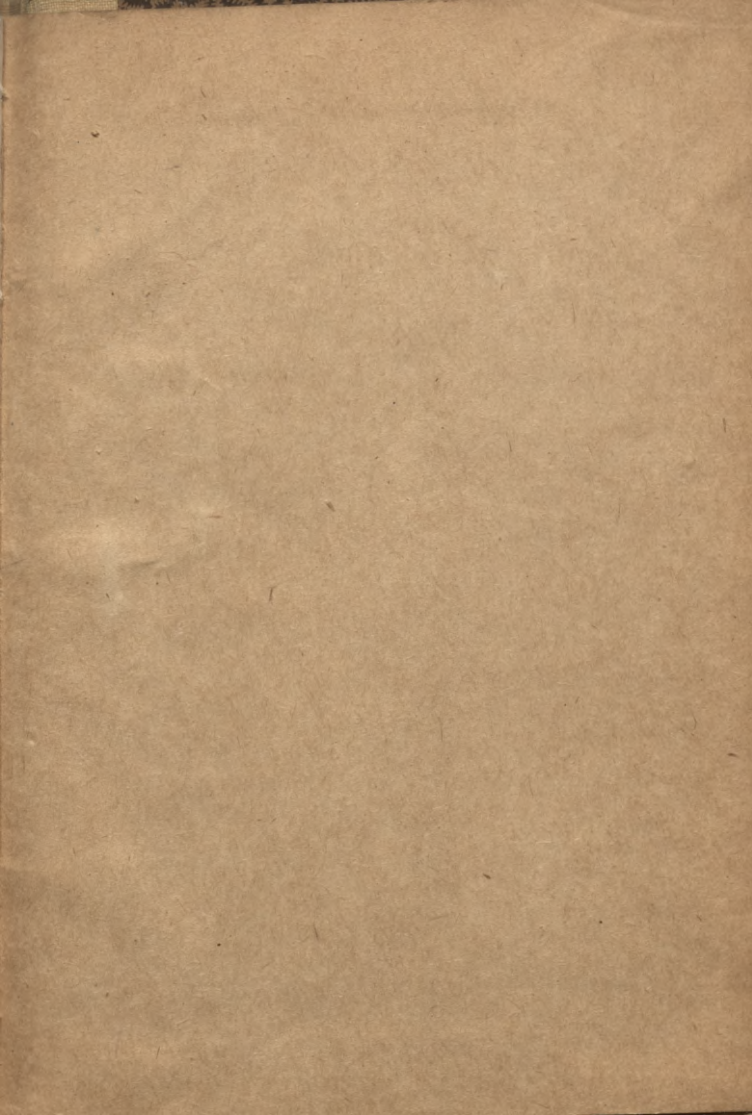
Dubult-duhreenu ma-
schinas dabujamas
sahkot no 18 rubl. (par
turām galwoščana uš 5
gabdeem) un dahrgaki.

Wiřadu sistemu schujmaschinas iřlabo ahtri
un lehti pařchu meķaniskā darbuižā. Tāpat
pēedahwajam schujmaschinu dalas, eķlu nu adatas
par lehtām ųenam.

G. Buhje & beedri,

Rigā, Karlu eelā Nr. 21,
pretim Jelgavas-Lūkuma dselszoku stazijai.

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0310053299